

MAO TSETUNG

Verker i utvalg

2

Oktober

ARBEIDERE I ALLE LAND, FOREN DERE!

Mao Tsetung

Verker i utvalg

Bind 2

**Forlaget Oktober A/S
Oslo 1979**

MÅL-, VEKT- OG PENGEENHETER

De tradisjonelle kinesiske størrelsene for mål og vekt varierer svært fra område til område. I mars 1959 innførte folkeregjeringa en gjennomgripende reform og knytta vekt og mål til det metriske systemet. Stort sett blei de gamle navna på mål og vekt beholdt, men de fikk ny verdi. Mange av de mest brukte gamle enhetene er imidlertid fortsatt i bruk både i produksjon og handel.

katti (chin) — asiatisk vektenhet. Før varierte den fra 0,3 til 2,5 kg, det mest vanlige var 0,5 kg. Etter 1959 er 1 katti = 1 kg.

li — kinesiske måleenheter. Lengdemål: Tidligere var 1 li ca. 500 meter. Etter 1959 1 kilometer (også kalt kung li = offisiell li). Flatemål: Tidligere var 1 li ca. $\frac{1}{4}$ km². Etter 1959 1 km². Vekt: 1 li = 1/1000 tael = 0,04 gram.

mou — flatemål. Tradisjonelt ca. 0,6 mål. Etter 1959 100 m².

pikul (tan) — øst-asiatisk vektenhet som varierte fra land til land og fra landsdel til landsdel. Det vanligste var 1 pikul = 50 kg. I grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia var 1 pikul 150 kg. Etter 1959 er 1 pikul = 100 kg.

yuan — pengeenhet. Nå om lag 3 norske kroner, før 1955 om lag 0,03 øre (forholdet mellom ny og gammel yuan var 1/10 000).

fen — 1/100 yuan.

wen — ikke navn på konkret pengeenhet, «skillemynt».

Mao Tsetung:

Verker i utvalg, bind 2

Oversatt fra den autoriserte engelske oversettelsen av den andre kinesiske utgava av det andre bindet av *Verker i utvalg* av Mao Tsetung, utgitt i april 1960 av Folkets Forlag, Peking.

Engelsk tittel: Selected Works of Mao Tsetung Volume II

© Forlaget Oktober A/S, Oslo 1979

1. opplag, 1979

Trykt hos A/S Duplotrykk, Oslo 1979

ISBN 82-7094-085-2

INNHold

PERIODEN MED MOTSTANDSKRIGEN MOT JAPAN (I)

POLITISKE LINJER, TILTAK OG FRAMTIDSUTSIKTER I KAMPEN MOT DEN JAPANSKE INVASJONEN <i>(23. juli 1937)</i>	15
I. To politiske linjer	15
II. To slags tiltak	18
III. To framtidsutsikter	22
IV. Slutninger	22
MOBILISER ALLE KREFTER FOR SEIER I MOTSTANDSKRIGEN <i>(25. august 1937)</i>	24
MOT LIBERALISMEN <i>(7. september 1937)</i>	31
BRENNENDE OPPGAVER ETTER AT DET ER OPPRETTE SAMARBEID MELLOM KUOMINTANG OG KOMMUNISTPARTIET <i>(29. september 1937)</i>	34
INTERVJU MED DEN BRITISKE JOURNALISTEN JAMES BERTRAM <i>(25. oktober 1937)</i>	45
Kinas Kommunistiske Parti og motstandskrigen	45
Situasjonen i krigen og lærdommene av den	46
Den åttende rutearmeen i motstandskrigen	50
Kapitulasjonisme i motstandskrigen	53
Demokratiet og motstandskrigen	54
SITUASJONEN OG OPPGAVENE I KRIGEN MOT JAPAN ETTER AT SHANGHAI OG TAIYUAN HAR FALT <i>(12. november 1937)</i>	58
I. Situasjonen nå er prega av overgangen fra delvis motstandskrig til total motstandskrig	58
II. Vi må bekjempe kapitulasjonismen både innfor partiet og i hele landet	62
Vi må kjempe mot klassekapitulasjonismen innfor partiet	62
Vi må kjempe mot den nasjonale kapitulasjonismen i hele landet	66
Forholdet mellom klassekapitulasjonismen og den nasjonale kapitulasjo- nismen	67

KUNNGJØRING FRA REGJERINGA I GRENSEOMRÅDET MELLOM SHENSI, KANSU OG NINGSIA OG HOVEDKVARTERET TIL DEN ÅTTENDE RUTEARMÉEN I DE BAKRE OMRÅDENE (15. mai 1938)	72
STRATEGISKE PROBLEMER I GERILJAKRIGEN MOT JAPAN (Mai 1938)	75
<i>Kapittel I</i>	
Hvorfor reise spørsmålet om strategi i geriljakrig?	75
<i>Kapittel II</i>	
Grunnprinsippet i krig er å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden	77
<i>Kapittel III</i>	
Seks konkrete strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan	78
<i>Kapittel IV</i>	
Initiativ, smidighet og planlegging når vi gjennomfører offensiver innafor defensiven, slag med rask avgjørelse i en langvarig krig og operasjoner på ytre linjer innafor operasjoner på indre linjer	79
<i>Kapittel V</i>	
Samordning med den regulære krigføringa	87
<i>Kapittel VI</i>	
Oppretting av baseområder	89
1. Ulike slags baseområder	90
2. Geriljasoner og baseområder	92
3. Vilkår for å opprette baseområder	94
4. Konsolidering og utviding av baseområder	96
5. Former som vi og fienden bruker for å innringe hverandre	97
<i>Kapittel VII</i>	
Den strategiske defensiven og den strategiske offensiven i geriljakrig	98
1. Den strategiske defensiven i geriljakrig	99
2. Den strategiske offensiven i geriljakrig	101
<i>Kapittel VIII</i>	
Utvikling av geriljakrig til bevegelig krigføring	103
<i>Kapittel IX</i>	
Kommandoforholdet	105
OM DEN LANGVARIGE KRIGEN (Mai 1938)	110
Problemstillinga	110
Grunnlaget for problemet	119
Gjendrivning av teorien om nasjonal underkuing	122
Kompromiss eller motstand? Opprætning eller framsteg?	126

Teorien om nasjonal underkuing er feilaktig, og det er teorien om rask seier også	129
Hvorfor en langvarig krig?	131
De tre stadiene i den langvarige krigen	134
En krig med puslespillmønster	143
Kamp for evig fred	146
Menneskets rolle som drivkraft i krigen	148
Krig og politikk	150
Politisk mobilisering til motstandskrigen	152
Målet for krigen	153
Offensiv innafor defensiven, raske avgjørelser i en langvarig krig, ytre linjer innafor indre linjer	155
Initiativ, smidighet og planlegging	159
Bevegelig krigføring, geriljakrig og stillingskrig	169
Utmattelseskrig og tilintetgjøringskrig	173
Mulighetene for å utnytte fiendens feil	176
Spørsmålet om avgjørende strid i krigen mot Japan	179
Hæren og folket er grunnlaget for seier	182
Slutninger	186
ROLLA TIL DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET I DEN NASJONALE KRIGEN (Oktober 1938)	194
Patriotisme og internasjonalsisme	195
Kommunistene må være forbilder i den nasjonale krigen	196
Foren hele nasjonen og kjemp mot fiendens agenter i rekkene våre	198
Bygg ut kommunistpartiet og hindre infiltrasjon fra fiendens agenter	198
Hold fast på både enhetsfronten og sjølstendigheten til partiet	199
Se situasjonen i sin helhet, ta omsyn til flertallet og samarbeid med alle forbundsfeller	200
Kaderpolitikk	201
Partidisiplin	203
Partidemokrati	204
Partiet vårt har konsolidert seg og vokst seg sterkt gjennom kampen på to fronter	205
Kampen på to fronter i dag	207
Studier	208
Enhhet og seier	210

SPØRSMÅLET OM SJØLSTENDIGHET OG INITIATIV INNAFOR ENHETSFRONTEN (5. november 1938)	212
Hjelp og innrømmelser må være positive, ikke negative	212
Det er identitet mellom den nasjonale kampen og klassekampen	214
«Alt gjennom enhetsfronten» er en feilaktig parole	214
PROBLEMER I KRIG OG STRATEGI (6. november 1938)	217
I. Kinas kjennetegn og den revolusjonære krigen	217
II. Krigshistoria til Kuomintang	221
III. Krigshistoria til det kinesiske kommunistpartiet	223
IV. Endringer i partiets militærstrategi i borgerkrigen og den nasjonale krigen	225
V. Geriljakrigens strategiske rolle i krigen mot Japan	227
VI. Legg stor vekt på å studere militærspørsmål	230
4. MAI-BEVEGELSEN (Mai 1939)	234
INNRETTINGA TIL UNGDOMSBEVEGELSEN (4. mai 1939)	237
GÅ MOT KAPITULASJONISTENES VIRKSOMHET (30. juni 1939)	246
DE REAKSJONÆRE MÅ STRAFFES (1. august 1939)	251
INTERVJU MED EN KORRESPONDENT FRA DAGBLADET NYE KINA OM DEN NYE INTERNASJONALE SITUASJONEN (1. september 1939)	256
INTERVJU MED TRE KORRESPONDENTER FRA DET SENTRALE NYHETS-BYRÅET, SAO TANG PAO OG HSIN MIN PAO (16. september 1939)	263
SOVJETUNIONEN OG HELE MENNESKEHETEN HAR FELLES INTER-ESSER (28. september 1939)	269
PRESENTASJON AV KOMMUNISTEN (4. oktober 1939)	278
SITUASJONEN NÅ OG PARTIETS OPPGAVER (10. oktober 1939)	290
REKRUTTER ET STORT ANTALL INTELLEKTUELLE (1. desember 1939)	293
DEN KINESISKE REVOLUSJONEN OG DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET (Desember 1939)	296
<i>Kapittel I</i>	
Det kinesiske samfunnet	296
1. Den kinesiske nasjonen	296
2. Det gamle føydalsamfunnet	298
3. Det koloniale, halvkoloniale og halvføydale samfunnet i dag	300

<i>Kapittel II</i>	
Den kinesiske revolusjonen	305
1. De revolusjonære bevegelsene de siste hundre åra	305
2. Angrepsmåla for den kinesiske revolusjonen	306
3. Oppgavene for den kinesiske revolusjonen	309
4. Drivkreftene i den kinesiske revolusjonen	310
5. Hvilken karakter har den kinesiske revolusjonen?	318
6. Framtidsutsiktene for den kinesiske revolusjonen	321
7. Den dobbelte oppgava for den kinesiske revolusjonen og det kinesiske kommunistpartiet	322
STALIN, DET KINESISKE FOLKETS VENN (20. desember 1939)	327
TIL MINNE OM NORMAN BETHUNE (21. desember 1939)	329
OM NYDEMOKRATIET (Januar 1940)	332
I. Hvor går Kina?	332
II. Vi vil bygge et nytt Kina	333
III. Kinas historiske særtrekk	333
IV. Den kinesiske revolusjonen er en del av verdensrevolusjonen	335
V. Politikken til nydemokratiet	341
VI. Økonomien til nydemokratiet	346
VII. Mot borgerskapets diktatur	348
VIII. Mot «venstre»-framemakeriet	352
IX. Mot sribukkene	354
X. De gamle og de nye Folkets tre prinsipper	357
XI. Kulturen til nydemokratiet	363
XII. De historiske kjennetegna til kulturrevolusjonen i Kina	365
XIII. De fire periodene	367
XIV. Noen gale ideer om kulturens karakter	372
XV. En nasjonal og vitenskapelig massekultur	374
OVERVINN FAREN FOR KAPITULASJON OG KJEMP FOR EI ENDRING TIL DET BEDRE (28. januar 1940)	380
FOREN ALLE KREFTER SOM ER MOT JAPAN OG KJEMP MOT DE ANTI-KOMMUNISTISKE STRIBUKKENE (1. februar 1940)	384
TI KRAV TIL KUOMINTANG (1. februar 1940)	391
PRESENTASJON AV DEN KINESISKE ARBEIDEREN (7. februar 1940)	398
VI MÅ LEGGE HOVEDVEKTA PÅ ENHET OG FRAMSTEG (10. februar 1940)	400

OM NYDEMOKRATISK KONSTITUSJONELT STYRE (20. februar 1940)	402
SPØRSMÅLET OM POLITISK MAKT I DE ANTI-JAPANSKE BASEOMRÅ- DENE (6. mars 1940)	412
AKTUELLE TAKTISKE PROBLEMER I ENHETSFRONTEN MOT JAPAN (11. mars 1940)	415
UTVID DE ANTI-JAPANSKE STYRKENE DRISTIG OG STÅ MOT STORM- ANGREPA FRA DE ANTI-KOMMUNISTISKE STRIBUKKENE (4. mai 1940)	425
ENHET TIL SISTE SLUTT (Juli 1940)	431
OM POLITIKKEN VÅR (25. desember 1940)	434
ORDRE OG ERKLÆRING I SAMBAND MED SØR-ANHWEI-HENDINGA (Januar 1941)	443
Ordre fra den revolusjonære militærkommisjonen i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti	443
Erklæring fra talsmannen for den revolusjonære militærkommisjonen i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti til en korrespondent fra Hsinhua nyhetsbyrå	444
SITUASJONEN ETTER AT DET ANDRE ANTI-KOMMUNISTISKE STORM- ANGREPET ER SLÅTT TILBAKE (18. mars 1941)	451
SLUTNINGER ETTER AT DET ANDRE ANTI-KOMMUNISTISKE STORM- ANGREPET ER SLÅTT TILBAKE (8. mai 1941)	455

**PERIODEN MED
MOTSTANDSKRIGEN MOT JAPAN (I)**

POLITISKE LINJER, TILTAK OG FRAMTIDSUTSIKTER I KAMPEN MOT DEN JAPANSKE INVASJONEN

23. juli 1937

I. TO POLITISKE LINJER

8. juli, dagen etter Lukouchiao-hendinga¹, sendte sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti ut et opprop til hele nasjonen som oppfordra til motstandskrig. I oppropet står det:

Landsmenn! Peiping og Tientsin er i fare! Nord-Kina er i fare! Den kinesiske nasjonen er i fare! Den eneste utvegen er at hele nasjonen fører motstandskrig. Vi krever øyeblikkelig og rådsnar motstand mot de japanske invasjonssyrkene, og vi krever at det øyeblikkelig blir tatt tiltak for å møte alle krisesituasjoner. Hele nasjonen, fra øverst til nederst, må straks kvitte seg med alle ideer om at vi kan underkaste oss og leve i fred med de japanske angriperne. Landsmenn! Vi må hylle og støtte den heltmodige motstanden fra syrkene til Feng Chih-an. Vi må hylle og støtte

De japanske imperialistene satte i scene Lukuouchiao-hendinga 7. juli 1937. Det var et forsøk på å annektere hele Kina med væpna makt. Det kinesiske folket krevde enstemmig krig mot Japan. Det gikk ti dager før Chiang Kai-shek omsider uttalte seg offentlig i Lushan, og kunngjorde at Kina skulle gripe til våpen og kjempe mot Japan. Han blei nødt til dette fordi folket over hele landet pressa han til det, og fordi den japanske invasjonen hadde retta harde slag mot interessene til de britiske og amerikanske imperialistene i Kina, og mot interessene til storgodseierne og storborgerskapet, som Chiang Kai-shek sjøl representerte. Men samtidig fortsatte regjeringa hans å forhandle med de japanske angriperne, og godtok til og med de såkalte fredelige løsningene som japanerne og de lokale myndighetene hadde blitt enige om. Først 13. august 1937 blei Chiang Kai-

erklæringa fra de lokale myndighetene i Nord-Kina om at de vil forsvare fedrelandet eller dø. Vi krever at general Sung Cheh-yuan øyeblikkelig mobiliserer hele 29. armé² og setter den inn i kampene ved fronten. Dette krever vi av Sentralregjeringa i Nanking: Gi effektiv hjelp til 29. armé. Opphev øyeblikkelig forbudet mot patriotiske massebevegelser og la folkets begeistring for væpna motstand få utfolde seg fritt. Mobiliser øyeblikkelig alle land-, sjø- og luftstridskrefter til kamp. Rensk øyeblikkelig ut alle de skjulte landssvikene og japanske agentene i Kina for å konsolidere det bakre området vårt. Vi oppfordrer folket i hele landet til å kaste alle krefter inn i den hellige forsvarskrigen mot Japan. Parolene er: Væpna forsvar av Peiping, Tientsin og Nord-Kina! Forsvar fedrelandet til siste blodsdråpe! Folket i hele landet, regjeringa og de væpna styrkene må gå sammen og bygge den nasjonale enhetsfronten, vår faste store mur av motstand mot den japanske aggresjonen! Kuomintang og kommunistpartiet må samarbeide nært og stå mot nye angrep fra de japanske overfallsmennene! Driv de japanske angriperne ut av Kina!

Dette er ei politisk erklæring.

Herr Chiang Kai-shek kom med en uttalelse i Lushan den 17. juli. Her la han fram ei linje for hvordan vi skal forberede motstandskrig, og det var første gang på mange år at Kuomintang kom med ei riktig erklæring om utenrikssaker. Derfor tok både vi og våre landsmenn imot den med glede. Erklæringa satte fram fire vilkår når det gjaldt løsninga av Lukouchiao-hendinga:

shek tvunget til å gripe til våpen. Da satte de japanske angriperne i gang et storangrep på Shanghai, og gjorde det umulig for han å beholde herredømmet over Sørøst-Kina. Men Chiang ga ikke opp de hemmelige forsøka sine på å få i stand fred med Japan før i 1944. Under hele motstandskrigen gikk Chiang Kai-shek mot full folkekrig, der hele folket er mobilisert. Han førte en reaksjonær politikk som gikk ut på passiv mostand mot Japan, men aktiv kamp mot kommunistpartiet og folket. Han handla altså stikk i strid med si egen erklæring i Lushan, der han sa: «Straks det bryter ut krig, har alle, ung og gammel, i nord og sør, ansvar for å gjøre motstand mot Japan og forsvare fedrelandet.» De to politiske linjene, de to seriene tiltak og de to framtidsutsiktene som kamerat Mao Tse-tung drøfter i denne artikkelen, gjenspeiler kampen mellom linja til kommunistpartiet og linja til Chiang Kai-shek i motstandskrigen.

1) Ei løsnig av spørsmålet må ikke krenke Kinas suverenitet og territoriale integritet. 2) Det må ikke skje lovstridige endringer i oppbygginga av administrasjonen i provinsene Hopei og Chahar. 3) De lokale embetsmennene som Sentralregjeringa har utnevnt, må ikke bli sagt opp eller skifta ut etter krav fra andre. 4) Operasjonsområdet til 29. armé må ikke begrensas til det området den nå er stasjonert i.

Erklæringa sier til slutt:

Regjeringa har fastsatt ei politisk linje og tatt et standpunkt til Lukouchiao-hendinga som den alltid vil holde fast på. Vi innser at vi må være forberedt på å ofre alt når hele nasjonen går til krig, og vi må ikke ha noe håp om at det fins noen lett utveg. Straks det bryter ut krig, har alle, ung og gammel, i nord og sør, ansvar for å gjøre motstand mot Japan og forsvare fedrelandet.

Dette er også ei politisk erklæring.

Her har vi to historiske politiske erklæringer om Lukouchiao-hendinga. Den ene er fra kommunistpartiet, den andre fra Kuomintang. Felles for dem er at begge går inn for å føre en beslutsom motstandskrig, og går mot kompromisser og innrømmelser.

Dette er ei politisk linje for hvordan vi skal møte den japanske invasjonen, den riktige politiske linja.

Men det er mulig å velge ei annen linje. Landssvikerne og de japanske elementene i Peiping og Tientsin har vært svært aktive de siste månedene. De har forsøkt å få de lokale myndighetene til å bøye seg for krava fra Japan. De har undergravd den politiske linja for beslutsom væpna motstand, og gått inn for kompromisser og innrømmelser. Dette er svært alvorlige faresignaler.

Den politiske linja for kompromisser og innrømmelser er stikk motsatt linja for beslutsom væpna motstand. Hvis ikke denne linja blir endra raskt, kommer Peiping, Tientsin og hele Nord-Kina til å falle i hendene på fienden, og da ser det virkelig dystert ut for hele nasjonen. Alle må være på vakt.

Patriotiske offiserer og menige i 29. armé, foren dere! Gå mot kompromisser og innrømmelser, og gjør beslutsom væpna motstand!

Patriotiske landsmenn i Peiping, Tientsin og Nord-Kina, foren dere!

Gå mot kompromisser og innrømmelser, og støtt beslutsom væpna motstand!

Patriotiske landsmenn i hele landet, foren dere! Gå mot kompromisser og innrømmelser og støtt beslutsom væpna motstand!

Herr Chiang Kai-shek og alle patriotiske medlemmer i Kuomintang! Vi håper dere vil holde fast på den politiske linja deres uten å vakle, oppfylle løftene dere har gitt, gå mot kompromisser og innrømmelser, og gjøre beslutsom væpna motstand. Slik kan dere i handling svare på ugjerningene fra fienden.

Alle de væpna styrkene i landet, også rødehæren, må støtte erklæringa fra herr Chiang Kai-shek, gå mot kompromisser og innrømmelser, og gjøre beslutsom væpna motstand!

Vi kommunister setter vårt eget opprop helhjerta og trufast ut i livet. Samtidig støtter vi fullt ut erklæringa fra herr Chiang Kai-shek. Vi er rede til å gå sammen med medlemmene i Kuomintang og alle våre landsmenn for å forsvare fedrelandet til siste blodsdråpe. Vi kjemper mot all nøling og vakling, alle kompromisser og innrømmelser, og vi vil gjøre beslutsom væpna motstand.

II. TO SLAGS TILTAK

Politikken med beslutsom væpna motstand krever en serie tiltak om vi skal nå målet med den.

Hvilke tiltak? Her er de viktigste:

1. *Mobiliser alle væpna styrker i hele landet.* Mobiliser de stående styrkene på godt over to millioner mann, medrekna land-, sjø- og luftstridskreftene, sentralhæren, de lokale styrkene og rødehæren. Send hovedstyrkene til fronten med en gang for å forsvare landet. Samtidig må en del styrker bli i de bakre områdene for å opprettholde orden. Generaler som er lojale mot de nasjonale interessene må få kommandoen på de ulike frontavsnitta. Kall sammen en nasjonal forsvarskonferanse for å fastsette strategien og for å komme fram til enhet om målet for de militære operasjonene. Omorganiser det politiske arbeidet i hæren for å oppnå enhet mellom offiserer og menige og mellom hæren og folket. Slå fast prinsippet om at geriljakrigføringa skal ha ansvaret

for ei side av den strategiske oppgava, og pass på at geriljakrigføring og regulær krigføring blir samordna på en riktig måte. Rensk ut landssvikere fra hæren. Kall inn nok reserver, og lær dem opp til tjeneste ved fronten. Sørg for at de væpna styrkene får nok utstyr og forsyninger hele tida. For å fylle disse oppgavene, må det legges militære planer som samsvarer med den allmenne linja for beslutsom væpna motstand. Vi har slett ikke få soldater i Kina, men hvis ikke disse planene blir satt ut i livet, klarer ikke soldatene å slå fienden. Til sammen kan de politiske og materielle forutsetningene våre gi oss styrker det ikke fins maken til i Øst-Asia.

2. *Mobiliser hele folket.* Opphev forbudet mot patriotiske bevegelser, frigi politiske fanger, opphev «Unntakslov om handlinger som setter republikken i fare»³ og «Forordninger om pressesensur»⁴, gi de patriotiske organisasjonene som fins legal status, bygg ut disse organisasjonene blant arbeidere, bønder, forretningsfolk og intellektuelle, og la folket få våpen til sjøforsvar og til støtteoperasjoner for hæren. Kort sagt, gi folket frihet til å uttrykke patriotismen sin. Sammen kommer folket og hæren til å gi den japanske imperialismen dødsstøtet. Det er heva over tvil at vi ikke kan seire i en nasjonal krig hvis vi ikke stoler på de breie folkemassene. Vi må se på Abessinias nederlag⁵ som en advarsel. Ingen som oppriktig vil føre beslutsom motstandskrig, har råd til å se bort fra dette.

3. *Omdann regjeringsapparatet.* Ta representanter fra alle politiske partier og grupper og kjente personer som har prestisje blant massene med i regjeringa, slik at de kan ta seg av statssaker sammen. Rensk ut de skjulte pro-japanske elementene og landssvikerne i regjeringa. På den måten kan regjeringa bli ett med folket. Det er ei enorm oppgave å gjøre motstand mot Japan. Noen få enkeltpersoner kan ikke utføre den aleine. Hvis de holder fast på at de skal gjøre det aleine, kommer de bare til å ødelegge alt. Hvis regjeringa skal være ei virkelig nasjonal forsvarsregjering, må den stole på folket og praktisere demokratisk sentralisme. Den må være demokratisk og sentralisert på samme tid. Slike regjeringer er de sterkeste. Nasjonalforsamlinga må virkelig representere folket. Den må være det høyeste maktorganet, avgjøre de viktigste politiske linjene til staten, og bestemme de politiske linjene og planene for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen.

4. *Før en anti-japansk utenrikspolitikk.* Gi ikke de japanske imperialistene fordeler eller hjelp. Beslaglegg tvert om eiendommen deres,

stryk gjelda vi har til dem, rensk ut lakeiene og utvis spionene deres. Slutt øyeblikkelig et militært og politisk forbund med Sovjetunionen, og knytt nære band til det. Sovjetunionen er det landet vi kan stole mest på, det mektigste landet, og det landet som er best i stand til å hjelpe Kina til å gjøre motstand mot Japan. Vinn sympati for kampen vår mot Japan fra Storbritannia, De forente stater og Frankrike. Vi må sikre oss hjelp fra dem, forutsatt at det ikke fører til tap av territorium eller suverenitetsretter. For å slå de japanske angriperne må vi i hovedsak stole på vår egen styrke, men vi kan ikke klare oss uten hjelp fra utlandet, og en isolasjonistisk politikk tjener bare fienden.

5. *Legg fram et program for å bedre levekåra til folket og gå straks i gang med å gjennomføre det.* Begynn med disse minimumstiltaka: Avskaff urimelige skatter og ulike slags avgifter, sett ned landskylda, innskrenk ågervirksomheten, gi arbeiderne høyere lønn, bedre levekåra til soldater og lavere befal, bedre levekåra til kontorpersonell, og gi hjelp til offer for naturkatastrofer. Noen sier at dette kommer til å skape kaos i statsfinansene, men disse nye tiltaka kommer tvert om til å øke kjøpekrafta til folket og føre til at handelen og finansene får et oppsving. Disse nye tiltaka kommer til å styrke motstandskampen mot Japan umåtelig, og de kommer til å styrke grunnlaget for regjeringa.

6. *Sett i gang opplæring som tjener forsvaret av nasjonen.* Utdanningspolitikken og utdanningssystemet vi har nå, må endres fra grunnen av. Legg til side alle planer det ikke haster med og alle tiltak som er ufornuftige. Aviser, bøker og tidsskrifter, filmer, teaterstykker, litteratur og kunst må alt sammen tjene forsvaret av nasjonen. Forby landssvikpropaganda.

7. *Før en finanspolitikk og en økonomisk politikk som tjener motstanden mot Japan.* Vi må bygge finanspolitikken på prinsippet om at de som har penger gir penger, og at eiendommen til de japanske imperialistene og kinesiske landssvikerne skal beslaglegges. Vi må bygge den økonomiske politikken på prinsippet om å boikotte varer fra Japan og øke salget av kinesiske varer — alt for å tjene motstanden mot Japan. Det har vært tatt feilaktige tiltak, og derfor står det dårlig til med finansene. Dette kan helt sikkert overvinnes når vi setter disse nye politiske linjene ut i livet, politiske linjer som tjener interessene til folket. Det er erkesludder å si at et land som er så enormt og har så stor befolkning, er hjelpeløst finansielt og økonomisk.

8. *Foren hele det kinesiske folket, regjeringa og de væpna styrkene*

for å bygge opp den nasjonale enhetsfronten som den faste store muren vår. Om vi skal kunne gjennomføre politikken med væpna motstand og sette i verk de tiltaka som er nevnt før eller ikke, avhenger av denne enhetsfronten. Her er nøkkelleddet nært samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Regjeringa, de væpna styrkene, alle de politiske partiene og hele folket må forene seg på grunnlag av et slikt samarbeid mellom de to partiene. Slagordet «oppriktig enhet for å møte den nasjonale krisa» må ikke bare bli fine ord, vi må vise i handling at vi tar det alvorlig. Vi må ha ekte enhet, løgn og bedrag fører ikke fram. Det må større vidsyn og mot til i statsaker. Pirk, fanteri, byråkrati og Ah Q-isme⁶ fører overhodet ikke fram. Det duger ikke overfor fienden, og overfor våre egne landsmenn er det rett og slett latterlig. Det er store og små prinsipper i alle saker, og alle de små er underordna de store. Våre landsmenn må tenke grundig gjennom ting i lys av de store prinsippene. Bare da blir de i stand til å få riktig innretting på tenkninga og handlingene sine. I dag bør alle som ennå ikke har begynt å kjenne et oppriktig ønske om enhet, gå i seg sjøl ei sein kveldsstund og skamme seg litt, sjøl om ingen andre klandrer dem.

Disse tiltaka for å gjøre beslutsom væpna motstand kan kalles åttepunktsprogrammet.

Politikken med beslutsom væpna motstand må følges opp med disse tiltaka. Ellers kan vi ikke seire, og den japanske aggresjonen mot Kina kommer aldri til å ta slutt. Kina kommer til å være hjelpeløst overfor Japan og neppe kunne unngå samme skjebne som Abessinia.

Alle som går oppriktig inn for politikken med beslutsom væpna motstand, må sette disse tiltaka ut i livet. Det som avgjør om en går oppriktig inn for beslutsom væpna motstand, er om en godtar og setter i verk disse tiltaka.

Det fins en annen serie tiltak som er stikk motsatt disse tiltaka på alle områder:

Ikke mobilisere de væpna styrkene fullt ut, men nekte å mobilisere dem og trekke seg tilbake.

Ikke frihet for folket, men undertrykking.

Ikke ei nasjonal forsvarsregjering som bygger på den demokratiske sentralismen, men ei eneveldig regjering av byråkrater, kompradorer og storgodseiere.

Ikke en utenrikspolitikk som tjener motstanden, men en politikk der en kryper for Japan.

Ikke bedre levkår for folket, men fortsatt utsuging til folk segner om under lidelsene, og ikke har krefter til å gjøre motstand mot Japan.

Ikke opplæring i nasjonalt forsvar, men opplæring i nasjonal underkastelse.

Ikke en finanspolitikk og en økonomisk politikk som tjener motstanden mot Japan, men den samme gamle finanspolitikken og økonomiske politikken — eller til og med en som er enda verre — som snarene tjener fienden enn vårt eget land.

Ikke bygge opp den nasjonale enhetsfronten mot Japan som den store muren vår, men rive den ned eller prate glatt om enhet, mens en aldri gjør noe for å fremme den.

Tiltak følger av den politiske linja. Er den politiske linja ei linje for ikke å gjøre motstand, gjenspeiler dette seg i alle tiltaka som blir tatt. Dette har vi lært de siste seks åra. Er den politiske linja ei linje for avsluttsom væpna motstand, er en nødt til å sette i verk de tiltaka som denne linja krever — åttepunktsprogrammet.

III. TO FRAMTIDSUTSIKTER

Hva er framtidsutsiktene? Det er dette alle er opptatt av.

De framtidsutsiktene som åpner seg hvis vi følger den første linja og setter i verk den første serien tiltak, er avgjort at den japanske imperialismen blir drevet ut og at Kina blir frigjort. Er det fortsatt tvil om det? Jeg tror ikke det.

De framtidsutsiktene som åpner seg hvis vi følger den andre linja og setter i verk den andre serien tiltak, er avgjort at Kina blir okkupert av de japanske imperialistene, og at det kinesiske folket blir slaver og trel-ler. Er det fortsatt tvil om det? Jeg tror ikke det heller.

IV. SLUTNINGER

Vi må absolutt følge den første linja, sette i verk den første serien tiltak og kjempe hardt for de første framtidsutsiktene.

Vi må absolutt bekjempe den andre linja, forkaste den andre serien tiltak og avverge de andre framtidsutsiktene.

Alle patriotiske medlemmer i Kuomintang og alle medlemmer i kommunistpartiet — foren dere! Følg den første linja urokkelig, sett i verk den første serien tiltak og kjemp hardt for de første framtidsutsiktene. Bekjemp den andre linja urokkelig, forkast den andre serien tiltak og avverg de andre framtidsutsiktene.

Alle patrioter, patriotiske hæravdelinger og patriotiske partier og grupper — foren dere! Følg den første linja urokkelig, sett i verk den første serien tiltak og kjemp for de første framtidsutsiktene. Bekjemp den andre linja urokkelig, forkast den andre serien tiltak og avverg de andre framtidsutsiktene.

Lenge leve den nasjonale revolusjonære krigen!

Lenge leve frigjøringa av den kinesiske nasjonen!

NOTER

1. 7. juli 1937 angrep de japanske invasjonstyrkene den kinesiske garnisonen ved Lukouchiao, litt over ti kilometer sørvest for Peking. De kinesiske styrkene var påvirket av oppsvinget i den landsomfattende bevegelsen mot Japan, og gjorde motstand. Denne hendinga var starten på det kinesiske folkets heltmodige motstandskrig mot Japan, som varte i åtte år.

2. Opprinnelig var 29. armé en del av nordvestarméen til Kuomintang, som sto under kommando av Feng Yu-hsiang. På dette tidspunktet var 29. armé stasjonert i provinsene Hopei og Chahar. Sung Cheh-yuan var sjef for den, og Feng Chih-an var sjef for en av divisjonene.

3. Kuomintang-regjeringa la fram en såkalt «Unntakslov om handlinger som setter republikken i fare» 31. januar 1931. Anklager om at de «satte republikken i fare» blei brukt som påskudd for å forfølge og myrde patrioter og revolusjonære. Denne forordninga ga pålegg om å bruke grusomme forfølgelsesmetoder.

4. «Forordninger om pressesensur» blei også kalt «Allmenne tiltak for å gjennomføre pressesensur». Kuomintang-regjeringa la dem fram i august 1934 for å kvele folkets røst. De fastsatte at «alle nyheter skal sensureres».

5. Se Mao Tsetung, «Oppgavene til det kinesiske kommunistpartiet i perioden med motstand mot Japan» (1937), *Verker i utvalg*, bind 1, Forlaget Oktober 1978, s. 264—284.

6. Ah Q er hovedpersonen i *Den sanne historia om Ah Q*, en berømt novelle av den store kinesiske forfatteren Lu Hsun. Ah Q er et typisk eksempel på alle som trøster seg med å se på nederlag og tilbakeslag i det virkelige livet som moralske eller åndelige seirer.

MOBILISER ALLE KREFTER FOR SEIER I MOTSTANDSKRIGEN

25. august 1937

A. Lukouchiao-hendinga 7. juli var starten på den storstilte invasjonen til de japanske imperialistene av Kina sør for den store muren. Motstanden fra de kinesiske styrkene ved Lukouchiao var starten på den landsomfattende motstandskrigen til Kina. De kinesiske myndighetene er blitt tvunget til å begynne å endre politikken sin fordi japanerne har angrepet i ett kjøp, fordi folket har kjempa beslutsomt, fordi det nasjonale borgerskapet heller i retning av å ville gjøre motstand, fordi kommunistpartiet har gått kraftig inn for og beslutsomt gjennomført politikken med en nasjonal enhetsfront, og fordi denne politikken har fått støtte over hele landet. Helt sia 18. september-hendinga i 1931 har linja til myndighetene vært ikke-motstand, men etter Lukouchiao-hendinga har de vært nødt til å gå over til motstandslinja. Det har ført til at den kinesiske revolusjonen har utvikla seg videre fra det stadiet den var på etter 9. desember-bevegelsen¹, dvs. fra stadiet med å gjøre slutt på borgerkrigen og forberede seg på motstand til stadiet med virkelig motstand. Endringene i politikken til Kuomintang starta med Sian-hendinga og den tredje plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen. Så kom Lushan-erklæringa til herr Chiang Kai-shek 17. juli om motstand mot Japan, og mange tiltak for å forsvare nasjonen. Alt dette fortjener ros. Alle styrkene ved fronten, både land- og luftstridskrefter og lokale væpna enheter, har kjempa tappert og vist hvor heltemodig den kinesiske nasjonen er. Det kinesiske kommunistpartiet hilser

Dette er et utkast til propaganda og agitasjon som kamerat Mao Tsetung skreiv i august 1937 for propagandaorganene til sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Det blei vedtatt på det utvida møtet til det politiske byrået i sentralkomiteen, som blei holdt i Lochuan i Nord-Shensi.

varmt de patriotiske styrkene og våre patriotiske landsmenn i hele Kina i den nasjonale revolusjonens navn.

B. Men sjøl etter Lukouchiao-hendinga den 7. juli, fortsetter Kuomintang-myndighetene å føre den samme feilaktige politikken som de har ført helt sia 18. september-hendinga. De inngår kompromisser og gjør innrømmelser², undertrykker iveren til de patriotiske styrkene, og slår hardt ned på den patriotiske folkebevegelsen for å berge nasjonen. Etter at de japanske imperialistene har tatt Peiping og Tientsin, er det ingen tvil om at de kommer til å fortsette politikken med storstilte offensiver. De kommer til å sette i verk andre og tredje del av krigsplannene de har laga, og gjennomføre voldsomme angrep mot hele Nord-Kina og andre områder. Grunnlaget for politikken de fører er deres egen brutale militære styrke. Samtidig får de støtte fra den tyske og italienske imperialismen. De utnytter også at de britiske imperialistene nøler, og at Kuomintang er isolert fra de breie massene av det arbeidende folket. Krigen har alt satt Chahar og Shanghai i brann. Vi må berge fedrelandet, stå mot angrepa fra de mektige inntrengerne, forsvare Nord-Kina og kystområdene og vinne tilbake Peiping, Tientsin og Nordøst-Kina. Derfor må Kuomintang-myndighetene og hele folket virkelig lære den lekse vi fikk da Nordøst-Kina, Peiping og Tientsin gikk tapt, lære av Abessinias nederlag og la det tjene til skrekk og advarsel, lære av historia om den seierrike kampen til Sovjetunionen mot de utenlandske fiendene,³ lære av erfaringene fra Spania, som i dag forsvarer Madrid framgangsrikt,⁴ slutte rekkene og kjempe til siste slutt for å forsvare fedrelandet. Fra nå er oppgava: «Mobiliser alle krefter for seier i motstandskrigen.» Det som avgjør om vi skal greie dette, er om Kuomintang endrer politikken sin fullstendig og fra grunnen. Kuomintang fortjener ros fordi det har tatt ett steg framover i spørsmålet om motstand. Det kinesiske kommunistpartiet og folket i hele landet har venta på dette i årevis, og vi er glade for det. Men Kuomintang har ikke endra linje i spørsmålet om å mobilisere massene og innføre politiske reformer. Det er fortsatt ikke villig til å oppheve forbudet mot folkebevegelsen mot Japan, eller endre regjeringsapparatet grunnleggende. Det har fortsatt ikke noen linje for å bedre levekåra til folket, og ennå samarbeider det ikke oppriktig nok med kommunistpartiet. Hvis Kuomintang fortsetter i det samme gamle sporet og ikke endrer politisk linje raskt, vil det føre til katastrofe i motstandskrigen. For nå står nasjonen ved en korsveg, det er snakk om liv eller død.

Noen medlemmer i Kuomintang sier: «La oss gjennomføre politiske reformer etter at vi har seira.» De trur at regjeringa kan slå de japanske angriperne aleine. Men de tar feil. Hvis regjeringa kjemper en motstandskrig aleine, kan den kanskje vinne noen få slag, men den kan aldri greie å slå de japanske angriperne fullstendig. Dette kan bare skje hvis hele nasjonen fører total motstandskrig. Men en slik krig krever at Kuomintang endrer linja si fullstendig og drastisk, og at hele nasjonen, fra øverst til nederst, går sammen om å gjennomføre et program for konsekvent motstand mot Japan på alle områder, det vil si et program for å berge nasjonen. Dette må utarbeides på grunnlag av de revolusjonære Folkets tre prinsipper og De tre store politiske retningslinjene⁵, som dr. Sun Yat-sen sjøl satte fram i den første perioden med samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet.

C. Det kinesiske kommunistpartiet foreslår helt oppriktig et ti-punktsprogram for å berge nasjonen. Vi legger det fram for Kuomintang, folket i hele landet, alle politiske partier og grupper, folk fra alle samfunnslag og alle væpna styrker. Dette er et program for å slå de japanske angriperne fullstendig. Partiet er overbevist om at vi bare kan forsvare fedrelandet og slå de japanske angriperne hvis vi gjennomfører dette programmet fullstendig, oppriktig og beslutsomt. Ellers hviler ansvaret på dem som lar alt bli ved det gamle og godtar at situasjonen blir verre og verre. Det er for seint å angre og jamre når landet først er lagt i lenker. De ti punktene er:

1. Knus den japanske imperialismen.

Bryt de diplomatiske forbindelsene med Japan, utvis japanske tjenestemenn, arrester japanske agenter, beslaglegg japansk eiendom i Kina, stryk gjeld til Japan, opphev avtaler som vi har inngått med Japan og ta tilbake alle japanske konsesjonsområder.

Kjemp til siste slutt for å forsvare Nord-Kina og kystområdene.

Kjemp til siste slutt for å vinne tilbake Peiping, Tientsin og Nordøst-Kina.

Jag de japanske imperialistene ut av Kina.

Bekjemp all vakling og alle kompromisser.

2. Mobiliser alle de militære styrkene i landet.

Mobiliser alle land-, sjø- og luftstridskrefter for å føre motstandskrig i hele landet.

Gå mot en passiv, reint defensiv strategi, og gå inn for en aktiv, sjølstendig strategi.

Opprett et fast nasjonalt forsvarsråd som skal drøfte og avgjøre planene og strategien for forsvaret av landet.

Gi folket våpen og utvikle geriljakrigføringa mot Japan i samordning med operasjonene til de regulære styrkene.

Legg om det politiske arbeidet i de væpna styrkene for å skape enhet mellom offiserer og menige.

Skap enhet mellom hæren og folket, og la kampholdninga i hæren få utfolde seg.

Støtt den forente anti-japanske nordøst-arméen, og skap uorden i de bakre områdene til fienden.

Gi alle styrker som slåss i motstandskrigen lik behandling.

Opprett militære soner i alle deler av landet, og mobiliser hele nasjonen til krig slik at vi kan gå over fra leiehær-systemet til allmenn verneplikt litt etter litt.

3. Mobiliser folket i hele landet.

Gi alle i landet (bortsett fra landssvikerne) talefrihet, pressefrihet, forsamlingsfrihet og organisasjonsfrihet slik at de kan gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, og gi dem rett til å gripe til våpen mot fienden.

Opphev alle gamle lover og forordninger som legger hindringer i veien for de patriotiske folkebevegelsene. Kunngjør nye, revolusjonære lover og forordninger.

Løslat alle patriotiske og revolusjonære politiske fanger, og opphev forbudet mot politiske partier.

Mobiliser folket i hele landet, gi dem våpen og la dem bli med i motstandskrigen. De som har krefter legger kreftene til, de som har penger gir penger, de som har våpen gir våpen, og de som har kunnskap bidrar med kunnskap.

Mobiliser mongolene, hui-folket og alle andre minoritetsnasjonaliteter i den felles kampen mot Japan, etter prinsippet om nasjonal sjølbestemmelse og autonomi.

4. Omdann regjeringsapparatet.

Kall sammen ei nasjonalforsamling som virkelig representerer folket. Den må vedta en ekte demokratisk grunnlov, fastsette linjene i kampen for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, og velge ei nasjonal forsvarsregjering.

Revolusjonære fra alle partier og masseorganisasjoner må trekkes med i den nasjonale forsvarsregjeringa, og pro-japanske elementer må kastes ut.

Den nasjonale forsvarsregjeringa må praktisere demokratisk sentralisme, den må være demokratisk og sentralisert på samme tid.

Den nasjonale forsvarsregjeringa må føre en revolusjonær politikk for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen.

Innfør lokalt sjølstyre, kast ut korrupte embetsmenn og dann ei hederlig regjering.

5. Før en anti-japansk utenrikspolitikk.

Inngå forbund mot aggresjon og avtaler om gjensidig militær hjelp med alle land som er mot aggresjonen til Japan, så sant det ikke fører til tap av territorium eller suverenitetsretter.

Støtt den internasjonale fredsfronten og bekjemp aggresjonsfronten til Tyskland, Japan og Italia.

Gå sammen med arbeider- og bondemassene i Korea og Japan mot den japanske imperialismen.

6. Før en finanspolitikk og en økonomisk politikk som høver i krigstid.

Disse prinsippene må ligge til grunn for finanspolitikken: De som har penger gir penger. Eiendommen til landssvikerne må bli beslaglagt for å dekke krigsutgiftene. Den økonomiske politikken må være retta inn på å tilpasse og utvide den produksjonen som bidrar til forsvaret av landet, utvikle økonomien på landsbygda, og sikre at vi er sjølforsynt med varer vi må ha i krigstid. Vi må oppmuntre folk til å bruke kinesiske varer, og bedre kvaliteten på lokale produkter. Forby japanske varer helt og holdent. Slå hardt til mot profitører, og bekjemp alle former for spekulasjon på markedet.

7. Bedre levekåra til folket.

Bedre levekåra til arbeidere, kontorpersonell og lærere, og til soldater som kjemper mot japanerne.

Gi familiene til soldatene som slåss mot japanerne særlig god behandling.

Avskaff urimelige skatter og ulike slags avgifter.

Sett ned landskylda og lånerentene.

Gi hjelp til folk som ikke har arbeid.

Reguler kornforsyningene.

Hjelp ofrene for naturkatastrofer.

8. Før en anti-japansk utdanningspolitikk.

Det gamle utdanningssystemet og de gamle læreplanene må endres.

Innfør et nytt system og nye læreplaner som tjener kampen for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen.

9. Rensk ut landssvikere og pro-japanske elementer, og konsolider de bakre områdene.

10. Skap enhet mot Japan i hele nasjonen.

For å kunne lede motstandskrigen, forene oss ærlig og oppriktig og møte den nasjonale krisa, må vi bygge en nasjonal enhetsfront mot Japan. Den må bygges på grunnlag av samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet, og bestå av alle politiske partier og grupper, folk fra alle samfunnslag og alle væpna styrker.

D. Vi må ubetinga forkaste den linja at regjeringa skal føre motstandskampen aleine, og gjennomføre linja med total motstand fra hele nasjonen. Regjeringa må forene seg med folket, gjenopplive den revolusjonære innstillinga til dr. Sun Yat-sen, sette tipunksprogrammet ut i livet og kjempe for full seier. Det kinesiske kommunistpartiet kommer til å slutte fullt og helt opp om dette programmet sammen med folkemassene og de væpna styrkene som blir leda av partiet. Det kommer til å stille seg i spissen i motstandskrigen, og forsvare fedrelandet til siste blodsdråpe. Det kinesiske kommunistpartiet er rede til å stå side om side med Kuomintang og andre politiske partier og grupper, gå sammen med dem for å bygge den solide store muren vår — den nasjonale enhetsfronten — for å slå de forhatte japanske angriperne, og kjempe for et nytt Kina som er sjølstendig, lykkelig og fritt. Dette er i samsvar med den politikken partiet alltid har ført. Skal vi nå dette målet, må vi bestemt tilbakevise landssvikerteoriene om kompromiss og kapitulasjon. Vi må også kjempe mot den nasjonale defaultismen, som ser det som umulig å slå de japanske angriperne. Det kinesiske kommunistpartiet trur fullt og fast at vi kan slå de japanske angriperne hvis vi setter tipunksprogrammet ut i livet. Hvis alle de 450 millionene som bor i landet vårt setter inn alle krefter, kommer sjølsagt den kinesiske nasjonen til å seire til slutt!

Ned med den japanske imperialismen!

Lenge leve den nasjonale revolusjonære krigen!

Lenge leve det nye Kina, sjølstendig, lykkelig og fritt!

NOTER

1. I 1935 begynte et nytt oppsving for den folkelige patriotiske bevegelsen over hele landet. Under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti holdt studenter i Peking en patriotisk demonstrasjon den 9. desember. De satte fram paroler som «Stans borgerkrigen og gå sammen for å gjøre motstand mot utenlandsk aggresjon» og «Ned med den japanske imperialismen». Denne bevegelsen slo en sprekk i det langvarige terrorstyret som Kuomintang-regjeringa hadde oppretta i forbund med de japanske inntrengerne. Den fikk raskt støtte fra folket over hele landet, og er kjent som «9. desember-bevegelsen». Resultatet var at forholdet mellom de ulike klassene i landet endra seg, og at alle patrioter åpent slo til lyd for å følge den politikken Kinas Kommunistiske Parti hadde satt fram, nemlig politikken med den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Chiang Kai-shek-regjeringa blei stående aleine med den svikefulle politikken sin.

2. Se noten til overskrifta i artikkelen «Politiske linjer, tiltak og framtidsutsikter i kampen mot den japanske invasjonen» (1937), s. 15—16 i denne boka.

3. Se *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling*, Forlaget Oktober 1974, s. 235—258.

4. Forsvaret av Madrid starta i oktober 1936, og varte to år og fem måneder. Det fascistiske Tyskland og Italia brukte den spanske fascistiske krigsherren Franco til å sette i gang aggresjonskrig mot Spania i 1936. Det spanske folket var leda av folkefrontregjeringa. Det forsvarte heltmodig demokratiet mot aggresjonen. Slaget om Madrid, hovedstaden i Spania, var det hardeste i hele krigen. Madrid falt i mars 1939 fordi Storbritannia, Frankrike og andre imperialistiske land hjalp angriperne med den hyklerske «ikke-innblandings»-politikken sin, og fordi det oppsto splittelse innafør folkefronten.

5. Folkets tre prinsipper var Sun Yat-sens prinsipper og program for den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina når det gjaldt spørsmålet om nasjonalisme, demokrati og folkets utkomme. I oppropet til den første nasjonale kongressen til Kuomintang i 1924 satte Sun Yat-sen fram Folkets tre prinsipper på ny. Der tolka han nasjonalisme som kamp mot imperialismen, og uttrykte aktiv støtte til arbeider- og bondebevegelsen. De gamle Folkets tre prinsipper blei på denne måten omdanna til de nye Folkets tre prinsipper. De inneholdt De tre store politiske retningslinjene, nemlig forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. De nye Folkets tre prinsipper skapte det politiske grunnlaget for samarbeidet mellom Kinas Kommunistiske Parti og Kuomintang under den første revolusjonære borgerkrigen.

MOT LIBERALISMEN

7. september 1937

Vi er for aktiv ideologisk kamp, for det er det våpenet som kan sikre enhet innafor partiet og i de revolusjonære organisasjonene, og dette tjener kampen vår. Alle kommunister og revolusjonære må bruke dette våpenet.

Liberalismen derimot, forkaster ideologisk kamp, og er for prinsipp-løs fred. Dette gir opphav til en råttten, spissborgerlig stil, og fører til at noen enheter og noen enkeltmedlemmer i partiet og i de revolusjo-nære organisasjonene forfaller politisk.

Liberalismen kommer til uttrykk på ulike måter.

Du veit godt at en person har gjort feil, men likevel lar du det passe-re for å holde på freden og vennskapet. Du tar ingen prinsippdiskusjon med han, fordi han er en gammel kjenning, en sambygding, en klasse-kamerat, en nær venn, en du er glad i, en gammel arbeidskamerat eller en tidligere underordna. Eller så kommer du bare så vidt inn på saka istedenfor å ta den opp grundig, for å bevare det gode forholdet mel-lom dere. Dermed skader du både organisasjonen og personen det drei-er seg om. Dette er ei form for liberalisme.

Du driver med uansvarlig kritikk bak ryggen på folk istedenfor at du aktivt legger fram forslag i organisasjonen. Du sier ikke det du mener rett ut til folk, men baksnakker dem. Eller du sier ikke noe på møter, men sladrer etterpå. Du gir fullstendig blaffen i prinsippene for kollek-tiv livsførsel, og gjør bare det du sjøl har lyst til. Dette er ei annen form.

Du lar ting skli når de ikke angår deg sjøl. Du sier så lite som mulig, sjøl om du veit utmerka godt hva som er feil. Du er verdensklok, hol-der deg på den sikre sida og er bare opptatt av at ingen skal ha noe å utsette på deg. Dette er ei tredje form.

Du adlyder ikke ordre, men setter dine egne meninger foran alt an-

net. Du krever at organisasjonen skal ta særskilte hensyn til deg, men godtar ikke disiplinen. Dette er ei fjerde form.

Du angriper andre personlig, er kranglevoren, øser ut nag til andre eller er hevnjerrig, istedenfor å diskutere og føre kamp mot feilaktige oppfatninger for å få enhet og framgang, eller for å få arbeidet gjort skikkelig. Dette er ei femte form.

Du hører feilaktige oppfatninger uten å reise innvendinger, eller til og med kontrarevolusjonære meninger uten å melde fra. Isteden tar du det med ro, som om ingenting har hendt. Dette er ei sjette form.

Du er blant massene, men driver verken propaganda eller agitasjon, tar ikke ordet på møter, gjør ikke undersøkelser og stiller ikke spørsmål. Du bryr deg ikke om massene, og er ikke opptatt av deres velferd. Du glemmer at du er kommunist, og oppfører deg som en vanlig borger. Dette er ei sjuende form.

Du blir ikke opprørt når du ser noen skade interessene til massene. Du prøver ikke å få han fra det, stanse han eller snakke han til fornuft, men lar han fortsette. Dette er ei åttende form.

Du arbeider halvhjerta, uten en bestemt plan eller innretting. Du arbeider skjodesløst og holder det gående på et vis — «så lenge en er munk, fortsetter en å ringe med klokka». Dette er ei niende form.

Du mener at du har gjort revolusjonen store tjenester, og er stolt over å være veteran. Men du duger ikke til store oppgaver og forakter små, du slurver med arbeidet og er slapp til å studere. Dette er ei tiende form.

Du er klar over dine egne feil, men forsøker likevel ikke å rette på dem. Du er liberal mot deg sjøl. Dette er ei ellefte form.

Vi kunne rekne opp flere, men disse elleve er de viktigste.

Alle sammen er uttrykk for liberalisme.

Liberalisme er uhyre skadelig i et revolusjonært kollektiv. Liberalismen er et etsende stoff som tærer bort enheten, undergraver samholdet, fører til likegyldighet og skaper uenighet. Den skader den stramme organiseringa og strenge disiplinen i de revolusjonære rekkene, hindrer at politikken blir satt ut i livet, og fjerner partiorganisasjonene fra massene som partiet leder. Liberalismen er en svært skadelig tendens.

Opphavet til liberalismen er småborgerlig egoisme. Den setter egne interesser i forgrunnen og skyver interessene til revolusjonen i bakgrunnen. Dette fører til ideologisk, politisk og organisatorisk liberalisme.

Liberalistene ser på de marxistiske prinsippene som abstrakte dogmer. De sier at de er for marxismen, men de er ikke villige til å omsette den i praksis eller gjøre det fullt ut. De er ikke villige til å bytte ut liberalismen sin med marxisme. De har både litt marxisme og litt liberalisme — de er marxister i ord, men liberalister i handling. Marxismen gjelder for andre, liberalismen for dem sjøl. De har begge deler på lager, men hver til sitt bruk. Sånn tenker en del folk.

Liberalismen er et uttrykk for opportunisme, og står i grunnleggende motsetning til marxismen. Liberalismen er negativ, og objektivt sett hjelper den fienden. Derfor syns fienden det er bra at den fortsatt fins i våre rekker. Slik er liberalismen og derfor hører den ikke hjemme i de revolusjonære rekkene.

Vi må bruke marxismen, som er positiv, til å overvinne den negative liberalismen. En kommunist må være fordomsfri, pålitelig og aktiv. Han må sette interessene til revolusjonen like høyt som sitt eget liv, og han må la interessene til revolusjonen gå foran sine egne. Han må alltid og overalt være prinsippfast, og kjempe utrøttelig mot alle feilaktige oppfatninger og handlinger. På den måten kan han styrke det kollektive livet i partiet og banda mellom partiet og massene. Han må være mer opptatt av partiet og massene enn av noen enkeltperson, og han må være mer opptatt av andre enn av seg sjøl. Bare en slik person fortjener å bli kalt kommunist.

Alle trufaste, ærlige, aktive og rettskafne kommunister må gå sammen om å kjempe mot tendensene til liberalisme som enkelte blant oss har, for å hjelpe dem på rett veg. Dette er ei av oppgavene våre på den ideologiske fronten.

BRENNENDE OPPGAVER ETTER AT DET ER OPPRETTA SAMARBEID MELLOM KUOMINTANG OG KOMMUNISTPARTIET

29. september 1937

Det kinesiske kommunistpartiet sendte allerede i 1933 ut ei erklæring som slo fast at partiet var klar til å slutte en avtale om å gjøre motstand mot Japan med hvilken som helst enhet i Kuomintang-hæren. Kommunistpartiet stilte tre vilkår, og det var: Stans angrepa på rødehæren, gi folket demokratiske retter og gi folket våpen. Etter 18. september-hendinga i 1931 var den viktigste oppgava for det kinesiske folket å gjøre motstand mot invasjonen fra de japanske imperialistene, og derfor kom denne erklæringa. Men vi nådde ikke det målet vi hadde satt oss.

I august 1935 oppfordra det kinesiske kommunistpartiet og den kinesiske rødehæren alle politiske partier og grupper og folk i hele landet til å organisere en forent anti-japansk hær og danne ei nasjonal forsvarsregjering, slik at vi kunne kjempe sammen mot den japanske imperialismen.¹ I desember samme år vedtok det kinesiske kommunistpartiet en resolusjon² om å danne en nasjonal enhetsfront mot Japan sammen med det nasjonale borgerskapet. I mai 1936 offentliggjorde rødehæren et telegram³ der den krevde at Nanking-regjeringa skulle stanse borgerkrigen og gå sammen med oss mot Japan. I august samme år sendte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet et brev⁴ til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang. Sentralkomiteen krevde at Kuomintang skulle stanse borgerkrigen og at det skulle dannes en enhetsfront mellom de to partiene for å kjempe sammen mot den japanske imperialismen. I september samme år vedtok kommunistpartiet en resolusjon⁵ om å opprette en enhetlig demokratisk republikk i Kina. I tillegg til erklæringa, telegrammet, brevet og resolusjonene, sendte vi

flere ganger representanter for å forhandle med folk fra Kuomintang. Men alt var forgjeves. Det var først mot slutten av 1936, etter Sian-hendinga, at en representant med fullmakt fra det kinesiske kommunistpartiet kom fram til en avtale med den ansvarlige sjefen i Kuomintang om et politisk spørsmål som var svært viktig på den tida, nemlig å få slutt på borgerkrigen mellom de to partiene. Samtidig blei de enige om ei fredelig løsning på Sian-hendinga. Dette var et stort øyeblikk i kinesisk historie, og det skapte forutsetningene for at samarbeidet mellom de to partiene kunne bli tatt opp igjen.

10. februar i år sendte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet et telegram⁶ til den tredje plenums-sesjonen til sentralekssekutivkomiteen i Kuomintang, kvelden før sesjonen starta. Der la sentralkomiteen fram omfattende og konkrete forslag om hvordan de to partiene skulle samarbeide. I telegrammet forlangte vi at Kuomintang skulle forplikte seg til å oppfylle disse fem krava: Gjøre slutt på borgerkrigen, innføre demokratiske retter, kalle sammen ei nasjonalforsamling, forberede motstanden mot Japan raskt, og bedre levekåra til folket. Samtidig forplikta kommunistpartiet seg til å innfri disse fire løftene: Gjøre slutt på fiendskapen mellom de to regimene, gi rødehæren nytt navn, innføre det nydemokratiske systemet i de revolusjonære baseområdene, og slutte å beslaglegge jorda til godseierne. Dette var også et viktig politisk tiltak. Ufen det ville det tatt lengre tid å få i stand samarbeid mellom de to partiene. Det ville vært til stor skade for arbeidet med å forberede motstanden mot Japan raskt.

Etter dette har de to partiene kommet et skritt nærmere hverandre i forhandlingene. Kommunistpartiet har lagt fram mer konkrete forslag i spørsmålet om et felles politisk program for de to partiene, i spørsmålet om å oppheve forbudet mot massebevegelsene og løslate politiske fanger, og i spørsmålet om å gi rødehæren nytt navn. Til nå er det ennå ikke lagt fram noe fellesprogram, forbudet mot massebevegelsene er ikke oppheva, og det nye systemet i de revolusjonære baseområdene er heller ikke godkjent. Men om lag en måned etter at Peiping og Tientsin falt, blei det sendt ut ordre om at rødehæren skulle få nytt navn, nemlig Den åttende rutearméen i den nasjonale revolusjonære hæren (også kalt Attende armégruppe i oppsettinga av den anti-japanske hæren). Sentralkomiteen i partiet vårt sendte allerede 15. juli ei erklæring til Kuomintang om å opprette samarbeid mellom de to partiene. Den skulle etter avtalen offentliggjøres samtidig med erklæ-

ringa fra Chiang Kai-shek om at Kinas Kommunistiske Parti var godkjent som et legalt politisk parti. Erklæringene blei til slutt offentliggjort (dessverre etter lang utsettelse) av det sentrale nyhetsbyrået til Kuomintang 22. og 23. september, da situasjonen ved fronten var blitt kritisk. Både erklæringa fra kommunistpartiet og erklæringa fra Chiang Kai-shek kunngjorde at det var oppretta samarbeid mellom de to partiene, og la dermed det nødvendige grunnlaget for det store forbundet mellom de to partiene for å berge nasjonen. Erklæringa fra kommunistpartiet innebærer ikke bare prinsippet om enhet mellom de to partiene, men også det grunnleggende prinsippet om stor enhet i folket i hele landet. Det er bra at erklæringa til Chiang Kai-shek godkjenner kommunistpartiet som et legalt politisk parti i hele Kina, og sier at det er nødvendig med enhet for å berge nasjonen. Men Chiang Kai-shek har ikke kvitta seg med den sjølgode holdninga som er typisk for Kuomintang, eller gjort den sjølkritikken som er nødvendig. Vi kan ikke være fornøyd med det. Men tross alt er det kunngjort at enhetsfronten mellom de to partiene er oppretta. Dette har innleda en ny epoke i historia til den kinesiske revolusjonen. Det kommer til å få vidtrekkende og djuptgående innflytelse på den kinesiske revolusjonen, og spille ei avgjørende rolle i kampen for å slå den japanske imperialismen.

Forholdet mellom Kuomintang og kommunistpartiet har spilt ei avgjørende rolle i den kinesiske revolusjonen helt sia 1924. Revolusjonen i 1924—27 kom fordi de to partiene samarbeidde på grunnlag av et bestemt program. I løpet av bare to til tre år opplevde vi enorm framgang i den nasjonale revolusjonen som dr. Sun Yat-sen hadde ofra seg for i førti år, men som han ikke fikk fullført. Denne framgangen besto i at den revolusjonære basen i Kwangtung blei oppretta, og at nordekspedisjonen seira. Dette var et resultat av at det var danna en enhetsfront mellom de to partiene. Men det var noen som ikke holdt seg til de revolusjonære prinsippene. Nettopp da revolusjonen nærma seg seieren, splitta de enhetsfronten mellom de to partiene. Dermed lei revolusjonen nederlag, og døra blei stående åpen for utenlandsk aggresjon. Dette var resultatet av at enhetsfronten mellom de to partiene blei splitta. Den enhetsfronten som nylig er danna mellom de to partiene, varsler en ny periode i den kinesiske revolusjonen. Det er fortsatt noen som ikke forstår den historiske rolla og den store framtida til enhetsfronten. De ser på den som et reint midlertidig tiltak vi må ty til fordi omstendighetene tvinger oss. Men takket være enhetsfronten kommer

historias hjul til å drive den kinesiske revolusjonen framover til et helt nytt stadium. Kan Kina komme ut av den nasjonale og samfunnsmessige krisa som er så alvorlig i dag? Det avhenger av hvordan enhetsfronten utvikler seg. Vi har fått nye bevis for at Kina har ei lys framtid. For det første fikk det kinesiske kommunistpartiet støtte fra folk overalt straks det la fram enhetsfrontpolitikken. Dette er et klart uttrykk for folkeviljen. For det andre fikk vi i stand en enhet uten sidestykke mellom alle politiske partier og grupper, mellom folk fra alle samfunnslag og mellom alle væpna styrker i landet straks Sian-hendinga var løst på fredelig vis, og de to partiene hadde gjort slutt på borgerkrigen. Men denne enheten er ennå på langt nær sterk nok til å møte de krava motstandskrigen mot Japan stiller. Den viktigste årsaka til det er at problemet med enhet mellom regjeringa og folket stort sett ikke er løst. For det tredje, og det er det klareste beviset, er hele landet trukket med i motstandskrigen. Vi er ikke fornøyd med motstandskrigen slik den er nå, for sjøl om den er en nasjonal krig, er det fortsatt bare regjeringa og de væpna styrkene som deltar i den. Som vi har sagt før, kan vi ikke slå den japanske imperialismen dersom vi fører en slik motstandskrig. Men tross alt fører vi landsomfattende motstandskrig mot en utenlandsk angriper for første gang på hundre år. Dette kunne aldri skjedd uten indre fred og uten samarbeid mellom de to partiene. De japanske angriperne klarte å ta de fire provinsene i nordøst uten å løsrive et eneste skudd da enhetsfronten mellom de to partiene var oppløst. I dag kan de ikke okkupere mer kinesisk jord uten å betale med blodige slag, for nå er enhetsfronten gjenopprettet. For det fjerde har vi virkningene i utlandet. Arbeiderne, bøndene og kommunistpartiene over hele verden støtter det forslaget om en enhetsfront mot Japan som det kinesiske kommunistpartiet har lagt fram. Folket i ulike land, og særlig i Sovjetunionen, kommer til å hjelpe Kina mer aktivt nå når det er kommet i stand samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Kina og Sovjetunionen har undertegna en ikke-angreppspakt⁷, og vi kan rekne med at forholdet mellom de to landa blir enda bedre. På grunnlag av disse bevisa kan vi trygt slå fast at utviklinga av enhetsfronten kommer til å føre Kina mot ei lys og stor framtid — den japanske imperialismen kommer til å bli knust, og vi kommer til å opprette en enhetlig, demokratisk republikk.

Men enhetsfronten kan ikke fullføre denne store oppgava hvis den blir stående på stedet hvil. Enhetsfronten mellom de to partiene må ut-

vikles videre, for slik den er nå, er den verken brei nok eller godt nok grunnfesta.

Bør den nasjonale enhetsfronten mot Japan bare være en enhetsfront mellom Kuomintang og kommunistpartiet? Nei, den må bli en enhetsfront for hele nasjonen. De to partiene skal bare være en del av den. Det må være en enhetsfront for alle partier og grupper, folk fra alle samfunnslag og alle væpna styrker, en enhetsfront for alle patrioter — arbeiderne, bøndene, soldatene, de intellektuelle og forretningsfolka. Hittil har det i virkeligheten bare vært en enhetsfront mellom de to partiene. De breie massene av arbeidere, bønder, soldater og småborgerskapet i byene og mange andre patrioter er ennå ikke reist til kamp, mobilisert, organisert eller væpna. Dette er det alvorligste problemet vi har i dag. Det er alvorlig fordi det gjør det umulig å vinne seirer ved fronten. Det er ikke lenger mulig å skjule at situasjonen er kritisk ved fronten både i Nord-Kina og i provinsene Kiangsu og Chekiang, og det er ikke nødvendig å skjule det heller. Spørsmålet er hvordan vi kan overvinna krisa. Den eneste måten vi kan gjøre det på, er å sette testamentet til dr. Sun Yat-sen ut i livet, å «reise folkemassene». Dr. Sun satte opp testamentet på dødsleiet. Han erklærte at han var fast overbevist om at vi ikke kan nå målet med revolusjonen på noen annen måte enn ved å reise folkemassene. Det hadde erfaringene fra over førti år vist. Hvorfor nekter noen så hardnakka å sette testamentet hans ut i livet? Hvorfor blir det ikke gjort nå som det gjelder liv eller død for nasjonen? Alle veit at enevelde og undertrykking strir mot prinsippet om å «reise folkemassene». Vi kan aldri slå den japanske imperialismen hvis bare regjeringa og hæren gjør motstand. Tidlig i mai i år kom vi med en alvorlig advarsel til Kuomintang, som sitter med makta. Vi sa at Kina kommer til å bli drevet rett mot katastrofen liksom Abessinia hvis folkemassene ikke blir reist til motstand. Det er ikke bare det kinesiske kommunistpartiet som har påpekt dette. Progressive i hele landet og mange klarsynte medlemmer av Kuomintang har også gjort det. Likevel har ikke Kuomintang endra den eneveldige politikken sin. Det har ført til at det er blitt større avstand mellom regjeringa og folket, mellom hæren og massene og mellom den militære ledelsen og de menige. Hvis ikke massene blir med i enhetsfronten og styrker den, er krisa ved fronten nødt til å bli verre og ikke bedre.

Enhetsfronten mot Japan mangler fortsatt et politisk program som kan erstatte den eneveldige politikken til Kuomintang, et program som

er godtatt av begge partiene, og som er offisielt kunngjort. Kuomintang behandler fortsatt massene på samme vis som det har gjort de siste ti åra. Det har ikke skjedd noen endringer i regjeringsapparatet, hærsystemet og politikken overfor folkemassene, i finanspolitikken, den økonomiske politikken og utdanningspolitikken. I det store og hele er alt som for ti år sia på disse områdene. Men det har skjedd endringer, svært store endringer — borgerkrigen er slutt, og vi står sammen mot Japan. De to partiene har stansa borgerkrigen, og den landsomfattende motstandskrigen mot Japan har begynt. Dette betyr at den politiske situasjonen i Kina har endra seg enormt etter Sian-hendinga. Men hittil har ikke Kuomintang endra metoder på de områdene jeg har nevnt, og derfor er det ikke samsvar mellom det som ikke har endra seg, og det som har endra seg. De gamle metodene passer bare til en utenrikspolitikk som bygger på kompromisser, og en innenrikspolitikk som tar sikte på å undertrykke revolusjonen. Men når det blir snakk om å hamle opp med invasjonen fra den japanske imperialismen, viser det seg at disse metodene er ubrukelige på alle måter, og alle svakhetene de har blir avslørt fullt ut. Det ville vært noe helt annet hvis vi ikke ville gjøre motstand mot Japan. Men ettersom vi vil gjøre motstand og faktisk har begynt, og ettersom vi allerede står oppe i ei alvorlig krise, vil det å nekte å legge om kursen og ta i bruk nye metoder, føre til de største farer som tenkes kan. Motstandskrigen mot Japan krever en enhetsfront med et breit grunnlag, og derfor må vi mobilisere hele folket til å bli med. Motstandskrigen mot Japan krever en konsolidert enhetsfront, og derfor må vi ha et fellesprogram. Dette fellesprogrammet blir ei rettleiing til handling for enhetsfronten. Det kommer også til å tjene som et bindeledd mellom alle organisasjonene og enkeltpersonene i enhetsfronten, et band som knytter sammen alle politiske partier og grupper, folk fra alle samfunnslag og alle væpna styrker. Først da kan vi snakke om fast enhet. Vi er mot de gamle reglene, for de passer ikke i den nasjonale revolusjonære krigen. Vi ser fram til at det blir innført nye regler istedenfor de gamle, det vil si at det blir offentliggjort et fellesprogram og oppretta revolusjonær orden. Det er det eneste som oppfyller de krava motstandskrigen stiller.

Hva bør fellesprogrammet inneholde? Det bør inneholde dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper og Tipunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen⁸, som kommunistpartiet la fram 25. august i år.

I erklæringa som kunngjorde samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet, slo det kinesiske kommunistpartiet fast: «Dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper er det Kina trenger i dag, og partiet vårt står klart til å kjempe for at de skal bli satt ut i livet fullt ut.» Noen syns det er merkelig at kommunistpartiet står klart til å sette ut i livet Folkets tre prinsipper, som er prinsippene til Kuomintang. Chu Ching-lai⁹ fra Shanghai har for eksempel gitt uttrykk for tvil om dette i et lokalt tidsskrift. De som mener dette, tror at kommunismen og Folkets tre prinsipper ikke kan forenes. Dette er en reint formalistisk måte å se på spørsmålet på. Kommunismen kommer til å bli gjennomført på et seinere stadium i utviklinga av revolusjonen. Kommunistene har ingen illusjoner om at de er i stand til å gjennomføre den på dette stadiet, men de vil gjennomføre den nasjonale og demokratiske revolusjonen som historia krever. Dette er den viktigste grunnen til at kommunistpartiet har foreslått en nasjonal enhetsfront mot Japan og en enhetlig demokratisk republikk. I perioden med den første enhetsfronten mellom Kuomintang og kommunistpartiet for over ti åra sia, fatta de to partiene et felles vedtak om å sette Folkets tre prinsipper ut i livet. Dette skjedde på den første nasjonale kongressen til Kuomintang. Fra 1924 til 1927 blei de satt ut i livet i store deler av landet, takket være innsatsen fra alle trufaste kommunister og trufaste medlemmer av Kuomintang. Dessverre blei enhetsfronten splitta i 1927, og i de ti åra som fulgte, gikk Kuomintang mot at Folkets tre prinsipper skulle settes ut i livet. Men alle de politiske linjene til kommunistpartiet i disse ti åra har i det store og hele stemt overens med den revolusjonære holdninga i dr. Suns Folkets tre prinsipper og tre store politiske retningslinjer. Det har ikke gått en dag uten at kommunistpartiet har ført kamp mot imperialismen, og nettopp det er å sette prinsippet om nasjonalisme konsekvent ut i livet. Det demokratiske arbeider- og bondediktaturet er nettopp prinsippet om demokrati gjennomført konsekvent. Jordbruksrevolusjonen er prinsippet om folkets utkomme gjennomført konsekvent. Hvorfor har da kommunistpartiet kunngjort at det demokratiske arbeider- og bondediktaturet skal avskaffes, og at jorda til godseierne ikke skal beslaglegges lenger? Som vi har forklart tidligere, er det ikke fordi det er noe galt med et slikt system og slike tiltak. Men den væpna aggresjonen fra de japanske imperialistene har endra forholda mellom klassene i landet. Det har ført til at alle klassene i Kina er nødt til å gå sammen mot den japanske imperialismen, og det har

også gjort det mulig for dem å gjøre det. Det er både mulig og nødvendig å danne en anti-fascistisk enhetsfront i Kina og i resten av verden for å kjempe sammen mot fascismen. Derfor er vi for å opprette en nasjonal og demokratisk enhetsfront i Kina. Derfor har vi foreslått å erstatte det demokratiske arbeider- og bondediktaturet med en demokratisk republikk som bygger på et forbund mellom alle klasser. Jordbruksrevolusjonen satte ut i livet prinsippet om å gi «jorda til dem som dyrker den». Det var nettopp dette dr. Sun Yat-sen foreslo. Nå har vi slutta med det for å kunne samle flere mot den japanske imperialismen. Men det betyr ikke at Kina ikke trenger å løse jordspørsmålet. Vi har klart og tydelig lagt fram vårt standpunkt om årsakene til at politikken blir endra på denne måten, og vi har lagt fram hvorfor den har blitt endra nå. Det kinesiske kommunistpartiet bygger på marxistiske prinsipper og har hele tida holdt fast ved og utvikla de revolusjonære Folkets tre prinsipper — fellesprogrammet for den første enhetsfronten mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Nettopp derfor kunne partiet foreslå politikken med en nasjonal og demokratisk enhetsfront i rett tid, og sette den utrøttelig ut i livet nå som vi står midt oppe i ei nasjonal krise, og en mektig angriper trenger inn i landet vårt. Dette er den eneste politikken som kan berge nasjonen. Det er ikke lenger spørsmål om kommunistpartiet trur på og gjennomfører de revolusjonære Folkets tre prinsipper. Spørsmålet i dag er om Kuomintang gjør det. Oppgava nå er å vekke til live den revolusjonære holdninga i dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper over hele landet, arbeide oss fram til et klart program og ei klar politisk linje på grunnlag av dette, og sette programmet og den politiske linja ut i livet oppriktig og ikke halvhjerta, samvittighetsfullt og ikke likegyldig, straks og uten å nøle. Det kinesiske kommunistpartiet har hele tida oppriktig lengta etter at dette skulle skje. Nettopp derfor la kommunistpartiet fram Tipunksprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen etter Lukouchiao-hendinga. Tipunksprogrammet stemmer overens med marxismen og med de ekte revolusjonære Folkets tre prinsipper. Det er et foreløpig program, programmet for den kinesiske revolusjonen på dette stadiet, stadiet med nasjonal revolusjonær krig mot Japan. Vi kan bare berge Kina hvis vi setter dette programmet ut i livet. Historia kommer til å straffe dem som fortsatt handler på tyers av det.

Det er ikke mulig å gjennomføre dette programmet i hele landet uten Kuomintangs samtykke. For Kuomintang er fortsatt det største partiet

i Kina, og det har regjeringsmakta. Vi trur at fornuftige medlemmer i Kuomintang en dag vil si seg enige i dette programmet. Gjør de ikke det, blir Folkets tre prinsipper en tom frase for alltid, det blir umulig å vekke til live den revolusjonære holdninga til dr. Sun Yat-sen, umulig å slå den japanske imperialismen og umulig for det kinesiske folket å unngå å bli slaver under ei fremmed makt. Virkelig fornuftige medlemmer i Kuomintang ønsker helt sikkert ikke at det skal skje, og folket vårt kommer aldri til å gå med på å bli slaver. Dessuten sa herr Chiang Kai-shek i erklæringa si den 23. september:

Jeg mener at vi som er for revolusjonen må legge til side personlig nag og personlige fordommer og ofre oss for å gjøre Folkets tre prinsipper til virkelighet. I denne kritiske situasjonen når det er snakk om liv eller død, er det enda viktigere at vi ikke ripper opp i fortida. Vi må starte helt på nytt sammen med hele nasjonen, og vi må arbeide hardt for enhet, slik at vi kan verne om sjølv livet og eksistensen til landet vårt.

Dette er helt sant. Den mest brennende oppgava i dag er å arbeide for å gjennomføre Folkets tre prinsipper, legge til side fordommer til enkeltpersoner og små grupper, endre gamle metoder, gjennomføre et revolusjonært program i samsvar med Folkets tre prinsipper med en gang, og starte helt på nytt sammen med hele nasjonen. Dette er den eneste mulige vegen i dag. Utsetter vi dette lenger, blir det for seint å angre.

Men vi trenger redskaper for å sette ut i livet Folkets tre prinsipper og tipunktsprogrammet. Dette reiser spørsmålet om å omdanne regjeringa og hæren. Regjeringa i dag er fortsatt ei ettpartiregjering, nemlig diktaturet til Kuomintang. Den er ikke ei nasjonal, demokratisk enhetsfrontregjering. Hvis vi ikke har ei nasjonal, demokratisk enhetsfrontregjering, blir det umulig å gjennomføre Folkets tre prinsipper og tipunktsprogrammet. Hærsystemet til Kuomintang er det samme som før. Vi kan ikke slå den japanske imperialismen med styrker som er organisert etter dette systemet. Styrkene slåss mot Japan, og vi beundrer dem og har stor respekt for dem, særskilt for dem som kjemper ved fronten. Men lærdommene fra motstandskrigen de siste tre månedene viser at hærsystemet til Kuomintang må endres. Det duger ikke til å vinne endelig seier over de japanske angriperne, og det duger ikke til å

gjennomføre Folkets tre prinsipper og det revolusjonære programmet framgangsrikt. Vi må bygge på prinsippene om enhet mellom offiserer og menige og enhet mellom hæren og folket når vi endrer hærsystemet. Hærsystemet til Kuomintang står i grunnleggende motsetning til begge disse prinsippene. Det hindrer de breie massene av offiserer og menige i å gi sitt beste, til tross for at de er trufaste og modige. Derfor må vi gjøre noe med en gang for å omdanne det. Dette betyr ikke at kampen må stanse til vi har omdanna hærsystemet, vi kan gjøre det mens vi slåss. Den viktigste oppgava er å endre den politiske innstillinga i hæren og det politiske arbeidet den gjør. Den nasjonale revolusjonære hæren fra perioden med nordekspedisjonen er et strålende forbilde. Den gjennomførte stort sett prinsippene om enhet mellom offiserer og menige og enhet mellom hæren og folket. Det er helt nødvendig å gjenopplive holdninga fra den tida. Kina må lære av krigen i Spania der den republikanske hæren blei bygd opp under utruglig vanskelige forhold. Kina er bedre stilt enn Spania, men vi har ikke en brei og grunnfesta enhetsfront, og vi har ikke ei enhetsfrontregjering som er i stand til å sette hele det revolusjonære programmet ut i livet, eller store styrker som er organisert etter det nye systemet. Vi må bøte på disse manglene. Rødehæren, som er leda av det kinesiske kommunistpartiet, kan i dag bare være fortroppen i motstandskrigen. Den kan ennå ikke spille ei avgjørende rolle i landsmålestokk. Men vennligsinna hæravdelinger i hele landet har mye å lære av det rødehæren har oppnådd politisk, militært og organisatorisk. I starten var ikke rødehæren det den er i dag. Det har skjedd mange endringer også innafor rødehæren. Det viktigste er at vi har uttrydda føydale skikker og tatt i bruk prinsippene om enhet mellom offiserer og menige og enhet mellom hæren og folket. Vennligsinna hæravdelinger i hele landet kan lære av disse erfaringene.

Kamerater i det herskende Kuomintang som er mot Japan! Sammen har vi ansvaret for å berge nasjonen fra å bli utsletta og sikre at den overlever. Dere har alt danna en enhetsfront mot Japan sammen med oss. Det er svært bra. Dere har begynt å gjøre motstand mot Japan. Det er også svært bra. Men vi liker ikke at dere fortsetter å føre den samme gamle politikken på alle andre områder. Vi må alle sammen utvikle enhetsfronten og gjøre den breiere, og vi må trekke med folke-massene. Vi må grunnfeste enhetsfronten og sette fram et fellesprogram. Vi er nødt til å omdanne hærsystemet og det politiske systemet beslutsomt. Vi er helt nødt til å danne ei ny regjering. Bare ei slik re-

gjering kan sette det revolusjonære programmet ut i livet og begynne å omdanne hæren over hele landet. Dette forslaget svarer til de krava tida stiller. Mange i deres parti mener også at tida er inne til å sette dette ut i livet. Da dr. Sun Yat-sen levde, bestemte han seg for å omdanne hærsystemet og det politiske systemet. Dermed la han grunnlaget for revolusjonen i 1924—27. Nå er det dere som har ansvaret for å gjennomføre tilsvarende endringer. Vi trur at alle trufaste og patriotiske medlemmer i Kuomintang vil mene at forslaget vårt er i samsvar med det situasjonen krever. Vi er fast overbevist om at det er i samsvar med de krava situasjonen objektivt stiller.

Nasjonen er i fare — Kuomintang og kommunistpartiet må gå sammen i et fast forbund! Alle landsmenn som nekter å bli slaver, må slutte seg sammen i et fast forbund på grunnlag av enheten mellom Kuomintang og kommunistpartiet! Vi må gjennomføre alle endringer som er nødvendige for å overvinne vanskene — det er den brennende oppgava i den kinesiske revolusjonen i dag. Når vi har gjennomført denne oppgava, kan vi helt sikkert slå den japanske imperialismen. Legger vi alle krefter til, åpner det seg ei lys framtid for oss.

NOTER

1. Se Mao Tsetung, «Oppgavene til det kinesiske kommunistpartiet i perioden med motstand mot Japan» (1937), *Verker i utvalg*, Forlaget Oktober 1978, bind 1, note 2, s. 277—78.

2. Om resolusjonen, se samme sted, note 3 s. 278—80.

3. Om det åpne telegrammet, se samme sted, note 4 s. 280—81.

4. Om innholdet i brevet, se «Ei erklæring til Chiang Kai-sheks erklæring» (1936), samme bok, note 7 s. 260—63.

5. Om resolusjonen, se «Oppgavene til det kinesiske kommunistpartiet i perioden med motstand mot Japan» (1937), samme bok, note 6 s. 281—82.

6. Om telegrammet, se samme sted, note 7 s. 282—83.

7. Ikke-angrepspakta mellom Republikken Kina og Unionen av Sosialistiske Sovjetrepublikker blei undertegna 21. august 1937.

8. Om tipunktsprogrammet, se «Mobiliser alle krefter for seier i motstandskrigen» (1937), s. 26—29 i denne boka.

9. Chu Ching-lai var leder for Det nasjonalsosialistiske partiet (en liten klikk som reaksjonære godseiere, høyere embetsmenn og storborgere hadde organisert). Han blei seiere med i landssvikerregjeringa til Wang Ching-wei.

INTERVJU MED DEN BRITISKE JOURNALISTEN JAMES BERTRAM

25. oktober 1937

KINAS KOMMUNISTISKE PARTI OG MOTSTANDSKRIGEN

James Bertram: Hvilke konkrete standpunkter har det kinesiske kommunistpartiet lagt fram før og etter at krigen mellom Kina og Japan brøt ut?

Mao Tsetung: Før krigen brøt ut, advarte det kinesiske kommunistpartiet hele nasjonen om og om igjen. Vi sa at det var umulig å unngå krig med Japan, og at alt snakket til de japanske imperialistene om ei «fredelig løsning» og alle de fine orda til de japanske diplomatene bare var kamuflasje for å dekke over at de forberedte krig. Vi framheva stadig at det er umulig å føre en nasjonal frigjøringskrig seierrikt uten å styrke enhetsfronten og føre en revolusjonær politikk. Det viktigste i denne revolusjonære politikken er at den kinesiske regjeringa må innføre demokratiske reformer for å få hele folket med i fronten mot Japan. Vi pekte igjen og igjen på at de som trudde på de japanske «fredsløftene» og som mente at vi kunne unngå krig, tok feil. Vi pekte også gang på gang på at de som trudde det gikk an å gjøre motstand mot de japanske angriperne uten å mobilisere massene, tok feil. Både krigsutbruddet og utviklinga av krigen har vist at vi hadde rett. Dagen etter Lukouchiao-hendinga sendte kommunistpartiet ut et opprop til hele nasjonen. Det oppfordra alle politiske partier og grupper og alle samfunnslag til å gjøre felles sak og kjempe mot den japanske aggresjonen og styrke den nasjonale enhetsfronten. Like etterpå kunngjorde vi Tipunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Her la vi fram de politiske retningslinjene som den kinesiske

regjeringa burde følge i motstandskrigen. Da samarbeidet mellom Kuo-mintang og kommunistpartiet kom i stand, offentliggjorde vi ei annen viktig erklæring. Alt dette viser at vi har holdt oss strengt til prinsippet om å føre motstandskrigen ved å styrke enhetsfronten og sette en revolusjonær politikk ut i livet. Hovedparolen vår i denne perioden er: «Total motstand fra hele nasjonen».

SITUASJONEN I KRIGEN OG LÆRDOMMENE AV DEN

Spørsmål: Hva mener du at krigen har ført til fram til nå?

Svar: Jeg vil trekke fram to viktige ting. På den ene sida har de japanske imperialistene ubønnhørlig stilt det kinesiske folket ansikt til ansikt med faren for nasjonal underkuing ved å ta byene og okkupere landområdene våre, ved å voldta, plyndre og brenne, og ved å drepe for fote. På den andre sida har dette ført til at flertallet av det kinesiske folket har blitt fullstendig klar over at det ikke går an å overvinne krisa uten breiere enhet og uten at hele nasjonen gjør motstand. Samtidig får alle de fredselkende landa i verden øynene opp for at det er nødvendig å gjøre motstand mot truselen fra Japan. Det er dette krigen har ført med seg hittil.

Spørsmål: Hvilke mål trur du japanerne har, og hvor mye har de oppnådd?

Svar: Planen til Japan er å okkupere Nord-Kina og Shanghai som et første steg, og så okkupere andre deler av Kina. De japanske angriperne har kommet så langt med planen sin: De har tatt de tre provinsene Hopei, Chahar og Suiyuan i løpet av kort tid, og nå truer de Shansi. Grunnen til det er at regjeringa og hæren har ført motstandskrigen i Kina aleine. Denne krisa kan vi bare overvinne dersom folket og regjeringa slåss sammen i motstandskrigen.

Spørsmål: Mener du at Kina har oppnådd noe i motstandskrigen? Er det noe å lære av det, og i så fall hva?

Svar: Dette spørsmålet vil jeg gjerne svare litt mer utførlig på. For det første har vi oppnådd noe, ja vi har til og med oppnådd mye. Det kan vi se av dette: 1) Vi har aldri hatt noe som kan sammenliknes med

denne motstandskrigen mot Japan sia den imperialistiske aggresjonen mot Kina begynte. Geografisk sett er det virkelig en landsomfattende krig. Denne krigen er revolusjonær. 2) Krigen har gjort et splitta land til et land som er forholdsvis samla. Grunnlaget for denne enheten er samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet. 3) Krigen har vunnet støtte fra verdensopinionen. De som en gang forakta Kina fordi vi ikke gjorde motstand, respekterer Kina nå, fordi vi gjør motstand. 4) Krigen har ført til store tap for de japanske angriperne. Det blir meldt at krigen koster dem tjue millioner yen hver dag. Det er ingen tvil om at de har mange døde og såra også, men vi har ingen tall for det ennå. De japanske angriperne tok de fire provinsene i nordøst uten vansker og uten å slite noe særlig for det, men nå kan de ikke okkupere kinesiske områder uten å kjempe blodige slag. Angriperne trudde de kunne stille den grådige appetitten sin i Kina, men den langvarige motstandskampen Kina fører, gjør at den japanske imperialismen kommer til å bryte sammen. Kina kjemper altså ikke bare for å berge seg sjøl, men også for å oppfylle den store plikta si i den internasjonale fronten mot fascismen. Dette viser også tydelig at motstandskrigen er revolusjonær. 5) Vi har dratt lærdommer av denne krigen. Vi har betalt for disse lærdommene med landområder og blod.

Disse lærdommene er svært viktige. Flere måneders kamp har avslørt mange av de svake punktene til Kina. De viser seg først og fremst på det politiske området. Krigen blir ikke ført av hele nasjonen, sjøl om den omfatter hele landet geografisk. Regjeringa hindrer de breie massene i å ta del i krigen, akkurat som før, og derfor er ikke krigen massenes krig ennå. Krigen mot den japanske imperialistiske aggresjonen kan aldri bli krona med seier hvis det ikke er massenes krig. Noen sier: «Krigen er allerede altomfattende.» Men dette gjelder bare i den forstand at store deler av landet er trukket inn. Ser vi på hvem som deltar, er det fortsatt bare en delvis krig, for krigen blir ført av regjeringa og hæren aleine, og ikke av folket. Nettopp her ligger hovedårsaka til at vi har tapt store landområder og hatt mange militære tilbakeslag de siste månedene. Den væpna motstanden i dag er revolusjonær, men den er ikke fullstendig revolusjonær for det er ennå ikke massenes krig. Dette er også et spørsmål om enhet. Sjøl om de politiske partiene og gruppene står mer samla enn tidligere, er enheten langt fra så sterk som den må være. De fleste av de politiske fangene er ikke løslatt ennå, og forbudet mot politiske partier er ikke oppheva fullstendig. For-

holdet mellom regjeringa og folket, mellom hæren og folket og mellom offiserer og menige er fortsatt svært dårlig. Det er avstand mellom dem istedenfor enhet. Dette er et grunnleggende problem. Hvis ikke det blir løst, er det ikke snakk om seier. Dessuten er militære tabber også en viktig grunn til at vi har mista soldater og landområder. Vi har stort sett vært passive i slag, eller for å si det militært, utkjempe slag i «reint forsvar». Vi vinner aldri hvis vi slåss på den måten. For å seire må vi endre linjene både på det militære og det politiske området fra grunnen av. Dette er det vi har lært.

Spørsmål: Hva må så til på det politiske og militære området?

Svar: På det politiske området må vi for det første omdanne den regjeringa vi har nå, til ei enhetsfrontregjering der representantene for folket tar del. Denne regjeringa må være både demokratisk og sentralisert. Den må gjennomføre den revolusjonære politikken som er nødvendig. For det andre må folket få tale-, presse-, forsamlings- og organisasjonsfrihet, og rett til å gripe til våpen mot fienden, slik at krigen blir massenes krig. For det tredje må folket få bedre levekår. Metoder for å få til det er å avskaffe urimelige skatter og ulike slags avgifter, sette ned landskylda og lånerentene, bedre forholda for arbeidere, la vere befal og soldater, gi familiene til soldater som kjemper mot Japan fordeler, og hjelpe flyktninger og offer for naturkatastrofer. Finansieringa av styresmaktene må bygge på prinsippet om at de økonomiske byrdene skal være like for alle. Det betyr at de som har penger, gir penger. For det fjerde må vi føre en aktiv utenrikspolitikk. For det femte må vi endre kultur- og utdanningspolitikken. For det sjette må vi undertrykke landssvikerne hardt. Problemet er blitt svært alvorlig. Landssvikerne går berserk. Ved fronten hjelper de fienden, og i de bakre områdene skaper de uro. Noen av dem gir seg til og med ut for å være mot Japan, og beskylder patrioter for å være landssvikere og får dem arrestert. Vi kan bare undertrykke landssvikerne effektivt dersom folket reiser seg og samarbeider med regjeringa. På det militære område må det gjennomføres omfattende reformer. Det viktigste er å gå over fra en strategi og taktikk som er retta inn på reint forsvar, til prinsippet om aktivt angrep, å forandre hærene av den gamle typen til hærer av en ny type, gå bort fra metoden med tvangsrekruttering og ta i bruk metoden med agitasjon for å få folk til å dra til fronten av fri vilje, sette en enhetlig kommando istedenfor den oppsplitta kommandoen vi har i dag, gjøre slutt på mangelen på disi-

plin som isolerer hæren fra folket og innføre en bevisst disiplin som ikke tillater at hæren krenker folkets interesser det aller minste, forandre situasjonen nå, der den regulære hæren slåss aleine, til en situasjon der det er utvikla omfattende geriljakrig fra folkets side i samordning med operasjonene til den regulære hæren, og så videre og så videre. Alle disse politiske og militære forutsetningene fins i det tipunktsprogrammet vi har offentliggjort. Alle samsvarer med grunntanken i dr. Sun Yat-sens Folkets tre prinsipper, tre store politiske retningslinjer og testamente. Krigen kan bare vinnes dersom de blir satt ut i livet.

Spørsmål: Hva gjør kommunistpartiet for å sette dette programmet ut i livet?

Svar: Vi ser det som vår oppgave å forklare situasjonen utrøttelig, og forene oss med Kuomintang og alle andre patriotiske partier og grupper. Det gjør vi for å utvide og konsolidere den nasjonale enhetsfronten mot Japan, mobilisere alle krefter og seire i motstandskrigen. Den nasjonale enhetsfronten mot Japan er fortsatt alt for snever og det er nødvendig å utvide den, dvs. å «reise folkemassene», slik dr. Sun Yat-sens testamente oppfordrer til, ved å få folket på grasrota til å slutte seg til enhetsfronten. Å konsolidere enhetsfronten betyr å sette ut i livet et fellesprogram som blir bindende for arbeidet til alle de politiske partiene og gruppene. Vi godtar dr. Suns revolusjonære Folkets tre prinsipper, tre store politiske retningslinjer og testamente som fellesprogrammet for enhetsfronten av alle politiske partier og alle samfunnsklasser. Men det er ikke alle partiene som har godtatt dette programmet ennå. Framfor alt har ikke Kuomintang gått med på at det blir kunngjort et så helhetlig program. Kuomintang har delvis satt ut i livet dr. Sun Yat-sens prinsipp om nasjonalisme. Det har det vist ved å gjøre motstand mot Japan. Men det har verken satt ut i livet prinsippet om demokrati eller prinsippet om folkets utkomme, og resultatet er den alvorlige krisa motstandskrigen er inne i nå. Når krigssituasjonen er blitt så kritisk, er det på høy tid at Kuomintang gjennomfører alle Folkets tre prinsipper, ellers blir det for seint å angre. Kommunistpartiet har plikt til å si klart fra og forklare alt dette utrøttelig og overbevisende til Kuomintang og hele nasjonen, slik at de virkelig revolusjonære Folkets tre prinsipper, De tre store politiske retningslinjene og dr. Sun Yat-sens testamente blir gjennomført grundig og fullstendig i hele landet. Da vil den nasjonale enhetsfronten mot Japan bli utvida og konsolidert.

DEN ÅTTENDE RUTEARMÉEN I MOTSTANDSKRIGEN

Spørsmål: Svært mange er interessert i Den åttende rutearméen. Kan du fortelle om den — for eksempel hvilken strategi og taktikk den har, det politiske arbeidet den driver og så videre?

Svar: Etter at rødehæren fikk navnet Den åttende rutearméen og dro til fronten, er det virkelig svært mange som er blitt interessert i hva den driver med. Jeg skal gi en allmenn oversikt.

La oss begynne med operasjonene i felten. Strategisk sett er Shansi sentrum for de militære operasjonene til Den åttende rutearméen. Som du veit, har den vunnet mange seirer. Slaget ved Pinghsingkuan, gjenerobringa av Chingping, Pinglu og Ningwu, gjenerobringa av Laiyuan og Kuangling, erobringa av Tzechingkuan, avskjæringa av de tre viktigste forsyningslinjene til de japanske troppene (mellom Tatung og Yenmenkuan, mellom Weihsien og Pinghsingkuan og mellom Shuo-hsien og Ningwu, stormangrepet på de bakre områdene til de japanske styrkene sør for Yenmenkuan, gjenerobringa av Pinghsingkuan og Yenmenkuan to ganger og gjenerobringa av Chuyang og Tanghsien nå nylig, er alle eksempler på det. Den åttende rutearméen og andre kinesiske styrker innringer de japanske styrkene i Shansi strategisk. Vi kan si med sikkerhet at de japanske styrkene kommer til å møte hardnakka motstand i Nord-Kina. Om de prøver å fare hensynsløst fram i Shansi, kommer de avgjort til å møte større vansker enn noen gang før.

Så har vi strategien og taktikken. Vi gjør noe som de andre kinesiske styrkene ikke har gjort, nemlig å operere hovedsakelig på flankene og i de bakre områdene til fienden. Denne kampmetoden er svært forskjellig fra reint frontforsvar. Vi er ikke mot å bruke deler av styrkene i frontoperasjoner, for det er nødvendig. Men vi må sette inn hovedstyrkene mot flankene til fienden. Det er viktig å bruke innringings- og omgåingstaktikk for å angripe fienden sjølstendig og med initiativet i egne hender. Det er den eneste måten vi kan ødelegge styrkene hans på og ta vare på våre egne. Dessuten er det særlig virkningsfullt å bruke noen av de væpna styrkene våre mot de bakre områdene til fienden, for de kan forstyrre forsyningslinjene og basene hans. Til og med styrkene som kjemper ved fronten bør hovedsakelig bruke metoden med «motangrep», og ikke en reint defensiv taktikk. Det har vært brukt

feilaktige kampmetoder, og det er ei viktig årsak til de militære tilbakeslaga vi har hatt de siste månedene. Den åttende rutearméen bruker kampmetoder som vi kaller geriljakrigføring og bevegelig krigføring ført sjølstendig og med initiativet i våre hender. Disse metodene er i prinsippet stort sett de samme som dem vi brukte under borgerkrigen, men det er noen forskjeller. I dette stadiet av krigen sprer vi for eksempel styrkene oftere enn vi konsentrerer dem, for at vi lettere skal kunne gjennomføre overraskelsesangrep over et stort område mot flankene og det bakre området til fienden. Til sammen er de væpna styrkene i landet tallmessig sterke. Derfor bør noen av dem brukes til frontforsvar, og noen bør spres for å fortsette med geriljaoperasjoner. Men hovedstyrkene må alltid konsentreres mot flankene til fienden. Første bud i en krig er å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden. For å kunne gjøre det er det nødvendig å drive geriljakrigføring og bevegelig krigføring sjølstendig og med initiativet i egne hender, og unngå all passiv og fastlåst taktikk. Vi kommer avgjort til å seire dersom store styrker driver bevegelig krigføring med støtte fra geriljakrigføringa til Den åttende rutearméen.

Så kommer vi til det politiske arbeidet. Ei annen svært viktig og særegen side ved Den åttende rutearméen er det politiske arbeidet den driver. Det har tre grunnleggende prinsipper. Det første er prinsippet om enhet mellom offiserer og menige. Det betyr at Den åttende rutearméen utrydder føydale skikker i hæren, setter forbud mot å slå og skjelle ut folk, bygger opp en bevisst disiplin og står sammen i ett og alt. Resultatet av dette er at hele arméen er fast forent. Det andre er prinsippet om enhet mellom hæren og folket. Det betyr at Den åttende rutearméen opprettholder en disiplin som ikke tillater at hæren krenker folkets interesser det aller minste, at den driver propaganda blant massene, organiserer og væpner dem, letter de økonomiske byrdene deres og undertrykker landssvikene og samarbeidsfolka som skader hæren og folket. Resultatet av dette er at hæren er knytta nært sammen med folket, og blir ønska velkommen overalt. Det tredje er prinsippet om å skape oppløsning i fiendestyrkene og behandle krigsfanger mildt. Seieren vår avhenger ikke bare av de militære operasjonene, men også av oppløsning innafor fiendestyrkene. Sjøl om tiltaka våre for å skape oppløsning innafor fiendestyrkene og behandle krigsfanger mildt ikke har ført til handfaste resultater ennå, kommer de avgjort til å gjøre det i framtida. Dessuten fyller Den åttende rutearméen rekkene ved hjelp

av metoden med agitasjon for å få folk til å melde seg frivillig til tjeneste ved fronten. Dette er i samsvar med det andre av de tre prinsippene og har mye større virkning enn tvangsmetoder.

Sjøl om vi har mista Hopei, Chahar, Suiyuan og deler av Shansi, er vi slett ikke motløse. Tvert om, vi oppfordrer beslutsomt hele arméen til å samordne operasjonene sine med operasjonene til de vennligsinna hæravdelingene og kjempe innbitt for å forsvare Shansi og vinne tilbake de tapte områdene. Den åttende rutearméen kommer til å samordne operasjonene sine med operasjonene til de andre kinesiske styrkene for å fortsette motstanden i Shansi. Dette blir svært viktig for hele motstandskrigen, og særlig for krigen i Nord-Kina.

Spørsmål: Trur du de andre kinesiske styrkene kan tilegne seg disse gode egenskapene til Den åttende rutearméen?

Svar: Sjølsagt kan de det. I 1924—27 var Kuomintang-styrkene prega av ei holdning som var temmelig lik holdninga i Den åttende rutearméen i dag. Da samarbeidde kommunistpartiet og Kuomintang om å organisere en ny type væpna styrker. Til å begynne med var det bare to regimenter, men de samla mange andre avdelinger rundt seg, og vant sin første seier da de slo Chen Chiung-ming. Disse styrkene utvikla seg seinere til et armékorps, og fikk innflytelse over enda flere avdelinger. Først da kunne vi gjennomføre nordekspedisjonen. Disse styrkene var gjennomsyra av ei ny innstilling. Stort sett var det enhet mellom offiserer og menige og mellom hæren og folket, og hæren var fylt av revolusjonær kampvilje. Den nye hæren innførte et system med partirepresentanter og politiske avdelinger. Det var helt nytt i Kina, og det endra helt og holdent preget til de væpna styrkene. Rødehæren, som blei grunnlagt i 1927, og Den åttende rutearméen av i dag har overtatt dette systemet og utvikla det. I den revolusjonære perioden fra 1924 til 1927 tok de væpna styrkene som var gjennomsyra av denne nye holdninga, naturligvis i bruk kampmetoder som var i tråd med den politiske innstillinga deres. De opererte ikke passivt og usmidig, men viste initiativ, og var ivrige etter å ta offensiven. Dette førte til seier i nordekspedisjonen. Det er slike styrker vi trenger på slagmarka i dag. Det er ikke absolutt nødvendig med millioner av dem. Med en kjerne på et par hundre tusen slike soldater kan vi slå den japanske imperialismen. Vi setter arméene i hele landet høyt for de heltemodige ofrene de har gjort sia motstandskrigen tok til, men vi må lære av de blodige slaga som er blitt utkjempa.

Spørsmål: Vil det ikke vise seg at politikken dere fører med å behandle krigsfanger mildt, har liten virkning så lenge disiplinen i den japanske hæren er som den er? Den japanske militærledelsen kan for eksempel drepe fangene når dere slipper dem fri, slik at den japanske hæren som helhet ikke forstår meningen med denne politikken.

Svar: Det er umulig. Jo flere de dreper, jo større sympati får de japanske soldatene for de kinesiske styrkene. Slike kjensgjerninger kan ikke holdes hemmelig for de menige. Vi kommer til å holde fast på denne politikken. Vi kommer for eksempel ikke til å endre den sjøl om den japanske hæren gjør alvor av den åpne truselen om å bruke giftgass mot Den åttende rutearméen. Vi kommer til å fortsette å gi japanske soldater som vi har tatt til fange mild behandling. Dette gjelder også lavere befal som har kjempa mot oss under tvang. Vi kommer ikke til å krenke eller rakke ned på dem, men sette dem fri etter at vi har forklart dem at folka i de to landa har felles interesser. De som ikke vil dra tilbake, kan gjøre tjeneste i Den åttende rutearméen. Dersom det dukker opp en internasjonal brigade på den anti-japanske fronten, kan de gå inn i den og gripe til våpen mot den japanske imperialismen.

KAPITULASJONISME I MOTSTANDSKRIGEN

Spørsmål: Jeg har fått vite at japanerne sprer fredsrykter i Shanghai samtidig som de fortsetter å føre krig. Hva er de egentlige måla deres?

Svar: Etter at de japanske imperialistene har lykket med noen av planene sine, vil de legge et røykteppe av fredsrykter for å oppnå tre ting, nemlig: 1) Å konsolidere de stillingene de alt har erobra, slik at de kan bruke dem som strategisk springbrett for seinere offensiver. 2) Å splitte den anti-japanske fronten i Kina. 3) Å sprengte den internasjonale fronten som støtter Kina. De fredsryktene som går nå, er rett og slett den første røykbomba. Faren er at noen vaklende elementer i Kina står klar til å bite på agnet til fienden, og at landssvikerne og samarbeidsfolka sprer alle slags rykter blant dem for å få Kina til å kapitulere for de japanske angriperne.

Spørsmål: Hva mener du at denne farlige situasjonen kan føre til?

Svar: Det fins bare to muligheter. Enten kommer det kinesiske folket til å overvinne kapitulasjonismen, eller så kommer kapitulasjonis-

men til å få overtaket. Det vil føre til at fronten mot Japan blir splitta, og at det blir full forvirring i Kina.

Spørsmål: Hva for ei utvikling er mest sannsynlig?

Svar: Hele det kinesiske folket krever at krigen blir ført til ende. Hvis en del av den herskende gruppa slår inn på vegen til kapitulasjon, vil det sjølsagt være ei ulykke for den kinesiske fronten mot Japan. Men resten, som har ei fast holdning, kommer til å kjempe mot kapitulasjon og fortsette å gjøre motstand sammen med folket. Jeg er sikker på at de som vil kapitulere ikke greier å få støtte fra massene, og at massene overvinne kapitulasjonismen, fortsetter krigen og seirer.

Spørsmål: Tør jeg spørre hvordan dere kan overvinne kapitulasjonismen?

Svar: Både med ord, dvs. ved å peke på den faren som ligger i kapitulasjonismen, og med handling, dvs. ved å organisere massene for å sette en stopper for virksomheten til kapitulasjonistene. Kapitulasjonismen har sine røtter i nasjonal defeatisme eller nasjonal pessimisme, dvs. i den tanken at Kina ikke har krefter igjen til å kjempe mot Japan fordi vi har tapt noen slag. Disse pessimistene forstår ikke at nederlag er mor til framgang, at det vi kan lære av nederlag er grunnlaget for seirer i framtida. De ser nederlaga, men ikke framgangen i motstandskrigen, og de ser slett ikke at våre nederlag har i seg kimen til seir, mens seirene til fienden har i seg kimen til nederlag. Vi må vise folkemassene at vi kan seire i denne krigen, og vi må hjelpe dem til å forstå at nederlaga og vanskene våre er midlertidige. Vi må vise dem at vi kommer til å vinne til slutt hvis vi trosser alle tilbakeslag og fortsetter å kjempe. Hvis kapitulasjonistene mister støtta i massene, har de ingen sjanse til å drive renkespillet sitt, og fronten mot Japan blir konsolidert.

DEMOKRATIET OG MOTSTANDSKRIGEN

Spørsmål: Hva betyr «demokrati» i programmet som kommunistpartiet har lagt fram? Er ikke det uforenlig med ei «krigsregjering»?

Svar: Slett ikke. Allerede i august 1936 la kommunistpartiet fram parolen om en «demokratisk republikk». Politisk og organisatorisk innebærer denne parolen: 1) Staten og regjeringa må ikke være i hen-

dene på én klasse, men bygge på forbundet av alle klasser som er mot Japan. Forbundet må omfatte arbeiderne, bøndene og andre deler av småborgerskapet, men utelukke landssvikerne og samarbeidsfolka. 2) Organisasjonsforma til ei slik regjering blir den demokratiske sentralismen. Regjeringa må være både demokratisk og sentralisert, det vil si at den forener de to tilsynelatende motsetningene — demokrati og sentralisme — i ei bestemt form. 3) Denne regjeringa kommer til å gi folket den politiske friheten som er nødvendig, framfor alt, frihet til å organisere seg, få opplæring og skaffe seg våpen for å forsvare seg. Dette viser at en demokratisk republikk på ingen måte er uforenlig med ei krigsregjering. Det er nettopp den statsforma og styreforma som tjener motstandskrigen best.

Spørsmål: Er ikke «demokratisk sentralisme» et sjølmotsigende uttrykk?

Svar: Vi må ikke henge oss opp i uttrykket, men se på virkeligheten. Det er ikke ei uoverkommelig kløft mellom demokrati og sentralisme. Begge deler er helt nødvendig for Kina. På den ene sida må den regjeringa vi vil ha, virkelig representere folkeviljen. Den må ha støtte fra de breie massene i hele landet. Folket må stå fritt til å støtte den, og ha alle muligheter til å påvirke politikken den fører. Det er dette demokrati betyr. På den andre sida er det også nødvendig å sentralisere den administrative myndigheten. Så snart de politiske tiltaka som folket krever, blir oversendt til den folkevalgte regjeringa av folkets egne representative organer, kommer regjeringa til å sette dem ut i livet. Dette kommer den til å klare uten problemer så lenge den ikke bryter med den politikken som er vedtatt i samsvar med folkeviljen. Det er dette sentralisme betyr. Ei regjering kan bare bli virkelig sterk dersom den innfører demokratisk sentralisme, og den nasjonale forsvarsregjeringa i Kina må innføre dette systemet i krigen mot Japan.

Spørsmål: Men dette er vel ikke det samme som et krigskabinett?

Svar: Nei. Det er forskjellig fra enkelte av de krigskabinettene som vi kjenner fra historia.

Spørsmål: Har det noen gang vært en slik type krigskabinett?

Svar: Ja. Styreformer i krigstid kan stort sett deles inn i to typer, avhengig av hva slags karakter krigen har. Den ene er demokratisk sentralisme, og den andre er absolutt sentralisme. Alle kriger i historia kan deles inn i to typer. Spørsmålet er hva slags karakter de har, om det er rettferdige eller urettferdige kriger. For eksempel var den store krigen i

Europa for om lag tjue år sia en urettferdig, imperialistisk krig. Regjeringene i de imperialistiske landa tvang folket til å kjempe for imperialismens interesser, og dermed gikk de mot folkets interesser. Dette gjorde det nødvendig med en slik type regjering som Lloyd George-regjeringa i Storbritannia. Lloyd George undertrykte det britiske folket. Han tillot ikke kritikk av den imperialistiske krigen, og nedla forbud mot organisasjoner og forsamlinger som uttrykte folkeopinionen mot krigen. Sjøl om parlamentet fortsatt fans, var det bare et organ for ei gruppe imperialister, et parlament som strødde sand på krigsbudsjettet. Når det ikke er enhet mellom regjeringa og folket i en krig, får vi ei regjering som er absolutt sentralistisk — bare sentralisme og ikke noe demokrati. Men det har også vært revolusjonære kriger i historia, f.eks. i Frankrike, i Russland og nå i Spania. I slike kriger er ikke regjeringa redd for at folket ikke skal støtte den, for folket er fullt ut innstilt på å føre en slik krig. Regjeringa er slett ikke redd folket, men gjør alt den kan for å reise dem og oppmuntre dem til å si hva de mener slik at de tar aktivt del i krigen. Grunnlaget for regjeringa er nemlig frivillig støtte fra folket. Den nasjonale frigjøringskrigen i Kina har full støtte fra folket, og den kan ikke seire uten at folket deltar. Derfor er det nødvendig med demokratisk sentralisme. Seirene i nord-ekspedisjonen i 1926—27 kan vi også takke den demokratiske sentralismen for. Dersom måla for krigen gjenspeiler folkets interesser direkte, er det altså klart at jo mer demokratisk regjeringa er, jo mer effektivt kan krigen bli ført. Ei slik regjering trenger ikke være redd for at folket skal gå mot krigen. Derimot bør den bli urolig dersom folket er passivt eller uinteressert i krigen. Karakteren til krigen bestemmer forholdet mellom regjeringa og folket — dette er en historisk lov.

Spørsmål: Hvilke tiltak kommer dere så til å ta for å få innført ei slik styreform?

Svar: Det viktigste her er samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet.

Spørsmål: Hvorfor det?

Svar: De siste femten åra har forholdet mellom Kuomintang og kommunistpartiet vært avgjørende for den politiske situasjonen i Kina. Samarbeidet mellom de to partiene i 1924—27 førte til seirene i den første revolusjonen. Splittelsen mellom dem i 1927 førte til den beklagelige situasjonen landet har vært i det siste tiåret. Men det var ikke vi som hadde skylda for splittelsen. Vi blei tvunget til å gjøre motstand

mot undertrykkinga til Kuomintang, og vi holdt hele tida den ærerike kinesiske frigjøringsfana høyt heva. Nå har vi kommet til det tredje stadiet, og de to partiene må samarbeide helt og fullt på grunnlag av et bestemt program, for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Et slikt samarbeid er endelig kommet i stand fordi vi har kjempa utrøttelig for det. Men saka er at begge parter må godta et fellesprogram, og handle i samsvar med det. En svært viktig del av et slikt program er at det blir innført ei ny styreform.

Spørsmål: Hvordan kan samarbeid mellom de to partiene føre til at ei ny styreform blir innført?

Svar: Vi foreslår at regjeringsapparatet og hærsystemet blir lagt om. Vi foreslår at det blir kalt sammen ei provisorisk nasjonalforsamling slik at vi kan hamle opp med denne krisa. Utsendingene til denne forsamlinga må bli valgt fra de ulike anti-japanske politiske partiene, arméene, folkeorganisasjonene og organisasjonene for næringsdrivende etter et bestemt forholdstall, slik dr. Sun Yat-sen foreslo i 1924. Forsamlinga må fungere som statens øverste maktorgan. Den skal bestemme politikken for å berge nasjonen, vedta et konstitusjonelt program og velge regjering. Vi mener at motstandskrigen har nådd et kritisk vendepunkt og at det eneste som kan fornye det politiske livet i Kina og overvinne den krisa vi er oppe i, er at vi straks kaller sammen ei slik nasjonalforsamling som har myndighet og som representerer folkeviljen. Vi utveklser synspunkter med Kuomintang om dette forslaget, og håper at de går med på det.

Spørsmål: Har ikke den nasjonale regjeringa kunngjort at nasjonalforsamlinga ikke blir kalt sammen likevel?

Svar: Det var riktig å la være å kalle den sammen. Den nasjonalforsamlinga som ikke blir kalt sammen, er den nasjonalforsamlinga Kuomintang har forberedt. Ifølge bestemmelsene til Kuomintang ville den ikke fått noe makt i det hele tatt. Måten den skulle velges på, var helt i strid med folkeviljen. Vi var mot ei slik nasjonalforsamling, og det var folk fra alle samfunnslag også. Vi foreslår ei provisorisk nasjonalforsamling som skiller seg grunnleggende fra denne nasjonalforsamlinga. Når vi kaller sammen ei slik provisorisk nasjonalforsamling, kommer det helt sikkert til å skape ei ny stemning i hele landet. Dermed skaper vi den viktigste forutsetninga for å legge om regjeringsapparatet og hæren, og for å mobilisere hele folket. Ei gunstig utvikling i motstandskrigen avhenger av dette.

SITUASJONEN OG OPPGAVENE I KRIGEN MOT JAPAN ETTER AT SHANGHAI OG TAIYUAN HAR FALT

12. november 1937

I. SITUASJONEN NÅ ER PREGA AV OVERGANGEN FRA DELVIS MOTSTANDSKRIG TIL TOTAL MOTSTANDSKRIG

1. Vi støtter alle former for motstandskrig mot invasjonen til de japanske imperialistene, sjøl en delvis motstandskrig. For delvis motstand er et steg framover sammenlikna med ikke-motstand, og i en viss grad er den revolusjonær og en krig for å forsvare fedrelandet.

2. Men en delvis motstandskrig som bare blir ført av regjeringa uten at folkemassene deltar, kommer helt sikkert til å ende med nederlag. Dette har vi allerede pekt på (på møtet for partiaktivister i Yenan i april i år, på landskonferansen til partiet i mai, og i resolusjonen¹ fra det politiske byrået i sentralkomiteen i august). For det er ikke en nasjonal revolusjonær krig i full forstand, det er ikke en folkekrig.

3. Vi er for en nasjonal revolusjonær krig i full forstand, en krig der hele folket er mobilisert. Vi er med andre ord for total motstand. For bare dette er folkekrig, og vi kan bare forsvare fedrelandet ved å føre en slik motstandskrig.

4. Sjøl om delvis motstandskrig, som Kuomintang går inn for, også

Dette er utkastet til en rapport kamerat Mao Tsetung la fram på et møte for partiaktivister i Yenan i november 1937. Det blei straks møtt med motstand fra høyreopportunistene i partiet. Høyreavviket blei ikke nedkjempa skikkelig før på den sjette plenumssesjonen til den sjette sentralkomiteen i oktober 1938.

er en nasjonal krig og i en viss grad er revolusjonær, er den langt fra fullstendig revolusjonær. Delvis motstand er nødt til å føre til nederlag i krigen. Vi kan aldri greie å forsvare fedrelandet hvis vi fører en slik krig.

5. Her ligger den prinsipielle forskjellen mellom standpunktet til kommunistpartiet og det standpunktet Kuomintang har i dag når det gjelder motstandskrigen. Hvis kommunister glemmer denne prinsipielle forskjellen, kommer de ikke til å klare å lede motstandskrigen riktig. De blir ute av stand til å overvinne ensidigheten til Kuomintang, og de kommer til å synke så lavt at de gir opp prinsippene sine og drar partiet ned på Kuomintangs nivå. Det ville være en forbrytelse mot den nasjonale revolusjonære krigens hellige sak og oppgava med å forsvare fedrelandet.

6. I en nasjonal revolusjonær krig i full forstand, i en total motstandskrig, er det avgjørende at vi setter ut i livet Tipunksprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, som kommunistpartiet har lagt fram. Og det er avgjørende at vi har ei regjering og en hær som gjennomfører dette programmet fullt og helt.

7. Slik er situasjonen etter at Shanghai og Taiyuan har falt:

1) I Nord-Kina er det slutt på den regulære krigføringa, der Kuomintang har spilt hovedrolla. Geriljakrig er blitt hovedforma, og her spiller kommunistpartiet hovedrolla. I provinsene Kiangsu og Chekiang har de japanske angriperne brutt gjennom frontlinjene til Kuomintang, og rykker fram mot Nanking og Yangtse-dalen. Det er alt klart at den delvise motstanden fra Kuomintang ikke kan vare lenge.

2) For å forsvare sine egne imperialistiske interesser har regjeringene i Storbritannia, De forente stater og Frankrike antyda at de vil hjelpe Kina. Men til nå har vi bare fått sympati i ord, og ingen som helst praktisk hjelp.

3) De tyske og italienske fascistene gjør alt for å hjelpe den japanske imperialismen.

4) Kuomintang er fortsatt ikke villig til å gjøre noen grunnleggende endringer i ettpartidiktaturet og det eneveldige styret sitt over folket, som de bruker til å føre delvis motstandskrig.

Dette er den ene sida av bildet.

Den andre sida er denne:

1) Kommunistpartiet og Den åttende rutearméen får raskt større politisk innflytelse, og de blir hylla i hele landet som «nasjonens redningsmenn». Kommunistpartiet og Den åttende rutearméen er fast bestemt på å fortsette geriljakrigføringa i Nord-Kina for å forsvare hele landet, binde de japanske angriperne og hindre at de angriper Sentralsletta og Nordvest-Kina.

2) Massebevegelsen har utvikla seg et steg videre.

3) Det nasjonale borgerskapet går mot venstre.

4) De kreftene som er for reformer vokser innafor Kuomintang.

5) Bevegelsen for å kjempe mot Japan og hjelpe Kina sprer seg blant verdens folk.

6) Sovjetunionen forbereder seg på å gi Kina praktisk hjelp.

Dette er den andre sida av bildet.

8. Situasjonen nå er altså prega av overgangen fra delvis til total motstandskrig. Den delvise motstanden kan ikke vare lenger, og den totale motstanden er ikke begynt ennå. Overgangsperioden fra delvis til total motstand er full av farer.

9. I denne perioden kan den delvise motstandskrigen i Kina utvikle seg i tre retninger:

For det første kan den delvise motstandskrigen ta slutt og vike plasse for total motstandskrig. Det er dette flertallet av folket krever. Men Kuomintang har ikke bestemt seg for dette ennå.

For det andre kan den væpna motstandskrigen ta slutt og vike plasse for kapitulasjon. Det er dette de japanske angriperne, samarbeidsfolka og de pro-japanske elementene krever. Men flertallet av det kinesiske folket er mot det.

For det tredje kan vi oppleve væpna motstandskrig og kapitulasjon side om side i Kina. Dette kan bli resultatet av det renkespillet de japanske angriperne, samarbeidsfolka og de pro-japanske elementene kommer til å drive for å splitte den kinesiske fronten mot Japan når de skjønner at de ikke greier å gjøre slutt på den væpna motstanden og få Kina til å kapitulere. For øyeblikket prøver de å legge opp til noe slikt, og dette er virkelig en stor fare.

10. Slik situasjonen er nå, er det de faktorene i Kina og i utlandet

som hindrer at kapitulasjonismen seirer, som har overtaket. Disse faktorene er blant annet at Japan fortsatt fører en politikk som går ut på å underkue Kina, og derfor ikke gir Kina noe annet valg enn å slåss, at kommunistpartiet og Den åttende rutearméen fins, at det kinesiske folket ikke vil kapitulere, at flertallet av medlemmene i Kuomintang ikke vil kapitulere, at Storbritannia, De forente stater og Frankrike er redde for at det vil skade interessene deres dersom Kuomintang kapitulerer, at Sovjetunionen fins og at politikken deres er å hjelpe Kina, og at det kinesiske folket (ikke uten grunn) setter stor lit til Sovjetunionen. Hvis vi samordner og utnytter alle disse faktorene skikkelig, kommer det ikke bare til å hindre kapitulasjon og splittelser, men også overvinne hindringene for at vi kan komme over stadiet med delvis motstandskrig.

11. Det er altså mulig for oss å gå over fra delvis til total motstandskrig. Å kjempe for dette er ei felles oppgave for alle kinesiske kommunister, alle progressive medlemmer av Kuomintang og hele det kinesiske folket, og den må gjennomføres raskt.

12. Kinas nasjonale revolusjonære krig mot Japan er nå inne i ei alvorlig krise. Denne krisa kan bli langvarig, men vi kan også overvinne den temmelig raskt. Innenrikspolitisk er de avgjørende vilkåra for dette samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet, endringer i politikken til Kuomintang på grunnlag av dette samarbeidet, og styrken til arbeider- og bondemassene. Utenrikspolitisk er det avgjørende vilkåret hjelp fra Sovjetunionen.

13. Det er både mulig og nødvendig å omdanne Kuomintang politisk og organisatorisk.² De viktigste grunnene til det er presset fra Japan, enhetsfrontpolitikken til det kinesiske kommunistpartiet, ønskene til det kinesiske folket og framveksten av nye krefter innafor Kuomintang. Oppgava vår er å arbeide for ei slik omdanning av Kuomintang, som et grunnlag for å omdanne regjeringa og hæren. Denne omdanninga krever uten tvil at sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang er enig. Vi kan bare legge fram forslag.

14. Regjeringa må bli omdanna. Vi har foreslått at det blir sammenkalt ei provisorisk nasjonalforsamling. Også det er både mulig og nødvendig. Ei slik omdanning krever også uten tvil at Kuomintang er enig.

15. Oppgava med å omdanne hæren består i å bygge opp nye arméer og omdanne de gamle arméene. Hvis vi i løpet av seks til tolv måneder kan bygge opp en ny armé på 250 000 til 300 000 mann som er gjennomsyra av ei ny politisk innstilling, kommer situasjonen til å be-

gynne å snu seg til det bedre på slagmarka i motstandskrigen. En slik armé vil få innflytelse på alle de gamle arméene og samle dem rundt seg. Dette vil skape det militære grunnlaget for å gå over til den strategiske motoffensiven i motstandskrigen. Også denne omdanninga krever at Kuomintang er enig. Under denne omdanninga bør Den åttende rutearméen kunne være et forbilde, og den må sjøl bli utvida.

II. VI MÅ BEKJEMPE KAPITULASJONISMEN BÅDE INNAFOR PARTIET OG I HELE LANDET

VI MÅ KJEMPE MOT KLASSEKAPITULASJONISMEN INNAFOR PARTIET

16. I 1927 lei revolusjonen nederlag som følge av kapitulasjonismen til Chen Tu-hsiu. Ingen medlemmer av partiet vårt må noen gang glemme denne blodige historiske lærdommen.

17. Når det gjelder linja til partiet for en nasjonal enhetsfront mot Japan, var det «venstre»-opportunisten, det vil si politikken med stengte dører, som var hovedfaren innafor partiet før Lukouchiao-hendinga. Den viktigste årsaka til dette avviket var at Kuomintang ikke hadde begynt å kjempe mot Japan ennå.

18. Etter Lukouchiao-hendinga er ikke hovedfaren innafor partiet lenger en «venstre»-opportunistisk politikk med stengte dører, men høyreopportuniste, det vil si kapitulasjonisme. Den viktigste årsaka til dette avviket er at Kuomintang har begynt å slåss mot Japan.

19. Allerede på Yenan-møtet for partiaktivister i april stilte vi følgende spørsmål: Kommer proletariatet til å lede borgerskapet i enhetsfronten, eller kommer borgerskapet til å lede proletariatet? Kommer Kuomintang til å trekke med seg kommunistpartiet, eller kommer kommunistpartiet til å trekke med seg Kuomintang? Vi stilte samme spørsmål på nytt på landskonferansen til partiet i mai, og spesielt på møtet til det politiske byrået i sentralkomiteen i august (Lochuan-møtet). Hvis vi ser det i sammenheng med den konkrete politiske oppgava vi har nå, betyr spørsmålet: Skal vi heve Kuomintang opp på nivået til Tipunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, nivået med total motstand, som kommunistpartiet går inn

for? Eller skal kommunistpartiet synke ned på nivået til godseier- og borgerdiktaturet til Kuomintang, nivået med delvis motstand?

20. Hvorfor må vi stille spørsmålet så skarpt? Svaret er:

På den ene sida er det kinesiske borgerskapet tilbøyelig til å inngå kompromisser. Kuomintang er materielt overlegen. Den tredje plenumssesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang har sendt ut ei erklæring og vedtak som baktaler og fornærmer kommunistpartiet og roper opp om å gjøre «slutt på klassekampen». Kuomintang lengter etter at «kommunistpartiet skal kapitulere», og driver omfattende propaganda for dette. Chiang Kai-shek forsøker å skaffe seg kontroll over kommunistpartiet. Politikken til Kuomintang er å innskrenke og svekke rødehæren og de anti-japanske demokratiske baseområdene. De har kookt i hop en plan på opplæringskurset til Kuomintang i Lushan³ i juli for å « redusere styrkene til kommunistpartiet med to femtedeler i løpet av motstandskrigen ». Kuomintang forsøker å lokke kommunistiske kadrer med ære og rikdom, vin og kvinner. Visse radikale småborgere (representert av Chang Nai-chi⁴) har kapitulert politisk, osv.

På den andre sida er det ujamnt teoretisk nivå blant kommunister. Det er ei kjensgjerning at mange av medlemmene i partiet ikke har erfaring fra samarbeidet mellom de to partiene under nordekspedisjonen. Det er ei kjensgjerning at mange partimedlemmer kommer fra småborgerskapet. Noen av partimedlemmene har liten lyst til å fortsette et liv med hard kamp. Det fins en tendens til å gi prinsippløst etter for Kuomintang innafor enhetsfronten. Det har vokst fram en tendens til en ny slags krigsherrestil i Den åttende rutearméen. Vi har fått problemet om kommunistpartiet skal delta i Kuomintang-regjeringa. Det har vokst fram en tendens til å være altfor ettergivende i de anti-japanske demokratiske baseområdene, osv.

I lys av den alvorlige situasjonen vi alt har skildra, må vi stille spørsmålet om hvem som skal ha ledelsen skarpt, og kjempe beslutsomt mot kapitulasjonismen.

21. Sentralkomiteen og partiorganisasjonene på alle plan har ført målbevisst og beslutsom kamp mot faktiske og mulige tendenser til kapitulasjonisme i flere måneder nå, og særlig etter at motstandskrigen brøt ut. De har tatt ulike nødvendige forholdsregler mot disse tendensene, og oppnådd gode resultater.

Sentralkomiteen har sendt ut et utkast til resolusjon⁵ om vilkåra for at kommunistpartiet kan delta i regjeringa.

Vi har tatt opp kampen mot den nye krigsherrestilen i Den åttende rutearméen. Den er tydelig hos visse enkeltpersoner. Etter at rødehæren fikk navnet Den åttende rutearméen, er disse personene ikke lenger villige til å underordne seg ledelsen til kommunistpartiet helt og holdent. De har utvikla individualistisk heltemot, blitt stolte over utnevnelser fra Kuomintang (over å ha blitt offentlige tjenestemenn) og så videre. Den nye forma for krigsherrestil har samme røtter som den gamle (kommunistpartiet senkes ned på nivået til Kuomintang), fører til det samme (fjerne seg fra massene), og kommer til uttrykk i at folk blir slått og skjelt ut, disiplinen blir brutt, osv. Denne tendensen er særlig farlig fordi den dukker opp i en periode med enhetsfront mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Derfor må vi være svært oppmerksomme på den, og bekjempe den beslutsomt. Vi har oppretta på nytt både systemet med politiske kommissærer, som blei avskaffa fordi Kuomintang greip inn, og systemet med politiske avdelinger, som blei døpt om til «kontorer for politisk skolering» av samme grunn. Vi har lagt fram og beslutsomt satt ut i livet det nye strategiske prinsippet om «sjølstendig geriljakrig i fjellområdene med initiativet i egne hender». Det er i hovedsak dette som har sikra at Den åttende rutearméen har lyktes med de militære operasjonene og de andre oppgavene sine. Vi har forkasta kravet fra Kuomintang om at medlemmene deres skulle sendes som kadrer til enhetene i Den åttende rutearméen, og forsvart prinsippet om at kommunistpartiet skal ha den hele og fulle ledelsen av Den åttende rutearméen. Likeens har vi innført prinsippet om «sjølstendighet og initiativ innafor enhetsfronten» i de revolusjonære anti-japanske baseområdene. Vi har korrigert tendensen til «parlamentarisme»⁶ (det dreier seg sjølsagt ikke om parlamentarismen til Den andre internasjonale, som ikke fins i det kinesiske partiet). Vi har også fortsatt kampen mot banditter, fiendtlige spioner og sabotører.

I Sian har vi korrigert tendensen til å gi prinsippløst etter for Kuomintang, og utvikla kampen til massene på nytt.

I Øst-Kansu har vi stort sett gjort det samme som i Sian.

I Shanghai har vi kritisert linja til Chang Nai-chi med å «sende ut færre oppfordringer og komme med flere forslag», og tatt fatt på å korrigere tendensen til å være altfor ettergivende i arbeidet innafor bevegelsen for å berge nasjonen.

I sør utgjør geriljasonene en del av det vi har erobra i den ti år lange blodige krigen mot Kuomintang. De er strategiske støttepunkter i den

nasjonale revolusjonære krigen mot Japan i provinsene i sør. De er den krafta Kuomintang har prøvd å utsette ved «innringing og undertrykking», sjøl etter Sian-hendinga, og prøvd å svekke med en ny metode etter Lukouchiao-hendinga, nemlig metoden med å «lokke tigrer ned fra fjella». Her har vi lagt særlig vekt på følgende: 1) Vi konsentrerer ikke styrkene våre uten å ta omsyn til omstendighetene (det ville passe Kuomintang, som ønsker å ødelegge disse støttepunktene). 2) Vi avviser folk som er utnevnt av Kuomintang. 3) Vi er på vakt mot faren for ei ny Ho Ming-hending⁷ (dvs. faren for at Kuomintang omringer og avvæpner oss).

I ukeavisa Frigjøring⁸ har innstillinga vår hele tida vært hard og rettferdig kritikk.

22. For å fortsette den væpna motstandskrigen, vinne endelig seier og gå over fra delvis til total motstand, må vi holde fast på den nasjonale enhetsfronten mot Japan og utvide og styrke den. Vi kommer ikke til å tåle synspunkter som virker splittende på enhetsfronten mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Vi må fortsatt være på vakt mot «venstre»-opportunisme i form av politikken med stengte dører. Men samtidig må vi holde oss strengt til prinsippet om sjølstendighet og initiativ i alt arbeidet vårt innafor enhetsfronten. Enhetsfronten vår med Kuomintang og andre partier bygger på gjennomføringa av et bestemt program. Uten dette grunnlaget ville det ikke bli noen enhetsfront, og samarbeidet ville bli prinsippløst og et uttrykk for kapitulasjonisme. Nøkkelen til seier i den nasjonale revolusjonære krigen mot Japan er altså å forklare, bruke og forsvare prinsippet om «sjølstendighet og initiativ innafor enhetsfronten».

23. Hva tar vi sikte på med alt dette? På den ene sida er siktemålet å holde på de stillingene vi alt har erobra. For disse stillingene er det strategiske utgangspunktet vårt, og det ville bety slutten på alt hvis vi mista dem. Men hovedsiktemålet er å bygge ut de stillingene vi alt har erobra og nå et positivt mål, nemlig å «vinne millionmassene for den nasjonale enhetsfronten mot Japan og knuse den japanske imperialismen». Å holde og bygge ut stillingene våre er to ting som henger uløselig sammen. De siste par månedene har vi samla mange flere fra venstre-fløya i småborgerskapet under vår innflytelse. De nye kreftene i leiren til Kuomintang har vokst, massekampene i Shansi har utvikla seg, og partiorganisasjonene har vokst flere steder.

24. Men vi må ha klart for oss at partiet fortsatt er temmelig svakt

3. — Mao bind 2.

organisatorisk i landet sett under ett. Massene er også svært svake i landet som helhet, for arbeiderne og bøndene, som er hoveddelen av massene, er ikke organisert ennå. Alt dette skyldes på den ene sida kontroll- og undertrykkingspolitikken til Kuomintang, og på den andre sida manglene i vårt eget arbeid, eller at vi ikke driver noe arbeid i det hele tatt. Dette er den grunnleggende svakheten til partiet i den nasjonale revolusjonære krigen vi fører mot Japan nå. Vi kan ikke slå den japanske imperialismen hvis vi ikke overvinner denne svakheten. For å klare det må vi bruke prinsippet om «sjølstendighet og initiativ innafor enhetsfronten», og overvinne alle tendenser til å kapitulere eller være altfor ettergivende.

VI MÅ KJEMPE MOT DEN NASJONALE KAPITULASJONISMEN I HELE LANDET

25. Vi har tatt for oss klassekapitulasjonismen. Denne tendensen fører til at proletariatet tilpasser seg den borgerlige reformismen og borgerskapets mangel på grundighet. Hvis vi ikke overvinner denne tendensen, klarer vi ikke å føre den nasjonale revolusjonære krigen mot Japan framgangsrikt, gå over fra delvis til total motstand og forsvare fedrelandet.

Men det fins ei annen form for kapitulasjonisme, nemlig nasjonal kapitulasjonisme. Den fører til at Kina tilpasser seg interessene til den japanske imperialismen, at Kina blir en japansk koloni, og at det kinesiske folket blir kolonislaver. Denne tendensen har nå dukka opp på høyrefløyen i den nasjonale enhetsfronten mot Japan.

26. Venstrefløyen i den nasjonale enhetsfronten mot Japan består av massene som blir leda av kommunistpartiet. De omfatter proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene. Oppgava vår er å gjøre alt vi kan for å utvide og konsolidere denne fløyen. Vi må gjennomføre denne oppgava. Det er den grunnleggende forutsetninga for å omdanne Kuomintang, regjeringa og hæren, for å opprette en enhetlig demokratisk republikk, gå over fra delvis til total motstand og knuse den japanske imperialismen.

27. Sentrumskreftene i den nasjonale enhetsfronten mot Japan består av det nasjonale borgerskapet og det øvre sjiktet i småborgerskapet. De folka som de ledende Shanghai-avisene er talerør for, går nå

mot venstre,⁹ mens noen medlemmer av Fu Hsing-selskapet har begynt å vakle. Noen medlemmer av CC-klikken vakler også.¹⁰ Styrkene som slåss mot Japan har lært ei bitter lekse, og noen har begynt å innføre reformer, eller forbereder seg på det. Oppgava vår er å hjelpe sentrumskreftene til å gå framover og til å endre standpunkt.

28. Høyrefløya i den nasjonale enhetsfronten mot Japan består av storgodseierne og storborgerskapet. Dette er hovedleiren for de nasjonale kapitulasjonistene. Det er ikke til å unngå at disse folka heller i retning av å kapitulere, for de er både redde for at det de eier skal bli ødelagt i krigen, og for at massene skal reise seg. Mange samarbeider med fienden allerede. Mange er blitt pro-japanske, eller står i ferd med å bli det. Mange vakler. Bare noen få har ei fast anti-japansk holdning, noe som skyldes særegne omstendigheter. Noen av dem har midlertidig slutta seg til den nasjonale enhetsfronten, motvillig og under tvang. Det vil nok ikke gå lang tid før de går ut av enhetsfronten. I virkeligheten arbeider mange av de verste elementene blant storgodseierne og storborgerskapet akkurat nå for å splitte den nasjonale enhetsfronten mot Japan. De fabrikkerer rykter, og det blir flere og flere historier om at «kommunistene gjør opprør», og at «Den åttende rutearméen er på tilbaketog» for hver dag som går. Oppgava vår er å bekjempe den nasjonale kapitulasjonismen beslutsomt, og samtidig utvide og konsolidere venstrefløya og hjelpe sentrumskreftene til å gå framover og til å endre standpunkt.

FORHOLDET MELLOM KLASSEKAPITULASJONISMEN OG DEN NASJONALE KAPITULASJONISMEN

29. Klassekapitulasjonismen er i virkeligheten en reserve som gir næring til den nasjonale kapitulasjonismen i den nasjonale revolusjonære krigen mot Japan. Det er en svært skadelig tendens som hjelper fram leiren til høyrefløya, og fører til nederlag i krigen. Vi må bekjempe denne tendensen innafor kommunistpartiet og i proletariatet, og føre denne kampen på alle arbeidsområder. Det vil styrke kampen mot den nasjonale kapitulasjonismen og kampen for å frigjøre den kinesiske nasjonen og de arbeidende massene.

NOTER

1. Det dreier seg om «Resolusjon om situasjonen nå og partiets oppgaver», som ble vedtatt av det politiske byrået i sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet på møtet i Lochuan i Nord-Shensi 25. august 1937. Den lyder slik:

1) Den militære provokasjonen til de japanske angriperne ved Lukouchiao og okkupasjonen av Peiping og Tientsin er bare begynnelsen på en storstilt invasjon av Kina sør for den store muren. I Japan har de allerede starta allmenn mobilisering. Propagandaen deres om at de «ikke har noe ønske om å forverre situasjonen» er bare et røykteppe de legger for å dekke over offensiven sin.

2) Angrepa fra de japanske overfallsmennene og harmen til det kinesiske folket er i ferd med å presse Nanking-regjeringa til å slåss. Den har alt satt i verk forsvarstiltak over hele landet, og noen steder har den faktisk begynt å gjøre aktiv motstand. Full krig mellom Kina og Japan er ikke til å unngå. Motstanden ved Lukouchiao 7. juli var opptakten til Kinas nasjonale motstandskrig.

3) Dermed har den politiske situasjonen i Kina forandra seg. Vi har gått inn i et nytt stadium, stadiet med motstandskrig. Stadiet med forberedelser til å gjøre motstand er over. I dette nye stadiet er den viktigste oppgava å mobilisere alle krefter i landet for å seire i motstandskrigen. Vi greide ikke kjempe fram demokratiet i det forrige stadiet fordi Kuomintang ikke ville, og fordi vi ikke mobiliserte folket godt nok. Dette er ei oppgave vi må gjennomføre under kampen for seier i motstandskrigen.

4) Uoverensstemmelsene og tvistene våre med Kuomintang og andre anti-japanske grupper i dette nye stadiet dreier seg ikke lenger om vi skal føre motstandskrig eller ikke, men om hvordan vi skal seire.

5) Nøkkelen til seier i krigen ligger nå i å utvikle den motstanden som alt har begynt, til en total motstandskrig der hele nasjonen deltar. Vi kan bare vinne endelig seier hvis vi fører en slik total motstandskrig. Tipunksprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen som partiet vårt har foreslått nå, sier konkret hvordan vi skal vinne endelig seier i motstandskrigen.

6) Det ligger en stor fare i den måten motstandskrigen blir ført på nå. Den viktigste årsaka til dette er at Kuomintang fortsatt ikke vil reise hele folket til å ta del i krigen. Isteden ser det på krigen som noe regjeringa skal ta seg av aleine. Det er hele tida redd for at folket skal ta del i krigen, og legger hindringer i veien for det. Det hindrer regjeringa og hæren i å knytte nære band til folket, nekter folket den demokratiske retten til å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, og nekter å omdanne regjeringsapparatet fra grunnen av og gjøre regjeringa til ei nasjonal forsvarsregjering for hele nasjonen. I en slik motstandskrig kan vi vinne delseirer, men aldri endelig seier. En slik krig kan tvert om ende med et alvorlig nederlag.

7) Slike alvorlige svakheter i motstandskrigen kan føre til mange tilbakeslag, tilbaketog, indre splittelser, svik, midlertidige og delvise kompromisser og andre former for motgang. Derfor må alle ha klart for seg at krigen kommer til å bli hard og langvarig. Men vi er sikre på at den motstanden som allerede er begynt, kommer til å feie vekk alle hindringer, holde fram og utvikle seg, takket være innsatsen fra partiet vårt og hele folket. Vi må overvinne alle vansker og slåss beslutsomt for å gjennomføre det tipunksprogrammet for seier som partiet vårt har foreslått. Vi må kjempe beslutsomt mot alle feilaktige politiske linjer som står i strid med dette programmet, og vi må nedkjempe den nasjonale defaultismen og den pessimismen og fortvilelsen som den avler.

8) Sammen med folket og de væpna styrkene som partiet leder, må medlemmene av kommunistpartiet aktivt stille seg i første rekke i kampen. De må bli kjernen i den nasjonale motstandskampen, og gjøre alt de kan for å utvikle massebevegelsen mot Japan. De må aldri slappe av et sekund, eller la noen sjanse gå fra seg til å drive propaganda blant massene, organisere dem og gi dem våpen. Vi kommer avgjort til å seire i motstandskrigen mot Japan dersom millionmassene virkelig blir organisert i den nasjonale enhetsfronten.

2. I den første fasen av motstandskrigen ga Kuomintang og Chiang Kai-shek ei rekke løfter om å innføre forskjellige reformer. De blei pressa til det av folket. Men seinere brøt de alle løftene etter tur. «Muligheten» for at Kuomintang skulle innføre de reformene som hele folket ønska, blei ikke til virkelighet. Kamerat Mao Tsetung uttrykte det seinere slik i «Om koalisjonsregjeringa» (1945):

Hele folket, også kommunistene og andre demokrater, håpa oppriktig at Kuomintang-regjeringa ville gripe høvet til å innføre demokratiske reformer og sette dr. Sun Yat-sens revolusjonære Folkets tre prinsipper ut i livet da nasjonen var i fare og folket var fylt av begeistring. Men håpa deres blei gjort til skamme. (Se *Verker i utvalg* av Mao Tsetung, eng. utg., Peking 1965, bind 3, s. 263.)

3. Opplæringskurset i Lushan blei organisert av Chiang Kai-shek i Lushan i Kiangsi-provinsen for å lære opp høyere embetsmenn og embetsmenn på mellomplanet i partiet og regjeringa til Kuomintang. De skulle være kjernen i det reaksjonære regimet hans.

4. På den tida gikk Chang Nai-chi inn for å «sende ut færre oppfordringer og komme med flere forslag». Så lenge Kuomintang førte en undertrykkingspolitikk, ville det vært nytteløst å bare legge fram «forslag». Det måtte sendes ut oppfordringer direkte til massene for å reise dem til kamp mot Kuomintang. Ellers ville det blitt umulig å fortsette krigen mot Japan og bekjempe den reaksjonære politikken til Kuomintang. Chang Nai-chi tok feil på dette punktet, og han skjønnte feilen sin litt etter litt.

5. Det dreier seg om «Utkast til resolusjon fra sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti om vilkåra for at kommunistpartiet kan delta i regjeringa» fra 25. september 1937. Den lyder slik:

1) Situasjonen nå i krigen mot Japan krever at det øyeblikkelig blir oppretta ei enhetsfrontregjering som representerer hele nasjonen. For det er bare ei slik regjering som kan lede den nasjonale revolusjonære krigen mot Japan effektivt, og slå den japanske imperialismen. Kommunistpartiet er villig til å delta i ei slik regjering, det vil si ta på seg administrativt ansvar i regjeringa direkte og offisielt, og ta aktivt del i den. Men det fins ikke noen slik regjering ennå. Det vi har i dag, er fortsatt regjeringa til ettpartidiktaturet til Kuomintang.

2) Kinas Kommunistiske Parti kan bare delta i regjeringa når den slutter å være diktaturet til ett parti, Kuomintang, og blir ei enhetsfrontregjering som representerer hele nasjonen, det vil si når den Kuomintang-regjeringa vi har nå a) godtar grunntrekka i Tipunksprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, som partiet vårt har foreslått, og legger fram et regjeringsprogram i samsvar med det, b) begynner å vise i handling at det virkelig har til hensikt å gjennomføre dette programmet, og oppnår bestemte resultater, og c) tillater organisasjonene til kommunistpartiet og garanterer kommunistpartiet retten til å mobilisere, organisere og skolere massene.

3) Før sentralkomiteen i partiet har vedtatt at vi skal delta i Sentralregjeringa, må medlemmer av kommunistpartiet vanligvis ikke delta i lokale regjeringer eller i administrative råd eller komiteer som er knytta til de administrative organene til Sentralregjeringa eller de lokale regjeringene. Slik deltakelse ville bare forkludre særtrekka til kommunistpartiet, gjøre levetida til Kuomintang-diktaturet lengre, og snarere hindre enn støtte anstrengelsene for å skape ei enhetlig demokratisk regjering.

4) Men medlemmer av kommunistpartiet kan delta i de lokale regjeringene i visse områder, for eksempel i kampområder, der de gamle myndighetene ikke greier å styre som før og stort sett er villige til å gjennomføre politikken til kommunistpartiet, der kommunistpartiet kan drive virksomheten sin åpent og der den krisa vi er oppe i nå gjør at både folket og regjeringa mener at kommunistpartiet må delta. Dette gjelder i enda større grad i de områdene japanerne har okkupert. Her må kommunistpartiet stå åpent fram og organisere anti-japanske enhetsfrontregjeringer.

5) Før kommunistpartiet offisielt blir med i regjeringa, kan partimedlemmer i prinsippet delta i representative organer som for eksempel ei nasjonalforsamling for hele Kina. Formålet med det er å diskutere en demokratisk grunnlov og politiske linjer for å berge nasjonen. Kommunistpartiet må altså arbeide hardt for å få medlemmene sine valgt til slike forsamlinger. Det må bruke disse forsamlingene som ei plattform for å spre synspunktene til partiet, slik at vi kan mobilisere folket og samle dem rundt oss, og sette fart i arbeidet med å opprette ei enhetlig demokratisk regjering.

6) Sentralkomiteen i kommunistpartiet eller de lokale partiavdelingene kan danne enhetsfrontorganisasjoner sammen med sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang eller de lokale komiteene til Kuomintang, som for eksempel ulike felles-

komiteer (f.eks. nasjonale revolusjonære forbund, komiteer for massebevegelse og komiteer for mobilisering i krigssonene). Men dette må skje på bakgrunn av et bestemt fellesprogram og ut fra prinsippet om full likhet. Kommunistpartiet må få til samarbeid med Kuomintang ved hjelp av slik felles virksomhet.

7) Etter at rødehæren har fått nytt navn og er blitt en del av den nasjonale revolusjonære hæren, og den røde politiske makta er blitt omdanna til regjeringa for Særområdet, kan representantene deres, i kraft av den legale stillinga de har fått, bli med i alle militære organisasjoner og masseorganisasjoner som bidrar til motstanden mot Japan og til å berge nasjonen.

8) Det er ubetinga nødvendig at kommunistpartiet beholder den fulle ledelsen i det som tidligere var rødehæren og i alle geriljaenheter. Kommunistar må ikke vakle i dette prinsippsspørsmålet.

6. Med «parlamentarisme» mener Mao Tsetung her forslaget fra noen partikamerater om at det politiske systemet i de revolusjonære baseområdene — systemet med valgte folkeforsamlinger — skulle bli gjort om til et borgerlig parlamentarisk system.

7. Ho Ming-hendinga skjedde etter at krigen mot Japan hadde brutt ut. I oktober 1934 forflytta den sentrale rødearméen seg nordover, men geriljaenhetene fra rødehæren blei igjen. De fortsatte å føre geriljakrig i fjorten områder i de åtte provinsene i sør, Kiangsi, Fukien, Kwangtung, Hunan, Hupeh, Honan, Chekiang og Anhwei. Forholda var uhyre vanskelige. Da krigen mot Japan tok til, begynte disse enhetene å forhandle med Kuomintang for å få slutt på borgerkrigen, etter instruks fra sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. De organiserte seg i én armé (nemlig Den nye fjerde arméen, som seinere sloss hardnakka mot japanerne i områdene sør og nord for Yangtse-elva), og dro til fronten for å slåss mot Japan. Men Chiang Kai-shek la planer om å utnytte disse forhandlingene til å utslette geriljaenhetene. Ho Ming var en av geriljalederne i grenseområdet mellom Fukien og Kwangtung, som var ett av de fjorten geriljaområdene. Han var ikke på vakt mot intrigene til Chiang Kai-shek, og følgen var at mer enn ett tusen av de geriljasoldatene han hadde kommandoen over, blei omringa og avvæpna av Kuomintang-hæren straks de hadde samla seg.

8. Ukeavisa Frigjøring blei starta i Yenan i 1937, og var organ for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. I 1941 blei den avløst av Frigjøringsbladet.

9. De var en del av det nasjonale borgerskapet. Aviser som Shen Pao i Shanghai var talerør for dem.

10. Fu Hsing-selskapet og CC-klikken var to fascistiske organisasjoner innfor Kuomintang. De var leda av henholdsvis Chiang Kai-shek og Chen Li-fu. De tjente interesse til storgodseier- og storborgeroligarkiet (oligarki = fåmannsvelde — *Red.*). Men det fans også mange småborgerlige elementer som var blitt tvunget eller lurt med. Teksten viser til den delen av Fu Hsing-selskapet som i hovedsak besto av offiserer på lavere plan og mellomplanet i Kuomintang-hæren, og den delen av CC-klikken som i hovedsak besto av folk som ikke hadde ledende stillinger.

KUNNGJØRING FRA REGJERINGA I GRENSEOMRÅDET MELLOM SHENSI, KANSU OG NINGSIA OG HOVEDKVARTERET TIL DEN ÅTTENDE RUTEARMÉEN I DE BAKRE OMRÅDENE

15. mai 1938

Hermed kunngjør vi: Alle patriotiske landsmenn har beslutsomt ført motstandskrig helt sia Lukouchiao-hendinga. Offiserer og menige ved fronten gir sitt blod og ofrer livet. Alle politiske partier og grupper har slutta seg oppriktig sammen. Alle deler av folket har gått sammen om å berge nasjonen. Dette viser at framtida for den kinesiske nasjonen er lys, og gjør oss helt trygge på at vi kommer til å seire over Japan. Alle våre landsmenn må fortsette framover på denne vegen. Hæren og folket i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia¹ har fulgt regjeringas ledelse, og ofra seg helt for å berge nasjonen. Alt de har gjort har vært rett, og det står respekt av det. De har kjempa utrøttelig videre uten å klage, trass i harde påkjenninger. Folket i hele landet lovpriiser dem enstemmig. Regjeringa i grenseområdet og hovedkvarteret i de bakre områdene vil for sin del oppfordre folket i hele området til å fortsette kampen til siste slutt. Ingen får sluntre unna plikta si, og vi tillater ikke noe som undergraver arbeidet for å berge nasjonen. Men nylige undersøkelser i grenseområdet har avslørt at visse personer ikke tar

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne kunngjøringa for regjeringa i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og hovedkvarteret til Den åttende rutearméen i de bakre områdene. Den blei skrevet for å bekjempe undergravingsvirksomheten til Chiang Kai-shekklikken. Rett etter at det var oppretta samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet, starta denne klikken renkespillet sitt for å undergrave de revolusjonære styrkene som kommunistpartiet leda. En del av planen var å undergrave grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Kamerat Mao Tsetung hevda at det var nødvendig å innta ei fast holdning for å forsvare interessene til revolusjonen. En del partimedlemmer i enhetsfronten mot Japan hadde et opportunistisk syn på intrigene fra Chiang-klikken. Kunngjøringa retta et hardt slag mot denne opportunismen.

hensyn til interessene til fellesskapet. De bruker ulike midler for å tvinge bøndene til å gi tilbake jorda og husa de har blitt tildelt, tvinge dem til å betale tilbake gammel gjeld som er strøket,² presse folket til å endre det demokratiske systemet som er bygd opp, eller ødelegge de militære, økonomiske og kulturelle organisasjonene og masseorganisasjonene som er oppretta. Noen av dem driver til og med spionasje. De sammensverger seg med banditter, hisser soldatene våre til mytteri, undersøker området vårt og lager kart over det, samler opplysninger i det skjulte, eller sprer åpent propaganda mot regjeringa i grenseområdet. Det er klart at alt dette er vold mot det grunnleggende prinsippet om enhet i motstandskampen mot Japan, at det strir mot ønskene til folket i grenseområdet. Det er klart at det er et forsøk på å skape indre splid, ødelegge enhetsfronten, skade interessene til folket, undergrave den respekten regjeringa i grenseområdet har og gjøre det vanskeligere å mobilisere til motstand mot Japan. Alt dette skjer fordi ei handfull stribukker hensynsløst handler på en måte som skader interessene til nasjonen. Noen er til og med redskaper for de japanske angriperne, men de bruker ulike slags forkledninger for å dekke over sammensvergelsene sine. I flere måneder har det daglig strømmen inn rapporter fra befolkninga i ulike fylker som ber oss sette en stopper for dette. Regjeringa og hovedkvarteret i de bakre områdene mener det er absolutt nødvendig å forby slike handlinger for å styrke kreftene som er mot Japan, for å konsolidere de bakre områdene i krigen mot Japan, og for å trygge interessene til folket. Derfor slår vi klart og tydelig fast:

1) Regjeringa og hovedkvarteret i de bakre områdene forbyr alle uautoriserte endringer når det gjelder fordeling av jord og hus og stryking av gjeld i de områdene som lå under regjeringa for grenseområdet før vi fikk fred innenlands. Hensikten er å verne om de rettene folket alt har kjempa seg til.

2) Regjeringa og hovedkvarteret i de bakre områdene kommer til å verne om virksomheten til de militære, politiske, økonomiske og kulturelle organisasjonene og masseorganisasjonene som fans da vi fikk fred innenlands. Sia da har denne virksomheten hatt framgang, og utvikla seg i samsvar med enhetsfrontprinsippet. Regjeringa og hovedkvarteret i de bakre områdene kommer til å oppmuntre slik virksomhet og hjelpe organisasjonene til å utvikle seg videre, og sette en stopper for alle intriger og all undergravingsvirksomhet mot dem.

3) Regjeringa og hovedkvarteret i de bakre områdene setter Pro-

grammet for væpna motstand og gjenoppbygging av landet besluttosomt ut i livet, og skal med glede ta initiativ til og oppmuntre alt som tjener motstandskampen mot Japan for å berge nasjonen. Vi tar med glede mot all oppriktig hjelp fra alle hold. Men for å beskytte oss mot svindlere og stenge landssvikere ute, tillater vi ikke noen — uansett hva de driver med — å komme inn i grenseområdet og slå seg ned her uten tillatelse og skriftlig fullmakt fra regjeringa og hovedkvarteret i de bakre områdene.

4) I denne spente perioden i motstandskrigen er det rett og rimelig at folk melder fra om alle som prøver å drive sabotasje, undergravingsvirksomhet og oppvigleri, eller snuse opp militære hemmeligheter innafor grenseområdet. Fins det sikre bevis, kan personer som er anklaga for slikt bli arrestert på stedet. Blir de funnet skyldige, får de den straffa de fortjener.

Alle militære og sivile i grenseområdet må rette seg etter disse fire forordningene. Vi godtar overhodet ikke brudd på dem. Regjeringa i grenseområdet og hovedkvarteret i de bakre områdene kommer til å handheve disse forordningene strengt hvis noen ikke følger loven, men våger å drive undergravingsvirksomhet. Vi kommer ikke til å godta påstander om at en ikke kjenner til disse forordningene.

Hermed er kunngjøringa satt ut i livet med lovs kraft.

NOTER

1. Grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia var et revolusjonært baseområde. Etter 1931 blei det bygd opp litt etter litt under den revolusjonære geriljakrigen i Nord-Shensi. Da den sentrale røde arméen kom fram til Nord-Shensi etter den lange marsjen, blei dette området det sentrale baseområdet for revolusjonen og sete for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Det blei kalt grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia etter at den nasjonale enhetsfronten mot Japan blei danna i 1937. Området omfatta tjuetre fylker på grensa mellom de tre provinsene.

2. I 1936 var politikken med å beslaglegge jorda til godseierne og fordele den blant bøndene, og politikken med å stryke gammel gjeld bøndene hadde, gjennomført de fleste steder i grenseområdet. Etter 1936 endra det kinesiske kommunistpartiet politikken sin for landet som helhet, for å gjøre det lettere å danne en brei nasjonal enhetsfront mot Japan. Nå gikk partiet inn for å sette ned landskylda og lånerentene. Samtidig verna det besluttosomt om det bøndene allerede hadde kjempa seg til gjennom jordreformen.

STRATEGISKE PROBLEMER I GERILJAKRIGEN MOT JAPAN

Mai 1938

KAPITTEL I

HVORFOR REISE SPØRSMÅLET OM STRATEGI I GERILJAKRIG?

I motstandskrigen mot Japan er regulær krigføring viktigst, og geriljakrigføring kommer i tillegg. Dette spørsmålet har vi allerede løst på riktig måte. Derfor virker det som om det bare fins taktiske problemer i geriljakrigføring. Hvorfor reiser vi spørsmålet om strategi da?

Om Kina var et lite land der geriljakrigføringa bare hadde som oppgave å gi direkte støtte over korte avstander til felttoga til den regulære hæren, ville det sjølsagt bare finnes taktiske problemer og ingen strategiske. Om Kina på den andre sida hadde vært et like sterkt land som Sovjetunionen, kunne vi enten skynde oss å kaste ut den fienden som gjorde invasjon, eller hindre han i å okkupere omfattende områder, hvis

I begynnelsen av motstandskrigen mot Japan undervurderte mange i og utafor partiet den viktige strategiske rolla til geriljakrigføringa. De hadde bare tru på regulær krigføring, og særlig operasjonene til Kuomintang-styrkene. Kamerat Mao Tsetung tilbakeviste dette synspunktet og skreiv denne artikkelen for å vise hvordan geriljakrigen mot Japan skulle utvikle seg i riktig retning. Følgene var at Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, som bare hadde litt over 40 000 mann da motstandskrigen begynte i 1937, hadde vokst til en stor hær på én million mann da Japan overga seg i 1945. De hadde oppretta mange revolusjonære baseområder og spilt ei stor rolle i krigen. Dermed torde ikke Chiang Kai-shek kapitulere for Japan eller sette i gang en landsomfattende borgerkrig i hele denne perioden. Da Chiang Kai-shek faktisk satte i gang en landsomfattende borgerkrig i 1946, var Folkets frigjøringshær, som var danna av Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, sterk nok til å hamle opp med angrepa hans.

det skulle ta litt tid å kaste han ut. Da ville geriljakrigen også bare spille ei støtterolle i felttog, og da ville det sjølsagt bare finnes taktiske problemer og ikke strategiske.

Men spørsmålet om strategi i geriljakrig reiser seg faktisk når det gjelder Kina, som verken er et lite land eller et land som Sovjetunionen, men både et stort og et svakt land. Dette store og svake landet blir angrepet av et lite og sterkt land, men det store og svake landet er i ei framskrittstid — det er kilden til hele problemet. Det er under disse omstendighetene at fienden har okkupert store områder, og krigen er blitt langvarig. Fienden okkuperer enorme områder i dette store landet vårt, men Japan er et lite land som ikke har nok soldater, og som må la det stå igjen mange luker i de okkuperte områdene. Derfor er ikke geriljakrigen mot Japan først og fremst operasjoner på indre linjer til støtte for felttoga til de regulære troppene, men sjølstendige operasjoner på ytre linjer. Dessuten står Kina for framskritt, det vil si at landet har en ubøyelig hær og breie folkemasser som begge er leda av kommunistpartiet. Derfor er geriljakrigen mot Japan slett ikke krig i liten målestokk, den er faktisk krig i stor målestokk. Følgelig oppstår det ei hel rekke problemer, som f.eks. den strategiske defensiven, den strategiske offensiven, osv. Det at krigen er langvarig og attpåtil så hensynsløs, har gjort det tvingende nødvendig å pålegge geriljakrigføringa mange uvanlige oppgaver. Dette er grunnen til problemene med baseområdene, med å utvikle geriljakrig til bevegelig krigføring og så videre. På grunn av alt dette har geriljakrigen Kina fører mot Japan, sprengt grensene for taktikken og banker på strategiens porter, og krever nå å bli studert fra et strategisk synspunkt. Det som er særlig verdt å merke seg, er at så omfattende og langvarig geriljakrigføring er noe fullstendig nytt i hele krigshistoria. Dette er knytta sammen med at vi nå er i nittentrettiåra og nittenførtiåra, og at vi nå har kommunistpartiet og den røde hæren. Her er kjernen i saka. Fienden vår bærer trulig fortsatt på forfengelige drømmer om å komme på høyde med Yuans erobring av Sung-dynastiet, Chings erobring av Ming-dynastiet, den britiske okkupasjonen av Nord-Amerika og India, den spanske og portugisiske okkupasjonen av Sentral- og Sør-Amerika osv. Men slike drømmer har ingen praktisk verdi i Kina i dag, for det fins visse ting i dagens Kina som ikke var der i disse eksemplene fra historia, og en av dem er geriljakrigen, som er noe helt nytt. Om fienden overser dette, går det helt sikkert galt for han.

Dette er årsakene til at geriljakrigen mot Japan må studeres fra et

strategisk synspunkt, sjøl om den bare kommer i andre rekke i motstandskrigen som helhet.

Hvorfor kan vi da ikke bruke de allmenne strategiske prinsippene for motstandskrigen på geriljakrigen også?

Spørsmålet om strategi i geriljakrigføringa mot Japan henger svært nøye sammen med spørsmålet om strategien i motstandskrigen som helhet, for de har mye til felles. På den andre sida er geriljakrig forskjellig fra regulær krig. Den har sine egne særtrekk, og derfor har også spørsmålet om strategi i geriljakrig mange særtrekk. Om vi ikke tillemper de allmenne strategiske prinsippene for motstandskrigen, kan vi ikke bruke dem i geriljakrig, for den har sine egne særtrekk.

KAPITTEL II

GRUNNPRINSIPPET I KRIG ER Å TA VARE PÅ SEG SJØL OG ØDELEGGE FIENDEN

Før vi drøfter spørsmålet om strategi i geriljakrigføring konkret, må vi si noen få ord om det grunnleggende problemet i krig.

Alle vegledende prinsipper for militære operasjoner vokser ut av det ene grunnprinsippet: Å anstrenge seg til det ytterste for å ta vare på sin egen styrke og ødelegge fiendens styrke. I en revolusjonær krig er dette prinsippet knytta direkte sammen med grunnleggende politiske prinsipper. For eksempel er det grunnleggende politiske prinsippet i Kinas motstandskrig mot Japan, dvs. den politiske målsettinga for den, å drive den japanske imperialismen ut og bygge et sjølstendig, fritt og lykkelig nytt Kina. På det militære området betyr dette prinsippet at vi bruker væpna makt for å forsvare fedrelandet og drive ut de japanske inntrengerne. For å nå dette målet tar operasjonene til de væpna enhetene form av å gjøre alt en kan for å ta vare på sin egen styrke på den ene sida og ødelegge fiendens på den andre. Hvordan forsvarer vi da at vi oppmuntrer til heltemodige ofre i krig? Alle kriger krever en pris og noen ganger er den svært høy. Står ikke det i motsetning til «å ta vare på seg sjøl»? Det er i virkeligheten ingen motsigelse her i det hele tatt. For å si det mer nøyaktig, det å ofre og det å ta vare på seg sjøl er motsetninger, men

samtidig forutsetter de hverandre. For det er absolutt nødvendig med slike ofre ikke bare for å ødelegge fienden, men også for å ta vare på seg sjøl — «å ikke ta vare på seg sjøl» (å ofre noe eller betale prisen) er nødvendig i en viss grad og for ei viss tid for å kunne ta vare på helheten over lengre tid. Fra dette grunnleggende prinsippet stammer det ei rekke prinsipper som styrer militære operasjoner. De er alle gjennomsyra av ånden i dette grunnleggende prinsippet — helt fra prinsippet for skuddveksling (å søke dekning for å ta vare på seg sjøl og utnytte ildkrafta fullt ut for å ødelegge fienden) og til prinsippene for strategi. Alle tekniske, taktiske og strategiske prinsipper går ut på å bruke dette grunnleggende prinsippet. Prinsippet med å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden er grunnlaget for alle militære prinsipper.

KAPITTEL III

SEKS KONKRETE STRATEGISKE PROBLEMER I GERILJAKRIGEN MOT JAPAN

La oss nå se hvilke politiske linjer eller prinsipper vi må ta i bruk i geriljaoperasjoner mot Japan før vi kan nå målet, som er å ta vare på oss sjøl og ødelegge fienden. Geriljaenhetene i motstandskrigen (og i alle andre revolusjonære kriger) vokser vanligvis ut av ingenting og utvider seg fra en liten til en stor styrke, derfor må de ta vare på seg sjøl, og attpåtil må de bli større. Dermed blir spørsmålet: Hvilke politiske linjer eller prinsipper må vi ta i bruk før vi kan nå målet med å ta vare på oss sjøl og bli flere og ødelegge fienden?

Allment sett er dette hovedprinsippene: 1) Initiativ, smidighet og planlegging når vi gjennomfører offensiver innafor defensiven, slag med rask avgjørelse i en langvarig krig og operasjoner på ytre linjer innafor operasjoner på indre linjer, 2) samordninga med den regulære krigføringa, 3) oppretting av baseområder, 4) den strategiske defensiven og den strategiske offensiven, 5) utvikling av geriljakrigføring til bevegelig krigføring og 6) riktige kommandoforhold. Disse seks punktene utgjør hele det strategiske programmet for geriljakrigen mot Japan. De er de midlene som er nødvendige for å ta vare på og bygge ut styrkene våre, ødelegge og drive ut fienden, samordne geriljakrig med regulær krigføring og vinne endelig seier.

KAPITTEL IV

INITIATIV, SMIDIGHET OG PLANLEGGING NÅR VI GJENNOMFØRER OFFENSIVER INNAFOR DEFENSIVEN, SLAG MED RASK AVGJØRELSE I EN LANGVARIG KRIG OG OPERASJONER PÅ YTRE LINJER INNAFOR OPERASJONER PÅ INDRE LINJER

Her kan vi ta for oss emnet under fire overskrifter: 1) Forholdet mellom defensiven og offensiven, mellom langvarighet og rask avgjørelse og mellom indre og ytre linjer. 2) Initiativet i alle operasjoner. 3) Smidig bruk av styrker. 4) Planlegging i alle operasjoner.

Vi begynner med det første.

Om vi tar motstandskrigen som helhet, blir krigen vår strategisk defensiv og langvarig fordi Japan er et sterkt land som angriper, mens Kina er et svakt land som forsvarer seg. Når det gjelder hvilke linjer operasjonene foregår på, opererer japanerne på ytre og vi på indre linjer. Dette er ei side ved situasjonen. Men det er ei annen side som er stikk motsatt. Sjøl om fiendestyrkene er sterke (i våpen, visse egenskaper hos soldatene og visse andre ting), så er de tallmessig svake, mens styrkene våre er tallmessig svært sterke, sjøl om de er svake (også de i våpen, visse egenskaper hos soldatene og visse andre ting). Når fienden dessuten er en fremmed nasjon som trenger inn i landet vårt mens vi gjør motstand mot invasjonen på vår egen jord, bestemmer dette følgende strategi: Det er mulig og nødvendig å bruke taktiske offensiver innafor den strategiske defensiven, å utkjempe felttog og slag med rask avgjørelse i en strategisk langvarig krig og utkjempe felttog og slag på ytre linjer innafor strategisk indre linjer. Slik er den strategien vi må bruke i motstandskrigen sett under ett. Det gjelder både for regulær krigføring og geriljakrigføring. Geriljakrigføring skiller seg bare ut i grad og form. Offensiver i geriljakrigføring har vanligvis form av overraskelsesangrep. Sjøl om overraskelsesangrep kan og bør brukes i regulær krigføring også, er graden av overraskelse mindre. I geriljakrigføring er det svært nødvendig å avgjøre operasjonene raskt, og når vi opererer på ytre linjer i felttog og

slag, kan vi bare slå en trang ring om fienden når vi omringer han. Alt dette skiller geriljakrigen fra regulær krigføring.

På den måten kan vi se at geriljaenhetene må konsentrere størst mulig styrker i operasjonene sine, handle kjapt og i hemmelighet, angripe fienden overraskende og sørge for at slaga blir avgjort raskt. De må sørge nøye for å unngå passivt forsvar og uthaling av operasjonene, og de må ikke spre styrkene sine før kampen. Sjølsagt omfatter ikke geriljakrigen bare den strategiske defensiven, men også den taktiske. Den taktiske defensiven omfatter blant annet: Aksjoner for å binde fienden og forpostaksjoner under slag, troppefordeling for å gjøre motstand ved trange pass, strategiske punkter, elver eller landsbyer for å tappe fienden for krefter og utmatte han, og aksjoner for å dekke tilbaketrekking. Men offensiven må være grunnprinsippet i geriljakrigføring, og geriljakrigføring er mer offensiv enn regulær krigføring. Offensiven må i tillegg ta form av overraskelsesangrep, og i geriljakrigføring er det enda mer forkastelig å blottstille seg ved at styrkene blir vist fram på en iøyenfallende måte enn det er i regulær krigføring. Ettersom fienden er sterk og vi er svake, må slag avgjøres raskt. Dette er som regel enda viktigere i geriljaoperasjoner enn i regulær krigføring. Likevel kan geriljakampene enkelte ganger gå over flere dager, som ved angrep på en liten og isolert fiendestyrke som er avskåret fra hjelp. Geriljakrigføring kan føres overalt fordi styrkene er så spredt. Og i mange av oppgavene til geriljaen er prinsippet å spre styrkene, som når det gjelder å trøtte ut, binde og forstyrre fienden og drive massearbeid. Men en geriljaenhet eller geriljaformasjon må konsentrere hovedstyrkene når den er i ferd med å ødelegge fienden, og særlig når den prøver å knuse et angrep fra fienden. «Konsentrer en stor styrke for å slå til mot en liten del av fiendestyrkene» er fortsatt et prinsipp for feltoperasjoner i geriljakrigføring.

Hvis vi tar motstandskrigen som helhet, kan vi altså se at vi bare kan nå målet for den strategiske defensiven og slå den japanske imperialismen endelig ved at vi utkjemper et stort antall offensive felttog og slag både i regulær krigføring og i geriljakrigføring, og vinner dem. Det er bare ved at vi utkjemper mange felttog og slag med rask avgjørelse, dvs. ved at vi vinner mange seirer ved rask avgjørelse i offensive felttog og slag, at vi kan nå målet vårt — en strategisk langvarig krig. Det betyr at vi vinner tid til å øke motstandskrafta mens vi enten framskynder eller venter på endringer i den internasjonale situasjonen og på at fienden skal bryte sammen innafra. Dette gjør vi for å kunne sette i gang en stra-

tegisk motoffensiv og drive de japanske inntrengerne ut av Kina. Vi må konsentrere overlegne styrker og slåss i operasjoner på ytre linjer i hvert felttog eller slag, enten vi er på stadiet med den strategiske defensiven eller på stadiet med den strategiske motoffensiven. Dette må vi gjøre for å innringe og ødelegge fiendestyrkene. Om vi ikke kan innringe alle sammen, må vi innringe deler av dem, om vi ikke kan ødelegge alle de styrkene vi har innringa, må vi ødelegge deler av dem, og om vi ikke kan ta storparten av de innringa styrkene til fange, må vi påføre dem store tap. Bare ved at vi utkjemper mange slike tilintetgjøringsslag kan vi forandre styrkeforholdet mellom fienden og oss. Bare slik kan vi knuse den strategiske innringinga hans grundig, det vil si planen hans for operasjoner på ytre linjer, og til slutt omringe de japanske imperialistene og gi dem nådestøtet i samordning med internasjonale krefter og den revolusjonære kampen det japanske folket fører. Dette kan vi først og fremst oppnå ved å føre regulær krig, mens geriljakrigføring kommer i andre rekke. Men det som er felles for begge, er at mange små seirer blir en stor seier. Og det er nettopp dette vi mener med at geriljakrigen spiller stor strategisk rolle i motstandskrigen.

La oss nå drøfte initiativ, smidighet og planlegging i geriljakrigføring. Hva er initiativ i geriljakrigføring?

I alle kriger slåss motstanderne for å få initiativet, enten det er på slagmarka, i slagområdet, i ei krigssone eller i hele krigen. For en hær betyr initiativ handlefrihet. En hær som mister initiativet blir tvunget inn i passivitet og mister handlefriheten. Den står i fare for å bli slått eller utrydda. Sjølsagt er det vanskelig å vinne initiativet i den strategiske defensiven og i operasjoner på indre linjer. Det er lettere i offensive operasjoner på ytre linjer. Men den japanske imperialismen har to grunnleggende svakheter: Den har for få tropper og den slåss på fremmed jord. Dessuten undervurderer de Kinas styrke, og de indre motsigelsene blant de japanske militaristene har ført til mange feil i ledelsen. Eksempler på dette er: Forsterkningene kommer i puljer, det mangler strategisk samordning, noen ganger mangler angrepet hovedretning, i enkelte operasjoner klarer de ikke å utnytte mulighetene, og de ringer inn styrker uten at de greier å utrydde dem. Alt dette kan vi si er den tredje svakheten til den japanske imperialismen. På denne måten mister de japanske militaristene initiativet litt etter litt, til tross for at de har fordelene av å være på offensiven og operere på ytre linjer. Grunnen er at de har for få tropper (lite territorium, liten befolkning, for lite ressurser og at Japan

er en føydalistisk imperialistisk stat osv.), at de slåss på fremmed jord (krigen deres er imperialistisk og barbarisk), og at de gjør dumheter i ledelsen. Japan er verken villig til eller i stand til å gjøre slutt på krigen nå. Den strategiske offensiven deres er heller ikke slutt ennå, men som vi ser av den allmenne utviklinga, har offensiven deres visse grenser. Dette følger uunngåelig av de tre svakhetene deres. De kan ikke fortsette i det uendelige helt til de har slukt hele Kina. Allerede nå er det tegn som tyder på at Japan en dag kommer til å havne i fullstendig passivitet. Kina var på den andre sida i ei ganske passiv stilling i begynnelsen av krigen, men nå har vi samla erfaringer og går over til en ny politikk, politikken med bevegelig krigføring, dvs. å ta offensiven, søke raske avgjørelser og operere på ytre linjer i felttog og slag. I tillegg til politikken med å utvikle omfattende geriljakrigføring hjelper dette Kina til å styrke initiativet dag for dag.

Spørsmålet om initiativ er enda mer avgjørende i geriljakrigføring. For de fleste geriljaenhetene opererer under svært vanskelige omstendigheter, de slåss uten bakre områder, deres egne svake styrker står overfor fiendens sterke, de mangler erfaring (når enhetene nettopp er organisert), de er skilt fra hverandre osv. Likevel er det mulig å styrke initiativet i geriljakrigføring. Det viktigste er å slå ned på fiendens tre svakheter. Geriljaenhetene kan utnytte at fienden har for få tropper (ut fra krigen som helhet), og djervt bruke svære områder som operasjonsfelt. De kan utnytte at fienden er en fremmed inntrenger som fører en svært barbarisk politikk, og djervt vinne støtte fra millioner på millioner av mennesker. Og de kan utnytte dumhetene fiendens ledelse gjør, og gjøre full bruk av sin egen oppfinnsomhet. Den regulære hæren må utnytte alle disse svakhetene til fienden og dra fordel av dem for å slå han, men det er enda viktigere at geriljaenhetene gjør det. Geriljaenhetenes egne svakheter kan minskes litt etter litt i løpet av kampen. Dessuten er disse svakhetene noen ganger sjølve vilkåret for å vinne initiativet. Det er for eksempel nettopp fordi geriljaenhetene er små at de kan dukke opp og forsvinne på mystisk vis under operasjoner bak fiendens linjer, uten at fienden er i stand til å gjøre noe med dem. På den måten har de en handlefrihet som store regulære arméer aldri kan få.

Når fienden angriper et mål fra flere kanter samtidig, er det svært vanskelig for en geriljaenhet å holde på initiativet, og det skal ikke stort til før den mister det. Om den i et slikt tilfelle gjør gale vurderinger og disposisjoner, har den lett for å bli passiv, og dermed klarer den ikke å

knuse dette fiendtlige angrepet. Dette kan til og med skje når fienden er på defensiven og vi på offensiven. For initiativet springer ut fra ei riktig vurdering av situasjonen (både vår egen og fiendens) og fra riktige militære og politiske disposisjoner. Om vi ser svart på situasjonen uten at det samsvarer med de objektive vilkåra, og foretar passive disposisjoner på grunn av det, mister vi helt sikkert initiativet og havner i ei passiv stilling. Om vi på den andre sida ser altfor lyst på situasjonen uten at det samsvarer med de objektive vilkåra, og foretar vågale (uforsvarlig vågale) disposisjoner på grunn av det, mister vi også initiativet og havner til slutt i ei stilling som likner på den stillinga de mismodige havner i. Initiativ er ikke en medfødt egenskap hos et eller annet geni, det er noe en intelligent leder tilegner seg ved å studere med åpent sinn, vurdere de objektive vilkåra riktig og gjøre riktige militære og politiske disposisjoner. Initiativ er altså ikke noe som er fiks ferdig, men noe som krever bevisst innsats.

Når en geriljaenhet er blitt tvunget inn i ei passiv stilling på grunn av enkelte uriktige vurderinger og disposisjoner eller overveldende press, må den gjøre alt den kan for å komme seg ut av knipa. Omstendighetene avgjør hvordan dette skal gå for seg. I mange tilfeller er det nødvendig «å dra seg unna». Evna til å røre på seg er et særtrekk ved en geriljaenhet. Hovedmetoden for å komme seg ut av ei passiv stilling og vinne tilbake initiativet, er å dra seg unna. Men det er ikke den eneste metoden. Nettopp når fienden er mest pågående og vi har størst vansker, snur ofte situasjonen seg mot fienden og til fordel for oss. Ofte dukker det opp en gunstig situasjon igjen, og en får tilbake initiativet fordi en «holder ut litt til».

La oss så se på smidighet.

Smidighet er et konkret uttrykk for initiativ. Det er enda viktigere å bruke styrkene smidig i geriljakrigføring enn i regulær krigføring.

En geriljasjef må forstå at smidig bruk av styrkene er det viktigste midlet han har for å endre stillinga mellom seg og fienden og for å vinne initiativet. Geriljakrigføringa er slik at en må bruke geriljastyrkene smidig i samsvar med den oppgava en har og slike omstendigheter som tilstanden hos fienden, lendet og lokalbefolkninga. De viktigste måtene å bruke styrkene på er: Spredning, konsentrasjon og forflytning. Når en geriljasjef bruker styrkene sine, er han som en fisker som kaster ut nota si. Han må både kunne spre den vidt ut og trekke den tett sammen. Når han kaster nota ut, må fiskeren skaffe seg greie på hvor djupt vannet er,

hvor sterk strømmen er og om det ligger noe i vegen eller ikke. Når en geriljasjef sprer enhetene sine, må han på samme vis sørge for at han ikke lir tap fordi han ikke kjenner situasjonen, eller fordi han gjennomfører feilaktige aksjoner. Akkurat som fiskeren må holde et fast tak i lina for å kunne trekke nota tett sammen, må en geriljasjef opprettholde forbindelsene og kontakten med alle styrkene og ha en stor nok del av hovedstyrken for handa. Akkurat som det er nødvendig å bytte plass ofte når en fisker, så er det nødvendig for en geriljaenhet å forflytte seg ofte. De tre måtene å bruke styrkene smidig på i geriljakrigføring er spredning, konsentrasjon og forflytning.

Allment sett blir spredning av geriljaenheter eller «oppstykking av helheten» hovedsakelig brukt: 1) Når vi vil true fienden med et breitt frontalangrep fordi han er på defensiven, og det inntil videre ikke er noen sjanse til å samle styrkene våre til kamp. 2) Når vi vil trøtte ut og forstyrre fienden i et helt område der styrkene hans er svake. 3) Når vi ikke klarer å bryte gjennom fiendens innringing, og prøver å smette unna ved å gjøre det vanskeligere å få øye på oss. 4) Når lendet eller tilførslene setter grenser for oss. 5) Når vi driver massearbeid i et stort område. Men uansett hvordan omstendighetene er, må vi legge vekt på dette når vi sprer oss for å kjempe: 1) Vi må aldri spre styrkene vår helt jamt, men beholde en ganske stor del av dem i et område som er egna for å manøvrere i, slik at vi kan møte alle mulige kritiske situasjoner, og slik at den delen av styrkene kan settes inn for å fullføre de viktigste oppgavene som de spredte styrkene er pålagt. 2) Vi må gi de spredte enhetene klart avgrensa oppgaver, operasjonsfelter, tidsfrister for aksjonene, samlingssteder og måter og midler å holde kontakten på.

For å knuse en fiende når han er på offensiven, bruker vi vanligvis metoden med å konsentrere styrkene eller «sette sammen delene til en helhet». Noen ganger bruker vi også denne metoden når fienden er på defensiven, til å ødelegge noen av styrkene hans mens de ligger i leir. Troppekonsentrasjon betyr ikke fullstendig konsentrasjon, men det betyr at vi samler hovedstyrkene for å bruke dem i ei viktig retning, mens vi holder tilbake eller sprer deler av styrkene for å bruke dem i andre retninger, slik at vi kan binde, forstyrre eller rive opp fiendens styrker, eller for å drive massearbeid.

Sjøl om hovedmetoden i geriljakrigføring er smidig spredning eller konsentrasjon av styrkene, alt etter omstendighetene, må vi også vite hvordan vi skal forflytte (eller overføre) styrkene våre smidig. Når fien-

den føler seg alvorlig trua av geriljaen, sender han tropper for å angripe eller undertrykke dem. Altså må geriljastyrkene danne seg et bilde av situasjonen. Om det lønner seg, bør de slåss der de er. Ellers må de ikke kaste bort tid før de forflytter seg til et annet sted snarest råd. Noen ganger kan geriljaenheter som har ødelagt en fiendestyrke på ett sted, øyeblikkelig forflytte seg til et annet sted for å utslette en annen fiendestyrke. På den måten knuser de fiendeenhetene en for en. Om de ikke mener det lønner seg å slåss på ett sted, må de noen ganger trekke seg raskt ut av kampen og slåss mot fienden andre steder. Dersom fiendestyrkene i et bestemt område er en særskilt alvorlig trusel, bør ikke geriljaenheterne drøye, men dra sin veg raskt som lynet. Vanligvis må en forflytte seg raskt og i hemmelighet. Geriljaenheter må stadig bruke krigslist, som for eksempel å gjøre en skinnmanøver i øst, men angripe i vest, å dukke opp først i sør og så i nord, lynangrep og nattaksjoner, for å villed, lokke og forvirre fienden.

Initiativet i geriljakrigføring kommer konkret til uttrykk ved smidighet i spredning, konsentrasjon og forflytning, mens treghet og mangel på smidighet er nødt til å føre til passivitet og forårsake unødige tap. En sjef viser at han er klok, ikke bare når han skjønner hvor viktig det er å bruke styrkene sine smidig, men når han er flink til å spre dem, konsentrere dem eller forflytte dem i rett tid, alt etter de konkrete omstendighetene. Det er ikke lett å skaffe seg denne evna til å legge merke til forandringer og velge det rette øyeblikket for handling. Bare de som studerer med åpent sinn og undersøker og tenker grundig gjennom ting, kan skaffe seg den. Det er absolutt nødvendig å tenke nøye gjennom omstendighetene for å hindre at smidighet slår over i uoverveid handling.

Til slutt kommer vi til planlegging.

Det er umulig å seire i geriljakrig om en ikke planlegger. Den som tror at geriljakrig kan føres på måfå, viser enten ei uansvarlig holdning, eller at han ikke veit noe om geriljakrig. Operasjonene i ei geriljasone som helhet, eller operasjonene til en geriljaenhet eller formasjon, må komme etter så grundig planlegging som mulig, det vil si etter at aksjonene er forberedt på forhånd. Å skaffe seg oversikt over situasjonen, slå fast oppgavene, fordele styrkene, gi militær og politisk opplæring, sørge for forsyninger, gjøre i stand materiellet, gjøre skikkelig bruk av folkets hjelp, osv. — alt dette hører inn under arbeidet til geriljasjefene. De må tenke nøye gjennom dette og utføre og kontrollere det samvittighetsfullt. Gjør de ikke dette, blir det ikke noe initiativ, smidighet eller offen-

siv. Sant nok er det ikke mulig å planlegge like nøye under geriljaforhold som under regulær krigføring, og det ville være feil å prøve å planlegge svært grundig i geriljakrigføring. Men det er nødvendig å planlegge så grundig som de objektive vilkåra tillater, for en må forstå at det ikke er noen spøk å slåss mot fienden.

Disse punktene greier seg som forklaring på det første av geriljakrigens strategiske prinsipper, prinsippet med å bruke initiativ, smidighet og planlegging når en fører offensiver innafor defensiven, slag med rask avgjørelse i en langvarig krig og operasjoner på ytre linjer innafor operasjoner på indre linjer. Det er nøkkelproblemet i geriljakrigens strategi. Om en løser dette problemet, har en kommet langt på veg med å sikre seieren i geriljakrigen når det gjelder militær ledelse.

Sjøl om jeg har tatt opp en mengde ulike saker her, dreier alle sammen seg om offensiven i felttog og slag. Først når vi har seira i en offensiv, kan vi overta initiativet for godt. Hver offensiv operasjon må bli organisert på vårt initiativ og ikke bli satt i gang under tvang. Det er nødvendig å bruke styrkene smidig for å kunne ta offensiven, og for å sikre framgang i offensive operasjoner, er det framfor alt nødvendig å planlegge. Taktiske forsvarstiltak er meningsløse om de er skilt fra oppgava med å gi direkte eller indirekte støtte til en offensiv. Rask avgjørelse går på hvor lenge en offensiv varer, og ytre linjer går på omfanget den har. Offensiven er den eneste måten å ødelegge fienden på, og det er også den viktigste metoden for å ta vare på seg sjøl. Reint forsvar og tilbaketrekking kan bare spille ei midlertidig og underordna rolle i å ta vare på seg sjøl, og det kan slett ikke brukes til å knuse fienden.

Det prinsippet som er lagt fram her, er stort sett det samme både for regulær krig og geriljakrig. Det er bare uttrykksformene som skiller seg til en viss grad. Men i geriljakrig er det både viktig og nødvendig å merke seg denne forskjellen. Det er nettopp denne forskjellen i form som skiller geriljakrigens operasjonsmetoder fra operasjonsmetodene i regulær krig. Om vi blander sammen disse to forskjellige formene som prinsippet gir seg uttrykk i, blir det umulig å seire i geriljakrig.

KAPITTEL V

SAMORDNING MED DEN REGULÆRE KRIGFØRINGA

Det andre strategiske problemet i geriljakrigen er hvordan geriljakrigføringa skal samordnes med den regulære krigføringa. Det det dreier seg om, er å kaste lys over forholdet mellom geriljaoperasjonene og de regulære operasjonene med utgangspunkt i konkrete geriljaoperasjoner. For å slå fienden effektivt er det viktig å forstå dette forholdet.

Det fins tre former for samordning mellom geriljakrigføringa og den regulære krigføringa: Samordning i strategien, i felttog og i slag.

Sett under ett er geriljakrigen bak fiendens linjer strategisk samordna med den regulære krigføringa — den lammer fienden, binder han, ødelegger forsyningslinjene hans og setter mot i de regulære styrkene og folket i hele landet. Ta for eksempel geriljakrigen i de tre provinsene i nordøst. Før motstandskrigen begynte i landsmålestokk, kunne det sjølsagt ikke være snakk om samordning, men straks denne krigen tok til, blei det tydelig hvor viktig slik samordning er. Vi kan si at hver gang geriljaavdelingene i disse tre provinsene dreper en fiendesoldat, tvinger fienden til å bruke ei kule eller hindrer en fiendesoldat i å dra sør for den store muren, bidrar de til å styrke motstanden som helhet. På samme vis kan vi si at de sprer mismot i den japanske hæren og hele Japan, og setter mot i hæren og folket vårt. Når det gjelder de geriljaoperasjonene som blir gjennomført på begge sider av Peiping-Suiyuan-, Peiping-Hankow-, Tientsin-Pukow-, Tatung-Puchow-, Chengting-Taiyuan- og Shanghai-Hangchow-jernbanen, er det enda tydeligere hvor stor strategisk betydning slik samordning har. Det er ikke bare nå, når vi er på den strategiske defensiven og fienden er på den strategiske offensiven, at samordninga mellom geriljaoperasjonene og operasjonene til de regulære styrkene spiller ei stor rolle. Denne samordninga kommer til å velte fiendens operasjoner når han har avslutta den strategiske offensiven og går over til å konsolidere de okkuperte områdene. Og når de regulære styrkene går over til den strategiske motoffensiven, gjør denne samordninga det mulig å drive ut fienden og vinne tilbake alle de områdene vi har tapt. Vi må ikke overse at den rolla som geriljakrigføringa spiller i

den strategiske samordninga, er umåtelig viktig. Lederne for geriljaavdelingene og sjefene for de regulære styrkene må ha helt klart for seg hvor viktig denne rolla er.

Videre spiller geriljakrigføringa ei rolle i samordning med regulær krigføring i felttog. For eksempel spilte geriljaen ei stor rolle i kampene om Hsinkou nord for Taiyuan. De ødela Tatung-Puchow-jernbanen og bilvegene gjennom Pinghsingkuan og Yangfangkou i områdene nord og sør for Yenmenkuan. La oss ta et eksempel til. Etter at fienden okkuperte Fenglingtu, spilte geriljakrigføringa, som allerede var utbredt i hele Shansi-provinsen og som i hovedsak blei ført av regulære styrker, ei enda viktigere støtterolle i de defensive operasjonene vest for Den gule floden i Shensi-provinsen og sør for Den gule floden i Honan-provinsen. På samme vis var geriljakrigføringa i de fem provinsene i Nord-Kina til stor hjelp for operasjonene til de regulære styrkene våre da fienden angrep Sør-Shantung. For å løse slike samordningsoppgaver i felttog, må lederne for geriljabaser bak fiendens linjer og sjefene for geriljaformasjoner som midlertidig er sendt dit, disponere styrkene sine fornuftig. De må bruke en taktikk som passer til tidspunktet og stedet, og sette i verk kraftige angrep mot de viktigste og mest sårbare punktene til fienden for å lamme han, binde styrkene hans, ødelegge forsyningslinjene hans og sette mot i de styrkene våre som slåss på indre linjer. Dersom hver geriljasone eller geriljaavdeling opererer på egen hand uten å bry seg om å samordne operasjonene sine med operasjonene til de regulære styrkene i felttog, vil de riktignok spille ei viss støtterolle i strategien som helhet, men denne rolla blir mye mindre. Alle lederne i geriljakrigen må legge særlig vekt på dette spørsmålet. For å få til samordning i felttog er det helt nødvendig å utstyre alle større geriljaenheter og -formasjoner med radioutstyr.

Endelig må alle geriljaavdelinger som opererer i nærheten av ei slagmark på indre linjer, samordne operasjonene sine med operasjonene til de regulære styrkene i slag, det vil si på slagmarka. Dette gjelder sjølsagt bare for geriljaenheter som opererer i nærheten av de regulære styrkene eller for regulære enheter som er sendt ut på midlertidige geriljaoppdrag. I slike tilfeller må geriljaenhetene utføre de oppgavene de får av ledelsen for de regulære styrkene. Dette er vanligvis å binde noen av fiendens styrker, ødelegge forsyningslinjene hans, drive oppklaring eller være vegvisere for de regulære styrkene. Sjøl om geriljaenhetene ikke har fått ordre om å utføre slike oppgaver, må de likevel gjøre det på eget ini-

tiativ. Det er helt uhørt for en geriljaenhet å sitte med hendene i fanget og verken røre på seg eller slåss, eller flakke omkring uten å slåss.

KAPITTEL VI

OPPRETTING AV BASEOMRÅDER

Det tredje strategiske problemet i geriljakrigen mot Japan er problemet med å opprette baseområder. Dette er et viktig og vesentlig problem fordi krigen er så langvarig og hensynsløs. Først etter den landsomfattende strategiske motoffensiven kan vi vinne de tapte områdene våre tilbake. Da kommer fiendens front til å strekke seg langt inn i Sentral-Kina og dele Kina i to fra nord til sør. En del eller tilmed størsteparten av territoriet vårt vil da ha falt i hendene på fienden og blitt hans bakre områder. Vi blir nødt til å drive geriljakrigføring over hele dette enorme fiendeokkuperte området, gjøre fiendens bakre områder til en front og tvinge han til å slåss uavbrutt i hele det området han okkuperer. Det blir nødvendig å fortsette å drive geriljakrig i fiendens bakre områder helt til vi setter i verk den strategiske motoffensiven vår, og helt til vi har gjenobra det territoriet vi har tapt. Det kommer helt sikkert til å ta ganske lang tid, sjøl om en ikke kan si nøyaktig hvor lenge. Dette er grunnen til at krigen blir langvarig. Fienden er nødt til å trappe opp tiltaka mot geriljaen for å trygge interessene sine i de okkuperte områdene, og han kommer til å begynne ei grusom undertrykking av geriljaen, særlig etter at den strategiske offensiven hans er slutt. Når krigen på denne måten ikke bare blir langvarig, men også hensynsløs, blir det umulig å fortsette å føre geriljakrig bak fiendens linjer uten baseområder.

Hva er så baseområder? Det er de strategiske basene som geriljastyrkene er avhengig av for å gjennomføre de strategiske oppgavene sine og for å nå målet med å ta vare på egne krefter og bli flere, og ødelegge og drive ut fienden. Uten slike strategiske baser har vi ingenting å støtte oss på når vi skal gjennomføre de strategiske oppgavene våre, eller når vi skal nå målet med krigen. Det som kjennetegner geriljakrigføringa bak fiendens linjer, er at den blir utkjempa uten bakre områder, for geriljastyrkene er avskåret fra det som ellers er de bakre områdene i landet. Men geriljakrigføringa ville ikke kunne vare lenge eller utvikle seg uten

baseområder. Baseområdene er altså de bakre områdene for geriljakrigføringa.

Historia kjenner mange bondekriger av «omflakkende opprører»-typen, men ingen av dem har noen gang ført fram. I våre dager er det enda mindre grunn til å innbille seg at en kan seire ved å kjempe som omflakkende opprørere. Men denne ideen om å kjempe som omflakkende opprørere fins fortsatt blant utarma bønder, og i hodet på geriljasjefene blir den til det standpunktet at baseområder verken er viktige eller nødvendige. Hvis vi skal gå inn for politikken med å grunnlegge baseområder, er det derfor ei forutsetning at vi sørger for at geriljasjefene kvitter seg med denne ideen. Spørsmålet om vi skal ha baseområder eller ikke, og om vi skal se på dem som viktige eller ikke — med andre ord kampen mellom ideen om å opprette baseområder og ideen om å slåss som omflakkende opprørere — reiser seg i all geriljakrig, og i ei viss utstrekning er ikke geriljakrigen vår mot Japan noe unntak. Derfor er kamp mot ideologien om å kjempe som omflakkende opprørere, uunngåelig. Først når denne ideologien er overvunnet helt, og politikken med å opprette baseområder er satt ut i livet, vil vi ha vilkår som er gunstige for å holde fram med geriljakrigføring i en lang periode.

Nå når det er gjort klart hvor nødvendig og viktig baseområdene er, kan vi gå over til problemer som må bli forstått og løst når det blir snakk om å opprette baseområder. Disse problemene er: Ulike slags baseområder, geriljasoner og baseområder, vilkår for å opprette baseområder, konsolidering og utviding av baseområder, og former som vi og fienden bruker for å innringe hverandre.

1. ULIKE SLAGS BASEOMRÅDER

Det er i hovedsak tre slags baseområder i geriljakrigføringa mot Japan, de i fjella, de på slettene og de i områdene ved elver, innsjøer og elveos.

Det er opplagt fordeler med å opprette baseområder i fjellområder. De vi har oppretta, holder på å opprette, eller kommer til å opprette i Changpai¹, Wutai², Taihang³, Taishan⁴, Yenshan⁵ og Maoshan⁶ fjella, er alle eksempler på dette. Alt dette er steder der vi kan fortsette geriljakrigføring mot Japan lenge, og de er viktige støttepunkter for motstandskrigen. Vi må utvikle geriljakrigføringa og opprette baseområder i alle fjellområdene bak fiendens linjer.

Sjøløst er ikke slettene like velegna som fjella, men det er slett ikke

umulig å utvikle geriljakrigføring eller opprette baseområder der. Den omfattende geriljakrigføringen på Hopei-sletta og på slettene i Nord- og Nordvest-Shantung beviser at det er mulig å utvikle geriljakrigføring på slettene. Sjøl om det ennå ikke fins noe bevis for at det er mulig å opprette baseområder der som vi kan holde lenge, er det bevist at det er mulig å opprette midlertidige baseområder, og det bør også være mulig å opprette baseområder for små enheter eller til bruk i visse årstider. På den ene sida rår ikke fienden over nok soldater, og han driver en utruglig brutal politikk, og på den andre sida rår Kina over et veldig territorium og har enorme folkemasser som gjør motstand mot Japan. Derfor er de objektive vilkåra for å spre geriljakrigføring og opprette midlertidige baseområder på slettene oppfylt. Om en har en dyktig militær ledelse, bør det sjølsagt være mulig å opprette baser for små geriljaenheter der, baser som skal brukes i lang tid, men som ikke er faste.⁷ I det store og hele er det ikke tvil om at fienden kommer til å sette i gang ville angrep på alle baseområdene til geriljaen når fiendens strategiske offensiv er stansa, og han går inn i stadiet med å sikre det området han har okkupert. Det er heller ikke tvil om at geriljabaseområdene på slettene må ta den første støytten. De store geriljaformasjonene som opererer på slettene, kommer ikke til å klare å fortsette å kjempe der lenge, og kommer smått om senn til å måtte dra opp i fjella når det blir nødvendig, som for eksempel fra Hopei-sletta til Wutai- og Taihang-fjella, eller fra Shantung-sletta til Taishan-fjellet og Shantung-halvøya i øst. Men i og med de omstendighetene som den nasjonale krigen blir utkjempa under, er det ikke umulig at mange små geriljaenheter kan klare å holde det gående i forskjellige fylker på det veldig slettelandet og ta i bruk ei flytende kampform, dvs. ved at de flytter basene sine fra sted til sted. Det er avgjort mulig å føre geriljakrig på bestemte tider av året ved å dra nytte av «det grønne teppet» av høye planter om sommeren og de frosne elvene om vinteren. Fienden har ikke noen styrker til overs nå, og sjøl når han får det, kommer han ikke til å greie å ordne opp i alt. Derfor er det absolutt nødvendig at vi nå går inn for politikken med å spre geriljakrigføring vidt og bredt og opprette midlertidige baseområder på slettene. Og i framtida må vi forberede oss på å opprettholde geriljakrigføring ved hjelp av små enheter, i alle fall i visse årstider, og på å skape baseområder som ikke er faste.

Objektivt sett er mulighetene for å utvikle geriljakrigføring og opprette baseområder større i områdene ved elver, innsjøer og elveos enn på

slettene, sjøl om de er mindre enn i fjella. Både de dramatiske slaga som blei utkjempa av «sjørøvere» og «vannbanditter» — som historia vår er full av — og geriljakrigføringa rundt Huanghu-innsjøen, som blei drevet i flere år i den tida hæren vår het rødehæren, viser at det er mulig å utvikle geriljakrigføring og opprette baseområder rundt elver, innsjøer og elveos. Men hittil har de politiske partiene og massene som gjør motstand mot Japan, lagt liten vekt på denne muligheten. Sjøl om de subjektive vilkåra fortsatt mangler, bør vi utvilsomt begynne å vie denne muligheten oppmerksomhet og begynne å arbeide med den. Som et ledd i utviklinga av den landsomfattende geriljakrigføringa vår må vi gjennomføre ei effektiv organisering av geriljakrigføringa i området rundt Hungtse-innsjøen nord for Yangtse-elva, i området rundt Taihu-innsjøen sør for Yangtse og i alle områdene rundt elver, innsjøer og elveos i de områdene som fienden har okkupert langs elvene og på kysten. Vi må også skape varige baseområder på, og i nærheten av, slike steder. Hvis vi overser dette, gir vi i virkeligheten fienden mulighet til å bruke vassdraga til transport. Dette er en svakhet i den strategiske planen vår for motstandskrigen, og må rettes på i tide.

2. GERILJASONER OG BASEOMRÅDER

I geriljakrigføring bak fiendens linjer må vi skille mellom geriljasoner og baseområder. Områder som er omringa av fienden, men der de sentrale delene ikke er okkupert eller er gjenerobra, som noen fylker i fjellområdet Wutai (dvs. grenseområdet mellom Shansi-Chahar og Hopei) og også noen steder i fjellområdene Taihang og Taishan, er fiks ferdige baser som egner seg godt for geriljaenhetene når de utvikler geriljakrigføring. Men situasjonen er annerledes andre steder i disse områdene, som for eksempel i de østre og nordre delene av fjellområdet Wutai, som omfatter deler av Vest-Hopei og Sør-Chahar, og på mange steder øst for Paoting og vest for Tsangchow. Geriljaen kunne ikke okkupere disse stedene fullstendig da geriljakrigføringa starta, men bare gjøre hyppige raid. Dette er områder som geriljaen holder når de er der, og som marionetteregimet holder når geriljaen ikke er der. Ennå er de altså ikke geriljabaser, men bare det en kan kalle geriljasoner. Slike geriljasoner kommer til å bli omforma til baseområder når de har gjennomgått den nødvendige prosessen med geriljakrigføring, det vil si når et stort antall fiendestyrker er blitt utrydda eller slått der, når marionetteregimet

er blitt ødelagt, når massene er reist til kamp, når det er blitt danna anti-japanske masseorganisasjoner og folkets lokale væpna styrker er blitt utvikla, og det er blitt oppretta anti-japansk politisk makt der. Med utviding av baseområdene våre mener vi at områder som dette blir føyd til de basene som allerede er oppretta.

Noen steder, som for eksempel i Øst-Hopei, har hele området som geriljaen opererer i, vært ei geriljasone helt fra starten. Det har vært et marionetteregime der i mange år, og helt fra begynnelsen har hele operasjonsområdet vært ei geriljasone både for folkets væpna styrker, som har vokst ut av lokale opprør, og for geriljaavdelingene som er blitt sendt fra Wutai-fjella. Til å begynne med kunne de ikke gjøre annet enn å velge seg noen ganske gode steder som midlertidige bakre områder eller baseområder. Slike steder blir ikke omforma fra geriljasoner til forholdsvis stabile baseområder før fiendestyrkene er ødelagt og arbeidet med å reise folket er i full gang.

Altså er omforminga av ei geriljasone til et baseområde en strevsom og skapende prosess, og om vi skal greie det, avhenger av i hvilken grad vi har ødelagt fienden og reist massene.

Mange områder kommer til å fortsette å være geriljasoner i lang tid. I disse områdene kommer ikke fienden til å klare å opprette stabile marionetteregimer, uansett hvor mye han prøver å holde kontrollen, mens vi for vår del ikke kommer til å klare å nå målet med å opprette anti-japansk politisk makt, uansett hvor mye vi utvikler geriljakrigføringa. En kan finne eksempler på dette i de fiendeokkuperte områdene langs jernbanelinjene, omkring de store byene og i visse områder på slettelandet.

Når det gjelder de store byene, jernbanestasjonene og de områdene på slettene der fienden har sterke garnisoner, kan geriljaenhetene bare nærme seg, men ikke trenge inn i, disse stedene som har forholdsvis stabile marionetteregimer. Dette er en annen slags situasjon.

Feil i ledelsen vår eller sterkt press fra fienden kan føre til at de forholder som er framstilt ovafor, snur seg, dvs. en geriljabase kan bli til ei geriljasone, og ei geriljasone kan bli til et område som er under forholdsvis stabil fiendeokkupasjon. Slike forandringer er mulige, og de fortjener særskilt årvåkenhet fra geriljasjefenes side.

På grunn av geriljakrigføring og kampen mellom oss og fienden, hører altså hele det området som fienden har okkupert, til ei av disse tre gruppene: 1. anti-japanske baser som geriljaenhetene våre og de politi-

ske maktorganene våre holder, 2. områder som den japanske imperialismen og marionetteregimene holder og 3. mellomliggende soner som begge parter kjemper om, nemlig geriljasoner. Geriljasjefer har plikt til å utvide den første og tredje typen områder så langt som mulig, og minske den andre så mye som mulig. Dette er geriljakrigens strategiske oppgave.

3. VILKÅR FOR Å OPPRETTE BASEOMRÅDER

De grunnleggende vilkåra for å opprette et baseområde er at det må finnes anti-japanske væpna styrker, at disse væpna styrkene må bli brukt for å påføre fienden nederlag, og at de må reise folket til kamp. Altså dreier opprettinga av et baseområde seg først og fremst om å bygge en væpna styrke. Geriljakrigens ledere må bruke kreftene sine til å bygge opp en eller flere geriljaenheter, og i løpet av kampen utvikle dem litt etter litt til å bli geriljaformasjoner eller til og med enheter og formasjoner i regulære styrker. Løsninga av problemet med å opprette et baseområde ligger i å bygge en væpna styrke. Om det ikke er noen væpna styrke eller om den væpna styrken er svak, får en ikke utretta noe. Dette er det første vilkåret.

Det andre vilkåret som er helt nødvendig for å opprette et baseområde, er at de væpna styrkene blir brukt sammen med folket for å slå fienden. Alle steder som er under fiendens kontroll, er baseområder for fienden, og ikke geriljabaseområder, og det er opplagt at de ikke kan omformes til baseområder for geriljaen uten at fienden blir slått. Om vi ikke slår tilbake fiendens angrep og slår han, vil til og med steder som geriljaen holder, komme under fiendens kontroll, og da vil det være umulig å opprette baseområder.

Det tredje vilkåret som er helt nødvendig for å opprette et baseområde, er at vi bruker all kraft vi har, også de væpna styrkene, for å reise massene til kamp mot Japan. I løpet av denne kampen må vi væpne folket, dvs. organisere sjøforsvarskorps og geriljaenheter. I løpet av denne kampen må vi danne masseorganisasjoner. Vi må organisere arbeiderne, bøndene, ungdommen, kvinnene, barna, kjøpmennene og folk i de frie yrker — alt etter hvor politisk bevisste de er og hvor kampvillige de er — i de forskjellige masseorganisasjonene som er nødvendige for kampen mot japansk aggresjon, og vi må utvide dem steg for steg. Uten organisering kan ikke folkets anti-japanske kraft bli virksom. I løpet av denne

kampen må vi luke ut de åpne og de skjulte forræderne, det er ei oppgave vi bare kan gjennomføre om vi støtter oss på folkets styrke. I denne kampen er det særlig viktig å mobilisere folket til å opprette eller konsolidere lokale anti-japanske politiske maktorganer. Der de opprinnelige kinesiske politiske maktorganene ikke er ødelagt av fienden, må vi omorganisere og styrke dem med støtte fra de breie massene, og der fienden har ødelagt dem, må vi bygge dem opp igjen ved hjelp av massenes innsats. Disse politiske maktorganene skal sette politikken til den nasjonale enhetsfronten mot Japan ut i livet, og de må forene alle krefter i folket til å kjempe mot den eneste fienden vår, den japanske imperialismen og dens sjakaler, landssvikerne og de reaksjonære.

I virkeligheten kan et baseområde for geriljakrig bare opprettes når disse tre grunnleggende vilkåra blir oppfylt steg for steg, dvs. bare når de anti-japanske væpna styrkene er blitt bygd opp, fienden har lidd nedslag og vi har mobilisert folket.

Geografiske og økonomiske vilkår må også nevnes. Når det gjelder geografiske vilkår, har vi allerede drøfta tre ulike grupper i et tidligere avsnitt om ulike slags baseområder, og her trenger vi bare å nevne ett hovedkrav, nemlig at området må være stort. På steder som er omringa av fienden på alle kanter, eller på tre kanter, er det sjølsagt fjellområdene som byr på de beste vilkåra for å opprette baseområder som kan holde ut i lang tid, men hovedsaka er at det må være plass nok til at geriljaen kan manøvrere, det vil si at områdene må være store. Om en har et stort område, kan en utvikle og opprettholde geriljakrigføring til og med på slettene, for ikke å snakke om i områder ved elver, innsjøer og elveos. I det store og hele oppfyller Kinas veldige territorium og fiendens mangel på styrker dette vilkåret for å føre geriljakrig i Kina. Dette er et viktig vilkår, til og med et vilkår av første rang, når det gjelder muligheten for å føre geriljakrig, og små land som Belgia, som mangler dette vilkåret, har få eller ingen slike muligheter.⁸ I Kina er ikke dette vilkåret noe vi må arbeide for, og det er heller ikke noe problem. Det er der fra naturens side, og venter bare på å bli utnytta.

Fra naturens side likner de økonomiske vilkåra på de geografiske. For nå drøfter vi ikke opprettinga av baseområder i en ørken, hvor det ikke fins noen fiende, men bak fiendens linjer. Alle steder der fienden kan trenge seg inn, er det allerede kinesiske innbyggere og et økonomisk livsgrunnlag, slik at spørsmålet om valg av økonomiske vilkår rett og slett ikke oppstår når en oppretter baseområder. Vi må gjøre alt vi kan for å

utvikle geriljakrigføring og opprette faste eller midlertidige baseområder på alle steder der det fins kinesere og fiendestyrker, uten hensyn til de økonomiske vilkåra. Men politisk sett byr de økonomiske vilkåra på et problem, problemet med den økonomiske politikken. Det er enormt viktig for opprettinga av baseområder. Den økonomiske politikken til geriljaens baseområder må følge prinsippene til den nasjonale enhetsfronten mot Japan med rettferdig fordeling av de økonomiske byrdene og beskyttelse av handelen. Verken de lokale politiske maktorganene eller geriljaenhetene må krenke disse prinsippene, for det vil skade arbeidet med å opprette baseområder og opprettholde geriljakrigføringa. Rettferdig fordeling av de økonomiske byrdene betyr at «de som har penger må bidra med penger», mens bøndene må forsyne geriljaenhetene med korn innen visse grenser. Å beskytte handelen betyr at geriljaenhetene må være svært disiplinerte, og at det må være strengt forbudt å beslaglegge butikker, unntatt de som eies av folk som beviselig er landssvikere. Dette er ikke lett, men politikken er fastlagt og må settes ut i livet.

4. KONSOLIDERING OG UTVIDING AV BASEOMRÅDER

For å sperre de fiendtlige inntrengerne inne i noen få støttepunkter, det vil si i de store byene og langs de viktigste samferdselslinjene, må geriljaen gjøre alt den kan for å spre geriljakrigføringa fra baseområdene sine så breitt som mulig, og slå en ring rundt fiendens støttepunkter. På den måten truer de tilværelsen og svekker moralen hans, samtidig som de utvider baseområdene. Dette er avgjørende. I denne sammenhengen må vi gå mot konservatisme i geriljakrigføring. Enten det kommer av ønsket om et behagelig liv eller overvurdering av fiendens styrke, kan konservatisme bare føre til tap i motstandskrigen, og det er skadelig for geriljakrigføringa og for baseområdene sjøl. Samtidig må vi ikke glemme å konsolidere baseområdene, her er den viktigste oppgava å reise og organisere massene, og lære opp geriljaenheter og lokale væpna styrker. Slik konsolidering trenger vi for å kunne fortsette å føre langvarig krig og også for å utvide baseområdene våre, og uten slik konsolidering er ei kraftig utviding av baseområdene umulig. Om vi glemmer konsolideringa i geriljakrigføringa vår og bare har øye for utviding, klarer vi ikke å stå mot fiendens angrep, og derfor kommer vi ikke bare til å rote bort muligheten til å utvide, men vi kommer også til å sette sjølve eksistensen

av baseområdene i fare. Det riktige prinsippet er utviding sammen med konsolidering, det er en god metode, og den gir oss høve til å ta offensiven eller defensiven ettersom vi ønsker det. I en langvarig krig reiser problemet med å konsolidere og utvide baseområdene seg stadig for hver geriljaenhet. Hvordan vi skal løse dette problemet konkret, avhenger sjølsagt av omstendighetene. Noen ganger kan vi legge vekt på å utvide, dvs. på å utvide geriljasonene og øke antallet geriljasoldater. Andre ganger kan vi legge vekt på konsolidering, dvs. på å organisere massene og lære opp troppene. Det er forskjell på utviding og konsolidering, og dette bestemmer karakteren av de militære disposisjonene og andre oppgaver. Derfor er det bare mulig å løse problemet godt om vi legger vekt på forskjellige ting, i samsvar med tidspunktet og omstendighetene.

5. FORMER SOM VI OG FIENDEN BRUKER FOR Å INNRINGE HVERANDRE

Ser vi på motstandskrigen som helhet, er det ingen tvil om at vi er strategisk innringa av fienden. For fienden er på den strategiske offensiven og opererer på ytre linjer, mens vi er på den strategiske defensiven og opererer på indre linjer. Dette er den første forma fienden bruker for å innringe oss. Vi for vår del innringer hver enkelt av fiendekolonnene som rykker fram mot oss fra forskjellige retninger. Vi bruker nemlig politikken med å ta offensiven og operere på ytre linjer i felttog og slag. Måten vi gjør dette på, er å bruke styrker som er tallmessig overlegne mot disse fiendekolonnene som rykker fram mot oss fra ytre linjer. Dette er den første forma som vi bruker for å innringe fienden. Ser vi så på geriljaens baseområder i fiendens bakre områder, er hvert enkelt område omringa av fienden på alle kanter, som fjellområdet Wutai, eller på tre kanter, som i området Nordvest-Shansi. Dette er den andre forma som fienden bruker for å innringe oss. Men om vi ser på alle geriljabaseområdene under ett og i forhold til kampfrontene til de regulære styrkene, kan vi se at vi til gjengjeld innringer svært mange fiendestyrker. I Shansiprovinsen for eksempel, har vi omringa Tatung-Puchow-jernbanen fra tre kanter (fra øst, vest og sør), og byen Taiyuan har vi innringa fra alle kanter. Og det er mange liknende eksempler i provinsene Hopei og Shantung. Dette er den andre forma vi bruker for å innringe fienden. Altså er det to former fiendestyrkene bruker for å innringe oss, og to

former våre styrker bruker for å innringe fienden — det likner mye på et slag weichi⁹. Felttoga og slaga som de to sidene utkjemper, likner på det å ta hverandres brikker til fange, og når fienden oppretter støttepunkter og vi oppretter geriljabaseområder, likner det på trekk for å beherske ruter på brettet. Det er når det gjelder «å beherske rutene» at den store strategiske rolla til geriljabaseområdene i fiendens bakre områder kommer for dagen. Vi reiser dette spørsmålet i motstandskrigen for at nasjonens militære myndigheter og geriljasjefene i alle områder skal sette utviklinga av geriljakrigføring bak fiendens linjer og opprettinga av baseområder der det er mulig på dagsorden, og gjennomføre dette som ei strategisk oppgave. Om vi kan skape en internasjonal front mot Japan i Stillehavsområdet, der Kina opptrer som en strategisk enhet, og Sovjetunionen og andre land som kan tenkes å slutte seg til, opptrer som andre strategiske enheter, får vi ei innringingsform mer mot fienden enn han har mot oss, og vi kan gjennomføre operasjoner på ytre linjer i Stillehavsområdet. Slik kan vi innringe og ødelegge det fascistiske Japan. Sant nok har dette liten praktisk betydning nå, men vi kan ikke se bort fra slike framtidsutsikter.

KAPITTEL VII

DEN STRATEGISKE DEFENSIVEN OG DEN STRATEGISKE OFFENSIVEN I GERILJAKRIG

Det fjerde strategiske problemet i geriljakrig gjelder den strategiske defensiven og den strategiske offensiven. Det er problemet om hvordan politikken med offensiv krigføring, som vi nevnte i drøftinga av det første problemet, skal gjennomføres i praksis når vi er på defensiven og når vi er på offensiven i geriljakrigføringa mot Japan.

Både innafor den landsomfattende strategiske defensiven og den strategiske offensiven (for å være mer nøyaktig, den strategiske motoffensiven) finner det sted strategiske defensiver og offensiver i liten målestokk i og rundt hvert geriljabaseområde. Med strategisk defensiv mener vi

den strategiske situasjonen og politikken vår når fienden er på offensiven og vi er på defensiven. Med strategisk offensiv mener vi den strategiske situasjonen og politikken vår når fienden er på defensiven og vi er på offensiven.

1. DEN STRATEGISKE DEFENSIVEN I GERILJAKRIG

Når geriljakrigen har brutt ut og fått et visst omfang, er det ikke til å unngå at fienden angriper geriljabaseområdene, særlig når den strategiske offensiven hans mot landet som helhet er over, og går over til å trykke de områdene han har okkupert. Det er nødvendig å innse at slike angrep må komme, for ellers blir geriljalederne tatt på senga, og når de blir utsatt for kraftige angrep fra fienden, blir de helt sikkert forskrekka og forvirra, og styrkene deres slått på flukt.

Fienden angriper ofte fra flere kanter for å utslette geriljaenhetene og baseområdene deres. I hver av de fire eller fem «straffeekspedisjonene» som var retta mot fjellområdet Wutai, rykka for eksempel fienden planmessig fram i tre, fire eller til og med seks eller sju kolonner samtidig. Jo større omfanget av geriljakampene er, jo viktigere det området som basen ligger i er, jo større truselen mot de strategiske sentrene og de livsviktige sambandslinjene til fienden blir, desto voldsommere blir fiendens angrep. Derfor: Jo voldsommere fiendens angrep på et geriljaområde er, desto tydeligere er det at geriljakrigsføringa er i framgang der, og at den blir samordna effektivt med den regulære kampen.

Når fienden setter i gang et angrep fra flere kanter i flere kolonner, må politikken til geriljaen være å knuse dette angrepet ved å gå til motangrep. Det er lett å knuse angrepet dersom hver av de fiendtlige kolonnene som rykker fram, bare består av en enhet, stor eller liten, ikke har noen støtte-enheter og ikke er i stand til å stasjonere tropper langs den vegen de rykker fram etter, sette opp blokkhus eller bygge bilveger. Når fienden setter i gang et angrep fra flere kanter, er han på offensiven og opererer på ytre linjer, mens vi er på defensiven og opererer på indre linjer. I disposisjonene våre må vi bruke reservestyrkene for å binde flere av fiendens kolonner. Hovedstyrken vår må vi bruke til overraskelsesangrep (hovedsakelig som bakhold) i felttog eller slag mot en enkelt fiendekolonne, og slå til mot den når den forflytter seg. Sjøl om fienden er sterk, vil gjentatte overraskelsesangrep svekke han, og ofte kommer han til å trekke seg tilbake når han er halvvegs. Da kan geriljaenhetene gjen-

nomføre flere overraskelsesangrep under forfølgelsen, og svekke han enda mer. Fienden okkuperer som regel fylkeshovedstedene eller andre byer i baseområdene våre før han stanser offensiven eller begynner å trekke seg tilbake. Vi må innringe disse byene og avskjære korntilførselen og sambandslinjene hans, slik at vi kan forfølge og angripe han når han ikke klarer å holde ut lenger og begynner å trekke seg tilbake. Når vi har knust en kolonne, må vi forflytte styrkene våre for å knuse en til, og ved å knuse dem en for en, tilintetgjør vi angrepet som kommer fra flere kanter.

Et stort baseområde som fjellområdet Wutai, utgjør et militærområde. Det er delt inn i fire eller fem eller til og med flere militære underområder. Hvert av disse har sine egne væpna styrker som opererer sjølstendig. Ved å bruke den taktikken som er framstilt ovafor, har disse styrkene ofte knust fiendens angrep samtidig eller etter tur.

I operasjonsplanen vår mot fiendtlig angrep fra flere kanter plasserer vi som oftest hovedstyrken vår på indre linjer. Men når vi har styrker til overs, må vi bruke reservestyrkene våre (for eksempel geriljaenhetene på fylkes- eller distriktsplan eller tilmed avdelinger av hovedstyrken) til operasjoner på ytre linjer for å rive opp fiendens sambandslinjer og binde forsterkningene hans. Om fienden skulle bite seg fast i baseområdet vårt, kan vi snu opp ned på denne taktikken, nemlig ved å la noen av styrkene våre bli igjen i baseområdet for å beleire fienden, mens vi bruker hovedstyrken til å angripe det området fienden kom fra, og til å trappe opp virksomheten vår der. Dette gjør vi for å få han til å trekke seg tilbake og angripe hovedstyrken vår. Dette er taktikken med «å befri staten Chao ved å beleire staten Wei».¹⁰

Under operasjonene mot et angrep fra flere kanter må det lokale anti-japanske sjøforsvarskorpset og alle masseorganisasjonene mobilisere til kamp, og de må hjelpe troppene våre med å bekjempe fienden på alle måter. Når vi kjemper mot fienden, er det viktig at vi både innfører lokal unntakstilstand og så langt det er mulig «styrker forsvarsverkene våre og rydder åkrene». Hensikten med å innføre lokal unntakstilstand er å undertrykke landssvikere og hindre at fienden får informasjon, og hensikten med det andre tiltaket er å hjelpe våre egne operasjoner (ved å styrke forsvarsverkene våre) og hindre at fienden får mat (ved å rydde åkrene). «Å rydde åkrene» betyr å høste så snart avlinga er moden.

Når fienden trekker seg tilbake, brenner han ofte ned husa i byene som han har okkupert, og raserer landsbyene langs ruta si for å ødelegge

geriljaens baseområder. Men dermed blir han sjøl uten husvære og mat i den neste offensiven sin, og skaden slår tilbake på han sjøl. Dette viser konkret hva vi mener når vi sier at en og samme ting har to motsatte sider.

En geriljaleder må ikke tenke på å oppgi baseområdet sitt og flytte til et nytt om det ikke etter flere operasjoner viser seg umulig å knuse fiendens kraftige angrep fra flere kanter. Under slike omstendigheter må han være på vakt mot mismot. Så lenge lederne ikke gjør feil i prinsipp-saker, er det vanligvis mulig å knuse angrepet som kommer fra flere kanter og å holde på baseområdene i fjellendte områder. Det er bare på slettene at en geriljaleder må vurdere andre tiltak når han står overfor et kraftig angrep fra flere kanter. Dette må han gjøre i lys av de konkrete omstendighetene. Slike tiltak kan være å la mange små enheter bli igjen for å gjennomføre spredte operasjoner, samtidig som store geriljaformasjoner kan forflyttes midlertidig til et eller annet fjellendt område, slik at de kan komme tilbake og fortsette virksomheten sin på slettene straks fiendens hovedstyrker har dratt sin veg.

Allment sett kan ikke japanerne bruke prinsippet med blokkhuskrigføring, som Kuomintang brukte i borgerkrigens dager, for styrkene deres er ikke store nok i forhold til Kinas enorme område. Likevel må vi rekne med at de kan komme til å bruke det i en viss grad mot de geriljabaseområdene som er en særlig stor trusel mot de livsviktige stillingene deres, men sjøl under slike omstendigheter må vi være forberedt på å fortsette geriljakrigføring i disse områdene. Vi har erfart at vi kunne greie å føre geriljakrig under borgerkrigen, derfor er det ingen som helst tvil om at vi har større evne til å gjøre det i en nasjonal krig. Sjøl om fienden, ut fra det militære styrkeforholdet, kan sette inn styrker som er enormt overlegne både tallmessig og i kvalitet, mot noen av baseområdene våre, er det fortsatt en uløselig nasjonal motsigelse mellom oss og fienden og uunngåelige svakheter i ledelsen hans. Grunnlaget for seirene våre er grundig arbeid blant massene og smidig taktikk i operasjonene.

2. DEN STRATEGISKE OFFENSIVEN I GERILJAKRIG

Etter at vi har knust fiendens offensiv, og før han setter i gang en ny, er han på den strategiske defensiven og vi på den strategiske offensiven.

I slike perioder er retningslinja for operasjonene våre ikke å angripe fiendestyrker som har forskansa seg i defensive stillinger, og som vi ikke

er sikre på å slå. Derimot er retningslinja å utrydde eller drive ut små fiendeenheter og marionette-styrker systematisk i visse områder, det vil si styrker som geriljaenhetene våre er sterke nok til å hamle opp med. Videre er retningslinja å utvide områdene våre, reise massene til kamp mot Japan, etterfylle og øve opp styrkene våre og organisere nye gerilja-enheter. Om fienden fortsatt er på defensiven når vi er i gang med disse oppgavene, kan vi utvide de nye områdene våre enda mer, og angripe byer og sambandslinjer med svake garnisoner, og holde dem så lenge omstendighetene tillater det. Alt dette er oppgaver i den strategiske offensiven, og de tar sikte på å utnytte at fienden er på defensiven, slik at vi effektivt kan bygge opp vår egen militære styrke og massenes styrke, redusere fiendens styrke effektivt, og forberede oss på å knuse fienden planmessig og energisk når han starter en offensiv igjen.

Det er nødvendig å hvile og øve opp styrkene våre, og det beste tidspunktet for å gjøre det er når fienden er på defensiven. Det er ikke snakk om å stenge oss ute fra alt annet for å hvile og øve, men å få tid til å hvile og øve samtidig som vi utvider områdene våre, rensker ut små fiendeenheter og reiser folket. Vanligvis er dette også det rette øyeblikket for å takle det vanskelige spørsmålet om å skaffe matforsyninger, sengetøy, klær, osv.

Det er også det rette øyeblikket for å ødelegge fiendens samferdselslinjer i stor stil, hindre transporten hans og gi direkte støtte til de regulære styrkene i felttoga deres.

I slike tider er det høy stemning i geriljaens baseområder, geriljasone- og geriljaenhetene. Og de områdene som er herja av fienden, blir bygd opp og kommer til hektene igjen litt etter litt. Folket i de områdene som er okkupert av fienden, er også glad til sinns, og det går gjetord om geriljaen overalt. På den andre sida øker panikken og oppløsninga i leiren til fienden og til landssvikerne, som er fiendens løpegutter. Samtidig vokser hatet til geriljastyrkene og baseområdene deres, og fienden styrker forberedelsene sine til å ta knekken på dem. Derfor må ikke geriljasjefene bli så opprømte under den strategiske offensiven at de undervurderer fienden og glemmer å styrke enheten i sine egne rekker og konsolidere baseområdene og styrkene sine. I slike tider må de holde et skarpt øye med alle bevegelsene til fienden for å se om det er tegn til en ny offensiv mot oss, slik at de kan avslutte den strategiske offensiven i god orden når fiendens nye offensiv kommer, gå over til den strategiske defensiven og knuse fiendens offensiv på den måten.

KAPITTEL VIII

UTVIKLING AV GERILJAKRIG TIL BEVEGELIG KRIGFØRING

Det femte strategiske problemet i geriljakrigen mot Japan er utviklinga av geriljakrig til bevegelig krigføring. Denne utviklinga er nødvendig og mulig fordi krigen er langvarig og hensynsløs. Dette ville ikke være nødvendig om Kina kunne slå de japanske inntrengerne raskt og erobre tilbake de områdene som er tapt, og om krigen verken var langvarig eller hensynsløs. Men ettersom krigen tvert imot er langvarig og hensynsløs, kan vi bare løse oppgavene i en slik krig dersom vi utvikler geriljakrigføringa til bevegelig krigføring. Fordi krigen er langvarig og hensynsløs, kan geriljaenhetene bli tilstrekkelig herda og omforme seg til regulære styrker litt etter litt. På den måten blir operasjonsmetodene deres smått om senn regulære, og slik utvikler geriljakrigføringa seg til bevegelig krigføring. Om geriljasjefene skal holde fast ved politikken med å omforme geriljakrigføringa til bevegelig krigføring og utføre den systematisk, må de ha klart for seg at denne utviklinga er nødvendig og mulig.

På mange steder som i fjellområdet Wutai, er årsaka til at geriljakrigen har framgang at de regulære styrkene sendte sterke avdelinger dit. Sjøl om operasjonene der i hovedsak har geriljapreg, har de hatt et element av bevegelig krigføring i seg helt fra starten av. Dette elementet kommer til å vokse litt etter litt ettersom krigen utvikler seg. Her ligger den fordelene som både gjør det mulig å utvide geriljakrigen mot Japan raskt, og utvikle den til et høyere nivå raskt. På den måten er vilkåra for geriljakrigføring langt bedre enn de var i de tre provinsene i nordøst.

To vilkår må til for å omforme geriljaenheter som fører geriljakrig til regulære styrker som driver bevegelig krigføring — at de blir flere og at kvaliteten blir bedre. I tillegg til å mobilisere folket direkte til å slutte seg til kampstyrkene, kan de bli flere ved å slå sammen små enheter, mens bedre kvalitet er avhengig av at soldatene blir stålsatt i løpet av krigen, og av at våpna deres blir forbedra.

Når vi slår sammen små enheter, må vi på den ene sida være på vakt mot lokalt sneversyn, som bare konsentrerer seg om lokale interesser og

hindrer sentralisering. På den andre sida må vi også være på vakt mot det reint militære synspunktet som feier til side lokale interesser.

Lokalt sneversyn fins blant de lokale geriljaenhetene og de lokale regjeringene. De er ofte så opptatt av lokale hensyn at de forsømmer de allmenne interessene, eller de vil heller handle på egen hånd fordi de ikke er vant til å handle i større grupper. Sjefene for de viktigste geriljaenhetene eller geriljaformasjonene må ta hensyn til dette og bruke en metode med å slå sammen deler av de lokale enhetene litt etter litt, samtidig som de lar de lokale stedene beholde noen av styrkene sine og utvide geriljakrigføringa si. Lederne må trekke disse enhetene inn i felles operasjoner og så slå dem sammen uten å ødelegge den organisasjonsforma de hadde opprinnelig eller omfordele kadrene deres. På den måten kan de små gruppene uten vansker gå sammen i ei større gruppe.

I motsetning til lokalt sneversyn er det reint militære synspunktet et uttrykk for det feilaktige synet vi finner blant folk i hovedstyrkene som er opptatt av å utvide sin egen styrke, og som ikke bryr seg om å hjelpe de lokale væpna enhetene. De forstår ikke at utviklinga av geriljakrigføring til bevegelig krigføring ikke betyr at en går bort fra geriljakrigføring, men at det etter hvert blir danna en hovedstyrke som kan drive bevegelig krigføring, samtidig som vi fører omfattende geriljakrig. Rundt denne styrken må det fortsatt være tallrike geriljaenheter som gjennomfører omfattende geriljaoperasjoner. Disse geriljaenhetene er sterke hjelpetropper for hovedstyrken, og de er en uuttømmelig kilde til fortsatt vekst av hovedstyrken. Derfor må en sjef for en hovedstyrke rette på det hvis han har gjort den feilen at han har forsømt interessene til lokalbefolkninga og den lokale regjeringa fordi han har handtert problemet ut fra et reint militært synspunkt. Dette må han gjøre for at det skal bli lagt nok vekt på både å utvide hovedstyrkene og mangedoble de lokale væpna enhetene.

For å høyne kvaliteten av geriljaenhetene er det absolutt nødvendig å høyne det politiske og organisatoriske nivået deres og bedre utrustninga, den militære teknikken, taktikken og disiplinen, slik at de tar etter de regulære styrkene litt etter litt og legger av seg geriljametodene sine. Politisk er det helt nødvendig å få både befal og menige til å forstå at det er nødvendig å heve geriljaenhetene opp på de regulære styrkenes nivå, å oppmuntre dem til å arbeide mot dette målet, og sikre at det blir nådd gjennom politisk arbeid. Organisatorisk er det helt nødvendig å oppfylle alle krava til en regulær formasjon etter hvert når det gjelder militære

og politiske organer, personell og arbeidsmetoder, et regulært forsyningssystem, helsetjeneste osv. Når det gjelder utstyr, er det helt nødvendig å skaffe bedre og mer varierte våpen og øke tilførselen av nødvendig sambandsutstyr. Når det gjelder militær teknikk og taktikk, er det helt nødvendig å heve geriljaenhetene opp på det nivået som kreves av en regulær formasjon. Når det gjelder disiplin, er det helt nødvendig å heve nivået slik at enhetlige retningslinjer blir overholdt, slik at alle ordre straks blir utført og all slapphet blir utryddet. Å gjennomføre alle disse oppgavene krever langvarig innsats, og det kan ikke bli gjort over natta. Men det er i den retninga vi må utvikle oss. Det er bare på den måten at det kan bygges opp en hovedstyrke i hvert geriljabaseområde, og at det kan oppstå bevegelig krigføring som kan føre til mer virksomme angrep på fienden. Det er lettere å nå målet på de stedene der de regulære styrkene har sendt inn avdelinger eller kadrer. Derfor har alle de regulære styrkene ansvar for å hjelpe geriljaenhetene til å utvikle seg til regulære enheter.

KAPITTEL IX

KOMMANDOFORHOLDET

Det siste strategiske problemet i geriljakrigen mot Japan dreier seg om kommandoforholdet. Ei riktig løsning av dette problemet er ei av forutsetningene for at geriljakrigføringa skal kunne utvikle seg uhindra.

Fordi geriljaenhetene er ei lavere form for væpna organisering som er kjennetegnet av spredte operasjoner, tillater ikke kommandometodene i geriljakrigføring en like høy grad av sentralisering som i regulær krigføring. Om noen prøver å bruke den regulære krigens metoder for kommando på geriljakrigføring, er det ikke til å unngå at den store smidigheten i geriljakrigføringa blir innskrenket og livskrafta undergravd. En svært sentralisert kommando står i direkte motsetning til den store smidigheten i geriljakrigføringa, og den verken kan eller må brukes her.

Men en kan ikke utvikle geriljakrigføring framgangsrikt uten noen som helst form for sentralisert kommando. Når det foregår omfattende regulær krigføring og omfattende geriljakrigføring samtidig, må operasjonene samordnes skikkelig. Altså trengs det en kommando som sam-

ordner dem, dvs. en enhetlig strategisk kommando som består av den nasjonale generalstaben og de militære sjefene for krigssonene. I ei geriljasone eller et geriljabaseområde med mange geriljaenheter, er det vanligvis en eller flere geriljaformasjoner (noen ganger sammen med regulære formasjoner) som utgjør hovedstyrken, en del andre geriljaenheter, store og små, som utgjør hjelpestyrkene, og mange væpna enheter som er satt sammen av folk som ikke er trukket ut av produksjonen. Fiendestyrkene der opptrer som regel som en enhet for å samordne operasjonene sine mot geriljaen. Altså reiser spørsmålet seg om en skal opprette en enhetlig eller sentralisert kommando i slike geriljasoner eller baseområder.

Derfor må prinsippet for kommando i geriljakrig være sentralisert strategisk kommando, og i felttog og slag må prinsippet være desentralisert kommando. Dette står i motsetning til både absolutt sentralisering og absolutt desentralisering.

Sentralisert strategisk kommando betyr blant annet at staten planlegger og leder geriljakrigføringa som helhet, at geriljakrigføringa blir samordna med den regulære krigføringa i hver krigssone, og at alle de anti-japanske væpna styrkene i hver geriljasone eller hvert baseområde står under enhetlig ledelse. Her er mangel på harmoni, enhet og sentralisering skadelig, og en må gjøre alt for å sikre alt dette. I allmenne spørsmål, dvs. i strategiske spørsmål, må de lavere kommandonivåene gi rapport til de høyere og følge instruksene deres for å sikre samordna aksjoner. Men her stopper sentraliseringa, og det ville også være skadelig å gå utover det og legge seg opp i hva de lavere nivåene gjør når det gjelder detaljer, som konkrete disposisjoner for et felttog eller slag. For slike detaljer må avgjøres i lys av de konkrete forholda, og de forandrer seg fra dag til dag og fra sted til sted, og de høyere kommandonivåene som er langt borte, kan umulig kjenne dem. Det er dette som menes med prinsippet om desentralisert kommando i felttog og slag. Det samme prinsippet gjelder allment i regulære operasjoner, særlig når kommunikasjonene ikke er gode nok. Kort sagt betyr dette prinsippet at geriljakrig blir ført sjølstendig og med initiativ innafor ramma av en enhetlig strategi.

Der et geriljabaseområde utgjør et militærområde som er delt inn i underområder, og der hvert område omfatter flere fylker, og hvert av dem igjen er delt inn i distrikter, er forholdet mellom de ulike nivåene, fra hovedkvarteret for militærområdet og underområdene og ned til

fylkes- og distriktsregjeringene, kjennetegna av at hvert enkelt ledd er underordna det leddet som står over. Hver væpna enhet må stå under direkte kommando av ett av disse, avhengig av hvilken karakter den har. På grunnlag av det prinsippet som er lagt fram her, skal kommandoforholdet på disse nivåene være bygd opp slik at allmenne politiske spørsmål sentraliseres på de høyere nivåene, mens de lavere nivåene skal utføre de faktiske operasjonene i lys av de konkrete omstendighetene, og de må ha rett til å handle sjølstendig. Om et høyere nivå har noe å si til de faktiske operasjonene som er gjennomført på et lavere nivå, kan og må det legges dette fram som «rettleiinger», men de må ikke sende ut kategoriske «ordrer». Jo større området er, jo mer innfløkt situasjonen er og jo større avstanden er mellom de høyere og de lavere nivåene, jo mer tilrådelig blir det å gi de lavere nivåene større sjølstendighet i de faktiske operasjonene sine. Dermed vil disse operasjonene samsvare bedre med de lokale forholda, slik at de lavere nivåene og det lokale personellet kan utvikle evna til å arbeide sjølstendig, hamle opp med innfløkte situasjoner og utvide geriljakrigen framgangsrikt. En væpna enhet eller større formasjon som opererer konsentrert, må bruke prinsippet med sentralisering i det indre kommandoforholdet sitt. Grunnen til dette er at den høyere kommandoen ser situasjonen klart. Men straks enheten eller formasjonen bryter opp for å gjennomføre spredte aksjoner, må en bruke prinsippet om sentralisering i allmenne saker og desentralisering når det gjelder detaljer, for da kan ikke den høyere kommandoen se den konkrete situasjonen klart.

Om det mangler sentralisering der det trengs, betyr det enten at de høyere nivåene ikke skjønner oppgava si, eller at de lavere nivåene tilranner seg myndighet. Vi kan ikke tåle noe av dette i forholdet mellom høyere og lavere nivåer, særlig ikke på det militære området. Om det ikke blir gjennomført desentralisering der det bør gjennomføres, betyr det at de høyere nivåene monopoliserer makta og at de lavere nivåene mangler initiativ. Vi kan ikke tåle noe av dette i forholdet mellom høyere og lavere nivåer, særlig ikke når det gjelder ledelsen av geriljakrigføring. Disse prinsippene utgjør den eneste riktige linja for å løse problemet med kommandoforholdet.

NOTER

1. Changpai-fjellkjeden ligger på Kinas nordøstlige grense. Etter Japans invasjon den 18. september 1931 blei området et baseområde for den anti-japanske geriljaen som var leda av det kinesiske kommunistpartiet.

2. Wutai-fjellkjeden ligger på grensa mellom Shansi og Hopei. I oktober 1937 begynte Den åttende rutearméen, under ledelse av det kinesiske kommunistpartiet, å bygge det anti-japanske baseområdet Shansi-Chahar-Hopei, med fjellområdet Wutai som sentrum.

3. Taihang-fjellkjeden ligger på grensa mellom provinsene Shansi, Hopei og Honan. I november 1937 begynte Den åttende rutearméen å bygge det anti-japanske baseområdet Sørøst-Shansi, med fjellområdet Taihang som sentrum.

4. Taishan-fjellet er en av de høyeste toppene i Tai-Yi-fjellkjeden i det sentrale Shantung. Vinteren 1937 begynte geriljastyrkene, under ledelse av kommunistpartiet, å bygge det anti-japanske baseområdet Sentral-Shantung, med fjellområdet Tai-Yi som sentrum.

5. Yenshan-fjellkjeden ligger i den nordøstlige delen av Hopei. Sommeren 1938 begynte Den åttende rutearméen å bygge det anti-japanske baseområdet Øst-Hopei, med fjellområdet Yenshan som sentrum.

6. Maoshan-fjella ligger i Sør-Kiangsu. I juni 1938 begynte Den nye fjerde arméen, under ledelse av kommunistpartiet, å bygge det anti-japanske baseområdet Sør-Kiangsu, med fjellområdet Maoshan som sentrum.

7. Erfaringene fra motstandskrigen beviste at det var mulig å opprette baseområder med lang levetid på slettene, og mange steder var disse baseområdene stabile. Dette kom av at slettene var enorme og hadde stort folketall, at kommunistpartiet hadde riktige politiske linjer, at folket var breitt mobilisert og at fienden mangla tropper. I seinere direktiver slo kamerat Mao Tsetung enda klarere fast at dette var mulig.

8. Helt sia slutten av andre verdenskrig har den nasjonale og demokratiske revolusjonære bevegelsen bølga fram i Asia, Afrika og Latin-Amerika. I mange land har folket, under ledelse av sine egne revolusjonære og progressive krefter, gjennomført langvarige væpna kamper for å styrte imperialismens og reaksjonens mørke styre. Dette viser at de forholda som geriljakrig blir gjennomført under i ulike land i dag, ikke nødvendigvis må være nøyaktig lik forholda i Kina på den tida da det kinesiske folket førte geriljakrig mot Japan. For nå er de historiske omstendighetene helt annerledes. Den sosialistiske leiren, de revolusjonære kreftene til folket i kolonilanda, de revolusjonære kreftene til folk som arbeider for demokrati og framgang i alle land, tar kjempeskritt framover, det kapitalistiske verdenssystemet blir svekka enda mer, og imperialismens kolonistyre går mot oppløsning. Med andre ord kan en føre geriljakrig og seire i land som ikke har et stort territorium, som for eksempel Kuba, Algerie, Laos og Sør-Vietnam.

9. Weichi er et gammelt kinesisk spill der to spillere prøver å innringe brikkene til hverandre på et brett. Når brikkene til en spiller er innringa, blir de rekna for «døde» (tatt til

fange). Men om det er tilstrekkelig mange tomme plasser mellom de brikkene som er innringa, er de fortsatt «i live» (ikke tatt til fange).

10. År 353 f.Kr. blei Hantan, som var hovedstaden i staten Chao, beleira av staten Wei. Kongen i staten Chi som var alliert med Chao, ga generalene sine, Tien Chi og Sun Pin, ordre om å sette inn troppene sine for å hjelpe Chao. General Sun Pin visste at elitestyrkene til Wei hadde gått inn i Chao uten å sikre sitt eget territorium godt nok. Derfor gikk han til angrep på staten Wei. Troppene trakk seg da tilbake for å forsvare sitt eget land. Chi-troppene utnytta at Wei-troppene var utmatta. De tok opp kampen med dem og slo dem på flukt ved Kueiling (nordøst for det som nå er Hotse fylke i Shantung). Slik blei beleiringsen av Hantan heva. Sia har kinesiske strateger omtalt liknende taktikk som «å befri staten Chao ved å beleire staten Wei».

OM DEN LANGVARIGE KRIGEN

Mai 1938

PROBLEMSTILLINGA

1. Det er snart 7. juli, ettårsdagen for den store motstandskrigen mot Japan. Hele nasjonen har samla kreftene i enhet, vært utholdende i motstanden og holdt fast ved enhetsfronten, og vi har kjempa tappert mot fienden i nesten ett år. Folket i hele verden følger denne krigen oppmerksomt. Den er uten sidestykke i Østens historie, og kommer til å stå som en stor krig i verdenshistoria også. Alle kinesere som lir under de ulykkene krigen fører med seg og som slåss for at nasjonen skal overleve, lengter etter seier hver dag. Men hvordan kommer egentlig krigen til å utvikle seg? Kan vi vinne? Kan vi vinne raskt? Mange snakker om en langvarig krig, men hvorfor er det en langvarig krig? Hvordan skal vi føre en langvarig krig? Mange snakker om endelig seier, men hvorfor vil den endelige seieren bli vår? Hvordan skal vi kjempe for å oppnå endelig seier? Ikke alle har funnet svar på disse spørsmåla. De fleste har faktisk ikke gjort det til denne dag. Derfor har de defaitistiske* talsmennene for teorien om nasjonal underkuing stått fram for å fortelle folk at Kina vil bli underkua, at Kina ikke kommer til å seire til slutt. På den andre sida har noen utålmodige venner stått fram for å fortelle folk at Kina kommer til å vinne svært raskt uten å måtte anstrenge seg noe særlig. Men er disse synspunktene riktige? Vi har hele tida sagt at de ikke er det. Men folk flest har ennå ikke oppfatta det vi har sagt. Dette skyldes delvis at vi ikke dreiv nok propaganda- og opplysningsarbeid, og delvis at de ob-

Denne forelesningsrekka holdt kamerat Mao Tsetung fra 26. mai til 3. juni 1938 i Selskapet for studiet av motstandskrigen mot Japan i Yenan.

* *Defaitistisk* — innstilt på nederlag. — *Red.*

jektive hendingene ennå ikke var utvikla så langt at folket hadde gjenomskua den egentlige karakteren og det sanne ansiktet deres fullstendig og klart. Derfor kunne ikke folket forutse hvilken retning den allmenne utviklinga ville ta og hvordan den ville ende, og bestemme seg for ei fullstendig politisk og taktisk linje ut fra det. Nå står det bedre til. Ti måneders krigserfaring har vært helt tilstrekkelig til å avsløre den fullstendig grunnløse teorien om nasjonal underkuing, og få de utålmodige vennene våre til å gå fra teorien om rask seier. Under disse omstendighetene er det mange som ber om ei omfattende forklaring. Dette ber de om framfor alt med tanke på en langvarig krig, ikke bare på grunn av teorien om nasjonal underkuing og teorien om rask seier, som er helt motsette, men også fordi mange ikke forstår klart hva slags krig dette er. «Våre fire hundre millioner mennesker har gjort en samla innsats sia Lukouchiao-hendinga, og den endelige seieren kommer til å gå til Kina.» Denne formuleringa er svært utbredt. Det er ei riktig formulering, men vi må gi den mer innhold. Det er mange faktorer som har gjort det mulig for oss å være utholdende i motstandskrigen og enhetsfronten. Innafor landets grenser er disse faktorene alle de politiske partiene i landet, fra kommunistpartiet til Kuomintang, hele folket, fra arbeiderne og bøndene til borgerskapet, og alle de væpna styrkene, fra de regulære styrkene til geriljaen. Internasjonalt strekker faktorene seg fra sosialismens land til rettferdselskende mennesker i alle land. Innafor fiendens leir strekker de seg fra de menneskene i Japan som er mot krigen, til de japanske soldatene ved fronten som er mot krigen. Kort sagt, alle disse kreftene har gitt bidrag til motstandskrigen vår i ulik grad. Alle som har samvittigheten i behold, må gi dem honnør. Vi kommunister, sammen med alle de andre anti-japanske politiske partiene og hele folket, har ingen annen veg å gå enn å kjempe for å forene alle krefter for å slå de djevelske japanske inntrengerne. 1. juli i år er det sytten år sia Kinas Kommunistiske Parti blei grunnlagt. Det er nødvendig å studere langvarig krig nøye for å sette alle kommunister i stand til å spille ei bedre og større rolle i motstandskrigen. Derfor skal jeg bruke forelesningene mine til å drøfte dette spørsmålet. Jeg skal prøve å snakke om alle de problemene som har samband med den langvarige krigen, men det er ikke mulig for meg å gå grundig inn på alt i ei forelesningsrekke.

2. All erfaring fra de ti krigsmånedene beviser at både teorien om at Kina ikke kan unngå å bli underkua, og teorien om rask seier for Kina, er feilaktige. Den første teorien fører til en tendens til å inngå kompro-

miss, den andre til en tendens til å undervurdere fienden. Begge måtene å nærme seg problemet på er subjektive og ensidige, eller sagt med ett ord, uvitenskapelige.

3. Før motstandskrigen var det mye snakk om nasjonal underkuing. Noen sa: «Kina er dårligere væpna og er nødt til å tape en krig.» Andre sa: «Hvis Kina gjør væpna motstand, blir landet helt sikkert et nytt Abessinia.» Etter at krigen starta har åpent prat om nasjonal underkuing forsvunnet. Men i det skjulte prates det fortsatt, og det er tilmed ganske mye av det. For eksempel oppstår det fra tid til annen ei kompromisstemning, og talsmennene for kompromiss påstår at «det betyr underkuing å fortsette krigen».¹ I et brev fra Hunan har en student skrevet:

På landsbygda virker alt vanskelig. Ettersom jeg driver med propagandaarbeid på egen hand, må jeg snakke med folk når og hvor jeg treffer dem. De jeg har snakka med, er ikke på noen måte uvitende. Alle forstår til en viss grad hva som foregår, og de er veldig interesserte i det jeg har å si. Men når jeg støter på mine egne slektninger, sier de alltid: «Kina kan ikke vinne, det er dømt til undergang.» De gjør meg kvalm! Heldigvis går de ikke rundt og sprer synspunktene sine, ellers ville det virkelig stå dårlig til. Bøndene ville sjølsagt legge mer vekt på det de sier.

Slike talsmenn for teorien om at Kina ikke kan unngå å bli underkua, danner det sosiale grunnlaget for kompromisstendensen. De fins overalt i Kina. Derfor kan kompromissproblemet når som helst dukke opp innafor fronten mot Japan, og vi kommer sannsynligvis til å ha dette problemet helt til krigen er slutt. Nå som Hsueh har falt og Wuhan er i fare, trur jeg det kan lønne seg å slå beina under teorien om nasjonal underkuing.

4. I løpet av disse ti krigsmånedene har det også dukka opp alle slags synspunkter som tyder på utålmodighet. For eksempel var det mange som var optimistiske uten grunn i begynnelsen av krigen. De undervurderte Japan og trudde til og med at japanerne ikke kunne komme så langt som til Shansi. Noen undervurderte den strategiske rolla som geriljakrigen har i motstandskrigen, og de tvilte på påstanden: «Med hensyn til helheten er bevegelig krigføring viktigst og geriljakrig kommer i tillegg. Med hensyn til delene er geriljakrig viktigst og bevegelig krigføring kommer i tillegg.» De var uenige i strategien til Den åttende rutear-

méen. «Geriljakrig er grunnleggende, men gi ikke fra dere sjansen til be-
vegelig krigføring når forholda ligger til rette.» Dette så de på som ei
«mekanisk» holdning.² Under slaget i Shanghai var det noen som sa:
«Hvis vi bare kan kjempe i tre måneder, er den internasjonale situasjo-
nen nødt til å endre seg. Sovjetunionen er nødt til å sende tropper, og så
vil krigen være over.» Når det gjaldt framtidsutsiktene for motstands-
krigen, satte de i hovedsak lit til utenlandsk hjelp.³ Etter seieren ved Tai-
erhchuan⁴, mente noen at Hsueh-felttoget burde utkjempes som et
«nesten avgjørende felttog», og at politikken med langvarig krig burde
endres. De sa sånne ting som: «Dette felttoget markerer fiendens siste
desperate kamp,» eller: «Hvis vi vinner, mister de japanske krigsherrene
motet og kan bare vente på dommedag.»⁵ Seieren ved Pinghsingkuan
gikk til hodet på noen, og den nye seieren ved Taierhchuan har gått til
hodet på enda flere. Det har oppstått tvil om fienden kommer til å angri-
pe Wuhan. Mange trur «sannsynligvis ikke», og mange andre trur «helt
sikkert ikke». Sånn tvil kan påvirke alle viktige spørsmål. For eksempel,
er den anti-japanske styrken vår allerede stor nok? Det kan være
noen som svarer ja på det, for den styrken vi har nå, er allerede stor
nok til å stanse framrykkinga til fienden, så hvorfor skulle vi øke den?
Eller er for eksempel parolen «Konsolider og utvid den nasjonale
enhetsfronten mot Japan» fortsatt riktig? Det kan være noen som svar-
er nei, for enhetsfronten er allerede sterk nok til å slå fienden tilbake
slik den er nå, så hvorfor skulle vi konsolidere og utvide den? Eller bør
vi for eksempel gjøre en større innsats med diplomati og internasjonal
propaganda? Også her kan svaret være nei. Eller bør vi for alvor sette i
gang med å reformere hærsystemet og regjeringssystemet, utvikle mas-
sebevegelsen, gjennomføre fostring i nasjonalt forsvar, undertrykke
landssvikere og trotskister, utvikle krigsindustrien og forbedre levekåra
til folket? Eller er for eksempel slagorda som krever forsvar av Wuhan,
Kanton og Nordvest-Kina og kraftig utvikling av geriljakrigføring i fiendens
bakre områder, fortsatt riktige? Svare kunne bli nei på alt dette.
Noen er til og med innstilt på å skjerpe «uoverensstemmelsen» mellom
Kuomintang og kommunistpartiet i samme øyeblikk som det oppstår ei
svak endring i krigssituasjonen til fordel for oss, altså lede oppmerk-
somheten bort fra ytre og over til indre forhold. Dette skjer nesten uten
unntak hver gang vi vinner et forholdsvis stort slag, eller når fiendens
framrykking går i stå ei stund. Alt som er sagt her kan vi kalle politisk
og militært kortsyn. Slikt snakk er i virkeligheten feilaktig og grunnløst,

uansett hvor riktig det høres ut. Å feie til side sånt skvalder bør hjelpe oss til å få fullført motstandskrigen seierrikt.

5. Nå er spørsmålet: Kommer Kina til å bli underkua? Svaret er: Nei, Kina kommer ikke til å bli underkua, men til å vinne endelig seier. Kan Kina vinne raskt? Svaret er: Nei, Kina kan ikke vinne raskt, og motstandskrigen vil bli en langvarig krig.

6. Alt for to år sia la vi i store trekk fram de viktigste argumentene i disse spørsmåla. 16. juli 1936, fem måneder før Sian-hendinga og tolv måneder før Lukouchiao-hendinga, hadde jeg en samtale med den amerikanske korrespondenten Edgar Snow. Da ga jeg ei allmenn vurdering av situasjonen med hensyn til krig mellom Kina og Japan, og jeg satte fram ulike prinsipper for hvordan vi skal seire. Disse utdraga kan kanskje tjene som ei påminning:

Spørsmål: Under hva slags vilkår trur du Kina kan seire over og utslette de japanske styrkene?

Svar: Det kreves tre vilkår: For det første at det blir oppretta en enhetsfront mot Japan i Kina. For det andre at det blir danna en internasjonal enhetsfront mot Japan. For det tredje at det vokser fram en revolusjonær bevegelse blant folket i Japan og i de japanske koloniene. Sett fra det kinesiske folkets synspunkt er enheten i folket i Kina det viktigste av de tre vilkåra.

Spørsmål: Hvor lenge trur du en slik krig ville vare?

Svar: Det kommer an på hvor sterk enhetsfronten mot Japan i Kina er og på mange andre avgjørende faktorer i Kina og Japan. Det vil si at ved sida av Kinas egen styrke, som er hovedsaka, så er også internasjonal hjelp til Kina og den hjelpa som revolusjonen i Japan gir, viktig. Hvis enhetsfronten mot Japan i Kina blir kraftig utvida og effektivt organisert både oppover og nedover og i bredden, hvis Kina får den nødvendige hjelpa fra de regjeringene og folka som ser den japanske imperialismen som en trusel mot sine egne interesser, og hvis revolusjonen kommer raskt i Japan, blir det slutt på krigen raskt, og Kina kommer til å seire raskt. Men krigen blir langvarig hvis ikke disse vilkåra raskt blir gjort til virkelighet. Uansett blir Japan helt sikkert slått til slutt, og Kina kommer helt sikkert til å seire. Men ofrene vil bli store, og vi må gå gjennom ei svært vond tid.

Spørsmål: Hvordan mener du det er sannsynlig at en slik krig vil utvikle seg, politisk og militært?

Svar: Japans fastlandspolitikk er allerede fastlåst. De som trur de kan sette en stopper for den japanske framrykkinga ved å inngå kompromisser med Japan på bekostning av enda mer kinesisk territorium og suverenitetsretter, ligger under for rein fantasi. Vi veit helt sikkert at den nedre delen av Yangtse-dalen og havnene våre i sør allerede er tatt med i fastlandsprogrammet til den japanske imperialismen. Dessuten ønsker Japan å okkupere Filippinene, Siam, Indo-Kina, Malakka-halvøya og nederlandsk Øst-India for å avskjære andre land fra Kina og for å få enerett på det sørvestlige Stillehavet. Dette er havpolitikken til Japan. I en slik periode kommer Kina uten tvil i ei svært vanskelig stilling. Men flertallet av det kinesiske folket trur at slike vansker kan overvinnes. Det er bare de rike i de store havnebyene som er defaitister, fordi de er redde for å miste eiendommene sine. Mange mener det ville bli umulig for Kina å fortsette krigen i det øyeblikket kystlinja blir blokkert av Japan. Dette er tull. For å motbevise dette trenger vi bare å vise til krigshistoria til rødehæren. Kinas stilling i motstandskrigen mot Japan er langt bedre enn den stillinga rødehæren hadde i borgerkrigen. Kina er et svært land, og sjøl om Japan skulle greie å okkupere en del av Kina med så mye som 100 til 200 millioner mennesker, ville vi fortsatt være langt fra nederlaget. Vi ville fortsatt ha mer enn nok styrke til å kunne slåss mot Japan, mens japanerne ville måtte kjempe defensive slag i sine egne bakre områder gjennom hele krigen. Kinas økonomi er uensarta og har utvikla seg ujamnt, og det er heller gunstig i motstandskrigen. For eksempel ville det avgjort ikke være like katastrofalt for Kina om Shanghai blei skilt fra resten av Kina, som det ville være for De forente stater om New York blei skilt fra resten av landet. Sjøl om Japan blokkerer den kinesiske kystlinja, er det umulig for Japan å blokkere Kina i nordvest, sørvest og vest. Dette viser igjen at kjernepunktet i problemet ligger i enheten i hele det kinesiske folket og i å bygge opp en landsomfattende front mot Japan. Det er dette vi har gått inn for lenge.

Spørsmål: Hvis krigen trekker i langdrag og Japan ikke blir fullstendig slått, kommer kommunistpartiet da til å gå med på

fredsforhandlinger med Japan og godta Japans herredømme i Nordøst-Kina?

Svar: Nei. I likhet med folket i hele landet vil ikke det kinesiske kommunistpartiet tillate at Japan beholder en tomme av kinesisk territorium.

Spørsmål: Hvilken strategi og taktikk mener du blir den viktigste å følge i denne frigjøringskrigen?

Svar: Strategien må være å bruke hovedstyrkene til å operere på en utstrakt og flytende front. For å få framgang må de kinesiske styrkene føre en krig med høy grad av bevegelighet på vidstrakte slagmarker. De må rykke raskt fram og trekke seg raskt tilbake, trekke sammen og spre styrkene raskt. Dette betyr bevegelig krigføring i stort omfang, og ikke stillingskrig, som er helt og holdent avhengig av forsvarsverker med djupe skyttergraver, høye festninger og ei rekke forsvarsstillinger etter hverandre. Dette betyr ikke at vi gir avkall på alle de livsviktige strategiske punktene, de må forsvares med stillingskrig så lenge det lønner seg. Men den strategien som det hele står og faller med, må være bevegelig krigføring. Det er nødvendig med stillingskrig også, men strategisk er den underordna og kommer i andre rekke. Geografisk sett er krigsskueplassen så enorm at det er mulig for oss å drive bevegelig krigføring svært effektivt. Når den japanske hæren kommer ut for de kraftfulle kamphandlingene til styrkene våre, blir den nødt til å være forsiktig. Den har en krigsmaskin som er tung og arbeider tregt, og det er grenser for hvor effektiv den er. Hvis vi trekker sammen styrkene våre på en smal front for å føre en defensiv utmattelseskrig, kaster vi bort fordelene ved geografien og den økonomiske organiseringa, og gjør feilen til Abessinia om igjen. I den første perioden av krigen må vi unngå alle store, avgjørende slag, og bruke bevegelig krigføring for å knekke moralen og nedkjempe slagkrafta til de fiendtlige troppene smått om senn.

I tillegg til å bruke øvde arméer til å drive bevegelig krigføring, må vi organisere et stort antall geriljaenheter blant bøndene. En bør være klar over at enhetene av anti-japanske frivillige i de tre provinsene i nordøst bare er et lite uttrykk for den motstandskrafta som ligger skjult og som kan mobiliseres blant bøndene i hele landet. De kinesiske bøndene har svært store skjulte krefter. Med skikkelig organisering og ledelse kan de holde den japanske hæren

i sving tjuefire timer i døgnet og plage den til døde. En må huske på at krigen kommer til å bli utkjempa i Kina, det vil si at den japanske hæren blir fullstendig omgitt av det fiendtlige kinesiske folket. Den blir tvunget til å ta med seg alle forsyningene og holde vakt over dem. Den må bruke et stort antall tropper til å beskytte samferdselslinjene og stadig være på vakt mot angrep, og den kommer til å trenge store styrker for å ha garnisoner i Mandsjuria og Japan også.

I løpet av krigen kommer Kina til å ta mange japanske soldater til fange og erobre mye våpen og krigsmateriell som det kan væpne seg sjøl med. Samtidig vil Kina få utenlandsk hjelp til å forsterke utstyret til troppene sine litt etter litt. Derfor blir Kina i stand til å føre stillingskrig i den siste perioden av krigen, og gå til angrep på de japanske stillingene i de okkuperte områdene. På den måten vil Japans økonomi slå sprekker under presset fra Kinas langvarige motstand, og moralen til de japanske styrkene kommer til å bli knekt under påkjenningene fra utallige slag. Men på den kinesiske sida vokser den skjulte motstandskrafta, og den kommer stadig til å bli satt inn, og store mengder revolusjonære kommer til å strømme til frontlinjene for å slåss for friheten. Alle disse og andre faktorer til sammen vil sette oss i stand til å gå til de endelige og avgjørende angrepa på festningsverkene og basene i de japansk-okkuperte områdene, og drive de japanske angrepsstyrkene ut av Kina.

De synspunktene som er nevnt her, har vist seg å være riktige når en ser dem i lys av erfaringene fra ti krigsmåneder. De kommer også til å bli bekrefta i framtida.

7. For så lenge sia som 25. august 1937, mindre enn to måneder etter Lukouchiao-hendinga, påpekte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet klart i «Resolusjon om situasjonen nå og oppgavene for partiet»:

Den militære provokasjonen fra de japanske angriperne ved Lukouchiao og okkupasjonen av Peiping og Tientsin var bare begynnelsen på den storstilte invasjonen av Kina sør for den store muren. De har allerede satt i gang full mobilisering i Japan. Den propagandaen de gir ut om at de «ikke har noe ønske om å tilspis-

se situasjonen», er bare et røykteppe for å dekke over ytterligere angrep.

Motstanden ved Lukouchiao 7. juli markerte starten for Kinas nasjonale motstandskrig.

Dermed har det åpna seg et nytt stadium i den politiske situasjonen i Kina, stadiet med virkelig motstand. Stadiet med forberedelser til motstand er slutt. Den sentrale oppgava i det stadiet vi er på nå, er å mobilisere alle kreftene i nasjonen for å vinne seier i motstandskrigen.

Nøkkelen til seier i krigen ligger i å utvikle den motstanden som alt har starta, til å bli en krig med total motstand fra hele nasjonen. Det er bare gjennom en slik krig med total motstand at vi kan vinne den endelige seieren.

Det fins alvorlige svakheter i motstandskrigen. Det kan føre til mange tilbakeslag, tilbaketrekking, indre splittelser, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og annen motgang av dette slaget. Derfor må vi innse at krigen blir slitsom og langvarig. Men vi er trygge på at den motstanden som allerede har starta, kommer til å feie alle hindringer til side og fortsette å gå framover og utvikle seg gjennom innsatsen til partiet vårt og hele folket.

Også tesene som er nevnt her, har vist seg å være riktige når vi ser dem i lys av erfaringene fra de ti krigsmånedene. De kommer også til å bli bekrefta i framtida.

8. Sett ut fra et erkjennelsesteoretisk synspunkt er idealistiske og mekaniske tendenser kilden til alle feilaktige syn i spørsmålet om krigen. Folk med slike tendenser ser på problemet på en subjektiv og ensidig måte. Enten fortaper de seg i grunnløst og reint subjektivt snakk, eller så tar de utgangspunkt i bare ei side av saka eller i et midlertidig uttrykk for den, forstørrer den med liknende subjektivism og gjør den til hele problemet. Men det er to slags feilaktige synspunkter. Det ene består av grunnleggende, og derfor også inngrodde feil som det er vanskelig å rette på. Det andre består av tilfeldige, og derfor også bare midlertidige feil som det er lett å rette på. Ettersom begge synspunktene er feilaktige, må vi rette på begge. Derfor kan vi bare trekke riktige slutninger i spørsmålet om krig dersom vi går mot idealistiske og mekaniske tendenser, og studerer spørsmålet om krig på en objektiv og allsidig måte.

GRUNNLAGET FOR PROBLEMET

9. Hvorfor er motstandskrigen mot Japan en langvarig krig? Hvorfor kommer Kina til å vinne endelig seier? Hva er grunnlaget for disse påstandene?

Krigen mellom Kina og Japan er ikke en hvilken som helst krig. Konkret er den en krig på liv og død mellom det halvkoloniale og halvføydale Kina og det imperialistiske Japan som blir utkjempa i nittentrettiåra. Her ligger grunnlaget for hele problemet. De to partene i krigen har mange motsatte trekk som vil bli behandla etter tur nedafor.

10. *Den japanske sida.* For det første er Japan et mektig imperialistisk land. Det kommer på første plass i Østen når det gjelder militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt. Og det er et av de fem eller seks fremste imperialistland i verden. Dette er de viktigste forutsetningene for Japans angrepskrig. Japans imperialistiske system og store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske makt gjør at krigen ikke er til å unngå, og at det er umulig for Kina å vinne raskt. For det andre bestemmer den imperialistiske karakteren til samfunnsøkonomien i Japan at Japans krig er imperialistisk, en krig som er reaksjonær og rå. I løpet av nittentrettiåra har de indre og ytre motsigelsene i den japanske imperialismen ikke bare drevet landet til å gi seg ut på en eventyrkrig som har et omfang uten sidestykke, men også til å nærme seg det endelige sammenbruddet. Når det gjelder samfunnsutviklinga, er ikke Japan lenger noe blomstrende land. Krigen kommer ikke til å føre til den velstanden som de herskende klassene i landet er ute etter, men til det helt motsatte, undergangen for den japanske imperialismen. Det er dette vi mener med at Japans krig er reaksjonær. Det er denne reaksjonære egenskapen, sammenkoppa med den militær-føydale karakteren til den japanske imperialismen, som gjør at Japans krig er særskilt rå. Alt dette vil drive klassemotsetningene i Japan til det ytterste. Det samme gjelder for motsetninga mellom den japanske og den kinesiske nasjonen, og motsetninga mellom Japan og de fleste andre landa i verden. Den reaksjonære og rå karakteren til Japans krig er hovedårsaka til at Japan ikke kan unngå å li nederlag. For det tredje fører Japan krigen sin på grunnlag av den store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske makta si, men på samme tid støtter det seg på utilstrekkelige naturressurser. Japans militære, økonomiske og politisk-organisatoriske makt er stor,

men ikke stor nok. Japan er et forholdsvis lite land, det mangler folk og militære, finansielle og materielle ressurser, og det kan ikke holde ut en lang krig. Herskerne i Japan gjør hva de kan for å løse problemet ved hjelp av krig, men igjen oppnår de det stikk motsatte av det de ønsker. Det vil si at den krigen de har satt i gang for å løse dette problemet, til slutt vil gjøre det verre, og til og med tømme de ressursene Japan hadde opprinnelig. For det fjerde og siste: Japan kan få internasjonal støtte fra de fascistiske landa. Men den internasjonale motstanden landet er nødt til å møte, blir større enn den internasjonale støtta det får. Denne motstanden kommer til å øke etter hvert, og til slutt kommer den ikke bare til å utlikne støtta, men til og med presse hardt på Japan sjøl. Slik er loven om at ei urettferdig sak får mager støtte, og slik er resultatet av sjølve karakteren til Japans krig. For å oppsummere: Japans fordeler ligger i at landet har stor evne til å føre krig. Ulempene ligger i den reaksjonære og rå karakteren til denne krigen, i mangelen på folk og materielle ressurser og i den magre internasjonale støtta. Dette er kjennetegna ved den japanske sida.

11. *Den kinesiske sida.* For det første er vi et halvkolonialt og halvføydalt land. Opiumskrigen,⁶ Taipingrevolusjonen,⁷ reformbevegelsen i 1898,⁸ revolusjonen i 1911⁹ og nordekspedisjonen¹⁰ — de revolusjonære bevegelsene eller reformbevegelsene som sikta mot å få Kina ut av den halvkoloniale og halvføydale tilstanden — lei alvorlige tilbakeslag alle sammen. Og Kina er fortsatt et halvkolonialt og halvføydalt land. Vi er fortsatt et svakt land og tydelig underlegen fienden når det gjelder militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt. Her finner en igjen grunnlag for at krigen ikke kan unngås, og for at det er umulig for Kina å vinne rask seier. Men for det andre er Kinas frigjøringsbevegelse, som har bygd seg opp uten avbrudd de siste hundre åra, annerledes nå enn den har vært i noen tidligere periode. Sjøl om de innenlandske og utenlandske styrkene som kjemper mot den har gitt den alvorlige tilbakeslag, har de samtidig herda det kinesiske folket. Sjøl om Kina i dag ikke er så sterkt som Japan militært, økonomisk, politisk og kulturelt, så fins det ikke desto mindre faktorer i Kina som er mer progressive enn i noen annen periode av landets historie. Kinas Kommunistiske Parti og hæren, som er under ledelse av partiet, står for disse progressive faktorene. Denne framgangen er grunnlaget for at den frigjøringskrigen som Kina fører nå, kan vare lenge, og for at vi kan oppnå endelig seier. I motsetning til den japanske imperialismen, som er på vei nedover, er Kina et

land som stiger opp som morgensola. Kinas krig er progressiv, derfor er den rettferdig. Fordi det er en rettferdig krig, kan den reise nasjonen til enhet, vekke sympati hos folket i Japan og vinne støtte fra de fleste landa i verden. For det tredje, og igjen i motsetning til Japan, er Kina et svært stort land, med et enormt territorium, rike ressurser, stor befolkning og rikelig med soldater, og det er i stand til å holde ut en langvarig krig. For det fjerde og siste har Kina brei internasjonal støtte fordi krigen landet fører er progressiv og rettferdig. Dette er igjen helt motsatt den magre støtta til Japans urettferdige sak. For å oppsummere: Ulempe for Kina er at landet er svakt militært, og fordelene er at krigen som landet fører er progressiv og rettferdig, at landet er så stort og at det får rikelig internasjonal støtte. Dette er kjennetegna ved Kina.

12. På den måten kan en se at Japan har stor militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt, men at krigen landet fører er reaksjonær og rå. Landet har utilstrekkelig med folk og materielle ressurser og står i ei ugunstig stilling internasjonalt. Kina derimot har svakere militær, økonomisk og politisk-organisatorisk makt, men er i ei framskrittstid, og krigen landet fører er progressiv og rettferdig. Videre er det et stort land. Dette setter Kina i stand til å holde ut en langvarig krig, og dessuten kommer de fleste landa i verden til å støtte Kina. Det som er nevnt her, er de grunnleggende kjennetegna i den kinesisk-japanske krigen. De står i innbyrdes motsigelse til hverandre. Det er disse kjennetegna som har bestemt og bestemmer alle de politiske linjene, den militære strategien og taktikken til de to sidene. De har bestemt og bestemmer den langvarige karakteren og utfallet av krigen, nemlig at Kina og ikke Japan kommer til å vinne endelig seier. Krigen er en kappestrid mellom disse kjennetegna. De vil endre seg i løpet av krigen i samsvar med sin egen natur, og alt annet følger av dette. Disse kjennetegna fins i virkeligheten, de er ikke funnet på for å narre folk. De utgjør alle grunnelementene i krigen, de er ikke ufullstendige bruddstykker. De gjennomsyrrer alle store og små problemer på begge sider og på alle stadier av krigen, og de er ikke uten betydning. Hvis noen glemmer disse kjennetegna når de studerer den kinesisk-japanske krigen, roter de seg helt sikkert bort. Og sjøl om noen av ideene deres vinner tillit ei stund og kan se riktige ut, kommer krigens gang uunngåelig til å bevise at de tok feil. På grunnlag av disse kjennetegna skal vi nå gå over til å forklare de problemene vi skal ta for oss.

GJENDRIVING AV TEORIEN OM NASJONAL UNDERKUING

13. Tilhengerne av teorien om nasjonal underkuing, som ikke ser annet enn motsetninga mellom fiendens styrke og vår svakhet, pleide å si: «Motstand betyr underkuing.» Nå sier de: «Det betyr underkuing å fortsette krigen.» Vi klarer ikke å overbevise dem bare ved å slå fast at Japan er lite sjøl om det er sterkt, mens Kina er stort sjøl om det er svakt. De kan vise til historiske eksempler, som at Yuan-dynastiet ødela Sung-dynastiet og at Ching-dynastiet ødela Ming-dynastiet, for å bevise at et lite, men sterkt land kan seire over et stort, men svakt land, og videre at et tilbakeliggende land kan seire over et framskredent. Hvis vi sier at disse hendingene gikk for seg for lenge sia og ikke beviser påstanden, kan de minne om at Storbritannia underla seg India for å bevise at et lite, men sterkt kapitalistisk land kan seire over et stort, men svakt og tilbakeliggende land. Derfor må vi legge fram andre grunner før vi kan få alle som trur på underkuing til å tie stille og bli overbevist, og før vi kan gi alle som driver med propaganda gode nok argumenter til å overbevise dem som fortsatt er forvirra eller vakler, og styrke tilliten deres til motstandskrigen.

14. Hvilke grunner er det så vi bør sette fram? Kjennetegna ved epoken. Disse kjennetegna gjenspeiler seg konkret i Japans tilbakegang og mangel på støtte og i Kinas framgang og rikelige støtte.

15. Krigen vår er ikke en hvilken som helst krig, det er en bestemt krig som blir utkjempa mellom Kina og Japan i nittentrettiåra. Fienden vår, Japan, er framfor alt ei døende imperialismakt. Japan er alt inne i nedgangstida. Det er ikke bare det at Japan er ulik Storbritannia på den tida da India blei underkua, da den britiske kapitalismen fortsatt var i oppgang. Japan i dag er også ulik seg sjøl fra tida under den første verdenskrigen for tjue år sia. Den krigen som pågår nå, blei satt i gang like før det allmenne sammenbruddet for verdensimperialismen, og framfor alt for de fascistiske landa. Det er nettopp grunnen til at fienden satte i gang denne eventyrerkrigen, som i grunnen er en siste desperat kamp. Derfor er det sikkert, og ikke til å komme fra, at det ikke blir Kina, men de herskende kretsene i den japanske imperialismen, som blir tilintetgjort som resultat av krigen. Dessuten har Japan begynt denne krigen på et tidspunkt da mange land har vært eller er i ferd med å bli innvikla i

krig, på et tidspunkt da vi alle slåss eller forbereder oss på å slåss mot barbarisk aggresjon, og Kinas interesser er knytta sammen med interessene til de fleste landa og folka i verden. Dette er den djupeste årsaka til den motstanden Japan har vekka og i økende grad kommer til å vekke blant disse landa og folka.

16. Hva med Kina? Vi kan ikke sammenlikne Kina i dag med Kina fra noen annen historisk periode. Kina er et halvkolonialt og halvføydalt samfunn og må derfor reknes som et svakt land. Men samtidig er Kina historisk sett inne i ei framskrittstid. Dette er den viktigste grunnen til at landet er i stand til å slå Japan. Når vi sier at motstandskrigen mot Japan er progressiv, mener vi ikke progressiv i vanlig eller allmenn forstand. Vi mener heller ikke progressiv i den forstand som den abessinske krigen mot Italia, Taiping-revolusjonen eller revolusjonen i 1911, var progressive. Vi mener progressiv i den forstand at Kina er progressivt i dag. På hvilken måte er Kina progressivt i dag? Det er progressivt fordi det ikke lenger er et fullstendig føydalt land, og fordi vi allerede har noe kapitalisme i Kina. Vi har et borgerskap og et proletariat, vi har et svært antall mennesker som har våkna opp eller som er i ferd med å våkne opp, vi har et kommunistparti, vi har en politisk progressiv hær — den kinesiske rødehæren som er leda av kommunistpartiet — og vi har tradisjonen og erfaringene fra flere tiår med revolusjon, og særskilt erfaringene fra de sytten åra etter at det kinesiske kommunistpartiet blei danna. Disse erfaringene har skolert folket og de politiske partiene i Kina og danner sjølve grunnlaget for den enheten mot Japan vi har nå. Hvis en kan si at seieren i Russland i 1917 ville vært umulig uten erfaringa fra 1905, kan en også si at det ville vært umulig å vinne motstandskrigen vår uten erfaringa fra de siste sytten åra. Sånn er situasjonen innenlands.

I den internasjonale situasjonen som hersker nå, er ikke Kina isolert i krigen, og denne kjensgjerninga er også uten sidestykke i historia. Før i tida var krigene til Kina, og også India, kriger som blei utkjempa i isolasjon. Det er først i dag vi kommer over verdensomfattende folkebevegelser, enestående i bredde og dybde, som har reist seg eller reiser seg og som støtter Kina. Den russiske revolusjonen i 1917 fikk også internasjonal støtte, og derfor vant de russiske arbeiderne og bøndene. Men den støtta var ikke så omfattende og så djuptgripende som den støtta vi får i dag. Folkebevegelsene i verden i dag utvikler seg i en målestokk og dybde som er uten sidestykke. Det er en særskilt livsviktig faktor i den internasjonale politikken i våre dager at Sovjetunionen fins, og Sovjetunio-

nen kommer helt sikkert til å støtte Kina med stor begeistring. Det fans ikke noe som dette for tjue år sia. Alle disse faktorene har skapt og skaper viktige vilkår som er uunnværlige for at Kina skal vinne endelig seier. Direkte hjelp i stor målestokk mangler ennå, og det vil først komme i framtida. Men Kina er et progressivt og et stort land, og dette er de faktorene som setter det i stand til å forlenge krigen, og både sikre seg og vente på internasjonal hjelp.

17. I tillegg til dette kommer at Japan er et lite land med lite territorium, få ressurser, lita befolkning og et begrensa antall soldater, mens Kina er et stort land med svært territorium, rike ressurser, stor befolkning og rikelig med soldater. Ved sida av motsigelsen mellom styrke og svakhet fins det altså en motsigelse mellom et lite land, i tilbakegang og med mager støtte, og et stort land, i framgang og med rikelig støtte. Dette er grunnen til at Kina aldri kommer til å bli underkua. Motsigelsen mellom styrke og svakhet gjør at Japan kan trække på Kina ei viss tid og i en viss grad, at Kina må gjennom ei hard tid, og at motstandskrigen blir langvarig og ikke en krig med rask avgjørelse. Ikke desto mindre følger det av den andre motsigelsen — et lite land, i tilbakegang og med mager støtte, mot et stort land, i framgang og med rikelig støtte — at det er grenser for hvor lenge Japan kan trække på Kina. Japan kommer helt sikkert til å li endelig nederlag, mens Kina aldri kan bli underkua, men er sikker på å vinne endelig seier.

18. Hvorfor blei Abessinia slått? For det første var landet ikke bare svakt, men også lite. For det andre var det ikke så progressivt som Kina. Det var et gammalt land som holdt på å gå over fra slavesystemet til systemet med livegenskap. Det var et land uten kapitalisme eller borgerlige politiske partier, for ikke å snakke om et kommunistparti. Det hadde ingen hær som den kinesiske hæren, for ikke å snakke om en som Den åttende rutearméen. For det tredje var ikke landet i stand til å holde ut og vente på internasjonal hjelp, og måtte utkjempe krigen sin i isolasjon. For det fjerde, og viktigst av alt, blei det gjort feil i ledelsen av krigen mot Italia. Derfor blei Abessinia underkua. Men det er fortsatt ganske omfattende geriljakrigføring i Abessinia. Hvis den fortsetter, vil den gjøre det mulig for abessinerne å vinne tilbake landet sitt når verdenssituasjonen endrer seg.

19. Tilhengerne av underkuingssteorien vil kanskje vise til historia om frigjøringsbevegelsenes nederlag i det moderne Kina for å bevise påstandene sine, først at «motstand betyr underkuing», så at «det betyr under-

kuing å fortsette krigen». Igjen er svaret vårt her: «Det er andre tider nå.» Både Kina sjøl, situasjonen innenlands i Japan og de internasjonale omgivelsene er forskjellige nå. Det er ei alvorlig sak at Japan er sterkere enn tidligere, mens Kina fortsatt er forholdsvis svakt i den uendra halvkoloniale og halvføydale stillinga si. Det er også ei kjensgjerning at Japan for øyeblikket fortsatt klarer å kontrollere folket sitt hjemme, og klarer å utnytte internasjonale motsigelser for å kunne gå inn i Kina. Men i løpet av en lang krig er alt dette nødt til å endre seg i motsatt retning. Slike endringer er ikke kjensgjerninger ennå, men de kommer til å bli det i framtida. Tilhengerne av teorien om underkuing avfeier dette argumentet. Når det gjelder Kina, har vi allerede nye folk, et nytt politisk parti, en ny hær og en ny motstandspolitikkk overfor Japan. Dette er en situasjon som er svært ulik situasjonen for over ti år sia, og dessuten er det ikke til å unngå at alt dette går videre framover. Det er sant at frigjøringsbevegelsene historisk sett har opplevd gjentatte tilbakeslag. Resultatet var at Kina ikke kunne samle større styrke til motstandskrigen nå. Dette er en svært vond historisk lærepenge, og vi må aldri mer ødelegge noen av de revolusjonære styrkene våre. Men likevel kan vi helt sikkert komme oss framover litt etter litt, og øke styrken på motstanden med det grunnlaget vi har nå og ved å gjøre store anstrengelser. Alle slike anstrengelser bør samle seg om den store nasjonale enhetsfronten mot Japan. Når det gjelder internasjonal støtte, så holder den på å ta form, fordi den internasjonale situasjonen er grunnleggende ulik det den var tidligere, sjøl om vi ennå ikke har direkte og omfattende støtte i sikte. De utallige nederlaga for frigjøringsbevegelsen i det moderne Kina har subjektive og objektive årsaker. Men situasjonen er helt forskjellig i dag. Sjøl om det er mange vansker i dag som gjør motstandskrigen hard — som fiendens styrke og vår svakhet, og den kjensgjerninga at fiendens vansker nettopp er i ferd med å begynne, mens vår egen framgang er langt fra tilstrekkelig — så fins det ikke desto mindre mange gunstige vilkår for at vi skal slå fienden. Vi trenger bare å føye de subjektive anstrengelsene våre til dette, så kommer vi til å klare å overvinne vanskene og vinne fram til seier. Så gunstige vilkår har det aldri før vært i noen periode av historia vår. Og dette er årsaka til at motstandskrigen mot Japan, i motsetning til frigjøringsbevegelsene før i tida, ikke kommer til å ende med nederlag.

KOMPROMISS ELLER MOTSTAND? OPPRÅTNING ELLER FRAMSTEG?

20. I forrige kapittel har vi gjort det fullstendig klart at teorien om nasjonal underkuing er grunnløs. Men det er mange som ikke slutter seg til denne teorien. De er ærlige patrioter, men ikke desto mindre er de djupt bekymra over situasjonen nå. To ting plager dem. De er redde for kompromiss med Japan, og de tviler på at politisk framgang er mulig. Disse to plagsomme spørsmåla blir diskutert i vide kretser, og en har ikke funnet noen løsning på dem. La oss nå undersøke dem.

21. Som det er forklart tidligere, har spørsmålet om kompromiss samfunnsmessige røtter. Så lenge disse røttene fins, er spørsmålet nødt til å reise seg. Men et kompromiss vil ikke nytte. For å bevise dette trenger vi igjen bare se etter bevis i Japan, Kina og den internasjonale situasjonen. Ta Japan først. Helt i begynnelsen av motstandskrigen antok vi at det ville komme ei tid da det ville oppstå ei kompromissfremmende stemning. Med andre ord kom Japan sannsynligvis til å ty til planen om å få Kina til å kapitulere etter å ha okkupert Nord-Kina, Kiangsue og Chekiang. Sant nok, Japan tydde til denne planen, men krisa gikk snart over. En av grunnene til det var at fienden førte en rå politikk og dreiv rein plyndring overalt. Dersom Kina hadde kapitulert, ville hver eneste kineser blitt en slave uten land. Fiendens røverpolitikk, politikken med å underkue Kina, har to sider, den materielle og den åndelige. Begge blir brukt allment mot alle kinesere, ikke bare mot folk i de lavere laga, men også mot medlemmer av de øvre laga. Sjølsagt blir de siste behandla litt høfligere, men forskjellen ligger bare i graden, ikke i prinsippet. Stort sett bruker fienden de samme gamle metodene i det indre av Kina som han brukte i de tre provinsene i nordøst. På den materielle sida plyndrer han til og med maten og klærne fra vanlige folk, han får dem til å skrike av sult og kulde. Han stjeler produksjonsmidlene, og med dette ødelegger og trælbindar han de nasjonale industriene i Kina. Åndelig sett arbeider han for å ødelegge nasjonalfølelsen i det kinesiske folket. Under «Soloppgangsflagget» blir alle kinesere tvunget til å bli føyelige under-såtter, arbeidstrælar som har forbud mot å vise det minste tegn på kinesisk nasjonalånd. Denne råde politikken til fienden kommer til å bli ført djupere inn i det indre av Kina. Japan har en umettelig appetitt og er ikke villig til å stanse krigen. Den politikken som blei lagt fram i den ja-

panske regjeringserklæringa den 16. januar 1938¹¹, blir fortsatt gjennomført hardnakka. Det har gjort alle lag av det kinesiske folket rasende. Dette raseriet blir skapt av den reaksjonære og barbariske karakteren til Japans krig. «Ingen kan flykte fra skjebnen», og derfor har det oppstått uforsonlig fiendskap mot de japanske inntrengerne. Vi må rekne med at fienden ved et seinere høve igjen vil ty til planen med å overtale Kina til å kapitulere. Vi må også rekne med at visse tilhengere av teorien om underkuing kommer krypende fram. Sannsynligvis kommer de til å samarbeide i hemmelighet med visse utenlandske elementer (som fins i Storbritannia, De forente stater og Frankrike, og særlig blant de øvre laga i Storbritannia) for å gjøre felles sak med dem. Men det allmenne hendingsforløpet kommer ikke til å åpne for kapitulasjon. Den hardnakka og særskilt rå karakteren som Japans krig har, har avgjort denne sida av saka.

22. For det andre, la oss ta for oss Kina. Det er tre faktorer som gjør at Kina holder ut i motstandskrigen. I første rekke er det kommunistpartiet, som er den pålitelige krafta som leder folket til motstand mot Japan. Videre er det Kuomintang, som er avhengig av Storbritannia og De forente stater, og derfor ikke kommer til å kapitulere for Japan uten at det får beskjed om det. Endelig er det andre politiske partier og grupper der de fleste er mot kompromiss og støtter motstandskrigen. Hvis disse tre står sammen, blir alle som går inn for kompromiss stående sammen med landssvikerne, og alle får rett til å straffe dem. Alle som ikke vil være landssvikere, har ikke annet valg enn å gå sammen og føre motstandskrigen fram til siste slutt. Derfor er det neppe mulig med kompromiss.

23. For det tredje, ta den internasjonale sida av saka. Bortsett fra Japans allierte og visse elementer i de øvre laga i andre kapitalistiske land, går hele verden inn for at Kina skal gjøre motstand og ikke inngå kompromiss. Dette styrker Kinas håp. Folket over hele landet har i dag store forhåpninger om at internasjonale krefter kommer til å gi Kina økende hjelp etter hvert. Dette er ikke et forgjeves håp. Særlig oppmuntrer det Kina i motstandskrigen at Sovjetunionen fins. Det sosialistiske Sovjetunionen er nå sterkere enn noen gang før, og har alltid delt Kinas sorger og gleder. Det står i direkte motsetning til alle medlemmene av de øvre laga i de kapitalistiske landa som ikke er ute etter annet enn profitt. Sovjetunionen rekner det som si plikt å hjelpe alle svake nasjoner og alle revolusjonære kriger. Grunnen til at Kina ikke slåss sin krig i isolasjon, er

ikke bare allmenn internasjonal støtte, men det er særlig på grunn av støtta fra Sovjetunionen. Kina og Sovjetunionen ligger nær hverandre geografisk, dette skjerper krisa for Japan og letter Kinas motstandskrig. Det øker vanskene for Kinas motstand at Kina ligger geografisk nær Japan. Men på den andre sida er det et gunstig vilkår for motstandskrigen at Kina ligger nær Sovjetunionen.

24. Ut fra dette kan vi trekke den slutninga at faren for kompromiss er til stede, men at den kan overvinnes. Sjøl om fienden kan lempe på politikken sin til en viss grad, kan han ikke endre den grunnleggende. I Kina er de samfunnsmessige røttene for kompromiss til stede, men motstanderne av kompromiss er i flertall. Internasjonalt er det også noen krefter som går inn for kompromiss, men hovedkreftene går inn for motstand. Kombinasjonen av disse tre faktorene gjør det mulig å overvinne faren for kompromiss og holde ut i motstandskrigen til slutten.

25. La oss nå svare på det andre spørsmålet. Politisk framgang hjemme og utholdenhet i motstandskrigen kan ikke skilles fra hverandre. Jo større den politiske framgangen er, jo mer utholdende kan vi være i krigen. Og jo mer utholdende vi er i krigen, jo større vil den politiske framgangen bli. Men i bunn og grunn avhenger alt av hvor utholdende vi er i motstandskrigen. De usunne forholda på forskjellige områder under Kuomintang-regimet er svært alvorlige. Disse uønska faktorene har hopa seg opp i løpet av åra og skapt stor bekymring og irritasjon hos de breie laga av patriotene våre. Men det er ingen grunn til pessimisme, for erfaringene fra motstandskrigen har allerede vist at det kinesiske folket har gjort like store framsteg i de siste ti månedene som på mange år tidligere. Lange år med opprætning forsinker i alvorlig grad veksten av folkets motstandskraft mot Japan. Dette reduserer omfanget av seirene våre og volder oss store tap i krigen. Likevel er helhetssituasjonen i Kina, Japan og verden sånn at det kinesiske folket ikke kan unngå å gå framover. Denne framgangen går sakte på grunn av opprætninga som hindrer framgang. Framgang og det at framgangen går langsomt, er to kjennetegn på situasjonen nå. Det siste stemmer dårlig med krigens påtrengende behov, og det bekymrer patriotene svært. Men vi er midt i en revolusjonær krig, og revolusjonær krig er ei motgift som ikke bare tar knekken på fiendens gift, men også rensar opp i vår egen møkk. Alle rettferdige, revolusjonære kriger er utrusta med enorm makt som kan omdanne mye, eller rydde veg for at mye skal kunne omdannes. Den kinesisk-japanske krigen kommer til å skape om både Kina og Japan. Forutsatt

at Kina holder ut i motstandskrigen og i enhetsfronten, blir det gamle Japan helt sikkert omskapt til et nytt Japan, og det gamle Kina til et nytt Kina, og folk og alt annet i både Kina og Japan blir omskapt under og etter krigen. Vi gjør rett i å se sammenhengen mellom den anti-japanske krigen og den nasjonale gjenoppbygginga. Når vi sier at Japan også kan bli omskapt, mener vi at angrepskrigen som herskerne i Japan fører, vil ende med nederlag og kan føre til at det japanske folket gjør revolusjon. Seiersdagen for revolusjonen til det japanske folket blir den dagen Japan er omskapt. Alt dette er nært bundet sammen med Kinas motstandskrig, og det er et perspektiv vi bør ta med i beregninga.

TEORIEN OM NASJONAL UNDERKUING ER FEILAKTIG, OG DET ER TEORIEN OM RASK SEIER OGSÅ

26. Nå har vi sammenlikna fienden og oss sjøl med omsyn til de grunnleggende motstridende kjennetegna vi har, slik som styrken og størrelsen til hver av oss, om vi er i framgang eller tilbakegang og hvor stor støtte hver av oss får. Vi har allerede tilbakevist teorien om nasjonal underkuing. Og vi har forklart hvorfor det er usannsynlig at det blir inngått kompromiss, og hvorfor det er mulig å oppnå politisk framgang. Tilhengerne av underkuingsteorien legger vekt på motsigelsen mellom styrke og svakhet, og blåser den opp til grunnlag for hele argumentasjonen sin i dette spørsmålet, og de ser bort fra alle andre motsigelser. Det at de er så opptatt av styrkeforskjellen, viser hvor ensidige de er, og det at de overdriver denne ene sida av saka slik at den blir helheten, viser hvor subjektive de er. Ser en på saka som helhet, ser en at de ikke har noe grunnlag å stå på og at de tar feil. Så fins det dem som verken er tilhengere av underkuingsteorien eller overbeviste pessimister, men som er pessimistiske for øyeblikket. Det er de ganske enkelt fordi de er forvirra over styrkeforskjellen mellom oss og fienden på et gitt tidspunkt og på visse områder, eller på grunn av opprætninga i landet. Vi bør påpeke for dem at holdninga deres også har en tendens til å være ensidig og subjektiv. Men disse tilfellene er forholdsvis lette å rette på. Med en gang det blir påpekt for dem, forstår de det, for de er patrioter, og de tar bare feil i øyeblikket.

27. Talsmennene for rask seier tar også feil. Enten glemmer de fullstendig motsigelsen mellom styrke og svakhet og husker bare de andre motsigelsene, eller så overdriver de Kinas fordeler slik at det ikke likner på virkeligheten i det hele tatt og ikke blir til å kjenne igjen. Eller så går de for langt og tar styrkeforholdet på ett tidspunkt og sted for å være hele situasjonen. Det er som i det gamle ordtaket: «Et blad for øyet stenger Taifjellet ute.» Kort sagt, de mangler mot til å innrømme at fienden er sterk, mens vi er svake. De nekter ofte for dette, og nekter følgelig for ei side ved sannheten. De har heller ikke mot til å innrømme at fordelene våre er begrensa, og følgelig nekter de for ei annen side ved sannheten. Resultatet blir at de gjør feil, store og små, og her er det igjen subjektivisme og ensidighet som gjør ugagn. Disse vennene har hjertet på rett sted, og de er også patrioter. Men samtidig som «herrene har høye mål», er synspunktene deres gale. Skulle vi handle i samsvar med dem, ville vi helt sikkert kjøre hodet i veggen. For hvis vurderinga ikke er i samsvar med virkeligheten, kan ikke handlinga nå målet. Og å handle uten å bry seg om dette, ville bety nederlag for hæren og underkuing av nasjonen, slik at resultatet ville bli det samme som for defaitistene. Derfor duger ikke teorien om rask seier heller.

28. Nekter vi for faren for nasjonal underkuing? Nei, vi gjør ikke det. Vi innser at Kina står overfor to mulige framtidsutsikter, frigjøring eller underkuing, og at de to er i voldsom konflikt med hverandre. Oppgava vår er å oppnå frigjøring og unngå underkuing. Vilråa for frigjøring er framgangen i Kina, som er det grunnleggende, vanskene til fienden og den internasjonale støtta. Vi er uenige med tilhengerne av underkuingsteorien. Vi tar et objektivt og allsidig standpunkt, vi er klar over de to mulighetene, nasjonal underkuing og frigjøring. Vi understreker at det er muligheten for frigjøring som er størst. Vi peker på vilråa for å oppnå frigjøring, og vi strever for å sikre disse vilråa. Tilhengerne av underkuingsteorien tar på den andre sida et subjektivt og ensidig standpunkt. De ser bare en mulighet, nemlig underkuing. De innrømmer ikke at det fins en mulighet for frigjøring, og langt mindre peker de på vilråa som er nødvendige for å oppnå frigjøring, eller strever for å sikre dem. Samtidig som vi vedgår tendensen til kompromiss og opprætning, ser vi også andre tendenser og foreteelser som vi påpeker vil få overtaket etter hvert, og som allerede er i voldsom konflikt med de tendensene og foreteelsene vi har nevnt tidligere. I tillegg peker vi på de vilråa som er nødvendige for at de sunne tendensene og foreteelsene

skal få overtaket, og vi strever for å overvinne tendensen til kompromiss og for å få slutt på opprætninga. Derfor er vi slett ikke nedtrykte, i motsetning til pessimistene.

29. Det er ikke slik at vi ikke ville bli glade for en rask seier. Alle ville være for å jage «djevlene» ut over natta. Men vi peker på at rask seier bare er noe som eksisterer i hodet på folk og ikke i den objektive virkeligheten når visse bestemte vilkår mangler, at det bare er en illusjon, en falsk teori. Vi har foretatt ei objektiv og allsidig vurdering av alle omstendighetene som gjelder både fienden og oss sjøl. Følgelig peker vi på at den eneste måten vi kan vinne endelig seier på, er ved å gjøre bruk av strategien med langvarig krig, og vi avviser den grunnløse teorien om rask seier. Vi holder fast ved at vi må streve etter å sikre alle vilkåra som er uunnværlige for å oppnå endelig seier, og jo mer fullstendig og jo tidligere disse vilkåra blir sikra, jo sikrere er det at vi seirer, og jo tidligere kommer vi til å seire. Vi trur det bare er på denne måten vi kan gjøre krigen kortere, og vi avviser teorien om rask seier som bare er innholdsløst snakk og et forsøk på å oppnå ting lettvtint.

HVORFOR EN LANGVARIG KRIG?

30. La oss nå undersøke problemet med langvarig krig. Et riktig svar på spørsmålet «Hvorfor en langvarig krig?» kan vi bare komme fram til ut fra de grunnleggende motsetningene mellom Kina og Japan. Hvis vi for eksempel bare sier at fienden er ei sterk imperialistmakt mens vi er et svakt halvkolonialt og halvføydalt land, står vi i fare for å havne i teorien om nasjonal underkuing. For verken i teori eller praksis kan en kamp bli langvarig ganske enkelt ved at en setter den svake opp mot den sterke. Den kan heller ikke bli langvarig ganske enkelt ved at en setter den store opp mot den lille, den progressive opp mot den reaksjonære eller rikelig støtte opp mot mager støtte. Det er vanlig at et stort land sluker et lite og at et lite land sluker et stort. Det hender ofte at et progressivt land som ikke er sterkt, blir ødelagt av et stort, reaksjonært land, og det samme gjelder for alt som er progressivt, men svakt. Om støtta er rikelig eller mager, er en viktig, men underordna faktor, og det kommer an på de grunnleggende faktorene på begge sider hvor stor virkning det vil få. Når vi sier at motstandskrigen mot Japan er en langvarig krig, har vi derfor trukket denne slutninga ut fra de innbyrdes for-

holda mellom alle faktorene som virker inn på begge sider. Fienden er sterk og vi er svake, og faren for underkuing er til stede. Men når det gjelder andre ting, har fienden mangler og vi fordeler. Hvis vi gjør en innsats, kan fordelene til fienden bli gjort mindre og manglene større. På den andre sida kan vi forsterke fordelene og rette på manglene våre hvis vi gjør en innsats. Nettopp derfor kan vi vinne endelig seier og unnå underkuing, mens fienden kommer til å bli slått til sist, og han kan ikke hindre at hele det imperialistiske systemet hans bryter sammen.

31. Fienden har bare fordeler på ett område, men mangler på alle andre, mens vi har mangler på bare ett område, men fordeler på alle andre. Hvorfor har ikke dette skapt balanse, men tvert om gitt fienden ei overlegen stilling og oss ei underlegen stilling i dag? Det er helt klart at vi ikke kan se på spørsmålet på en så formell måte. Saka er at det er så stor forskjell på fiendens og vår styrke nå at fiendens mangler ikke har utvikla seg, og ikke kan utvikle seg nok til å oppveie styrken hans. Men våre fordeler har ikke utvikla seg, og for øyeblikket kan de ikke utvikle seg nok til å utlikne vår svakhet. Derfor kan det ikke være noen balanse ennå, bare ubalanse.

32. Innsatsen vår for å holde ut i motstandskrigen og holde fast på enhetsfronten, har endra forholdet mellom fiendens styrke og overlegenhet og vår svakhet og underlegenhet i noen grad. Likevel har det ikke skjedd noen grunnleggende endring ennå. Dermed kommer fienden til å seire på et visst stadium i krigen og i en viss grad, og vi kommer til å li nederlag. Men hva kommer det av at fiendens seirer og våre nederlag så avgjort har begrensa omfang på dette stadiet og ikke kan gå over til å bli fullstendig seier eller fullstendig nederlag? For det første har fiendens styrke og vår svakhet vært relativ og ikke absolutt helt fra starten. For det andre har innsatsen vår for å holde ut i motstandskrigen og holde fast på enhetsfronten, understreka det relative ved forholdet. Fienden er fortsatt sterk sammenlikna med den opprinnelige situasjonen, men ugunstige faktorer har redusert denne styrken, sjøl om det ennå ikke er nok til å gjøre slutt på overlegenheten hans. Og tilsvarende er vi fortsatt svake, men gunstige faktorer har motvirka denne svakheten, sjøl om det ennå ikke er nok til å oppheve underlegenheten vår. Det viser seg altså at fienden er relativt sterk og vi er relativt svake, at fienden er i ei relativt overlegen og vi i ei relativt underlegen stilling. Verken på den ene eller den andre sida har styrke og svakhet, overlegenhet og underlegenhet, vært noe absolutt. Dessuten har innsatsen vår under krigen for å holde

ut i motstanden mot Japan og holde fast på enhetsfronten, ført til at det opprinnelige styrkeforholdet mellom oss og fienden har endra seg ytterligere. Derfor er seirene til fienden og nederlaga våre nødt til å bli begrensa i omfang i dette stadiet, og dermed blir krigen langvarig.

33. Men omstendighetene endrer seg hele tida. Hvis vi bruker riktig militær og politisk taktikk, ikke gjør noen prinsippfeil og gjør så stor innsats vi kan i løpet av krigen, kommer både fiendens mangler og Kinas fordeler til å vokse etter som krigen trekker ut. Det fører helt sikkert til at forholdet mellom vår og fiendens styrke endrer seg hele tida, og dermed endres forholdet mellom vår og fiendens stilling. Når vi kommer over i et nytt stadium, kommer styrkeforholdet til å endre seg mye, og resultatet blir at fienden taper og vi vinner.

34. Nå kan fienden fortsatt greie å utnytte styrken sin, og motstandskrigen vår har ennå ikke svekka han grunnleggende. Mangelen på folk og materielle ressurser hos fienden er ikke så stor ennå at det hindrer offensiven hans, tvert om, han kan ennå opprettholde offensiven til en viss grad. Den reaksjonære og rå karakteren til fiendens krig er en faktor som forsterker både klassemotsetningene i Japan og motstanden fra den kinesiske nasjonen, og det har ennå ikke ført til en situasjon som hindrer framrykkinga hans kraftig. Fiendens internasjonale isolasjon øker, men den er ennå ikke fullstendig. Mange land har gitt uttrykk for at de vil hjelpe oss. Men kapitalistene der,¹² som handler med ammunisjon og krigsmateriell og bare er opptatt av profitt, forsyner fortsatt Japan med store mengder krigsleveranser, og regjeringene deres¹³ er fortsatt uvillige til å gå sammen med Sovjetunionen om effektive sanksjoner mot Japan. Følgen av alt dette er at motstandskrigen vår ikke kan vinnes raskt, og at den bare kan bli en langvarig krig. Kinas svakheter viser seg på det militære, økonomiske, politiske og kulturelle området. Men i de ti månedene med motstand har det skjedd ei viss bedring. Likevel er det langt fram til det som trengs for å hindre offensiven til fienden og forberede motoffensiven. Dessuten har vi kvantitativt sett vært nødt til å tåle visse tap. Sjøl om alle faktorene som er gunstige for oss virker positivt, er det ikke nok til å sette en stopper for offensiven til fienden og forberede motoffensiven, med mindre vi gjør en umåtelig innsats. Ennå er det ikke slik at opprætninga er avskaffa eller at det har kommet fart i framgangen hjemme. De pro-japanske kreftene er ennå ikke tøyla og de anti-japanske kreftene i utlandet har ennå ikke blitt sterke. Av alt dette ser vi at krigen vår ikke kan vinnes raskt, men at den bare kan bli en langvarig krig.

DE TRE STADIENE I DEN LANGVARIGE KRIGEN

35. Den kinesisk-japanske krigen er en langvarig krig, og Kina kommer til å vinne den endelige seieren. Derfor er det rimelig å gå ut fra at denne langvarige krigen vil gå gjennom tre stadier. Det første stadiet dekker perioden med den strategiske offensiven til fienden og den strategiske defensiven vår. Det andre stadiet blir perioden da fienden konsoliderer seg strategisk, og vi forbereder oss på motoffensiven. Det tredje stadiet blir perioden med den strategiske motoffensiven vår og fiendens strategiske tilbaketrekking. Det er umulig å forutsi den konkrete situasjonen i de tre stadiene. Men i lys av forholda nå kan vi peke på visse hovedtendenser i krigen. Det objektive hendelsesforløpet kommer til å bli umåtelig rikt og variert, med mange krokveger, og ingen kan stille et horoskop for den kinesisk-japanske krigen. Likevel er det nødvendig å lage ei grov skisse av tendensene for den strategiske ledelsen av krigen. Skissa vår kommer ikke til å være i fullstendig samsvar med det som skjer seinere, og den kommer til å bli endra på etter det. Det er likefullt nødvendig å lage ei skisse for å kunne gi fast og målretta strategisk ledelse av den langvarige krigen.

36. Det første stadiet er ikke slutt ennå. Planen til fienden er å okkupere Kanton, Wuhan og Lanchow og knytte disse tre stedene sammen. For å nå dette målet må fienden sette inn minst femti divisjoner, eller omtrent en og en halv million mann. Han kommer til å måtte bruke fra et og et halvt til to år og bruke opp mer enn ti tusen millioner yen. Når fienden trenger så djupt inn, kommer han til å møte kolossale vansker, som vil få mer katastrofale følger enn noen kan tenke seg. Han kommer til å måtte utkjempe farefulle slag når han prøver å okkupere hele strekningen av Kanton-Hankow-jernbanen og hovedvegen mellom Sian og Lanchow, og enda kan han risikere at han ikke får gjennomført planen sin fullt ut. Men når vi trekker opp operasjonsplanen vår, må vi ta utgangspunkt i at fienden kan komme til å okkupere de tre stedene og til og med visse områder i tillegg, og knytte dem sammen. Vi må forberede en langvarig krig, slik at vi kan klare å hamle opp med fienden, sjøl om han gjør dette. På dette stadiet må vi i første rekke velge bevegelig krigføring som kampform, støtta med geriljakrig og stillingskrig. På grunn av de subjektive feilene hos Kuomintangs militære myndigheter blei stil-

lingskrigen utpekt til å spille den viktigste rolla i den første fasen i dette stadiet. Like fullt er stillingskrig underordna når en ser på stadiet som helhet. På dette stadiet har Kina allerede bygd opp en brei enhetsfront og oppnådd en enhet uten like. Fienden har brukt, og kommer til å fortsette å bruke, simple og skamløse midler for å tvinge Kina til å overgi seg. Dette har han gjort i et forsøk på å gjennomføre planen om å få en rask avgjørelse og erobre hele landet uten særlig innsats. Men han har ikke klart det hittil, og det er ikke sannsynlig at han klarer det i framtida heller. På dette stadiet kommer Kina til å gjøre ganske store framskritt trass i ganske store tap, og dette blir hovedgrunnlaget for å fortsette motstanden i det andre stadiet. Sovjetunionen har allerede gitt betydelig hjelp til Kina på dette stadiet. Det er allerede tegn til sviktende kampfornal på fiendens side, og det er mindre sting i fiendehærens angrep i midt-fasen av dette stadiet enn det var i innledningsfasen, og det kommer til å minke enda mer i avslutningsfasen. Det begynner å dukke opp tegn til at finansene og økonomien til fienden er i ferd med å bli uttømt, folket og troppene hans begynner å bli krigstrøtte, innafor klikken som står ved roret i krigen har det begynt å vise seg «krigsskuffelser», og mismotet med omsyn til krigsutsiktene vokser.

37. Det andre stadiet kan en kalle stadiet med strategisk dødpunkt. På slutten av det første stadiet vil fienden bli tvunget til å fastsette visse endepunkter for den strategiske offensiven på grunn av skorten på tropper og den faste motstanden vår. Når han har nådd fram til endepunktene, stanser han den strategiske offensiven og går over til stadiet med å trygge de okkuperte områdene. I det andre stadiet kommer fienden til å prøve å trygge disse områdene og gjøre dem til sine egne ved å bruke den sveikefulle metoden med å opprette marionetteregjeringer, samtidig som han plyndrer det kinesiske folket til det ytterste. Men igjen kommer han til å bli møtt med hardnakka geriljakrigføring. Geriljakrigføringa vår kommer til å utvikle seg i stort omfang i det første stadiet ved å dra fordel av at fiendens bakre områder er ubevokta. Det kommer til å bli oppretta mange baseområder, og fiendens konsolidering av de okkuperte områdene kommer til å bli alvorlig trua. Derfor blir det fortsatt omfattende kamper i det andre stadiet. I dette stadiet blir den viktigste kampforma vår geriljakrigføring, støtta av bevegelig krigføring. Kina kommer fortsatt til å ha en stor regulær hær. Men det blir vanskelig for landet å starte den strategiske motoffensiven øyeblikkelig fordi fienden på den ene sida kommer til å innta ei strategisk defensiv stilling i de store

byene og langs de viktigste samferdselslinjene som han okkuperer. På den andre sida kommer Kina ennå ikke til å være godt nok teknisk utrusta. Bortsett fra de troppene som er opptatt med forsvar mot fienden ved fronten, kommer troppene våre til å bli forflytta til fiendens bakre områder i stort antall og bli fordelt forholdsvis spredt der. De kommer til å ta utgangspunkt i alle de områdene som nå faktisk ikke er hærsatt av fienden, og i samarbeid med de lokale væpna styrkene til folket kommer de til å føre omfattende, hissige geriljakrig mot de områdene som fienden okkuperer. Så langt mulig kommer de til å holde fienden på farten for å ødelegge han i bevegelig krigføring, slik det blir gjort i Shansi-provinsen nå. Kampen i det andre stadiet blir hensynsløs, og landet kommer til å bli herja stygt. Men geriljakrigføringa blir framgangsrik, og hvis den blir ført riktig, kommer fienden kanskje bare til å være i stand til å holde på omtrent en tredjedel av det okkuperte området, mens de andre to tredjedelene kommer på våre hender. Dette blir et stort nederlag for fienden og en stor seier for Kina. Da kommer det området som fienden okkuperer i sin helhet til å falle innfor tre kategorier: For det første, baseområdene til fienden. For det andre, våre baseområder for geriljakrigføring. Og for det tredje, geriljaområdene som begge sider kjemper om. Hvor langvarig dette stadiet blir, kommer an på hvor mye styrkeforholdet mellom oss og fienden endrer seg og på endringene i den internasjonale situasjonen. Allment sett må vi være forberedt på at dette stadiet kan vare forholdsvis lenge og på å tåle lidelsene det fører med seg. Det blir ei svært vond tid for Kina. De to store problemene blir økonomiske vansker og splittelsesvirksomheten til landssvikerne. Fienden kommer til å sette alt inn på å ødelegge enhetsfronten i Kina, og landssvikerorganisasjonene i alle de okkuperte områdene kommer til å smelte sammen til ei såkalt «enhetlig regjering». Tapet av store byer og prøvelsene i krigen vil få vaklende elementer i våre rekker til å skrike etter kompromiss, og mismotet kommer til å vokse til et alvorlig omfang. Da blir oppgavene våre å mobilisere hele folket til å stå sammen som én mann og fortsette krigen med urokkelig utholdenhet, gjøre enhetsfronten breiere og konsolidere den, feie vekk alt mismot og alle kompromissideer, oppmuntre viljen til hard kamp, ta i bruk nye politiske retningslinjer for krigen og komme oss gjennom prøvelsene på denne måten. I det andre stadiet må vi oppfordre hele landet til å opprettholde ei forent regjering målbevisst, vi må kjempe mot splittelse og forbedre kampteknikkene planmessig, omdanne de væpna styrkene, mobilisere hele folket

og forberede motoffensiven. Den internasjonale situasjonen blir enda mindre gunstig for Japan, og de viktigste internasjonale kreftene kommer til å helle mot å gi mer hjelp til Kina, sjøl om det kan bli snakk om «realisme» av Chamberlain-typen, som innretter seg etter situasjonen som den er. Japans trusel mot Sørøst-Asia og Sibir vil øke, og det kan til og med bli en krig til. Dusinvis av de japanske divisjonene kommer til å kjøre seg fullstendig fast i Kina. Omfattende geriljakrigføring og folkebevegelsen mot Japan kommer til å slite ut denne store japanske styrken, redusere den betraktelig, og også bryte ned moralen ved å ale fram hjemlengsel, krigstrøtthet og til og med anti-krigsfølelse. Det ville riktignok være feil å si at Japan ikke kommer til å oppnå noe resultat i det hele tatt i plyndringa av Kina. Men fordi Japan mangler kapital og blir plaga med geriljakrigføring, kan landet umulig oppnå raske eller vesentlige resultater. Dette andre stadiet blir overgangsstadiet i hele krigen. Det blir den vanskeligste perioden, men også den som alt står og faller med. Om Kina blir et sjølstendig land eller blir redusert til en koloni, blir ikke avgjort av om en holder fast på eller taper de store byene i det første stadiet, men det blir avgjort av i hvilken grad hele nasjonen gjør en innsats i det andre stadiet. Hvis vi kan holde fram med motstandskrigen, enhetsfronten og den langvarige krigen, kommer Kina i dette stadiet til å få nok krefter til å endre stillinga si fra svakhet til styrke. Det blir annen akt i det dramaet på tre akter som Kinas motstands-krig er. Og ved hjelp av innsatsen fra alle dem som opptrer blir det mulig å oppføre ei helt strålende siste akt.

38. Det tredje stadiet blir stadiet med motoffensiv for å vinne tilbake de tapte områdene våre. Om vi vinner dem tilbake, kommer først og fremst an på den styrken Kina har bygd opp i stadiet før, og som fortsetter å vokse i det tredje stadiet. Men Kinas styrke aleine kommer ikke til å være nok. Vi blir også nødt til å stole på hjelp fra internasjonale krefter og på endringene som kommer til å skje i Japan. Ellers kommer vi ikke til å vinne. Dette gjør at Kinas oppgaver med internasjonal propaganda og diplomati blir større. I det tredje stadiet blir ikke krigen vår lenger en strategisk defensiv krig. Den går over til å bli en strategisk motoffensiv som kommer til uttrykk i strategiske offensiver. Den kommer heller ikke til å bli utkjempa på strategisk indre linjer, men litt etter litt skifte over til strategisk ytre linjer. Vi kan ikke si at denne krigen er over før vi har kjempa oss fram til Yalu-elva. Det tredje stadiet blir det siste i den langvarige krigen, og når vi snakker om å holde fram med krigen til siste

slutt, mener vi å gå gjennom hele dette stadiet. Den viktigste kampforma vår blir fortsatt bevegelig krigføring, men stillingskrig kommer til å bli viktig. I det første stadiet kan ikke forsvar av stillinger reknes som viktig på grunn av de rådende omstendighetene. Men angrep på fiendens stillinger kommer til å bli ganske viktig i det tredje stadiet fordi vilkåra er endra og oppgava stiller andre krav. I det tredje stadiet kommer geriljakrig igjen til å gi strategisk støtte ved å utfylle den bevegelige krigføringa og stillingskrigen, men geriljakrig blir ikke hovedforma som i det andre stadiet.

39. Det er altså åpenbart at krigen er langvarig og dermed hensynsløs. Fienden kommer ikke til å klare å sluke hele Kina, men han kan klare å okkupere mange steder forholdsvis lenge. Kina kommer ikke til å klare å kaste ut japanerne straks, men størsteparten av territoriet vil fortsatt være på Kinas hender. I siste omgang kommer fienden til å tape og vi til å vinne, men vi har en tung veg foran oss.

40. Det kinesiske folket kommer til å bli herda i løpet av denne lange og hensynsløse krigen. De politiske partiene som tar del i krigen kommer også til å bli stålsatt og prøvd. Vi må holde fast ved enhetsfronten. Bare ved å holde fast ved enhetsfronten kan vi holde fram med krigen. Og bare ved å holde fast ved enhetsfronten og holde fram med krigen, kan vi vinne endelig seier. Bare på denne måten kan vi overvinne alle vansker. Når vi har gått denne tunge vegen, kommer vi til å nå fram til hovedvegen som fører til seier. Dette er den naturlige logikken i krigen.

41. I de tre stadiene kommer endringene i styrkeforholdet til å gå for seg etter disse linjene: I det første stadiet er fienden overlegen og vi underlegne i styrke. Vi må rekne med to ulike typer endringer når det gjelder den underlegne stillinga vår fra rett før motstandskrigen fram til slutten av dette stadiet. Den første typen er ei endring til det verre. Den underlegne stillinga Kina hadde fra starten blir forverra på grunn av krigstapa, nemlig tilbakegang i territorium, befolkning, økonomisk styrke, militær styrke og kulturelle institusjoner. Mot slutten av det første stadiet går Kina trulig en god del tilbake, særskilt på det økonomiske området. Noen kommer til å utnytte dette til å underbygge teorier om nasjonal underkuing og kompromiss. Men vi må også merke oss den andre typen endring, endringa til det bedre. Den omfatter de erfaringene vi har fått i krigen, framgangen de væpna styrkene har gjort, den politiske framgangen, mobiliseringa av folket, utviklinga av kulturen i ei ny retning, framveksten av geriljakrigføring, økinga av internasjonal støtte

osv. Det som er i nedgang i det første stadiet, er den gamle kvantiteten og den gamle kvaliteten, og dette får i hovedsak kvantitative utslag. Det som er i oppgang er den nye kvantiteten og den nye kvaliteten, og dette får i hovedsak kvalitative utslag. Det er endringa av den andre typen som legger grunnlag for at vi skal kunne utkjempe en langvarig krig og vinne endelig seier.

42. I det første stadiet skjer det også to typer endringer hos fienden. Den første typen er ei endring til det verre, og den kommer til uttrykk i at de får hundretusenvís av falne og såra, at beholdninga av våpen og ammunisjon blir tappa, at moralen i troppene blir svekka, at folk hjemme blir misfornøyde, at handelen blir innskrenka, at utgiftene går opp i mer enn ti tusen millioner yen, at verdensopinionen fordømmer dem, osv. Denne tendensen legger også grunnlag for at vi skal kunne utkjempe en langvarig krig og vinne endelig seier. Men vi må også rekne med den andre typen endring hos fienden, ei endring til det bedre. Det vil si at fienden får mer territorium, befolkning og ressurser. Dette legger også grunnlag for at motstandskrigen vår blir langvarig og at det er umulig å vinne rask seier. Men samtidig vil visse personer bruke det som grunnlag for teoriene sine om nasjonal underkuig og kompromiss. Men vi må ta med i beregninga at denne endringa til det bedre hos fienden bare er midlertidig og delvis. Japan er ei imperialistisk makt på veg mot sammenbrudd. Okkupasjonen av kinesisk territorium er midlertidig. Den kraftige veksten i geriljakrigføringa i Kina vil begrense Japans virkelige okkupasjon til å gjelde smale soner. Videre har Japans okkupasjon av kinesisk territorium skapt nye og forsterka gamle motsigelser mellom Japan og andre fremmede land. En slik okkupasjon betyr dessuten allment sett at Japan legger ut kapital uten å høste noe profitt i forholdsvis lang tid. Dette viste erfaringene i de tre provinsene i nordøst. Alt dette legger igjen grunnlag for at vi kan knuse teoriene om nasjonal underkuig og kompromiss, og for at vi kan befeste teoriene om langvarig krig og endelig seier.

43. I det andre stadiet vil endringene på begge sider som er nevnt her, fortsette å utvikle seg. Sjølv om vi ikke kan forutsi situasjonen i detalj, vil tilbakegangen for Japan og framgangen for Kina stort sett fortsette.¹⁴ For eksempel kommer Japans militære og finansielle ressurser til å bli alvorlig tappa av geriljakrigføringa i Kina, misnøyen blant folket i Japan vil vokse, moralen til troppene blir svekka vidare, og internasjonalt blir Japan mer isolert. Når det gjelder Kina, kommer vi til å få enda mer

framgang på det politiske, militære og kulturelle området og i mobiliseringa av folket. Geriljakrigføringa kommer til å utvikle seg vidare, og vi får en viss ny økonomisk vekst på grunnlag av småindustrien og det omfattende jordbruket i innlandet. Den internasjonale støtta kommer til å øke litt etter litt, og situasjonen kommer til å se helt annerledes ut. Dette andre stadiet kan vare i ganske lang tid. I løpet av denne tida kommer det til å skje et kraftig omslag i styrkeforholdet, der Kina etter hvert går framover og Japan etter hvert tilbake. Kina kommer til å reise seg fra den underlegne stillinga, og Japan vil miste si overlegne stilling. Først kommer de to landa til å bli jamsterke, så blir stillinga mellom dem bytta om. Etter det vil Kina i hovedsak ha fullført forberedelsene til den strategiske motoffensiven og gå over i stadiet med motoffensiv da vi skal drive ut fienden. Vi må gjenta at endringa fra ei underlegen til ei overlegen stilling og fullføringa av forberedelsene til motoffensiven kommer til å innebære tre ting, nemlig at Kinas egen styrke øker, at vanskene til Japan øker, og at den internasjonale støtta øker. Alle disse kreftene til sammen fører til at Kina blir overlegen og at forberedelsene til motoffensiven blir fullført.

44. Ettersom Kina er ujamnt utvikla politisk og økonomisk, vil ikke den strategiske motoffensiven i det tredje stadiet gå enhetlig og likt for seg over hele landet i innledningsfasen. Den vil bli ulik fra landsdel til landsdel, øke på her og avta der. I dette stadiet kommer ikke fienden til å trappe ned splittelsesknepa sine for å bryte enhetsfronten i Kina. Derfor blir oppgava med å holde på den indre enheten i Kina enda viktigere, og vi blir nødt til å sikre at den strategiske motoffensiven ikke bryter sammen på halvvegen på grunn av indre splid. I denne perioden blir den internasjonale situasjonen svært gunstig for Kina. Kinas oppgave blir å dra fordel av dette for å oppnå fullstendig frigjøring og opprette en sjølstendig demokratisk stat. Dette betyr samtidig hjelp til den verdensomfattende anti-fascistiske rørsle.

45. Kina er på veg fra å være underlegen til å bli jambyrdig og så overlegen. Japan er på veg fra å være overlegen til å bli jambyrdig og så underlegen. Kina er på veg fra defensiven til dødpunktet og så til motoffensiven. Japan er på veg fra offensiven til å sikre vinningene sine og så til å trekke seg tilbake. Slik blir forløpet i den kinesisk-japanske krigen, og slik er den nødt til å utvikle seg.

46. Slik kommer vi fram til disse spørsmåla og slutningene: Kommer Kina til å bli underkua? Svaret er: Nei, det blir ikke underkua, men

kommer til å vinne til slutt. Kan Kina vinne raskt? Svaret er: Nei, det kan ikke vinne raskt, og krigen må bli langvarig. Er disse slutningene riktige? Det tror jeg de er.

47. På dette punktet kommer talsmennene for teorien om nasjonal underkuing og kompromiss igjen til å kaste seg frampå og si: «Kina trenger like stor militær og økonomisk styrke som Japan for å gå fra underlegenhet til jambyrdighet. Og for å gå fra jambyrdighet til overlegenhet trenger Kina større militær og økonomisk styrke enn Japan. Men dette er umulig, derfor er ikke disse slutningene riktige.»

48. Dette er den såkalte teorien om at «våpen avgjør alt».¹⁵ Den innebærer ei mekanisk holdning til spørsmålet om krig og et subjektivt og ensidig syn. Vårt syn står i motsetning til dette. Vi ser ikke bare våpen, men også folk. Våpen er en viktig faktor i krig, men ikke den avgjørende faktoren. Det er folk, ikke ting, som er avgjørende. Styrkeprøven er ikke bare en prøve på militær og økonomisk makt, men også på menneskelig makt og moral. Det trengs folk til å utøve militær og økonomisk makt. Hvordan kan Japans militære og økonomiske makt, som et lite mindretall utøver med tvang, bli rekna som overlegenhet, hvis det store flertallet av kineserne, japanerne og folket i andre land er på vår side i motstandskrigen mot Japan? Og hvis det ikke kan reknes som overlegenhet, blir ikke Kina da overlegen, sjøl om Kina har mindre militær og økonomisk makt? Det er ikke tvil om at Kina kommer til å øke den militære og økonomiske makta si litt etter litt, forutsatt at det holder fram med motstandskrigen og holder fast ved enhetsfronten. Den militære og økonomiske makta til fienden vår er dømt til å endres i motsatt retning, fordi han kommer til å bli svekka av den lange krigen og av indre og ytre motsigelser. Er det noen grunn til at Kina ikke kan bli overlegen under slike omstendigheter? Og det er ikke alt. Er det noen grunn til at vi ikke skal kunne rekne med at den militære og økonomiske makta til andre land vil stå åpent og i stor grad på vår side i framtida, sjøl om vi ikke kan gjøre det ennå? Hvis Kina ikke er den eneste fienden til Japan, hvis ett eller flere land i framtida åpent bruker den betydelige militære og økonomiske makta si mot Japan, enten defensivt eller offensivt, og åpenlyst hjelper oss, blir ikke vi enda mer overlegne da? Japan er et lite land, krigen det fører er reaksjonær og rå, og landet kommer til å bli mer og mer isolert internasjonalt. Kina er et stort land, krigen det fører er progressiv og rettferdig, og landet kommer til å nyte godt av mer og mer internasjonal støtte. Er det noen grunn til at utviklinga av disse fak-

torene på lang sikt ikke skulle endre forholdet mellom fienden og oss på avgjørende vis?

49. Men talsmennene for teorien om rask seier skjønner ikke at krig er en styrkeprøve. De skjønner ikke at det ikke er grunnlag for å prøve å utkjempe strategisk avgjørende slag og forkorte vegen til frigjøringa før det har skjedd ei viss endring i styrkeforholdet mellom de krigførende partene. Hvis ideene deres skulle bli satt ut i livet, ville vi helt sikkert kjøre hodet i veggen. Eller kanskje de bare snakker for sin egen fornøyles skyld, uten at de egentlig har tenkt å sette ideene sine ut i livet. Til slutt vil virkeligheten sjøl komme og slå ei bøtte kaldt vann i blodet på disse pratmakerne og avsløre dem som reine skravlebøtter som vil ha alt billig, som vil ha fordeler uten å ta seg noe bry. Vi har hørt den slags tomt prat før, og vi hører det nå, sjøl om det ikke har vært så mye av det hittil. Men det kan bli mer av det ettersom krigen utvikler seg til død-punktstadiet og så til motoffensiven. Men hvis Kina i mellomtida lir nokså harde tap i det første stadiet, og det andre stadiet trekker i langdrag, kommer teoriene om nasjonal underkuing og kompromiss til å bli svært utbredt. Derfor bør vi i hovedsak rette skytset vårt mot dem, og bare i annen omgang mot det tomme pratet om rask seier.

50. Det er sikkert at krigen blir langvarig, men ingen kan forutsi nøyaktig hvor mange måneder eller år den vil vare, ettersom dette kommer helt an på hvor mye styrkeforholdet endrer seg. Den som ønsker å forkorte krigen, har ikke annet valg enn å arbeide hardt for å øke vår egen styrke og minske styrken til fienden. Nærmere bestemt kan en bare oppnå dette ved å kjempe for å vinne flere slag og slite ut styrkene til fienden, utvikle geriljakrigføring for å minske de fiendeokkuperte områdene til et minstemål, konsolidere og utvide enhetsfronten for å samle kreftene i hele nasjonen, bygge opp nye hærer og utvikle nye krigsindustrier, fremme politisk, økonomisk og kulturell framgang, mobilisere arbeiderne, bøndene, forretningsmennene, de intellektuelle og andre deler av folket, oppløse de fiendtlige styrkene og vinne soldatene deres over på vår side, drive internasjonal propaganda for å sikre utenlandsk støtte og vinne støtte fra det japanske folket og andre undertrykte folk. Det er bare ved å gjøre alt dette at vi kan korte ned på den tida krigen vil vare. Det fins ingen magisk snarveg.

EN KRIG MED PUSLESPILLMØNSTER

51. Vi kan si med sikkerhet at den langvarige motstandskrigen mot Japan kommer til å bli et strålende og enestående kapittel i menneskehetens krigshistorie. Et av særtrekka ved denne krigen er det sammenfletta «puslespill»-mønsteret den har. Dette oppstår på grunn av slike motstridende faktorer som Japans råskap og at det har for lite tropper på den ene sida, og at Kina er et land i framgang og har et omfangsrikt territorium på den andre. Det har vært andre kriger med puslespillmønster i historia. Den tre år lange borgerkrigen i Russland etter Oktoberrevolusjonen er et eksempel. Men det som særmerker denne krigen i Kina er at den er særskilt langvarig og omfattende. Den kommer til å sette rekord i historia. Puslespillmønsteret i krigen kommer til uttrykk på følgende vis:

52. *Indre og ytre linjer.* Den anti-japanske krigen som helhet blir utkjempa på indre linjer. Men når det gjelder forholdet mellom hovedstyrkene og geriljaenhetene, så opererer hovedstyrkene på indre linjer, mens geriljaenhetene opererer på ytre linjer. Dette danner et eiendommelig bilde av ei knipetang rundt fienden. Det samme kan vi si om forholdet mellom de ulike geriljaområdene. Sett fra sitt eget synspunkt er hvert geriljaområde på indre linjer, mens de andre geriljaområdene er på ytre linjer. Sammen danner de mange fronter som holder fienden fast i ei knipetang. Den regulære hæren som strategisk sett opererer på indre linjer, trekker seg tilbake i det første stadiet av krigen. Men geriljaenhetene, som strategisk sett opererer på ytre linjer, rykker fram med kjempesteg over store områder i fiendens bakre områder. Geriljaenhetene kommer til å rykke enda voldsommere fram i det andre stadiet. På denne måten oppstår det et eiendommelig bilde av både tilbaketrekking og framrykking.

53. *Å ha eller ikke ha bakre områder.* Hovedstyrkene, som skyter frontlinjene fram til yttergrensene for de områdene som er okkupert av fienden, opererer fra de bakre områdene til landet som helhet. Geriljaenhetene, som skyter kamplinjene fram inn i de bakre områdene til fienden, er skilt fra de bakre områdene til landet som helhet. Men hvert geriljaområde har sitt eget lille bakre område som det støtter seg til for å opprette de flytende frontlinjene sine. Det er annerledes for geriljaavdelingene som blir sendt ut av et geriljaområde på kortvarige opera-

sjoner bak fiendens linjer. Slike avdelinger har ikke bakre områder, de har heller ingen frontlinjer. «Operasjoner uten bakre områder» er et særtrekk ved revolusjonær krig i den nye epoken overalt hvor det fins et svært territorium, et progressivt folk, et framskredent politisk parti og en framskreden hær. Vi har ikke noe å frykte ved det, men mye å vinne. Vi bør slett ikke tvile på det, men heller oppmuntre til det.

54. *Innringing og motinnringing.* Ser vi på krigen som helhet, kan det ikke være tvil om at vi er strategisk innringa av fienden. For fienden er på den strategiske offensiven og opererer på ytre linjer, mens vi er på den strategiske defensiven og opererer på indre linjer. Dette er den første forma fienden bruker for å innringe oss. Vi på vår side kan innringe en eller flere av de fiendtlige kolonnene som rykker fram mot oss langs forskjellige ruter. Dette kan vi gjøre fordi vi bruker politikken med å utkjempe felttog og slag fra taktisk ytre linjer ved å bruke styrker som er tallmessig overlegne, mot disse fiendtlige kolonnene som rykker fram mot oss fra strategisk ytre linjer. Dette er den første forma for vår motinnringing av fienden. Ser vi så på baseområdene til geriljaen i de bakre områdene til fienden, er hvert område for seg omringa av fienden, enten på alle kanter, som ved Wutai-fjella, eller på tre kanter, som i området i Nordvest-Shansi. Dette er den andre forma som fienden bruker for å innringe oss. Men om vi ser på alle baseområdene til geriljaen under ett og i forhold til stillingene til de regulære styrkene, kan vi se at vi på vår side omringer svært mange fiendtlige styrker. I Shansi-provinsen, for eksempel, har vi omringa Tatung-Puchow-jernbanen på tre kanter (øst- og vestflanken og sørenden) og byen Taiyuan på alle kanter. Det er mange liknende tilfeller i provinsene Hopei og Shantung. Dette er den andre forma for vår motinnringing av fienden. Det er altså to former som fienden bruker for å innringe oss, og to former som våre styrker bruker for å innringe fienden. Det likner mye på et weichi-spill¹⁶. Felttog og slag som de to sidene utkjemper, likner på å ta hverandres brikker til fange, og når fienden oppretter støttepunkter (som Taiyuan), og vi oppretter baseområder for geriljaen (som Wutai-fjella), likner det på trekk for å beherske ruter på brettet. Hvis weichi-spillet blir utvida til å omfatte hele verden, fins det også ei tredje form for gjensidig innringing, nemlig forholdet mellom angrepsfronten og fredsfronten. Fienden innringer Kina, Sovjetunionen, Frankrike og Tsjekkoslovakia med angrepsfronten sin, mens vi motinnringer Tyskland, Japan og Italia med fredsfronten vår. Men vår innringing, liksom handa til Buddha, kommer til å bli

til De fem elementenes fjell som ligger tvers over universet. Og de moderne utgavene av Sun Wu-kung¹⁷ — de fascistiske angriperne — kommer til slutt til å bli begravd under det, for aldri å reise seg igjen. Hvis vi derfor kan skape en internasjonal front mot Japan i Stillehavsområdet, med Kina som en strategisk enhet, med Sovjetunionen og andre land som kan tenkes å slutte seg til fronten som andre strategiske enheter, og med det japanske folkets bevegelse som enda en strategisk enhet, og på den måten danne et kjempemessig nett som de fascistiske utgavene av Sun Wu-kung ikke kan slippe unna, så vil dette bli dommedag for fienden vår. Den dagen da dette kjempemessige nettet blir danna, kommer utvilsomt til å bli den dagen da den japanske imperialismen blir styrta en gang for alle. Dette er ingen spøk. Dette er den uunngåelige tendensen i krigen.

55. *Store områder og små områder.* Det er mulig at fienden kommer til å okkupere mesteparten av det kinesiske territoriet sør for den store muren, og at vi bare kommer til å ha en mindre del i behold. Dette er ei side ved situasjonen. Men innafor denne største delen, som ikke omfatter de tre provinsene i nordøst, kan fienden i virkeligheten bare holde de store byene, de viktigste samferdselslinjene og noe av slettelandet. Disse områdene er nok de viktigste, men sannsynligvis er de bare en mindre del av det okkuperte territoriet i størrelse og folketall, mens den største delen vil bli innlemma i geriljaområdene, som kommer til å vokse fram overalt. Dette er ei annen side ved situasjonen. Hvis vi går ut over provinsene sør for den store muren og tar med Mongolia, Sinkiang, Chinghai og Tibet, så utgjør det området som ikke er okkupert, mesteparten av Kinas territorium. Det området fienden okkuperer blir den minste delen, sjøl om vi tar med de tre provinsene i nordøst. Dette er enda ei side ved situasjonen. Det området som vi kommer til å ha i behold er utvilsomt viktig, og vi må gjøre en stor innsats for å utvikle det, ikke bare politisk, militært og økonomisk, men også kulturelt, for det er også viktig. Fienden har omdanna de tidligere kultursentrene våre til kulturelt tilbakeliggende områder, og vi må på vår side omdanne de områdene som før var kulturelt tilbakeliggende, til kultursentrer. Samtidig er også arbeidet med å utvikle utstrakte geriljaområder bak fiendens linjer umåtelig viktig, og vi må ta oss av alle sider ved dette arbeidet, også den kulturelle sida. Alt i alt kommer store deler av Kinas territorium, nemlig områdene på landsbygda, til å bli forvandla til områder med framgang og lys, mens de små delene av territoriet, nemlig de områdene som er ok-

kupert av fienden, og særlig storbyene, kommer midlertidig til å bli tilbakeleggende og mørke områder.

56. Slik kan en se at den langvarige og vidstrakte motstandskrigen mot Japan er en krig med puslespillmønster både militært, politisk, økonomisk og kulturelt sett. Den er et strålende skuespill i krigshistoria, ei heltmodig gjerning av den kinesiske nasjonen og en storslått prestasjon som vil ryste verden. Denne krigen kommer ikke bare til å virke inn på Kina og Japan og drive dem begge kraftig framover. Den kommer også til å virke inn på hele verden og drive alle nasjoner, særlig de undertrykte nasjonene som India, til å marsjere framover. Alle kinesere bør bevisst kaste seg inn i denne krigen med puslespillmønster. For det er denne krigsforma den kinesiske nasjonen bruker til å frigjøre seg, den spesielle forma for frigjøringskrig som et stort halvkolonialt land fører i nittentrettiåra og i nittenførtiåra.

KAMP FOR EVIG FRED

57. Det at Kinas anti-japanske krig er langvarig er uløselig knytta sammen med kampen for evig fred i Kina og hele verden. Det har aldri vært en historisk periode som denne, der krigen er så nær evig fred. I flere tusen år etter at klassene oppstod, har livet til menneskeheten vært fullt av kriger. Hver nasjon har utkjempa utallige kriger, enten innbyrdes eller med andre nasjoner. I den imperialistiske epoken for det kapitalistiske samfunnet blir krigen ført i særlig omfattende målestokk og særskilt hensynsløst. Den første store imperialistiske krigen for tjue år sia var den første av sitt slag i historia, men ikke den siste. Bare den krigen som har starta nå, nærmer seg det å være den siste krigen, det vil si den nærmer seg evig fred for menneskeheten. Til nå har en tredjedel av verdens befolkning kommet med i krigen. Se! Italia, så Japan, Abessinia, så Spania, så Kina. Det lever nesten 600 millioner mennesker i de landa som er i krig nå, eller nesten en tredjedel av den samla befolkninga i verden. Krigen vi har nå har som kjennetegn at den pågår uavbrutt og nærmer seg evig fred. Hvorfor er den uavbrutt? Etter å ha angrepet Abessinia, gikk Italia til angrep på Spania, og Tyskland gikk med. Så gikk Japan til angrep på Kina. Hva blir det neste som skjer? Hitler vil utvilsomt ta opp kampen med stormaktene. «Fascisme er krig»¹⁸ — det er helt sant. Denne krigen vil utvikle seg til verdenskrig uten avbrudd.

Menneskeheten kan ikke unngå den katastrofen krigen er. Hvorfor sier vi da at denne krigen nærmer seg evig fred? Denne krigen er resultatet av utviklinga av den allmenne krise i verdenskapitalismen som starta med den første verdenskrigen. Denne allmenne krise driver de kapitalistiske landa inn i en ny krig, og driver framfor alt de fascistiske landa inn i nye krigseventyr. Vi kan forutse at denne krigen ikke vil redde kapitalismen, men at den vil framskynde kapitalismens sammenbrudd. Krigen vil ha større omfang og bli mer hensynsløs enn krigen for tjue år sia. Alle nasjoner kommer uunngåelig til å bli trukket inn, krigen kommer til å trekke ut svært lenge, og menneskeheten kommer til å li mye vondt. Men fordi Sovjetunionen eksisterer, og på grunn av den voksende politiske bevisstheten hos folket i verden, kommer denne krigen utvilsomt til å føre til store revolusjonære kriger som er retta mot alle kontrarevolusjonære kriger. Det er dette som gjør at denne krigen er en kamp for evig fred. Sjøl om det seinere skulle komme en annen periode med krig, kommer ikke evig verdensfred til å være langt borte. Når menneskene først har avskaffa kapitalismen, kommer de til å nå epoken med evig fred, og da blir det ikke bruk for krigen mer. Da kommer det verken til å være bruk for hærer, krigsskip, militærfly eller giftgass. Etter dette og i all framtid kommer menneskeheten aldri igjen til å oppleve krig. De revolusjonære krigene som alt har starta, er deler av krigen for evig fred. Krigen mellom Kina og Japan, to land som til sammen har ei befolkning på over 500 millioner, får en viktig plass i denne krigen for evig fred. Og resultatet av den blir frigjøring for den kinesiske nasjonen. Framtidas nye frigjorte Kina kommer ikke til å kunne skilles fra framtidas nye frigjorte verden. Følgelig får vår motstandskrig mot Japan karakteren av en kamp for evig fred.

58. Historia viser at kriger kan deles i to typer, rettferdige og urettferdige. Alle kriger som er progressive er rettferdige, og alle kriger som hindrer framsteg er urettferdige. Vi kommunister går mot alle urettferdige kriger som hindrer framsteg, men vi går ikke mot progressive, rettferdige kriger. Vi kommunister nøyer oss ikke bare med å la være å gå mot rettferdige kriger, vi deltar aktivt i dem. Den første verdenskrigen er et eksempel på urettferdig krig der begge sidene kjempa for imperialistiske interesser. Derfor kjempa kommunister over hele verden beslutsomt mot den krigen. Metoden for å bekjempe en slik krig er å gjøre alt som er mulig for å hindre den før den bryter ut, og når den først har brutt ut, å bekjempe krig med krig, å bekjempe urettferdig krig med rettferdig

krig der det er mulig. Japans krig er en urettferdig krig som hindrer framsteg. Og verdens folk, medrekna det japanske folket, må bekjempe den, og det gjør de også. I landet vårt har både folket og regjeringa, kommunistpartiet og Kuomintang, løfta rettferdighetens fane i den nasjonale revolusjonære krigen mot aggresjonen. Krigen vår er hellig og rettferdig, den er progressiv, og målet med den er fred. Målet er fred ikke bare i ett land, men i hele verden, ikke bare midlertidig, men evig fred. For å nå dette målet må vi føre en kamp på liv og død, være forberedt på ethvert offer, holde ut til siste slutt og aldri stanse før målet er nådd. Uansett hvor store ofrene er og uansett hvor lang tid vi trenger for å nå målet, ligger en ny verden med evig fred og lys allerede klart foran oss. Det som gir oss mot til å føre denne krigen, er det nye Kina og den nye verden med evig fred og lys som vi kjemper for. Fascismen og imperialismen vil gjerne gjøre krigen evig, men vi vil få gjort slutt på den om ikke så altfor lenge. Det store flertallet av menneskeheten bør anstrenge seg til det ytterste for å nå dette målet. De 450 millionene kinesere er en fjerdedel av verdens befolkning. Hvis de går sammen om å styrte den japanske imperialismen og skape et nytt Kina med frihet og likhet, yter de helt sikkert et kolossalt bidrag til kampen for evig verdensfred. Dette er ikke noe forgjeves håp, for hele verden nærmer seg dette punktet i den samfunnsmessige og økonomiske utviklinga si. Og forutsatt at flertallet av menneskeheten arbeider sammen, når vi sikkert målet vårt om en del tiår.

MENNESKETS ROLLE SOM DRIVKRAFT I KRIGEN

59. Til nå har vi forklart hvorfor krigen er en langvarig krig, og hvorfor Kina kommer til å vinne den endelige seieren. I hovedsak har vi tatt opp hva langvarig krig er, og hva det ikke er. Nå skal vi gå over til spørsmålet om hva vi skal gjøre, og hva vi ikke skal gjøre. Hvordan skal vi føre langvarig krig, og hvordan skal vi vinne endelig seier? Det er disse spørsmåla vi skal svare på nå. Derfor skal vi drøfte følgende spørsmål etter tur: Menneskets rolle som drivkraft i krigen, krig og politikk, politisk mobilisering til motstandskrigen, målet for krigen, offensiv innafor defensiven, raske avgjørelser i en langvarig krig, ytre linjer innafor indre linjer, initiativ, smidighet, planlegging, bevegelig krigføring, geriljakrig,

stillingskrig, tilintetgjøringskrig, utmattelseskrieg, mulighetene for å utnytte fiendens feil, spørsmålet om avgjørende strid i krigen mot Japan, og hæren og folket som grunnlaget for seier. La oss starte med problemet om menneskets rolle som drivkraft.

60. Vi sier at vi er mot subjektive holdninger til problemer. Med dette mener vi at vi må gå mot ideer som ikke er grunnlagt på, eller ikke er i samsvar med objektive kjensgjerninger, fordi slike ideer er tatt ut av lufta og fører på villspor, og dersom vi handler ut fra dem, vil det føre til at vi mislykkes. Men alt som skal gjøres må gjøres av mennesker. Uten menneskelig handling blir det ingen langvarig krig og ingen endelig seier. For at slike handlinger skal få virkning, må det finnes folk som kommer fram til ideer, prinsipper eller synspunkter ut fra objektive kjensgjerninger, legger fram planer og fastsetter direktiver, politiske linjer, strategi og taktikk. Ideer osv. er subjektive, mens gjerninger eller handlinger er det subjektive omsatt til det objektive. Men begge representerer menneskenes særegne rolle som drivkraft. Denne typen rolle som drivkraft kaller vi for «menneskets bevisste rolle som drivkraft», og det er et kjennetegn som skiller mennesket fra alle andre skapninger. Alle ideer som bygger på og er i samsvar med objektive kjensgjerninger, er riktige ideer, og alle gjerninger eller handlinger som bygger på riktige ideer, er riktige handlinger. Vi må gi disse ideene og handlingene og denne rolla som drivkraft fritt spillerom. Krigen mot Japan blir ført for å drive ut imperialismen og for å omdanne det gamle Kina til et nytt Kina. Dette kan vi bare oppnå når hele det kinesiske folket er mobilisert, og når den bevisste rolla de spiller som drivkraft i motstanden mot Japan, får fritt armslag. Hvis vi bare sitter stille og lar være å gjøre noe, har vi bare underkuing i vente, og det blir verken langvarig krig eller endelig seier.

61. Å spille ei bevisst rolle som drivkraft er et menneskelig kjennetegn. Dette kjennetegnet ved mennesket blir svært tydelig i krig. Sant nok blir seier eller nederlag i krig avgjort av de militære, politiske, økonomiske og geografiske vilkåra på begge sider, av hva slags krig hver side fører og av den internasjonale støtta hver av dem får. Men seier eller nederlag blir ikke avgjort bare av dette. I seg sjøl gir alt dette bare mulighet for seier eller nederlag, men det avgjør ikke spørsmålet. For å avgjøre spørsmålet må den subjektive innsatsen legges til, nemlig ledelsen av krigen og måten den blir ført på — med andre ord menneskets bevisste rolle som drivkraft i krigen.

62. Når lederne for en krig prøver å vinne, kan de ikke gå ut over de

grensene som de objektive vilkåra setter. Men innafor disse grensene kan og må de være ei drivkraft i kampen for seier. Den scenen som de militære sjefene skal opptre på, må være bygd på objektive muligheter. Men på den scenen kan de lede oppføringa av mangt et skuespill, fullt av lys og farger, kraft og storhet. Ut fra det objektive materielle grunnlaget må de militære lederne i krigen mot Japan vise hva de er gode for, og samle alle styrkene sine for å knuse fienden til nasjonen. De må endre den situasjonen som er nå, der landet og samfunnet vårt lir under angrep og undertrykking, og skape et nytt Kina med frihet og likhet. Her er det vi må og kan ta i bruk den subjektive evna vår til å lede krigen. Vi vil ikke at noen av de militære lederne våre i krigen skal løsrive seg fra de objektive vilkåra og bli klønete hissigpropper. Men vi vil avgjort at alle de militære lederne skal bli både dristige og kloke generaler. Lederne våre må ikke bare være dristige nok til å overvelde fienden, de må også være dyktige nok til å være herrer over situasjonen gjennom endringene og omskiftningene i hele krigen. Når de svømmer i krigens hav, må de ikke kave, men sørge for å nå den andre bredden med jamne tak. Strategi og taktikk som lover for hvordan en skal lede en krig, er nettopp kunsten å svømme i krigens hav.

KRIG OG POLITIKK

63. «Krig er fortsettelsen av politikken». På denne måten er krig politikk, og krig er i seg sjøl ei politisk handling. Sia oldtida har det aldri vært en krig som ikke har hatt politisk karakter. Krigen mot Japan er en revolusjonær krig som blir ført av hele nasjonen. Seieren kan ikke skilles fra krigens politiske mål — å drive ut den japanske imperialismen og bygge et nytt Kina med frihet og likhet. Det blir umulig å seire hvis vi ikke setter ut i livet den allmene politikken, som er å være utholdende i motstandskrigen og holde fast ved enhetsfronten. Det blir umulig hvis vi ikke mobiliserer hele folket og setter ut i livet de politiske prinsippene om å få enhet mellom offiserer og menige, å få enhet mellom hæren og folket og om å få fiendens styrker til å gå i oppløsning. Det blir umulig om vi ikke bruker enhetsfrontpolitikken riktig, om vi ikke mobiliserer på kulturfronten, og ikke gjør en innsats for å vinne internasjonal støtte og støtte fra folket i Japan. Kort sagt, krig kan ikke skilles fra politikk et eneste øyeblikk. Skulle det oppstå en tendens blant de anti-japanske

væpna styrkene til å undervurdere politikken ved å isolere krigen fra politikken, og gå inn for ideen om at krig er noe absolutt, så er det feilaktig og må rettes på.

64. Men krig har sine særskilte kjennetegn, det vil si at den ikke kan bli likestilt med politikk allment. «Krig er fortsettelsen av politikken med andre ... midler.»¹⁹ Når politikken utvikler seg til et visst stadium og ikke kan komme videre ved hjelp av de vanlige midlene, bryter det ut krig for å feie hindringene til side. F.eks. hindrer den halvsjølstendige stillinga til Kina den japanske imperialismen i å vokse politisk. Derfor har Japan utløst en angrepskrig for å feie denne hindringa til side. Hva med Kina? Imperialistisk undertrykking har lenge vært ei hindring for den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina. Derfor har det blitt ført mange frigjøringskriger i forsøk på å feie den imperialistiske undertrykkinga til side. Nå bruker Japan krig for å undertrykke Kina og for å blokkere framrykkinga av den kinesiske revolusjonen fullstendig. Derfor er Kina tvunget til å føre motstandskrigen, for landet er fast bestemt på å feie denne hindringa til side. Når hindringa er fjerna har vi nådd det politiske målet vårt, og krigen er slutt. Men hvis ikke hindringa er feid helt vekk, må krigen fortsette helt til målet er nådd fullt ut. Derfor er alle som prøver å få i stand kompromiss før oppgava for krigen mot Japan er fullført, nødt til å mislykkes. For sjøl om det blei inngått et kompromiss av en eller annen grunn, ville krigen bryte ut igjen. De breie folkemassene ville nemlig helt sikkert ikke bøye seg, men fortsette krigen helt til de nådde det politiske målet. Vi kan derfor si at politikk er ublodig krig, mens krig er blodig politikk.

65. Ut fra de særskilte kjennetegna ved krigen oppstår det et sett særskilte organisasjoner, ei rekke særskilte metoder og en prosess av særskilt slag. Organisasjonene er de væpna styrkene og alt som hører sammen med dem. Metodene er strategien og taktikken for å lede krigen. Prosessen er den særskilte forma for samfunnsmessig virksomhet der de væpna styrkene som kjemper mot hverandre, angriper hverandre eller forsvarer seg mot hverandre, bruker strategi og taktikk som er gunstig for dem sjøl og ugunstig for fienden. Krigserfaring er følgelig ei særskilt form for erfaring. Alle som deltar i krig må kvitte seg med det vanlige levesettet sitt og venne seg til krigen før de kan seire.

POLITISK MOBILISERING TIL MOTSTANDSKRIGEN

66. Vi kan ikke vinne en så stor nasjonal revolusjonær krig som vår uten omfattende og grundig politisk mobilisering. Før krigen mot Japan var det ingen politisk mobilisering til motstand mot Japan. Dette var ei stor ulempe for oss, og som følge av det har Kina allerede tapt et trekk til fienden. Etter at krigen starta, var den politiske mobiliseringa langt fra omfattende, for ikke å snakke om grundig. Det var fiendens kanonild og bombene som blei sluppet ned fra fiendens fly, som brakte nyheten om krigen ut til det store flertallet av folket. Det var også ei slags mobilisering, men det var fienden som gjorde det for oss, vi gjorde det ikke sjøl. Til og med nå lever folket i ro og fred som vanlig i de mer avsidesliggende områdene hvor en ikke hører kanontordenen. Denne situasjonen må forandres, ellers kan vi ikke vinne denne kampen på liv og død. Vi må aldri tape et eneste nytt trekk til fienden. Tvert om, vi må utnytte dette trekket, den politiske mobiliseringa, fullt ut for å få overtaket på han. Dette trekket er avgjørende. Det har virkelig førsterangs betydning, mens det at vi er dårligere væpna og underlegen i andre ting bare kommer i andre rekke. Mobiliseringa av vanlige folk over hele landet kommer til å skape et svært hav vi kan drukne fienden i. Det kommer til å skape de vilkåra som oppveier at vi er dårligere væpna og underlegen i andre ting, og det kommer til å skape det som er nødvendig for å overvinne alle vansker i krigen. For å seire må vi holde fram med motstandskrigen, enhetsfronten og den langvarige krigen. Men alt dette kan ikke skilles fra mobiliseringa av vanlige folk. Å ønske seier og likevel forsømme politisk mobilisering er som å ville «dra sørover ved å kjøre vogna mot nord». Det ville uunngåelig føre til at en ga slipp på seieren.

67. Hva betyr politisk mobilisering? For det første betyr det å fortelle hæren og folket om det politiske målet for krigen. Det er nødvendig at hver soldat og sivilist forstår hvorfor vi må utkjempe krigen, og på hvilken måte den angår han. Det politiske målet for krigen er «å drive ut den japanske imperialismen og bygge et nytt Kina med frihet og likhet». Vi må kunngjøre dette målet for alle, for alle soldater og sivilister, før vi kan skape et oppsving i kampen mot Japan og få hundrevis av millioner mennesker til å stå sammen som én mann for å yte alt de har til krigen. For det andre er det ikke nok bare å forklare målet for dem. Vi må også

gjøre greie for tiltaka og politikken for å nå målet, det vil si det må finnes et politisk program. Vi har allerede Tipunktsprogrammet for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen og også Programmet for væpna motstand og gjenoppbygging av landet. Vi må spre begge to i hæren og blant folket og mobilisere alle til å sette dem ut i livet. Uten et skarpskårent, konkret politisk program er det umulig å mobilisere alle de væpna styrkene og hele folket til å føre krigen mot Japan fram til slutten. For det tredje, hvordan skal vi mobilisere dem? Muntlig, med løpesedler og plakater, aviser, bøker og hefter, ved hjelp av skuespill og filmer, gjennom skolene, gjennom masseorganisasjonene og gjennom kadrene våre. Det som har blitt gjort hittil i områdene til Kuomintang er bare en dråpe i havet. Dessuten har det blitt gjort på en måte som folket ikke har likt, og i en ånd som er fremmed for dem. Dette må endres drastisk. For det fjerde er det ikke nok å mobilisere én gang. Den politiske mobiliseringen til motstandskrigen må pågå uavbrutt. Jobben vår er ikke å lese opp det politiske programmet vårt for folket, for ingen vil høre på slike opplesinger. Vi må knytte den politiske mobiliseringen til krigen sammen med utviklinga i krigen og med livet til soldatene og folket, og vi må gjøre den til en bevegelse som pågår uten stans. Dette er ei uhyre viktig sak, og seier i krigen er i første rekke avhengig av den.

MÅLET FOR KRIGEN

68. Her tar vi ikke opp det politiske målet for krigen. Det politiske målet for motstandskrigen mot Japan er allerede blitt definert som «å drive ut den japanske imperialismen og bygge et nytt Kina med frihet og likhet». Her tar vi for oss det grunnleggende målet for krig, krig som «blodig politikk», krig som to hærer som slakter hverandre. Målet for krigen er ikke annet enn «å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden» (å ødelegge fienden betyr å avvæpne han eller «ta fra han krafta til å gjøre motstand», men det betyr ikke å ødelegge hvert medlem av styrkene hans fysisk). I oldtida førte en krig med spyd og skjold, spydet blei brukt til å angripe og ødelegge fienden og skjoldet til å forsvare og ta vare på seg sjøl. Fram til i dag er alle våpen fortsatt ei videreføring av spydet og skjoldet. Bombeflyet, maskingeværet, de langtrevkende kanonene og giftgassen er utvikla fra spydet. Tilfluktsrommet, stålhelmen, betongbunkeren og gassmaska er utvikla fra skjoldet. Stridsvogna er et

nytt våpen som forener funksjonene til både spydet og skjoldet. Angrep er det viktigste midlet til å ødelegge fienden, men en kan ikke klare seg uten forsvar. I angrep er det kortsiktige målet vårt å ødelegge fienden, men samtidig er det å ta vare på oss sjøl. For hvis ikke fienden blir ødelagt, blir du ødelagt sjøl. I forsvar er det kortsiktige målet vårt å ta vare på oss sjøl, men samtidig er forsvaret et middel til å utfylle angrepet eller forberede overgangen til angrepet. Tilbaketrekking hører til kategorien forsvar og er en fortsettelse av forsvaret, mens forfølgning er en fortsettelse av angrepet. Vi må understreke at hovedmålet for krigen er å ødelegge fienden, og at å ta vare på seg sjøl kommer i andre rekke. For bare ved å ødelegge fienden i stort antall, kan en ta vare på seg sjøl virkningsfullt. Derfor blir angrep — hovedmidlet til å ødelegge fienden — det viktigste, mens forsvar — et utfyllende middel til å ødelegge fienden og et middel til å ta vare på seg sjøl — kommer i andre rekke. I virkelig krigføring spiller forsvaret hovedrolla det meste av tida og angrepet resten av tida. Men ser vi på krigen som helhet, er angrep likevel det viktigste.

69. Hvordan rettferdiggjør vi at vi oppmuntrer til heltmodige offer i krig? Er ikke det i strid med «å ta vare på seg sjøl»? Nei, det er ikke det. Å ofre og ta vare på seg sjøl står både i motsetning til hverandre og utfyller hverandre. Krig er blodig politikk og krever en pris, noen ganger en umåtelig høy pris. Å ofre (ikke ta vare på) styrkene sine delvis og midlertidig tjener til å ta vare på hele styrken sin for alltid. Det er nettopp derfor vi sier at angrep, som grunnleggende sett er et middel til å ødelegge fienden, også har en funksjon i å ta vare på egne styrker. Det er også årsaka til at forsvar må følges av angrep og ikke bare være reint forsvar.

70. Målet for krigen, nemlig å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden, er kjernen i krigen og grunnlaget for alle krigshandlinger. Det er den kjernen som gjennomsyrrer alle krigshandlinger, fra det tekniske til det strategiske. Målet for krigen er grunnprinsippet for krigen, og ingen tekniske, taktiske eller strategiske ideer eller prinsipper kan avvike fra det på noen som helst måte. Hva betyr for eksempel prinsippet om å «søke dekning og utnytte ildkrafta fullt ut» når en skyter? Hensikten med å søke dekning er å ta vare på seg sjøl, og hensikten med å utnytte ildkrafta fullt ut er å ødelegge fienden. Det første gir opphav til slike teknikker som å utnytte lendet og særpreget det har, rykke fram sprangvis og danne spredt formasjon. Det andre gir opphav til andre teknikker som å

rydde skuddfeltet og organisere et ildnett. Når det gjelder angrepsstyrken, styrken som skal binde fienden og reservestyrken i en taktisk operasjon, skal den første brukes til å tilintetgjøre fienden, den andre til å ta vare på egne styrker og den tredje til begge formål etter omstendighetene. Enten skal den brukes til å tilintetgjøre fienden (i så fall forsterker den angrepsstyrken, eller tjener som en forfølgelsesstyrke), eller til å ta vare på egne styrker (i så fall forsterker den styrkene som skal binde fienden, eller tjener som en dekningsstyrke). Derfor kan ingen tekniske, taktiske eller strategiske prinsipper eller operasjoner på noen måte avvike fra målet for krigen, og dette målet gjennomsyrrer hele krigen og preger den fra begynnelse til slutt.

71. De som leder krigen mot Japan på ulike nivåer må verken tape av syne motsetninga mellom de grunnleggende faktorene på hver side eller målet for denne krigen. I løpet av de militære operasjonene kommer disse grunnleggende faktorene, som står i motsetning til hverandre, til syne gjennom kampen de to sidene fører for å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden. I krigen vår kjemper vi for seier i hver eneste trefning, stor eller liten, vi kjemper for å avvæpne en del av fienden og for å ødelegge en del av mannskapet og materiellet hans. Vi må samle resultatene fra disse ødeleggelsene av deler av fiendestyrkene til viktige strategiske seirer. På denne måten skal vi nå det endelige politiske målet, som er å kaste ut fienden, beskytte fedrelandet og bygge et nytt Kina.

OFFENSIV INNAFOR DEFENSIVEN, RASKE AVGJØRELSER I EN LANGVARIG KRIG, YTRE LINJER INNAFOR INDRE LINJER

72. La oss nå undersøke den særskilte strategien i motstandskrigen mot Japan. Vi har alt sagt at vi bruker strategien med langvarig krig for å gjøre motstand mot Japan, og dette er helt riktig. Men denne strategien er allmenn, ikke konkret. Hvordan skal vi helt konkret føre den langvarige krigen? Nå skal vi drøfte dette spørsmålet. Svaret vårt er: I det første og andre stadiet av krigen, dvs. i de stadiene der fienden er på offensiven og holder fast på det han har vunnet, må vi føre taktiske offensiver innafor den strategiske defensiven, felttog og slag med rask avgjørelse innafor den strategisk langvarige krigen, og felttog og slag på

ytre linjer innafor strategiske indre linjer. I det tredje stadiet må vi sette i gang den strategiske motoffensiven.

73. Ettersom Japan er ei sterk imperialistmakt, og vi er et svakt halv-kolonialt og halvføydalt land, har Japan tatt i bruk politikken med den strategiske offensiven, mens vi er på den strategiske defensiven. Japan prøver å sette strategien for en krig med rask avgjørelse ut i livet. Vi må bevisst sette strategien for langvarig krig ut i livet. Japan bruker dusinvis av hærdivisjoner som er temmelig effektive i strid (nå er det tretti av dem) og en del av marinen for å innringe og blokkere Kina både fra land og fra sjøen, og det bruker flyvåpenet til å bombe Kina. Den japanske hæren har allerede oppretta en utstrakt front som strekker seg fra Pao-tow til Hangchow, og marinen har nådd fram til Fukien og Kwangtung. Slik gjennomfører Japan operasjoner på ytre linjer i stor stil. På den andre sida er vi i den stillinga at vi opererer på indre linjer. Alt dette skyldes at fienden er sterk mens vi er svake. Dette er ei side ved situasjonen.

74. Men det fins ei annen og stikk motsatt side. Sjøl om Japan er sterkt, har det ikke nok soldater. Sjøl om Kina er svakt, har det et enormt territorium, ei stor befolkning og massevis av soldater. Dette har to viktige følger. For det første kan fienden bare okkupere noen store byer, de viktigste samferdselslinjene og en del av slettelandet når han bruker de små styrkene sine mot et enormt stort land. Dermed har fienden vært nødt til å la vidstrakte områder ligge ubesatt innafor det territoriet han okkuperer. Dette er områder som utgjør et enormt operasjonsfelt for geriljakrigføringa vår. La oss se på Kina som helhet: Sjøl om fienden greier å okkupere linja som forbinder Kanton, Wuhan og Lanchow og de områdene som ligger i nærheten, kan han neppe ta de områdene som ligger på den andre sida av denne linja. Dette gir Kina et hovedbakland og livsviktige baser. Derfra kan Kina føre den langvarige krigen fram til endelig seier. For det andre blir fienden innringa av de store styrkene våre når han setter de små styrkene sine opp mot store styrker. Fienden angriper oss fra flere kanter, strategisk er han på ytre linjer mens vi er på indre linjer, strategisk er han på offensiven mens vi er på defensiven. Alt dette ser svært ugunstig ut for oss. Men vi kan utnytte de to fordelene våre, nemlig det enorme territoriet og de store styrkene. I stedet for å føre en hardnakka stillingskrig, kan vi drive smidig bevegelig krigføring. Vi kan bruke flere divisjoner mot en fiendtlig divisjon, flere titusener av våre soldater mot ti tusen av soldatene hans, flere kolonner mot en av kolonnene hans, og plutselig innringe og angripe en

enkelt kolonne fra de ytre linjene av slagmarka. På denne måten blir fienden tvunget til å kjempe på indre linjer og på defensiven i felttog og slag, enda han opererer på ytre linjer og er på offensiven i strategiske operasjoner. Derimot kommer våre styrker til å operere på ytre linjer og være på offensiven i felttog og slag, enda de opererer på indre linjer og er på defensiven strategisk sett. Dette er metoden for å ta seg av én, eller faktisk alle, fiendtlige kolonner som rykker fram mot oss. Begge de konsekvensene som er drøfta her skyldes at fiendens styrker er små, mens våre er store. Dessuten er fiendens styrker sterke (med omsyn til våpen og opplæring) sjøl om de er små, mens våre styrker er svake (med omsyn til våpen og opplæring, men ikke når det gjelder kammoral) sjøl om de er store. Derfor må vi ikke bare bruke store styrker mot små, og operere fra ytre mot indre linjer i felttog og slag, men vi må også ta sikte på raske avgjørelser. For å oppnå raske avgjørelser bør vi vanligvis angripe fienden når han er i bevegelse, og ikke når han er i ro. På forhånd må vi trekke sammen en stor styrke og ligge i dekning langs den ruta som fienden sikkert kommer til å følge, og mens han er på marsj, må vi plutselig rykke fram for å innringe og angripe han før han skjønner hva som skjer. På denne måten kan slaget bli avslutta raskt. Kjemper vi godt, kan vi ødelegge hele den fiendtlige styrken, eller størsteparten, eller en del av den. Og sjøl om vi ikke kjemper så godt, kan vi likevel påføre han store tap. Dette gjelder for hvert eneste ett av slagene våre. Hvis vi kunne vinne en forholdsvis stor seier hver måned, som den ved Pinghsingkuan eller Taierhchuan, for ikke å snakke om hvis vi kunne vinne flere slike seirer, ville det undergrave kammoralen til fienden kraftig, styrke moralen i våre egne styrker og vekke internasjonal støtte. På denne måten blir den strategisk langvarige krigen vår gjort om til slag med raske avgjørelser i felten. Fiendens krig, som strategisk sett skulle være en krig med rask avgjørelse, er nødt til å gå over i en langvarig krig etter at han er blitt slått i mange felttog og slag.

75. Kort sagt, det operasjonsprinsippet som er nevnt her for å utkjempe felttog og slag, er prinsippet om «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer». Det er det motsatte av det strategiske prinsippet vårt om «langvarig defensiv krigføring på indre linjer». Likevel er det ikke til å komme utenom når vi skal gjennomføre denne strategien. I begynnelsen av motstandskrigen brukte vi «langvarig defensiv krigføring på indre linjer» som prinsipp for felttog og slag også. Men dette passer absolutt ikke til forholda der fienden er liten mens vi er store, og der fienden er

sterk mens vi er svake. Skulle vi bruke prinsippet på denne måten, ville vi aldri nå det strategiske målet vårt med en langvarig krig, og vi ville bli slått av fienden. Derfor har vi alltid gått inn for å organisere styrkene i hele landet i ei rekke store feltarméer. Hver av dem svarer til en av fiendens feltarméer, men er to, tre eller fire ganger så sterk som dem. På denne måten skal vi holde fienden opptatt på vidstrakte krigsskueplasser i samsvar med det prinsippet som er nevnt her. Dette prinsippet med «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer» kan og må brukes både i geriljakrig og i regulær krig. Det er ikke bare på ett stadium av krigen det kan brukes, men under hele krigen. I stadiet med den strategiske motoffensiven kommer vi til å være bedre teknisk utstyrt, og vi kommer ikke lenger til å være i den stillinga at vi er den svake som slåss mot den sterke. Hvis vi fortsetter å bruke tallmessig overlegenhet i raskt avgjorte offensive slag fra ytre linjer, kan vi klare å ta fanger og krigsbytte i stort omfang og med langt større virkning. Hvis vi for eksempel bruker to, tre eller fire motoriserte divisjoner mot en motorisert fiendtlig divisjon, kan vi være desto sikrere på å ødelegge den. Det er noe alle veit at flere kraftige karer lett kan rundjule én.

76. Hvis vi beslutsomt bruker «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer» på ei slagmark, endrer vi ikke bare styrkeforholdet på denne slagmarka, vi endrer også den allmenne situasjonen litt etter litt. På slagmarka kommer vi til å være på offensiven og fienden på defensiven. Vi bruker tallmessig overlegne styrker på ytre linjer, og fienden bruker tallmessig underlegne styrker på indre linjer. Vi prøver å få raske avgjørelser, mens fienden ikke klarer å trekke kampen i langdrag for å vente på forsterkninger, uansett hvor mye han prøver. På grunn av alt dette kommer stillinga til fienden til å endre seg fra å være sterk til å bli svak, fra å være overlegen til å bli underlegen, mens stillinga til styrkene våre vil endre seg fra å være svak til å bli sterk, fra å være underlegen til å bli overlegen. Etter at vi har utkjempe og vunnet mange slike slag, vil den allmenne situasjonen mellom oss og fienden endre seg. Det vil si, vi kommer litt etter litt til å styrke oss sjøl og svekke fienden ved å samle opp seirer på mange slagmarker ved hjelp av raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer. Dette er nødt til å påvirke det allmenne styrkeforholdet og endre det. Når dette skjer, vil disse endringene sammen med andre faktorer på vår side, og sammen med endringene i fiendens leir og en gunstig internasjonal situasjon, føre til at den totale situasjonen mellom oss og fienden forandrer seg, først til en jambyrdig situasjon, og

seinere til en situasjon der vi er overlegne. Da er tida inne til å sette i gang motoffensiven og drive fienden ut av landet.

77. Krig er ei styrkeprøve. Men det opprinnelige styrkemønsteret endrer seg i løpet av krigen. Subjektiv innsats er avgjørende her — vinne flere seirer og gjøre færre feil. De objektive forholda gjør det mulig med slike endringer. Men for å gjøre det mulige til virkelighet, er både riktig politikk og subjektiv innsats absolutt nødvendig. Det er da det subjektive spiller den avgjørende rolla.

INITIATIV, SMIDIGHET OG PLANLEGGING

78. I raskt avgjorte offensive felttog og slag på ytre linjer, som vi nettopp har drøfta, er «offensiven» nøkkelleddet. «Ytre linjer» sikter til hvor offensiven blir ført, og «raskt avgjort» til hvor lenge den varer. Derfor kaller vi dette «raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer.» Det er det beste prinsippet for å føre en langvarig krig, og det er også prinsippet for det en kaller bevegelig krigføring. Men det kan ikke gjennomføres uten initiativ, smidighet og planlegging. La oss nå studere disse tre spørsmåla.

79. Vi har allerede drøfta menneskets bevisste rolle som drivkraft. Hvorfor snakker vi om initiativ igjen da? Med bevisst rolle som drivkraft mener vi bevisst handling og innsats. Dette er noe som skiller mennesket fra andre levende vesener, og det viser seg særlig klart i krig. Alt dette har vi allerede drøfta. Her betyr initiativ at en hær har handlefrihet til forskjell fra at den blir pressa så den mister handlefriheten. Handlefrihet er livsviktig for en hær. Med en gang en hær mister handlefriheten, står den i fare for å bli nederlag eller bli tilintetgjort. Når en soldat blir avvæpna, skyldes det at han har mista handlefriheten fordi han har blitt tvunget inn i ei passiv stilling. Det samme gjelder når en hær blir nederlag. På grunn av dette gjør begge partene i en krig alt de kan for å vinne initiativet og unngå passivitet. En kan si at raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer, som vi går inn for, og smidigheten og planlegginga som er nødvendig for å gjennomføre dette, har som målsetting å vinne initiativet for å tvinge fienden inn i ei passiv stilling og nå målet med å ta vare på oss sjøl og ødelegge fienden. Men initiativ eller passivitet kan ikke skilles fra overlegen eller underlegen evne til å føre krig. Derfor kan dette heller ikke skilles fra om den subjektive ledelsen av krig.

gen er riktig eller feilaktig. I tillegg kan en rive til seg initiativet og tvinge fienden til passivitet hvis en utnytter at fienden vurderer en situasjon feil og er uforberedt. Dette skal vi analysere nå.

80. Initiativ kan ikke skilles fra overlegen evne til å føre krig, mens passivitet ikke kan skilles fra underlegen evne til å føre krig. Slik overlegenhet eller underlegenhet er det objektive grunnlaget for initiativ eller passivitet. Det er naturlig at det er lettere å holde på og utøve det strategiske initiativet gjennom en strategisk offensiv. Men det er bare mulig å holde på initiativet alltid og overalt, det vil si å ha det absolutte initiativet, når en setter absolutt overlegenhet opp mot absolutt underlegenhet. Når en sterk, sunn mann slåss med en krøpling, har han det absolutte initiativet. Hvis det ikke hadde vært så mange uløselige motsigelser i Japan, hvis Japan for eksempel kunne ha kasta inn en kjempemessig styrke på flere millioner eller ti millioner mann på en gang, hvis de finansielle ressursene hadde vært flere ganger så store som de er, hvis Japan ikke hadde møtt motstand fra sitt eget folk eller fra andre land, og hvis det ikke hadde gjennomført den barbariske politikken som vekker desperat motstand fra det kinesiske folket, da ville Japan kunne klare å holde på absolutt overlegenhet og ha det absolutte initiativet alltid og overalt. I historia er det sjelden at en slik absolutt overlegenhet viser seg i de første stadiene av en krig eller et felttog, men den kommer til syne mot slutten. For eksempel var Entente-landa absolutt overlegne og Tyskland absolutt underlegen like før Tyskland kapitulerte i den første verdenskrigen, slik at Tyskland blei slått og Entente-landa seira. Dette er et eksempel på absolutt overlegenhet og underlegenhet mot slutten av en krig. Et eksempel til: Like før Kinas seier ved Taierhchuang blei de isolerte japaniske styrkene absolutt underlegne etter harde kamper, mens våre styrker var absolutt overlegne. Derfor blei fienden slått, og vi seira. Dette er et eksempel på absolutt overlegenhet og underlegenhet mot slutten av et felttog. En krig eller et felttog kan også ende i en situasjon med relativ overlegenhet, eller i en situasjon der partene er jambyrdige. I så fall blir det kompromiss i krigen eller dødpunkt i felttoget. Men i de fleste tilfellene er det absolutt overlegenhet og underlegenhet som avgjør seier eller nederlag. Alt dette gjelder for slutten av en krig eller et felttog, og ikke for begynnelsen. Vi kan forutsi utfallet av den kinesisk-japanske krigen: Japan blir absolutt underlegen og lir nederlag, og Kina blir absolutt overlegen og vinner seier. Men for tida er den ene sida bare relativt, og ikke absolutt, overlegen, og den andre sida er bare relativt, og ikke ab-

solutt, underlegen. Japan har fordel av den militære, økonomiske og politisk-organisatoriske styrken sin, og vi er svake militært, økonomisk og politisk-organisatorisk. Dette gjør at Japan er overlegen, og skaper grunnlag for at Japan har initiativet. Men denne overlegenheten blir redusert av de indre motsigelsene i Japan, fordi Japans militære styrke og styrke på andre områder ikke er stor i kvantitet, og på grunn av mange andre ulemper. Etter at Japan rykka inn i Kina har overlegenheten blitt enda mindre, for her har Japan fått det enorme territoriet vårt, den store befolkninga, den tallmessig sterke hæren og den beslutsomme landsomfattende motstanden mot seg. Derfor har Japans stilling totalt sett blitt ei relativt overlegen stilling, og dermed har Japans evne til å utøve og holde på initiativet blitt begrensa, og dermed er også den blitt relativ. Kina er havna i ei noe passiv stilling strategisk sett på grunn av underlegen styrke. Ikke desto mindre er landet kvantitativt sett overlegent når det gjelder territorium, befolkning og tropper. Det er også overlegent når det gjelder kammoralen i folket og hæren og i det patriotiske hatet de føler mot fienden. Sammen med andre fordeler gjør denne overlegenheten Kina mindre underlegen med omsyn til militær, økonomisk og annen styrke, og den kinesiske underlegenheten endres til relativ strategisk underlegenhet. Dette gjør også graden av Kinas passivitet mindre, slik at landet nå strategisk sett bare er i ei relativt passiv stilling. Men all passivitet er ei ulempe, og en må gjøre alt en kan for å bli kvitt den. Militært sett kan en gjøre dette ved at en beslutsomt fører raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer, setter i gang geriljakrigføring i de bakre områdene til fienden, og på denne måten sikrer overveldende lokal overlegenhet og lokalt initiativ i mange felttog med bevegelig krigføring og geriljakrigføring. Hvis vi har slik lokal overlegenhet og lokalt initiativ i mange felttog, kan vi litt etter litt skape strategisk overlegenhet og strategisk initiativ og komme oss ut av den strategiske underlegenheten og passiviteten. Slik er det innbyrdes forholdet mellom initiativ og passivitet, mellom overlegenhet og underlegenhet.

81. Ut fra dette kan vi også forstå forholdet mellom initiativ eller passivitet på den ene sida og den subjektive ledelsen av krigen på den andre. Som vi allerede har forklart, er det mulig å komme seg ut av stillinga med relativ strategisk underlegenhet og passivitet. Metoden er å skape lokal overlegenhet og lokalt initiativ i mange felttog, og på den måten ta den lokale overlegenheten og det lokale initiativet fra fienden og dømme han til underlegenhet og passivitet. Slike lokale framganger betyr strate-

gisk overlegenhet og initiativ for oss og strategisk underlegenhet og passivitet for fienden. Ei slik endring er avhengig av riktig subjektiv ledelse. Hvorfor? Fordi samtidig som vi prøver å bli overlegne og få initiativet, gjør fienden det samme. Sett fra denne synsvinkelen er krig en kappestrid i subjektiv dyktighet mellom lederne for hærene som står mot hverandre i kampen for å vinne overlegenhet og initiativ på grunnlag av materielle vilkår som militære styrker og finansielle ressurser. I denne striden blir det en seierherre og en taper. Ser vi bort fra forskjellen i de objektive materielle vilkåra, så er det den riktige subjektive ledelsen til seierherren som gjør at han vinner, mens det er den feilaktige subjektive ledelsen til taperen som gjør at han blir slått. Vi innrømmer at fenomenet krig er mindre handgripelig og prega av større usikkerhet enn noe annet samfunnsfenomen, med andre ord er det mer et spørsmål om «sannsynlighet». Likevel er krig slett ikke noe overnaturlig, men en verdslig prosess som blir styrt av nødvendighetens lover. Derfor er ordtaket til Sun Wu Tzu: «Kjenn fienden og kjenn deg sjøl, så kan du kjempe hundre slag uten fare for nederlag»²⁰ fortsatt en vitenskapelig sannhet. Vi gjør feil fordi vi veit for lite om fienden og oss sjøl. Dessuten er det i mange tilfeller umulig å vite alt om begge sidene på grunn av krigens egenart. Det er dette som skaper usikkerhet om militære forhold og operasjoner, og dette fører igjen til feil og nederlag. Men uansett hvordan situasjonen er og hvilke trekk som blir gjort i en krig, kan en kjenne til de allmenne sidene og kjernepunktene. Det er mulig for en militær sjef å gjøre færre feil og stort sett lede riktig, ved først å bruke alle mulige former for oppklaring, og så trekke kloke slutninger og vurdere klokt. Væpna med «stort sett riktig ledelse», kan vi vinne flere slag og gjøre om underlegenheten vår til overlegenhet og passiviteten vår til initiativ. Det er slik initiativ eller passivitet henger sammen med riktig eller feilaktig subjektiv ledelse av en krig.

82. Feilaktig subjektiv ledelse kan endre overlegenhet og initiativ til underlegenhet og passivitet, og riktig subjektiv ledelse kan skape ei endring i motsatt retning. Denne påstanden blir desto mer overbevisende når vi ser på lista over de nederlaga som store og mektige hærer har lidd, og på seirene som små og svake hærer har vunnet. Det er mange slike tilfeller i kinesisk og utenlandsk historie. Eksempler i Kina er slaget om Chengpu mellom statene Tsin og Chu,²¹ slaget ved Chengkao mellom statene Chu og Han,²² slaget der Han Hsin seira over hærene til Chao,²³ slaget om Kunyang mellom statene Hsin og Han,²⁴ slaget om Kuantu

mellom Yuan Shao og Tsao Tsao,²⁵ slaget om Chihpi mellom statene Wu og Wei,²⁶ slaget ved Yiling mellom statene Wu og Shu,²⁷ slaget ved Feishui mellom statene Chin og Tsin,²⁸ osv. De fleste av felttoga til Napoleon og borgerkrigen i Sovjetunionen etter Oktoberrevolusjonen er noen utenlandske eksempler på det samme. I alle disse tilfellene seira små styrker over store, og underlegne styrker over overlegne. I alle disse tilfellene satte den svakeste styrken lokal overlegenhet og lokalt initiativ opp mot fiendens lokale underlegenhet og passivitet. Først tilføyde de fienden ett sviende nederlag, så gikk de mot resten av styrkene hans og knuste dem en for en. De skaffa seg overlegenhet og reiv til seg initiativet, og på den måten snudde de opp ned på den totale situasjonen. Det var omvendt for fienden som fra først av hadde vært overlegen og hatt initiativet. På grunn av subjektive feil og indre motsigelser hendte det noen ganger at fienden mista ei utmerka eller ganske god stilling der han var overlegen og hadde initiativet, og blei en general uten hær eller en konge uten rike. Dermed kan en også se at sjøl om overlegen eller underlegen evne til å føre krig er det objektive grunnlaget for initiativ eller passivitet, betyr det ikke i seg sjøl virkelig initiativ eller passivitet. Virkelig initiativ eller virkelig passivitet kan bare komme gjennom kamp, gjennom en kappestrid i dyktighet. I kampen kan riktignok subjektiv ledelse gjøre underlegenhet om til overlegenhet og passivitet til initiativ, og feilaktig subjektiv ledelse kan gjøre det motsatte. Hvert eneste herskende dynasti blei slått av revolusjonære hærer. Dette viser at rein overlegenhet på noen områder ikke er noen garanti for initiativ, og langt mindre for endelig seier. Dersom den underlegne parten støtter seg på de tilhøva som rår, anstrenger seg aktivt og sikrer visse nødvendige vilkår, kan han rive til seg initiativet og seieren fra den overlegne parten.

83. Den som feilvurderer situasjonen eller blir tatt på senga, kan miste overlegenheten og tape initiativet. Med overlegg å få fienden til å feilvurdere situasjonen og så overrumple han, er derfor to måter å bli overlegen og ta initiativet på, og det er sannelig to viktige måter. Hva er feilvurderinger? «Å ta hver busk og hvert tre på Pakung-fjellet for å være en fiendtlig soldat»²⁹ er et eksempel på feilvurdering. Og «å gjøre en skinnmanøver i øst, men angripe i vest» er en måte å få fienden til å feilvurdere situasjonen på. Når vi har tilstrekkelig støtte fra massene til at vi kan hindre at opplysninger lekker ut, kan vi ofte greie å få fienden ned i ei hengemyr av feilaktige vurderinger og handlinger ved hjelp av forskjellige knep, slik at han mister overlegenheten og taper initiativet.

Ordtaket «Det kan aldri bli for mye lureri i krig» betyr nettopp dette. Hva betyr det «å bli tatt på senga»? Det betyr å være uforberedt. Overlegenhet er ikke virkelig overlegenhet hvis en ikke er forberedt, og da kan en heller ikke ha initiativet. Hvis en har forstått dette, kan en styrke som er underlegen, men forberedt, ofte vinne over en overlegen fiende med overraskelsesangrep. Vi sier at en fiende som er i bevegelse er lett å angripe nettopp fordi han ikke er på vakt, det vil si, han er uforberedt. Disse to tingene — å få fienden til å feilvurdere situasjonen og utsette han for overraskelsesangrep — betyr å føre uvissheten i krigen over på fienden, mens vi sikrer oss sjøl størst mulig visshet. Da vinner vi overlegenhet, initiativ og seier. Forutsetninga for å få til alt dette er at massene er svært godt organisert. Derfor er det umåtelig viktig å få de som er mot fienden til å væpne seg alle sammen, gjøre omfattende raid mot fienden, hindre at det lekker ut opplysninger og sørge for at våre egne styrker blir skjerma. På denne måten kan ikke fienden vite hvor og når styrkene våre kommer til å angripe, og vi har skapt et objektivt grunnlag for at fienden for sin del skal feilvurdere og ikke få forberede seg. Det var mye på grunn av de organiserte væpna folkemassene at den svake og lille styrken til den kinesiske rødehæren var i stand til å vinne mange slag i perioden med jordbruksrevolusjonskrigen. Logisk sett burde en nasjonal krig vinne breiere massestøtte enn en jordbruksrevolusjonskrig, men tidligere feil har ført til at folket ikke er organisert.³⁰ Derfor kan de ikke trekkes inn øyeblikkelig for å tjene saka, og noen ganger blir folket til og med brukt av fienden. Vi må beslutsomt reise folket i stor målestokk, for bare på den måten kan vi sikre oss uuttømmelige ressurser til å møte alle krav som krigen stiller. I tillegg kommer folkemassene avgjort til å spille ei stor rolle når det gjelder å gjennomføre taktikken vår med å slå fienden ved å villede han, og ta han på senga. Vi er ikke hertug Hsiang av Sung, og har ikke noe bruk for den tåpelige moralen hans.³¹ For å seire må vi så langt det er mulig tette igjen ørene og øynene på fienden, slik at han blir blind og døv, og forvirre de militære sjefene hans, slik at de mister hodet. Det som er sagt her, dreier seg om hvordan initiativ eller passivitet henger sammen med den subjektive ledelsen av krigen. Slik subjektiv ledelse er unnnværlig for å slå Japan.

84. Stort sett har Japan beholdt initiativet i stadiet med offensiven sin. Det skyldes den militære makta Japan har, og at det har utnytta de subjektive feilene våre, før og nå. Men nå begynner Japans initiativ å bli svekka til en viss grad. Det skyldes alle svakhetene innafør Japan sjøl og

de subjektive feilene som Japan har gjort i løpet av krigen (mer om dette seinere), og det skyldes også alle fordelene vi har. Nederlaget til fienden ved Taierhchuang og den knipa han var i i Shansi, beviser dette klart. Den omfattende utviklinga av geriljakrigføring i de bakre områdene til fienden har satt garnisonene hans i de okkuperte områdene i ei fullstendig passiv stilling. Sjøl om fienden fortsatt har den strategiske offensiven og initiativet, blir det slutt på initiativet hans når det er slutt på den strategiske offensiven. Den første årsaka til at fienden ikke kan greie å holde på initiativet, er at han har for få soldater, og det gjør det umulig for han å fortsette offensiven i det uendelige. Den andre årsaka til at fienden blir nødt til å stanse offensiven sin før eller seinere og ikke kan greie å holde på initiativet, er den offensive krigføringa vår i felttog og geriljakrigføringa vår bak fiendens linjer, i tillegg til andre faktorer. Den tredje årsaka er at Sovjetunionen fins, og at den internasjonale situasjonen endrer seg. Av dette kan vi se at initiativet til fienden er begrensa og kan bli brutt. Hvis Kina kan fortsette med militære operasjoner der det lar hovedstyrkene sine føre offensiv krigføring i felttog og slag, utvikler kraftig geriljakrigføring i fiendens bakre områder og mobiliserer folket politisk i brei målestokk, kan vi litt etter litt bygge opp ei stilling der vi har det strategiske initiativet.

85. La oss nå drøfte smidighet. Hva er smidighet? Det er å sette initiativet ut i livet i militære operasjoner. Det er å bruke væpna styrker på en smidig måte. Den sentrale oppgava når en skal lede en krig, er å bruke væpna styrker på en smidig måte, ei oppgave det er ytterst vanskelig å utføre godt. I tillegg til å organisere og skolere hæren og folket, er oppgavene i krigen å bruke tropper i strid, og **akk** dette gjør en for å vinne kampen. Det er sjølsagt vanskelig å organisere en hær osv., men det er enda vanskeligere å bruke den, særlig når den svake kjemper mot den sterke. For å gjøre det kreves det høy grad av subjektiv dyktighet, og det kreves at en overvinner den forvirringa, uklarheten og uvissheten som er særmerka for krigen, og finner fram til orden, klarhet og visshet i den. Bare på denne måten kan vi gjøre smidighet i den militære ledelsen til virkelighet.

86. Det grunnleggende prinsippet for feltoperasjoner i motstandskrigen mot Japan er raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer. Det fins ulike former for taktikk eller metoder for å gjennomføre dette prinsippet, som spredning og konsentrasjon av styrkene, spredt framrykking og angrep fra flere kanter, offensiv og defensiv, stormangrep og

binding av fienden, innringing og omgåing, framrykking og tilbaketrekking. Det er lett å forstå disse formene for taktikk, men slett ikke lett å bruke og variere dem på en smidig måte. De tre nøkkelledda her er tidspunktet, stedet og troppene. En kan ikke vinne noen seier hvis ikke tidspunktet, stedet og troppene er godt valgt. Hvis vi for eksempel slår til for tidlig når vi angriper en fiendtlig styrke under marsj, blottstiller vi oss sjøl og gir fienden en sjanse til å forberede seg. Slår vi til for seint, kan fienden ha slått leir og konsentrert styrkene sine, og da får vi ei hard nøtt å knekke. Dette er spørsmålet om tidspunktet. Hvis vi velger ut et angrepspunkt på den venstre flanken som virkelig viser seg å være det svake punktet til fienden, blir det lett å seire. Men vi oppnår ingen ting hvis vi velger den høyre flanken og støter på uventa vansker. Dette er spørsmålet om stedet. Hvis en bestemt enhet fra styrkene våre blir brukt til ei bestemt oppgave, kan det bli lett å seire. Men det kan bli vanskelig å oppnå resultater hvis en annen enhet blir brukt til den samme oppgava. Dette er spørsmålet om troppene. Vi må ikke bare vite hvordan vi skal bruke taktikk, men også hvordan vi skal variere den. For å få en smidig ledelse er den viktigste oppgava å endre taktikk, fra offensiv til defensiv eller fra defensiv til offensiv, fra framrykking til tilbaketrekking eller fra tilbaketrekking til framrykking, fra binding av fienden til stormangrep eller fra stormangrep til binding av fienden, fra innringing til omgåing eller fra omgåing til innringing. Slike endringer må gjøres på en riktig måte og i god tid i samsvar med tilstanden til troppene og lendet på begge sider. Dette gjelder både for ledelsen i felttog og for den strategiske ledelsen, så vel som for ledelsen i slag.

87. De gamle sa: «Å variere taktikken oppfinnsomt er et spørsmål om å bruke vettet.» Denne «oppfinnsomheten», som er det vi mener med smidighet, er det en klok militær sjef bidrar med. Smidighet betyr ikke dumdristighet. Dumdristighet må avvises. Smidighet betyr at den kloke militære sjefen er i stand til å ta passende tiltak på riktig tidspunkt på grunnlag av de objektive vilkåra, etter at han har «bedømt tidspunktet og vurdert situasjonen» («situasjonen» omfatter fiendens situasjon, vår situasjon og lendet). Denne smidigheten er «å variere taktikken oppfinnsomt». På grunnlag av denne oppfinnsomheten kan vi vinne flere seirer i raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer, endre styrkebalansen til vår fordel, få initiativet over fienden, overvelde og knuse han slik at den endelige seieren blir vår.

88. La oss nå drøfte spørsmålet om planlegging. På grunn av den

uvissheten som er særegen for krigen, er det mye vanskeligere å følge en plan når en skal gjennomføre en krig, enn når en skal drive noen annen virksomhet. Men ettersom «det å være forberedt sikrer framgang, og det å være uforberedt betyr nederlag», kan det likevel ikke bli snakk om seier i krig uten planlegging og forberedelser på forhånd. Det fins ingen absolutt visshet i krig, og likevel er ikke krigen uten en viss grad av relativ visshet. Vi er forholdsvis sikre på vår egen stilling. Vi er svært usikre på fiendens stilling, men også her er det tegn vi kan tyde, spor vi kan følge og ei rekke forhold vi kan tenke over. Til sammen blir dette det vi kaller en grad av relativ visshet som gir oss et objektivt grunnlag for å planlegge i krigen. Den moderne tekniske utviklinga (telegraf, radio, fly, motorkjøretøyer, jernbaner, dampskip osv.) har økt mulighetene for å planlegge i krigen. Men det er vanskelig å legge fullstendige eller stabile planer fordi det er bare svært lite vi kan vite sikkert i krigen, og til og med det endrer seg. Slike planer må endres etter bevegelsen (forløpet eller endringene) i krigen, og variere i grad etter omfanget av krigen. Taktiske planer, som planer for angrep eller forsvar med små formasjoner eller enheter, må ofte endres flere ganger om dagen. En plan for et felttog, det vil si en handlingsplan for store formasjoner, kan vanligvis gjelde til felttoget er avslutta. Men den blir ofte endra delvis, eller noen ganger til og med helt, i løpet av felttoget. En strategisk plan som er utarbeidd på grunnlag av den totale stillinga til begge de krigførende partene, er enda mer stabil. Men også den kan bare brukes på et bestemt strategisk stadium og må endres når krigen nærmer seg et nytt. Det å legge og endre taktiske planer, planer for felttog og strategiske planer etter omfanget av de militære aksjonene og etter omstendighetene til ei hver tid, er en nøkkelfaktor når en skal lede en krig. Dette er det konkrete uttrykket for smidighet i krig, med andre ord er det også oppfinnsomhet i å variere taktikken. Militære sjefer på alle nivåer i krigen mot Japan må merke seg dette.

89. Fordi krigen har en flytende karakter, er det noen som bestemt nekker for at krigsplaner eller krigspolitikken kan være relativt stabile, og de kaller slike planer eller slik politikk «mekaniske». Dette synspunktet er galt. I avsnittet foran anerkjente vi fullt ut at krigsplanene eller krigspolitikken bare kan være relativt stabile, og at de må endres eller gås gjennom i god tid etter de skiftende omstendighetene og forløpet i krigen, fordi omstendighetene i krig bare er relativt sikre, og forløpet (bevegelsen eller endringene) i krigen skjer raskt. Ellers ville vi bli mekani-

ske. Men en må ikke nekte for at det trengs krigsplaner eller krigspolitikk som er relativt stabile i bestemte perioder. Å nekte for dette er å nekte for alt, medrekna sjølve krigen, ja til og med seg sjøl. Ettersom både de militære vilkåra og operasjonene er relativt stabile, må vi gå ut fra at krigsplanene og politikken som følger av dem, er relativt stabile. For eksempel er både krigssituasjonen i Nord-Kina og de spredte operasjonene til Den åttende rutearméen relativt stabile på et bestemt stadium. Derfor er det på dette stadiet absolutt nødvendig å anerkjenne at det strategiske prinsippet for operasjonene til Den åttende rutearméen er relativt stabilt. Dette prinsippet er: «Geriljakrigføring er grunnleggende, men gi ikke slipp på noen sjanse til å drive bevegelig krigføring når vilkåra er gunstige.» Planen for et felttog gjelder for en kortere periode enn en strategisk plan. En taktisk plan gjelder i enda kortere tid. Men hver plan er stabil i en bestemt periode. Den som nekter for dette, er ute av stand til å lede en krig og blir en relativist i krigen uten bestemte synspunkter. For en slik person blir en kurs like gal eller riktig som en annen. Ingen nekter for at sjøl en plan som er gyldig for en bestemt periode, er flytende. Ellers ville vi aldri oppgi en plan til fordel for en annen. Men den er flytende innافر visse grenser, flytende innافر grensene for de ulike krigsoperasjonene som blir foretatt for å gjennomføre planen. Men den er ikke flytende når det gjelder det vesentligste. Med andre ord, den er flytende kvantitativt sett, men ikke kvalitativt. Innafor en slik bestemt tidsperiode er det vesentligste slett ikke flytende, og det er dette vi mener med relativ stabilitet innafor en bestemt periode. Gjennom hele krigen går det ei stor elv som i absolutt forstand er flytende, men hver særskilt strekning er relativt stabil. Slik er det grunnleggende synet vårt når det gjelder krigsplaner eller krigspolitikk.

90. Vi har tatt for oss langvarig defensiv krigføring på indre linjer i strategien, og raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag, og videre initiativ, smidighet og planlegging. Nå kan vi oppsummere kort. Det må være en plan for den anti-japanske krigen. Krigsplaner — å tillempe strategi og taktikk konkret — må være smidige, slik at de kan bli tilpassa forholda i krigen. Vi må alltid prøve å gjøre om underlegenhet til overlegenhet og passivitet til initiativ for å endre stillinga mellom fienden og oss sjøl. Alt dette kommer til uttrykk i raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag, og strategisk sett i langvarig defensiv krigføring på indre linjer.

BEVEGELIG KRIGFØRING, GERILJAKRIG OG STILLINGSKRIG

91. En krig tar form av bevegelig krigføring når innholdet i krigen er raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag innafor ramma av strategien for indre linjer, langvarig krig og forsvar. Bevegelig krigføring er den forma for krig der regulære hærer fører raskt avgjorte offensive felttog og slag på ytre linjer på vidstrakte fronter og over store operasjonsområder. Samtidig omfatter det «bevegelig forsvar» som blir gjennomført når det er nødvendig for å rydde vegen for slike offensive slag. Det omfatter også angrep på fiendens stillinger og forsvar av stillinger som spiller ei utfyllende rolle. Det som kjennetegner bevegelig krigføring, er regulære hærer, overlegenhet i styrke i felttog og slag og den offensive og flytende karakteren.

92. Kina har et enormt territorium og et kolossalt antall soldater, men troppene er ikke godt nok utstyrt og trenet. På den andre sida er fiendens styrker for små, men de har bedre utstyr og opplæring. I denne situasjonen er det ikke tvil om at vi må bruke offensiv bevegelig krigføring som den viktigste forma for krigføring, utfylle den med andre former og samordne alt til bevegelig krigføring. Vi må gå mot «bare tilbaketrekking, aldri framrykking», som er fluktmoralitet. Samtidig må vi gå mot «bare framrykking, aldri tilbaketrekking», som er desperat dumdristighet.

93. Et av kjennetegna ved bevegelig krigføring er at den har flytende karakter. Dette ikke bare tillater, men krever at en feltarmé rykker fram og trekker seg tilbake med kjempesteg. Men dette har ikke noe til felles med fluktmoraliteten av Han Fu-chu-slaget.³² Det viktigste som kreves i krigen er at en ødelegger fienden, og det andre som kreves er at en tar vare på seg sjøl. Formålet med å ta vare på seg sjøl er å ødelegge fienden, og å ødelegge fienden er i sin tur den mest virkningsfulle måten for å ta vare på seg sjøl. Derfor er ikke bevegelig krigføring på noen måte ei unnskyldning for folk som Han Fu-chu, og det kan aldri bety at en bare skal bevege seg bakover og aldri framover. Denne forma for «bevegelse» som nekter for at bevegelig krigføring er grunnleggende offensiv, ville i praksis «bevege» Kina ut av tilværelsen, trass i at landet er så enormt stort.

94. Det andre synet, som vi kaller desperat dumdristighet med «bare framrykking, aldri tilbaketrekking», er også galt. Den bevegelige krigføringa som vi går inn for, består av raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer i felttog og slag. Den omfatter også stillingskrig, som spiller ei utfyllende rolle, «bevegelig forsvar» og tilbaketrekking. Uten alt dette er det ikke mulig å gjennomføre bevegelig krigføring fullt ut. Å være desperat dumdristig er militært kortsyn, og det springer ofte ut av frykt for å miste territorium. En mann som handler desperat dumdristig, veit ikke at ett av kjennetegna på bevegelig krigføring er at den er flytende. Dette ikke bare tillater, men krever at en feltarmé skal rykke fram og trekke seg tilbake med kjempesteg. Når vi har initiativet og vil trekke fienden inn i en kamp som er ugunstig for han, men gunstig for oss, må han vanligvis være i bevegelse. Videre må vi som oftest ha ei rekke fordeler, som gunstig lende, en sårbar fiende, ei lokalbefolkning som kan hindre at opplysninger lekker ut, og en fiende som er trøtt og uforberedt. Dette krever at fienden rykker fram, og vi må ikke knurre over at vi midlertidig taper en del av territoriet vårt. For midlertidig tap av en del av territoriet er den prisen vi betaler for å kunne ta vare på hele området for godt og vinne tilbake det området som var tapt. Når fienden har initiativet, kan vi bli tvunget inn i ei ufordelaktig stilling der vi står i stor fare for å ikke kunne ta vare på styrkene våre. Når dette skjer, må vi ha mot til å trekke oss tilbake, slik at vi kan ta vare på styrkene våre og slå til mot fienden når det dukker opp nye sjanser. Talsmennene for desperat handling veit ikke om dette prinsippet, og vil kjempe om en by eller et stykke jord sjøl når stillinga opplagt og avgjort er ugunstig. Dette fører til at de ikke bare taper byen eller jorda, men de klarer heller ikke ta vare på styrkene sine. Vi har alltid gått inn for politikken med «å lokke fienden langt inn», nettopp fordi det er den militære politikken som en svak hær som er på defensiven strategisk, kan bruke med størst virkning mot en sterk hær.

95. Blant formene for krigføring i krigen mot Japan kommer bevegelig krigføring i første og geriljakrig i andre rekke. Vi sier at bevegelig krigføring er viktigst i krigen som helhet, og at geriljakrig kommer i tillegg. Da mener vi at utfallet av krigen i hovedsak er avhengig av regulær krigføring, spesielt i den bevegelige forma, og at geriljakrig ikke kan ta på seg hovedansvaret for å avgjøre utfallet. Men dette betyr ikke at geriljakrigens strategiske rolle er uviktig i krigen. Det er bare bevegelig krigføring som spiller ei viktigere strategisk rolle enn geriljakrig i krigen som

helhet, for uten støtte fra geriljakrig kan vi ikke slå fienden. Når vi sier dette, tenker vi også på den strategiske oppgava å utvikle geriljakrigen til bevegelig krigføring. Geriljakrigen kommer ikke til å være uendra gjennom denne lange og grusomme krigen, den kommer til å heve seg opp på et høyere nivå og utvikle seg til bevegelig krigføring. Derfor spiller geriljakrig ei tosidig strategisk rolle: å støtte den regulære krigføringen og omforme seg sjøl til regulær krigføring. Når vi tenker over hvor makeløst omfattende og langvarig geriljakrigen har vært i Kinas motstandskrig, er det desto viktigere ikke å undervurdere geriljakrigens strategiske rolle. Derfor har geriljakrigen i Kina ikke bare taktiske, men også særskilte strategiske problemer. Jeg har allerede drøfta dette i «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan». Som tidligere nevnt er formene for krigføring i de tre strategiske stadiene i motstandskrigen som følger: I det første stadiet er bevegelig krigføring det viktigste, mens geriljakrig og stillingskrig kommer i tillegg. I det andre stadiet kommer geriljakrigen til å rykke fram til første plass og blir utfylt med bevegelig krigføring og stillingskrig. I det tredje stadiet kommer bevegelig krigføring igjen til å bli den viktigste forma, og den blir utfylt av stillingskrig og geriljakrig. Men det er ikke lenger bare de opprinnelige regulære styrkene som kommer til å drive bevegelig krigføring i det tredje stadiet. En del av oppgavene deres, muligens en ganske viktig del, kommer til å bli overtatt av styrker som opprinnelig var geriljastyrker, men som har utvikla seg til regulære styrker. Geriljakrig er absolutt uunnværlig hvis en ser det ut fra alle de tre stadiene i Kinas motstandskrig mot Japan. Geriljakrigen vår kommer til å vise fram et stort drama uten sidestykke i krigshistoria. Derfor er det absolutt nødvendig at minst flere hundre tusen av de millionene av regulære tropper i Kina får ordre om å spre seg i alle de områdene fienden okkuperer, organisere massene i væpna enheter og føre geriljakrig sammen med dem. De regulære styrkene som får tildelt denne hellige oppgava, bør ta den på seg samvittighetsfullt. De må ikke tru at de har fått ei lavere stilling fordi de kjemper i færre store slag og inntil videre ikke står fram som nasjonale helter. All slik tenkning er feil. Geriljakrig gir ikke så raske resultater eller så stort ry som regulær krig. Men «en lang veg viser om hesten er sterk, og ei langvarig oppgave viser om det er tak i mannen», og i løpet av denne lange og grusomme krigen kommer geriljakrigen til å vise hvilken veldig kraft den har. Det er sannelig ikke noen vanlig oppgave. Dessuten kan slike regulære styrker føre geriljakrig når de er spredte, og bevegelig krigføring

når de er samla, slik Den åttende rutearméen har gjort. Prinsippet til Den åttende rutearméen er: «Geriljakrig er det grunnleggende, men gi ikke slipp på noen sjanse til å drive bevegelig krigføring under gunstige vilkår.» Dette prinsippet er fullstendig riktig. De som går mot det, tar feil.

96. Det tekniske nivået i Kina nå, innebærer at det vanligvis ikke lar seg gjøre å føre stillingskrig, defensiv eller offensiv. Det er her svakheterne våre viser seg. Fienden utnytter dessuten at territoriet vårt er så svært, slik at de kan omgå de befesta stillingene våre. Derfor kan ikke stillingskrig være noe viktig middel for oss, og langt mindre hovedmidlet. Men i det første og andre stadiet av krigen kan og må vi bruke stillingskrig som utfyllende tiltak innafor begrensa områder i felttoga, innafor ramma av den bevegelige krigføringa. «Bevegelig forsvar», som halvvegs er stillingskrig, er en enda mer vesentlig del av den bevegelige krigføringa. Formålet med det er å gjøre motstand mot fienden på hvert steg, for å tynne ut styrkene hans og vinne ekstra tid. Kina må gå hardt inn for å skaffe seg flere moderne våpen, slik at vi fullt ut kan gjennomføre angrep på fiendens stillinger i stadiet med den strategiske motoffensiven. I dette tredje stadiet kommer stillingskrig uten tvil til å spille ei større rolle. For da kommer fienden til å holde fast på stillingene sine, og vi kan ikke vinne tilbake det territoriet vi har tapt uten å sette i gang kraftige angrep på fiendens stillinger til støtte for den bevegelige krigføringa. Ikke desto mindre må vi også i dette tredje stadiet sette inn alle krefter for å gjøre bevegelig krigføring til den viktigste forma for krigføring. For kunsten å lede en krig og den aktive rolla til mennesket blir nærmest oppheva i en stillingskrig av den typen som blei utkjempa i Vest-Europa i siste halvdel av den første verdenskrigen. Det er bare naturligt at krigen blir løfta «opp fra skyttergravene», ettersom den blir utkjempa i de veldige områdene i Kina, og ettersom vår side fortsatt kommer til å være teknisk dårlig utstyrt ganske lenge. Sjøl i det tredje stadiet, når Kinas tekniske stilling blir bedre, overgår vi neppe fienden på dette området. Vi blir derfor nødt til å konsentrere oss om svært bevegelig krigføring, uten det kan vi ikke vinne endelig seier. Derfor blir ikke stillingskrig det viktigste for Kina på noe tidspunkt i motstandskrigen. Det er bevegelig krigføring og geriljakrig som kommer i første rekke eller er de viktigste formene. Disse to formene for krigføring gir kunsten å lede en krig og den aktive rolla til mennesket fritt spillerom — det er virkelig et hell i uhellet!

UTMATTELSESKRIG OG TILINTETGJØRINGSKRIG

97. Som vi har sagt før, er det vesentlige eller målet for krigen å ta vare på seg sjøl og ødelegge fienden. Det fins tre former for krigføring for å nå dette målet, bevegelig krigføring, stillingskrig og geriljakrig. Disse formene er ikke like virkningsfulle. Derfor får vi den store forskjellen mellom utmattelseskrig og tilintetgjøringskrig.

98. For det første kan vi si at krigen mot Japan på samme tid er en utmattelseskrig og en tilintetgjøringskrig. Hvorfor det? Fordi fienden fortsatt utnytter styrken sin og holder på den strategiske overlegenheten og det strategiske initiativet. Derfor kan vi ikke effektivt og raskt minske styrken hans, bryte ned overlegenheten og rive til oss initiativet uten å utkjempe tilintetgjøringsfelttog og tilintetgjøringsslag. Vi er fortsatt svake og har ennå ikke kvitta oss med strategisk underlegenhet og passivitet. Derfor er vi nødt til å utkjempe tilintetgjøringsfelttog og tilintetgjøringsslag, ellers kan vi ikke vinne tid til å bedre situasjonen vår innenlands og internasjonalt og endre den ugunstige stillinga vår. Derfor er tilintetgjøringsfelttog midler til å nå målet vårt, som er strategisk utmattelse. Slik sett er tilintetgjøringskrig utmattelseskrig. Det er hovedsakelig ved å bruke metoden med å utmatte fienden ved å tilintetgjøre styrkene hans at Kina kan føre en langvarig krig.

99. Men målet, strategisk utmattelse, kan også nås gjennom utmattelsesfelttog. I hovedsak fyller bevegelig krigføring oppgava å tilintetgjøre, stillingskrig fyller oppgava å utmatte og geriljakrig fyller begge oppgavene samtidig. De tre formene for krigføring skiller seg fra hverandre på denne måten. Slik sett er tilintetgjøringskrig forskjellig fra utmattelseskrig. Utmattelsesfelttog spiller ei utfyllende rolle, men er nødvendige i langvarig krig.

100. Både hvis vi ser det teoretisk og ut fra Kinas behov, må Kina utnytte både tilintetgjøring og utmattelse i det defensive stadiet for å nå det strategiske målet, som er å tynne fiendens styrker kraftig ut. Tilintetgjøring oppnår vi først og fremst gjennom bevegelig krigføring og delvis gjennom geriljakrig. Utmattelse oppnår vi først og fremst gjennom stillingskrig (som i seg sjøl spiller ei utfyllende rolle) og delvis gjennom geriljakrig. I dødpunktstadiet bør vi fortsette å gjøre bruk av tilintetgjøring og utmattelse slik de blir satt ut i livet av geriljakrigen og av den bevegelige krigføringa. Dette bør vi gjøre for å tynne ut fiendens styrker i

stor målestokk enda mer. Alt dette har til hensikt å gjøre krigen langvarig, endre det allmenne styrkeforholdet litt etter litt og forberede vilkåra for motoffensiven vår. Under den strategiske motoffensiven må vi fortsette å bruke metoden med å utmatte fienden ved å tilintetgjøre styrkene hans for å drive fienden ut til slutt.

101. Erfaringa vår fra de siste ti månedene var at mange, eller til og med de fleste av felttoga med bevegelig krigføring i virkeligheten blei utmattelsesfelttog. I visse områder førte heller ikke geriljakrigføringa til tilintetgjøring i tilstrekkelig grad. Det positive er at vi i det minste tynna ut fiendens styrker, og det er viktig både for den langvarige krigen og for den endelige seieren, og blodet vårt fløt ikke forgjeves. Men ulempe-
ne er: For det første at vi ikke tynna ut fiendens styrker tilstrekkelig, og for det andre at vi ikke klarte å unngå temmelig harde tap, og at vi tok lite krigsbytte. Vi må innse den objektive årsaka til denne situasjonen, nemlig at fienden og vi står ulikt med omsyn til teknisk utstyr og opplæring av troppene. Men likevel er det nødvendig å understreke, både i teori og praksis, at hovedstyrkene våre må utkjempe kraftige tilintetgjøringsslag hver gang det byr seg et høve. Geriljaenhetene våre må utkjempe reine utmattelsesslag når de utfører særskilte oppgaver, som sabotasje og forstyrrelser. Men likevel er det nødvendig å gå inn for og gjennomføre med all kraft tilintetgjøringsfelttog og tilintetgjøringsslag hver gang det byr seg et høve, for å tynne ut de fiendtlige styrkene i stort monn og forsterke våre egne styrker kraftig.

102. Når det gjelder kampform, kommer de «ytre linjene», det «raskt avgjorte» og «offensiven» i raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer og «bevegeligheten» i bevegelig krigføring, først og fremst til uttrykk når vi bruker innringings- og omgåingstaktikk, og derfor må vi trekke sammen overlegne styrker. Følgelig er det nødvendig at vi konsentrerer styrkene våre og bruker innringings- og omgåingstaktikk i bevegelig krigføring, det vil si, i raskt avgjort offensiv krigføring på ytre linjer. Alt dette har som formål å tilintetgjøre de fiendtlige styrkene.

103. Styrken til den japanske hæren ligger ikke bare i de våpna den har. Den ligger også i opplæringa av offiserer og menige — at de er godt organisert, at de har sjøltillit fordi de aldri er blitt slått, at de er overtruiske og trur på mikadoen og overnaturlige vesener, at de er hovmodige, at de forakter det kinesiske folket og i andre slike kjennetegn. Alt dette skyldes mange års indoktrinering fra de japanske krigsherrene og den nasjonale tradisjonen i Japan. Dette er hovedgrunnen til at vi har tatt

svært få fanger, sjøl om vi har drept og såra svært mange fiendtlige soldater. Dette har mange undervurdert før i tida. Det blir en lang prosess å ødelegge disse kjennetegna hos fienden. Det første vi må gjøre er å ta saka alvorlig. Så må vi arbeide tålmodig og planmessig med den på det politiske området, i den internasjonale propagandaen og overfor bevegelsen i det japanske folket. På det militære området er sjølsagt tilintetgjøringskrig ett av midlene. Pessimister kan finne grunnlag for teorien om nasjonal underkuing i disse kjennetegna hos fienden, og militære med ei passiv holdning kan finne grunnlag for å gå mot tilintetgjøringskrig. Vi hevder tvert om at vi kan ødelegge disse sterke sidene til den japanske hæren, og at vi allerede har begynt å ødelegge dem. Den viktigste metoden er å vinne de japanske soldatene politisk. Vi må forstå stoltheten deres heller enn å såre den, og lede den i riktig retning. Og ved å behandle krigsfanger mildt, må vi få de japanske soldatene til å forstå at aggresjonen som de japanske herskerne driver, er folkefiendtlig. På den andre sida må vi vise de japanske soldatene den ukuelige ånden og den heltmodige, hardnakka kampevna til den kinesiske hæren og det kinesiske folket. Det vil si, vi må slå hardt mot dem i tilintetgjøringsslag. Erfaringa vår i de siste ti månedene med militære operasjoner viser at det er mulig å tilintetgjøre fiendtlige styrker — Pinghsingkuan- og Taierhchuang-felttog vitner om dette. Moralen i den japanske hæren begynner å synke, soldatene forstår ikke formålet med krigen, de drukner i de kinesiske arméene og det kinesiske folket, i stormangrep viser de langt mindre mot enn de kinesiske soldatene, og så videre. Alt dette er objektive faktorer som er gunstige for å utkjempe tilintetgjøringsslag, og de vil dessuten utvikle seg stadig mer ettersom krigen trekker ut. Hvis en tar utgangspunkt i at en kan knuse det overdrevne hovmotet hos fienden gjennom tilintetgjøringsslag, blir slike slag ei av forutsetningene for å forkorte krigen og framskynde frigjøringa for de japanske soldatene og det japanske folket. Katter blir venner med katter, ikke noe sted i verden blir katter venner med mus.

104. På den andre sida må vi medgi at vi for øyeblikket er dårligere stilt enn fienden når det gjelder teknisk utstyr og opplæring av troppene. Derfor er det ofte vanskelig å oppnå maksimal tilintetgjøring, som å ta til fange hele eller størstedelen av en fiendtlig styrke, særlig når vi kjemper på slettene. I denne sammenhengen er de overdrevne krava fra tilhengerne av teorien om rask seier feilaktige. Det vi må forlange av styrkene våre i krigen mot Japan, er at de utkjemper tilintetgjøringsslag så

langt det er mulig. Under gunstige vilkår må vi konsentrere overlegne styrker i hvert slag og bruke innringings- og omgåingstaktikk. Vi må innringe en del av fiendestyrken, om ikke hele, ta til fange en del av den innringa styrken, om ikke hele, og påføre en del av den innringa styrken harde tap, om vi ikke kan ta den til fange. Når forholda er ugunstige for tilintetgjøringsslag, må vi utkjempe utmattelsesslag. Når forholda er gunstige, må vi bruke prinsippet med å konsentrere styrkene, og når forholda er ugunstige, må vi bruke prinsippet med å spre dem. Når det gjelder kommandoforholda i felttog, må vi bruke prinsippet med sentralisert kommando i tilintetgjøringsslag og desentralisert kommando i utmattelsesslag. Dette er de grunnleggende prinsippene for feltoperasjoner i motstandskrigen mot Japan.

MULIGHETENE FOR Å UTNYTTE FIENDENS FEIL

105. Den militære ledelsen til fienden er i seg sjøl et grunnlag for at det er mulig for oss å seire over Japan. Historia kjenner ingen generaler som ikke har gjort feil. Og fienden gjør feil, akkurat som vi sjøl neppe kan unngå det. Derfor er det mulig for oss å utnytte fiendens feil. I løpet av de ti månedene fienden har drevet aggresjonskrigen sin, har han allerede gjort mange feil i strategien og taktikken. Vi skal ta for oss de fem største.

For det første forsterker fienden styrkene sine litt etter litt. Dette skyldes at fienden undervurderer Kina, og også at han har for få soldater. Fienden har alltid sett ned på oss. Da han hadde grafsa til seg de fire provinsene i nordøst uten særlig anstrengelser, okkuperte han Øst-Hopei og Nord-Chahar. Vi kan se på alt dette som strategisk oppklaring fra fiendens side. Fienden trakk den konklusjonen at den kinesiske nasjonen er en haug med løs sand. Han trudde at Kina kom til å falle sammen etter et eneste slag. Derfor utarbeidde han en plan for «rask avgjørelse», der han forsøkte å få oss til å rømme i panikk ved hjelp av svært små styrker. Han venta ikke å finne så stor enhet og slik kolossal motstandskraft som Kina har vist de siste ti månedene. For fienden glemt at Kina

allerede er inne i ei framskrittstid og allerede har et framskredent politisk parti, en framskreden hær og et framskredent folk. Da fienden fikk vanskeligheter, økte han styrkene litt etter litt. fra drøyt ti til tretti divisjoner. Hvis han vil rykke lengre framover, må han øke styrkene sine enda mer. Fordi Japan står i et antagonistisk forhold til Sovjetunionen, og fordi tilgangen på soldater og økonomiske ressurser er begrensa, er det ei grense for hvor mange mann landet kan sette inn og for hvor langt det kan rykke fram.

For det andre har ikke fienden fastsatt noen hovedretning for angrepet. Før Taierhchuang-felttoget hadde fienden delt styrkene sine mer eller mindre likt mellom Nord-Kina og Sentral-Kina, og han hadde delt dem opp igjen innafor hvert av disse områdene. I Nord-Kina for eksempel, delte han styrkene sine mellom Tientsin-Pukow-jernbanen, Peiping-Hankow-jernbanen og Tatung-Puchow-jernbanen. Langs hver av disse linjene hadde han en del tap og etterlot noen garnisoner på de okkuperte stedene. Etter dette mangla han styrker til å rykke videre fram. Nederlaget ved Taierhchuang ga han en lærepenge, og etter dette konsentrerte fienden hovedstyrkene sine med front mot Hsuchow. På denne måten retta han midlertidig opp denne feilen.

For det tredje mangler fienden strategisk samordning. Stort sett er det samordning innafor de to gruppene med fiendtlige styrker i Nord-Kina og i Sentral-Kina, men mellom de to gruppene er det skrikende mangel på samordning. Da styrkene til fienden på sør-avsnittet av Tientsin-Pukow-jernbanen angrep Hsiaopengpu, gjorde ikke styrkene på nord-avsnittet noen ting. Og da styrkene hans på nord-avsnittet angrep Taierhchuang, gjorde ikke styrkene på sør-avsnittet noen ting. Etter at det gikk galt for fienden på begge steder, kom den japanske krigsministeren på inspeksjonstur. Generalstabssjefen dukka også opp for å overta ledelsen, og ei stund så det ut som det var samordning. Godseierklassen, borgerskapet og krigsherrene i Japan har svært alvorlige indre motsigelser. Disse motsigelsene vokser, og mangelen på militær samordning er ett av de konkrete utslag av dette.

For det fjerde lar fienden strategisk gunstige muligheter gå fra seg. Dette kom svært tydelig fram da fienden gjorde holdt etter okkupasjonen av Nanking og Taiyuan, hovedsakelig fordi han

hadde for få soldater, og fordi han ikke hadde en strategisk forfølgelsesstyrke.

For det femte innringer de store styrker, men tilintetgjør bare små deler av dem. Før Taierhchuang-felttoget, i felttoga ved Shanghai, Nanking, Tsangchow, Paoting, Nankow, Hsinkou og Linfen, blei mange kinesiske enheter jagd på flukt, men få blei tatt til fange. Dette viser hvor dumme de militære sjefene til fienden er.

Alle disse fem feilene — at de forsterker styrkene sine litt etter litt, at de ikke har fastsatt noen hovedretning for angrepet, at de mangler strategisk samordning, at de lar gunstige muligheter gå fra seg, og at de innringer store styrker, men tilintetgjør bare små deler av dem — viste hvor udugelig den japanske militære ledelsen var før Taierhchuang-felttoget. Sjøl om fienden seinere har retta opp dette noe, kan han likevel ikke unngå å gjenta feilene sine fordi han har for få soldater, på grunn av indre motsigelser i Japan og av andre årsaker. Det han vinner på ett område taper han dessuten på et annet. For eksempel etterlot fienden et stort tomrom i de okkuperte områdene i Nord-Kina da han konsentrerte de styrkene han hadde i Nord-Kina med front mot Hsuchow. Dette ga oss fritt spillerom til å utvikle geriljakrigføring. Disse feilene gjorde fienden sjøl, vi framkalte dem ikke. Vi for vår del kan med overlegg få fienden til å gjøre feil. Det vil si at vi kan villedde han og få han dit vi ønsker ved å bruke oppfinnsomme og virkningsfulle knep med hjelp fra ei godt organisert lokal befolkning. Vi kan for eksempel «gjøre en skinnmanøver i øst, men angripe i vest». Denne muligheten har vi allerede drøfta. Alt det som har blitt sagt her, viser at vi kan finne et visst grunnlag for seier også i fiendens militære ledelse. Vi bør sjølsagt ikke se på dette som et viktig grunnlag for den strategiske planlegginga vår. Det eneste sikre er tvert om å gå ut fra at fienden kommer til å gjøre få feil og bygge planlegginga vår på det. Dessuten kan fienden utnytte feilene våre på samme måten som vi kan utnytte hans. Den militære ledelsen vår har plikt til å sørge for at han får minst mulig sjanse til det. I virkeligheten har fiendens militære sjefer gjort feil, de kommer til å gjøre det igjen i framtida, og vi kan få dem til å gjøre flere feil gjennom vår egen innsats. Vi kan utnytte alle disse feilene, og det er oppgava for generalene i motstandskrigen å gjøre alt de kan for å gripe fatt i dem etterhvert som de kommer. Men sjøl om det er mye udugelighet i fiendens strategiske ledelse og i le-

delsen av felttog, er det mange utmerka sider ved ledelsen hans i slag, det vil si ved den taktiske ledelsen av enhetene og de små formasjonene. Her har vi mye å lære av fienden.

SPØRSMÅLET OM AVGJØRENDE STRID I KRIGEN MOT JAPAN

106. Vi må ta opp spørsmålet om avgjørende strid i krigen mot Japan fra tre synsvinkler: Vi må besluttsomt utkjempe avgjørende strid i alle felttog eller slag der vi er sikre på seier. Vi må unngå avgjørende strid i alle felttog eller slag der vi ikke er sikre på seier. Vi må absolutt unngå strategisk avgjørende strid som setter hele nasjonens skjebne på spill. Det som skiller motstandskrigen vår mot Japan fra mange andre kriger, kommer også fram i dette spørsmålet om avgjørende strid. I det første og andre stadiet av krigen, som er prega av at fienden er sterk og vi er svake, er målet til fienden å få oss til å konsentrere hovedstyrkene våre til avgjørende strid. Målet vårt er nøyaktig det motsatte. Vi vil velge vilkår som er gunstige for oss, konsentrere overlegne styrker og bare utkjempe avgjørende felttog eller slag når vi er sikre på seier, som i slaga ved Pinghsingkuan, Taierhchuang og andre steder. Vi vil unngå avgjørende strid under ugunstige vilkår når vi ikke er sikre på seier. Dette er den politikken vi brukte i Changteh-felttoget og i andre felttog. Vi må ganske enkelt ikke utkjempe strategisk avgjørende strid som setter hele nasjonens skjebne på spill. Tilbaketrekkinga fra Hsueh nylig er et eksempel på det. Dette ødela fiendens plan om en «rask avgjørelse», og nå er han nødt til å utkjempe en langvarig krig mot oss. Disse prinsippene lar seg ikke bruke i et land med et lite territorium, og de lar seg neppe bruke i et land som er svært tilbaketrukket politisk. De lar seg bruke i Kina fordi det er et stort land som er inne i ei framskrittstid. Hvis vi unngår strategisk avgjørende strid, «har vi ved så lenge vi har skog». For sjøl om noe av territoriet vårt kan gå tapt, har vi likevel rikelig plass til å manøvrere. Slik klarer vi å hjelpe fram og vente på framskritt hjemme, internasjonal støtte og indre oppløsning hos fienden. Dette er den beste politikken for oss i krigen mot Japan. De utålmodige tilhengerne av teorien om rask seier er ute av stand til å tåle de slitsomme prøvelsene i en langvarig krig og er oppsatt på å vinne fort. Derfor roper de på stra-

tegisk avgjørende strid så snart situasjonen snur seg litt til det bedre. Gjør vi som de vil, gjør vi umåtelig skade på hele krigen. Det ville bety slutten på den langvarige krigen og føre oss rett inn i dødsfella til fienden. Det ville i virkeligheten være den verste politikken for motstands-krigen. Hvis vi skal unngå avgjørende strid, blir vi uten tvil nødt til å oppgi territorium, og vi må ha mot til å gjøre det når det blir helt uunngåelig (og bare da). I slike øyeblikk må vi ikke angre det minste, for politikken med å ofre territorium for å vinne tid er riktig. Historia forteller oss hvordan Russland gjorde ei modig tilbaketrekking for å unngå avgjørende strid og så slo Napoleon, si tids skrekk. I dag må Kina gjøre det samme.

107. Er vi ikke redde for å bli kalt «ikke-motstandsfolk»? Nei, det er vi ikke. Ikke-motstand er å ikke kjempe i det hele tatt, men å inngå kompromiss med fienden. Mot dette skal vi ikke bare rette anklager, vi må aldri finne oss i det. Vi må slåss beslutsomt i motstandskrigen. Men for å unngå dødsfella til fienden, er det absolutt nødvendig at vi ikke lar hovedstyrkene våre bli knust med ett slag, for det ville gjøre det vanskelig å fortsette motstandskrigen — kort sagt, det er absolutt nødvendig å unngå nasjonal underkuing. Å tvile på dette er å være kortsynt i spørsmålet om krigen, og tvilen fører en helt sikkert inn i rekkene til tilhengerne av underkuingsteorien. Vi har kritisert den desperate dumdristigheten med «bare framrykking, aldri tilbaketrekking», nettopp fordi denne innstillinga ville gjøre det umulig å fortsette motstandskrigen, og den ville føre til fare for nasjonal underkuing til slutt hvis den blei allment utbredt.

108. Vi er for avgjørende strid hver gang omstendighetene er gunstige, både i slag og i større eller mindre felttog, og vi må aldri godta passivitet i slike tilfeller. Bare gjennom slik avgjørende strid kan vi nå målet med å tilintetgjøre eller tynne ut de fiendtlige styrkene. Og hver soldat i den anti-japanske hæren må beslutsomt gjøre sitt til å nå dette målet. Det blir nødvendig med omfattende deloffer. Den som vil unngå offer uansett, er en feiging som skjelder av frykt for japanerne. Vi må gå hardt mot ei slik innstilling. Det var riktig å henrette Li Fu-ying, Han Fu-chu og andre desertører. Under forutsetning av at krigshandlingene er riktig planlagt, er det absolutt nødvendig å oppmuntre viljen til å ofre seg sjøl og rykke fram uforferda i krigen, for ellers er verken langvarig krig eller endelig seier mulig. Vi har sterkt fordømt fluktmentaliteten i «bare tilbaketrekking, aldri framrykking», og vi har støtta den stramme

innskjerpinga av disiplinen. For det er bare gjennom heltemodig avgjørende strid, som blir utkjempa etter en riktig plan, at vi kan overvinne den mektige fienden. Fluktmentalitet er derimot direkte støtte til teorien om nasjonal underkuing.

109. Er det ikke sjølmotsigende å kjempe heltemodig først og så oppgi territorium? Betyr ikke det at blodet til heltene våre har flytt forgjeves? Det er slett ikke slik spørsmåla bør stilles. Å spise og så gå på do — er ikke det å spise forgjeves? Å sove og så stå opp — er ikke det å sove forgjeves? Kan spørsmåla stilles på denne måten? Jeg vil ikke tru det. Å fortsette med å spise, å fortsette med å sove, å fortsette med å kjempe heltemodig hele vegen fram til Yalu-elva uten stans — dette er subjektive og formalistiske illusjoner, det er ikke livet som det virkelig er. Alle veit at sjøl om de blodige kampene vi har deltatt i for å vinne tid og forberede motoffensiven, ikke har kunnet hindre at vi har vært nødt til å oppgi noe territorium, så har vi faktisk vunnet tid. Vi har nådd målet, som er å tilintetgjøre og tynne ut fiendens styrker, vi har skaffa oss kamperfaring, vi har fått folk som hittil har vært passive til å reise seg, og vi har bedra stillinga vår internasjonalt. Har blodet vårt flytt forgjeves? Så visst ikke. Vi har gitt opp territorium for å ta vare på de militære styrkene våre og sannelig også for å ta vare på territorium. For hvis vi ikke gir opp deler av territoriet vårt når vilkåra er ugunstige, men kaster oss blindt ut i avgjørende strid uten utsikter til å vinne, mister vi de militære styrkene våre. Da klarer vi heller ikke å unngå at hele territoriet vårt går tapt, for ikke å snakke om å vinne tilbake territorium vi allerede har tapt. En kapitalist må ha kapital for å drive forretninga si, og hvis han taper all kapitalen, er han ikke lenger kapitalist. Til og med en spiller må ha penger å satse. Dersom han satser alt han har på et eneste kort og ikke har hellet med seg, kan han ikke spille mer. Alt som skjer følger krokveger og utvikler seg ikke etter ei rett linje, og krig er ikke noe unntak. Bare formalister er ute av stand til å begripe denne sannheten.

110. Jeg trur at det samme også vil gjelde for den avgjørende striden i stadiet med den strategiske motoffensiven. Sjøl om fienden da kommer til å være underlegen og vi overlegne, så kommer prinsippet om «å utkjempe lønnsom avgjørende strid og unngå ulønnsom strid» til å gjelde fortsatt, og det fortsetter å gjelde til vi har kjempa oss fram til Yalu-elva. På denne måten kommer vi til å være i stand til å holde på initiativet fra begynnelse til slutt. Vi må rolig feie til side fiendens «utfordringer» og andre folks «skittkasting» og ikke la oss merke med det. Bare de

generalene som viser denne forma for fasthet i motstandskrigen, kan reknes som modige og kloke. Dette ligger utafor fatteevna til dem som «skvetter når du tar i dem». Sjøl om vi er i ei mer eller mindre strategisk passiv stilling i dette første stadiet av krigen, må vi ha initiativet i hvert eneste felttog. Og sjølsagt må vi ha initiativet i de stadiene som kommer seinere. Vi er for langvarig krig og endelig seier, vi er ikke spillere som satser alt på et eneste kort.

HÆREN OG FOLKET ER GRUNNLAGET FOR SEIER

111. Den japanske imperialismen kommer aldri til å opptre mindre aggressivt og undertrykkende overfor det revolusjonære Kina. Dette kommer av den imperialistiske karakteren den har. Hvis Kina ikke gjorde motstand, ville Japan lett ta hele Kina uten å fyre av et eneste skudd, slik det tok de fire provinsene i nordøst. Ettersom Kina gjør motstand, er det en ubønnhørlig lov at Japan prøver å undertrykke denne motstanden, helt til Kinas motstandsstyrke er større enn Japans undertrykkingsstyrke. Den japanske godseierklassen og det japanske borgerskapet er svært ærgjerrige, og for å slå seg fram sørover til Sørøst-Asia og nordover til Sibir, satser de på politikken med å bryte gjennom i sentrum ved å angripe Kina først. Noen trur at Japan veit hvor de bør stoppe og vil nøye seg med å okkupere Nord-Kina og provinsene Kiangsu og Chekiang. De begriper slett ikke at det imperialistiske Japan, som har utvikla seg til et nytt stadium og nærmer seg undergangen, skiller seg fra tidligere tiders Japan. Vi sier at det er ei klar grense for hvor mange mann Japan kan kaste inn og for hvor langt framrykkinga kan komme. Med dette mener vi at bare deler av den styrken Japan rår over, kan settes inn mot Kina, og at Japan bare kan trenge så langt inn i Kina som disse styrkene har krefter til. For Japan vil også angripe i andre retninger og må forsvare seg mot andre fiender. Samtidig har Kina bevist at det er i framgang og har evne til å gjøre hardnakka motstand, og det er utenkelig at ville angrep fra Japan ikke skulle møte motstand fra Kina. Japan kan ikke okkupere hele Kina, men kommer ikke til å sky noen anstrengelser for å undertrykke motstanden i Kina i alle områdene det kan nå, og det kommer ikke til å stanse før den indre og ytre utviklinga driver den japanske imperialismen til kanten av stupet. Den politiske situasjonen i Japan kan bare føre til to mulige resultater. Enten kommer hele den hersk-

ende klassen i landet til å møte undergangen raskt, den politiske makta går over til folket, og dermed slutter krigen. Dette er umulig for øyeblikket. Eller så kommer godseierklassen og borgerskapet i landet til å bli mer og mer fascistisk, og fortsette med krigen fram til den dagen de faller, og det er den vegen Japan er inne på nå. Det kan ikke bli noe annet resultat. De som håper at de moderate blant det japanske borgerskapet skal stå fram og stoppe krigen, søker bare tilflukt i illusjoner. I mange år har virkeligheten i japansk politikk vært at de moderate kretsene i det japanske borgerskapet blir holdt som gisler av godseierne og finansmagnatene. Nå har Japan satt i gang krig mot Kina. Hvis ikke den kinesiske motstanden knekker Japan, og hvis Japan fortsatt har tilstrekkelig styrke, kommer det helt sikkert til å angripe Sørøst-Asia eller Sibir, eller til og med begge. Med en gang det bryter ut krig i Europa, går Japan til angrep, for de japanske herskerne bygger seg enorme luftslopp. Sjølsagt er det mulig at Japan må kutte ut de opprinnelige planene sine om å gå inn i Sibir, og stort sett være defensiv overfor Sovjetunionen, fordi Sovjetunionen er sterk og fordi Japan sjøl har blitt alvorlig svekka av krigen mot Kina. Men hvis det skjer, så forsterker Japan aggresjonen sin mot Kina i stedet for å dempe den. For da vil den eneste utvegen for Japan være å sluke den svake. Da blir Kinas oppgave med å holde fast ved motstandskrigen, enhetsfronten og den langvarige krigen enda tyngre. Og desto mer nødvendig blir det at vi ikke slapper av det minste på innsatsen.

112. I denne situasjonen er enhet i hele nasjonen og framgang på alle områder i en målestokk som er ti eller til og med hundre ganger større enn før, de viktigste forutsetningene for at Kina skal kunne seire over Japan. Kina er allerede inne i ei framgangstid og har oppnådd en strålende enhet, men framgangen og enheten er fortsatt langt fra tilstrekkelig. At Japan har okkupert et slikt utstrakt område, skyldes ikke bare at Japan er sterkt, men også at Kina er svakt. Denne svakheten skyldes fullt og helt de ulike historiske feilene som har hopa seg opp de siste hundre åra, og særskilt det siste tiåret. Dette hindrer Kina i å gå videre framover. Det er umulig å knuse en så sterk fiende uten å gjøre en omfattende og langsiktig innsats. Det er mye vi må bruke krefter på å gjøre. Her vil jeg bare ta for meg to av de grunnleggende tingene, framgang for hæren og framgang for folket.

113. For å gjennomføre reformen av militærsystemet vårt må vi modernisere hæren og forbedre det tekniske utstyret. Uten dette kan vi ikke

drive fienden tilbake over Yalu-elva. Vi trenger en progressiv, smidig strategi og taktikk når vi disponerer troppene våre, uten det kan vi heller ikke seire. Men ikke desto mindre er soldatene grunnlaget i en hær. Hvis ikke de blir gjennomsyra av en progressiv politisk ånd, og hvis ikke en slik ånd blir fostra gjennom progressivt politisk arbeid, blir det umulig å oppnå ekte enhet mellom offiserer og menige. Det blir umulig å vekke entusiasmen deres fullt ut for motstandskrigen, og det blir umulig å skape et sunt grunnlag for å bruke alt det tekniske utstyret vårt og taktikken vår så effektivt som mulig. Vi sier at Japan til slutt blir slått til tross for at landet er teknisk overlegent. Med dette mener vi at de slaga vi retter mot dem gjennom tilintetgjørings- og utmattelsesoperasjonene våre både vil føre til tap for hæren til fienden, og til slutt rokke ved kampmoralen deres. For våpna deres er ikke i hendene på politisk bevisste soldater. Det er motsatt hos oss. Offiserer og menige har et felles politisk mål for motstandskrigen. Dette gir oss grunnlaget for politisk arbeid blant alle de styrkene som kjemper mot Japan. Det er nødvendig å gjennomføre ei viss demokratisering i hæren, i hovedsak ved å avskaffe den føydale skikken med hundsing og slag, og ved at offiserer og menige deler godt og vondt. Når dette først er gjort, oppnår vi enhet mellom offiserer og menige, kampkrafta til hæren vil øke voldsomt, og det vil ikke være tvil om at vi kan tåle den lange, grusomme krigen.

114. Den rikeste kraftkilden for krigføringa ligger i folkemassene. Når Japan våger å hundse oss, er det først og fremst på grunn av at de kinesiske massene er uorganiserte. Når vi har retta på denne mangelen, kommer den japanske angriperen til å bli omgitt av hundrevis av millioner kinesere som har retta ryggen — liksom en rasende okse som stormer inn i en ring av flammer. Bare lyden av stemmene deres kommer til å gjøre han skrekkslagen, og han kommer til å bli brent i hjel. Kina trenger en uavbrutt strøm med forsterkninger til hæren. Uskikkene som nå fins på lavere nivåer, med å tvangsverve og leie andre til å møte for seg,³³ må forbys øyeblikkelig og erstattes med omfattende og entusiastisk politisk mobilisering. Da blir det lett å rekruttere flere millioner mann. Nå har vi store vansker med å reise nok penger til krigen, men straks folket er mobilisert, kommer heller ikke finansene til å være noe problem lenger. Hvorfor skal et så stort og folkerikt land som Kina li under pengemangel? Hæren må bli ett med folket, slik at folket ser på hæren som sin egen. En slik hær blir uovervinnelig, og ei imperialistmakt som Japan kan ikke måle seg med den.

115. Mange trur at det er gale metoder som gjør at det er et spent forhold mellom offiserer og menige og mellom hæren og folket. Men jeg sier alltid til dem at det er et spørsmål om grunnholdning (eller grunnprinsipp), om å ha respekt for soldatene og folket. De ulike politiske linjene, metodene og formene er resultater av denne holdninga. Hvis vi går fra denne holdninga, blir de politiske linjene, metodene og formene helt sikkert feilaktige, og forholdet mellom offiserer og menige og mellom hæren og folket er nødt til å bli utilfredsstillende. De tre viktigste prinsippene våre for det politiske arbeidet til hæren er: For det første, enhet mellom offiserer og menige. For det andre, enhet mellom hæren og folket. Og for det tredje, oppløsning av fiendens styrker. For å sette disse prinsippene effektivt ut i livet må vi starte med grunnholdninga med respekt for soldatene og folket og respekt for krigsfangenes menneskeverd med en gang de har lagt ned våpna. De som ser på alt dette som ei teknisk sak og ikke som et spørsmål om grunnholdning, tar virkelig feil, og de må korrigere synet sitt.

116. Nå haster det at vi forsvarer Wuhan og andre steder. Derfor er det ei svært viktig oppgave å vekke initiativet og entusiasmen i hele hæren og folket for at de skal støtte krigen fullt ut. Det er ingen tvil om at oppgava med å forsvare Wuhan og andre steder må stilles på alvor og utføres med alvor. Men det er konkrete vilkår, og ikke de subjektive ønskene våre, som avgjør om vi kan klare å holde dem. Den politiske mobiliseringa av hele hæren og folket til kampen er blant de viktigste av disse vilkåra. Hvis vi ikke gjør en iherdig innsats for å sikre alle de nødvendige vilkåra, ja sjøl om bare ett av dem mangler, kommer helt sikkert slike katastrofer som tapet av Nanking og andre steder til å gjenta seg. Kina får sitt Madrid der forholda ligger til rette. Hittil har ikke Kina hatt noe Madrid, og fra nå av bør vi arbeide hardt for å skape flere, men det er helt avhengig av vilkåra. Det mest grunnleggende vilkåret er omfattende politisk mobilisering i hele hæren og folket.

117. I alt arbeidet vårt må den allmenne politikken være å holde fast på den nasjonale enhetsfronten mot Japan. For bare med denne politikken kan vi fortsette motstandskrigen og den langvarige krigføringa, og få i stand ei omfattende og grundig bedring av forholdet mellom offiserer og menige og mellom hæren og folket. Og bare med denne politikken kan vi fullt ut vekke initiativet og entusiasmen i hele hæren og folket i kampen for å forsvare alt det territoriet som fortsatt er på våre

hender, og i kampen for å vinne tilbake det vi har tapt. Bare på denne måten kan vi vinne endelig seier.

118. Dette spørsmålet om politisk mobilisering i hæren og folket er virkelig svært viktig. Med fare for å gjenta oss sjøl har vi stadig kommet tilbake til dette, nettopp fordi det er umulig å seire uten politisk mobilisering. Sjølsagt er det mange andre vilkår som er uunnværlige for å seire, men politisk mobilisering er det mest grunnleggende. Den nasjonale enhetsfronten mot Japan er en enhetsfront for hele hæren og folket, den er slett ikke bare en enhetsfront for hovedkvarterene og medlemmene av noen få politiske partier. Det grunnleggende målet vi hadde da vi oppretta Den nasjonale enhetsfronten mot Japan, var å mobilisere hele hæren og folket til å delta i den.

SLUTNINGER

119. Hvilke slutninger trekker vi? Slutningene er:

«Under hva slags vilkår trur du Kina kan seire over og utslette de japanske styrkene?» «Det kreves tre vilkår: For det første at det blir oppretta en enhetsfront mot Japan i Kina. For det andre at det blir danna en internasjonal enhetsfront mot Japan. For det tredje at det vokser fram en revolusjonær bevegelse blant folket i Japan og i de japanske koloniene. Sett fra det kinesiske folkets synspunkt er enheten i folket i Kina det viktigste av de tre vilkåra.»

«Hvor lenge trur du en slik krig ville vare?» «Det kommer an på hvor sterk enhetsfronten mot Japan i Kina er, og på mange andre avgjørende faktorer i Kina og Japan.»

«Men krigen blir langvarig hvis ikke disse vilkåra raskt blir gjort til virkelighet. Uansett blir Japan helt sikkert slått til slutt, og Kina kommer helt sikkert til å seire. Men ofrene vil bli store, og vi må gå gjennom ei svært vond tid.»

«Strategien må være å bruke hovedstyrkene til å operere på en utstrakt og flytende front. For å få framgang må de kinesiske styrkene føre en krig med høy grad av bevegelighet på vidstrakte slagmarker.»

«I tillegg til å bruke øvde arméer til å drive bevegelig krigføring må vi organisere et stort antall geriljaenheter blant bøndene.»

«I løpet av krigen kommer Kina til å ... forsterke utstyret til troppene sine litt etter litt. Derfor blir Kina i stand til å føre stillingskrig i den siste perioden av krigen og gå til angrep på de japanske stillingene i de okkuperte områdene. På den måten vil Japans økonomi slå sprekker under presset fra Kinas langvarige motstand, og moralen til de japanske styrkene kommer til å bli knekt under påkjennningene fra utallige slag. Men på den kinesiske sida vokser den skjulte motstandskrafta, og den kommer til å bli satt inn, og store mengder revolusjonære kommer til å strømme til frontlinjene for å slåss for friheten. Alle disse og andre faktorer til sammen vil sette oss i stand til å gå til de endelige og avgjørende angrepa på festningsverkene og basene i de japansk-okkuperte områdene, og drive de japanske angrepsstyrkene ut av Kina.» (Fra et intervju med Edgar Snow i juli 1936.)

«Dermed har det åpna seg et nytt stadium i den politiske situasjonen i Kina ... Den sentrale oppgava i det stadiet vi er på nå, er å mobilisere alle kreftene i nasjonen for å vinne seier i motstandskrigen.»

«Nøkkelen til seier i krigen ligger i å utvikle den motstanden som alt har starta, til å bli en krig med total motstand fra hele nasjonen. Det er bare gjennom en slik krig med total motstand at vi kan vinne den endelige seieren.»

«Det fins alvorlige svakheter i motstandskrigen. Det kan føre til tilbakeslag, tilbaketrekking, indre splittelser, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og annen motgang av dette slaget. Derfor må vi innse at krigen blir slitsom og langvarig. Men vi er trygge på at den motstanden som allerede har starta, kommer til å feie alle hindringer til side og fortsette å gå framover og utvikle seg gjennom innsatsen til partiet vårt og hele folket.» («Resolusjon om situasjonen nå og oppgavene for partiet», vedtatt av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, august 1937.)

Dette er våre slutninger. Tilhengerne av teorien om nasjonal underkuing ser på fienden som overmennesker og oss kinesere som om vi ikke er verdt noen ting. Tilhengerne av teorien om rask seier ser på oss kinesere som overmennesker og fienden som om de ikke er verdt noen ting. Beg-

ge tar feil. Vi ser det på en annen måte: Motstandskrigen mot Japan er en langvarig krig, og Kina kommer til å vinne den endelige seieren. Dette er våre slutninger.

120. Forelesningene mine slutter med dette. Den store motstandskrigen mot Japan utvikler seg, og mange håper å få ei oppsummering av erfaringene for å gjøre det lettere å vinne full seier. Det jeg har drøfta er ganske enkelt de allmenne erfaringene fra de siste ti månedene. Det kan kanskje tjene som ei slags oppsummering. Problemet med langvarig krig fortjener brei oppmerksomhet og diskusjon. Det jeg har gitt er bare ei skisse, og jeg håper dere vil gå gjennom og diskutere, forbedre og utvide den.

NOTER

1. Denne teorien om nasjonal underkuing var synet til Kuomintang. Kuomintang var uvillig til å gjøre motstand mot Japan og kjempa mot Japan bare under tvang. Etter Lukouchiao-hendinga (7. juli 1937) deltok klikken til Chiang Kai-shek motvillig i motstandskrigen. Klikken til Wang Ching-wei gikk inn for teorien om nasjonal underkuing. De sto klar til å overgi seg for Japan og gjorde det faktisk seinere. Men ideen om nasjonal underkuing fans ikke bare i Kuomintang. Den påvirkte også visse deler av mellomliga i samfunnet og til og med visse tilbakeleggende elementer blant det arbeidende folket. En del tilbakeleggende mennesker blei djupt pessimistiske etter som den korrupte og maktesløse Kuomintang-regjeringa tapte det ene slaget etter det andre, og de japanske troppene rykka uhindra fram til utkanten av Wuhan i løpet av det første året av motstandskrigen.

2. En kunne finne disse synspunktene innfor kommunistpartiet. Det var en tendens hos noen partimedlemmer til å ta lett på fienden i løpet av de seks første månedene av motstandskrigen. De mente at vi kunne slå Japan med et eneste slag. Det skyldtes ikke at de syntes våre egne styrker var så sterke, for de visste godt at troppene og de organiserte krefte til folket under ledelse av kommunistpartiet fortsatt var små. Men det skyldtes at Kuomintang hadde begynt å gjøre motstand mot Japan. De mente at Kuomintang var ganske mektig og kunne gi Japan harde slag i samarbeid med kommunistpartiet. De gjorde denne feilaktige vurderinga fordi de bare så ei side ved Kuomintang, nemlig at Kuomintang gjorde motstand mot Japan. Men de overså den andre sida, at Kuomintang var reaksjonært og korrupt.

3. Dette var synet til Chiang Kai-shek og kompani. Sjøl om de blei tvunget til å gjøre motstand mot Japan, satte Chiang Kai-shek og Kuomintang utelukkende lit til øyeblikkelig hjelp fra utlandet. De hadde ingen tillit til sin egen styrke, og langt mindre til folkets styrke.

4. Taierhchuang er en by i Sør-Shantung. Der utkjempa den kinesiske hæren et slag i mars 1938 mot de japanske inntrengerne. Den kinesiske hæren seira over japanerne ved å sette inn 400 000 mann mot Japans 70 000 til 80 000.

5. Dette synet blei satt fram i en lederartikkel i Ta Kung Pao, som den gangen var avisa til Statsvitenskapsgruppa i Kuomintang. Denne klikken fortapte seg i ønsketenkning. De håpte at noen få seirer til av samme slaget som den ved Taierhchuang, ville stanse Japans framrykking, og at det ikke ville være nødvendig å mobilisere folket til en langvarig krig som ville true tryggheten for deres egen klasse. Denne ønsketenkninga gjennomsyra hele Kuomintang den gangen.

6. Storbritannia eksporterte en økende mengde opium til Kina fra slutten av det attende hundreåret og i mange tiår framover. Denne trafikken utsatte ikke bare det kinesiske folket for narkotikamisbruk, men plyndra også Kina for det sølvete landet hadde. Dette vakte voldsom motstand i Kina. Under påskudd av å verne handelen med Kina, satte Storbritannia i gang væpna angrep mot Kina i 1840. De kinesiske troppene, under ledelse av Lin Tse-hsu, gjorde motstand, og folket i Kanton organiserte spontant «Slå-ned-britene-korpset» som retta alvorlige slag mot de britiske angrepsstyrkene. Men i 1842 undertegna den korrupte Ching-regjeringa Nanking-avtalen med Storbritannia. Denne avtalen sørga for at Storbritannia fikk utbetalt erstatninger og at Hongkong blei avstått til Storbritannia. Avtalen bestemte vidare at Shanghai, Foochow, Amoy, Ningpo og Kanton skulle åpnes for britisk handel, og at tollsatsen for britiske varer som blei importert til Kina, skulle fastsettes i fellesskap av Kina og Storbritannia.

7. Taiping-revolusjonen, eller Bevegelsen for det himmelske Taiping-kongedømmet, var den revolusjonære bondebevegelsen mot føydalstyret og den nasjonale undertrykkinga til Ching-dynastiet i midten av det 19. hundreåret. I januar 1851 starta Hung Hsiuchuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere en oppstand i landsbyen Chintien i Kueiping fylke i Kwangsi-provinsen. De kunngjorde at det himmelske Taiping-kongedømmet var oppretta. Bondehæren som rykka nordover fra Kwangsi, angrep og okkuperte Hunan og Hupeh i 1852. I 1853 marsjerte den gjennom Kiangsi og Anhwei og erobra Nanking. En del av styrkene fortsatte så marsjen nordover og rykka fram til utkanten av Tientsin. Men Taiping-hæren greide ikke å bygge opp stabile baseområder på de stedene den okkuperte. Videre gjorde den ledende gruppa deres mange politiske og militære feil etter at den hadde oppretta hovedstaden sin i Nanking. Derfor klarte den ikke å stå mot de stormangrepa som de kontrarevolusjonære styrkene til Ching-regjeringa og de britiske, amerikanske og franske angriperne var sammen om, og til slutt blei den slått i 1864.

8. Reformbevegelsen i 1898 representerte interessene til det liberale borgerskapet og de opplyste godseierne. Ildsjelene bak var Kang Yu-wei, Liang Chi-chao og Tan Szu-tung. Keiser Kuang Hsu så med velvilje på bevegelsen og ga den støtte, men den hadde ikke massegrunnlag. Yuan Shih-kai, som hadde en hær bak seg, forrådte reformatorene til enkekeiserinne Tzu Hsi, som var leder for den ytterste høyrefløyen. Hun tok makta igjen, fikk satt keiser Kuang Hsu i fengsel og fikk halshogd Tan Szu-tung og fem andre. Slik endte bevegelsen med et tragisk nederlag.

9. Revolusjonen i 1911 var den borgerlige revolusjonen som styrta det eneveldige regi-

met til Ching-dynastiet. En del av den nye hæren til Ching-dynastiet, som var under revolusjonær innflytelse, innleda en oppstand i Wuchang i Hupeh-provinsen 10. oktober det året. De borgerlige og småborgerlige revolusjonære foreningene som fans, og de breie massene av arbeidere, bønder og soldater, svarte på opprøret med begeistring. Svært snart brøt styret til Ching-dynastiet sammen. I januar 1912 blei den provisoriske regjeringa i republikken Kina oppretta i Nanking med Sun Yat-sen som provisorisk president. Med dette blei det gjort slutt på det føydale monarkistiske systemet i Kina, som hadde vart i mer enn to tusen år. Ideen om en demokratisk republikk hadde trengt djupt inn i hjertet til folket. Men borgerskapet som leda revolusjonen, var sterkt forsonlig innstilt av natur. Det mobiliserte ikke bondemassene i stor stil for å knuse det føydale styret til godseierklassen på landsbygda. I stedet overga det statsmakta til en av krigsherrene i nord, Yuan Shih-kai, etter press fra imperialistiske og føydale krefter. Dette førte til at revolusjonen endte med nederlag.

10. Nordekspedisjonen var det straffefelttoget som den revolusjonære hæren, som marsjerte nordover fra Kwangtung-provinsen i mai—juli 1926, starta mot krigsherrene i nord. Nordekspedisjonshæren, som hadde Kinas Kommunistiske Parti med i ledelsen og som var under partiets innflytelse (på den tida var det hovedsakelig medlemmer av kommunistpartiet som leda det politiske arbeidet i hæren), fikk varm støtte fra de breie arbeider- og bondemassene. I den andre halvdel av 1926 og den første halvdel av 1927 okkuperte den de fleste av provinsene ved Yangtse-elva og Den gule floden, og slo krigsherrene i nord. I april 1927 lei denne revolusjonære krigen nederlag. Dette skyldtes sviket til den reaksjonære klikken under Chiang Kai-shek innafor den revolusjonære hæren.

11. 16. januar 1938 kunngjorde den japanske regjeringa ei erklæring om at Japan ville underkue Kina med makt. Samtidig prøvde den å få Kuomintang-regjeringa til å overgi seg ved å bruke trusler og smiger. Japanerne erklærte at hvis Kuomintang-regjeringa «fortsatte å legge planer om å gjøre motstand», ville den japanske regjeringa sette inn et nytt marionetteregime i Kina og ikke lenger godta Kuomintang-regjeringa som «den andre parten» i forhandlinger.

12. Kapitalistene som blir nevnt her, er i hovedsak kapitalistene i De forente stater.

13. Med «regjeringene deres» sikter kamerat Mao Tsetung her til regjeringene i de imperialistiske landa — Storbritannia, De forente stater og Frankrike.

14. Kamerat Mao Tsetung hadde forutsagt at det ville bli et oppsving i Kina i løpet av stadiet med dødpunkt i motstandskrigen mot Japan. Dette blei fullstendig bekrefta når det gjaldt de frigjorte områdene under ledelse av det kinesiske kommunistpartiet. Men i Kuomintang-områdene blei det i virkeligheten nedgang i stedet for oppsving, fordi herskerklikken med Chiang Kai-shek i spissen var passiv i motstanden mot Japan og aktiv når det gjaldt å kjempe mot kommunistpartiet og folket. Dette vakte motstand blant de breie massene av folket og høyna den politiske bevisstheten deres.

15. Ifølge teorien om at «våpen avgjør alt» måtte Kina bli slått i krigen, ettersom Kina var dårligere væpna enn Japan. Alle lederne for den reaksjonære Kuomintang-klikken, medrekna Chiang Kai-shek, delte dette synet.

16. Se «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan», Note 9, s. 108—109 i denne boka.

17. Sun Wu-kung er apekongen i den kinesiske romanen *Hsi Yu Chi (Pilgrimsferd mot vest)*, som er skrevet i det 16. hundreåret. Han kunne tilbakelegge 108 000 li ved å gjøre et rundkast. Men når han først var kommet i handa til Buddha, greide han ikke å komme vekk fra den uansett hvor mange rundkast han gjorde. Med en handbevegelse forvandla Buddha fingrene sine til De fem elementenes fjell med fem fjelltopper og begravde Sun Wu-kung.

18. «Fascismen er tøylesløs sjåvinisme og erobringskrig,» sa kamerat Georgi Dimitrov i beretninga si til Den kommunistiske internasjonals sjuende verdenskongress i august 1935. Beretninga hadde tittelen «Fascismens offensiv og Den kommunistiske internasjonals oppgaver.» (se *Utvalgte artikler og taler*, eng. utg., London 1951, s. 44). (Se også Dimitrov: «Enhetsfrontens og Folkefrontens problemer», Forlaget Oktober 1970. — *Red.*) I juli 1937 ga kamerat Dimitrov ut en artikkel med tittelen *Fascisme betyr krig*.

19. Se Lenin, *Sosialisme og krig*, Forlaget Oktober 1976, s. 14.

20. Sun Tzu, «Angrepsstrategi», kapittel 3.

21. Chengpu ligger i den sørvestlige delen av det som nå er Chuancheng fylke i Shantung-provinsen. Det var skueplassen for et stort slag mellom statene Tsin og Chu i 632 f.Kr. I begynnelsen av slaget fikk troppene fra Chu overtaket. Etter å ha trukket seg 90 li tilbake, valgte troppene fra Tsin den høyre og venstre flanken til troppene fra Chu, som var de svake punktene deres, og tilføyde dem harde nederlag.

22. Den gamle byen Chengkao i den nordvestlige delen av det som nå er Chengkao fylke i Honan-provinsen, hadde stor militær betydning. Det var der Liu Pang, konge av Han, sloss mot Hsiang Yu, konge av Chu, i flere slag i år 203 f.Kr. Til å begynne med tok Hsian Yu Hsingyang og Chengkao, og Liu Pangs styrker blei nesten slått på flukt. Liu Pang ventet på det rette øyeblikket, da Hsiang Yus styrker var midt ute i Szechui-elva på veg over. Så knuste han dem og gjenerobra Chengkao.

23. Han Hsin var general i staten Han. I 204 f.Kr. ledet han mennene sine i et stort slag mot Chao Hsieh ved Ching-hsing. Hæren til Chao Hsieh, som skal ha vært på 200 000 mann, var flere ganger større enn hæren til Han. Han Hsin stilte opp troppene sine med ryggen mot ei elv og ledet dem i tapper kamp. Samtidig sendte han ut noen avdelinger for å angripe og okkupere det bakre området til fienden, som var dårlig beskyttet. Troppene til Chao Hsieh blei fanga i ei knipetang og fullstendig slått.

24. Den gamle byen Kunyang i den nordlige delen av det som nå er Yehhsien fylke i Honan-provinsen, var det stedet der Liu Hsiu, som grunnla det østlige Han-dynastiet, slo troppene til Wang Mang, keiser av Hsin-dynastiet i år 23 e.Kr. Tallmessig var det stor forskjell mellom de to partene. Liu Hsius styrker var på 8000 til 9000 mann, mot Wang Mangs 400 000. Men ved å utnytte at Wang Mangs generaler, Wang Hsun og Wang Yi, var skjodesløse og undervurderte fienden, slo Liu Hsiu Wang Mangs hovedstyrker på flukt med bare 3000 utplukka soldater. Han fulgte opp denne seieren med å knuse resten av fiendestyrkene.

25. Kuantu lå nordøst i det som nå er Chungmou fylke i Honan-provinsen. Det var der slaget mellom hærene til Tsao Tsao og Yuan Shao sto i år 200 e.Kr. Yuan Shao hadde en hær på 100 000 mann, mens Tsao Tsao bare hadde en liten styrke og mangla forsyninger.

Tsao Tsao utnyttet at Yuan Shaos styrker, som undervurderte fienden, ikke var årvåkne, og sendte de rappfota soldatene sine for å angripe dem overraskende og sette fyr på forsyningene deres. Hæren til Yuan Shao blei grepet av forvirring og hovedstyrken blei utslettet.

26. Staten Wu var styrt av Sun Chuan og staten Wei av Tsao Tsao. Chihpi ligger på sørbredden av Yangtse-elva, nordøst for Chiaya i Hupeh-provinsen. I år 208 e.Kr. ledet Tsao Tsao en hær på over 500 000 mann, som han hevdet var på 800 000, for å angripe Sun Chuan. Sammen med Tsao Tsaos motstander Liu Pei mønstrer Sun Chuan en styrke på 30 000 mann. De allierte styrkene til Sun Chuan og Liu Pei visste at Tsao Tsaos hær var herja av epidemier og ikke var vant til å slåss til sjøs, derfor satte de fyr på Tsao Tsaos flåte og knuste hæren hans.

27. Yiling ligger øst for det som nå er Ichang i Hupeh-provinsen. Det var der Lu Sun, en general fra staten Wu, slo hæren til Liu Pei, hersker av Shu, i år 222 e.Kr. Liu Peis tropper vant ei rekke seire i begynnelsen av krigen, og trengte frem til seks hundre li inn på Wus område, helt til Yiling. Lu Sun, som forsvarte Yiling, unngikk kamp i over sju måneder, helt til Liu Pei «ikke visste si arme råd og styrkene hans var utslitte og mismodige». Da knuste han Liu Peis styrker ved å utnytte en gunstig vind til å sette fyr på teltene deres.

28. Hsieh Hsuan var general i det østlige Tsin-dynastiet. Han slo Fu Chien som hersket over staten Chin, i år 383 e.Kr. ved Feishui-elva i Anhwei-provinsen. Fu Chien hadde en infanteristyrke på over 600 000 mann, en kavaleristyrke på 270 000 og et gardekorps på over 30 000, mens land- og sjøstridskreftene til det østlige Tsin bare var på 80 000 mann. Da hærene sto oppstilt på hver sin bredde av Feishui-elva, utnyttet Hsieh Hsuan fiendestyrkenes skrår sikkerhet og overmot, og ba Fu Chien om å trekke troppene sine bakover, slik at troppene til det østlige Tsin kunne få plass til å krysse elva for å avgjøre det hele. Fu Chien gjorde som han ba om. Men da han ga ordre om tilbaketrekking, fikk troppene hans panikk, og det var umulig å stoppe dem. Troppene fra det østlige Tsin nytta høvet til å krysse elva, satte i gang en offensiv, og dermed knuste de fienden.

29. I 383 e.Kr. var Fu Chien herskeren over staten Chin. Han undervurderte styrkene til Tsin og angrep dem. Troppene fra Tsin seira over de framskutte avdelingene til fienden ved Lochien i Shouyang fylke i Anhwei-provinsen, og rykket fram på land og til sjøs. Fu Chien klatret opp på bymuren i Shouyang og la merke til hvor utmerket troppene fra Tsin var oppstilt. Han trudde at trærne og buskene på Pakung-fjellet var fiendtlige soldater, og blei skremt av at fienden så så sterk ut.

30. Kamerat Mao Tsetung sikter her til at Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei satte i gang en krig mot folket som varte i ti år, etter å ha forrådt den første nasjonale demokratiske enhetsfronten mellom Kuomintang og kommunistpartiet i 1927. Med dette gjorde de det umulig for det kinesiske folket å være organisert i stor målestokk. De reaksjonære i Kuomintang med Chiang Kai-shek i spissen, må svare for dette.

31. Hertug Hsiang av Sung hersket i vår- og høstepoken. I 638 f.Kr. kjempet staten Sung mot den mektige staten Chu. Styrkene fra Sung var allerede stilt opp til strid da troppene fra Chu kryssa elva. En av offiserene fra Sung foreslo at dette var rette øyeblikket til å angripe. Troppene fra Chu var nemlig tallmessig overlegne. Men hertugen sa: «Nei, en herre bør aldri angripe en som ikke er forberedt.» Da troppene fra Chu hadde kryssa elva, men

ennå ikke var ferdige med slagoppstillinga si, foreslo offiseren igjen et øyeblikkelig angrep. Igjen sa hertugen: «Nei, en herre bør aldri angripe en hær som ennå ikke er ferdig med slagoppstillinga.» Hertugen ga først ordre om å angripe etter at troppene fra Chu var helt forberedt. Resultatet var at troppene fra Sung lei et katastrofalt nederlag, og hertugen sjøl blei såra.

32. Kuomintang-krigsherren Han Fu-chu var guvernør i Shantung i flere år. Da de japanske inntrengerne rykka sørover mot Shantung langs Tientsin-Pukow-jernbanen etter å ha okkupert Peiping og Tientsin i 1937, flykta Han Fu-chu hele vegen fra Shantung til Honan uten å utkjempe et eneste slag.

33. Kuomintang utvida hæren sin ved hjelp av tvangsverving. Kuomintangs tropper og politi grep tak i folk overalt, bandt dem og behandla dem som straffanger. De som hadde penger, kunne bestikke tjenestemennene til Kuomintang eller betale for å få andre til å møte for seg.

ROLLA TIL DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET I DEN NASJONALE KRIGEN

Oktober 1938

Kamerater, framtida er lys. Vi må slå den japanske imperialismen og bygge et nytt Kina, og vi er fullt ut i stand til å greie det. Men det ligger en veg full av vansker mellom nåtida og den lyse framtida. I kampen for et nytt Kina må det kinesiske kommunistpartiet og hele folket kjempe planmessig mot de japanske angriperne, og vi kan bare slå dem gjennom en langvarig krig. Vi har allerede sagt ganske mye om de ulike problemene i samband med krigen. Vi har oppsummert den erfaringa vi har yunnet sia krigen brøt ut, vurdert situasjonen vi står oppe i nå, utforma de påtrengende oppgavene hele landet står overfor, forklart hvorfor vi må gjennom en langvarig krig ved hjelp av en langsiktig nasjonal enhetsfront mot Japan og hvilke metoder vi må bruke for å få det til, og vi har analysert den internasjonale situasjonen. Hvilke problemer står igjen? Kamerater, vi har et problem til, nemlig spørsmålet om hvilken rolle det kinesiske kommunistpartiet skal spille i den nasjonale krigen, eller spørsmålet om hvordan kommunistene skal for-

Kamerat Mao Tsetung la fram denne rapporten på den sjette plenums-sesjonen til den sjette sentralkomiteen i partiet. Denne sesjonen var svært viktig. Den godkjente linja til det politiske byrået, som kamerat Mao Tsetung leda. Kamerat Mao Tsetung drøfta spørsmålet om hvilken rolle det kinesiske kommunistpartiet skulle ha i den nasjonale krigen. Slik hjalp han alle kamerater til å forstå klart, og samvittighetsfullt ta på seg, det store historiske ansvaret som partiet hadde for å lede motstandskrigen mot Japan. Plenums-sesjonen vedtok å fortsette politikken med enhetsfront mot Japan, men samtidig pekte den på at det måtte være både kamp og enhet innafor enhetsfronten, og at formelen «alt gjennom enhetsfronten» ikke passa til forholda i Kina. Med dette kritiserte sesjonen feilen med å være ettergivende i spørsmålet om enhetsfronten. Kamerat Mao Tse-

stå rolla si, styrke seg og slutte rekkene for å kunne lede denne krigen fram til seier og ikke til nederlag.

PATRIOTISME OG INTERNASJONALISME

Kan en kommunist, som er internasjonalist, samtidig være patriot? Vi mener at han ikke bare kan, men må være det. Det er de historiske vilkåra som avgjør hvilket konkret innhold patriotismen får. Vi har «patriotismen» til de japanske angriperne og Hitler, og vi har vår patriotisme. Kommunistene må beslutsomt kjempe mot «patriotismen» til de japanske angriperne og Hitler. Kommunistene i Japan og Tyskland er defaitister når det gjelder krigene landa deres fører. Det japanske og det tyske folket har interesse av at alle mulige midler blir brukt for å slå de japanske angriperne og Hitler, og jo mer fullstendig nederlaget blir, jo bedre. Det er dette de japanske og tyske kommunistene bør gjøre, og det er dette de gjør. For krigene som de japanske angriperne og Hitler har satt i gang, skader både folket i deres egne land og verdens folk. Men for Kina er det annerledes, for Kina er offer for aggresjon. Derfor må de kinesiske kommunistene forene patriotisme og internasjonalsisme. Vi er internasjonallister samtidig som vi er patrioter, og parolen vår er: «Kjemp for å forsvare fedrelandet mot angriperne.» For oss er defaitisme en forbrytelse, og å kjempe for seier i motstandskrigen er ei plikt vi ikke kan komme unna. For det er bare hvis vi kjemper for å forsvare fedrelandet at vi kan slå angriperne og frigjøre nasjonen. Proletariatet og de andre delene av det arbeidende folket kan bare frigjøre seg sjøl dersom landet blir frigjort. Seier for Kina og nederlag for de imperialistiske inntrengerne vil være til hjelp for folket

tung tok for seg dette problemet i «Spørsmålet om sjølstendighet og initiativ innafor enhetsfronten», som var en del av avslutningstalen hans på den samme sesjonen. Plenums-sesjonen slo fast at hele partiet måtte arbeide for å organisere den væpna kampen som folket førte mot Japan, og at dette var svært viktig. Den vedtok også at krigssonene og de bakre områdene til fienden skulle bli det viktigste arbeidsfeltet for partiet. Den tilbakeviste de feilaktige oppfatningene til dem som knytta håpa sine om seier til Kuomintang-arméene, og ville overlate folkets skjebne til legal kamp under herredømmet til de reaksjonære i Kuomintang. Kamerat Mao Tsetung tok opp dette spørsmålet i «Problemer i krig og strategi», som også var en del av avslutningstalen hans på denne sesjonen.

i andre land. Patriotisme i nasjonale frigjøringskriger er altså anvendt internasjonalsisme. Derfor må kommunistene bruke initiativet sitt i fullt monn, marsjere modig og beslutsomt til fronten i den nasjonale frigjøringskrigen og rette våpna sine mot de japanske angriperne. Det er grunnen til at partiet vårt sendte ut ei oppfordring om å gjøre motstand mot de japanske angriperne ved å føre nasjonal forsvarskrig, rett etter 18. september-hendinga i 1931. Det er også grunnen til at partiet seinere la fram forslag om en nasjonal enhetsfront mot Japan, ga rødehæren ordre om å omorganisere seg og bli en del av den anti-japanske nasjonale revolusjonære hæren og marsjere til fronten, og ga parti-medlemmene beskjed om å finne plassen sin i første rekke i krigen og forsvare fedrelandet til siste blodsdråpe. Dette er gode patriotiske handlinger. De står slett ikke i strid med internasjonalsismen. De er anvendt internasjonalsisme i Kina. Det er bare politiske tullebukker, eller folk med baktanker, som prater vas om at vi har gjort en feil og gått bort fra internasjonalsismen.

KOMMUNISTENE MÅ VÆRE FORBILDER I DEN NASJONALE KRIGEN

Vi har forklart hvorfor kommunistene må vise mye initiativ i den nasjonale krigen, og vise det konkret. Det vil si at de må være forbilder og gå i spissen på alle områder. Vi fører krig under vanskelige omstendigheter. De breie massene har ikke nok nasjonalfølelse, nasjonal sjølr-respekt og nasjonal sjøltillit. Flertallet av folket er uorganisert, Kina er militært svakt, økonomien er tilbakeliggende, det politiske systemet er udemokratisk, det fins korrupsjon og pessimisme, og det er mangel på enhet og solidaritet innafor enhetsfronten. Dette er noen av de vanskelige omstendighetene. Derfor må kommunistene samvittighetsfullt ta på seg det store ansvaret med å forene hele nasjonen for å overvinne alle disse svakhetene. Her er det livsviktig at kommunistene er forbilder og går i spissen. Kommunistene i Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen må være forbilder når det gjelder å kjempe tappert, utføre ordrer, overholde disiplinen, gjøre politisk arbeid og styrke den indre enheten og solidariteten. I forholdet til vennligsinna partier og hæravdelinger må kommunistene gå beslutsomt inn for enhet for å

gjøre motstand mot Japan. De må holde fast på programmet til enhetsfronten og være forbilder i å gjennomføre de oppgavene motstandskrigen stiller. De må være sannferdige og handle beslutsomt. De må være fri for hovmod, rådføre seg og samarbeide oppriktig med vennligsinna partier og hæravdelinger og være forbilder når det gjelder forholda mellom de ulike partiene i enhetsfronten. Alle kommunister som arbeider for regjeringa, må utmerke seg som absolutt rettskafne, ved å ikke gi fordeler til slekt og venner og ved å arbeide hardt for lav lønn. Alle kommunister som arbeider blant massene, må oppføre seg som venner, og ikke som sjefer. De må være utrøttelige lærere og ikke byråkratiske politikere. En kommunist må ikke på noe tidspunkt og ikke under noen omstendigheter sette sine egne interesser i første rekke. Han må sette interessene til nasjonen og massene foran sine egne. Derfor har vi djup forakt for egoisme, slapphet, korrupsjon og trang til å komme i rampelyset. Men vi har respekt for offervilje, arbeidsiver, helhjerta innsatsvilje for det felles beste og seigt, hardt arbeid. Kommunistene må samarbeide i vennskap med alle progressive utafor partiet, og gå inn for at hele folket skal gå sammen for å kvitte seg med alt som ikke er bra. Vi må forstå at kommunistene bare er en liten del av nasjonen, og at det er mange progressive og aktivister utafor partiet. Vi må samarbeide med dem. Det er helt galt å tru at bare vi er bra, og at ingen andre er noe tess. Kommunistene må ikke se ned på eller forakte folk som er politisk tilbakeliggende, men bli venner med dem, forene seg med dem, overbevise dem og oppmuntre dem til å gå framover. Kommunistene må ikke støte fra seg folk som har gjort feil i arbeidet dersom de ikke er uforbederlige. De må påvirke dem gjennom overtalelse for å hjelpe dem til å forandre seg og starte på ny. Kommunistene må være forbilder både når det gjelder praktisk sans og framsyn. Bare hvis de har praktisk sans, kan de klare de oppgavene de har fått, og bare hvis de er framsynte, kan de unngå å gå seg vill på marsjen. Derfor må kommunistene være forbilder når det gjelder studier. De må alltid være både lærere for og elever av massene. Vi kan bare vise praktisk sans og framsyn dersom vi lærer av folket, av virkeligheten og av vennligsinna partier og hæravdelinger, og kjenner dem godt. I en langvarig krig og under vanskelige omstendigheter kan livskrafta til hele nasjonen bare bli mobilisert i kampen for å overvinne vanskene, slå fienden og bygge et nytt Kina dersom kommunistene etter beste evne blir et forbilde, og går i spissen sammen med alle de framskredne

elementene i de vennligsinna partiene og hæravdelingene og blant massene.

FOREN HELE NASJONEN OG KJEMP MOT FIENDENS AGENTER I REKKENE VÅRE

Det fins bare ei politisk linje for å overvinne vanskene, slå fienden og bygge et nytt Kina. Det er å konsolidere og utvide den nasjonale enhetsfronten mot Japan og mobilisere livskrafta til hele nasjonen. Men det fins allerede fiendtlige agenter som driver undergravingsvirksomhet innafor den nasjonale enhetsfronten. Det er landssvikerne, trotskistene og folk som støtter Japan. Kommunistene må alltid være på utkikk etter dem, avsløre forbrytelsene deres med handfaste bevis og advare folket mot å bli ført bak lyset av dem. Kommunistene må bli enda mer politisk årvåkne overfor disse fiendtlige agentene. De må forstå at det å utvide og konsolidere den nasjonale enhetsfronten ikke kan skilles fra det å avsløre og luke ut agentene til fienden. Det er helt galt å bare bry seg om den ene sida og glemme den andre.

BYGG UT KOMMUNISTPARTIET OG HINDRE INFILTRASJON FRA FIENDENS AGENTER

Dersom kommunistpartiet skal kunne overvinne vanskene, slå fienden og bygge et nytt Kina, må det bygge ut organisasjonen sin og bli et stort masseparti. Det må åpne dørene for massene av arbeidere, bønder og unge aktivister som virkelig er trufaste mot revolusjonen, som trur på prinsippene til partiet, støtter politikken det fører, og er villige til å underordne seg partidisiplinen og arbeide hardt. Her kan vi ikke tillate tilløp til en politikk med stengte dører. Men samtidig må vi ikke bli mindre årvåkne overfor infiltrasjon fra fiendtlige agenter. Etterretningstjenesten til de japanske imperialistene prøver ustanselig å undergrave partiet vårt og smugle inn fordekte landssvikere, trotskister, folk som er for Japan, råtne elementer og karrierejegere, forkledd som aktivister. Vi må ikke et øyeblikk slappe av på årvåkenheten og de stren-

ge forholdsreglene overfor slike personer. Vi må ikke stenge dørene våre av frykt for fiendens agenter, politikken vår er å bygge ut partiet dristig. Men samtidig som vi øker medlemstallet dristig, må vi ikke bli mindre årvåkne overfor de fiendtlige agentene og karrierejegerne, som vil nytte dette høvet til å prøve å snike seg inn. Vi kommer til å gjøre feil hvis vi bare legger vekt på den ene sida og glemmer den andre. Den eneste riktige politikken er: «Bygg ut partiet dristig, men slipp ikke inn en eneste uønska person.»

HOLD FAST PÅ BÅDE ENHETSFRONTEN OG SJØLSTENDIGHETEN TIL PARTIET

Vi kan bare overvinne vanskene, slå fienden og bygge et nytt Kina dersom vi beslutsomt holder fast på den nasjonale enhetsfronten. Dette er heva over tvil. Samtidig må alle partiene og gruppene i enhetsfronten holde fast på den ideologiske, politiske og organisatoriske sjølstendigheten sin. Dette gjelder for Kuomintang, kommunistpartiet og alle andre partier og grupper. Prinsippet om demokrati i Folkets tre prinsipper tillater både at alle partier og grupper slutter seg sammen, og at de er sjølstendige i forhold til hverandre. Å bare snakke om enhet og fornekte sjølstendighet ville være å gå bort fra prinsippet om demokrati. Verken kommunistpartiet eller noe annet parti ville gå med på det. Det er ingen tvil om at sjølstendigheten innafor enhetsfronten er relativ og ikke absolutt, og at det ville undergrave den allmenne politikken med enhet mot fienden dersom vi så den som absolutt. Men vi må ikke fornekte denne relative sjølstendigheten. Hvert parti må ha sin relative sjølstendighet, det vil si relativ frihet ideologisk, politisk og organisatorisk. Den allmenne politikken med enhet mot fienden ville også bli undergravd dersom vi ikke fikk ha denne relative friheten, eller dersom vi ga den fra oss frivillig. Alle medlemmer av kommunistpartiet og alle medlemmer av vennligsinna partier må forstå dette klart.

Det samme gjelder forholdet mellom klassekampen og den nasjonale kampen. Det er et grunnfesta prinsipp at vi må sette motstanden foran alt annet under motstandskrigen. Derfor må klassekampen underordnes motstandskrigen og ikke stå i strid med den. Men det fins klasser og det fins klassekamp, og de som nekter for at det fins klassekamp,

tar feil. Den teorien som prøver å nekte for dette, er helt feilaktig. Vi nekter ikke for at det fins klassekamp, vi tilpasser klassekampen. Vi går inn for politikken med gjensidig hjelp og gjensidige innrømmelser. Den politikken kan ikke bare brukes på forholda mellom partier, men også på forholda mellom klasser. Enhet mot Japan krever at vi fører en politikk som egner seg til å regulere de gjensidige forholda mellom klassene, slik at det arbeidende folket ikke blir uten politisk og materiell trygghet, samtidig som det blir tatt omsyn til interessene til de rike. En slik politikk oppfyller kravet om solidaritet mot fienden. Det skader motstandskrigen dersom vi bare bryr oss om den ene sida og ser bort fra den andre.

SE SITUASJONEN I SIN HELHET, TA OMSYN TIL FLERTALLET OG SAMARBEID MED ALLE FORBUNDSFELLER

Kommunistene må se situasjonen i sin helhet, ta omsyn til flertallet av folket og samarbeide med forbundsfellene sine når de leder massene i kampen mot fienden. De må forstå prinsippet om at behova til delen må underordnes behova til helheten. Dersom det ser ut til at et forslag bare passer til en delsituasjon, og ikke til situasjonen i sin helhet, må delen vike for helheten. Og omvendt, dersom forslaget ikke passer til delen, men passer i lys av situasjonen i sin helhet, må delen igjen vike for helheten. Det er det vi mener med å se situasjonen i sin helhet. Kommunistene må aldri fjerne seg fra flertallet av folket og bare lede et lite, framskredent mindretall i ei isolert og forhasta framrykking uten omsyn til flertallet. De må knytte sterke band mellom de progressive elementene og de breie massene. Det er dette vi mener med å ta omsyn til flertallet. Overalt der det fins demokratiske partier eller enkeltpersoner som vil samarbeide med oss, må kommunistene drøfte saken med dem og samarbeide med dem. Det er helt feilaktig å ta vilkårlige avgjørelser, handle egenrådlig, og ikke ta omsyn til forbundsfellene våre. En god kommunist må være flink til å se situasjonen i sin helhet, flink til å ta omsyn til flertallet og flink til å samarbeide med forbundsfellene sine. På dette området har vi hatt alvorlige svakheter, og vi må fortsatt legge vinn på å overvinne dem.

KADERPOLITIKK

Det kinesiske kommunistpartiet er et parti som leder en stor, revolusjonær kamp i et land med flere hundre millioner mennesker. Det kan ikke fullføre den historiske oppgava si uten mange ledende kadrer som både er dyktige og politisk redelige. I de siste sytten åra har partiet lært opp ganske mange dyktige ledere. Derfor har vi en stamme av kadrer på det militære, politiske og kulturelle området, og i parti- og massearbeidet. Dette tjener både partiet og nasjonen til ære. Men den stammen vi har nå, er fortsatt ikke sterk nok til å bære en så veldig og forgreina kamp som vår. Det er fortsatt nødvendig å lære opp mange dyktige folk. Det har stått fram mange aktivister i den store kampen som det kinesiske folket fører, og det kommer stadig flere. Vi har ansvaret for å organisere dem og lære dem opp, og for å ta godt vare på dem og bruke dem på riktig måte. Så snart den politiske linja er fastlagt, har kadrene avgjørende betydning.¹ Derfor er det ei kampførelse for oss å lære opp mange nye kadrer på en planmessig måte.

Vi må ikke bare ha omtanke for kadrer som er medlemmer av partiet, men også for dem som står utafor partiet. Det fins mange dyktige folk som ikke er medlemmer av partiet, og vi må ikke overse dem. Alle kommunister har plikt til å kvitte seg med enhver avvisende og hovmodig holdning. De må kunne samarbeide godt med kadrer som ikke er medlemmer av partiet, hjelpe dem oppriktig, ha et varmt og kameratslig forhold til dem og få dem til å bruke kreftene for den store saka, motstand mot Japan og gjenoppbygging av landet.

Vi må vite hvordan vi skal vurdere kadrene. Vi må ikke bare se på en kort periode eller en enkelt episode i livet til en kader, men på livet og arbeidet hans i sin helhet. Dette er hovedmetoden for å vurdere kadrer.

Vi må vite hvordan vi skal bruke kadrene godt. Pliktene til en leder går til sjuende og sist i hovedsak ut på to ting: Å utvikle ideer og bruke kadrene godt. Å utarbeide planer, ta avgjørelser og gi ordre og direktiver, kommer inn under å «utvikle ideer». Vi må sveise kadrene sammen og oppmuntre dem til å gå til handling for å få satt ideene ut i livet. Dette kommer inn under å «bruke kadrene godt». I hele historia til nasjonen vår har det vært to linjer som har stått i skarp motsetning til hverandre, i spørsmålet om hvordan kadrene skal brukes. Den ene

har vært å «utnevne dem som er dyktige». Den andre har vært å «utnevne dem en liker». Den første metoden er hederlig, og den andre uhederlig. De kriteriene kommunistpartiet må gå etter i kaderpolitikken, er om en kader setter partilinja beslutsomt ut i livet, overholder partidisiplinen, har nære band til massene, er i stand til å arbeide sjølstendig, og er aktiv og arbeider hardt og uegennyttig, eller ikke. Det er dette det betyr å «utnevne dem som er dyktige». Kaderpolitikken til Chang Kuo-tao sto stikk i strid med dette. Han fulgte linja med å «utnevne dem en liker». Han samla sine personlige yndlinger rundt seg, og danna en liten klikk. Til slutt sveik han partiet og gikk over til fienden. Dette var en viktig lærepenge for oss. Sentralkomiteen og lederne på alle plan må la dette og liknende historiske erfaringer tjene som en advarsel, og påta seg ansvaret for å følge den hederlige og rettferdige linja i kaderpolitikken og forkaste den uhederlige og urettferdige linja, og på det viset grunnfeste enheten i partiet.

Vi må vite hvordan vi skal ta godt vare på kadrene. Det er flere måter å gjøre det på:

For det første må vi gi dem rettleiing. Dette betyr at vi må gi dem frie hender i arbeidet slik at de får mot til å påta seg ansvar. Samtidig må vi gi dem retningslinjer i rett tid, slik at de kan utfolde de skapende evnene sine under rettleiing fra den politiske linja til partiet.

For det andre må vi heve nivået deres. Dette betyr at vi må skolere dem ved å gi dem mulighet til å studere, slik at de får høyere teoretisk forståelse og kan arbeide bedre.

For det tredje må vi kontrollere arbeidet deres og hjelpe dem til å oppsummere erfaringene sine, gjøre større framgang og rette på feilene sine. Å gi folk oppgaver uten å kontrollere dem og ikke bry seg med dem før det blir gjort alvorlige feil — det er ikke den rette metoden for å ta vare på kadrene.

For det fjerde må vi som regel bruke metoden med å overtale kadrer som har gjort feil, og hjelpe dem til å rette på feilene sine. Vi må bare bruke metoden med kamp overfor dem som har gjort alvorlige feil, og som likevel nekter å la seg rettleie. Her har det avgjørende betydning at vi er tålmodige. Det er galt å stemple folk lettvtint som «opportunist» eller begynne å «føre kamp» mot dem uten videre.

For det femte må vi hjelpe dem når de har det vanskelig. Når kadrer er i vansker på grunn av sjukdom, dårlig økonomi, familieproblemer eller andre ting, må vi sørge for at de får den hjelpa vi har mulighet til å gi dem.

Det er slik vi tar godt vare på kadrene.

PARTIDISIPLIN

Etter Chang Kuo-taos alvorlige brudd på partidisiplinen må vi slå fast reglene på ny:

- 1) Den enkelte er underordna organisasjonen.
- 2) Mindretallet er underordna flertallet.
- 3) Lavere organer er underordna høyere organer.
- 4) Alle medlemmene er underordna sentralkomiteen.

Alle som bryter disse reglene for disiplin, undergraver enheten i partiet. Erfaringa har vist at noen bryter partidisiplinen fordi de ikke veit hva den går ut på. Men andre, som for eksempel Chang Kuo-tao, bryter den med vitende og vilje, og utnytter uvitenheten til mange partimedlemmer for å nå de svikeyfulle måla sine. Derfor er det nødvendig å skolere medlemmene i partidisiplinen, slik at de vanlige medlemmene ikke bare overholder disiplinen sjøl, men også overvåker lederne, slik at de også gjør det. På den måten kan vi hindre at tilfeller av Chang Kuo-tao-typen gjentar seg. Det er ikke nok med de fire viktigste reglene for disiplin, som jeg har nevnt, dersom vi skal sikre at forholda i partiet utvikler seg riktig. Vi må også utarbeide mer utførlige partivedtekter for å sikre at virksomheten til de ledende organene på alle plan blir enhetlig.

PARTIDEMOKRATI

I den store kampen vi står oppe i nå, krever det kinesiske kommunistpartiet at alle ledende organer og alle medlemmer og kadrer utfolder initiativet sitt fullt ut. Dette er det eneste som kan sikre seieren. Dette initiativet må vise seg konkret i at de ledende organene, kadrene og de vanlige medlemmene i partiet viser skaperkraft, vilje til å påta seg ansvar, arbeidsiver, mot og evne til å stille spørsmål, legge fram meninger og kritisere mangler, og i kameratslig kontroll av ledende organer og ledende kadrer. Ellers vil «initiativ» bli et tomt ord. Men et slikt initiativ avhenger av at livet i partiet blir demokratisert. Initiativet kan ikke utfolde seg dersom det ikke er nok demokrati i partilivet. Det er ikke mulig å frambringe mange dyktige folk uten demokrati. I landet vårt hersker det et patriarkalsk system med småproduksjon, og om vi ser på landet som helhet, fins det fortsatt ikke noe demokratisk liv. Dette gjenspeiler seg i partiet ved at det ikke er nok demokrati i partilivet. Dette står i vegen for at hele partiet kan utfolde initiativet sitt fullt ut. Samtidig har det ført til at det ikke er nok demokrati i enhetsfronten og i massebevegelsene. Derfor må vi drive opplæring i demokrati innafor partiet slik at medlemmene kan forstå hva et demokratisk liv betyr, hva forholdet mellom demokrati og sentralisme betyr, og hvordan vi må sette den demokratiske sentralismen ut i livet. Det er bare slik vi virkelig kan utbre demokratiet innafor partiet, og samtidig unngå ultrademokrati og la skure-holdninga som ødelegger disiplinen.

Vi må også utbre demokratiet innafor partiorganisasjonene i hæren så langt det er nødvendig, for å styrke initiativet til partimedlemmene og kampkrafta til hæren. Men vi kan ikke ha like mye demokrati i partiorganisasjonene i hæren som i de lokale partiorganisasjonene. Både i hæren og i de lokale partiorganisasjonene er det meninga at demokratiet i partiet skal styrke disiplinen og øke kampkrafta, og ikke svekke det.

Vi må se på det å utvide demokratiet innafor partiet som et viktig skritt i retning av å konsolidere og utvikle partiet, og som et viktig våpen som setter det i stand til å bli svært aktivt i den store kampen, være på høyde med oppgavene sine, bygge opp nye krefter og overvinne vanskene i krigen.

PARTIET VÅRT HAR KONSOLIDERT SEG OG VOKST SEG STERKT GJENNOM KAMPEN PÅ TO FRONTER

I de siste sytten åra har partiet allment sett lært seg å bruke ideologisk kamp, som er et marxist-leninistisk våpen, mot feilaktige ideer innafør partiet på to fronter — mot høyreopportunisme og mot «venstre»-opportunisme.

Før den femte plenumsesjonen til den sjette sentralkomiteen² kjempa partiet mot høyreopportunismen til Chen Tu-hsiu og «venstre»-opportunismen til kamerat Li Li-san. Seieren i disse to kampene førte til at partiet gjorde store framsteg. Etter den femte plenumsesjonen var det to historiske kamper til innafør partiet. Det var kampen på Tsunyi-møtet, og kampen i samband med at Chang Kuo-tao blei ekskludert.

Tsunyi-møtet retta på mange alvorlige «venstre»-opportunistiske feil — prinsipielle feil som var gjort under kampen mot det femte «innringings- og undertrykkings»-felttoget til fienden — og samla partiet og rødehæren. Dermed kunne sentralkomiteen og hovedstyrkene til rødehæren fullføre den lange marsjen seierrikt, innta framskutte stillinger i kampen mot Japan, og gjennomføre den nye politikken med nasjonal enhetsfront mot Japan. Møtene i Pasi og Yen-an slo tilbake høyreopportunismen til Chang Kuo-tao (kampen mot linja til Chang Kuo-tao begynte på Pasi-møtet³ og blei avslutta på Yen-an-møtet⁴). Slik klarte de å samle alle de røde styrkene og styrke enheten i hele partiet foran den heltmodige kampen mot Japan. Begge disse formene for opportunistiske feil oppsto under den revolusjonære borgerkrigen, og det som kjennetegna dem, var at de var feil som hadde sammenheng med krigen.

Hva har vi lært av disse to kampene innafør partiet? Vi har lært dette:

1) Tendensen til «venstre»-utålmodighet, som verken tar hensyn til subjektive eller objektive vilkår, er svært skadelig for en revolusjonær krig, eller for den saks skyld for alle revolusjonære bevegelser. Det var en av de alvorlige prinsipielle feilene som

kom til uttrykk under kampen mot fiendens femte «innringings- og undertrykkings»-felttog. Årsaka til feilen var manglende kjennskap til kjennetegna til den revolusjonære krigen i Kina.

2) Opportunismen til Chang Kuo-tao var derimot høyreopportunisme i den revolusjonære krigen. Det var ei blanding av ei tilbaketrekkingslinje, krigsherrevesen og partifiendtlig virksomhet. De fleste kadrene og partimedlemmene i rødehærens fjerde front-armé var utmerka folk som hadde kjempa heltemodig i lang tid. Men det var først da denne forma for opportunisme var slått tilbake, at de kunne fri seg fra favntaket til denne linja og vende tilbake til den riktige linja til sentralkomiteen.

3) I de ti åra jordbruksrevolusjonskrigen varte, oppnådde vi strålende resultater i det store organisasjonsarbeidet på disse feltene: Oppbygging av hæren, regjeringsarbeid, massearbeid og partibygging. Vi ville aldri ha klart å holde ut i den innbitte kampen mot Chiang Kai-shek dersom dette organisasjonsarbeidet ikke hadde støtta opp under den heltemodige kampen ved fronten. Men i den siste delen av perioden blei det gjort alvorlige prinsipielle feil i kaderpolitikken og organisasjonspolitikken til partiet. Disse feilene kom til syne i tendensen til sekterisme, i misbruk av straffemetoder og i at den ideologiske kampen blei drevet for langt. Årsaka til dette var at vi ikke klarte å utrydde alle spor av Li Li-san-linja, og at vi gjorde politiske feil i prinsippsspørsmål på den tida. På Tsunyi-møtet retta vi på disse feilene også, og derfor kunne partiet finne tilbake til en riktig kaderpolitikk og riktige organisasjonsprinsipper. Linja til Chang Kuo-tao i organisasjonsspørsmål innebar brudd med alle prinsippene til partiet, undergraving av partidisiplinen og fraksjonisme, som utvikla seg til kamp mot partiet, sentralkomiteen og Den kommunistiske internasjonale. Sentralkomiteen gjorde alt den kunne for å overvinne den skammelige og feilaktige linja til Chang Kuo-tao og sette en stopper for den partifiendtlige virksomheten hans. Den prøvde også å redde Chang Kuo-tao sjøl. Men han nekta hardnakka å rette på feilene sine, dreiv dobbeltspill, og til slutt sveik han til og med partiet og kasta seg i armene på Kuomintang. Derfor måtte partiet ta strenge tiltak og ekskludere han. Alle medlemmene av partiet og alle andre som var trufaste mot kampen for å frigjøre nasjonen, støtta dette disiplinærtiltaket. Den

kommunistiske internasjonale godkjente også dette vedtaket, og brennemerka Chang Kuo-tao som desertør og overløper.

Disse lærdommene og bragdene har skapt de nødvendige forutsetningene for å samle hele partiet, styrke den ideologiske, politiske og organisatoriske enheten og føre motstandskrigen fram til seier. Partiet vårt har konsolidert seg og vokst seg sterkt gjennom kampen på to fronter.

KAMPEN PÅ TO FRONTER I DAG

Det er ytterst viktig at vi fra nå av fører en politisk kamp mot høyrepessimisme i motstandskrigen, sjøl om vi fortsatt må holde øye med «venstre»-utålmodighet. Dersom vi skal kunne oppnå samarbeid med de ulike andre partiene og gruppene som er mot Japan, bygge ut kommunistpartiet og gjøre massebevegelsen breiere, må vi fortsette å kjempe mot den «venstre»-tendensen som går ut på å føre en politikk med stengte dører i arbeidet innafor enhetsfronten, parti- og masseorganisasjonene. Samtidig må vi passe på å kjempe mot den høyreopportunistiske tendensen som går ut på betingelsesløst samarbeid og utbygging. Ellers blir både samarbeid og utbygging hindra. Samarbeidet blir kapi-tulasjonistisk og utbygginga prinsippløs.

Den ideologiske kampen på to fronter må være i samsvar med de konkrete vilkåra i hvert tilfelle. Vi må aldri gå løs på et problem subjektivt, eller la den gamle og dårlige vanen med å «sette merkelapper» på folk få fortsette.

I kampen mot avvik må vi legge stor vekt på å bekjempe dobbelt-spill. Chang Kuo-taos løpebane viser oss at den største faren ved det er at det kan utvikle seg til fraksjonisme. Å gå med på noe offentlig, men gå mot det privat, si ja, men mene nei, si pene ting når en står ansikt til ansikt med folk, men finne på fantestreker bak ryggen på dem — alt dette er former for dobbeltspill. Partiet kan bare styrke disiplinen dersom kadrene og medlemmene blir mye mer årvåkne overfor slik oppførsel.

STUDIER

Allment sett må alle medlemmer av kommunistpartiet som har høve til det, studere teorien til Marx, Engels, Lenin og Stalin. De må studere historia til landet vårt, hvordan situasjonen er i dag, og hvordan den utvikler seg. De må også hjelpe til med å lære opp medlemmer som er mindre skolert. Det er særlig viktig at kadrene studerer disse emnene nøye, og medlemmene av sentralkomiteen og kadrer på høyere nivå må legge enda større vekt på det. Det er umulig for et politisk parti å lede en stor revolusjonær bevegelse fram til seier dersom det ikke har en revolusjonær teori, kjenner historia og forstår den praktiske bevegelsen grundig.

Teorien til Marx, Engels, Lenin og Stalin er allmenngyldig. Vi må ikke se på den som et dogme, men som rettleiing til handling. Studier er mer enn å bare lære seg ord og uttrykk, det er å lære marxismen-leninismen som revolusjonens vitenskap. Det gjelder ikke bare å forstå de allmenne lovene som Marx, Engels, Lenin og Stalin utleda fra omfattende studier av det virkelige livet og av revolusjonære erfaringer. Det gjelder også å studere hvilke standpunkter de tok, og hvilken metode de brukte når de undersøkte og løste problemer. Nå mestrer partiet vårt marxismen-leninismen bedre enn før, men fortsatt langt fra djupt eller omfattende. Oppgava vår er å lede en stor nasjon på flere hundre millioner mennesker i en stor kamp som ingen har sett maken til. Derfor står vi overfor et stort problem når vi skal spre og utdjupe studiene av marxismen-leninismen. Dette problemet må løses raskt, og for å få til det må vi gjøre en samla innsats. Jeg håper at hele partiet vil kappes om å studere etter denne plenumssesjonen til sentralkomiteen. Da vil vi få se hvem som virkelig har lært noe, hvem som har lært enda mer og enda bedre. Kampkrafta til partiet vårt blir mye større, og vi kommer til å slå den japanske imperialismen mye raskere dersom det blant dem som har fått hovedansvaret i ledelsen, fins hundre eller to hundre kamerater som har et systematisk og ikke et ufullstendig grep om marxismen-leninismen, som har skaffa seg det i tilknytning til praksis og ikke løsrevet fra den.

Vi må studere den historiske arven vår og bruke den marxistiske metoden til å oppsummere den kritisk. Dette er ei annen av oppgavene vå-

re. Nasjonen vår har ei historie som går flere tusen år tilbake. Denne historia har sine egne særtrekk og inneholder utallige skatter. Men på dette området er vi reine skolebarn. Kina i dag har vokst fram av Kina i går. Vi har et marxistisk syn på historia, og vi må ikke kutte banda til vår egen historie. Vi må oppsummere historia vår helt fra Konfutse til Sun Yat-sen og overta denne verdifulle arven. Dette er til stor hjelp når vi skal lede den store bevegelsen i dag. Kommunisten er marxisten og derfor internasjonallister. Men vi kan bare sette marxismen ut i livet når den er knytta sammen med de særegne kjennetegna til landet vårt, og får ei bestemt nasjonal form. Den store styrken til marxismen-leninismen ligger nettopp i at den blir knytta sammen med den konkrete revolusjonære praksisen i alle land. For det kinesiske kommunistpartiet gjelder det å lære å bruke den marxist-leninistiske teorien på de konkrete forholda i Kina. For de kinesiske kommunistene, som er en del av den store kinesiske nasjonen, av samme kjøtt og blod, er alt prat om marxisme som er løsrevet fra særtrekka ved Kina, bare abstrakt marxisme, marxisme i et tomrom. Derfor blir det påtrengende for hele partiet å forstå og løse problemet med hvordan vi skal bruke marxismen konkret i Kina slik at alt får et utvetydig kinesisk preg, dvs. hvordan vi skal bruke marxismen i lys av de konkrete særtrekka ved Kina. Vi må kvitte oss med utenlandske sjablonger. Vi må ikke lure av oss så mye tomt, abstrakt prat, og dogmatismen må legges i grava. Vi må erstatte det med den friske, livlige kinesiske stilen og holdninga som vanlige folk i Kina er glade i. Det er bare de som ikke forstår noen verdens ting av internasjonallismen som skiller det internasjonallistiske innholdet fra den nasjonale forma. Vi må tvert imot knytte dem nært sammen. På dette området fins det alvorlige feil i rekkene våre, og vi må overvinne dem samvittighetsfullt.

Hva er det som kjennetegner den bevegelsen vi har i dag? Hvilke lover er det som styrer den? Hvordan skal den ledes? Alt dette er praktiske spørsmål. Vi har ennå ikke forstått den japanske imperialismen eller Kina fullt ut. Bevegelsen utvikler seg, nye ting vil fortsatt komme til å dukke opp, og dette skjer uten stans. Vi må studere denne bevegelsen i sin helhet og i si utvikling. Dette er ei stor oppgave som vi må ha i minne hele tida. Den som nekter å studere disse problemene alvorlig og grundig, er ingen marxist.

Sjøtilfredshet er en fiende av studier. Den som virkelig vil lære noe, må begynne med å kvitte seg med sjøtilfredsheten. Sjøl må vi ha den

holdninga at vi «aldri kan få lært nok», og overfor andre må vi ha den holdninga at vi «aldri blir trøtte av å undervise».

ENHET OG SEIER

Enhet i det kinesiske kommunistpartiet er den grunnleggende forutsetninga for å forene hele nasjonen slik at vi kan vinne motstandskrigen og bygge et nytt Kina. Det kinesiske kommunistpartiet har blitt herda gjennom sytten år. Slik har det lært seg mange måter å oppnå indre enhet på, og nå er partiet vårt mye mer modent enn før. Derfor kan vi danne en sterk kjerne i folket i kampen for å seire i motstandskrigen og bygge et nytt Kina. Kamerater, så lenge vi står sammen, kan vi helt sikkert nå dette målet.

NOTER

1. I beretninga til den 17. kongressen til SUKP(b) i januar 1934 sa Stalin: «... straks ei riktig politisk linje er fastlagt, avgjør organisasjonsarbeidet alt, også hva som skjer med den politiske linja, om den blir gjennomført eller lir nederlag.» Se *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 479. Han tok også opp spørsmålet om å «velge ut de riktige folka». I talen på Kreml i mai 1935 til avgangskandidatene ved akademiene for den røde armé la han fram og forklarte parolen «Kadrene avgjør alt». (Samme sted s. 492.) I beretninga til den 18. kongressen til SUKP(b) sa Stalin: «Etter at ei riktig politisk linje er utarbeidd og har stått sin prøve i praksis, blir partikadrene den avgjørende krafta i partiet og statsledelsen.» (Samme sted, s. 589.)

2. Her er det snakk om perioden mellom det ekstraordinære møtet i det politiske byrådet i den femte sentralkomiteen til det kinesiske kommunistpartiet i august 1927, og den femte plenumssesjonen til den sjette sentralkomiteen i januar 1934.

3. Det politiske byrådet i sentralkomiteen sammenkalte Pasi-møtet i august 1935. Pasi ligger nordvest for fylkeshovedstaden Sungpan, på grensa mellom Nordvest-Szechuan og Sørøst-Kansu. Chang Kuo-tao, som leda en del av rødehæren, hadde brutt med sentralkomiteen. Han nekta å følge ordre fra sentralkomiteen og prøvde å undergrave den. På dette møtet bestemte sentralkomiteen seg for å forlate dette farlige området og dra til Nord-Shensi sammen med de delene av rødehæren som fulgte sentralkomiteens ordre. Men Chang Kuo-tao leda de enhetene av rødehæren som han hadde ført bak lyset, sør-

over til området Tienchuan, Lushan, Store og Vesle Chinchuan og Ahpa. Der oppretta han en falsk sentralkomite, og gikk åpent ut mot partiet.

4. Yenán-møtet var det utvida møtet til det politiske byrået i sentralkomiteen i partiet, som blei holdt i Yenán i april 1937. Før dette møtet hadde mange kadrer og soldater i de enhetene i rødehæren som Chang Kuo-tao leda, forstått at de var blitt lurt. De hadde marsjert nordover mot grenseområdet mellom Shensi og Kansu. Men på vegen retta noen av enhetene seg etter feilaktige ordrer, og dro vestover mot området Kanchow, Liangchow og Suchow i Kansu-provinsen. De fleste av dem blei utsletta av fienden. Resten tok seg fram til Sinkiang, og først seinere nådde de fram til grenseområdet mellom Shensi og Kansu. De andre enhetene hadde nådd grenseområdet for lenge sia og slutta seg sammen med den sentrale røde arméen. Chang Kuo-tao dukka også sjøl opp i Nord-Shensi, og var med på Yenán-møtet. På grunnlag av en systematisk og endelig analyse fordømte møtet opportunismen hans og sviket mot partiet. Han lot som om han ville bøye seg, men i virkeligheten forberedte han å svike partiet en gang for alle.

SPØRSMÅLET OM SJØLSTENDIGHET OG INITIATIV INNAFOR ENHETSFRONTEN

5. november 1938

HJELP OG INNRØMMELSER MÅ VÆRE POSITIVE, IKKE NEGATIVE

Alle politiske partier og grupper i enhetsfronten må hjelpe hverandre og gi innrømmelser til hverandre for å kunne samarbeide på lang sikt. Men slik hjelp og slike innrømmelser må være positive og ikke negative. Vi må konsolidere og utvide partiet og hæren vår, men samtidig må vi hjelpe vennligsinna partier og hæravdelinger til å konsolidere og utvide seg. Folket vil at regjeringa skal oppfylle de politiske og økonomiske krava deres, og samtidig gir de regjeringa all mulig hjelp til å fullføre motstandskrigen. Fabrikkarbeiderne krever at fabrikkene skal gi dem bedre vilkår, og samtidig arbeider de hardt for å styrke mot-

Dette er en del av avslutningstalen til kamerat Mao Tsetung på den sjette plenumsesjonen til den sjette sentralkomiteen i partiet. Spørsmålet om sjølstendighet og initiativ innafor enhetsfronten var et av de aller viktigste spørsmåla i samband med enhetsfronten mot Japan på den tida. Kamerat Mao Tsetung var uenig med Chen Shao-yu om dette spørsmålet. Det det egentlig dreide seg om, var proletariatets ledelse innafor enhetsfronten. Slik oppsummerte kamerat Mao Tsetung kort denne uenigheten i rapporten sin fra desember 1947 («Situasjonen nå og våre oppgaver»):

Under motstandskrigen bekjempa partiet vårt ideer som likna på ideene til kapitulasjonistene. (Dette sikter til kapitulasjonismen til Chen Tu-hsiu i perioden med den første revolusjonære borgerkrigen.) Det var ideer som å gjøre innrømmelser overfor den folkefiendtlige politikken til Kuomintang, stole mer på Kuomintang

standskrigen. Godseierne må sette ned landskylda og lånerentene, og samtidig må bøndene betale landskyld og lånerenter, for dette tjener enheten mot den utenlandske aggresjonen. Alle disse prinsippene og retningslinjene for gjensidig hjelp er positive, ikke negative eller ensidige. Det samme må gjelde for gjensidige innrømmelser. Ingen av partene må undergrave den andre. De må heller ikke organisere hemmelige partceller innafor partiet, regjeringa eller hæren til den andre parten. Vi for vår del organiserer ingen hemmelige partceller innafor Kuomintang, Kuomintang-regjeringa eller Kuomintang-hæren. Dermed får Kuomintang ro i sinnet, og dette tjener motstandskrigen. Uttrykket: «La være å gjøre én ting for å få til noe annet»¹, passer nøyaktig på denne situasjonen. Det ville vært umulig å føre en landsomfattende motstandskrig dersom vi ikke hadde omorganisert rødehæren, endra forvaltningssystemet i de røde områdene og gått bort fra politikken med væpna oppstand. Vi har gitt etter på disse punktene, og dermed har vi klart å få i stand en landsomfattende motstandskrig. Negative tiltak har gitt positive resultater. «Å gå tilbake for å ta skikkelig sats»² — det er leninisme. Å se på innrømmelser som noe reint negativt, er et syn som står stikk i strid med marxismen-leninismen. Det fins virkelig tilfeller av reint negative innrømmelser — teorien til Den andre internasjonale som samarbeid mellom arbeid og kapital³ førte til at en hel klasse og en hel revolusjon blei forrådt. I Kina har vi hatt Chen Tu-hsiu og så Chang Kuo-tao, som begge ville kapitulere. Vi må føre iherdig kamp mot kapitulasjonismen. Når vi gjør innrømmelser, trekker oss tilbake, går over på defensiven, eller stanser framrykkinga i for-

enn på massene, ikke tore å reise massene til svære kamper, ikke tore å utvide de frigjorte områdene og folkehæren i de områdene som var okkupert av Japan, og gi fra seg ledelsen i motstandskrigen til Kuomintang. Partiet vårt førte en besluttosom kamp mot slike kraftløse og råtne ideer, som står i strid med prinsippene i marxismen-leninismen. Det gjennomførte beslutsomt den politiske linja med «å utvikle de progressive kreftene, vinne sentrumskreftene, og isolere stribukkene», og utvida beslutsomt de frigjorte områdene og Folkets frigjøringshær. Dette gjorde at partiet vårt kunne slå den japanske imperialismen da den angrep oss. Og da Japan hadde overgitt seg og Chiang Kai-shek hadde satt i gang den kontrarevolusjonære krigen sin, kunne partiet smertefritt og uten tap gå over til revolusjonær folkekrig for å møte Chiang Kai-sheks kontrarevolusjonære krig, og vinne store seirer på kort tid. Alle partikamerater må alltid ha disse historiske lærdommene i minne.

hold til forbundsfeller eller fiender, må vi alltid se på dette som en del av hele den revolusjonære politikken vår, som et helt nødvendig ledd i den allmenne revolusjonære linja, som en sving på en krokete veg. Kort sagt, dette er positivt.

DET ER IDENTITET MELLOM DEN NASJONALE KAMPEN OG KLASSEKAMPEN

Det grunnleggende prinsippet for enhetsfronten er å gjennomføre en langvarig krig ved hjelp av langsiktig samarbeid, eller med andre ord å underordne klassekampen under den nasjonale kampen vi fører mot Japan i dag. Skal vi følge dette prinsippet, må partiene og klassene få beholde den sjølstendige karakteren sin og sjølstendigheten og initiativet innafor enhetsfronten. De må ikke ofre de grunnleggende rettighetene sine for samarbeidets og enhetens skyld, men tvert imot holde fast på dem innafor visse grenser. Det er bare slik vi kan fremme samarbeidet, ja det er bare slik det kan bli noe samarbeid i det hele tatt. Ellers vil samarbeid bli til sammensmelting, og det vil ikke være til å unngå at enhetsfronten blir ofra. I en kamp som har nasjonal karakter, tar klassekampen form av nasjonal kamp. Det viser at det er identitet mellom dem. I en bestemt historisk periode må de ulike klassene på den ene sida ikke stille politiske og økonomiske krav som kan ødelegge samarbeidet. På den andre sida må all klassekamp ta utgangspunkt i de krava den nasjonale kampen stiller (å gjøre motstand mot Japan). Det er altså identitet mellom enhet og sjølstendighet og mellom den nasjonale kampen og klassekampen i enhetsfronten.

«ALT GJENNOM ENHETSFRONTEN» ER EN FEILAKTIG PAROLE

Kuomintang er det partiet som sitter med makta, og hittil har det ikke latt enhetsfronten få bli noen organisasjon. Bak fiendens linjer er tanken om «alt gjennom» umulig, for der må vi handle sjølstendig og hol-

de på initiativet, samtidig som vi holder oss til avtalene som Kuomintang har godkjent (for eksempel Programmet for væpna motstand og gjenoppbygging av landet). Eller så kan vi forutse hva Kuomintang vil gå med på, og handle først og si fra etterpå. For eksempel ville det aldri ha blitt utnevnt forvaltningskommisærer eller sendt tropper til Shantung-provinsen dersom vi hadde prøvd å gjøre det «gjennom enhetsfronten». Noen sier at det franske kommunistpartiet en gang satte fram en liknende parole. Men i Frankrike hadde partiene allerede en felleskomite, og sosialistpartiet ville ikke følge det fellesprogrammet de var blitt enige om, men sto på sitt. Det var trulig derfor kommunistpartiet måtte legge fram en slik parole, for å holde sosialistpartiet i sjakk. Det var helt sikkert ikke for å binde seg sjøl. Men i Kina har Kuomintang tatt fra alle de andre politiske partiene de rettene det sjøl nyter godt av, og prøver å tvinge dem til å lyde ordre. Dersom denne parolen skal være et krav om at alt Kuomintang gjør skal gå gjennom oss, er den både latterlig og umulig. Dersom vi ikke kan gjøre noe uten at Kuomintang har godkjent det på forhånd, hva gjør vi da om Kuomintang ikke godkjenner det? Kuomintang fører en politikk som skal hindre at vi blir sterkere. Derfor har vi slett ingen grunn til å foreslå en slik parole, for det ville bare binde oss på hender og føtter. I dag fins det ting vi ikke bør gjøre uten at Kuomintang har godkjent det på forhånd. Dette gjelder for eksempel spørsmålet om å utvide de tre divisjonene våre til tre armékorps. Her skal vi si fra først og handle etterpå. Det fins andre ting vi kan gi Kuomintang beskjed om etter at de er blitt gjennomført, for eksempel at vi har utvida styrkene våre til over 200 000 mann. Her skal vi handle først og si fra etterpå. Det fins også ting vi gjennomfører, men ikke sier fra om foreløpig, fordi vi veit at Kuomintang ikke vil være enig, for eksempel sammenkallinga av ei folkeforsamling for grenseområdet. Det fins atter andre ting vi verken skal gjøre noe med eller gi beskjed om foreløpig, for det kan sette alt på spill. Kort sagt, vi må ikke splitte enhetsfronten, men vi må heller ikke la oss bli bundet på hender og føtter. Derfor må vi ikke stille parolen «alt gjennom enhetsfronten». Dersom «alt må underordnes enhetsfronten» skal bety at «alt må underordnes» Chiang Kai-shek og Yen Hsi-shan, så er også den parolen gal. Vår politikk er en politikk med sjølstendighet og initiativ innafor enhetsfronten, det vil si en politikk med både enhet og sjølstendighet.

NOTER

1. Dette er et sitat fra *Mencius*.
2. Lenin, «Sammendrag av Hegels bok *Forelesninger om filosofiens historie*» (1915), *Samla verker*, bind 38, eng. utg. s. 279—80.
3. «Teorien om samarbeid mellom arbeid og kapital» er den reaksjonære teorien til Den andre internasjonale, som går inn for et slikt samarbeid i de kapitalistiske landa, og mot en revolusjon for å styrte styret til borgerskapet og opprette proletariatets diktatur.

PROBLEMER I KRIG OG STRATEGI

6. november 1938

I. KINAS KJENNETEGN OG DEN REVOLUSJONÆRE KRIGEN

Den sentrale oppgava for revolusjonen er å ta makta med våpen i hand, å avgjøre spørsmålet med krig, og det er den høyeste forma for revolusjon. Dette marxist-leninistiske prinsippet for revolusjon gjelder over hele verden, for Kina og for alle andre land.

Men sjøl om prinsippet alltid er det samme, så vil proletariatets parti sette det ut i livet på ulike måter alt ettersom vilkåra skifter. Innafor landets grenser praktiserer kapitalistiske land borgerlig demokrati (ikke føydalisme), unntatt når de er fascistiske eller i krig. I forholdet til utlandet er de ikke undertrykt, men undertrykker sjøl andre nasjoner. På grunn av disse kjennetegna er oppgava til proletariatets parti i de kapitalistiske landa å skolere arbeiderne og samle krefter gjennom en

Denne artikkelen er en del av kamerat Mao Tsetungs avslutningstale på den sjette plenumssesjonen til partiets sjette sentralkomite. I «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan» og «Om den langvarige krigen» hadde kamerat Mao Tsetung allerede løst spørsmålet om partiets ledende rolle i motstandskrigen mot Japan. Men noen kamerater, som gjorde høyreopportunistiske feil, nekta for at partiet måtte opprettholde sjølstendigheten og beholde initiativet i enhetsfronten. Derfor tvilte de på partilinja i spørsmålet om krig og strategi, og gikk til og med mot den. For å overvinne denne høyreopportunisten, for å få hele partiet til å forstå klarere at krigens og strategiens problemer har førsterangs betydning i den kinesiske revolusjonen og for å mobilisere partiet til å arbeide samvittighetsfullt med dette, understreka kamerat Mao Tsetung på denne plenumssesjonen igjen hvor viktig dette spørsmålet er. Han tok for seg spørsmålet ut fra historia om de politiske kampene i Kina, og analyserte utviklinga av partiets militære arbeid og de konkrete endringene i partiets strategi. Resultatet var at partiledelsen kom fram til enhet i tanke og enhet i handling i hele partiet.

lang periode med legal kamp, og på den måten forberede seg på å styrte kapitalismen for godt. I disse landa dreier det seg om en langvarig legal kamp, om å utnytte parlamentet som talerstol, om å gjennomføre økonomiske og politiske streiker, om å organisere fagforeninger og om å skolere arbeiderne. Der er organisasjonsforma legal og kampforma ublodig (ikke-militær). I spørsmålet om krig går kommunistpartiene i de kapitalistiske landa mot de imperialistiske krigene som deres egne land fører. Hvis slike kriger oppstår, går politikken til disse partiene ut på å sørge for at de reaksjonære regjeringene i deres egne land taper. Den eneste krigen de ønsker å kjempe er borgerkrigen, og den forbereder de seg på.¹ Men denne oppstanden og krigen må ikke settes i gang før borgerskapet blir virkelig hjelpeløst, før flertallet av proletariatet er fast bestemt på å gripe til våpen og slåss og før massene på landsbygda villig gir hjelp til proletariatet. Og når tida er inne til å begynne en slik oppstand og krig, blir det første skrittet å ta byene og så rykke fram på landsbygda — og ikke omvendt. Alt dette har kommunistpartier i kapitalistiske land gjort, og Oktoberrevolusjonen i Russland har bevist at det var riktig.

Men Kina er annerledes. Kinas kjennetegn er at det ikke er sjølstendig og demokratisk, men halvkolonialt og halvføydalt. Landet er ikke noe demokrati, men er føydalt undertrykt. I forholdet til utlandet har det ingen nasjonal sjølstendighet, men er undertrykt av imperialismen. Som følge av dette har vi ikke noe parlament vi kan utnytte og ingen legal rett til å organisere arbeiderne til streik. Her er ikke den viktigste oppgava til kommunistpartiet å gå gjennom en lang periode med legal kamp før det setter i gang oppstand og krig, og det er ikke å ta de store byene først og så okkupere landsbygda, men omvendt.

Når imperialistene ikke går til væpna angrep på landet vårt, fører det kinesiske kommunistpartiet enten borgerkrig sammen med borgerskapet mot krigsherrene (imperialismens lakeier), som i 1924—27 i krigene i Kwangtung-provinsen² og nordekspedisjonen. Eller så forener det seg med bøndene og småborgerskapet i byene for å føre borgerkrig mot godseierklassen og kompradorborgerskapet (også imperialismens lakeier), som i jordbruksrevolusjonskrigen i 1927—36. Når imperialismen setter i gang væpna angrep på Kina, forener partiet alle klasser og lag i landet som går mot de utenlandske angriperne, for å føre nasjonal krig mot den utenlandske fienden, som nå i motstandskrigen mot Japan.

Alt dette viser forskjellen mellom Kina og de kapitalistiske landa. I

Kina er krig den viktigste kampforma og hæren den viktigste organisasjonsforma. Andre former, som masseorganisering og massekamp, er også enormt viktige og absolutt uunnværlige, og en må ikke se bort fra dem under noen omstendigheter. Men formålet med dem er å tjene krigen. Før en krig bryter ut, tjener all organisering og kamp forberedelse til krigen, som i perioden fra 4. mai-bevegelsen i 1919 til 30. mai-bevegelsen i 1925. Når krigen har brutt ut er all organisering og kamp samordna med krigen enten direkte eller indirekte, som for eksempel i perioden med nordekspedisjonen. Da blei all organisering og kamp i de bakre områdene for den revolusjonære hæren direkte samordna med krigen, og organisering og kamp i områdene til krigsherrene i nord blei indirekte samordna med krigen. I perioden med jordbruksrevolusjonskrigen blei all organisering og kamp innafor de røde områdene igjen direkte samordna med krigen, og utafor de røde områdene blei dette indirekte samordna med krigen. I denne perioden i motstandskrigen blir all organisering og kamp i de bakre områdene til de anti-japanske styrkene og i områdene som er okkupert av fienden, igjen samordna med krigen direkte eller indirekte.

«I Kina kjemper den væpna revolusjonen mot den væpna kontrarevolusjonen. Det er et av særtrekka og en av fordelene ved den kinesiske revolusjonen.»³ Denne påstanden som kamerat Stalin har satt fram er helt riktig, og den gjelder like mye for nordekspedisjonen og for jordbruksrevolusjonskrigen som for motstandskrigen mot Japan i dag. Alle disse krigene er revolusjonære. Alle er retta mot kontrarevolusjonære, og alle føres i hovedsak av det revolusjonære folket. De er bare forskjellige i den forstand en borgerkrig skiller seg fra en nasjonal krig, og i den forstand en krig som blir leda av kommunistpartiet skiller seg fra en krig som kommunistpartiet leder sammen med Kuomintang. Disse forskjellene er sjølsagt viktige. Forskjellene sier noe om hvor breie hovedkreftene i krigen er (et forbund mellom arbeiderne og bøndene, eller et forbund mellom arbeiderne, bøndene og borgerskapet) og om det er en krig mot indre eller ytre fiender (om krigen er mot innenlandske eller utenlandske fiender, og hvis den er mot innenlandske, om den er mot krigsherrene i nord eller mot Kuomintang). Forskjellene sier også at innholdet i Kinas revolusjonære krig er forskjellig på ulike stadier i historia. Men alle disse krigene er eksempler på væpna revolusjon i kamp mot væpna kontrarevolusjon. De er alle revolusjonære kriger, og alle viser særtrekka og fordelene ved den kinesiske revolusjonen. Tesen om at re-

volusjonær krig «er et av særtrekka og en av fordelene ved den kinesiske revolusjonen» passer fullkomment på forholda i Kina. Hovedoppgava til det kinesiske proletariats parti har vært å forene seg med så mange forbundsfeller som mulig, og i samsvar med omstendighetene organisere væpna kamper for nasjonal og samfunnsmessig frigjøring mot den væpna kontrarevolusjonen, enten den er innenlandsk eller utenlandsk. Dette er ei oppgave partiet har stått overfor nesten helt fra begynnelsen. Uten væpna kamp ville ikke proletariatet eller kommunistpartiet ha noen posisjon i Kina i det hele tatt, og det ville være umulig å fullføre noen revolusjonær oppgave.

Partiet vårt forsto ikke dette fullt ut i de første fem eller seks åra etter at det var grunnlagt, det vil si fra 1921 til det deltok i nordekspedisjonen i 1926. Den gangen forsto det ikke hvor uhyre viktig væpna kamp er i Kina. Det forberedte seg heller ikke på krig på alvor, og organiserte ikke væpna styrker. Det la ikke vekt på å studere militær strategi og taktikk. Under nordekspedisjonen brydde ikke partiet seg om å vinne hæren, og det la ensidig vekt på massebevegelsen. Resultatet blei at hele massebevegelsen falt sammen straks Kuomintang blei reaksjonært. I lang tid etter 1927 fortsatte mange kamerater å gjøre det til partiets sentrale oppgave å forberede opprør i byene og drive arbeid i de hvite områdene. Først etter at vi lyktes i å drive tilbake fiendens tredje «innringings- og undertrykkings»-felttog i 1931, endra en del kamerater grunnleggende holdning til dette spørsmålet. Men dette gjaldt ikke for hele partiet, og det var andre kamerater som ikke tenkte i de banene som er framstilt her.

Erfaringa viser oss at Kinas problemer ikke kan bli løst uten væpna makt. Hvis vi forstår dette, vil det hjelpe oss til å føre motstandskrigen mot Japan framgangsrikt fra nå av. Den kjensgjerninga at hele nasjonen reiser seg i væpna motstand i krigen mot Japan, burde føre til at hele partiet forstår bedre hvor viktig dette spørsmålet er. Og alle partimedlemmer må være forberedt på å gripe til våpen og dra til fronten når som helst. Videre har dette møtet nå gitt klare retningslinjer for arbeidet vårt ved å vedta at partiets viktigste arbeidsfelt er i frontområdene og bak fiendens linjer. Dette er også ei utmerka motgift mot tendensen som fins hos noen av partimedlemmene til å bare være villige til å arbeide i partiorganisasjonene og i massebevegelsen, men uvillige til å studere eller delta i krigføring. Og det er ei utmerka motgift mot det at mange skoler ikke oppmuntrer studentene til å dra til fronten og liknende. I størstede-

len av Kina er partiets organisatoriske arbeid og massearbeidet direkte knytta sammen med væpna kamp. Her fins det ikke, og det kan heller ikke finnes, partiarbeid eller massearbeid som er isolert og løsrevet fra den væpna kampen. Til og med i de bakre områdene som er fjernt fra stridssonene (som Yunnan, Kweichow og Szechuan) og i de områdene som er okkupert av fienden (som Peiping, Tientsin, Nanking og Shanghai) er partiets organisatoriske arbeid og massearbeid samordna med krigen, og det bør og må utelukkende tjene frontens behov. Kort sagt, hele partiet må legge stor vekt på krigen, studere militære spørsmål og forberede seg på å slåss.

II. KRIGSHISTORIA TIL KUOMINTANG

Det vil være nyttig å se på historia til Kuomintang, og se hvilken vekt det legger på krig.

Sun Yat-sen satte i gang væpna opprør mot Ching-dynastiet⁴ helt fra starten av da han organiserte ei lita revolusjonær gruppe. Tung Meng Hui-perioden⁵ (Det kinesiske revolusjonære forbundet) var full av væpna opprør helt fram til Ching-dynastiet blei styrta med våpen i revolusjonen i 1911. Så, under Det kinesiske revolusjonære partiets periode, gjennomførte Sun Yat-sen et militært felttog mot Yuan Shih-kai.⁶ Seinare hendinger, som forflytninga sørover av flåteenhetene,⁷ ekspedisjonen nordover fra Kweilin⁸ og grunnlegginga av krigsskolen i Whampoa⁹, hørte også til Sun Yat-sens militære virke.

Etter Sun Yat-sen kom Chiang Kai-shek. Han brakte Kuomintang's militære makt til høydepunktet. Han setter hæren like høyt som sitt eget liv og har erfaring fra tre kriger, nemlig nordekspedisjonen, borgerkrigen og motstandskrigen mot Japan. I de siste ti åra har Chiang Kai-shek vært kontrarevolusjonær. Han har skapt en svær «sentralhær» for kontrarevolusjonære formål. Han har holdt fast på det avgjørende poenget at den som har hæren har makta, og at krig avgjør alt. På dette området bør vi lære av han. På dette området er både Sun Yat-sen og Chiang Kai-shek lærere for oss.

Sia revolusjonen i 1911 har alle krigsherrene klynge seg til hærene sine for sitt bare liv. De har lagt stor vekt på prinsippet «Den som har hæren, har makta.»

Tan Yen-kai¹⁰ var en flink byråkrat med skiftende karriere i Hunan.

Han var aldri bare sivil guvernør, men holdt alltid fast på å være både militær og sivil guvernør. Til og med da han blei president i den nasjonale regjeringa, først i Kanton og så i Wuhan, var han samtidig militær sjef for 2. armé. Det er mange slike krigsherrer som forstår dette særtrekket ved Kina.

Det har også vært partier i Kina som ikke ville ha en hær. Det viktigste er Det progressive partiet¹¹. Men til og med dette partiet var klar over at det ikke kunne få sete i regjeringa uten å ha noen krigsherrer i ryggen. I rekka av partiets beskyttere finner vi Yuan Shih-kai¹², Tuan Chi-jui¹³ og Chiang Kai-shek (som Statsvitenskapsgruppa¹⁴, ei utbrytergruppe fra Det progressive partiet, har knytta seg til).

Noen få små politiske partier med kort historie, for eksempel Ungdomspartiet¹⁵, har ingen hær, og derfor har de ikke kunnet komme noen veg.

I andre land er det ikke nødvendig at alle borgerlige partier har væpna styrker direkte under sin kommando. Men det er annerledes i Kina. På grunn av den føydale oppdelinga av landet er det de godseierne eller borgerlige grupperingene eller partiene med våpen som har makt, og de som har flest våpen, har mest makt. Når forholda er slik, må proletariatets parti se klart hvordan stoda virkelig er.

Kommunister kjemper ikke for militær makt for seg sjøl (de må ikke under noen omstendighet gjøre det, og de må aldri la noen følge eksemplet til Chang Kuo-tao igjen), men de må kjempe for militær makt for partiet, for militær makt for folket. Ettersom vi nå står oppe i en nasjonal motstandskrig, må vi også kjempe for militær makt for nasjonen. Den som er blåøyd i spørsmålet om militær makt, kan ikke oppnå noe som helst. Det er svært vanskelig for det arbeidende folket, som har blitt ført bak lyset og skremt av de reaksjonære herskende klassene i tusenvis av år, å bli klar over hvor viktig det er å ha våpen i sine egne hender. Nå som den japanske imperialistiske undertrykkinga og den landsomfattende motstanden mot den har drevet det arbeidende folket vårt inn på krigsskueplassen, må kommunister bevise at de er de mest politisk bevisste lederne i denne krigen. Alle kommunister må forstå denne sannheten: «Politisk makt vokser ut av geværløpet.» Prinsippet vårt er at partiet styrer geværet, og geværet må aldri få lov til å styre partiet. Men har vi våpen, kan vi skape partiorganisasjoner. Den sterke partiorganisasjonen som Den åttende rutearméen har skapt i Nord-Kina, er bevis på det. Vi kan også skape kadrer, skoler og kultur- og massebevegelser. Alt

i Yenan er skapt ved hjelp av våpen. Alt vokser ut av geværløpet. Ifølge den marxistiske teorien om staten er hæren den viktigste delen av statsmakta. Alle som ønsker å gripe og beholde statsmakta, må ha en sterk hær. Noen håner oss og kaller oss for tilhengere av «krigens allmakt». Ja, vi er tilhengere av det synet at revolusjonær krig er allmektig. Det er bra, ikke ille, det er marxistisk. Våpna til det russiske kommunistpartiet skapte sosialisme. Vi skal skape en demokratisk republikk. Erfaringer i klassekampen i imperialismens epoke lærer oss at arbeiderklassen og de arbeidende massene bare kan slå det væpna borgerskapet og godseierne ved geværets makt. Slik sett kan vi si at verden bare kan bli omforma med våpen. Vi er tilhengere av å avskaffe krigen, vi ønsker ikke krig, men krig kan bare bli avskaffa gjennom krig, og for å bli kvitt geværet er det nødvendig å gripe til geværet.

III. KRIGSHISTORIA TIL DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET

I perioden fra 1921 (da det kinesiske kommunistpartiet blei stifta) til 1924 (da Kuomintangs første nasjonale kongress blei holdt) — altså et tidsrom på tre til fire år — forsto ikke partiet vårt hvor viktig det var å delta direkte i krigsforberedelser og være med på å organisere væpna styrker. Det mangla fortsatt tilstrekkelig forståelse for dette spørsmålet i perioden 1924—27 og til og med seinere. Men etter 1924, da partiet begynte å delta på krigsskolen i Whampoa, gikk det inn i et nytt stadium og begynte å skjønne hvor viktige militære saker var. Partiet vant kontroll over en del av hæren da det hjalp Kuomintang i krigene i Kwangtung-provinsen og da det deltok i nordekspedisjonen.¹⁶ Nederlaget for revolusjonen ga partiet en bitter lærepenge. Etter det organiserte partiet Nanchang-opprøret¹⁷, høstinnhøstingsopprøret¹⁸ og Kanton-opprøret, og gikk da inn i en ny periode da rødehæren blei grunnlagt. Dette var en avgjørende periode. Da forsto partiet vårt skikkelig hvor viktig hæren er. Motstandskrigen nå ville ha vært utenkelig hvis det ikke hadde vært noen rødehær, og hvis rødehæren ikke hadde utkjempa noen krig i denne perioden, det vil si hvis kommunistpartiet hadde godtatt Chen Tu-hsius likvidasjonisme.

På det ekstraordinære møtet som sentralkomiteen i partiet holdt den

7. august 1927, bekjempa den høyreopportunismen på det politiske området, og på den måten satte den partiet i stand til å ta et stort skritt framover. På den fjerde plenumssesjonen i januar 1931 bekjempa partiets sjette sentralkomite i ord «venstre»-opportunismen på det politiske området, men i virkeligheten gjorde de sjøl «venstre»-opportunistiske feil på nytt. Innholdet i de to møtene og den historiske rolla de hadde var ulike, men ingen av dem tok alvorlig på problemene i krig og strategi. Dette er ei kjensgjerning som viser at krigen ennå ikke var blitt gjort til tyngdepunktet i partiarbeidet. Etter at den sentrale partiledelsen flytta inn i de røde områdene i 1933, endra denne situasjonen seg grunnleggende. Men det blei igjen gjort prinsippfeil i spørsmålet om krig (og alle andre hovedspørsmål), og dette førte til store tap i den revolusjonære krigen. På den andre sida var Tsunyi-møtet i 1935 i hovedsak en kamp mot opportunismen på det militære området, og det satte krigsspørsmålet i første rekke. Dette gjenspeilte krigsforholda på den tida. I dag kan vi si med sikkerhet at det kinesiske kommunistpartiet i kampene de siste sytten åra ikke bare har smidd ei fast marxistisk politisk linje, men også ei fast marxistisk militær linje. Vi har klart å bruke marxismen for å løse ikke bare politiske, men også militære problemer. Vi har ikke bare lært opp en stor kjerne av kadrer som er i stand til å lede partiet og staten, men også en stor kjerne av kadrer som er i stand til å lede hæren. Disse bragdene er revolusjonens blomst, som er dynka med blod fra utallige falne helter. Det er ikke bare det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket som har grunn til å være stolt av dette, men også kommunistpartiene og folka i hele verden. Det er bare tre hærer i hele verden som tilhører proletariatet og det arbeidende folket, og det er hærene som er leda av kommunistpartiene i Sovjetunionen, Kina og Spania. Til nå har ikke kommunistpartiene i andre land noen militær erfaring, og derfor er hæren vår og de militære erfaringene våre enda mer dyrebare.

For å føre motstandskrigen mot Japan fram til seier, er det uhyre viktig å utvide og konsolidere Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og alle geriljastyrkene som partiet vårt leder. Ut fra dette prinsippet må partiet sende et tilstrekkelig antall av de beste medlemmene og kadrene sine til fronten. Alt for seier ved fronten! Den organisatoriske oppgava må være underordna den politiske oppgava.

IV. ENDRINGER I PARTIETS MILITÆRSTRATEGI I BORGERKRIGEN OG DEN NASJONALE KRIGEN

Det er verdt å studere endringene i militærstrategien til partiet vårt. La oss ta borgerkrigen og den nasjonale krigen hver for seg.

Borgerkrigen kan i grove trekk deles inn i to strategiske perioder. Geriljakrigføring var viktigst i den første perioden og regulær krigføring i den andre. Men denne regulære krigføringen var av den kinesiske typen. Den var regulær bare i den forstand at det blei gjennomført bevegelige operasjoner med konsentrerte styrker, og at kommandoen og organiseringen var sentralisert og planlagt i en viss grad. I andre sammenhenger beholdt den geriljapreget, og som regulær krigføring var den på et lavt nivå og kunne ikke sammenliknes med den regulære krigføringen til utenlandske hærer. På noen områder kunne den ikke engang sammenliknes med krigføringen til Kuomintang-hæren. For så vidt var denne typen regulær krigføring derfor bare geriljakrigføring på et høyere nivå.

Motstandskrigen mot Japan kan også i grove trekk deles inn i to strategiske perioder når det gjelder de militære oppgavene til partiet vårt. I den første perioden (som omfatter stadiene med strategisk defensiv og strategisk dødpunkt) er det geriljakrigføring som er hovedforma, mens regulær krigføring blir hovedforma i den andre perioden (stadiet med strategisk motoffensiv). Men geriljakrigen i den første perioden i motstandskrigen har et innhold som skiller seg vesentlig fra innholdet av geriljakrigen i den første perioden i borgerkrigen, fordi de spredte oppgavene til geriljaen blir utført av den regulære (dvs. til en viss grad regulære) åttende rutearméen. På samme måte vil den regulære krigføringen i den andre perioden i motstandskrigen være forskjellig fra den regulære krigføringen i den andre perioden i borgerkrigen, fordi vi kan anta at det vil skje store endringer både i hæren og i operasjonene den foretar når den får moderne utstyr. Da vil hæren vår bli sterkt sentralisert og organisert, og operasjonene den foretar vil miste mye av geriljapreget og få et sterkt regulært preg. Da vil det som nå er på et lavt nivå bli heva til et høyere nivå, og regulær krigføring av den kinesiske typen vil endre seg til den allmenne typen. Det blir oppgava vår i stadiet med den strategiske motoffensiven.

Vi ser altså at de to prosessene, borgerkrigen og motstandskrigen mot Japan, og de fire strategiske periodene i dem, inneholder tre endringer i

strategien. Den første var endringa fra geriljakrigføring til regulær krigføring i borgerkrigen. Den andre var endringa fra regulær krigføring i borgerkrigen til geriljakrigføring i motstandskrigen. Og den tredje blir endringa fra geriljakrigføring til regulær krigføring i motstandskrigen.

Den første av de tre endringene støtte på store vansker. Den innebar ei dobbelt oppgave. På den ene sida måtte vi kjempe ned høyretendensen — lokalt sneversyn og geriljavesen. Dette besto i at en tviholdt på geriljavaner og nekta å gå over til regulær krigføring. Denne tendensen vokste fram fordi kadrene våre undervurderte endringene i fiendens situasjon og i våre egne oppgaver. Det var først etter mye omhyggelig skoleing at denne tendensen litt etter litt blei korrigert i Det sentrale røde området. På den andre sida måtte vi også bekjempe «venstre»-tendensen til oversentralisering og eventyrpolitikk som la for stor vekt på regulær krigføring. Denne tendensen oppsto fordi noen av de ledende kadrene overvurderte endringa i fiendens situasjon, stilte for høye oppgaver og gjorde mekanisk bruk av erfaringer fra utlandet uten omsyn til hvordan vilkåra faktisk var. I tre lange år (før Tsunyi-møtet) gjorde denne tendensen at det sentrale røde området lei enorme tap, og den blei først retta på etter at vi hadde gjort erfaringer som vi betalte for med blod. Det var Tsunyi-møtet som retta på dette.

Den andre endringa i strategien fant sted mellom de to ulike krigene, høsten 1937 (etter Lukouchiao-hendinga). Vi sto overfor en ny fiende, den japanske imperialismen, og hadde den tidligere fienden vår, Kuomintang (som fortsatt var fiendtlig overfor oss), som forbundsfelle. Krigsskueplassen var de veldige områdene i Nord-Kina (som midlertidig var fronten vår, men som snart blei fiendens bakre område, og som kom til å være det i lang tid). Endringa vi gjorde i strategien var uhyre viktig i denne særegne situasjonen. I denne særegne situasjonen måtte vi omforme den tidligere regulære hæren til en geriljahær (i den forstand at den gjennomførte spredte operasjoner, men uten å legge om organiseringa eller disiplinen). Vi måtte omforme den tidligere bevegelige krigføringa til geriljakrig, sånn at vi kunne tilpasse oss den fienden som sto overfor oss og de oppgavene som lå foran oss. Men denne endringa så ut til å være et tilbakeskritt. Derfor måtte den være svært vanskelig å gjennomføre. Men innafor Kuomintang var det både folk som undervurderte Japan og folk som lei av en sjukelig frykt for det, og det var noe en måtte rekne med i slike tider. Da Kuomintang gikk over fra borgerkrig til nasjonal krig, lei det mange unødige tap, i hovedsak fordi det under-

vurderte fienden, men også fordi det hadde en sjukelig frykt for Japan (eksempler på det er Han Fu-chu og Liu Chih)¹⁹. Vi har på den andre sida gjennomført endringa ganske greitt, og istedenfor å li tap har vi vunnet store seirer. Grunnen er at det store flertallet av kadrene våre i god tid godtok sentralkomiteens riktige rettleiing, og var flinke til å danne seg et bilde av situasjonen, sjøl om det forekom alvorlige diskusjoner mellom sentralkomiteen og noen av kadrene i hæren. Denne endringa var uhyre viktig både for å fortsette, utvikle og vinne motstandskrigen i sin helhet og for framtida til Kinas Kommunistiske Parti. Dette skjønner vi straks hvis vi tenker på hvilken historisk betydning geriljakrigføringa mot Japan har for å avgjøre skjebnen til den nasjonale frigjøringskampen i Kina. Kinas geriljakrig mot Japan er uten sidestykke, ikke bare i Østen, men kanskje i hele menneskehetens historie, fordi den er så uvanlig omfattende og langvarig.

Den tredje endringa, fra geriljakrigføring til regulær krigføring mot Japan, hører til den framtidige utviklinga av krigen. Den vil trulig skape en ny situasjon og nye vansker. Vi trenger ikke drøfte det nå.

V. GERILJAKRIGENS STRATEGISKE ROLLE I KRIGEN MOT JAPAN

I den anti-japanske krigen som helhet spiller den regulære krigføringa hovedrolla og geriljakrigføringa ei hjelperolle, for bare regulær krigføring kan avgjøre det endelige utfallet av krigen. For landet som helhet spiller den regulære krigføringa hovedrolla og geriljakrigføringa ei hjelperolle i det første og siste av de tre strategiske stadiene av krigen (defensiven, dødpunktet og motoffensiven). I mellomstadiet spiller geriljakrigføringa hovedrolla og den regulære krigføringa ei hjelperolle fordi fienden kommer til å holde på de områdene han har okkupert. Vi for vår del kommer til å forberede oss på motoffensiven, men kommer ennå ikke til å være klare til å sette den i verk. Sjøl om dette stadiet kanskje blir det lengste, er det fortsatt bare ett av de tre stadiene i hele krigen. Derfor spiller den regulære krigføringa hovedrolla og geriljakrigføringa ei hjelperolle, hvis vi ser krigen under ett. Dersom vi ikke forstår dette, ikke innser at regulær krigføring kommer til å avgjøre det endelige utfallet av krigen, og ikke legger vekt på å bygge en regulær hær og på å studere og

lede regulær krigføring, kommer vi ikke til å klare å slå Japan. Dette er ei side av saka.

Men likevel har geriljakrigføring en viktig plass i strategien gjennom hele krigen. Dersom vi ikke fører geriljakrig og ikke legger stor nok vekt på å bygge geriljaenheter og geriljahærer og på å studere og lede geriljakrigføring, kommer vi heller ikke til å klare å slå Japan. Grunnen til dette er at hvis vi driver omfattende og hardnakka geriljakrigføring, kommer fienden til å forskanse seg trygt uten frykt for angrep i ryggen, for størsteparten av Kina kommer til å bli bakre områder for fienden. Han kommer til å påføre hovedstyrkene våre, som slåss ved fronten, store tap, og sette i verk stadig voldsommere offensiver. Altså blir det vanskelig for oss å nå et dødpunkt, og vi kan risikere at vi ikke klarer å fortsette motstandskrigen. Men sjøl om det ikke går slik, kommer det til å oppstå andre ugunstige omstendigheter. Det kan for eksempel vise seg at vi ikke har samla styrker nok til motoffensiven, at vi må klare oss uten støtteaksjoner under motoffensiven, og at fienden kanskje klarer å erstatte tapa sine. Hvis disse omstendighetene oppstår, og vi ikke overvinner dem ved å utvikle omfattende og hardnakka geriljakrigføring i tide, blir det også umulig å slå Japan. Sjøl om geriljakrigføringa altså har en underordna plass i krigen som helhet, har den en uhyre viktig plass i strategien. Det er uten tvil en alvorlig feil å se bort fra geriljakrigføring når vi fører motstandskrigen mot Japan. Dette er den andre sida av saka.

I et stort land er det mulig å føre geriljakrig. Derfor fans det geriljakrigrer før i tida også. Men det er bare mulig å holde fram med en geriljakrig når den er leda av kommunistpartiet. Det er grunnen til at geriljakrigføring vanligvis slo feil før, og at den bare kan ende med seier i våre dager og bare i store land der det fins kommunistpartier, som i Sovjetunionen under borgerkrigen der og i Kina i dag. Ut fra tilhøva og den allmenne krigssituasjonen er arbeidsdelinga mellom Kuomintang og kommunistpartiet i krigen mot Japan både nødvendig og riktig. Denne arbeidsdelinga går ut på at Kuomintang fører regulær frontkrig, og kommunistpartiet driver geriljakrig bak fiendens linjer, og den er et spørsmål om gjensidige behov, gjensidig samordning og gjensidig hjelp.

På den måten forstår vi hvor viktig og nødvendig det var at partiet vårt endra den militære strategien sin fra regulær krigføring i den siste perioden av borgerkrigen til geriljakrigføring i den første perioden av

motstandskrigen. De gunstige virkningene av denne endringa kan oppsummeres i disse atten punktene:

- 1) De områdene som er okkupert av fiendens styrker blir mindre.
- 2) Baseområdene til våre egne styrker blir utvida.
- 3) Geriljaoperasjonene blir samordna med operasjonene på den regulære fronten for å binde fienden i det defensive stadiet.
- 4) Vi holder et fast grep om baseområdene bak fiendens linjer i dødpunktstadiet for å lette opplæringa og omorganiseringa av tropper ved den regulære fronten.
- 5) Geriljaoperasjonene blir samordna med operasjonene på den regulære fronten for å vinne tilbake tapt territorium i stadiet med motoffensiven.
- 6) Styrkene våre blir utvida så raskt og effektivt som mulig.
- 7) Kommunistpartiet blir utvida mest mulig, slik at det kan bli organisert ei partiavdeling i hver landsby.
- 8) Massebevegelsene blir bygd ut så breitt som mulig, slik at hele folket bak fiendens linjer kan bli organisert, bortsett fra folket i støttepunktene til fienden.
- 9) Anti-japanske demokratiske politiske maktorganer blir oppretta i så stort omfang som mulig.
- 10) Anti-japansk kultur- og utdanningsarbeid blir utbygd i størst mulig målestokk.
- 11) Folkets levekår blir forbedra i størst mulig grad.
- 12) Det blir så gunstige vilkår som mulig for at fiendetroppene går i oppløsning.
- 13) Det blir et så omfattende og varig inntrykk på stemninga i folket som mulig, og moralen stiger i hele landet.
- 14) De vennligsinna hæravdelingene og partiene får så omfattende hjelp til framskritt som mulig.
- 15) Vi innretter oss etter at fienden er sterk og vi er svake, slik at vi lir færre tap og vinner flere seirer.
- 16) Vi innretter oss etter at Kina er stort og Japan lite, slik at vi kan få fienden til å li flere tap og vinne færre seirer.
- 17) Opplæringa av et stort antall kadrer til ledere blir så rask og effektiv som mulig.
- 18) Forsyningsproblemet blir løst best mulig.

Det er også heva over tvil at geriljaenhetene og geriljakrigføringa ikke kommer til å fortsette som nå, men at de kommer til å utvikle seg til et høyere nivå i kampens lange løp og smått om senn utvikle seg til regulære enheter og regulær krigføring. I løpet av geriljakrigen skal vi bygge opp styrken vår og gjøre oss sjøl til ei av de avgjørende kreftene som skal knuse den japanske imperialismen.

VI. LEGG STOR VEKT PÅ Å STUDERE MILITÆRSPØRSMÅL

Alle stridsspørsmåla mellom to fiendtlige hærer må bli løst ved krig, og spørsmålet om Kina vinner eller taper denne krigen, avgjør om det skal overleve eller bli utsletta. Derfor kan ikke studier av militær teori, av strategi og taktikk og av politisk arbeid i hæren utsettes et øyeblikk. Sjøl om studiet vårt av taktikk fortsatt er mangelfullt, har de kameratene våre som driver med militært arbeid, oppnådd en god del de siste ti åra. De har brakt fram mye nytt på grunnlag av kinesiske forhold. Det som mangler er ei oppsummering. Men hittil er det bare noen få som har begynt å studere strategiske problemer og krigsteori. Vi har oppnådd førsteklasses resultater i studiet av det politiske arbeidet. Når det gjelder rikdom på erfaringer og tallet på og kvaliteten av nyvinninger, står vi bare tilbake for resultatene i Sovjetunionen. Også på dette området er det sammenfatning og systematisering som mangler. Å spre militær kunnskap er ei påtrengende oppgave for partiet og hele landet. Nå må vi legge stor vekt på alt dette, men mest av alt på krigsteori og teori om strategi. Jeg mener det er absolutt nødvendig at vi vekker interesse for studiet av militær teori hos alle medlemmene av partiet, og oppfordrer dem til å legge stor vekt på å studere militære spørsmål.

NOTER

1. Se Lenin, «Krigen og det russiske sosialdemokratiet» (1914) i *Utvalgte verker i 12 bind*, Forlaget Oktober 1976, bind 6, s. 9—19, «Konferansen til RSDAP-gruppene i utlandet» (1915), i *Samla verker*, eng. utg., 1964, bind 21, s. 158—64, «Nederlaget til ens egen regjering i den imperialistiske krigen» (samme sted, s. 275—80), «Russlands nederlag og

den revolusjonære krise» (samme sted, s. 378—82). Disse artiklene er skrevet i 1914—15, og tar særskilt for seg den imperialistiske krigen på den tida. Se også *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, Kort framstilling*, Forlaget Oktober 1974, s. 175—81.

2. I 1924 slo dr. Sun Yat-sen, i forbund med kommunistpartiet og de revolusjonære arbeiderne og bøndene, «Handelsmennenes korps». Dette var kompradorenes og godseierenes væpna styrker som dreiv kontrarevolusjonær virksomhet i Kanton i samarbeid med de britiske imperialistene. Den revolusjonære hæren, som var blitt oppretta på grunnlag av samarbeid mellom kommunistpartiet og Kuomintang, dro fra Kanton tidlig i 1925, utkjempa østfelttoget og slo troppene til krigsherren Chen Chiung-ming med støtte fra bøndene. Så dro den tilbake til Kanton og styrta krigsherrene fra Yunnan og Kwangsi som hadde forskansa seg der. Den høsten gjennomførte den revolusjonære hæren det andre østfelttoget, og utsletta styrkene til Chen Chiung-ming en gang for alle. Disse felttoga, der medlemmer fra kommunistpartiet og Det kommunistiske ungdomsforbundet kjempa heltemodig i fortroppen, førte til at Kwangtung-provinsen blei samla politisk, og bana vegen for nordekspedisjonen.

3. Stalin, «Utsiktene for revolusjonen i Kina» *Verker*, eng. utg., 1954, bind 8, s. 379.

4. I 1894 danna dr. Sun Yat-sen en liten revolusjonær organisasjon i Honolulu som blei kalt Hsing Chung Hui (Selskapet for Kinas gjenreisning). Med støtte fra de hemmelige selskapene som fans blant folket, satte han i scene to væpna opprør i Kwangtung-provinsen mot Ching-regjeringa etter at den hadde lidd nederlag i den kinesisk-japanske krigen i 1895. Det ene var i Kanton i 1895, det andre i Huichow i 1900.

5. Tung Meng Hui, eller Det kinesiske revolusjonære forbundet (en enhetsfrontsorganisasjon av borgerskapet, småborgerskapet og en del av de store jordeierne som var mot Ching-regjeringa), blei danna i 1905 ved at Hsing Chung Hui (se forrige note) blei slått sammen med to andre grupper, Hua Hsing Hui (Selskapet for Kinas gjenfødelse) og Kuang Fu Hui (Selskapet for å kaste av seg det utenlandske åket). Det la fram et borgerlig revolusjonsprogram som slo til lyd for «å utvise tartarene (mandsjuene), vinne tilbake Kina, opprette en republikk og innføre lik rett til å eie jord». I perioden med Det kinesiske revolusjonære forbundet allierte dr. Sun Yat-sen seg med de hemmelige selskapene og en del av den nye hæren til Ching-regjeringa og satte i gang flere væpna opprør mot Ching-regimet. Det er verdt å merke seg oppstandene i Pinghsiang (Kiangsi-provinsen), Liuyang og Liling (Hunan-provinsen) i 1906, i Huangkang, Chaochow og Chinchow (Kwangtung-provinsen), og i Chennankuan (Kwangsi-provinsen) i 1907, i Hokou (Yunnan-provinsen) i 1908 og i Kanton i 1911. Oppstanden i Kanton blei fulgt av Wuchang-opprøret samme år, som førte til at Ching-dynastiet blei styrta.

6. I 1912 blei Det kinesiske revolusjonære forbundet omorganisert til Kuomintang som inngikk kompromiss med regimet til krigsherrene i nord, leda av Yuan Shih-kai. I 1913 marsjerte troppene til Yuan sørover for å undertrykke de styrkene som hadde vokst fram i provinsene Kiangsi, Anhwei og Kwangtung i løpet av revolusjonen i 1911. Dr. Sun Yat-sen organiserte væpna motstand, men den blei snart knust. Dr. Sun Yat-sen forsto feilen med kompromiss-politikken til Kuomintang, og i 1914 danna han Chung Hua Ke Ming Tang

(Det kinesiske revolusjonære partiet) i Tokio, Japan, for å skille sin organisasjon fra Kuomintang, slik det var på den tiden. Det nye partiet var i virkeligheten et forbund av de politiske representantene for en del av småborgerskapet og en del av borgerskapet, mot Yuan Shih-kai. Ved hjelp av dette forbundet satte dr. Sun Yat-sen i gang et mindre opprør i Shanghai i 1914. Da Yuan Shih-kai utnevnte seg sjøl til keiser i 1915, dro Tsai Ngo og andre av garde fra Yunnan for å gripe inn mot han. Dr. Sun slo også aktivt til lyd for og oppmuntra til væpna motstand mot Yuan Shih-kai.

7. I 1917 dro dr. Sun Yat-sen fra Shanghai til Kanton i spissen for en flåtestyrke som var under hans innflytelse. Ved å bruke Kwangtung som base og ved å samarbeide med krigsherrene i sørvest, som var mot krigsherren Tuan Chi-jui i nord, danna han ei militærregjering som var mot Tuan Chi-jui.

8. I 1921 planla dr. Sun Yat-sen en ekspedisjon nordover fra Kweilin i Kwangsi-provinsen. Men planen gikk i vasken da hans underordna, Chen Chiung-ming, som var i forbund med krigsherrene i nord, sveik han.

9. Krigsskolen lå i Whampoa nær Kanton, og blei oppretta av dr. Sun Yat-sen i 1924 med hjelp fra det kinesiske kommunistpartiet og Sovjetunionen. Dette skjedde etter at Kuomintang var omorganisert. Før Chiang Kai-shek sveik revolusjonen i 1927, blei krigsskolen drevet av Kuomintang og kommunistpartiet i fellesskap. På forskjellige tidspunkter hadde kameratene Chou En-lai, Yeh Chien-ying, Yun Tai-ying, Hsiao Chu-nu og andre ansvarlige stillinger ved krigsskolen. Mange av kadettene var medlemmer av kommunistpartiet eller Det kommunistiske ungdomsforbundet, og de utgjorde den revolusjonære kjernen på krigsskolen.

10. Tan Yen-kai var født i Hunan, og hadde vært en hanlin, medlem av det keiserlige akademiet, under Ching-dynastiet. Han var en karrierejeger som først slo til lyd for konstitusjonelt monarki, og etterpå deltok i revolusjonen i 1911. At han seinere slutta seg til Kuomintang, gjenspeiler motsigelsen mellom godseierne i Hunan og krigsherrene i nord.

11. Det progressive partiet blei organisert av Liang Chi-chao og andre under Yuan Shih-kais beskyttende vinger i republikkens første år.

12. Yuan Shih-kai var lederen for krigsherrene i nord i de siste åra av Ching-dynastiet. Etter at Ching-dynastiet blei styrt av revolusjonen i 1911, rana han til seg presidentembetet i republikken og organiserte den første regjeringa til krigsherrene i nord, som representerte storgodseierklassen og stor-kompradorklassen. Dette gjorde han ved å støtte seg på de kontrarevolusjonære væpna styrkene og imperialistene, og ved å utnytte den forsonlige karakteren til borgerskapet som leda revolusjonen da. I 1915 ville han gjøre seg sjøl til keiser, og for å få støtte fra de japanske imperialistene, godtok han de tjueen krava Japan satte fram for å få eneherre-dømme over hele Kina. I desember samme år blei det opprør i Yunnan-provinsen mot at han hadde rana til seg trona. Dette ga straks gjenlyd og fikk støtte i hele landet. Yuan Shih-kai døde i Peking i juni 1916.

13. Tuan Chi-jui var en underordna av Yuan Shih-kai i mange år. Han leda Anhweiklikken blant krigsherrene i nord. Etter at Yuan døde, kontrollerte han regjeringa i Peking mer enn én gang.

14. Den ekstremt høyreorienterte Statsvitenskapsgruppa blei danna i 1916 av en del av

Det progressive partiet og en del av Kuomintang. Snart spilte de på krigsherrene i sør, snart på dem i nord, for å grafse til seg stillinger i regjeringa. Under nordekspedisjonen i 1926—27 begynte de pro-japanske medlemmene av gruppa, som Huang Fu, Chang Chun og Yang Yung-tai, å samarbeide med Chiang Kai-shek. De brukte den reaksjonære politiske erfaringa si til å hjelpe han med å bygge opp et kontrarevolusjonært regime.

15. Ungdomspartiet, også kalt Det kinesiske ungdomspartiet eller Etatist-partiet, blei danna av en handfull skruppelløse fascistiske politikere. De gjorde kontrarevolusjonær karriere ved å bekjempe kommunistpartiet og Sovjetunionen, og fikk økonomisk støtte fra de ulike reaksjonære gruppene som satt med makta, og fra imperialistene.

16. Kamerat Mao Tsetung sikter her i hovedsak til det sjølstendige regimentet som blei kommandert av general Yeh Ting, en kommunist, under nordekspedisjonen. Se «Kampen i Ching kang-fjella», *Verker i utvalg*, bind 1, Forlaget Oktober 1978, note 14 s. 106.

17. Det berømte opprøret den 1. august 1927, som blei leda av Kinas Kommunistiske Parti, fant sted i Nanchang, hovedstaden i Kiangsi-provinsen. Opprøret skulle bekjempe Chiang Kai-sheks og Wang Ching-weis kontrarevolusjon og fortsette revolusjonen fra 1924—27. Mer enn tretti tusen soldater var med i opprøret, som blei leda av kameratene Chou En-lai, Chu Teh, Ho Lung og Yeh Ting. Opprørshæren trakk seg som planlagt tilbake fra Nanchang 5. august, men lei nederlag da den nærma seg Chaochow og Swatow i Kwangtung-provinsen. Seinere kjempa en del av styrkene, som blei leda av kameratene Chu Teh, Chen Yi og Lin Piao, seg fram til Ching kang-fjella. Der slutta de seg til 1. divisjon av den første revolusjonære arbeider- og bondehæren under kamerat Mao Tsetung.

18. Det berømte høstinnhøstningsopprøret under ledelse av kamerat Mao Tsetung blei satt i verk i september 1927 av folkets væpna styrker i fylkene Hsiushui, Pinghsiang, Pingkiang og Liuyang på grensa mellom Hunan og Kiangsi. Disse styrkene var 1. divisjon av den første revolusjonære arbeider- og bondehæren. Kamerat Mao Tsetung leda denne styrken til Ching kang-fjella, der det blei oppretta en revolusjonær base.

19. Han Fu-chu var en Kuomintang-krigsherre i Shantung-provinsen. Liu Chih, en annen krigsherre som kommanderte Chiang Kai-sheks personlige tropper i Honan-provinsen, var ansvarlig for forsvaret av Paoting-området i Hopei etter utbruddet av motstandskrigen mot Japan. Begge to flykta for japanerne uten å løse et skudd.

4. MAI-BEVEGELSEN

Mai 1939

4. mai-bevegelsen for tjue år sia viste at den borgerlig-demokratiske revolusjonen mot imperialismen og føydalismen i Kina hadde nådd fram til et nytt stadium. Den bevegelsen for kulturreform som vokste ut av 4. mai-bevegelsen, var bare ett av utslaga av denne revolusjonen. Etter hvert som nye samfunnskrefter vokste og utvikla seg i denne perioden, oppsto det en mektig leir i den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Det var en leir som besto av arbeiderklassen, studentmassene og det nye nasjonale borgerskapet. Hundretusenvís av studenter fant modig plassen sin i fortroppen på den tida 4. mai-bevegelsen foregikk. Slik sett gikk 4. mai-bevegelsen ett skritt lengre enn revolusjonen i 1911.

Dersom vi følger spora til den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina tilbake til den perioden den tok form, ser vi at den har utvikla seg gjennom ei rekke stadier: Opiumskrigen, krigen for det himmelske Taiping-kongedømmet, krigen mellom Kina og Japan i 1894,¹ reform-bevegelsen i 1898,² Yi Ho Tuan-bevegelsen,³ revolusjonen i 1911, 4. mai-bevegelsen, nordekspedisjonen og jordbruksrevolusjonskrigen. Motstandskrigen mot Japan i dag er et nytt stadium i utviklinga av denne revolusjonen, og den er det største, livligste og mest kraftfulle av alle. Vi kan ikke se på den borgerlig-demokratiske revolusjonen som fullført før de utenlandske imperialistiske kreftene og de kinesiske føydale kreftene stort sett er styrta, og det er oppretta en sjølstendig, demokratisk stat. Fra og med opiumskrigen har alle stadiene i utviklinga av revolusjonen hatt sine egne særmerkte kjennetegn. Det viktigste

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen for avisene i Yenan for å minnes tjuetårsdagen for 4. mai-bevegelsen.

trekket som skiller dem fra hverandre, er om de kom før eller etter at kommunistpartiet blei stifta. Men sett under ett bærer alle stadiene preg av at de hører til en borgerlig-demokratisk revolusjon. Målet med denne demokratiske revolusjonen er å opprette et samfunnssystem som vi ikke har hatt maken til noen gang før i kinesisk historie. Det er et demokratisk samfunnssystem som har et føydalsamfunn (de siste hundre åra et halvkolonialt og halvføydalt samfunn) som forløper og et sosialistisk samfunn som etterfølger. Dersom noen spør hvorfor en kommunist først må kjempe for å skape et borgerlig-demokratisk samfunn og så et sosialistisk samfunn, er svaret vårt: Vi følger den vegen historia har vist at vi må gå.

Gjennomføringa av den demokratiske revolusjonen i Kina er helt avhengig av bestemte samfunnskrefter. Disse samfunnskraftene er arbeiderklassen, bøndene, intelligentsiaen og den progressive delen av borgerskapet, det vil si de revolusjonære arbeiderne, bøndene, soldatene, studentene og andre intellektuelle, og forretningsfolka. Arbeiderne og bøndene er de grunnleggende revolusjonære kreftene, og arbeiderne er den klassen som leder revolusjonen. Det er umulig å gjennomføre en demokratisk revolusjon mot imperialismen og føydalismen uten disse grunnleggende revolusjonære kreftene, og uten at arbeiderklassen har ledelsen. I dag er de japanske imperialistene og de kinesiske landssvi-kerne revolusjonens hovedfiender. Den grunnleggende politikken i revolusjonen er politikken med den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Enhetsfronten består av alle arbeidere, bønder, soldater, studenter og andre intellektuelle, og forretningsfolk som er mot den japanske aggresjonen. Når denne enhetsfronten er sterkt konsolidert og utvikla, vinner vi endelig seier i motstandskrigen.

De intellektuelle var de første som våkna i bevegelsen for en demokratisk revolusjon i Kina. Dette kom klart fram både i revolusjonen i 1911 og i 4. mai-bevegelsen. Under 4. mai-bevegelsen var det med flere intellektuelle, og de var mer politisk bevisste enn under revolusjonen i 1911. Men de intellektuelle oppnår ingenting dersom de ikke slutter seg sammen med arbeiderne og bøndene. Det som til sjuende og sist skiller revolusjonære intellektuelle fra ikke-revolusjonære eller kontrarevolusjonære intellektuelle, er om de er villige til å slutte seg sammen med arbeiderne og bøndene eller ikke, og om de virkelig gjør det. Når det kommer til stykket, er det bare dette som skiller dem fra hverandre, og ikke trusbekjennelser til Folkets tre prinsipper eller til marxismen. En

ekte revolusjonær er en som er villig til å slutte seg sammen med arbeiderne og bøndene, og som virkelig gjør det.

Nå har det gått tjue år sia 4. mai-bevegelsen, og nesten to år sia krigen mot Japan brøt ut. Ungdommen og kulturarbeiderne i hele landet bærer et tungt ansvar i den demokratiske revolusjonen og motstandskrigen. Jeg håper de vil forstå hvilken karakter den kinesiske revolusjonen har og hva som er drivkreftene i revolusjonen, at de vil arbeide slik at det tjener arbeiderne og bøndene, og at de vil dra ut blant arbeiderne og bøndene for å drive propaganda og organisasjonsarbeid. Når hele folket reiser seg mot Japan, er seieren vår. Ungdom i hele landet, gå til handling!

NOTER

1. Krigen mellom Kina og Japan i 1894 blei satt i gang av den japanske imperialismen for å gjøre invasjon i Korea og Kina. Mange kinesiske soldater og enkelte patriotiske generaler kjempa tappert. Men Kina lei nederlag fordi Ching-regjeringa var råttene, og fordi den ikke hadde forberedt motstanden. I 1895 slutta Ching-regjeringa den skammelige Shimonoseki-avtalen med Japan.

2. Om reformbevegelsen i 1898, se «Om den langvarige krigen», note 8, s. 189 i denne boka.

3. Yi Ho Tuan-bevegelsen («bokseropprøret» — *Red.*) var den anti-imperialistiske væpna kampen i Nord-Kina i 1900. Breie masser av bønder, handverkere og andre deltok i denne bevegelsen. De kom i kontakt med hverandre gjennom religiøse kanaler og på andre måter, og organiserte seg med utgangspunkt i hemmelige selskaper. De kjempa heltmodig mot de samla aggresjonsstyrkene fra åtte imperialismakter — De forente stater, Storbritannia, Japan, Tyskland, Russland, Frankrike, Italia og Østerrike-Ungarn. Bevegelsen blei slått ned med ubeskrivelig villskap etter at de samla aggresjonsstyrkene hadde okkupert Tientsin og Peking.

INNRETTINGA TIL UNGDOMSBEVEGELSEN

4. mai 1939

I dag er det tjuårsdagen for 4. mai-bevegelsen, og all ungdommen i Yenan er samla her til dette minnemøtet. Derfor skal jeg nytte høvet til å ta opp noen spørsmål som gjelder innrettinga til ungdomsbevegelsen i Kina.

For det første er 4. mai nå blitt utpekt til den kinesiske ungdomsdagen,¹ og det med rette. Det er gått tjue år sia 4. mai-bevegelsen, og likevel er denne dagen først i år blitt utpekt til nasjonal ungdomsdag. Dette er ei svært viktig hending. Det viser nemlig at den folkedemokratiske revolusjonen i Kina mot imperialismen og føydalismen nærmer seg et vendepunkt. Denne revolusjonen har fått tåle mange tilbakeslag i flere tiår, men nå må det bli ei endring, ei endring i retning av seier og ikke et tilbakeslag til. Nå går den kinesiske revolusjonen framover, framover mot seier. De mange nederlaga fra fortida kan og må ikke få lov til å gjenta seg, de må vendes til seier. Men har denne endringa skjedd alt? Nei. Den har ikke det, og vi har ikke seira ennå. Men vi kan seire. Det er nettopp i motstandskrigen mot Japan i dag at vi strever for å nå vendepunktet fra tilbakeslag til seier. 4. mai-bevegelsen var retta mot ei landssviker-regjering, ei regjering som sammensverga seg med imperialismen og solgte nasjonens interesser, ei regjering som undertrykte folket. Var det ikke nødvendig å kjempe mot ei slik regjering? Om det ikke var det, så var 4. mai-bevegelsen rett og slett et mistak. Det er opplagt at en må kjempe mot ei slik regjering, at ei

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på et masse møte for ungdommen i Yenan for å minnes tjuårsdagen for 4. mai-bevegelsen. I denne talen utvikla han tankene sine om den kinesiske revolusjonen.

landssviker-regjering må bli styrta. Tenk bare over at dr. Sun Yat-sen gjorde opprør mot regjeringa på si tid allerede lenge før 4. mai-bevegelsen. Han kjempa mot Ching-regjeringa og styrta den. Gjorde han ikke rett i det? Etter mi mening gjorde han helt rett. For den regjeringa han kjempa mot, gjorde ikke motstand mot imperialismen, men sammensverga seg med den. Det var ikke ei revolusjonær regjering, men ei regjering som undertrykte revolusjonen. 4. mai-bevegelsen var en revolusjonær bevegelse nettopp fordi den kjempa mot ei landssviker-regjering. Ungdommen i Kina må se 4. mai-bevegelsen i dette lyset. I dag, når hele nasjonen har reist seg kampvillig for å gjøre motstand mot Japan, er vi fast bestemt på å slå den japanske imperialismen. Vi kommer ikke til å finne oss i at det dukker opp nye landssvikere, og vi kommer ikke til å la revolusjonen slå feil igjen, for vi har lært av de nederlaga den har lidd før. Med få unntak har all ungdom i Kina våkna, og er fast bestemt på å vinne. Det gjenspeiler seg i at 4. mai er utpekt til ungdomsdag. Vi rykker fram langs vegen til seier. Dersom hele folket gjør en samla innsats, kommer den kinesiske revolusjonen helt sikkert til å seire i motstandskrigen.

For det andre, hva er den kinesiske revolusjonen retta mot? Hva er angrepsmåla for revolusjonen? Som alle veit, er imperialismen det ene angrepsmålet og føydalismen det andre. Hva er angrepsmåla for revolusjonen akkurat nå? Det ene er den japanske imperialismen, og det andre er de kinesiske samarbeidsfolka. Dersom vi vil gjøre revolusjon, må vi styrte den japanske imperialismen og de kinesiske landssvikerne. Hvem er det som gjennomfører revolusjonen? Hva er hovedkrafta i revolusjonen? Det er vanlige folk i Kina. Drivkreftene i revolusjonen er proletariatet, bøndene og alle medlemmer av andre klasser som er villige til å kjempe mot imperialismen og føydalismen. Dette er de revolusjonære kreftene som kjemper mot imperialismen og føydalismen. Men hvem av alle disse er den grunnleggende krafta, ryggraden i revolusjonen? Det er arbeiderne og bøndene, som utgjør 90 prosent av befolkninga i landet. Hva er innholdet i den kinesiske revolusjonen? Hva slags revolusjon er det vi gjennomfører i dag? I dag gjennomfører vi en borgerlig-demokratisk revolusjon, og ikke noe av det vi gjør går utover den ramma. I det store og hele bør vi ikke ødelegge det borgerlige systemet med privateiendom nå. Det vi vil ødelegge er imperialismen og føydalismen. Det er dette vi mener med den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Men borgerskapet er allerede ute av stand til å fullføre

denne revolusjonen. Den kan bare bli fullført dersom proletariatet og de breie folkemassene legger kreftene til. Hva er målet for denne revolusjonen? Å styrte imperialismen og føydalismen og opprette en folkedemokratisk republikk. En folkedemokratisk republikk betyr en republikk som bygger på de revolusjonære Folkets tre prinsipper. Den vil være forskjellig både fra den halvkoloniale og halvføydale staten vi har i dag, og fra det sosialistiske systemet i framtida. Det er ikke rom for kapitalister i et sosialistisk samfunn, men i et folkedemokrati må vi tillate at de fins. Vil det alltid være rom for kapitalister i Kina? Nei, avgjort ikke i framtida. Dette gjelder ikke bare for Kina, men for hele verden. I framtida vil det ikke være rom for kapitalister i noe land, enten det er Storbritannia, De forente stater, Frankrike, Japan, Tyskland eller Italia, og Kina er ikke noe unntak. Sovjetunionen er et land som alt har oppretta sosialismen, og det er ingen som helst tvil om at hele verden kommer til å følge det eksemplet. Kina kommer helt sikkert til å gå over til sosialismen i framtida. Det er en uimotståelig lov. Men på dette stadiet er det ikke vår oppgave å gjennomføre sosialismen. Nå skal vi ødelegge imperialismen og føydalismen, endre den halvkoloniale og halvføydale stillinga Kina har i dag, og opprette et folkedemokrati. Det er dette ungdommen i helé landet må kjempe for.

For det tredje, hva er lærdommene fra den kinesiske revolusjonen? Dette er også et viktig spørsmål som ungdommen må forstå. Strengt tatt var det dr. Sun Yat-sen som starta den borgerlig-demokratiske revolusjonen mot imperialismen og føydalismen i Kina, og den har vart i mer enn femti år. Den utenlandske kapitalistiske aggresjonen mot Kina har pågått i nesten hundre år. I de hundre åra hadde vi først opiums-krigen mot den britiske aggresjonen. Så kom krigen for det himmelske Taiping-kongedømmet, så krigen mellom Kina og Japan i 1894, reformbevegelsen i 1898, Yi Ho Tuan-bevegelsen, revolusjonen i 1911, 4. mai-bevegelsen, nordekspedisjonen, og den krigen rødehæren førte. Disse kampene var forskjellige, men formålet med alle sammen var å slå tilbake utenlandske fiender eller endre de rådende forholda. Men først med dr. Sun Yat-sen begynte en mer eller mindre klart definert borgerlig-demokratisk revolusjon. Den revolusjonen dr. Sun Yat-sen satte i verk har hatt både framganger og tilbakeslag de siste femti åra. Var ikke revolusjonen i 1911 vellykka? Ga ikke den keiseren reisepass? Likevel var den mislykka i den forstand at den ikke gjorde slutt på den imperialistiske og føydale undertrykkinga i Kina, sjøl om den ga keise-

ren reisepass. Derfor var oppgava til den anti-imperialistiske og anti-føydale revolusjonen fortsatt ikke fullført. Hva var målet for 4. mai-bevegelsen? Den tok også sikte på å styrte imperialismen og føydalismen, og også den mislyktes. Kina var fortsatt under imperialismens og føydalismens herredømme. Det samme gjelder for den revolusjonen som er kjent som nordekspedisjonen. Den kunne vise til framganger, men også den mislyktes. Kina havna under imperialismens og føydalismens herredømme igjen fra det tidspunktet Kuomintang tok opp kampen mot kommunistpartiet.² Det uunngåelige resultatet av dette var den ti år lange krigen som rødehæren førte. Men disse ti åra med kamp løste den revolusjonære oppgava bare i deler av Kina, og ikke i landet som helhet. Dersom vi skal oppsummere revolusjonen i de tiåra som er gått, kan vi si at den bare vant midlertidige og delvise seirer, og ikke varig og landsomfattende seier. Dr. Sun Yat-sen sa det slik: «Revolusjonen er ikke fullført ennå, alle kameratene mine må kjempe videre.» Spørsmålet er nå: Hvorfor har ikke den kinesiske revolusjonen nådd målet sitt ennå, etter tiår med kamp? Hva er grunnene til det? Jeg trur det er to grunner til det: For det første har fiendene vært for sterke, og for det andre har vi vært for svake. Revolusjonen mislyktes fordi den ene sida var sterk, mens den andre sida var svak. Når vi sier at fiendene har vært for sterke, mener vi at imperialismen (den viktigste faktoren) og føydalismen har vært for sterke. Når vi sier at vi har vært for svake, mener vi militært, politisk, økonomisk og kulturelt svake. Men svakhetene våre skyldes først og fremst at det arbeidende folket, arbeiderne og bøndene, som utgjør 90 prosent av befolkninga, ikke er blitt mobilisert ennå. Derfor har vi vært for svake, og derfor har vi ikke klart å gjennomføre den anti-imperialistiske og anti-føydale oppgava vår. Dersom vi skal oppsummere erfaringene fra revolusjonen i de tiåra som har gått, kan vi si at folket over hele landet ikke er blitt mobilisert fullt ut, og at de reaksjonære hele tida har gått mot og hindra ei slik mobilisering. Bare hvis vi mobiliserer og organiserer arbeiderne og bøndene, som utgjør 90 prosent av befolkninga, kan vi styrte imperialismen og føydalismen. I testamentet sitt sa dr. Sun Yat-sen:

I førti år har jeg ofra meg for den nasjonale revolusjonen. Målet er å vinne frihet og likhet for Kina. På grunnlag av erfaringene fra disse førti åra er jeg blitt fast overbevist om at vi må reise folkemassene og forene oss med de nasjonene i verden som be-

handler oss som likemenn, og kjempe sammen med dem for å nå dette målet.

Nå er det mer enn ti år sia dr. Sun døde. Dersom vi legger dem til de førti åra han snakker om, blir det mer enn femti år til sammen. Hva er lærdommen fra revolusjonen i disse åra? Det grunnleggende er å «reise folkemassene». Dere må studere denne lærdommen nøye. Det må all ungdom i Kina gjøre. De må vite at vi bare kan slå imperialismen og føydalismen dersom vi mobiliserer arbeider- og bondemassene, som utgjør 90 prosent av befolkninga. Dersom vi ikke mobiliserer arbeiderne og bøndene i hele landet, blir det umulig for oss å slå Japan og bygge et nytt Kina.

For det fjerde, la oss gå tilbake til ungdomsbevegelsen. Akkurat for tjue år sia i dag, foregikk den store historiske hendinga som er kjent som 4. mai-bevegelsen, der studentene deltok. Denne bevegelsen fikk veldig betydning. Hvilken rolle har ungdommen i Kina spilt etter 4. mai-bevegelsen? På en måte har den spilt ei rolle som fortropp. Alle unntatt stribukkene innrømmer det. Hva forstår vi med å spille ei rolle som fortropp? Det betyr å ta ledelsen og marsjere i spissen for de revolusjonære rekkene. I rekkene til det kinesiske folket som kjemper mot imperialismen og føydalismen fins det en hær som består av de unge intellektuelle og studentene i landet. Det er en ganske stor hær. Sjøl om en ikke regner med de mange som har gitt livet sitt, teller den nå flere millioner. Denne hæren står på ett av frontavsnitta mot imperialismen og føydalismen, og det er en viktig hær også. Men denne hæren er ikke nok. Vi kan ikke slå fienden om vi bare støtter oss på den, for når alt kommer til alt er ikke det hovedstyrken. Hva er så hovedstyrken? Det er arbeiderne og bøndene. De unge intellektuelle og studentene i Kina må gå ut blant arbeiderne og bøndene, som utgjør 90 prosent av befolkninga, og mobilisere og organisere dem. Vi kan ikke vinne kampen mot imperialismen og føydalismen uten denne hovedstyrken av arbeidere og bønder. Vi kan ikke vinne kampen om vi bare støtter oss på hæren av unge intellektuelle og studenter. Derfor må de unge intellektuelle og studentene over hele landet gå sammen med de breie arbeider- og bondemassene og bli ett med dem. Først da kan det bli skapt en mektig styrke. En styrke på flere hundre millioner mennesker! Vi trenger denne veldige styrken for å ta støttepunktene til fienden og knuse de siste festningene hans. Når vi vurderer ungdomsbevegelsen

før i tida ut fra dette synspunktet, må vi peke på en feilaktig tendens. I ungdomsbevegelsen de siste tiåra har en del av ungdommen vært uvil-
lig til å gå sammen med arbeiderne og bøndene, og gått mot arbeider-
og bondebevegelsen. Dette er en motstrøm i ungdomsbevegelsen. Disse
folka er i virkeligheten slett ikke særlig kloke når de nekter å gå sam-
men med massene som utgjør 90 prosent av befolkninga, og når de dri-
ver det så vidt at de går åpent mot dem. Er dette en god tendens? Jeg
mener det ikke er det, for når de går mot arbeiderne og bøndene, går
de i virkeligheten mot revolusjonen. Derfor sier vi at det er en mot-
strøm i ungdomsbevegelsen. En slik ungdomsbevegelse kan ikke føre
til noe bra. For noen få dager sia skreiv jeg en kort artikkel, der jeg sa:

Det som til sjuende og sist skiller revolusjonære intellektuelle fra
ikke-revolusjonære eller kontrarevolusjonære intellektuelle, er
om de er villige til å slutte seg sammen med arbeiderne og bøndene
eller ikke, og om de virkelig gjør det.

Her satte jeg fram et kriterium som jeg rekner som det eneste holdba-
re. Hvordan skal vi dømme om en ungdom er revolusjonær? Hvordan
kan vi vite det? Det kan bare være ett kriterium, nemlig om han er vil-
lig til å slutte seg sammen med de breie arbeider- og bondemassene, og
om han gjør det i virkeligheten. Dersom han er villig til å gjøre det, og
virkelig gjør det, er han revolusjonær. Ellers er han ikke-revolusjonær
eller kontrarevolusjonær. Dersom han slutter seg sammen med
arbeider- og bondemassene i dag, så er han revolusjonær i dag. Der-
som han slutter med det i morgen, eller går over til å undertrykke van-
lige folk, så blir han ikke-revolusjonær eller kontrarevolusjonær. Noen
ungdommer legger ut om at de trur på Folkets tre prinsipper eller
marxismen, men det beviser ingen ting. Påstår ikke Hitler at han trur
på «sosialismen»? For tjue år sia var tilmed Mussolini «sosialist»? Men
hva går «sosialismen» deres ut på? Fascisme! «Trudde» ikke Chen Tu-
hsiu en gang på marxismen? Hva gjorde han seinere? Han gikk over til
kontrarevolusjonen. «Trudde» ikke Chang Kuo-tao på marxismen?
Hvor er han nå? Han stakk av og havna i myra. Det fins folk som kal-
ler seg «tilhengere av Folkets tre prinsipper», eller til og med gamle
forkjempere for disse prinsippene. Men hva har de gjort? Det viser seg
at deres prinsipp om nasjonalisme betyr å sammensverge seg med im-
perialismen, at deres prinsipp om demokrati betyr å undertrykke vanli-

ge folk, og at deres prinsipp om folkets utkomme betyr å suge blodet av folket. De går inn for Folkets tre prinsipper i ord, men innerst inne går de mot dem. Derfor trenger vi bare å finne ut hvordan en person stiller seg til de breie arbeider- og bondemassene når vi skal vurdere han, og dømme om han er en ekte eller falsk tilhenger av Folkets tre prinsipper, om han er en ekte eller falsk marxist. Da vil vi få vite hva han er for en. Dette er det eneste kriteriet, det fins ingen andre. Jeg håper ungdommen i landet vårt aldri vil la seg rive med av denne uhyggelige motstrømmen, men forstå klart at arbeiderne og bøndene er deres venner, og marsjere framover mot ei lys framtid.

For det femte er motstandskrigen mot Japan i dag et nytt stadium i den kinesiske revolusjonen, det største, livligste og mest kraftfulle stadiet. I dette stadiet bærer ungdommen et veldig ansvar. Den revolusjonære bevegelsen vår har gjennomgått mange stadier med kamp de siste tiåra, men den har aldri før vært så brei som under motstandskrigen i dag. Når vi hevder at den kinesiske revolusjonen nå har trekk som skiller den fra revolusjonen i fortida, og at den går i retning av et omslag fra nederlag til seier, mener vi at de kinesiske folkemassene har gjort framsteg. Ungdommens framsteg er et klart bevis på dette. Derfor må og vil krigen mot Japan avgjort ende med seier. Som alle veit, er politikken med den nasjonale enhetsfronten mot Japan den grunnleggende politikken i denne krigen. Enhetsfronten har som mål å styrte den japanske imperialismen og de kinesiske samarbeidsfolka, omforme det gamle Kina til et nytt Kina, og frigjøre hele nasjonen fra den halvkoloniale og halvføydale stillinga den har i dag. Mangelen på enhet i den kinesiske ungdomsbevegelsen i dag er en alvorlig svakhet. Dere må fortsette å kjempe for enhet, for enhet betyr styrke. Dere må hjelpe ungdommen i hele landet til å forstå den situasjonen vi står oppe i, til å oppnå enhet og til å gjøre motstand mot Japan til siste slutt.

For det sjette og siste vil jeg snakke om ungdomsbevegelsen i Yenan. Den er forbildet for ungdomsbevegelsen over hele landet. Retninga den tar, blir i virkeligheten innrettinga til ungdomsbevegelsen i hele landet. Hvorfor? Fordi den har den riktige innrettinga. Dere skjønner, ungdommen i Yenan har gjort godt arbeid for å oppnå enhet, de har til og med gjort svært godt arbeid. Ungdommen i Yenan har oppnådd solidaritet og enhet. Alle unge intellektuelle og studenter, arbeider- og bondeungdom i Yenan står sammen. Store mengder revolusjonær ungdom fra hele landet, og til og med fra kretser av utenlandskinesere, har

kommet til Yen-an for å lære. De fleste av dere som er til stede på dette møtet i dag, har kommet til Yen-an fra steder mange hundre mil unna. Dere er enige alle sammen, enten dere heter Chang eller Li, enten dere er menn eller kvinner, arbeidere eller bønder. Skulle ikke det bli sett på som et forbilde for hele landet? Ungdommen i Yen-an står ikke bare sammen seg imellom. Den har også slutta seg sammen med arbeider- og bondemassene. Det er framfor alt dette som gjør dere til et forbilde for hele landet. Hva er det så dere gjør? Dere lærer revolusjonær teori og studerer prinsippene og metodene for å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen. Dere gjennomfører produksjonskampanjen, og har allerede rydda flere tusen mou udyrka mark. Konfutse rydda aldri udyrka mark og dyrka aldri jorda. Da han dreiv skolen sin, hadde han temmelig mange studenter, «sytti vismenn og tre tusen disipler» — en riktig blomstrende skole! Men han hadde langt færre studenter enn det er i Yen-an, og hans studenter ville attpå til ha mislikt produksjonskampanjer. Da en student spurte om hvordan han skulle pløye åkrene, svarte Konfutse: «Jeg veit ikke. Jeg er ikke så flink til det som en bonde.» Så blei Konfutse spurt om hvordan en skulle dyrke grønnsaker. Han svarte: «Jeg veit ikke. Jeg er ikke så flink til det som en gartner.» Kinesisk ungdom som studerte under en vismann i gamle dager, lærte ikke revolusjonær teori, og de gjorde ikke kroppsarbeid heller. I svære områder av landet vårt blir det undervist lite i revolusjonær teori i dag, og det fins ikke noe slikt som produksjonsbevegelser i skolene. Bare her i Yen-an og i de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer er ungdommen helt annerledes. De er virkelig fortroppen i kampen mot Japan for å berge nasjonen, og det skyldes at den politiske innrettinga og arbeidsmetodene deres er riktige. Det er derfor jeg sier at ungdomsbevegelsen i Yen-an er forbildet for ungdomsbevegelsen over hele landet.

Møtet vårt i dag har stor betydning. Jeg har sagt alt jeg ville si. Jeg håper at dere alle vil studere lærdommene fra den kinesiske revolusjonen i de siste femti åra, utvikle det som er bra og forkaste feilgrepa, slik at ungdommen blir ett med folket over hele landet, og revolusjonen snur fra tilbakeslag til seier. Den japanske imperialismen kommer til å bli styrta når ungdommen og hele nasjonen er mobilisert, organisert og samla. All ungdom må påta seg sin del av ansvaret. Dere må alle bli forskjellige fra det dere var før, og bestemme dere for å forene ungdommen og organisere folket i hele landet for å styrte den japanske

imperialismen og omforme det gamle Kina til et nytt Kina. Det er det jeg venter av dere alle sammen.

NOTER

1. Det var ungdomsorganisasjonen i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia som først vedtok at 4. mai skulle være den kinesiske ungdomsdagen. Kuomintang-regjeringa sto under press fra det patriotiske oppsvinget blant de breie ungdomsmassene, og sa seg enig i dette vedtaket. Men regjeringa var redd for at ungdommen skulle bli revolusjonær, og så på vedtaket om å feire 4. mai som farlig. Derfor kunngjorde den 29. mars som sin egen ungdomsdag (til minne om de revolusjonære heltene som falt under et opprør i Kanton i 1911). Men 4. mai blei fortsatt feira som ungdomsdag i de revolusjonære baseområdene som sto under ledelse av kommunistpartiet. I desember 1949, etter at Folkerepublikken Kina var grunnlagt, kunngjorde forvaltningsrådet i den sentrale folkeregjeringa offisielt at 4. mai skulle være den kinesiske ungdomsdagen.

2. «Kuomintang tok opp kampen mot kommunistpartiet» viser her til de kontrarevolusjonære kuppa som blei satt i scene av Chiang Kai-shek i Shanghai og Nanking, og av Wang Ching-wei i Wuhan.

GÅ MOT KAPITULASJONISTENES VIRKSOMHET

30. juni 1939

Helt sia den kinesiske nasjonen blei stilt ansikt til ansikt med den japanske aggresjonen, har det største og viktigste spørsmålet vært å slåss eller ikke slåss. Dette spørsmålet skapte stor strid i perioden fra 18. september-hendinga i 1931 til Lukouchiao-hendinga 7. juli 1937. Alle patriotiske politiske partier og grupper, og alle patriotiske landsmenn kom fram til denne slutninga: «Kjemper vi, overlever vi. Kjemper vi ikke, går vi til grunne.» Alle kapitulasjonistene kom fram til denne slutninga: «Kjemper vi, går vi til grunne. Kjemper vi ikke, overlever vi.» De tordnende kanonene fra motstanden ved Lukouchiao avgjorde spørsmålet for ei tid. De kunngjorde at den første slutninga var riktig og den andre gal. Men hvorfor blei spørsmålet bare avgjort for ei tid, og ikke en gang for alle? Fordi de japanske imperialistene førte en politikk for å få Kina til å kapitulere, fordi de internasjonale kapitulasjonistene¹ prøvde å få i stand et kompromiss, og fordi enkelte innafor fronten mot Japan vakla. Nå er spørsmålet reist på ny, men det har fått en litt annen ordlyd: «Krig eller fred.» Dermed er det oppstått strid i Kina mellom dem som går inn for å fortsette krigen, og dem som går inn for å slutte fred. Standpunktene deres er fortsatt de samme. De som går inn for å fortsette krigen, mener: «Kjemper vi, overlever vi. Sluttes vi fred, går vi til grunne.» De som går inn for å slutte fred, mener: «Sluttes vi fred, overlever vi. Kjemper vi, går vi til grunne.» Den første gruppa omfatter alle patriotiske partier og alle patrioter, og de utgjør det store flertallet av nasjonen. De som går inn for å slutte fred, dvs. kapitulasjonistene, er bare et lite, vaklende mindretall innafor fronten mot Japan. Derfor må de som går inn for å slutte fred, ty til løgnpropaganda og framfor alt anti-kommunistisk propaganda. For eksempel har de dikta opp og sendt ut en flom av falske nyheter, falske rapporter, falske dokumenter og falske resolusjoner, som for

eksempel: «Kommunistpartiet driver undergravingsvirksomhet», «Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen streifer bare omkring uten å slåss og nekter å adlyde ordrer», «det er oppretta et separatistregime i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og det utvider seg stadig», «kommunistpartiet planlegger å styrte regjeringa», og til og med: «Sovjetunionen legger planer om å angripe Kina». Formålet med dette er å dekke over sannheten og påvirke folkeopinionen slik at de kan nå målet sitt, som er fred, dvs. kapitulasjon. De som går inn for å slutte fred, dvs. kapitulasjonistene, gjør alt dette fordi de ikke kan ødelegge samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet, splitte den nasjonale enhetsfronten mot Japan og overgi seg til Japan uten å bekjempe kommunistpartiet, som er opphavsmann til og forkjemper for enhetsfronten. For det andre håper de at den japanske imperialismen vil gjøre innrømmelser. De trur at Japan er så godt som utslitt, og vil endre den grunnleggende politikken sin, trekke seg frivillig ut av Sentral-Kina, Sør-Kina og til og med Nord-Kina, og at Kina altså kan seire uten mer kamp. For det tredje setter de sin lit til internasjonalt press. Mange av dem som går inn for å slutte fred, håper at stormaktene skal presse Japan til å gjøre noen innrømmelser, slik at det blir lettere å få til ei fredsløsning. Men ikke nok med det, de håper også at stormaktene skal presse den kinesiske regjeringa slik at de kan si til dem som går inn for å fortsette krigen: «Der kan dere se! Slik situasjonen internasjonalt er nå, må vi slutte fred!» og «Kina vil ha fordel av en internasjonal Stillehavskonferanse.² Det ville slett ikke bli et nytt München,³ men et skritt mot å fornye Kina!» Dette er synspunktene, taktikken og de hemmelige planene til dem som går inn for å slutte fred, de kinesiske kapitulasjonistene. Det er ikke bare Wang Ching-wei sjøl som opptrer i dette skuespillet, men også mange andre av samme ulla som har skjult seg innafor fronten mot Japan, og det er mer alvorlig. De samarbeider med han i en slags duett⁴ eller fellesforestilling, der noen har på seg hvit sminke som skurken i stykket, og andre rød sminke som helten.

Vi kommunister erklærer åpent at vi alltid står sammen med dem som vil fortsette krigen, og kjemper beslutsomt mot dem som vil slutte fred. Vi har bare ett ønske, og det er å stå sammen med alle andre patriotiske partier og alle andre patrioter, styrke enheten, styrke den nasjonale enhetsfronten, styrke samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet, sette Folkets tre prinsipper ut i livet, gjennomføre

motstandskrigen til siste slutt, kjempe oss helt fram til Yalu-elva og ta tilbake alle områdene vi har tapt.⁵ Vi fordømmer konsekvent Wang Ching-weiene, både de åpne og de fordekte. De skaper ei anti-kommunistisk stemning, får i stand «gnisninger»⁶ mellom Kuomintang og kommunistpartiet, og prøver til og med å provosere fram en ny borgerkrig mellom de to partiene. Vi sier til dem: Intrigene deres for å skape splittelse er egentlig ikke noe annet enn forberedelser til kapitulasjon. Splittelses- og kapitulasjonspolitikken deres avslører bare den allmenne planen dere har om å selge interessene til nasjonen for å tilfredsstille de egoistiske interessene til noen få enkeltpersoner. Folk har øyne i hodet, og de kommer til å gjennomskue intrigene deres. Vi tilbakeviser bestemt den tåpelige oppfatninga om at en Stillehavskonferanse ikke ville bli et München for Østen. Sjølsagt ville den såkalte Stillehavskonferansen bli et München for Østen, et bidrag til å gjøre Kina til et nytt Tsjekkoslovakia. Vi fordømmer beslutsomt den grunnløse påstanden om at den japanske imperialismen kan komme til fornuft og gjøre innrømmelser. Den japanske imperialismen vil aldri endre den grunnleggende politikken sin, som er å underkue Kina. De honningsøte orda til Japan etter at Wuhan hadde falt — for eksempel antydninga om at de ville gå bort fra linja med «ikke å godta den nasjonale regjeringa som motpart i forhandlinger»,⁷ og isteden være villig til å forhandle med den, eller at de ville trekke tilbake styrkene sine fra Sentral- og Sør-Kina på visse vilkår — er ikke noe annet enn et utspekulert agn på fiskekroken. Alle som svelger agnet, kan rekne med å havne i gryta. De internasjonale kapitulasjonistene fører også en listig politikk for å få Kina til å overgi seg. De har godtatt japansk aggresjon mot Kina, mens de sjøl «sitter på fjelltoppen og ser på tigrene slåss». De venter på det rette øyeblikket til å arrangere en såkalt Stillehavskonferanse for å mekle, slik at de kan skaffe seg fordeler på andres bekostning. Alle som setter sin lit til slike intrigemakere, vil også oppdage at de er blitt lurt opp i stry.

Det som en gang var et spørsmål om vi skulle slåss eller ikke, er nå blitt et spørsmål om vi skal fortsette krigen eller slutte fred. Men egentlig er det det samme spørsmålet, og det er det viktigste og mest grunnleggende av alle spørsmål. Det siste halvåret har Japan pressa på politisk for å få Kina til å overgi seg, de internasjonale kapitulasjonistene har trappa opp virksomheten sin, og framfor alt har noen i fronten mot Japan vakla mer enn noen gang. Derfor har det blitt mye skrik og

skrål omkring spørsmålet om krig eller fred, og kapitulasjon er blitt hovedfaren i den politiske situasjonen i dag. Det første og viktigste trekket til kapitulasjonistene for å forberede dette, er å bekjempe kommunismen, det vil si å sprengte samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet og enheten i fronten mot Japan. Når situasjonen er slik, må alle patriotiske partier og alle patrioter holde et våkent øye med virksomheten til kapitulasjonistene, og de må forstå de viktigste kjennetegna ved situasjonen nå, nemlig at kapitulasjon er hovedfaren, og at anti-kommunismen rydder vegen for kapitulasjon. De må gjøre alt de kan for å bekjempe kapitulasjon og splittelse. Vi må aldri la noen gruppe få lov til å undergrave eller svike krigen mot den japanske imperialismen, en krig som har kosta hele nasjonen to blodige år. Vi må aldri la noen gruppe få lov til å undergrave eller splitte den nasjonale enhetsfronten mot Japan, som hele nasjonen har gått sammen om å skape.

Kjemp videre og hold fast på enheten — da vil Kina overleve.

Slutt fred og fortsett å splitte — da vil Kina gå til grunne.

Hva skal vi forkaste, og hva skal vi godta? Våre landsmenn må bestemme seg raskt.

Vi kommunister vil avgjort kjempe videre og holde fast på enheten.

Alle patriotiske partier og alle patrioter vil kjempe videre og holde fast på enheten.

Sjøl om kapitulasjonistene, som smir renker for å få til kapitulasjon og splittelse, skulle få overtaket ei tid, kommer folket til å avsløre dem til slutt og gi dem den straffa de fortjener. Den historiske oppgava til den kinesiske nasjonen er å slutte seg sammen for å gjøre motstand og frigjøre seg. Kapitulasjonistene ønsker det stikk motsatte. Men uansett hvor stort overtak de har, uansett hvor mye de jubler fordi de innbillar seg at ingen tør gjøre dem noe, kan de ikke slippe unna hele folkets straff.

Gå mot kapitulasjon og splittelse — dette er den brennende oppgava som alle patriotiske politiske partier og grupper og alle patriotiske landsmenn står overfor nå.

Folk i hele landet, foren dere! Fortsett motstandskrigen, hold fast på enheten og knus alle intriger som tar sikte på å få til kapitulasjon og splittelse!

NOTER

1. «De internasjonale kapitulasjonistene» var de britiske og amerikanske imperialistene som planla å få i stand et kompromiss med Japan ved å ofre Kina.

2. Den planlagte internasjonale Stillehavskonferansen blei kalt et München for Det fjerne østen fordi de britiske, amerikanske og franske imperialistene, i samarbeid med den kinesiske gruppa som var for å slutte fred, planla å inngå et kompromiss med Japan ved å selge Kina. Det var Chiang Kai-shek som brukte det latterlige argumentet om at en slik konferanse ikke ville bli et München for Østen. I denne artikkelen tilbakeviser kamerat Mao Tsetung dette.

3. I september 1938 møttes regjeringssjefene i Storbritannia, Frankrike, Tyskland og Italia i München i Tyskland og inngikk München-avtalen. Storbritannia og Frankrike ga Tsjekkoslovakia til Tyskland i bytte for et tysk angrep på Sovjetunionen. I 1938 og 1939 prøvde den britiske og amerikanske imperialismen flere ganger å få i stand et kompromiss med den japanske imperialismen ved å ofre Kina. Da kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen i juni 1939, blei det ført forhandlinger mellom Storbritannia og Japan i et nytt forsøk på å gjennomføre denne planen. Den blei kalt «et München for Østen» fordi den var så lik sammensvergelsen i München mellom Storbritannia, Frankrike, Tyskland og Italia.

4. Det var Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei som framførte denne duetten. Wang Ching-wei var leder for dem som åpent gikk inn for å kapitulere, og Chiang for dem som gjemte seg i fronten mot Japan.

5. På den femte plenumsesjonen til den femte sentralesekutivkomiteen i Kuomintang i januar 1939 sa Chiang Kai-shek rett ut at det han mente med «til siste slutt» i slagordet «gjennomfør motstandskrigen til siste slutt», bare var å «gjenopprette stillinga slik den var før Lukouchiao-hendinga». Det ville betydd å overlate enorme områder i Nord- og Nordøst-Kina til de japanske okkupantene. For å bekjempe den kapitulasjonistiske politikken til Chiang Kai-shek understreka kamerat Mao Tsetung særskilt at «til siste slutt» betydde å «kjempe oss helt fram til Yalu-elva og ta tilbake alle områdene vi har tapt».

6. Uttrykket «gnisninger» blei mye brukt på den tida. Det viste til de forskjellige formene for reaksjonære politiske og militære handlinger som de reaksjonære i Kuomintang greip til, for å ødelegge den nasjonale enhetsfronten mot Japan og bekjempe kommunistpartiet og de progressive kreftene, for eksempel blodbad og storstilte angrep på Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen.

7. 13. desember 1937 okkuperte den japanske hæren Nanking. 16. januar 1938 offentliggjorde den japanske regjeringa ei erklæring der den sa at Japan «ikke godtar den nasjonale regjeringa som motpart i forhandlinger, og venter at det vil bli oppretta ei ny regjering». Etter at de japanske styrkene hadde okkupert Kanton og Wuhan i oktober 1938, utnyttet den japanske regjeringa at Chiang Kai-shek vakla, og endra politikken sin for å få han til å kapitulere. 3. november offentliggjorde den ei ny erklæring. Der sto det blant annet: «Keiserriket kommer ikke til å avslå å forhandle med den nasjonale regjeringa dersom den går bort fra den feilaktige politikken den har ført hittil, og får nye folk til å fornye landet og opprettholde ro og orden.»

DE REAKSJONÆRE MÅ STRAFFES

1. august 1939

I dag, den første august, er vi samla her for å holde et minnemøte. Hvorfor holder vi dette minnemøtet? Fordi de reaksjonære har drept de revolusjonære kameratene våre, de har drept folk som kjempa mot Japan. Hvem er det som bør drepes i slike tider som dette? De kinesiske landssvikerne og de japanske imperialistene. Kina har kjempa mot den japanske imperialismen i to år, men ennå er ikke utfallet av krigen avgjort. Landssvikerne er fortsatt svært aktive, og svært få av dem er blitt drept. Men de revolusjonære kameratene våre, som alle sloss mot Japan, er blitt drept. Hvem har drept dem? Hæren har drept dem. Hvorfor drepte hæren folk som sloss mot Japan? De utførte ordre. Visse personer ga dem ordre om å drepe. Hvem ga dem ordre om å drepe? De reaksjonære.¹ Kamerater! Hvem kan en logisk tenke seg vil le ønske å drepe folk som slåss mot Japan? For det første de japanske imperialistene, og for det andre de kinesiske samarbeidsfolka og landssvikerne, som for eksempel Wang Ching-wei. Men drapa skjedde ikke i Shanghai, Peiping, Tientsin eller Nanking, eller noe annet sted de japanske angriperne og de kinesiske samarbeidsfolka har okkupert. De skjedde i Pingkiang, bak fronten i motstandskrigen. Blant ofrene var kameratene Tu Cheng-kun og Lo Tzu-ming, ansvarlige kamerater ved forbindelseskantoret til Den nye fjerde arméen i Pingkiang. Det er opplagt at drapa blei utført av en gjeng kinesiske reaksjonære, og at de gjorde det etter ordre fra de japanske imperialistene og Wang Ching-wei. Disse reaksjonære forbereder seg på å kapitulere. Derfor utførte de lydige ordrene fra japanerne og Wang Ching-wei, og de første de drepte, var de som kjempa mest beslutsomt mot Japan. Dette er ei

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på et møte som folket i Yenan organiserte til minne om ofrene for blodbadet i Pingkiang.

svært alvorlig sak. Vi må reise en storm av protester, vi må fordømme det!

Hele nasjonen gjør nå motstand mot Japan, og folket har smidd et stort forbund for å gjøre motstand. Men det fins reaksjonære og kapitulasjonister innafor dette store forbundet. Hva driver de med? De dreper dem som slåss mot Japan, prøver å hindre framsteg, og samarbeider i det skjulte med de japanske angriperne og de kinesiske samarbeidsfolka for å bane vegen for kapitulasjon.

Har noen gjort noe med denne alvorlige saka — morda på kamera-ter som var mot Japan? Morda blei begått klokka 3 om ettermiddagen den 12. juni, og i dag er det 1. august. Men har vi sett at noen har gjort noe med det i denne lange tida? Nei. Hvem burde ha gjort noe? Det kinesiske rettsvesenet og de kinesiske dommerne burde ha grepet inn i samsvar med loven i landet. Dersom det hadde skjedd noe slikt i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, ville den øverste domstolen vår ha grepet inn for lengst. Men sjøl om det er nesten to måneder sia blodbadet i Pingkiang, har ikke det kinesiske rettsvesenet og de kinesiske dommerne gjort noen ting. Hva er grunnen til det? Det er at Kina ikke er samla.²

Kina må bli samla. Vi kan ikke seire uten samling. Men hva betyr samling? Det betyr at alle må gjøre motstand mot Japan, at alle må gå sammen og arbeide for framsteg, og at folk må belønnes og straffes etter fortjeneste. Hvem bør få belønning? De som gjør motstand mot Japan, de som holder fast på enheten, og de som er progressive. Og hvem bør straffes? Samarbeidsfolka og de reaksjonære, som undergraver motstanden, enheten og framsteget. Er landet vårt samla nå? Nei, det er ikke det. Blodbadet i Pingkiang beviser det. Det viser at det ikke er samling der det burde være det. Vi har lenge krevd samling av hele landet. For det første må samling bygge på motstand. Men istedenfor å få belønning, har Tu Cheng-kun, Lo Tzu-ming og de andre kameratene som gjorde motstand mot Japan, blitt brutalt myrda. Men kjeltringer som er mot å gjøre motstand, som forbereder seg på å kapitulere, og som begår mord, blir ikke straffa. Det er ikke samling. Vi må bekjempe disse kjeltringene og kapitulasjonistene og fengsle morderne. For det andre må samling bygge på enhet. De som er for enhet bør belønnes, og de som vil undergrave enheten bør straffes. Men nå har kameratene Tu Cheng-kun, Lo Tzu-ming og de andre som holdt fast på enheten, blitt straffa. De er blitt brutalt myrda, mens de kjeltringene

som undergraver enheten, får gå fri. Det er ikke samling. For det tredje må samling bygge på framsteg. Hele landet må gå framover. De tilbakebyggende må prøve å holde følge med de framskredne, og de framskredne må ikke la seg trekke bakover og bli tvunget til å rette seg etter de tilbakebyggende. Slakterne i Pingkiang drepte progressive. Hundrevis av kommunister og patrioter er blitt snikmyrda sia motstandskrigen brøt ut. Blodbadet i Pingkiang er bare det siste eksemplet. Dersom dette holder fram, vil det bli katastrofalt for Kina. Alle som gjør motstand mot Japan, står i fare for å bli myrda. Hva betyr disse mordene? De betyr at de kinesiske reaksjonære handler etter ordre fra de japanske imperialistene og Wang Ching-wei, og forbereder seg på å kapitulere. Derfor begynner de med å drepe dem som slåss mot Japan, med å drepe kommunister og patrioter. Dersom det ikke blir satt en stopper for dette, kommer Kina til å gå til grunne for de reaksjonæres hand. Derfor angår disse mordene i Pingkiang hele landet, det er ei svært viktig sak, og vi må kreve at den nasjonale regjeringa straffer disse reaksjonære strengt.

Våre kamerater må også forstå at den japanske imperialismen har trappa opp undergravingsvirksomheten sin i det siste, og at den internasjonale imperialismen hjelper Japan mer aktivt.³ De må også forstå at de kinesiske landssvikerne, både de åpne og fordekte Wang Ching-weiene, er mer aktive enn noen gang med å sabotere motstandskrigen, ødelegge enheten og skru klokka tilbake. De vil overgi størstedelen av landet vårt og få i stand indre splittelse og borgerkrig. For tida blir det gjennomført visse hemmelige tiltak overalt i landet. De er kjent som «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier».⁴ De er tvers gjennom reaksjonære, til hjelp for den japanske imperialismen og til skade for motstanden, enheten og framsteget. Hvem er de «fremmede partiene»? Det er de japanske imperialistene, Wang Ching-wei og landssvikerne. Kommunistpartiet og alle de andre politiske partiene som er mot Japan, står sammen i motstandskrigen mot Japan. Hvordan kan vi da kalle dem «fremmede partier»? Likevel skaper kapitulasjonistene, de reaksjonære og sribukkene med vilje gnisninger og splittelser i rekkene til fronten mot Japan. Er det riktig å handle slik? Det er helt galt! (*Enstemmig bifall.*) En snakker om å innskrenke — hva slags folk må vi innskrenke? De japanske imperialistene, Wang Ching-wei, de reaksjonære og kapitulasjonistene. (*Enstemmig bifall.*) Hvorfor skal en innskrenke kommunistpartiet som kjemper mest be-

sluttsomt mot Japan, er mest revolusjonært og mest progressivt? Det er helt galt å gjøre det. Vi, folket i Yenan, går besluttsomt mot det og protesterer på det kraftigste. (*Enstemmig bifall.*) Vi må bekjempe «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier», for slike tiltak er årsak til alle slags forbrytelser som ødelegger enheten. Vi holder dette massemøtet i dag for å fortsette motstanden, enheten og framsteget. Derfor må «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier» oppheves, kapitulasjonistene og de reaksjonære må straffes, og alle revolusjonære kamerater, alle kamerater og folk som gjør motstand mot Japan, må beskyttes. (*Varmt bifall og rop av slagord.*)

NOTER

1. Disse reaksjonære var Chiang Kai-shek og handlangerne hans. Etter hemmelige ordre fra Chiang Kai-shek omringa styrker fra Kuomintang 27. armégruppe 12. juni 1939 forbindelseskantoret til Den nye fjerde arméen i Pingkiang i Hunan-provinsen. Der myrda de med kaldt blod kamerat Tu Cheng-kun, stabsoffiser i Den nye fjerde arméen, kamerat Lo Tzu-ming, major og adjutant i Den åttende rutearméen, og fire andre kamerater. Dette blodbadet vakte harme både blant folket i de anti-japanske demokratiske baseområdene og blant hederlige folk i Kuomintang-områdene.

2. Kamerat Mao Tsetung forklarer hva uttrykket «samling» betyr for å slå tilbake den måten de reaksjonære i Kuomintang brukte ordet på, nemlig som et påskudd for å tilintetgjøre de anti-japanske væpna styrkene og baseområdene som kommunistpartiet leda. Etter at Kuomintang og kommunistpartiet begynte å samarbeide igjen for å gjøre felles motstand mot Japan, blei parolen om «samling» det viktigste angrepsvåpenet til Kuomintang mot kommunistpartiet. Det anklaga kommunistpartiet for alltid å ville være annerledes, for å hindre enhet og for å skade motstanden: Dette reaksjonære spetakkelet økte på etter januar 1939. Da vedtok den femte plenumssesjonen til den femte sentral-eksekutivkomiteen i Kuomintang «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier», etter forslag fra Chiang Kai-shek. Kamerat Mao Tsetung vrei parolen om «samling» ut av hendene på de reaksjonære i Kuomintang. Han gjorde den til en revolusjonær parole for å bekjempe Kuomintang splittelsesvirksomhet mot folket og nasjonen.

3. Etter at Wuhan falt i oktober 1938, endra Japan politikk. Nå blei hovedlinja å bruke politiske midler for å lokke Kuomintang til å kapitulere. Den internasjonale imperialismen, medrekna den britiske og amerikanske, foreslo også flere ganger overfor Chiang Kai-shek at han skulle forhandle om fred. Chamberlain, som var statsminister i Storbritannia, ga uttrykk for at Storbritannia ville delta i ei såkalt «gjenoppbygging av Det fjer-

ne østen». De japanske angriperne og de internasjonale imperialistene trappa opp sammensvergelsene sine i 1939. I april samme år fór Clark-Kerr, den britiske ambassadøren i Kina, i skytteltrafikk mellom Chiang Kai-shek og de japanske angriperne, og fikk i stand fredsforhandlinger. I juli kom Storbritannia og Japan til enighet. Den britiske regjeringa var innstilt på å anerkjenne «den faktiske situasjonen», som Japan hadde skapt i Kina.

4. De sentrale Kuomintang-myndighetene sendte ut «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier» i all hemmelighet i 1939. De ville ødelegge alle de anti-japanske organisasjonene til folket. Derfor innskrenka de sterkt friheten til å tenke, tale og handle for kommunister og alle andre progressive krefter. De slo også fast at «loven om kollektivt ansvar og kollektiv straff» skulle gjennomføres i de områdene der Kuomintang mente «kommunistene var mest aktive». I tillegg skulle det opprettes et «informasjonsnett», eller en kontrarevolusjonær etterretningstjeneste, innafor pao chia-organisasjonene. På den tida var pao og chia de administrative grunnenhetene i fasciststyret til Kuomintang. Ti husstander utgjorde en chia, og ti chia utgjorde en pao.

INTERVJU MED EN KORRESPONDENT FRA DAGBLADET NYE KINA OM DEN NYE INTERNASJONALE SITUASJONEN

1. september 1939

Korrespondent: Hvilken betydning har ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland?¹

Mao Tsetung: Den sovjetisk-tyske ikke-angrepspakta er et resultat av veksten i den sosialistiske styrken til Sovjetunionen og av fredspolitikken som den sovjetiske regjeringa har ført så iherdig. Pakta har knust intrigene som Chamberlain og Daladier har satt i verk på vegne av det reaksjonære internasjonale borgerskapet for å få i gang krig mellom Sovjetunionen og Tyskland. Sovjetunionen har vært innringa av den tysk-italiensk-japanske anti-kommunistiske blokka. Pakta har sprengt denne innringinga. Den har styrka freden mellom Sovjetunionen og Tyskland, og sikra framgang for den sosialistiske oppbygginga i Sovjetunionen. I Østen er den et slag mot Japan og hjelper Kina. Den styrker stillinga til de kreftene i Kina som gjør motstand mot Japan, og retter et slag mot dem som vil kapitulere. Alt dette legger et grunnlag for å kunne hjelpe folket over hele verden til å vinne frihet og frigjøre seg. Dette er den fulle politiske betydninga av ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland.

Spørsmål: Noen forstår ennå ikke at ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland er et resultat av at forhandlingene mellom Storbritannia, Frankrike og Sovjetunionen brøt sammen. De trur tvert imot at forhandlingene brøt sammen fordi den sovjetisk-tyske pakta blei undertegna. Kan du forklare hvorfor forhandlingene mellom Storbritannia, Frankrike og Sovjetunionen mislyktes?

Svar: Forhandlingene mislyktes rett og slett fordi regjeringene i Storbritannia og Frankrike ikke var oppriktige. De siste åra har det reaksjonære

sjonære internasjonale borgerskapet, og først og fremst det britiske og franske, konsekvent ført en reaksjonær politikk med «ikke-innblanding» overfor aggresjon fra de tyske, italienske og japanske fascistene. Formålet med denne politikken er å gi sin tause tilslutning til angrepskriger og tjene på dem. Derfor ga Storbritannia og Frankrike gang på gang blankt avslag når Sovjetunionen la fram forslag om å danne en ekte front mot aggresjon. De sto på sidelinja og tok standpunkt for «ikke-innblanding», og ga sin tause tilslutning til aggresjon fra Tyskland, Italia og Japan. Målet deres var å gripe inn når de to krigførende partene hadde slitt hverandre ut. Ved å følge denne reaksjonære linja, ofra de halve Kina til Japan, og hele Abessinia, Spania, Østerrike og Tsjekkoslovakia til Italia og Tyskland.² Deretter ville de ofre Sovjetunionen. Denne planen ble avslørt klart og tydelig under forhandlingene mellom Storbritannia, Frankrike og Sovjetunionen nå nylig. Forhandlingene varte i mer enn fire måneder, fra 15. april til 23. august. Sovjetunionen la for dagen uhyre stor tålmodighet i disse forhandlingene. Men Storbritannia og Frankrike avviste prinsippet om likhet og gjensidighet fra begynnelse til slutt. De krevde at Sovjetunionen skulle garantere sikkerheten deres, men de nektet å gjøre det samme for Sovjetunionen og de små baltiske statene, fordi de ville la Tyskland ha ei luke som det kunne angripe gjennom. De nektet også å la sovjetiske tropper marsjere gjennom Polen for å kjempe mot angriperen. Det var derfor forhandlingene brøt sammen. I mellomtida ga Tyskland til kjenne at det var villig til å slutte med den anti-sovjetiske virksomheten sin og gi avkall på den såkalte Avtalen mot Den kommunistiske internasjonale.³ Tyskland godtok også at de sovjetiske grensene var ukrenkelige. Derfor blei den sovjetisk-tyske ikke-angrepspakta undertegna. «Ikke-innblandings»-politikken som den internasjonale reaksjonen, og først og fremst den britisk-franske reaksjonen har fulgt, er ei linje for å «sitte på fjelltoppen og se på tigrene slåss». Det er ei reinspikka imperialistisk linje, som går ut på å vinne fordeler på bekostning av andre. Denne politikken blei innleda da Chamberlain kom til makta. Den nådde høydepunktet da München-avtalen blei undertegna i september i fjor, og brøt sammen for godt under forhandlingene mellom Storbritannia, Frankrike og Sovjetunionen nå nylig. Fra nå av er situasjonen nødt til å utvikle seg til åpen konflikt mellom de to store imperialistiske blokkene, den britisk-franske og den tysk-italienske blokka. På den sjette plenumssesjonen til den sjette sentralkomiteen i partiet vårt i

9. — Mao bind 2.

oktober 1938 sa jeg: «Resultatet av Chamberlains politikk er nødt til å bli som å 'løfte en stor stein for å slippe den på egne tær'.» Chamberlain begynte med å ville skade andre, og endte med å ødelegge seg sjøl. Dette er den utviklingsloven som styrer all reaksjonær politikk.

Spørsmål: Hvordan mener du situasjonen nå vil utvikle seg?

Svar: Den internasjonale situasjonen har allerede gått inn i en ny fase. Den ensidige situasjonen i den andre imperialistiske krigen har vart ei god stund. Dette er en situasjon der «ikke-innblandings»-politikken fører til at ei gruppe imperialiststater angriper, mens ei annen gruppe ser på uten å gjøre noe. Den kommer helt sikkert til å bli avløst av en situasjon med full krig i Europa. Den andre imperialistiske krigen har gått inn i et nytt stadium.

Den tysk-italienske og den britisk-franske imperialistiske blokka kjemper om herredømmet over folka i koloniene. En storstilt imperialistisk krig mellom de to blokkene står for døra i Europa. I denne krigen kommer begge de krigførende partene til å erklære frekt at de sjøl kjemper for ei rettferdig sak, og at motstanderne kjemper for ei urettferdig sak. Dette gjør de for å villed og vinne støtte i folkeopinionen. I virkeligheten er dette svindel. Begge parter har imperialistiske mål, begge slåss for å få herredømme over kolonier og halvkolonier og for innflytelsessfærer, og begge fører en røverkrig. For tida slåss de om Polen, Balkanhalvøya og Middelhavskysten. Denne krigen er slett ikke rettferdig. De eneste rettferdige krigene er frigjøringskriger, dvs. det motsatte av røverkriger. Kommunistene kommer aldri til å støtte røverkriger. Men de vil stå tappert fram og støtte alle rettferdige kriger, som ikke er røverkriger, men frigjøringskriger, og de vil gå i spissen for kampen. Chamberlain og Daladier bruker trusler og bestikkelser. Dette fører til splittelse i de sosialdemokratiske partiene som er tilslutta Den andre internasjonale. Ei gruppe, det reaksjonære øvre sjiktet, følger den samme gamle ulykksalige vegen som under den første verdenskrigen. De står klar til å støtte den nye imperialistiske krigen. Men ei annen gruppe kommer til å slutte seg sammen med kommunistene og danne en folkefront mot krig og fascisme. Chamberlain og Daladier følger i fotefara til Tyskland og Italia, og blir mer og mer reaksjonære. De utnytter mobiliseringa til krigen til å legge et fascistisk grunnlag for statsstrukturen i landa sine, og til å militarisere økonomien. Kort sagt forbereder de to store imperialistiske blokkene seg febrilsk på krig, og millioner av mennesker står i fare for å bli slakta ned i hopetall. Dette

kommer helt sikkert til å utløse motstandsbevegelser i massene. I Tyskland og Italia, i Storbritannia og Frankrike, i resten av Europa og i andre deler av verden, må folket reise seg og kjempe mot den imperialistiske krigen på alle mulige måter hvis de ikke vil bli brukt som kanonføde for imperialistene.

I tillegg til disse to store blokkene fins det ei tredje blokk i den kapitalistiske verden. Den er leda av De forente stater og omfatter ei rekke land i Sentral- og Sør-Amerika. De kommer ikke til å gå med i krigen ennå, for det strir mot interessene til denne blokka. I nøytralitetens navn lar USA-imperialismen foreløpig være å slutte seg til noen av de krigførende partene. Seinere kan den komme inn på valplassen og kjempe om ledelsen i den kapitalistiske verden. Borgerskapet i De forente stater har ennå ikke tenkt å gi avkall på demokratiet og fredsøkonomien i landet sitt. Dette er til fordel for fredsbevegelsen i verden.

Den japanske imperialismen er hardt ramma av pakta mellom Sovjetunionen og Tyskland, og den har ei framtid som er fylt av enda større vansker. I Japan er det to grupper som strides om utenrikspolitikken. Militaristene sysler med planer om å gå i forbund med Tyskland og Italia for å vinne full kontroll over Kina, trenge inn i Sørøst-Asia og kaste ut Storbritannia, De forente stater og Frankrike fra Østen. Så er det en del av borgerskapet som heller gjør innrømmelser til Storbritannia, De forente stater og Frankrike for å kunne konsentrere seg helt om å plyndre Kina. I dag er de som ønsker kompromiss med Storbritannia i framgang. De reaksjonære i Storbritannia kommer til å tilby Japan at de skal dele Kina mellom seg, og at Japan skal få finansiell og økonomisk hjelp fra Storbritannia. Til gjengjeld må Japan være vaktbikkje for britiske interesser i Østen, undertrykke den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Kina og demme opp for Sovjetunionen. Derfor vil det grunnleggende målet til Japan, å erobre Kina, aldri forandre seg uansett hva som skjer. Det er kanskje ikke så store sjanser for at Japan vil sette i verk storstilte militære frontalangrep i Kina. Men Japan kommer til å trappe opp den politiske offensiven sin for å «bruke kinesere til å kue kinesere»,⁴ og den økonomiske plyndringa av Kina for å «nære krigen gjennom krigføring».⁵ Samtidig kommer det til å fortsette med de ville «utrenskings»-felttoga⁶ i de okkuperte områdene. Dessuten vil det bruke Storbritannia som mellommann for å tvinge Kina til å overgi seg. Når tida er moden, kommer Japan til å foreslå et München for Østen. Det kommer til å bruke noen forholdsvis store innrøm-

melser som agn, og prøve å lokke og true Kina til å godta Japans vilkår for å overgi seg, slik at Japan når målet med å legge Kina under seg. Dette imperialistiske målet kommer til å være uendra helt til det japanske folket reiser seg og gjør revolusjon. Det spiller ingen rolle om den japanske herskerklassen forandrer på regjeringa.

Utafor den kapitalistiske verden fins det en verden av lys, det sosialistiske Sovjetunionen. Pakta mellom Sovjetunionen og Tyskland setter Sovjetunionen i stand til å gi større hjelp til fredsbevegelsen i verden og øke støtta til den kinesiske motstandskrigen mot Japan.

Slik vurderer jeg den internasjonale situasjonen.

Spørsmål: Hva er utsiktene for Kina i denne situasjonen?

Svar: Det er to muligheter. Den ene er å holde fast på motstanden, enheten og framsteget. Det er vegen til å gjenopplive nasjonen. Den andre er å gå inn på kompromisser, splittelse og tilbakesteg. Det er vegen til underkuing av nasjonen.

I den nye internasjonale situasjonen støter Japan på stadig større vansker, og Kina nekter bestemt å inngå kompromiss. Dermed er stadiet med strategisk tilbaketrekking over for Kina, og stadiet med strategisk dødpunkt tar til. I dette stadiet skal vi forberede motoffensiven.

Men dødpunkt ved fronten betyr det motsatte av dødpunkt bak fiendens linjer. Når det oppstår dødpunkt ved frontlinjene, blir kampen heftigere bak fiendens linjer. Derfor kommer fienden til å fortsette med, og tilmed forsterke de storstilte «utrenskings»-felttoga han har ført i de okkuperte områdene — først og fremst i Nord-Kina — etter at Wuhan falt. Dessuten kommer faren for at storparten av Kina skal bli overgitt og faren for indre splittelse til å øke voldsomt. Det skyldes at fiendens politikk først og fremst er innretta på en politisk offensiv for å «bruke kinesere til å kue kinesere» og økonomisk aggresjon for å «nære krigen gjennom krigføring», og at den britiske Østen-politikken har som mål å skape et München for Det fjerne østen. Kina er fortsatt mye svakere enn fienden. Dersom ikke hele landet står sammen og kjemper hardt, kan det ikke samle krefter til motoffensiven.

Derfor er den viktigste oppgava for landet vårt fortsatt å holde fast på krigen. Vi må ikke på noen måte begynne å ta lettere på denne oppgava.

Kina må absolutt ikke la denne sjansen gå fra seg, eller ta en feilaktig avgjørelse. Det kan det ikke være noen tvil om. Kina må ta et fast politisk standpunkt.

Med andre ord: For det første må vi holde fast på standpunktet om motstand mot Japan og kjempe mot alle skritt i retning av kompromiss. Vi må slå besluttomt mot alle de åpne eller fordekte Wang Ching-weiene. Kina må bestemt avvise alle lokketoner, enten de kommer fra Japan eller Storbritannia, og det må aldri delta i noe München for Østen.

For det andre må vi holde fast på standpunktet om enhet, og kjempe mot alle skritt i retning av splittelse. Vi må være strengt på vakt mot alt slikt, enten det stammer fra de japanske imperialistene, fra andre fremmede land, eller fra kinesere som er for kapitulasjon. Alle indre gnisninger som kan skade motstandskrigen, må stanses med fast hand.

For det tredje må vi holde fast på standpunktet om framsteg, og kjempe mot alle tilbakesteg. Alle teorier, alle institusjoner og alle tiltak som skader frigjøringa, må vurderes på ny og endres fra grunnen av for at de skal tjene motstandskrigen, enten det er på det militære, politiske, finansielle eller økonomiske området, i partisaker, innafor kultur eller utdanning, eller i massebevegelsene.

Hvis alt dette blir gjort, blir det mulig for Kina å samle krefter effektivt til motoffensiven.

Fra nå av må hele landet se på «forberedelser til motoffensiven» som den aller viktigste oppgava i motstandskrigen.

I dag er det på den ene sida nødvendig å støtte forsvaret ved fronten iherdig, og gi skikkelig hjelp til kampene bak fiendens linjer. På den andre sida er det nødvendig å innføre politiske, militære og andre reformer, og samle veldige styrker. Da kan vi, i rette øyeblikk, kaste inn all kraft nasjonen rår over i en storstilt motoffensiv for å vinne tilbake de landområdene vi har tapt.

NOTER

1. Ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland blei undertegna 23. august 1939.

2. Med hjelp og støtte fra «ikke-innblandings»-politikken til den britiske og franske regjeringa gjennomførte de tyske og italienske fascistene ei rekke aggresjonshandlinger, og oppnådde det de ville. Italia åpna med å gå til væpna angrep på Abessinia i oktober 1935, og okkuperte hele landet i mai 1936. I juli 1936 blanda Tyskland og Italia seg inn med våpenmakt i de indre forholda i Spania. De støtta opprøret til fascistene Franco mot

folkefront-regjeringa. Folkefront-regjeringa blei slått i mars 1939 etter en langvarig krig mot tyskerne og italienerne og opprørsstyrkene til Franco. Tyske styrker okkuperte Østerrike i mars 1938, og i oktober gikk de inn i Sudet-området i Tsjekkoslovakia. I mars 1939 blei hele Tsjekkoslovakia okkupert av Tyskland.

3. Avtalen mot Den kommunistiske internasjonale blei inngått mellom Tyskland og Japan i november 1936. Italia slutta seg til avtalen i november 1937.

4. «Bruke kinesere til å kue kinesere» var en lumsk plan som de japanske imperialistene brukte i aggresjonen mot Kina. De oppmuntra ulike krefter i Kina for å skaffe seg medspillere som de kunne utnytte til å skape splittelse i landet. Etter at krigen brøt ut, brukte de ikke bare den åpent pro-japanske klikken i Kuomintang med Wang Ching-wei i spissen. De brukte også klikken til Chiang Kai-shek for å stanse kommunistpartiet, som var mest beslutsomt i motstanden mot Japan. I 1939 slutta de å angripe styrkene til Chiang Kai-shek, og oppmuntra han politisk til å drive den anti-kommunistiske virksomheten sin.

5. «Nære krigen gjennom krigføring» sikter til den japanske politikken som gikk ut på å plyndre de okkuperte områdene i Kina for å dekke utgiftene til angrepskrigen.

6. «Utrensings»-felttog var det uttrykket de japanske overfallsmennene sjøl brukte om den barbariske politikken med de tre illgjerningene — brenn alt, drep alle, plyndre alt.

INTERVJU MED TRE KORRESPONDENTER FRA DET SENTRALE NYHETSBYRÅET, SAO TANG PAO OG HSIN MIN PAO¹

16. september 1939

Korrespondent: Vi vil gjerne høre hva du mener om noen spørsmål. Vi har lest erklæringa di fra 1. september i dagens Nytt fra Det nye Kina. Den tar opp noen av spørsmåla våre, men vi har andre vi gjerne vil du skal gå nærmere inn på. De skriftlige spørsmåla våre er delt i tre grupper, og vi ville sette pris på om du svarer på hvert enkelt av dem.

Mao Tsetung: Jeg skal svare på spørsmåla i samme rekkefølge som de står på lista.

Dere spør om motstandskrigen har nådd stadiet med dødpunkt. I én forstand trur jeg at den har det — i den forstand at vi har en ny internasjonal situasjon, at Japan står overfor større vansker, og at Kina bestemt har nektet å inngå kompromisser. Dette utelukker ikke muligheten for at fienden fortsatt kan sette i verk temmelig store offensive felttog. For eksempel kan han angripe Pakhoi, Changsha, eller til og med Sian. Når vi sier at fiendens storstilte strategiske offensiv og vår strategiske tilbaketrekking i en forstand praktisk talt er slutt, utelukker vi ikke fullstendig muligheten for flere offensiver og tilbaketrekkinger. Den særegne oppgava i det nye stadiet er å forberede motoffensiven, og det begrepet dekker alt. Det vil si at Kina må bruke stadiet med dødpunkt til å bygge opp den styrken som er nødvendig for den kommende motoffensiven. Å forberede motoffensiven er ikke det samme som å sette den i verk straks, for det kan ikke gjøres før tida er moden. Det vi snakker om, er den strategiske motoffensiven og ikke den taktiske. Det er ikke bare mulig, men helt nødvendig å gå til taktiske motoffensiver, som for eksempel den som gjorde det mulig for oss å slå tilbake fiendens «utrenskings»-felttog i Sørøst-Shansi. Men tida er ennå ikke inne

til en storstilt strategisk motoffensiv, og nå er vi i det stadiet da vi forbereder oss aktivt til den. I dette stadiet må vi fortsatt slå tilbake en del offensive felttog som fienden kan tenkes å sette i verk ved fronten.

La oss ta for oss oppgavene i det nye stadiet en for en: I de bakre områdene til fienden må vi fortsette geriljakrigen, knuse «utrenskings»-felttoga, og slå tilbake den økonomiske aggresjonen hans. Ved fronten må vi styrke det militære forsvaret vårt og slå tilbake alle offensive felttog som fienden kan komme til å sette i gang. I det store baklandet* vårt er den viktigste oppgava å arbeide hardt for politiske reformer. Dette er det konkrete innholdet i forberedelsene til motoffensiven.

Indre politiske reformer er svært viktige, for akkurat nå gjennomfører fienden i hovedsak en politisk offensiv, og derfor er det særlig viktig å styrke den politiske motstanden. Vi må med andre ord løse spørsmålet om demokrati så raskt som mulig. Bare slik kan vi styrke den politiske motstanden og bygge opp den militære styrken vår. Kina må først og fremst støtte seg på egne krefter i motstandskrigen. Vi har slått fast dette prinsippet tidligere, og det er blitt enda viktigere i den nye internasjonale situasjonen. Demokrati er kjernen i dette prinsippet.

Spørsmål: Du har nettopp sagt at demokrati er nødvendig for å seire ved hjelp av egne krefter i motstandskrigen. Hvordan kan vi skape et slikt system under de forholda som rå nå?

Svar: Dr. Sun Yat-sen tenkte seg opprinnelig tre stadier: Militærstyre, politisk formynderskap og konstitusjonelt styre.² I «Uttalelse før avreisning mot nord»,³ som blei offentliggjort like før han døde, snakka han imidlertid ikke lenger om tre stadier, men sa at det måtte sammenkalles ei nasjonalforsamling straks. Dette viser at dr. Sun endra syn for mange år sia, fordi omstendighetene endra seg. I den alvorlige situasjonen i motstandskrigen i dag er det absolutt nødvendig både å sammenkalle ei nasjonalforsamling raskt og innføre demokratisk styre for å unngå katastrofen — at nasjonen blir underkua — og for å jage ut

* Under motstandskrigen mot den japanske aggresjonen pleide en å kalle de store områdene i Sørvest- og Nordvest-Kina som de japanske inntrengerne ikke hadde okkupert og som Kuomintang hadde herredømmet over, for «det store baklandet». «Det lille baklandet» var de anti-japanske baseområdene under kommunistpartiets ledelse bak fiendens linjer. — *Red.*

fienden. Det er delte meninger om dette. Noen sier at vanlige folk er uvitende, og at det ikke går an å innføre demokratisk styre. De tar feil. Vanlige folk har gjort store framskritt under krigen, og hvis de blir godt leda og vi har en riktig politikk er det så avgjort mulig å innføre demokratisk styre. Det er for eksempel innført i Nord-Kina. De fleste lederne for distrikter, herreder og pao og chia er valgt av folket. Til og med noen fylkesdommere er blitt valgt på denne måten, og de som er valgt til disse stillingene er progressive personer og lovende ungdom. Vi må åpne for offentlig diskusjon om dette spørsmålet.

I den andre gruppa spørsmål på lista reiser dere spørsmål om «innskrenking av fremmede partier», det vil si problemet med gnisninger på ulike steder. Det er helt på sin plass å være opptatt av dette spørsmålet. Forholda har bedra seg noe i det siste, men grunnleggende sett er situasjonen fortsatt den samme.

Spørsmål: Har kommunistpartiet gjort sitt syn på dette spørsmålet klart for Sentralregjeringa?

Svar: Vi har protestert.

Spørsmål: På hvilken måte?

Svar: Allerede i juli skreiv en representant for partiet vårt, kamerat Chou En-lai, et brev til generalissimus Chiang Kai-shek. 1. august sendte folk fra alle samfunnslag i Yenan et telegram til generalissimus Chiang og den nasjonale regjeringa. Der krevde de at «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier», som var blitt sendt rundt i all hemmelighet, skulle trekkes tilbake. Mange steder er disse tiltaka en viktig kilde til «gnisninger».

Spørsmål: Har dere fått noe svar fra Sentralregjeringa?

Svar: Nei. Men vi hører at det også fins folk i Kuomintang som ikke liker disse tiltaka. Alle veit at en hær som er med i den felles kampen mot Japan, er en vennligsinna hær, og ikke en «fremmed hær». Alle veit også at et politisk parti som er med i den felles kampen mot Japan, er et vennligsinna parti, og ikke et «fremmed parti». Mange partier og grupper deltar i motstandskrigen. Sjøl om de ikke er like sterke, slåss de for samme sak. Da må de sjølsagt gå sammen, og ikke under noen omstendigheter «innskrenke» hverandre. Hvilket parti er det som er fremmed? Det er partiet til landssvikerne, som blir leda av Wang Ching-wei, japanernes løpegutt. Politisk har det nemlig ikke noe til felles med de partiene som er mot Japan. Det er slike partier som må innskrenkes. Kuomintang og kommunistpartiet har ett punkt til felles po-

litisk, nemlig motstand mot den japanske aggresjonen. Derfor er problemet å konsentrere alle krefter for å bekjempe og demme opp for Japan og Wang Ching-wei, og ikke å bekjempe og demme opp for kommunistpartiet. Dette er det eneste grunnlaget for å stille riktige paroler. Wang Ching-wei har tre paroler: «Kamp mot Chiang Kai-shek», «Kamp mot kommunistpartiet» og «Vennskap med Japan». Wang Ching-wei er både Kuomintang, kommunistpartiets og hele folkets fiende. Men kommunistpartiet er ikke en fiende av Kuomintang, og Kuomintang er heller ikke en fiende av kommunistpartiet. De må ikke bekjempe og «innskrenke» hverandre, men gå sammen og hjelpe hverandre. Parolene våre må være forskjellige fra Wang Ching-weis paroler, de må være det motsatte av parolene hans, og aldri bli forveksla med dem. Dersom han sier «Kamp mot Chiang Kai-shek», må alle støtte Chiang Kai-shek. Dersom han sier «Kamp mot kommunistpartiet», må alle forene seg med kommunistpartiet. Dersom han sier «Vennskap med Japan», må alle gjøre motstand mot Japan. Vi må støtte alt fienden bekjemper, og bekjempe alt fienden støtter. I artikler nå for tida siterer folk ofte ordtaket: «Ikke gjør vennene dine vondt og fiendene glade.» Det stammer fra et brev Chu Fou, som var general under Liu Hsiu fra Han-dynastiet i øst, skreiv til Peng Chung, som var prefekt i Yuyang. I brevet står det: «Uansett hva du gjør må du sørge for at du ikke gjør vennene dine vondt og fiendene glade.» Orda til Chu Fou uttrykker et klart politisk prinsipp som vi aldri må glemme.

Lista deres inneholder også et spørsmål om hva kommunistpartiet mener om det som er blitt kjent som «gnisninger». Jeg kan si rett ut at vi er helt mot gnisninger mellom de partiene som er mot Japan, for det svekker dem. Men dersom noen turer fram med vold mot oss, prøver å hundse og undertrykke oss, blir kommunistpartiet nødt til å innta ei fast holdning. Holdninga vår er: Vi angriper ikke dersom vi ikke blir angrepet. Dersom vi blir angrepet, går vi sjølsagt til motangrep. Vi holder oss strengt til prinsippet om sjølforsvar. Ingen kommunister får lov til å gå ut over dette prinsippet.

Spørsmål: Hva med gnisningene i Nord-Kina?

Svar: Det er Chang Yin-wu og Chin Chi-jung som er eksperter i å stelle i stand gnisninger der. Chang Yin-wu i Hopei og Chin Chi-jung i Shantung bryter rett og slett alle lover, både menneskelige og guddommelige. De skiller seg knapt fra landssvikerne. De slåss sjelden mot fienden, men angriper ofte Den åttende rutearméen. Vi har allerede

gitt generalissimus Chiang massevis av ugjendrivelige bevis for dette, som for eksempel ordrene fra Chang Yin-wu til sine underordna om å angripe Den åttende rutearméen.

Spørsmål: Er Den nye fjerde arméen innblanda i gnisninger?

Svar: Ja, det er den. Blodbadet i Pingkiang har skaka opp hele nasjonen.

Spørsmål: Noen sier at enhetsfronten er viktig, men at regjeringa i grenseområdet må oppløses for å få til samling. Hva mener du om dette?

Svar: En kan høre all slags tullprat overalt. Den såkalte avskaffinga av grenseområdet er ett eksempel på det. Grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia er et demokratisk anti-japansk baseområde, og politisk sett det mest progressive området i hele landet. Hvorfor skulle vi avskaffe det? Dessuten har generalissimus Chiang anerkjent grenseområdet for lenge sia, og den nasjonale regjeringas eksekutiv-yuan anerkjente det offisielt allerede vinteren i Republikkens 26. år (1937). Det er klart at Kina må samles, men det må samles på grunnlag av motstand, enhet og framgang. Dersom en prøver å oppnå samling på et stikk motsatt grunnlag, vil landet gå til grunne.

Spørsmål: Det er ulike oppfatninger om hva samling er. Kan dette føre til splittelse mellom Kuomintang og kommunistpartiet?

Svar: Dersom vi bare snakker om muligheter, kan vi forestille oss både samling og splittelse. Det kommer an på holdninga til Kuomintang og kommunistpartiet, og særlig på holdninga til folket i hele landet. Vi kommunister har gjort det klart for lenge sia at linja vår er samarbeid, og at vi ikke bare har håp om et langsiktig samarbeid, men arbeider hardt for det. Det sies at generalissimus Chiang Kai-shek på den femte plenums-sesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang også sa at innenrikspolitiske problemer ikke må løses med våpenmakt. Kuomintang og kommunistpartiet står overfor en mektig fiende, og har erfaringene fra fortida i friskt minne. Derfor må vi holde fast på langsiktig samarbeid og unngå splittelse. Men dersom vi skal unngå alle muligheter for splittelse, må vi ha politiske garantier for et langsiktig samarbeid. Det vil si at vi må holde fast ved motstandskrigen og innføre demokratisk styre. Dersom dette blir gjort, kan enhetsfronten opprettholdes og splittelse unngås. Dette avhenger av den felles innsatsen til de to partiene og hele nasjonen, og en slik innsats er helt nødvendig. «Hold fast på motstanden og gå mot kapitulasjon», «Hold fast på en-

heten og gå mot splittelse» og «Hold fast på framsteg og gå mot tilbakesteg» — dette er de tre store politiske parolene partiet vårt la fram i oppropet sitt 7. juli i år. Etter vår mening er det bare slik Kina kan unngå å bli underkua og jage ut fienden. Det fins ingen annen veg.

NOTER

1. Det sentrale nyhetsbyrået var det offisielle nyhetsbyrået til Kuomintang. Sao Tang Pao var ei avis som blei utgitt av militære kretser i Kuomintang-regjeringa. Hsin Min Pao var et av talerøra til det nasjonale borgerskapet.

2. Se dr. Sun Yat-sens *Program for gjenoppbygging av landet*. Den reaksjonære klikken i Kuomintang, som var leda av Chiang Kai-shek, prøvde lenge å rettferdiggjøre det hensynsløse kontrarevolusjonære diktaturet sitt ved å framstille det enten som stadiet med «militærstyre» eller stadiet med «politisk formynderskap», som dr. Sun tenkte seg.

3. Dr. Sun Yat-sen kom med denne erklæringa 10. november 1924, to dager før han dro fra Kanton til Peking etter invitasjon fra Feng Yu-hsiang. Hele nasjonen støtta denne erklæringa. Her gjentok dr. Sun at han gikk mot imperialismen og krigsherrene, og han oppfordra innstendig til å sammenkalle ei nasjonalforsamling for å løse de problemene landet sto overfor. Feng Yu-hsiang tilhørte til å begynne med krigsherre-klikken fra Chihli. Vinteren 1924 brøt det for annen gang ut krig mellom den og krigsherre-klikken fra Fengtien. Da nekta han å slåss, og førte troppene sine tilbake til Peking. Dette førte til at Wu Pei-fu, den virkelige lederen for krigsherrene fra Chihli, blei styrta. Det var da Feng sendte et telegram til dr. Sun, og inviterte han til Peking.

SOVJETUNIONEN OG HELE MENNESKEHETEN HAR FELLES INTERESSER

28. september 1939

Nå som tjuetoårsdagen for den store sosialistiske Oktoberrevolusjonen nærmer seg, har den kinesisk-sovjetiske kulturforeninga bedt meg skrive en artikkel. Ut fra egne iakttakelser vil jeg gjerne belyse noen problemer som gjelder både Sovjetunionen og Kina. Disse problemene blir nemlig diskutert av folket i Kina i dag, og ennå har en tydeligvis ikke nådd fram til noen endelige slutninger. Derfor kan det kanskje være nyttig at jeg bruker dette høvet til å legge fram hva jeg mener om krigen i Europa og forholdet mellom Kina og Sovjetunionen, for dem som er opptatt av det.

Noen sier at Sovjetunionen ikke ønsker fred i verden, fordi landet tjener på at det bryter ut verdenskrig. De sier også at denne krigen blei framskynda fordi Sovjetunionen slutta ei ikke-angrepspakt med Tyskland istedenfor en avtale om gjensidig hjelp med Storbritannia og Frankrike. Jeg mener dette er feil. Utenrikspolitikken til Sovjetunionen har vært en konsekvent fredspolitikk i lang tid, en politikk bygd på de nære banda mellom deres egne interesser og interessene til det overveldende flertallet av menneskeheten. Sovjetunionen har alltid trengt fred for å bygge sosialismen, og har alltid trengt å styrke de fredelige forbindelsene sine med andre land og hindre en anti-sovjetisk krig. For å sikre freden i verden måtte Sovjetunionen stagge aggresjonen fra de fascistiske landa, demme opp for krigshissinga fra de såkalte demokratiske landa og utsette utbruddet av en imperialistisk krig så lenge som mulig. Sovjetunionen har lenge ofra mye krefter for verdensfredens sak. For eksempel har det blitt med i Folkeforbundet,¹ undertegna avtaler om gjensidig hjelp med Frankrike og Tsjekkoslovakia,² og arbeidd hardt for å få i stand sikkerhetsavtaler med Storbritannia og alle andre land som kunne være villige til å bevare freden. Da Tyskland og

Italia sammen angrep Spania, og Storbritannia, De forente stater og Frankrike begynte å føre en politikk som i navnet gikk ut på «ikke-innblanding», men som i virkeligheten stilltiende godtok aggresjonen, gikk Sovjetunionen mot «ikke-innblandings»-politikken, og ga de spanske republikanske styrkene aktiv hjelp i motstanden mot Tyskland og Italia. Da Japan gjorde invasjon i Kina og de tre stormaktene begynte å føre den samme «ikke-innblandings»-politikken, slutta Sovjetunionen ei ikke-angrepspakt med Kina, og ga dessuten aktiv hjelp til motstandskampen. Da Storbritannia og Frankrike stilltiende godtok Hitlers aggresjon og ofra Østerrike og Tsjekkoslovakia, skydde ikke Sovjetunionen noen anstrengelser for å avsløre de uhyggelige måla med München-politikken, og la fram forslag for Storbritannia og Frankrike om å hindre videre aggresjon. Da Polen-spørsmålet blei akutt i vår og sommer og verdenskrigen kunne bryte ut når som helst, forhandla Sovjetunionen med Storbritannia og Frankrike i over fire måneder for å få i stand en avtale om gjensidig hjelp som kunne hindre at krigen brøt ut. Sovjetunionen forhandla trass i at Chamberlain og Daladier la for dagen en fullstendig mangel på oppriktighet. Men den imperialistiske politikken til regjeringene i Storbritannia og Frankrike satte en stopper for alle disse forsøka. De førte en politikk som gikk ut på å oppmuntre til krig, hisse til krig og utvide den. Derfor lei arbeidet for verdensfred nederlag, og den imperialistiske verdenskrigen brøt ut. Regjeringene i Storbritannia, De forente stater og Frankrike ønska ikke oppriktig å hindre denne krigen. Tvert om framskynda de den. Da de nekta å inngå kompromiss med Sovjetunionen, og ikke ville slutte en virkelig effektiv avtale om gjensidig hjelp bygd på likhet og gjensidighet, beviste de at de ikke ønska fred, men krig. Alle veit at å avvise Sovjetunionen er det samme som å avvise fred i dagens verden. Til og med en så typisk representant for det britiske borgerskapet som Lloyd George, veit det.³ Det var under disse omstendighetene og da Tyskland gikk med på å stanse de fiendtlige handlingene sine overfor Sovjetunionen, gå fra Avtalen mot Den kommunistiske internasjonale* og anerkjenne de sovjetiske grensene som ukrenkelige, at ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland blei undertegna. Planene til De forente stater, Storbritannia og Frankrike gikk ut på å få Tyskland til å angripe

* Vanligvis kalt Anti-Komintern-pakta — *Red.*

Sovjetunionen. Dermed kunne de sjøl «sitte på fjelltoppen og se på tigrene slåss», og så komme ned og ta over når Sovjetunionen og Tyskland hadde slitt hverandre ut. Ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland knuste denne sammensvergelsen. Noen av våre landsmenn overså denne sammensvergelsen og intrigene til de britiske og franske imperialistene, som oppmuntra og hissa til krig, og som framskynda en verdenskrig. Dermed blei de bokstavelig talt ført bak lyset av den sukkersøte propagandaen til disse renkesmedene. Disse utspekulerte politikerne var ikke det minste interessert i å stagge aggresjonen mot Spania, Kina, Østerrike eller Tsjekkoslovakia. Tvert om så de gjennom fingrene med aggresjonen og hissa til krig. Dermed prøvde de å spille samme rolle som fiskeren i fortellinga, som utnytta drakampen mellom hegra og muslingen for å fange begge. Imperialistene framstilte sine egne handlinger i vakre vendinger, og kalte det «ikke-innblanding». Men i virkeligheten «satt de på fjelltoppen og så på tigrene slåss». Temmelig mange mennesker i hele verden er blitt lurt av de honningsøte orda til Chamberlain og kompani. De så ikke de morderiske hensiktene bak smilet, og forsto ikke at ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland først blei undertegna da Chamberlain og Daladier hadde bestemt seg for å avslå forslaga fra Sovjetunionen og utløse den imperialistiske krigen. Det er på tide at disse folka får opp øynene. Sovjetunionen arbeidde hardt til siste øyeblikk for å bevare verdensfreden, og dette beviser at Sovjetunionen har felles interesser med det overveldende flertallet av menneskeheten. Dette er det første spørsmålet jeg vil snakke om.

Noen sier at Sovjetunionen trulig kommer til å slutte seg til den ene av de krigførende partene nå som den andre imperialistiske verdenskrigen har brutt ut. Med andre ord sier de at den sovjetiske rødehæren ser ut til å være på nippet til å slutte seg til den tyske imperialistiske fronten. Jeg mener dette synet er feilaktig. Både fra britisk-fransk og fra tysk side er den krigen som nettopp har brutt ut, en urettferdig, imperialistisk røverkrig. Kommunistpartiene og folka i alle land må reise seg mot krigen, og avsløre at begge de krigførende partene er imperialistiske. For denne imperialistiske krigen er bare til skade, og ikke til noen som helst gagn for verdens folk. Kommunistpartiene og folka må avsløre de forbryterske handlingene til de sosialdemokratiske partiene som støtter den imperialistiske krigen og sviker proletariatets interesser. Sovjetunionen er et sosialistisk land, et land der kommunistpartiet

har makta. Det har nødvendigvis ei klar tosidig holdning til krig: 1) Det nekter bestemt å ta del i noen urettferdig imperialistisk røverkrig, og holder seg strengt nøytral i forhold til de krigførende partene. Derfor kommer den sovjetiske rødehæren aldri til å sette disse prinsippene til side og slutte seg til noen av partene i den imperialistiske krigen. 2) Det støtter aktivt rettferdige kriger, som ikke er røverkriger, men frigjøringskriger. For eksempel hjalp Sovjetunionen det kinesiske folket i nordekspedisjonskrigen for tretten år sia, og det spanske folket i krigen mot Tyskland og Italia helt til i fjor. Det har hjulpet det kinesiske folket i motstandskrigen mot Japan de to siste åra, og det mongolske folket i kampen mot Japan de siste par månedene. Sovjetunionen kommer sjølsagt til å støtte kriger for å frigjøre massene eller nasjonen som kan bryte ut i andre land i framtida, og sjølsagt støtte alle kriger som bidrar til å forsvare freden. Historia til Sovjetunionen de siste tjueto åra har allerede bevist dette, og historia kommer til å bevise det igjen i framtida. Noen ser på handelen mellom Sovjetunionen og Tyskland — som bygger på handelsavtalen mellom de to landa — som om Sovjetunionen dermed deltar på tysk side i krigen. Dette er også galt, for det forveksler handel og deltakelse i krig. Å drive handel er ikke det samme som å delta i krig eller gi hjelp. For eksempel handla Sovjetunionen med Tyskland og Italia under krigen i Spania, men det var ingen i hele verden som sa at Sovjetunionen hjalp Tyskland og Italia i aggresjonen deres mot Spania. Tvert om sa folk at Sovjetunionen hjalp Spania i kampen mot denne aggresjonen. Årsaka til det er at Sovjetunionen virkelig ga hjelp til Spania. Et annet eksempel er at Sovjetunionen handler med Japan nå, under krigen mellom Kina og Japan. Men det er ingen i hele verden som sier at Sovjetunionen hjelper Japan i aggresjonen mot Kina. Tvert om sier folk at Sovjetunionen hjelper Kina i kampen mot Japan. Årsaka til det er at Sovjetunionen virkelig hjelper Kina. I øyeblikket har begge partene i verdenskrigen handelsforbindelser med Sovjetunionen, men en kan ikke se på dette som hjelp til noen av partene, og langt mindre som deltakelse i krigen. Sovjetunionen kan bare gi hjelp eller delta dersom karakteren av krigen forandrer seg, dvs. dersom krigen i ett eller flere land gjennomgår visse nødvendige forandringer og blir til fordel for Sovjetunionen og verdens folk. Ellers blir ikke dette mulig. Det er ei kjensgjerning at Sovjetunionen er nødt til å drive handel i større eller mindre grad, på mer eller mindre gunstige vilkår, med den ene eller andre av de krigførende partene, alt etter

hvor vennlig eller fiendtlig innstilt de måtte være. Denne handelen avhenger av holdninga til de krigførende partene, og ikke av Sovjetunionen. Men sjøl om ett eller flere land inntar ei anti-sovjetisk holdning, kommer ikke Sovjetunionen til å bryte handelsforbindelsene med dem så lenge de er villige til å opprettholde diplomatiske forbindelser og inngå handelsavtaler — som Tyskland før 23. august — og ikke erklærer krig mot Sovjetunionen. En må ha klart for seg at slike handelsforbindelser ikke betyr hjelp, og langt mindre deltakelse i krig. Dette er det andre spørsmålet jeg ville snakke om.

I Kina er mange forvirra over at sovjetiske tropper har gått inn i Polen.⁴ Vi må se spørsmålet om Polen fra ulike sider, fra Tysklands side, fra Storbritannias og Frankrikes side, fra den polske regjeringas side, fra det polske folkets side og fra Sovjetunionens side. Tyskland starta krigen for å plyndre det polske folket og for å knuse en av flankene i den imperialistiske fronten til Storbritannia og Frankrike. Den krigen Tyskland fører er imperialistisk, og vi må ikke gå inn for den, vi må gå mot den. Storbritannia og Frankrike har sett på Polen som et land deres egen finanskapital kan plyndre. De har brukt Polen til å hindre at den tyske imperialismen får til ei verdensomspennende nyoppdeling av byttet, og gjort Polen til en av flankene i sin egen imperialistiske front. Derfor er krigen deres en imperialistisk krig, og hensikten med den såkalte hjelpa til Polen er bare å konkurrere med Tyskland om herredømme over Polen. Vi må gå mot denne krigen også, ikke inn for den. Den polske regjeringa var regjeringa til det polske borgerskapet og godseierne. Det var ei fascistisk, reaksjonær regjering som utbytta arbeiderne og bøndene, og undertrykte de polske demokratene ubarmhertig. Dessuten var det regjeringa til de stor-polske sjåvinistene, som ubarmhertig undertrykte de ikke-polske minoritetsnasjonalitetene — ukrainerne, hviterusserne, jødene, tyskerne, litauerne og andre, til sammen mer enn 10 millioner mennesker. Den var sjøl ei imperialistisk regjering. Denne reaksjonære polske regjeringa jaga villig det polske folket ut i krigen som kanonføde for britisk og fransk finanskapital, og den gjorde villig tjeneste som en del av den reaksjonære fronten til den internasjonale finanskapitalen. I tjue år har den polske regjeringa konsekvent gått mot Sovjetunionen, og under samtalen mellom Storbritannia, Frankrike og Sovjetunionen avslo den halstarrig tilbudet om sovjetisk troppestøtte. Dessuten var den ei fullstendig udugelig regjering. Den veldige hæren på 1 500 000 mann falt sammen ved det første

slaget, og regjeringa førte landet til sammenbrudd på bare to uker og lot det polske folket bli trampa ned under den tyske imperialismens hæl. Slike enorme forbrytelser er den polske regjeringa skyld i, og det ville være galt av oss å kaste bort sympati på den. Det polske folket er offeret. Det må reise seg mot undertrykkinga fra de tyske fascistene og mot sin egen reaksjonære godseierklasse og borgerskap, og opprette en sjølstendig, fri og demokratisk polsk stat. Vi må uten noen som helst tvil gi sympatien vår til det polske folket. Sovjetunionen har handla helt rettferdig. Det sto overfor to problemer. Det første problemet var om det skulle la hele Polen falle i klørne på den tyske imperialismen, eller om det skulle hjelpe minoritetsnasjonalitetene i Øst-Polen til å frigjøre seg. Sovjetunionen valgte å gjøre det siste. Så langt tilbake som i 1918, da Brest-Litovsk-avtalen blei undertegna, reiv de tyske imperialistene til seg et veldig område som var befolka av hviterussere og ukrainere, fra den unge Sovjetstaten. Seinere ga Versailles-traktaten vilkårlig den reaksjonære polske regjeringa herredømmet over dette området. Det Sovjetunionen har gjort nå, er bare å ta tilbake tapte landområder, frigjøre de undertrykte hviterusserne og ukrainerne og redde dem fra tysk undertrykking. Nyhetsmeldingene de siste dagene viser at disse minoritetsnasjonalitetene ser på rødehæren som en frigjører, og tar hjertelig imot den med mat og drikke. Vi har ikke fått ei eneste melding om noe slikt fra Vest-Polen, som er okkupert av tyske styrker, eller fra de stedene i Vest-Tyskland som er okkupert av franske styrker. Dette viser klart at Sovjetunionen ikke fører en røverkrig, men en rettferdig frigjøringskrig, en krig for å hjelpe små og svake nasjoner til å frigjøre seg og for å frigjøre folket. På den andre sida fører Tyskland, Storbritannia og Frankrike en urettferdig imperialistisk røverkrig for å undertrykke andre nasjoner og folk. Det andre problemet Sovjetunionen sto overfor, var Chamberlains forsøk på å fortsette den gamle anti-sovjetiske politikken. Denne politikken gikk for det første ut på å gjennomføre enorstilt blokade av Tyskland, og presse landet fra vest. For det andre gikk den ut på å prøve å danne et forbund med De forente stater og kjøpe opp Italia, Japan og landa i Nord-Europa for å isolere Tyskland. For det tredje gikk den ut på å bestikke Tyskland ved å tilby det Polen, og til og med Ungarn og Romania. Kort sagt tydde Chamberlain til alle slags trusler og bestikkelser for å få Tyskland til å oppgi den sovjetisk-tyske ikke-angrepsakta og vende våpna mot Sovjetunionen. Disse intrigene har pågått ei stund, og kommer til å fort-

sette. Da den mektige sovjetiske hæren marsjerte inn i Øst-Polen for å vinne tilbake Sovjetunionens egne landområder og frigjøre de små og svake nasjonalitetene der, var det et konkret trekk både for å hindre de tyske aggresjonsstyrkene i å rykke videre østover og for å velte opplegget til Chamberlain. Etter nyhetsmeldingene de siste par dagene å dømme, har denne sovjetiske politikken lyktes svært godt. Det er et konkret uttrykk for at Sovjetunionen har felles interesser med det overveldende flertallet av menneskeheten, også det undertrykte folket som er under reaksjonært polsk styre. Dette er det tredje spørsmålet jeg ville snakke om.

Den allmenne situasjonen som er skapt etter at ikke-angrepspakta mellom Sovjetunionen og Tyskland blei undertegna, viser at denne pakta er et kraftig slag mot Japan og ei stor hjelp for Kina. Den styrker stillinga til dem som gjør motstand mot Japan, og svekker stillinga til dem som vil kapitulere. Det kinesiske folket har gjort rett i å ønske denne avtalen velkommen. Men etter at kamphandlingene ved Nomonhan⁵ blei innstilt, har britiske og amerikanske nyhetsbyråer hatt det travelt med å spre rykter om at det nå er like før Sovjetunionen og Japan undertegner ei ikke-angrepspakt. Dette har ført til at en del kinesere er blitt urolige, fordi de trur at Sovjetunionen kanskje slutter å hjelpe Kina. Jeg trur de tar feil. Avtalen om å innstille kamphandlingene ved Nomonhan er av samme slag som den tidligere avtalen om å innstille kamphandlingene ved Changkufeng.⁶ Det betyr at de japanske militaristene er blitt tvunget til å innrømme at de har lidd nederlag, og har måttet anerkjenne at grensene til Sovjetunionen og Mongolia er ukrenkelige. Disse våpenhvileavtalene gjør Sovjetunionen i stand til å trappe opp, snarere enn trappe ned hjelpa til Kina. Når det gjelder snakket om ei ikke-angrepspakt mellom Sovjetunionen og Japan, har Sovjetunionen foreslått ei slik pakt i mange år, men Japan har avslått hele tida. Nå ønsker en del av herskerklassen i Japan en slik avtale med Sovjetunionen. Men om Sovjetunionen er villig til å inngå en slik avtale, avhenger av et grunnleggende prinsipp, nemlig om avtalen samsvarer med interessene til Sovjetunionen og det overveldende flertallet av menneskeheten. Konkret avhenger det av om avtalen strir mot interessene til Kinas nasjonale frigjøringskrig. Jeg mener at Sovjetunionen ikke kommer til å endre dette grunnleggende prinsippet. Bakgrunnen for det er Stalins beretning til den attende kongressen til Sovjetunionens Kommunistiske Parti 10. mars i år, og Molotovs tale i Det øverste

sovjet i USSR 30. mai. Sjøl om de undertegna en slik avtale, ville Sovjetunionen helt sikkert ikke gå med på noe som ville begrense mulighetene til å hjelpe Kina. Sovjetunionens interesser vil alltid samsvare med og aldri stri mot interessene til Kinas nasjonale frigjøring. Dette mener jeg er heva over all tvil. Folk som har fordommer mot Sovjetunionen, utnytter avtalen om å innstille kamphandlingene ved Nomonhan og snakket om ei ikke-angrepspakt mellom Sovjetunionen og Japan til å lage bråk og sette vondt blod mellom de store nasjonene Sovjetunionen og Kina. Det er nettopp dette intrigemakerne Storbritannia, De forente stater og Frankrike og de kinesiske kapitulasjonistene driver med. Dette er svært farlig, og vi må avsløre de skitne knepa deres grundig. Det er åpenbart at Kinas utenrikspolitikk må være en politikk for motstand mot japansk aggresjon. Denne politikken innebærer først og fremst at vi stoler på egne krefter, uten at vi dermed overser muligheter til å få hjelp fra utlandet. Nå som den imperialistiske verdenskrigen har brutt ut, kommer utenlandsk hjelp i hovedsak fra tre kilder: 1) Det sosialistiske Sovjetunionen, 2) folket i de kapitalistiske landa, og 3) de undertrykte nasjonene i koloniene og halvkoloniene. Dette er de eneste sikre kildene til hjelp vi har. Sjøl om vi skulle få annen utenlandsk hjelp, kan vi bare se på det som noe som kommer i tillegg og er midlertidig. Kina må sjølsagt prøve å skaffe seg slik midlertidig tillegghjelp fra utlandet, men må aldri stole for mye på slik hjelp, eller se på den som sikker. Kina må holde seg strengt nøytral overfor partene i den imperialistiske krigen, og ikke slutte seg til noen av dem. Det er kapitulasjonisme å hevde at Kina bør slutte seg til den britisk-franske imperialistleiren i krigen. Et slikt syn skader motstandskrigen, sjølstendigheten og frigjøringa til den kinesiske nasjonen, og vi må avvise det blankt. Dette er det fjerde spørsmålet jeg ville snakke om.

Våre landsmenn diskuterer disse fire spørsmåla livlig. Det er utmerka at de legger vekt på å studere internasjonale spørsmål, forholdet mellom den imperialistiske verdenskrigen og motstandskrigen Kina fører og forholdet mellom Sovjetunionen og Kina. Målet med det er nemlig seier i motstanden mot Japan. Her har jeg lagt fram noen av de grunnleggende synspunktene mine i disse spørsmåla, og jeg håper at leserne vil legge fram hva de mener om dette.

NOTER

1. Folkeforbundet blei danna av Storbritannia, Frankrike, Japan og andre imperialist-makter etter første verdenskrig. Hensikten med organisasjonen var å drive hestehandel og bilegge innbyrdes motsetninger midlertidig for å bli enige om ei nyoppdeling av ver-den. I 1931 okkuperte de japanske imperialistene Nordøst-Kina, og i 1933 trakk Japan seg ut av Folkeforbundet for å kunne trappe opp sin aggresjon mer uhemma. Samme år kom de tyske fascistene til makta, og seinere trakk også de seg ut av Folkeforbundet for å gjøre det lettere å forberede en aggresjonskrig. Sovjetunionen blei med i Folkeforbun-det i 1934, da truselen om en fascistisk aggresjonskrig økte fra dag til dag. Dermed opp-sto muligheten for å omdanne denne imperialistiske organisasjonen for nyoppdeling av verden til en organisasjon som tjente verdensfredens sak. Italia trakk seg ut av Folkefor-bundet etter at det hadde gått inn i Abessinia i 1935.

2. Avtalen om gjensidig hjelp mellom Unionen av Sosialistiske Sovjetrepublikker og Frankrike og avtalen om gjensidig hjelp mellom Unionen av Sosialistiske Sovjetrepublik-ker og Republikken Tsjekkoslovakia blei undertegna i 1935.

3. Den britiske borgerlige politikeren Lloyd George var statsminister under første ver-denskrig. I november 1938, da Storbritannia, Frankrike, Tyskland og Italia skulle for-handle, erklærte han i parlamentet at en ikke kunne komme fram til fred hvis Sovjet-unionen ikke fikk delta i forhandlingene.

4. 1. september 1939 gikk tyskerne inn i Polen og okkuperte mesteparten av landet. 17. september flykta den reaksjonære polske regjeringa til utlandet. Samme dag sendte Sovjetunionen styrker til Øst-Polen for å ta tilbake sitt eget område, frigjøre det under-trykte ukrainske og hviterussiske folket og stanse framstøtet til de tyske fascistiske styr-kene østover.

5. Avtalen om å innstille kamphandlingene ved Nomonhan blei undertegna i Moskva i september 1939. I mai 1939 hadde de japanske styrkene og styrkene til marionettestaten «Mandsjuku» sammen gått til angrep på styrkene til Sovjetunionen og Folkerepublik-ken Mongolia ved Nomonhan, på grensa mellom Mongolia og «Mandsjuku». De lei fullstendig nederlag for de sovjetiske og mongolske styrkene, som førte en heltemodig forsvarskrig. Japanerne ba om fred. Avtalen om å innstille kamphandlingene førte øye-blikkelig til våpenhvile, og det blei satt ned et firemannsutvalg med to representanter for hver av partene som skulle fastsette grensa mellom Folkerepublikken Mongolia og marionettestaten «Mandsjuku» på de stedene det hadde vært sammenstøt.

6. Avtalen om å innstille kamphandlingene ved Changkufeng blei undertegna i Mos-kva 11. august 1938. I slutten av juli og begynnelsen av august 1938 hadde japanerne gått til provokatoriske angrep på de sovjetiske styrkene i Changkufeng-området på gren-sa mellom Kina, Korea og Sovjetunionen. De sovjetiske styrkene gikk til et kraftig mot-angrep, og japanerne måtte be om fred. Avtalen førte øyeblikkelig til våpenhvile, og det blei satt ned et firemannsutvalg med to representanter fra Sovjetunionen og to fra Japan og «Mandsjuku» for å granske grenselinja og finne ei endelig løsning.

PRESENTASJON AV *KOMMUNISTEN*

4. oktober 1939

Sentralkomiteen har lenge hatt planer om å utgi et internt partitidsskrift, og nå er denne planen endelig blitt til virkelighet. Vi trenger et slikt tidsskrift for å bygge opp et bolsjevisert kinesisk kommunistparti, et landsomfattende parti, et parti for de breie massene, og et parti som er konsolidert fullt ut ideologisk, politisk og organisatorisk. I den situasjonen vi er oppe i nå, ser vi enda tydeligere hvor nødvendig det er å gi ut et slikt tidsskrift. Denne situasjonen har disse særtrekka: På den ene sida øker faren for kapitulasjon, splittelse og tilbakesteg innfor den nasjonale enhetsfronten mot Japan dag for dag. På den andre sida har partiet vårt sprengt de snevre grensene sine og blitt et stort, landsomfattende parti. Partiet har plikt til å reise massene for å overvinne faren for kapitulasjon, splittelse og tilbakesteg, og forberede seg på plutselige endringer i situasjonen, slik at partiet og revolusjonen ikke lir uventa tap. Det er virkelig helt nødvendig å ha et internt partitidsskrift i tider som disse.

Dette interne partitidsskriftet heter *Kommunisten*. Hva er formålet med det? Hva skal det ta opp? Hvordan vil det skille seg fra andre ting partiet gir ut?

Formålet er å hjelpe til med å bygge opp et bolsjevisert kinesisk kommunistparti, et landsomfattende parti, et parti for de breie massene som er konsolidert fullt ut ideologisk, politisk og organisatorisk. Det er tvingende nødvendig å bygge et slikt parti dersom den kinesiske revolusjonen skal seire, og stort sett er de subjektive og objektive vilkåra for det til stede. Dette store arbeidet er faktisk i gang. Vi trenger et særskilt partitidsskrift for å greie å gjennomføre denne store oppgava. Dette ligger utafor det ei vanlig partiavis kan makte, og derfor utgir vi nå *Kommunisten*.

Til en viss grad er partiet vårt allerede landsomfattende, og et parti

for de breie massene. Når det gjelder den ledende kjernen, en del av medlemmene, generallinja og det revolusjonære arbeidet, er partiet alt bolsjevisert og konsolidert ideologisk, politisk og organisatorisk.

Hvorfor skal vi stille ei ny oppgave når situasjonen er slik?

Årsaka er at vi har mange nye avdelinger nå som har svært mange nye medlemmer, men vi kan ikke si at de har brei massekarakter ennå. Vi kan heller ikke si at de er ideologisk, politisk og organisatorisk konsolidert, eller bolsjevisert. Samtidig har vi problemet med å høyne det politiske nivået til folk som har vært med i partiet lenge, få større framgang i å bolsjevisere de gamle partiavdelingene og konsolidere dem enda mer ideologisk, politisk og organisatorisk. Situasjonen partiet står oppe i nå, er helt annerledes enn den var i perioden med den revolusjonære borgerkrigen, og det må påta seg et helt annet ansvar. Situasjonen er mye mer innfløkt, og ansvaret mye tyngre.

Dette er perioden med den nasjonale enhetsfronten, og vi har gått inn i en enhetsfront med borgerskapet. Dette er perioden med motstandskrig mot Japan, og de væpna styrkene til partiet vårt står ved fronten. De kjemper en innbitt krig mot fienden i samordning med de vennligsinna hæravdelingene. Dette er perioden da partiet vårt er blitt et stort landsomfattende parti, og derfor er det ikke lenger hva det var. Dersom vi legger sammen alt dette, forstår vi hvilken ærerik og viktig oppgave vi har stilt oss. Oppgava er å «bygge opp et bolsjevisert kinesisk kommunistparti, et landsomfattende parti, et parti for de breie massene, og et parti som er fullt ut konsolidert ideologisk, politisk og organisatorisk».

Det er et slikt parti vi vil bygge nå. Men hvordan skal vi gå fram? Vi kan ikke svare på dette spørsmålet uten å ta for oss historia til partiet vårt og de atten åra det har kjempa.

Det er godt og vel atten år sia den første nasjonale kongressen vår i 1921. I løpet av disse atten åra har partiet vært gjennom mange store kamper. Alle partimedlemmene, partikadrene og partiorganisasjonene har blitt herda i disse store kampene. De har opplevd både strålende seirer og alvorlige tilbakeslag for revolusjonen. Partiet oppretta en nasjonal enhetsfront med borgerskapet. Da denne enhetsfronten blei sprengt, førte partiet en forbitra væpna kamp mot storborgerskapet og forbundsfellene deres. De siste tre åra har partiet igjen gått inn i en periode med nasjonal enhetsfront med borgerskapet. Det er gjennom slike innfløkte forhold til det kinesiske borgerskapet at den kinesiske

revolusjonen og Kinas Kommunistiske Parti har utvikla seg. Dette er et historisk særtrekk, et trekk som er særegent for revolusjonen i koloniale og halvkoloniale land, og som ikke fins i den revolusjonære historia til noe kapitalistisk land. Dessuten er Kina et halvkolonialt og halvføydalt land. Den politiske, økonomiske og kulturelle utviklinga i landet er ujamn, økonomien er i hovedsak halvføydal, og territoriet er enormt. Derfor er den kinesiske revolusjonen borgerlig-demokratisk på dette stadiet. De viktigste angrepsmåla for revolusjonen er imperialismen og føydalismen, og de grunnleggende drivkreftene i den er proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene, mens det nasjonale borgerskapet er med til visse tider og i en viss grad. Og derfor er væpna kamp den viktigste kampforma i den kinesiske revolusjonen. Historia til partiet vårt kan faktisk kalles ei historie om væpna kamp. Kamerat Stalin har sagt: «I Kina kjemper den væpna revolusjonen mot den væpna kontrarevolusjonen. Det er ett av særtrekka og en av fordelene ved den kinesiske revolusjonen.»¹ Dette er helt sant. De særtrekka som er spesielle for det halvkoloniale Kina fins ikke, eller fins ikke på samme måte, i historia til de revolusjonene som er leda av kommunistpartier i de kapitalistiske landa. Den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina har altså to grunnleggende særtrekk: 1) Proletariatet oppretter en revolusjonær nasjonal enhetsfront med borgerskapet, men bryter ut av den hvis det blir tvunget til det. 2) Væpna kamp er hovedforma for revolusjon. Her har vi ikke framstilt partiets forhold til bøndene og småborgerskapet i byene som et grunnleggende særtrekk. Årsaka til det er for det første at dette forholdet i prinsippet er det samme for kommunistpartiene i hele verden, og for det andre at den væpna kampen i Kina egentlig er en bondekrig, og partiets forhold til bøndene og det nære forholdet til bondekrigen er en og samme sak.

Oppbygginga av partiet vårt og bolsjeviseringa av det foregår under særegne omstendigheter på grunn av disse to grunnleggende særtrekka, ja nettopp på grunn av dem. Om partiet lir nederlag eller seirer, om det må trekke seg tilbake eller kan rykke fram, om det blir mindre eller større, om det utvikler seg og konsoliderer seg, er uløselig knytta sammen med forholdet til borgerskapet og til den væpna kampen. Når partiet har ei riktig politisk linje i spørsmålet om å danne en enhetsfront med borgerskapet, eller om å bryte den når det blir tvunget til det, tar det et skritt framover i utviklinga, konsolideringa og bolsjeviseringa. Men når partiet har ei feilaktig linje i forholdet sitt til borger-

skapet, tar det et skritt tilbake. På samme måte tar partiet et skritt framover i utviklinga, konsolideringa og bolsjeviseringa når det behandler spørsmålet om revolusjonær væpna kamp riktig. Men når det behandler spørsmålet feilaktig, tar det et skritt tilbake. Slik har bygginga og bolsjeviseringa av partiet vårt i atten år vært nært knytta til den politiske linja, til riktig eller feilaktig behandling av spørsmåla om enhetsfronten og den væpna kampen. Partiets attenårige historie beviser dette klart. Eller omvendt, jo mer bolsjevisert partiet er, jo bedre blir det i stand til å utarbeide ei riktig politisk linje og behandle spørsmålet om enhetsfronten og den væpna kampen riktig. Partiets attenårige historie beviser også dette klart.

Derfor er enhetsfronten, den væpna kampen og partibygginga de tre grunnleggende spørsmåla for partiet vårt i den kinesiske revolusjonen. Hvis vi forstår klart disse tre spørsmåla og det innbyrdes forholdet mellom dem, betyr det at vi også kan lede hele den kinesiske revolusjonen riktig. Vi har et vell av erfaringer fra den attenårige historia til partiet vårt, rike og grundige erfaringer fra nederlag og seirer, tilbake-trekking og framrykking, minskning og økning. Derfor kan vi nå trekke riktige slutninger om disse tre spørsmåla. Dette betyr at vi nå kan behandle spørsmåla om enhetsfronten, den væpna kampen og partibygginga riktig. Det betyr også at atten års erfaring har lært oss at enhetsfronten, den væpna kampen og partibygginga er de tre «magiske våpna» til det kinesiske kommunistpartiet. De er de tre viktigste magiske våpna for å slå fienden i den kinesiske revolusjonen. Dette er et av storverka til det kinesiske kommunistpartiet og den kinesiske revolusjonen.

La oss nå kort drøfte hvert av de tre magiske våpna, hvert av de tre spørsmåla.

De siste atten åra har enhetsfronten mellom det kinesiske proletariatet og borgerskapet og andre klasser utvikla seg under tre ulike slags omstendigheter, eller gjennom tre ulike stadier: Den første store revolusjonen fra 1924 til 1927, jordbruksrevolusjonskrigen fra 1927 til 1937 og motstandskrigen mot Japan i dag. Historia til de tre stadiene har stadfesta disse lovene:

- 1) Det nasjonale borgerskapet i Kina kommer til å ta del i kampen mot imperialismen og de føydale krigsherrene til visse tider og i en viss grad. Årsaka er at den grusomste undertrykkinga

Kina er utsatt for, er den nasjonale undertrykkinga. I slike tider må proletariatet derfor danne en enhetsfront med det nasjonale borgerskapet, og holde fast på den så lenge som mulig. 2) Under andre historiske omstendigheter kommer det nasjonale borgerskapet i Kina til å vakle og falle fra fordi det er svakt økonomisk og politisk. Derfor vil ikke den revolusjonære enhetsfronten i Kina ha samme sammensetning bestandig, den vil være utsatt for forandring. I visse perioder er det nasjonale borgerskapet kanskje med, i andre perioder er det kanskje ikke med. 3) Det kinesiske storborgerskapet er et kompradorborgerskap, en klasse som står direkte i imperialismens tjeneste, og som imperialismen holder i live. Derfor har det kinesiske komprador-storborgerskapet alltid vært et angrepsmål for revolusjonen. Men ulike grupper innafor dette storborgerskapet blir støtta av ulike imperialistmakter. Når motsigelsene mellom disse maktene blir skarpere, og når revolusjonen i hovedsak retter seg mot ei bestemt makt, kan derfor de gruppene innafor storborgerskapet som er avhengige av de andre maktene, bli med i kampen mot denne bestemte imperialistmakta til en viss grad og for ei viss tid. Da kan det kinesiske proletariatet danne en enhetsfront med disse gruppene for å svekke fienden og styrke sine egne reserver. Det må holde fast på denne enhetsfronten så lenge som mulig dersom det er til fordel for revolusjonen. 4) Komprador-storborgerskapet er fortsatt svært reaksjonært sjøl når det blir med i enhetsfronten sammen med proletariatet, og slåss mot den felles fienden. Det går hardnakka mot all ideologisk, politisk og organisatorisk utvikling hos proletariatet og det proletariske partiet. Det prøver å innskrenke virksomheten deres, og bruker undergravingstaktikk, som for eksempel lureri, smiger, «oppløsning» og ville angrep. Det gjør alt dette for å forberede seg på å kapitulere for fienden og splitte enhetsfronten. 5) Bøndene er proletariatets faste forbundsfeller. 6) Småborgerskapet i byene er pålitelige forbundsfeller.

Under den første store revolusjonen og jordbruksrevolusjonen blei det stadfesta at disse lovene er gyldige, og det blir stadfesta på ny i motstandskrigen i dag. Derfor må partiet til proletariatet føre en hard og besluttsom kamp på to fronter når det danner en enhetsfront med borgerskapet (og særlig med storborgerskapet). På den ene sida må vi be-

kjempe feilen med å se bort fra at borgerskapet kan komme til å delta i den revolusjonære kampen til visse tider og i en viss grad. Det er en «venstre»-feil, en politikk med stengte dører, å likestille borgerskapet i Kina med borgerskapet i de kapitalistiske landa, og som en følge av det la være å følge politikken med å danne enhetsfront med borgerskapet og holde fast på den så lenge som mulig. På den andre sida må vi også bekjempe feilen med å sette likhetstegn mellom programmet, politikken, ideologien, praksisen osv. til proletariatet og borgerskapet og overse de prinsipielle forskjellene mellom dem. Her ligger feilen i at en overser at borgerskapet (og særlig storborgerskapet) ikke bare har innflytelse på småborgerskapet og bøndene, men også gjør sitt ytterste for å påvirke proletariatet og kommunistpartiet. Det går hardt inn for å ødelegge den ideologiske, politiske og organisatoriske sjølstendigheten til proletariatet og kommunistpartiet, gjøre dem til et vedheng til borgerskapet og det politiske partiet deres, og sikre at det kan høste fruktene av revolusjonen for seg sjøl eller det politiske partiet sitt. Denne feilen består også i at vi overser at borgerskapet (og særlig storborgerskapet) sviker revolusjonen med en gang den kommer i strid med deres egne egoistiske interesser eller interessene til det politiske partiet deres. Det er høyreopportunisme å overse alt dette. Det som særprega høyreopportunismen til Chen Tu-hsiu, var at den førte til at proletariatet innretta seg etter de egoistiske interessene til borgerskapet og det politiske partiet deres. Dette var den subjektive årsaka til at den første store revolusjonen lei nederlag. Det kinesiske borgerskapet har en tosidig karakter i den borgerlig-demokratiske revolusjonen, og dette har stor innvirkning på den politiske linja vår og på partibygginga. Om vi ikke forstår denne tosidige karakteren, kan vi ikke mestre den politiske linja vår eller partibygginga. Politikken med både enhet med og kamp mot borgerskapet er en viktig del av den politiske linja til det kinesiske kommunistpartiet. I virkeligheten er det en viktig del av partibygginga å utvikle og herde partiet gjennom enhet og kamp med borgerskapet. Her betyr enhet enhetsfront med borgerskapet. Kamp betyr her «fredelig» og «ublodig» kamp — ideologisk, politisk og organisatorisk — så lenge vi står sammen med borgerskapet. Denne kampen forvandler seg til væpna kamp når vi blir tvunget til å bryte med borgerskapet. Dersom partiet vårt ikke forstår at det må forene seg med borgerskapet i visse perioder, kan det ikke gå framover, og revolusjonen kan ikke utvikle seg. Dersom partiet vårt ikke forstår at det må føre en hard og

besluttet «fredelig» kamp mot borgerskapet når det er i forbund med det, kommer det til å gå i oppløsning ideologisk, politisk og organisatorisk, og revolusjonen kommer til å li nederlag. Og dersom partiet vårt ikke fører en hard og besluttet væpna kamp mot borgerskapet når det blir tvunget til å bryte med det, kommer det også til å gå i oppløsning, og da vil revolusjonen også li nederlag. Hendingene de siste atten åra har bevist at det er slik.

Den væpna kampen til det kinesiske kommunistpartiet er en bondekrig under proletariatets ledelse. Det er tre stadier i historia til denne væpna kampen også. Det første var stadiet da vi deltok i nordekspedisjonen. Partiet vårt hadde allerede begynt å forstå hvor viktig den væpna kampen var, men det hadde ikke forstått det fullt ut. Det forsto ikke at væpna kamp var den viktigste kampforma i den kinesiske revolusjonen. Det andre stadiet var jordbruksrevolusjonskrigen. Da hadde partiet vårt allerede bygd opp sine egne sjølstendige væpna styrker, lært seg kunsten å føre krig sjølstendig, og oppretta folkets politiske makt og baseområder. Partiet vårt var allerede i stand til å samordne den væpna kampen — den viktigste kampforma — direkte eller indirekte med mange andre nødvendige kampformer. Det vil si at det i landsmålestokk kunne samordne den væpna kampen med kampen til arbeiderne, bøndene (det var det viktigste), med kampen til ungdommen, kvinnene og alle andre deler av folket, med kampen for politisk makt og kampen for å renske ut spioner, med kampen på den økonomiske og den ideologiske fronten og med andre kampformer. Denne væpna kampen var jordbruksrevolusjonen til bøndene under ledelse av proletariatet. Det tredje stadiet er det stadiet vi er inne i nå, nemlig motstandskrigen. I dette stadiet kan vi dra nytte av erfaringene i væpna kamp som vi skaffa oss i det første og særlig i det andre stadiet, og erfaringene våre med å samordne væpna kamp med alle andre nødvendige kampformer. Væpna kamp i dag betyr stort sett geriljakrig.² Hva er geriljakrig? For at folkets væpna styrker i et tilbakeleggende, enormt, halvkolonialt land skal kunne tilføye den væpna fienden nederlag og bygge opp egne baser, er geriljakrig i lang tid helt uunnværlig, og derfor den beste kampforma. Hittil har både den politiske linja vår og partibygginga vært nært knytta sammen med denne kampforma. Det er umulig å forstå den politiske linja vår, og dermed partibygginga, godt, hvis en ser det isolert fra væpna kamp, fra geriljakrig. Væpna kamp er en viktig del av den politiske linja vår. I atten år har partiet

litt etter litt lært seg å føre væpna kamp og holdt fast på det. Vi har lært at uten væpna kamp ville verken proletariatet, folket eller kommunistpartiet hatt noen innflytelse i Kina i det hele tatt, og det ville vært umulig for revolusjonen å seire. I disse åra har partiet vårt fortsatt med å utvikle, konsolidere og bolsjevisere seg midt under revolusjonære kriger. Kommunistpartiet ville helt sikkert ikke ha vært det det er i dag uten væpna kamp. Ingen kamerater i partiet må noen gang glemme denne erfaringa, som vi har betalt for med blod.

På samme måte har det vært tre forskjellige stadier i partibygginga, i utviklinga, konsolideringa og bolsjeviseringa av partiet.

Det første stadiet var barndommen til partiet. I begynnelsen og i midten av dette stadiet hadde partiet ei riktig linje, og både de vanlige medlemmene og kadrene hadde en voldsom revolusjonær glød. Derfor vant vi seirer i den første store revolusjonen. Men da var partiet tross alt fortsatt i barndommen. Det mangla erfaring om de tre grunnleggende problemene: Enhetsfronten, væpna kamp og partibygging. Det visste ikke særlig mye om Kinas historie og om det kinesiske samfunnet, eller om særtrekka ved revolusjonen i Kina og lovene som styrer den. Det hadde ikke forstått skikkelig enheten mellom den marxist-leninistiske teorien og praksisen i den kinesiske revolusjonen. I den siste fasen i dette stadiet, i det kritiske øyeblikket, klarte derfor ikke de som hadde ei dominerende stilling i partiledelsen å lede partiet slik at seirene i revolusjonen blei konsolidert. Det førte til at de blei lurt av borgerskapet, og at revolusjonen lei nederlag. I dette stadiet utvida partiorganisasjonene seg, men de blei ikke konsolidert, og de var ikke i stand til å hjelpe medlemmene og kadrene til å bli faste og stø ideologisk og politisk. Det var svært mange nye medlemmer, men de fikk ikke den nødvendige marxist-leninistiske skoleinga. Det mangla heller ikke arbeidserfaringer, men de blei ikke oppsummert skikkelig. Mange karrierejegere sneik seg inn i partiet, men de blei ikke renska ut. Partiet blei fanga i et nett av sammensvergelses og intriger fra både fiender og forbundsfeller, men det var ikke årvåkent. Det sto fram mange aktivister innafor partiet, men de blei ikke gjort til den bærende krafta i tide. Partiet hadde kommando over noen revolusjonære væpna enheter, men det klarte ikke holde et fast grep om dem. Dette skyld-

tes at det mangla erfaring, at det ikke forsto revolusjonen grundig nok, og at det ikke klarte å forene den marxist-leninistiske teorien med praksisen i den kinesiske revolusjonen. Dette var det første stadiet i partibygginga.

Det andre stadiet var jordbruksrevolusjonskrigen. Partiet vårt hadde skaffa seg erfaringer i det første stadiet. Det forsto bedre den kinesiske historia, det kinesiske samfunnet, særtrekka ved den kinesiske revolusjonen og lovene som styrer den. Kadrene hadde fått bedre grep om den marxist-leninistiske teorien, og de var flinkere til å forene den med praksisen i den kinesiske revolusjonen. På grunn av alt dette var partiet i stand til å føre en framgangsrisk jordbruksrevolusjon i ti år. Borgerskapet sveik revolusjonen, men partiet vårt kunne stole fullt og fast på bøndene. Partiorganisasjonen vokste fram på ny, og den blei konsolidert også. Fienden prøvde å sabotere partiet hele tida, men det jaga ut sabotørene. Igjen sto det fram mange kadrer i partiet, og nå blei de den bærende krafta. Partiet rydda vegen for folkets politiske makt, og slik lærte det seg kunsten å styre. Partiet skapte sterke væpna styrker, og slik lærte det seg krigskunsten. Dette var viktige framganger og storverk. Under disse store kampene havna noen av kameratene våre likevel i opportunismens hengemyr, for alltid eller for ei stund. Igjen var årsakene at de ikke beskjedent lærte av tidligere erfaringer, at de ikke skaffa seg kunnskap om kinesisk historie og det kinesiske samfunnet, særtrekka ved den kinesiske revolusjonen og de lovene som styrer den, og at de ikke forsto enheten mellom den marxist-leninistiske teorien og praksisen i den kinesiske revolusjonen. I hele dette stadiet var det derfor enkelte personer i partiledelsen som ikke holdt fast på riktige politiske og organisatoriske linjer. På et tidspunkt blei partiet og revolusjonen skada av «venstre»-opportunismen til kamerat Li Li-san, på et annet av «venstre»-opportunisme i den revolusjonære krigen og i arbeidet i de hvite områdene. Først på Tsunyi-møtet (møtet som det politiske byrået holdt i Tsunyi i Kweichow i januar 1935) slo partiet inn på vegen med bolsjevisering en gang for alle, og la grunnlaget for at det seinere kunne seire over høyreopportunismen til Chang Kuo-tao og opprette en nasjonal enhetsfront mot Japan. Dette var det andre stadiet i utviklinga til partiet.

Det tredje stadiet er stadiet med den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Vi har vært i dette stadiet i tre år nå, og disse kamp-åra er uhyre viktige. Partiet vårt har dratt nytte av erfaringene fra de to første stadiene i revolusjonen, av den organisatoriske styrken sin og styrken til de militære enhetene. Likeens av at det har stor politisk prestisje i folket i hele landet, og at det forstår bedre enheten mellom den marxist-leninistiske teorien og praksisen i den kinesiske revolusjonen. Med støtte i dette har partiet vårt ikke bare oppretta den nasjonale enhetsfronten mot Japan, men også ført den store motstandskrigen. Organisatorisk har det sprengt de snevre grensene sine, og blitt et stort, landsomfattende parti. De væpna styrkene til partiet vokser igjen, og blir stadig sterkere i kampen mot de japanske angriperne. Innflytelsen til partiet øker i hele folket. Alt dette er store bragder. Men mange av de nye partimedlemmene har ennå ikke fått skolerings, mange av de nye organisasjonene er fortsatt ikke konsolidert, og det er fortsatt stor forskjell mellom dem og de gamle medlemmene og organisasjonene. Mange av de nye partimedlemmene og kadrene har fortsatt ikke nok revolusjonær erfaring. De veit fortsatt lite eller ingenting om Kinas historie og det kinesiske samfunnet, eller om særtrekka ved den kinesiske revolusjonen og lovene som styrer den. Det er langt igjen før de fullt ut har forstått enheten mellom den marxist-leninistiske teorien og praksisen i den kinesiske revolusjonen. En god del karrierejegere og sabotører i fiendens tjeneste klarte å snike seg inn i partiet da vi utvida partiorganisasjonene, trass i at sentralkomiteen understreka parolen: «Utvid partiet dristig, men slipp ikke inn en eneste uønska person.» Enhetsfronten blei danna for tre år sia, og har blitt holdt ved lag helt til i dag, men likevel har borgerskapet, og særlig storborgerskapet, hele tida prøvd å ødelegge partiet vårt. Kapitulasjonistene og sribukkene i storborgerskapet har stelt til alvorlige gnisninger i hele landet, og det er ingen ende på hetsen mot kommunistene. Kapitulasjonistene og sribukkene i storborgerskapet utnytter alt dette til å forberede seg på å kapitulere for den japanske imperialismen, ødelegge enhetsfronten og slepe Kina bakover. Ideologisk prøver storborgerskapet å «oppløse» kommunismen. Politisk og organisatorisk prøver det å avskaffe kommunistpartiet, grenseområdet og de væpna styrkene til par-

tiet. Under slike omstendigheter er det ingen tvil om at oppgava vår er å overvinne faren for kapitulasjon, splittelse og tilbakesteg, holde fast på den nasjonale enhetsfronten og samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet så langt som råd, arbeide for fortsatt motstand mot Japan og fortsatt enhet og framgang. Samtidig må vi forberede oss på plutselige endringer i situasjonen, slik at partiet og revolusjonen ikke lir uventa tap. For å greie det må vi styrke organisasjonene og de væpna styrkene til partiet, og vi må mobilisere hele folket til å kjempe beslutsomt mot kapitulasjon, splittelse og tilbakesteg. Skal vi klare denne oppgava, krever det at hele partiet kaster kreftene inn. Alle partimedlemmer, kadrer og organisasjoner overalt og på alle plan må kjempe utrøttelig og uforsonlig. Det kinesiske kommunistpartiet har atten års erfaring, og vi har full tillit til at det vil klare å nå disse måla ved hjelp av felles innsats fra de erfarne gamle medlemmene og kadrene og de unge og energiske nye medlemmene og kadrene, ved hjelp av felles innsats fra den stålsatte og bolsjeviserte sentralkomiteen og de lokale organisasjonene og ved hjelp av felles innsats fra de mektige væpna styrkene og de progressive massene.

Dette er de viktigste erfaringene partiet har gjort, og hovedproblemene det har stått overfor i de atten åra det har vært til.

Atten års erfaring viser at enhetsfronten og den væpna kampen er de to viktigste våpna vi har for å slå fienden. Enhetsfronten er en enhetsfront for å føre væpna kamp. Partiet er en heltetmodig kriger som bruker de to våpna, enhetsfronten og den væpna kampen, til å storme og knuse stillingene til fienden. Slik er forholdet mellom partiet, enhetsfronten og den væpna kampen.

Hvordan skal vi bygge opp partiet i dag? Hvordan kan vi bygge opp et «bolsjevisert kinesisk kommunistparti, et landsomfattende parti, et parti for de breie massene, og et parti som er konsolidert fullt ut ideologisk, politisk og organisatorisk»? Vi kan finne svaret ved å studere partihistoria, ved å studere partibygginga i sammenheng med enhetsfronten og den væpna kampen, i sammenheng med spørsmålet om både enhet med og kamp mot borgerskapet, i sammenheng med spørsmålet om hvordan Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen skal fortsette geriljakrigen mot Japan og opprette anti-japanske baseområder.

Vi må oppsummere atten års erfaring, og de nye erfaringene vi vinner på grunnlag av at vi forstår enheten mellom den marxist-leninistiske teorien og praksisen i den kinesiske revolusjonen. Vi må spre erfaringene i hele partiet, slik at det blir sterkt som stå og ikke gjentar feil det har gjort før. Dette er oppgava vår.

NOTER

1. Stalin, «Utsiktene for revolusjonen i Kina» (1926), *Verker*, eng. utg. 1954, bind 8, s. 379.

2. Når kamerat Mao Tsetung sier at væpna kamp stort sett betyr geriljakrig i den kinesiske revolusjonen, oppsummerer han erfaringene med revolusjonær krig i Kina fra den andre revolusjonære borgerkrigen til begynnelsen av motstandskrigen mot Japan. I den lange perioden med den andre revolusjonære borgerkrigen tok alle væpna kamper som det kinesiske kommunistpartiet leda, form av geriljakrig. I den siste fasen av den perioden blei rødehæren sterkere, og da forvandla geriljakrigen seg til bevegelig krigføring med geriljapreg. Kamerat Mao Tsetung definerer det som geriljakrig på et høyere nivå. Men i motstandskrigen mot Japan sto vi overfor en annen fiende, og situasjonen var en annen. Da forvandla krigen seg igjen til geriljakrig. I begynnelsen av krigen mot Japan var det noen partikamerater som gjorde høyreopportunistiske feil. De undervurderte geriljakrigen som partiet leda, og satte sin lit til operasjonene til Kuomintanghæren. Kamerat Mao Tsetung tilbakeviste synspunktene deres i artiklene: «Strategiske problemer i geriljakrigen mot Japan», «Om den langvarige krigen» og «Problemer i krig og strategi». I denne artikkelen oppsummerer han de erfaringene som var vunnet i løpet av den langvarige væpna kampen under den kinesiske revolusjonen i form av geriljakrig. I det siste stadiet av krigen mot Japan, og særlig i perioden med den tredje revolusjonære borgerkrigen (1945—49), forvandla geriljakrigen seg til regulær krigføring, som blei hovedforma for den væpna kampen som det kinesiske kommunistpartiet leda. Årsaka til dette var at de revolusjonære styrkene vokste enda mer, og at situasjonen endra seg for fienden. I det siste stadiet utvikla den tredje revolusjonære borgerkrigen seg videre. Da blei operasjonene gjennomført av enorme formasjoner som var utstyrt med tunge våpen, og som kunne storme sterkt befesta fiendtlige stillinger.

SITUASJONEN NÅ OG PARTIETS OPPGAVER

10. oktober 1939

1. Den imperialistiske verdenskrigen er brutt ut fordi de imperialistiske landa prøver å komme seg ut av ei ny økonomisk og politisk krise. Det er en urettferdig, imperialistisk røverkrig både fra den tyske og fra den britisk-franske sida. Kommunistpartiene over hele verden må kjempe beslutsomt mot denne krigen. De må også kjempe mot forbrytelsene til de sosialdemokratiske partiene, som sviker proletariatet ved å støtte krigen. Det sosialistiske Sovjetunionen holder nå som før fast på fredspolitikken sin. Det holder seg strengt nøytralt til begge de krigførende partene. Sovjetunionen har hindra de tyske aggresjonsstyrkene i å trenge lengre østover ved å sende de væpna styrkene sine inn i Polen. Det har styrka freden i Øst-Europa, og frigjort broderfolka i de vestre delene av Ukraina og Hvite-Russland fra undertrykkinga til de polske herskerne. Sovjetunionen har slutta ei rekke avtaler med nabolanda for å hindre mulige angrep fra den internasjonale reaksjonen, og det kjemper for å gjenopprette verdensfreden.

2. Politikken til den japanske imperialismen i denne nye internasjonale situasjonen er å konsentrere seg om å angripe Kina for å avgjøre Kina-spørsmålet, og for å forberede seg på mer omfattende internasjonale eventyr i framtida. For å prøve å avgjøre Kina-spørsmålet fører den japanske imperialismen denne politikken:

Kamerat Mao Tsetung lagde utkast til dette vedtaket for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

a) I de okkuperte områdene går politikken ut på å stramme grepet for å forberede seg på å underkue hele Kina. For å klare det må den japanske imperialismen «renske ut» de anti-japanske geriljabaseområdene, drive rovdrift på de økonomiske ressursene, opprette marionetteregimer og bryte ned nasjonalfølelsen til folket.

b) I de bakre områdene i Kina går politikken først og fremst ut på å sette i verk politiske offensiver, og følge dem opp med militære offensiver. Politiske offensiver betyr at de legger hovedvekt på å ødelegge enhetsfronten mot Japan, sprengte samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet og få Kuomintang-regjeringa til å kapitulere, og ikke på å sette i verk storstilte militære angrep.

I denne perioden er det ikke sannsynlig at fienden kommer til å sette i verk store strategiske offensiver, som offensiven mot Wuhan. Dette skyldes at den heltemodige motstandskampen i Kina de siste to åra har retta slag mot fienden, og at de væpna styrkene og de finansielle ressursene til fienden ikke er store nok. Slik sett har motstandskrigen i grunnen nådd fram til stadiet med strategisk dødpunkt. Stadiet med strategisk dødpunkt er det stadiet da vi forbereder motoffensiven. Men for det første utelukker vi ikke at fienden kan sette i verk flere offensive felttog når vi sier at vi i grunnen har nådd fram til et dødpunkt. Nå angriper han Changsha, og seinere kan han gå til angrep andre steder. For det andre kommer fienden til å trappe opp «utrenskings»-operasjonene sine mot våre geriljabaseområder etter hvert som situasjonen ved fronten nærmer seg et dødpunkt. For det tredje kan fienden fortsatt sette i verk større offensiver dersom Kina ikke skulle klare å gjøre stillinga usikker for fienden i de okkuperte områdene, slik at han klarer å stramme grepet og utplyndre dem. Det samme kan skje dersom Kina ikke skulle klare å slå tilbake fiendens politiske offensiver og holde fast på motstanden, enheten og framsteget, og derfor ikke klarer å samle styrke til motoffensiven, eller dersom Kuomintang-regjeringa skulle finne på å kapitulere. Med andre ord, fienden eller de som vil kapitulere, kan fortsatt bryte det dødpunktet vi har nådd fram til nå.

3. Den største faren i dag er fortsatt faren for kapitulasjon, splittelse og tilbakesteg innafor enhetsfronten mot Japan. Den anti-kommunistiske og bakstreverske virksomheten til storgodseierne og storbor-

gerskapet i dag er fortsatt innledende steg til kapitulasjon. For å bygge opp styrke til motoffensiven er det fortsatt vår oppgave å mobilisere massene i samarbeid med alle patrioter i Kina, slik at de tre store politiske parolene, som blei lagt fram i oppropet fra partiet vårt den 7. juni, kan bli satt effektivt ut i livet: «Hold fast på motstanden og kjemp mot kapitulasjon», «Hold fast på enheten og kjemp mot splittelse», og «Hold fast på framsteget og kjemp mot tilbakesteg». Bak fiendens linjer er det absolutt nødvendig at vi fortsetter geriljakrigføringen, knuser «utrenskings»-operasjonene til fienden, gjør stillinga hans usikker i de okkuperte områdene, og innfører djuptgående politiske og økonomiske endringer som er til fordel for massene som kjemper mot Japan. Ellers kan vi ikke nå dette målet. Ved fronten er det absolutt nødvendig at vi opprettholder det militære forsvaret og slår tilbake alle offensive felttog fra fienden. I de bakre områdene våre er det absolutt nødvendig at vi raskt innfører virkelige politiske reformer, gjør slutt på ettpartidiktaturet til Kuomintang, kaller sammen ei nasjonalforsamling som virkelig representerer folkeviljen og som har virkelig makt, utarbeider og vedtar en grunnlov og innfører et konstitusjonelt styre. All vakling og sammel, all politikk som går mot dette, er absolutt feilaktig. Samtidig må de ledende partiorganene på alle nivåer og alle medlemmer av partiet være mer årvåkne i den situasjonen vi står oppe i nå. De må gjøre alt de kan for å konsolidere partiet og de væpna styrkene og politiske maktorganene som står under partiets ledelse, ideologisk, politisk og organisatorisk. Da vil vi stå klar til å møte alle uforutsette situasjoner som kan sette den kinesiske revolusjonen i fare, og til å hindre uventet tap for partiet og revolusjonen.

REKRUTTER ET STORT ANTALL INTELLEKTUELLE¹

1. desember 1939

1. I den lange og hensynsløse nasjonale frigjøringskrigen, under den store kampen for å bygge et nytt Kina, må kommunistpartiet være flink til å trekke til seg intellektuelle. Bare på det viset vil det kunne organisere store krefter for motstandskrigen, organisere millioner av bønder, utvikle den revolusjonære kulturbevegelsen og utvide den revolusjonære enhetsfronten. Revolusjonen kan ikke seire dersom de intellektuelle ikke deltar.

2. Partiet og hæren vår har gjort mye for å rekruttere intellektuelle de siste tre åra. Mange intellektuelle er blitt tatt opp i partiet og hæren, og trukket med i arbeidet i regjeringsorganene, kulturbevegelsen og massebevegelsen. Dette er ei stor bragd. Men mange av kadrene i hæren er ennå ikke klar over hvor viktige de intellektuelle er. De er fortsatt litt mistruiske til intellektuelle, og er til og med tilbøyelige til å diskriminere dem eller avvise dem. Mange av kaderskolene våre nøler fortsatt med å åpne dørene på vid vegg for unge studenter. Mange av de lokale partiavdelingene våre er fortsatt motvillige mot å ta opp intellektuelle. Alt dette kommer av at de ikke forstår hvor viktige de intellektuelle er for den revolusjonære saka, at de ikke forstår forskjellen mellom intellektuelle i kolonier og halvkolonier og intellektuelle i kapitalistiske land, og forskjellen mellom de intellektuelle som tjener gods-eierne og borgerskapet, og de som tjener arbeiderklassen og bøndene. De forstår heller ikke hvor alvorlig situasjonen er når de borgerlige po-

Kamerat Mao Tsetung lagde utkast til dette vedtaket for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

litiske partiene konkurrerer desperat med oss om de intellektuelle, og når de japanske imperialistene også prøver å kjøpe opp kinesiske intellektuelle eller forgifte tankene deres på alle mulige måter. Framfor alt skyldes det at de ikke forstår at partiet og hæren vår allerede har skaffa seg en hard kerne av velprøvde kadrer, slik at de er i stand til å lede de intellektuelle.

3. Fra nå av må vi derfor være opptatt av dette:

a) Alle partiorganisasjonene i områdene ved fronten og alle hærenheter som partiet leder, må rekruttere et stort antall intellektuelle til hæren, kaderskolene og regjeringsorganene våre. Vi må bruke ulike metoder og midler for å rekruttere alle intellektuelle som vil kjempe mot Japan, og som er forholdsvis pålitelige, arbeider hardt og er i stand til å tåle påkjenninger. Vi må gi dem politisk skolering og hjelpe dem til å ståls sette seg i krig og arbeid, og til å tjene hæren, regjeringa og massene. Dessuten må vi vurdere alle på saklig grunnlag, og ta inn i partiet dem som fyller krava til medlemskap. Vi må ha et godt arbeidsforhold til dem som ikke fyller opptakskrava eller ikke vil bli med i partiet, og vi må gi dem rettleiing i det arbeidet vi er sammen om.

b) Når vi gjennomfører politikken med å rekruttere et stort antall intellektuelle, må vi uten tvil passe nøye på å hindre at de elementene som fienden og de borgerlige politiske partiene sender, får innpass i våre rekker, og vi må holde andre upålitelige elementer utafor. Vi må være svært nøye med å holde slike elementer utafor. De som alt har sneket seg inn i partiet, hæren eller regjeringsorganene våre, må lukes ut besluttomt. Men vi må skille mellom folk og bygge på fellende bevis. Vi må likevel ikke mistenke forholdsvis pålitelige intellektuelle, og vi må være skarpt på vakt mot falske anklager som de kontrarevolusjonære retter mot uskyldige.

c) Vi må gi passende arbeid til alle intellektuelle som er forholdsvis pålitelige og nyttige. Vi må oppriktig gi dem politisk skolering og rettleiing slik at de litt etter litt i løpet av den langvarige kampen kan overvinne svakhetene sine, bli revolusjonære og slutte seg sammen med massene, og smelte sammen med de gamle partimedlemmene og kadrene og med de partimedlemmene som er arbeidere og bønder.

d) Vi må overbevise de kadrene som fortsatt er mot å la intellektuelle delta i arbeidet vårt, om at det er nødvendig. Dette gjelder særlig enkelte kadrer i hovedstyrkene til hæren. Samtidig må vi gjøre godt arbeid for å oppmuntre arbeider- og bondekadrene til å studere hardt og heve det kulturelle nivået sitt. Dermed blir arbeider- og bondekadrene også intellektuelle, mens de intellektuelle også blir arbeidere og bønder.

e) De prinsippene som er satt fram her, gjelder stort sett også i Kuomintang-områdene og i de områdene som er okkupert av Japan. Men her må vi legge større vekt på hvor pålitelige de intellektuelle er før vi tar dem opp i partiet. Dette er nødvendig for å sikre at partiorganisasjonene i disse områdene står enda tettere sammen. Vi må opprettholde høvelige forbindelser med det vel-dige antallet partiløse intellektuelle som sympatiserer med oss, og trekke dem med i den store kampen for å gjøre motstand mot Japan og for demokrati, og i kulturbevegelsen og arbeidet i enhetsfronten.

4. Alle partikameratene må forstå at en riktig politikk overfor de intellektuelle er ei viktig forutsetning for seier i revolusjonen. Den uriktige holdninga som partiorganisasjonene på mange steder og i mange hærenheter tok til de intellektuelle under jordbruksrevolusjonen, må ikke få gjenta seg. Proletariatet kan ikke få fram sine egne intellektuelle uten hjelp fra de intellektuelle som alt fins. Sentralkomiteen venter at partikomiteene på alle plan og alle partikameratene vil tenke alvorlig gjennom dette spørsmålet.

NOTER

1. Uttrykket «intellektuelle» sikter til alle som har middelskole eller høyere utdanning, og de som har tilsvarende utdanningsnivå. Det omfatter lærere og personale fra universiteter og middelskoler, studenter ved universiteter og middelskoler, grunnskolelærere, folk i frie yrker, ingeniører og teknikere. Studentene ved universiteter og middelskoler står i ei viktig stilling innafor denne gruppa.

DEN KINESISKE REVOLUSJONEN OG DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET

Desember 1939

KAPITTEL I

DET KINESISKE SAMFUNNET

1. DEN KINESISKE NASJONEN

Kina er et av de største landa i verden. Det er nesten like stort som hele Europa. I dette veldige landet er det store områder med fruktbar jord som skaffer oss mat og klær. Fjellkjeder med svære skoger og rike mineralforekomster skjærer gjennom landet på kryss og tvers. De mange elvene og innsjøene tjener som samferdselsårer og gjør det mulig å drive kunstig vanning. Den lange kystlinja letter samkvemet med nasjonene på den andre sida av havet. I uminnelige tider har forfedrene våre arbeidd, levd og formert seg i dette veldige landet.

Kina grenser til Unionen av Sosialistiske Sovjetrepublikker i nord-øst, nordvest og dels i vest, Folkerepublikken Mongolia i nord, Afghanistan, India, Bhutan og Nepal i sørvest og dels i vest, Burma og Indo-Kina i sør og Korea i øst, der Japan og Filippinene også er nære

Den kinesiske revolusjonen og det kinesiske kommunistpartiet er ei lærebok som kamerat Mao Tsetung skreiv sammen med flere andre kamerater i Yenan vinteren 1939. Det er andre kamerater som har skrevet utkastet til første kapittel, «Det kinesiske samfunnet». Kamerat Mao Tsetung har gjennomgått utkastet, og har sjøl skrevet andre kapittel, «Den kinesiske revolusjonen». De kameratene som arbeidde med tredje kapittel, som skulle ta opp «Partibygging», blei ikke ferdige. De to kapitlene som blei gitt ut, og særlig kapittel II, har spilt ei viktig rolle i skoloringa av det kinesiske kommunistpartiet og det kinesiske folket. Synspunktene på nydemokratiet som kamerat Mao Tsetung la fram i kapittel II, blei utvikla vesentlig videre i «Om nydemokratiet», som han skreiv i januar 1940.

naboer. Kinas geografiske plassering innebærer både fordeler og ulemper for revolusjonen til det kinesiske folket. Det er en fordel at vi grenser til Sovjetunionen, og ligger ganske langt unna de viktigste imperialistland i Europa og Amerika. Det er også en fordel at flere av de landa som omgir Kina, er kolonier eller halvkolonier. Det er ei ulempe at Japan ligger så nær geografisk. Den japanske imperialismen utnytter dette, og truer hele tida alle nasjonalitetene i Kina og revolusjonen til det kinesiske folket på livet.

Folketallet i Kina er 450 millioner, eller nesten en fjerdedel av befolkninga på jorda. Over ni tideler av innbyggerne i Kina hører til han-nasjonaliteten. Det fins også dusinvis av minoritetsnasjonaliteter, blant andre mongoler, hui, tibetanere, uighurer, miao, yi, chuang, chung-hia og koreanere. Alle disse nasjonalitetene har ei lang historie, men de står på ulikt kulturelt nivå. Kina er altså et land med ei svært stor befolkning, som er sammensatt av mange nasjonaliteter.

Det kinesiske folket (her sikter vi først og fremst til han-folket) har utvikla seg på tilsvarende måte som mange andre nasjoner på jorda. Det levde mange tusen år i klasseløse primitive fellesskap. Det er gått om lag 4000 år sia de primitive fellesskapa brøt sammen og gikk over til å bli klassesamfunn, først i form av slavesamfunn og seinere føydalsamfunn. Gjennom hele historia til den kinesiske sivilisasjonen har Kina vært kjent for å ha høyt utvikla jordbruk og handverk. Kina har fostra mange store tenkere, vitenskapsmenn, oppfinnere, statsmenn, militærstrateger, boklærde menn og kunstnere, og vi har ei rik samling av klassiske verker. Kompasset blei oppfunnet i Kina for svært lenge sia.¹ Kunsten å framstille papir blei oppdaga allereide for 1800 år sia.² Tre-tavletrykk blei oppfunnet for 1300 år sia,³ og trykk med løse typer for 800 år sia.⁴ Kineserne kjente kruttet og visste hvordan de skulle bruke det før europeerne.⁵ Den kinesiske sivilisasjonen er altså en av de eldste i verden. Den skrevne historia vår dekker nesten 4000 år.

Den kinesiske nasjonen er kjent over hele verden fordi den er arbeidssom og utholdende. Men den er også kjent for at den elsker friheten inderlig, og for de rike revolusjonære tradisjonene sine. For eksempel viser historia til han-folket at kineserne aldri underkaster seg et tyrannisk styre, men alltid bruker revolusjonære midler for å styrte eller endre det. I tusenvis av år har historia til han-folket vært kjennetegna av hundrevis av små og store bondeopprør mot det mørke godseier- og adelsveldet. Det var slike bondeopprør som førte til de fleste dynasti-

skiftene. Alle nasjonalitetene i Kina har gjort motstand mot fremmed undertrykking, og de har alltid tydd til oppstand for å bli kvitt den. De er for en union som bygger på likeverd, og mot at en nasjonalitet blir undertrykt av en annen. Den kinesiske nasjonen har fostra mange nasjonale helter og revolusjonære ledere i løpet av den tusenårige historia si. Den kinesiske nasjonen har altså strålende revolusjonære tradisjoner og en enestående historisk arv.

2. DET GAMLE FØYDALSAMFUNNET

Sjøl om den kinesiske nasjonen er stor, og sjøl om Kina er et veldig land med enormt folketall, lang historie, rike revolusjonære tradisjoner og en enestående historisk arv, gikk den økonomiske, politiske og kulturelle utviklinga tregt i lange tider etter overgangen fra slavesamfunnet til føydalsamfunnet. Dette føydalsamfunnet begynte med Chou- og Chin-dynastiet og varte i om lag 3000 år.

Dette var hovedtrekka ved det økonomiske og politiske systemet i det føydale Kina:

1) Det var sjølforsynt naturalhusholdning som dominerte. Bøndene produserte til eget bruk, ikke bare jordbruksprodukter, men også de fleste handverksproduktene de trengte. Det godseierne og adelen pressa ut av dem i form av landskyld, gikk også i hovedsak til privat forbruk og ikke til handel. Sjøl om handelen utvikla seg med tida, spilte den ikke noen avgjørende rolle for økonomien som helhet.

2) Den føydale herskerklassen besto av godseierne, adelen og keiseren. De eide det meste av jorda, mens bøndene hadde svært lite eller ingen jord. Bøndene dyrka jorda til godseierne, adelen og keiserfamilien med sine egne jordbruksredskaper. De måtte gi fra seg 40, 50, 60, 70 eller tilmed 80 prosent eller mer av avlinga, og det gikk til jordeierens private forbruk. Bøndene var i virkeligheten fortsatt livegne.

3) I tillegg til at godseierne, adelen og keiserfamilien levde av landskyld som var pressa ut av bøndene, krevde godseierstaten inn avgifter og skatter. Staten påla bøndene pliktarbeid, slik at den kunne holde en horde av embetsmenn og en hær, som først og fremst blei brukt til å undertrykke bøndene.

4) Den føydale godseierstaten var det maktorganet som beskytta dette føydale utbyttingssystemet. I perioden før Chin-dynastiet blei føydalstaten splitta opp i fyrstedømmer som lå i strid med hverandre.

Men etter at den første Chin-keiseren samla Kina, blei staten eneveldig og sentralisert, sjøl om den føydale oppsplittinga fortsatte i en viss grad. Keiseren hadde all makt i den føydale staten. Han utnevnte de embetsmennene som hadde ledelsen over de væpna styrkene, domstolene, statskassa og statens kornmagasiner i alle deler av landet. Han støtta seg på de store jordeierne, som var den bærende krafta for hele det føydale styret.

Under ei slik føydal økonomisk utbytting og politisk undertrykking levde de kinesiske bøndene som slaver opp gjennom tidene, i fattigdom og nød. Føydalismen holdt dem nede i trelldom, og de hadde ingen personlig frihet. Godseieren hadde rett til å skjelle dem ut, slå dem og tilmed drepe dem om han ville. De hadde ingen politiske retter i det hele tatt. Den grunnleggende årsaka til at det kinesiske samfunnet blei stående på samme stadium i samfunnsmessig og økonomisk utvikling i flere tusen år, er at den grusomme utbyttinga og undertrykkinga fra godseierne holdt bøndene nede i ytterste fattigdom og tilbakeliggighet.

Hovedmotsigelsen i det føydale samfunnet gikk mellom bøndene og godseierklassen.

Bøndene og handverksarbeiderne var de grunnleggende klassene som skapte rikdommen og kulturen i dette samfunnet.

Den grusomme økonomiske utbyttinga og politiske undertrykkinga av de kinesiske bøndene dreiv dem til å gjøre mange opprør mot gods-eierveldet. Det var hundrevis av store og små opprør. Alle sammen var bondereisninger eller revolusjonære bondekriger — fra opprøra leda av Chen Sheng, Wu Kuang, Hsiang Yu og Liu Pang⁶ under Chindynastiet, opprøra i Hsinshih og Pinglin, og opprøra som De røde øyenbryna, Bronsehestene⁷ og De gule turbanene⁸ satte i verk under Handynastiet, opprøra leda av Li Mi og Tou Chien-teh⁹ under Suidynastiet, av Wang Hsien-chih og Huang Chao¹⁰ under Tangdynastiet, av Sung Chiang og Fang La¹¹ under Sungdynastiet, av Chu Yuan-chang¹² under Yuandynastiet, og av Li Tzu-cheng¹³ under Mingdynastiet, fram til det opprøret som er kjent som krigen for det himmelske Taiping-kongedømmet under Chingdynastiet. Omfanget av bondeopprør og bondekriger i kinesisk historie er uten sidestykke i noe annet land. Klassekampene som bøndene førte, bondeopprøra og bondekrigene, var den virkelige drivkrafta i den historiske utviklinga av det kinesiske føydalsamfunnet. Alle de større bondeopprøra og krigene var nemlig et slag mot det sittende føydale regimet. Dermed ga de, i

større eller mindre grad, støtet til at produktivkreftene i samfunnet utvikla seg videre. Men ettersom det verken fans nye produktivkrefter, nye produksjonsforhold, nye klassekrefter eller noe framskredent politisk parti på den tida, blei ikke bondeopprøra og krigene leda riktig. I dag sørger proletariatet og kommunistpartiet for det. Alle bonderevolusjonene endte med nederlag. Bøndene blei alltid brukt av godseierne og adelen, enten under eller etter revolusjonen, som brekkstang for å få skifta ut ett dynasti med et annet. Sjøl om alle de store revolusjonære bondekampene førte til visse framskritt i samfunnet, skjedde det derfor ingen grunnleggende endringer i de føydale økonomiske forholda eller i det føydale politiske systemet.

Først i de siste hundre åra har situasjonen endra seg.

3. DET KOLONIALE, HALVKOLONIALE OG HALVFØYDALE SAMFUNNET I DAG

Som forklart ovafor, var det kinesiske samfunnet føydalt i 3000 år. Men er det fortsatt fullstendig føydalt? Nei, Kina har forandra seg. Etter opiumskrigen i 1840 har Kina litt etter litt forandra seg til et halvkolonialt og halvføydalt samfunn. Etter 18. september-hendinga i 1931, da de japanske imperialistene begynte den væpna aggresjonen mot Kina, har Kina forandra seg videre til et kolonialt, halvkolonialt og halvføydalt samfunn. Nå skal vi forklare hvordan denne forandringa har gått for seg.

I avsnitt 2 viste vi at føydalsamfunnet i Kina varte i om lag 3000 år. Det skjedde ikke store endringer i det kinesiske samfunnet før midten av det 19. hundreåret, da utenlandsk kapitalisme trengte inn i landet.

Vareøkonomien som hadde utvikla seg i det kinesiske føydalsamfunnet, bar i seg spirene til kapitalismen. Derfor ville Kina langsomt ha utvikla seg til et kapitalistisk samfunn, sjøl uten påvirkning fra utenlandsk kapitalisme. Denne prosessen skjøt fart da utenlandsk kapitalisme trengte inn i landet. Utenlandsk kapitalisme spilte ei viktig rolle i oppløsninga av samfunnsøkonomien i Kina. På den ene sida undergravde den grunnlaget for den sjølforsynte naturalhusholdninga, og rasserte handverksnæringa i byene og hjemmehandverket på landsbygda. På den andre sida fikk den vareøkonomien i by og land til å vokse raskere.

Alt dette førte til at grunnlaget for den føydale økonomien i Kina

gikk i oppløsning. Det skapte også visse objektive vilkår og muligheter for at kapitalistisk produksjon kunne utvikle seg i Kina. Fordi naturalhusholdninga blei ødelagt, blei det skapt et varemarked for kapitalismen, og fordi et stort antall bønder og handverkere blei ruinert, oppsto det et arbeidsmarked.

En del kjøpmenn, godseiere og høyere embetsmenn begynte faktisk å investere i moderne industri allerede for seksti år sia, i den siste halvdel av det 19. hundreåret. Det skyldtes påvirkning fra utenlandsk kapitalisme, og at den føydale økonomiske strukturen begynte å slå sprekker. Ved århundreskiftet, for om lag førti år sia, begynte den nasjonale kapitalismen i Kina å utvikle seg. Under den første imperialistiske verdenskrigen, for om lag tjue år sia, utvikla så den nasjonale industrien i Kina seg videre, særlig tekstil- og mølleindustrien. Dette skyldtes at de imperialistiske landa i Europa og Amerika var opptatt med krigen, og løsna grepet om Kina for ei tid.

Historia om hvordan den nasjonale kapitalismen oppsto og utvikla seg, er samtidig historia om hvordan det kinesiske borgerskapet og proletariatet oppsto og utvikla seg. En del av kjøpmennene, godseierne og de høyere embetsmennene var forløpere for det kinesiske borgerskapet, og på samme måte var en del av bøndene og handverksarbeiderne forløpere for det kinesiske proletariatet. Det kinesiske borgerskapet og proletariatet er nye som særskilte samfunnsklasser. De har ikke eksistert før i kinesisk historie. De har sprunget ut fra det føydale samfunnet, og utvikla seg til nye samfunnsklasser. De er tvillinger født av det gamle (føydale) samfunnet i Kina. De er knytta sammen, og samtidig står de i antagonistisk motsetning til hverandre. Men det kinesiske proletariatet har ikke bare oppstått og vokst samtidig med det nasjonale borgerskapet. Det har også oppstått og vokst samtidig med de foretaka i Kina som imperialistene driver sjøl. Derfor er en svært stor del av det kinesiske proletariatet eldre og mer erfarent enn det kinesiske borgerskapet, og derfor er proletariatet ei større samfunnsmessig kraft med breiere grunnlag i samfunnet.

Men framveksten og utviklinga av kapitalismen er bare ei side av den forandringa som har skjedd etter at imperialistene trengte inn i Kina. På samme tid fins det også ei annen side som hemmer den første. Det er at imperialismen og de føydale kreftene i Kina samarbeider i det skjulte for å bremse utviklinga av kapitalismen i Kina.

De imperialistiske maktene som trenger inn i Kina har absolutt ikke

satt seg som mål å omforme det føydale Kina til et kapitalistisk Kina. Målet deres er tvert imot å omforme Kina til halvkoloni eller koloni for seg sjøl.

For å nå dette målet har imperialismaktene brukt militære, politiske, økonomiske og kulturelle midler for å undertrykke Kina, og det fortsetter de med. Derfor har Kina litt etter litt blitt en halvkoloni og koloni. Dette er de midlene de bruker:

1) Imperialismaktene har ført mange aggresjonskriger mot Kina, for eksempel opiumskrigen som Storbritannia satte i gang i 1840, krigen som de allierte britiske og franske styrkene starta i 1857,¹⁴ krigen mellom Kina og Frankrike i 1884,¹⁵ krigen mellom Kina og Japan i 1894, og den krigen som blei satt i gang av allierte styrker fra åtte makter i 1900.¹⁶ Da de hadde slått Kina i krig, nøyde de seg ikke med å okkupere naboland som før hadde stått under kinesisk beskyttelse. De tok eller «leide» deler av Kinas territorium. For eksempel okkuperte Japan Taiwan og Penghu-øyene, og «leide» havnebyen Lushun*, Storbritannia tok Hongkong, og Frankrike «leide» Kwangchowwan. I tillegg til at de annekterte kinesisk territorium, krevde de enorme krigsskadeerstatninger. Dette var harde slag mot det veldige, føydale keiserriket Kina.

2) Imperialismaktene har tvunget Kina til å undertegne ei rekke urettferdige avtaler. Slik har de skaffa seg rett til å stasjonere land- og sjøstridskrefter og utøve konsulær domsmyndighet i Kina.¹⁷ De har også delt hele landet inn i imperialistiske innflytelsessfærer.¹⁸

3) Imperialismaktene har skaffa seg kontroll over alle de viktige handelshavnene i Kina ved hjelp av disse urettferdige avtalene. De har gjort deler av mange av disse havnebyene til konsesjonsområder som de sjøl administrerer direkte.¹⁹ De kontrollerer også tollvesenet, utenrikshandelen og samferdselen i Kina (på sjøen, på landjorda, på elver og innsjøer og i lufta). Derfor har de kunnet selge varene sine til underpris, gjøre Kina til et marked for industrivarene sine, og samtidig la det kinesiske jordbruket tjene behova sine.

4) Imperialismaktene driver mange foretak både innafør lettindustrien og tungindustrien i Kina, for å utnytte råmaterialene og den billige arbeidskrafta på stedet. På den måten øver de direkte økonomisk press på den nasjonale industrien i Kina, og hindrer utviklinga av produktivkreftene i landet.

* også kalt Port Arthur — *Red.*

5) Imperialismaktene har skaffa seg monopol over bank- og finansvesenet i Kina ved å gi lån til den kinesiske regjeringa og opprette banker i Kina. De har tatt innersvingen på den nasjonale kapitalismen i Kina i konkurransen på markedet, og dessuten har de skaffa seg kvelertak på bank- og finansvesenet.

6) Imperialismaktene har oppretta et nettverk av utbyttere — kompradorer og ågerkjøpmenn — over hele Kina, fra handelshavnene til de fjerneste delene av landet. De har skapt en klasse av kompradorer og ågerkjøpmenn som står til deres tjeneste. Slik er det blitt lettere for dem å utbytte de kinesiske bondemassene og andre deler av folket.

7) Imperialismaktene har gjort den føydale godseierklassen og kompradorklassen til hovedstøtte for herredømmet sitt i Kina. Imperialismen «går først i forbund med de herskende laga i den eldre samfunnsordninga, med føydalherrene og handels- og ågerborgerskapet, mot flertallet av folket. Overalt prøver imperialismen å holde ved like og gjøre varige alle de førkapitalistiske utbyttingsformene (særlig på landsbygda) som er livsgrunnlaget for disse reaksjonære forbundsfellene». ²⁰ «Imperialismen med all den finansielle og militære makta si, er den krafta i Kina som støtter, oppmuntrer, fostrer og bevarer de føydale levningene og hele den byråkrat-militaristiske overbygninga.» ²¹

8) Imperialismaktene forsyner den reaksjonære regjeringa med store mengder krigsmateriell og en hærsikare av militære rådgivere, for å holde de innbyrdes kampene mellom krigsherrene ved like, og for å undertrykke det kinesiske folket.

9) Videre har imperialismaktene alltid gjort det de kan for å forgifte tankene til det kinesiske folket. Dette er den kulturelle aggresjonspolitikken deres. Den blir satt ut i livet gjennom misjonen, ved å opprette sjukehus og skoler, gi ut aviser, og få kinesisk ungdom til å studere i utlandet. Målet er å lære opp intellektuelle som skal tjene imperialismens interesser, og å føre folket bak lyset.

10) Etter 18. september i 1931, har den storstilte invasjonen fra den japanske imperialismen forvandla en stor del av det halvkoloniale Kina til en japansk koloni.

Disse kjensgjerningene utgjør den andre sida av den forandringa som har foregått etter at imperialismen trengte inn i Kina — det blodige bildet av hvordan det føydale Kina blei forvandla til det halvføydale, halvkoloniale og koloniale Kina.

Det er altså klart at aggresjonen fra imperialismaktene mot Kina på

den ene sida har fått det føydale samfunnet til å gå i oppløsning raske-
re, og fått de kapitalistiske elementene til å vokse fram fortere. Slik
har de forvandla et føydalsamfunn til et halvføydalt samfunn. På den
andre sida har de tvunget Kina inn under sitt eget grusomme herre-
dømme. Slik har de forvandla et sjølstendig land til en halvkoloni og
koloni.

Hvis vi ser begge disse sidene i sammenheng, ser vi at det koloniale,
halvkoloniale og halvføydale samfunnet i Kina har disse kjennetegna:

1) Grunnlaget for den sjølforsynte naturalhusholdninga fra føydal-
tida er blitt ødelagt. Men den utbyttinga godseierklassen driver av bøn-
dene, som er grunnlaget for det føydale utbyttingssystemet, fortsetter
som før. Og ikke nok med det, denne utbyttinga dominerer samfunns-
livet og det økonomiske livet i Kina klart, for den er knytta sammen
med utbyttinga fra komprador- og ågerkapitalen.

2) Den nasjonale kapitalismen har utvikla seg til en viss grad, og har
spilt ei viktig rolle i det politiske og kulturelle livet i Kina. Men den er
ikke blitt hovedforma i kinesisk samfunnsøkonomi. Den er svært svak,
og stort sett er den mer eller mindre knytta til den utenlandske imperia-
lismen og føydalismen i Kina.

3) Det eneveldige styret til keiseren og adelen er styrta. I stedet for
det kom først styret til krigsherrene og de høyere embetsmennene fra
godseierklassen, og så det felles diktaturet til godseierklassen og stor-
borgerskapet. I de okkuperte områdene styrer de japanske imperialis-
tene og marionettene deres.

4) Imperialismen kontrollerer ikke bare de finansielle og økonomi-
ske livsnervene i Kina, men også den politiske og militære makta i lan-
det. I de okkuperte områdene er alt i hendene på den japanske impe-
rialismen.

5) Kina er svært ujamnt utvikla økonomisk, politisk og kulturelt.
Dette skyldes at Kina har vært helt eller delvis under herredømmet til
mange imperialismakter, at det i virkeligheten har vært splitta opp i
lang tid, og at landet er så enormt.

6) Det kinesiske folket, og særlig bøndene, er blitt fattigere og fatti-
gere fordi de blir undertrykt både av imperialismen og føydalismen.
Den storstilte invasjonen fra den japanske imperialismen har ramma
dem særlig hardt. Mange av dem er blitt helt utarma. De lir under sult
og kulde, og har ingen politiske retter. Det fins ikke mange land i ver-
den der folket er så fattig og ufritt som i Kina.

Dette er kjennetegna ved det koloniale, halvkoloniale og halvføydale samfunnet i Kina.

Det er først og fremst Japan og andre imperialismakter som har skapt denne situasjonen. Den er en følge av at den utenlandske imperialismen og føydalismen i Kina samarbeider i det skjulte.

Motsigelsen mellom imperialismen og den kinesiske nasjonen, og motsigelsen mellom føydalismen og de store folkemassene er de grunnleggende motsigelsene i det kinesiske samfunnet i nyere tid. Det fins sjølsagt andre motsigelser også, som motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet, og motsigelsene innafor de reaksjonære herskerklassene. Men motsigelsen mellom imperialismen og den kinesiske nasjonen er hovedmotsigelsen. Disse motsigelsene, og det at de blir skjerpa, er nødt til å føre til at de revolusjonære bevegelsene vokser uten stans. De store revolusjonene i Kina i nyere tid og i dag har oppstått og vokst på grunnlag av disse grunnleggende motsigelsene.

KAPITTEL II

DEN KINESISKE REVOLUSJONEN

1. DE REVOLUSJONÆRE BEVEGELSENE DE SISTE HUNDRE ÅRA

Historia om hvordan imperialismen og den kinesiske føydalismen samarbeidde i det skjulte og gjorde Kina om til en halvkoloni og koloni, er samtidig historia om kampen det kinesiske folket har ført mot imperialismen og løpeguttene for den. Opiumskrigen, bevegelsen for det himmelske Taiping-kongedømmet, krigen mellom Kina og Frankrike, krigen mellom Kina og Japan, reformbevegelsen i 1898, Yi Ho Tuan-bevegelsen, revolusjonen i 1911, 4. mai-bevegelsen, 30. mai-bevegelsen, nordekspedisjonen, jordbruksrevolusjonskrigen og motstandskrigen mot Japan i dag — alt dette vitner om den ukuelige motstandsviljen det kinesiske folket legger for dagen i kampen mot imperialismen og løpeguttene for den.

Takket være den ubøyelege og heltmodige kampen det kinesiske fol-

ket har ført de siste hundre åra, har ikke imperialismen greid å underkue Kina, og den kommer aldri til å klare det heller.

Nå setter den japanske imperialismen alle krefter inn i en storstilt offensiv. Mange godseiere og storborgerlige elementer, som for eksempel de åpne og fordekte Wang Ching-weiene, har allerede kapitulert for fienden, eller så gjør de seg klar til å kapitulere. Likevel kommer det tapre kinesiske folket helt sikkert til å fortsette kampen. Denne heltemodige kampen tar ikke slutt før det kinesiske folket har drevet den japanske imperialismen ut av Kina, og frigjort landet fullstendig.

Den nasjonale revolusjonære kampen til det kinesiske folket har ei historie som strekker seg over hundre år, rekna fra opiumskrigen i 1840, eller over tretti år, rekna fra revolusjonen i 1911. Denne kampen er ennå ikke over. Hittil har den heller ikke løst oppgavene sine på noen strålende måte. Derfor må det kinesiske folket, og framfor alt kommunistpartiet, ta på seg ansvaret for å føre kampen beslutsomt videre.

Hvilke angrepsmål har revolusjonen? Hvilke oppgaver har den? Hva er drivkreftene i revolusjonen? Hvilken karakter har den? Hvilke framtidsutsikter har den? Nå skal vi ta for oss disse spørsmåla.

2. ANGREPSMÅLA FOR DEN KINESISKE REVOLUSJONEN

Fra analysen vår i tredje avsnitt av kapittel I, veit vi at det kinesiske samfunnet i dag er et koloniale, halvkoloniale og halvføydalt samfunn. Først når vi har forstått karakteren til det kinesiske samfunnet, kan vi klare å forstå skikkelig hva som er angrepsmåla, oppgavene, drivkreftene og karakteren til den kinesiske revolusjonen, hvilke framtidsutsikter den har, og hva den vil gå over til i framtida. Nøkkelen til å forstå alle problemene i revolusjonen fullt ut er derfor at vi forstår klart hvilken karakter det kinesiske samfunnet har, det vil si hvordan forholde er i Kina.

Hva er de viktigste angrepsmåla i dette stadiet av den kinesiske revolusjonen, når det kinesiske samfunnet er koloniale, halvkoloniale og halvføydalt? Eller, med andre ord, hvem er de viktigste fiendene?

Det er imperialismen og føydalismen, borgerskapet i de imperialistiske landa og godseierklassen i landet vårt. Det er de som er de to viktigste undertrykkerne, de viktigste hindringene for at det kinesiske samfunnet skal kunne gå framover på dette stadiet. De to samarbeider i det skjulte for å undertrykke det kinesiske folket. Imperialismen er

den verste og mest rovgriske fienden til det kinesiske folket, fordi den nasjonale undertrykkinga imperialismen driver, er den hardeste.

Etter at Japan gjorde væpna invasjon i Kina, har hovedfienden til revolusjonen vært den japanske imperialismen og alle de kinesiske landssvikerne og reaksjonære som står i ledtog med den, enten de har kapitulert åpent eller forbereder seg på å gjøre det.

Det kinesiske borgerskapet er også offer for imperialistisk undertrykking. En gang sto det i spissen for revolusjonære kamper eller spilte hovedrolla i dem, som for eksempel i revolusjonen i 1911. Det har også deltatt i revolusjonære kamper som nordekspedisjonen og motstandskrigen mot Japan i dag. Men det øverste sjiktet av borgerskapet, den gruppa som den reaksjonære klikken innafor Kuomintang representerer, samarbeidde med imperialismen i den lange perioden fra 1927 til 1937. De danna et reaksjonært forbund sammen med godseierklassen, sveik de vennene som hadde hjulpet dem — kommunistpartiet, proletariatet, bøndene og andre deler av småborgerskapet — sveik den kinesiske revolusjonen, og forårsaka nederlaget. Derfor hadde ikke det revolusjonære folket og det revolusjonære politiske partiet (kommunistpartiet) noe annet valg enn å se på disse borgerlige elementene som ett av angrepsmåla for revolusjonen på den tida. I motstandskrigen har en del av storgodseierklassen og storborgerskapet, representert ved Wang Ching-wei, blitt landssvikere og gått over til fienden. Disse storborgelige elementene har sveket de nasjonale interessene våre. Derfor har ikke folket, som kjemper mot de japanske inntrengerne, noe annet valg enn å se på dem som ett av angrepsmåla for revolusjonen.

Det er altså opplagt at fiendene av den kinesiske revolusjonen er svært mektige. Fiendene er ikke bare mektige imperialister og mektige føydale krefter. Til sine tider omfatter fiendene også de borgerlige reaksjonære som samarbeider med de imperialistiske og føydale kreftene mot folket. Derfor er det galt å undervurdere styrken til fiendene av det revolusjonære kinesiske folket.

Stilt overfor slike fiender må den kinesiske revolusjonen bli langvarig og hensynsløs. Når fiendene er så mektige, må det ta lang tid å bygge opp og herde de revolusjonære kreftene til ei makt som er sterk nok til å knuse fiendene. Når fiendene undertrykker den kinesiske revolusjonen så hensynsløst, må de revolusjonære kreftene stålsette seg og vise at de virkelig kan holde ut. Ellers klarer de ikke holde stillingene sine, og langt mindre innta fiendens stillinger. Derfor er det galt å tenke

at kreftene i den kinesiske revolusjonen kan bygges opp på et blunk, eller at den revolusjonære kampen i Kina kan seire over natta.

Stilt overfor slike fiender må hovedmetodene eller hovedforma i den kinesiske revolusjonen være væpna kamp, og ikke fredelig kamp. For fiendene våre har gjort det umulig for det kinesiske folket å bruke fredelige midler. De har tatt fra folket all politisk frihet og alle demokratiske retter. Stalin sier: «I Kina kjemper den væpna revolusjonen mot den væpna kontrarevolusjonen. Det er ett av særtrekka og en av fordelene ved den kinesiske revolusjonen.»²² Dette er helt riktig. Derfor er det galt å undervurdere væpna kamp, revolusjonær krig, geriljakrig og arbeid i hæren.

Stilt overfor slike fiender dukker også spørsmålet om revolusjonære baseområder opp. Ettersom nøkkelbyene i Kina lenge har vært okkupert av de mektige imperialistene og de reaksjonære kinesiske forbundsfellene deres, er det absolutt nødvendig at de revolusjonære kreftene gjør de tilbakeliggende landsbyene om til framskredne, grunnfesta baseområder. De må gjøre dem om til store militære, politiske, økonomiske og kulturelle skanser for revolusjonen. Derfra kan de kjempe mot de fæle fiendene som utnytter byene til å angripe områdene på landsbygda. På denne måten kan de kjempe seg fram til full seier i revolusjonen skritt for skritt gjennom langvarig kamp. Det er absolutt nødvendig at de revolusjonære gjør dette, hvis de ikke vil ha noe kompromiss med imperialismen og løpeguttene for den, men er fast bestemt på å kjempe videre. De må gjøre det hvis de har tenkt å bygge opp og herde styrkene sine, og unngå avgjørende slag mot en mektig fiende så lenge deres egen styrke ikke strekker til. Under disse omstendighetene kan seieren for den kinesiske revolusjonen vinnes først i områdene på landsbygda. Dette er mulig fordi Kina er ujamnt utvikla økonomisk (økonomien er ikke en enhetlig kapitalistisk økonomi), fordi territoriet er så svært (det gir de revolusjonære styrkene bevegelsesfrihet), fordi den kontrarevolusjonære leiren er splitta og full av motsigelser, og fordi proletariatets parti, kommunistpartiet, leder kampen til bøndene som er hovedkrafta i revolusjonen. På den andre sida fører nettopp dette til at revolusjonen utvikler seg ujamnt, og at kampen for å vinne full seier blir langvarig og vanskelig. Dermed er det klart at den langvarige revolusjonære kampen i de revolusjonære baseområdene i hovedsak er geriljakrig som bøndene fører under ledelse av kommunistpartiet. Derfor er det galt å se bort fra at det er nødvendig å bruke

områdene på landsbygda som revolusjonære baseområder. Det er galt å ikke bry seg om å drive omhyggelig arbeid blant bøndene, og for-somme geriljakrigføringa.

Men når vi legger vekt på væpna kamp, betyr det ikke at vi gir avkall på andre kampformer. Tvert imot, den væpna kampen kan ikke føre fram om den ikke er samordna med andre kampformer. Og når vi legger vekt på arbeidet i baseområdene på landsbygda, betyr det ikke at vi gir opp arbeidet vårt i byene og i andre store områder på landsbygda der fienden fortsatt har makta. Tvert imot, hvis vi ikke arbeider i byene og i disse andre områdene på landsbygda, blir våre egne baseområder på landsbygda isolert, og revolusjonen kommer til å li nederlag. Dessuten er det endelige målet for revolusjonen å ta byene, som er fiendens viktigste baser. Dette målet kan vi ikke nå om vi ikke driver skikkelig arbeid i byene.

Det er altså klart at revolusjonen verken kan seire i områdene på landsbygda eller i byene, hvis ikke fiendehæren blir knust. For hæren er fiendens viktigste våpen mot folket. Derfor er det viktig både å tilintetgjøre fiendestyrkene på slagmarka, og skape oppløsning blant dem.

Det er også klart at kommunistpartiet må være på vakt mot utålmodighet og eventyrpolitikk når det driver propaganda- og organisasjonsarbeid i de byene og i de områdene på landsbygda som har vært okkupert av fienden lenge, og der reaksjon og mørke krefter har herska i lang tid. Der må partiet la handplukka kadrer arbeide illegalt. Det må samle krefter, og vente på det rette øyeblikket. Når partiet leder folket i kampen mot fienden, må det ta i bruk taktikken med å rykke fram steg for steg, sakte men sikkert. Det må holde seg til prinsippet om å føre kamper med retten på si side, til sin fordel og med måte. Det må gjøre bruk av alle åpne former for virksomhet som er tillatt etter lover, forordninger og sedvane i samfunnet. Skrik og skråll og halsløs gjerning kan aldri føre til framgang.

3. OPPGAVENE FOR DEN KINESISKE REVOLUSJONEN

Imperialismen og den føydale godseierklassen er de viktigste fiendene til den kinesiske revolusjonen på dette stadiet. Hva er da oppgavene for revolusjonen nå?

De viktigste oppgavene er uten tvil å slå til mot disse to fiendene. Det vil si å gjennomføre en nasjonal revolusjon for å gjøre ende på den

utenlandske imperialistiske undertrykkinga, og en demokratisk revolusjon for å gjøre slutt på undertrykkinga til den føydale godseierklassen. Den fremste og viktigste oppgava er den nasjonale revolusjonen for å styrte imperialismen.

Disse to store oppgavene er knytta sammen. Hvis vi ikke styrter det imperialistiske herredømmet, kan vi ikke få slutt på herredømmet til den føydale godseierklassen, fordi imperialismen er den viktigste støtta for det. På samme måte blir det umulig å bygge opp mektige revolusjonære styrker for å styrte det imperialistiske herredømmet, hvis vi ikke hjelper bøndene i kampen for å styrte den føydale godseierklassen. For den føydale godseierklassen er det viktigste samfunnsmessige grunnlaget for det imperialistiske herredømmet i Kina, og bøndene er hovedkrafta i den kinesiske revolusjonen. Derfor er de to grunnleggende oppgavene, den nasjonale revolusjonen og den demokratiske revolusjonen, to forskjellige oppgaver samtidig som de utgjør en enhet.

Den viktigste oppgava for den nasjonale revolusjonen akkurat nå er å gjøre motstand mot de japanske imperialistene som har trengt inn i Kina. Samtidig må vi gjennomføre den demokratiske revolusjonen for å vinne krigen. De to revolusjonære oppgavene er altså knytta sammen allerede. Det er galt å se på den nasjonale revolusjonen og den demokratiske revolusjonen som to helt ulike stadier i revolusjonen.

4. DRIVKREFTENE I DEN KINESISKE REVOLUSJONEN

Hva er drivkreftene i den kinesiske revolusjonen, ut fra karakteren til det kinesiske samfunnet og angrepsmåla og oppgavene for den kinesiske revolusjonen slik vi har analysert og avgrensa dem her?

Det kinesiske samfunnet er koloniale, halvkoloniale og halvføydalt. Angrepsmåla for revolusjonen er først og fremst herredømmet til den utenlandske imperialismen og føydalismen i Kina. Oppgavene for revolusjonen er å styrte disse to undertrykkerne. Hvilke klasser og lag i det kinesiske samfunnet utgjør da de kreftene som er i stand til å bekjempe undertrykkerne? Dette er spørsmålet om drivkreftene i den kinesiske revolusjonen på dette stadiet. Det er absolutt nødvendig å forstå dette spørsmålet godt hvis vi skal kunne løse problemet om den grunnleggende taktikken i den kinesiske revolusjonen riktig.

Hvilke klasser har vi i det kinesiske samfunnet i dag? Vi har godseierklassen og borgerskapet. Godseierklassen og det øvre sjiktet av

borgerskapet er herskerklassene i det kinesiske samfunnet. Så har vi proletariatet, bøndene, og de ulike delene av småborgerskapet som ikke er bønder. Alle disse er fortsatt undertrykte klasser i veldige områder i Kina.

Den økonomiske stillinga disse klassene har i samfunnet, er helt avgjørende for hvilken holdning og hvilket standpunkt de tar til den kinesiske revolusjonen. Det er altså det samfunnsøkonomiske systemet i Kina som bestemmer både angrepsmåla, oppgavene og drivkreftene i revolusjonen.

La oss nå analysere de ulike klassene i det kinesiske samfunnet.

1. Godseierklassen

Godseierklassen er det viktigste samfunnsmessige grunnlaget for det imperialistiske herredømmet i Kina. Denne klassen utnytter det føydale systemet til å utbytte og undertrykke bøndene. Den hemmer den politiske, økonomiske og kulturelle utviklinga i Kina, og spiller overhodet ingen progressiv rolle.

Derfor er godseierne, som klasse, et angrepsmål og ikke ei drivkraft i revolusjonen.

I motstandskrigen nå, har en del av storgodseierne, sammen med en del av storborgerskapet (kapitulasjonistene) overgitt seg til de japanske angriperne og blitt landssvikere. En annen del av storgodseierne, og en annen del av storborgerskapet (sribukkene), vakler stadig mer, sjøl om de fortsatt hører til i den leiren som er mot Japan. Men ganske mange av de opplyste storfolka blant de mellomstore eller små godseierne er litt farga av kapitalismen. De viser at de er villige til å gjøre en del i motstandskrigen. Vi må gå sammen med dem i den felles kampen mot Japan.

2. Borgerskapet

Det går et skille mellom komprador-storborgerskapet og det nasjonale borgerskapet.

Komprador-storborgerskapet er en klasse som tjener kapitalistene i de imperialistiske landa direkte, og som blir holdt i live av dem. De er knytta nært sammen med de føydale kreftene på landsbygda med utallige band. Derfor er de et angrepsmål for den kinesiske revolusjonen. I revolusjonens historie har de aldri vært ei drivkraft.

Men ulike deler av komprador-storborgerskapet er underlagt ulike

imperialismakter. Når motsigelsene mellom imperialismaktene blir svært skjerpa, og revolusjonen i hovedsak er retta mot ei bestemt imperialismakt, er det mulig at de delene av kompradorklassen som tjener andre grupper av imperialismter, slutter seg til fronten mot denne ene imperialismakta til en viss grad og i ei viss tid. Men de kommer til å vende seg mot den kinesiske revolusjonen i samme øyeblikk som herrene deres gjør det.

I den krigen som pågår nå, har det pro-japanske storborgerskapet (kapitulasjonistene) enten overgitt seg, eller så forbereder de seg på det. Det pro-europeiske og pro-amerikanske storborgerskapet (stribukkene) vakler mer og mer, sjøl om de fortsatt hører til i den leiren som er mot Japan. De driver et dobbeltspill som går ut på å gjøre motstand mot Japan samtidig som de kjemper mot kommunistpartiet. Politikken vår overfor kapitulasjonistene i storborgerskapet er å behandle dem som fiender, og slå dem ned med hard hand. Overfor stribukkene i storborgerskapet fører vi en tosidig revolusjonær politikk. På den ene sida går vi sammen med dem fordi de fortsatt er mot Japan, og fordi vi bør utnytte motsigelsene mellom dem og den japanske imperialismen. Men på den andre sida kjemper vi besluttsomt mot dem fordi de fører en folkefiendtlig, anti-kommunistisk og reaksjonær politikk som er til skade for motstanden og enheten. Både motstanden og enheten ville stå i fare hvis vi ikke førte denne kampen.

Det nasjonale borgerskapet er en klasse med en tosidig karakter.

På den ene sida er det nasjonale borgerskapet undertrykt av imperialismen og basta og bundet av føydalismen. Følgelig står det i motsetning til begge to. Slik sett er det ei av de revolusjonære kreftene. I løpet av den kinesiske revolusjonen har det vist at det er villig til å gjøre en del i kampen mot imperialismen og embetsmanns- og krigsherregjeringene.

Men på den andre sida mangler det nasjonale borgerskapet det motet som skal til for å kjempe fullt og helt mot imperialismen og føydalismen. Det er nemlig økonomisk og politisk svakt, og fortsatt er det knytta til imperialismen og føydalismen med økonomiske band. Dette kommer svært tydelig til syne når de revolusjonære kreftene i folket vokser seg sterke.

Den tosidige karakteren til det nasjonale borgerskapet fører til at det til sine tider og til en viss grad kan delta i revolusjonen mot imperialismen og embetsmanns- og krigsherregjeringene, og bli ei revolusjo-

nær kraft. Men andre ganger er det fare for at det følger i fotspora til komprador-storborgerskapet, og blir handlinger for det i kontrarevolusjonen.

Det nasjonale borgerskapet i Kina er stort sett det samme som mellomborgerskapet. Det har aldri egentlig hatt politisk makt. Det har vært holdt nede av den reaksjonære politikken til storgodseierklassen og storborgerskapet som sitter ved makta, enda det fulgte de to herskerklassene i kampen mot revolusjonen i perioden fra 1927 til 1931 (før 18. september-hendinga). I denne krigen skiller det nasjonale borgerskapet seg ikke bare fra kapitulasjonistene i storgodseierklassen og storborgerskapet, men også fra de storborgerlige stribukkene, og hittil har det vært en forholdsvis bra forbundsfelle for oss. Derfor er det absolutt nødvendig å føre en forsiktig politikk overfor det nasjonale borgerskapet.

3. De ulike delene av småborgerskapet som ikke er bønder

De delene av småborgerskapet som ikke er bønder, består av et svært antall intellektuelle, småhandelsmenn, handverkere og folk i frie yrker.

Stillinga deres likner til en viss grad stillinga til mellombøndene. Alle sammen lir under undertrykkinga fra imperialismen, føydalismen og storborgerskapet, og de blir stadig drevet nærmere ruin og utarming.

Derfor er disse delene av småborgerskapet ei av drivkreftene i revolusjonen, og de er pålitelige forbundsfeller for proletariatet. De kan bare frigjøre seg hvis de står under ledelse av proletariatet.

La oss nå analysere de ulike delene av småborgerskapet som ikke er bønder.

For det første, de intellektuelle og den studerende ungdommen. De utgjør ikke en særskilt klasse eller et særskilt lag. I dagens Kina kan vi rekne de fleste av dem til småborgerskapet når vi dømmer etter familiebakgrunn, levekår og politisk syn. Det er blitt betydelig mange flere av dem i løpet av de siste tiåra. Ei gruppe intellektuelle har slutta seg til imperialistene og storborgerskapet, og arbeider for dem, mot folket. Men de fleste intellektuelle og de fleste studentene er undertrykt av imperialismen, føydalismen og storborgerskapet. De lever i frykt for å bli arbeidsløse, eller for å måtte avbryte studiene. Derfor er de gjerne temmelig revolusjonære. De har større eller mindre kjennskap til borgerlig vitenskap. De har et skarpt blikk for politikk, og på dette stadiet av revolusjonen spiller de ofte ei rolle som fortropp, eller tjener som binde-

ledd til massene. Den kinesiske studentbevegelsen i utlandet før revolusjonen i 1911, 4. mai-bevegelsen i 1919, 30. mai-bevegelsen i 1925 og 9. desember-bevegelsen i 1935 er slående bevis på dette. Særlig kan alle de intellektuelle som er mer eller mindre utarma, gjøre felles sak med arbeiderne og bøndene, og støtte eller delta i revolusjonen. I Kina var det blant intellektuelle og unge studenter at den marxist-leninistiske ideologien først fikk stor utbredelse og blei godtatt av mange. Vi må ha med revolusjonære intellektuelle. Ellers er det ikke mulig å organisere de revolusjonære styrkene og drive revolusjonært arbeid framgangsrikt. Men de intellektuelle har ofte lett for å være subjektive og individualistiske. De tenker ofte upraktisk og handler ubeslutsomt så lenge de ikke har kasta seg inn i de revolusjonære massekampene med liv og sjel, eller bestemt seg for å tjene massenes interesser og bli ett med dem. Derfor kommer ikke alle de revolusjonære intellektuelle i Kina til å være revolusjonære til siste slutt, sjøl om de breie massene av dem kan spille ei rolle som fortropp eller tjene som bindeledd til massene. Noen kommer til å falle fra de revolusjonære rekkene i kritiske øyeblikk og bli passive, og noen få kan tilmed bli fiender av revolusjonen. De intellektuelle kan bare overvinne manglene sine om de deltar i massekamper i lang tid.

For det andre, småhandelsmennene. De driver vanligvis små butikker, og har få eller ingen ansatte. De har truselen om ruin hengende over seg fordi de blir utbytta av imperialismen, storborgerskapet og ågerkarene.

For det tredje, handverkerne. Det er svært mange av dem. De eier sine egne produksjonsmidler. Enten leier de ikke arbeidskraft, eller så har de bare en eller to læregutter eller hjelpere. Stillinga deres er nokså lik stillinga til mellombøndene.

For det fjerde, folk i frie yrker. Denne gruppa omfatter folk fra forskjellige yrker, for eksempel leger. De utbytter ikke andre, eller de gjør det bare i liten grad. Stillinga deres er nokså lik stillinga til handverkerne.

Disse delene av småborgerskapet omfatter enormt mange som vi må vinne over til vår side. Vi må beskytte interessene deres, for stort sett kan de støtte eller ta del i revolusjonen, og de er gode forbundsfeller. Svakheten deres er at noen av dem lett blir påvirket av borgerskapet. Derfor må vi drive revolusjonær propaganda og organisering blant dem.

4. Bøndene

Bøndene utgjør om lag 80 prosent av den samla folkemengden i Kina. De er hovedkrafta i den nasjonale økonomien i dag.

Det foregår en skarp polariseringsprosess blant bøndene.

For det første, rikbøndene. De utgjør om lag 5 prosent av befolkninga på landsbygda (eller om lag 10 prosent om vi rekner med godseierne). De er borgerskapet på landsbygda. De fleste rikbøndene i Kina er halvføydale ettersom de leier ut en del av jorda si, driver åger, og utbytter landarbeiderne hensynsløst. Men vanligvis arbeider de sjøl også, og slik sett hører de til bøndene. Den produksjonsforma rikbøndene står for, kommer fortsatt til å være nyttig ei viss tid framover. Allment sett kan de bidra en del til den anti-imperialistiske kampen til bonde-massene, og holde seg nøytrale i jordbruksrevolusjonen mot godseierne. Derfor må vi ikke rekne rikbøndene til samme klasse som godseierne, og vi må ikke slå inn på en politikk for å avskaffe rikbondeklassen før tida er inne til det.

For det andre, mellombøndene. De utgjør om lag 20 prosent av befolkninga på landsbygda i Kina. De kan brødfø seg sjøl økonomisk (de kan ha noe å legge til side når avlinga er god, og nå og da leier de arbeidskraft, eller låner ut små pengesummer mot renter). Stort sett utbytter de ikke andre, men er sjøl utbytta av imperialismen, godseierklassen og borgerskapet. De har ingen politiske retter. Noen av dem har ikke nok jord, og bare ei gruppe (de velstående mellombøndene) har overskudd på jord. Mellombøndene kan ikke bare bli med i den anti-imperialistiske revolusjonen og jordbruksrevolusjonen, de kan godta sosialismen også. Derfor kan hele mellombondeklassen bli en pålitelig forbundsfelle for proletariatet. De er ei viktig drivkraft i revolusjonen. En av de tingene som avgjør om revolusjonen skal seire eller li nederlag, er om mellombøndene er for eller mot. Dette gjelder særlig etter jordbruksrevolusjonen, for da blir flertallet av befolkninga på landsbygda mellombønder.

For det tredje, fattigbøndene. Fattigbøndene og landarbeiderne utgjør til sammen om lag 70 prosent av befolkninga på landsbygda i Kina. De er de breie bondemassene som ikke har nok jord, eller ikke har jord i det hele tatt. De er halvproletariatet på landsbygda, den største drivkrafta i den kinesiske revolusjonen, den naturlige og mest pålitelige forbundsfellen til proletariatet, og hovedstyrken til de revolusjo-

nære kreftene i Kina. Fattigbøndene og mellombøndene kan ikke slå seg fri om de ikke står under ledelse av proletariatet, og proletariatet kan ikke lede revolusjonen fram til seier om det ikke oppretter et fast forbund med fattigbøndene og mellombøndene. Uten dette er det ikke mulig å vinne. Når vi bruker uttrykket «bøndene», sikter vi først og fremst til fattigbøndene og mellombøndene.

5. Proletariatet

Det kinesiske proletariatet teller mellom 2 500 000 og 3 000 000 arbeidere i moderne industri. I byene teller arbeiderne i småindustri og handverk og ansatte i handelsforetak til sammen om lag 12 000 000. I tillegg er det et stort antall proletarer på landsbygda (landarbeiderne) og andre eiendomsløse i by og bygd.

Det kinesiske proletariatet har de samme grunnleggende egenskapene som proletariatet overalt — det er knytta til den mest framskredne forma for økonomi, har sterk sans for organisering og disiplin, og eier ikke private produksjonsmidler. I tillegg har det mange andre utmerkede egenskaper.

Hvilke egenskaper er det?

For det første er det kinesiske proletariatet mer beslutsomt og konsekvent i den revolusjonære kampen enn de andre klassene. Det skyldes at det kinesiske proletariatet er utsatt for tredobbel undertrykking (fra imperialismen, borgerskapet og føydalismen). Det er sjelden å se så hard og grusom undertrykking i andre land. Ettersom det ikke er noe økonomisk grunnlag for sosialreformisme i det koloniale og halv-koloniale Kina, slik som i Europa, er hele proletariatet svært revolusjonært, med unntak av noen få streikebrytere.

For det andre kom proletariatet under ledelse av sitt eget revolusjonære parti — Kinas Kommunistiske Parti — med det samme det sto fram på den revolusjonære arenaen. Det blei den mest politisk bevisste klassen i det kinesiske samfunnet.

For det tredje har det kinesiske proletariatet naturlige band til bondemassene. Flertallet av proletariatet kommer nemlig fra bondefamilier som har blitt ruinert. Dette gjør det lettere å opprette et nært forbund med bondemassene.

Derfor er det kinesiske proletariatet den grunnleggende drivkrafta i den kinesiske revolusjonen, til tross for visse uunngåelige svakheter. Det er lite (sammenlikna med bøndene), det er ungt (sammenlikna med

proletariatet i de kapitalistiske landa), og det har et lavt utdanningsnivå (sammenlikna med borgerskapet). Den kinesiske revolusjonen kan helt sikkert ikke lykkes uten at den blir leda av proletariatet. La oss ta et eksempel fra fortida. Revolusjonen i 1911 slo feil fordi proletariatet ikke tok bevisst del i den, og fordi det ennå ikke fans noe kommunistparti på den tida. Seinere oppnådde revolusjonen i 1924—27 stor framgang ei stund fordi proletariatet tok bevisst del i den og leda den, og fordi kommunistpartiet var stifta. Revolusjonen endte med nederlag fordi storborgerskapet sveik forbundet med proletariatet, og gikk bort fra det felles revolusjonære programmet, og fordi det kinesiske proletariatet og proletariatets politiske parti ikke hadde nok revolusjonær erfaring ennå. La oss ta for oss krigen mot Japan i dag. Hele nasjonen står sammen, vi har starta den store motstandskrigen, og vi fører den beslutsomt, fordi proletariatet og kommunistpartiet har ledelsen i den nasjonale enhetsfronten mot Japan.

Det kinesiske proletariatet må forstå at det ikke kan seire bare ved å lite på sin egen styrke, sjøl om det er den mest politisk bevisste og best organiserte klassen. Skal det vinne, må det, i samsvar med de skiftende vilkåra, gå sammen med alle klasser og lag som kan ta del i revolusjonen, og organisere en revolusjonær enhetsfront. Blant de ulike klassene i det kinesiske samfunnet, er bøndene faste forbundsfeller for arbeiderklassen. Småborgerskapet i byene er pålitelige forbundsfeller, og det nasjonale borgerskapet er forbundsfeller i visse perioder og til en viss grad. Dette er en av de grunnleggende lovene som historia til den kinesiske revolusjonen i nyere tid har slått fast.

6. Omstreiferne

Kinas stilling som koloni og halvkoloni har ført til svær arbeidsløshet på landsbygda og i byene. Ettersom mange av de arbeidsløse har mista muligheten til å livnære seg på hederlig vis, er de blitt tvunget til å ty til et uhederlig levebrød. Derfor er det så mange røvere, landstrykere, tigere og prostituerte, og så mange som lever av å utnytte folks overtru. Dette samfunnslaget er ustadig. Noen lar seg lett kjøpe av de reaksjonære kreftene, andre kan slutte seg til revolusjonen. De har det med å ødelegge heller enn å bygge opp, for de har ikke sans for oppbygging. Når de slutter seg til revolusjonen, blir de en kilde til anarkisme og til den ideologien som kjennetegner omflakkende opprørere i de revolu-

sjonære rekkene. Derfor må vi vite hvordan vi skal omskolere dem, og vi må være på vakt mot ødeleggelsestrangen deres.

Dette er vår analyse av drivkreftene i den kinesiske revolusjonen.

5. HVILKEN KARAKTER HAR DEN KINESISKE REVOLUSJONEN?

Nå har vi forstått karakteren til det kinesiske samfunnet, dvs. de særegne forholda i Kina. Det er den vesentligste forutsetninga for å kunne løse alle problemene som gjelder den kinesiske revolusjonen. Vi er også klar over angrepsmåla, oppgavene og drivkreftene i den kinesiske revolusjonen. Det er de grunnleggende spørsmåla på dette stadiet i revolusjonen, og de springer ut av den særegne karakteren til det kinesiske samfunnet, dvs. de særegne forholda i Kina. Nå som vi forstår alt dette, kan vi også forstå et annet grunnleggende spørsmål i revolusjonen på dette stadiet, nemlig hvilken karakter den kinesiske revolusjonen har.

Hvilken karakter har så den kinesiske revolusjonen på dette stadiet? Er det en borgerlig-demokratisk eller en proletarisk-sosialistisk revolusjon? Revolusjonen er åpenbart ikke proletarisk-sosialistisk, men borgerlig-demokratisk.

Det kinesiske samfunnet er kolonialt, halvkolonialt og halvføydalt. Hovedfiendene for den kinesiske revolusjonen er imperialismen og føydalismen. Oppgavene for revolusjonen er å styrte disse to fiendene ved hjelp av en nasjonal og demokratisk revolusjon, der borgerskapet deltar til sine tider. Sjøl om storborgerskapet sviker revolusjonen og blir en fiende, er revolusjonen i første rekke retta mot imperialismen og føydalismen, og ikke mot kapitalismen og den kapitalistiske privateiendommen allment sett. — Ettersom alt dette er sant, er den kinesiske revolusjonen på dette stadiet ikke proletarisk-sosialistisk, men borgerlig-demokratisk.²³

Men den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina i dag er ikke lenger en vanlig borgerlig-demokratisk revolusjon av den gamle typen, som er avlegs nå. Den hører til en ny, særskilt type. Vi kan kalle den for den nydemokratiske revolusjonen, og den utvikler seg både i Kina og i alle andre kolonier og halvkolonier. Den nydemokratiske revolusjonen er en del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen, for den kjemper beslutsomt mot imperialismen, dvs. den internasjonala-

le kapitalismen. Den politiske målsettinga for denne revolusjonen er å innføre et felles diktatur av de revolusjonære klassene over imperialistene, landssvikerne og de reaksjonære. Den kjemper mot at det kinesiske samfunnet skal omformes til et samfunn under borgerskapets diktatur. Den økonomiske målsettinga er å nasjonalisere alle de store foretaka og kapitalen som tilhører imperialistene, landssvikerne og de reaksjonære, og dele ut den jorda godseierne eier til bøndene. De privatkapitalistiske foretaka kommer allment sett til å bli beholdt, og rikbonde-økonomien blir ikke utrydda. Slik sett rydder den nye typen demokratisk revolusjon på den ene sida vegen for kapitalismen, mens den på den andre sida skaper forutsetningene for sosialismen. Det stadiet den kinesiske revolusjonen er i nå, er et overgangsstadium som varer fra det koloniale, halvkoloniale og halvføydale samfunnet blir avskaffa, til det blir oppretta et sosialistisk samfunn. Det er med andre ord prosessen med den nydemokratiske revolusjonen. Denne prosessen begynte først etter den første verdenskrigen og Oktoberrevolusjonen i Russland. I Kina tok den til med 4. mai-bevegelsen i 1919. En nydemokratisk revolusjon er en anti-imperialistisk og anti-føydal revolusjon som de breie folkemassene gjennomfører under ledelse av proletariatet. Det kinesiske samfunnet kan ikke rykke fram mot sosialismen uten å gå gjennom en slik revolusjon. Det fins ingen annen veg.

Den nydemokratiske revolusjonen er svært forskjellig fra de demokratiske revolusjonene vi kjenner fra Europa og Amerika. Den fører ikke til borgerskapets diktatur, men til diktaturet til enhetsfronten mellom alle de revolusjonære klassene under ledelse av proletariatet. Den politiske makta til den nasjonale enhetsfronten mot Japan under motstandskrigen i dag er den anti-japanske demokratiske politiske makta som er oppretta i baseområdene under ledelse av kommunistpartiet. Dette er verken et borgerlig eller et proletarisk énklassediktatur. Det er det felles diktaturet til de revolusjonære klassene under proletariatets ledelse. Alle som er for motstand mot Japan og for demokrati, har rett til å ta del i denne politiske makta, uansett partitilknytning.

Den nydemokratiske revolusjonen skiller seg også fra en sosialistisk revolusjon. Den styrter herredømmet til imperialistene, landssvikerne og de reaksjonære i Kina, men den knuser ikke noen del av kapitalismen som er i stand til å bidra til kampen mot imperialismen og føydalismen.

Den nydemokratiske revolusjonen er stort sett på linje med den re-

volusjonen som Folkets tre prinsipper står for, slik dr. Sun Yat-sen la dem fram i 1924. I Oppropet fra Kuomintangs første nasjonale kongress, som blei sendt ut det året, skreiv dr. Sun:

Borgerskapet har vanligvis skaffa seg monopol på det såkalte demokratiske systemet i moderne stater, og det er rett og slett blitt et redskap for å undertrykke vanlige folk. Derimot betyr Kuomintangs prinsipp om demokrati at det demokratiske systemet er noe alle vanlige folk har del i, og ikke privateiendommen til de få.

Han la til:

Kinesisk-eide og utenlandsk-eide foretak som banker, jernbaner og flyselskaper skal drives og administreres av staten, hvis det dreier seg om monopolselskaper, eller hvis de er for store til å drives privat. Da kan ikke privatkapitalen dominere levekåra til folket. Dette er hovedprinsippet for kontroll med kapitalen.

I testamentet sitt påpekte dr. Sun igjen grunnprinsippet for innenriks- og utenrikspolitikken: «Vi må reise folkemassene og forene oss med de nasjonene i verden som behandler oss som likemenn, og kjempe sammen med dem.» Slik blei Folkets tre prinsipper for det gamle demokratiet, som var tilpassa den gamle situasjonen internasjonalt og innenlands, omskapt til Folkets tre prinsipper for nydemokratiet, som er tilpassa den nye situasjonen internasjonalt og innenlands. I oppropet sitt den 22. september 1937 kunngjorde Kinas Kommunistiske Parti at «Folkets tre prinsipper er det Kina trenger i dag, og partiet vårt står klart til å kjempe for at de skal bli satt ut i livet fullt ut». Da var det nettopp de nye Folkets tre prinsipper vi sikta til, og ingen andre. Disse Folkets tre prinsipper inneholder dr. Sun Yat-sens tre store politiske retningslinjer — forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. Ingen utforminger av Folkets tre prinsipper som avviker fra De tre store politiske retningslinjene, er revolusjonære i den nye situasjonen internasjonalt og innenlands. (Kommunismen og Folkets tre prinsipper er forskjellige i alle andre spørsmål, enda om de er enige om det grunnleggende politiske programmet for den demokratiske revolusjonen, men det skal vi ikke gå inn på her.)

Vi kan altså ikke se bort fra den rolla proletariatet, bøndene og de andre delene av småborgerskapet spiller i den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina, enten det gjelder å organisere kreftene til kamp (det vil si enhetsfronten), eller organisere statsmakta. Den som prøver å gå utenom disse klassene, kommer helt sikkert ikke til å klare å løse problemet om hvordan det skal gå med den kinesiske nasjonen, og heller ikke noen av de andre problemene som Kina står overfor. På dette stadiet må den kinesiske revolusjonen gå inn for å skape en demokratisk republikk der både arbeiderne, bøndene og de andre delene av småborgerskapet har den stillinga og rolla som de rettmessig skal ha. Det må med andre ord være en demokratisk republikk som bygger på et revolusjonært forbund mellom arbeiderne, bøndene, småborgerskapet i byene, og alle andre som er mot imperialismen og føydalismen. En slik republikk kan bare bli oppretta dersom proletariatet har ledelsen.

6. FRAMTIDSUTSIKTENE FOR DEN KINESISKE REVOLUSJONEN

Nå som de grunnleggende spørsmåla er klargjort — karakteren til det kinesiske samfunnet og angrepsmåla, oppgavene, drivkreftene og karakteren til den kinesiske revolusjonen på dette stadiet — er det lett å se framtidsutsiktene. Det betyr at det er lett å skjønne forholdet mellom den borgerlig-demokratiske og den proletarisk-sosialistiske revolusjonen, eller forholdet mellom dette stadiet i den kinesiske revolusjonen og de stadiene som kommer i framtida.

Den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina på dette stadiet er ikke en vanlig demokratisk revolusjon av den gamle typen. Den hører til en ny, særskilt type — den er en nydemokratisk revolusjon. Denne revolusjonen foregår i den nye internasjonale situasjonen i nittentretti- og førtiåra, som er kjennetegna av at sosialismen er på frammarsj og at kapitalismen er i tilbakegang. Den foregår i perioden med den andre verdenskrigen og i en revolusjonær epoke. Derfor kan det ikke herske tvil om at framtidsutsiktene for den kinesiske revolusjonen til sjuende og sist ikke er kapitalismen, men sosialismen og kommunismen.

Formålet med den kinesiske revolusjonen på dette stadiet er å forandre det koloniale, halvkoloniale og halvføydale samfunnet vi har i dag, dvs. å kjempe for at den nydemokratiske revolusjonen blir fullført.

Derfor er det slett ikke overraskende at den kapitalistiske økonomien kommer til å utvikle seg til en viss grad i det kinesiske samfunnet når hindringene for utviklinga av kapitalismen blir feid vekk etter at revolusjonen har seira. Det er nettopp dette vi må rekne med. Når den demokratiske revolusjonen seirer i det økonomisk tilbakeliggende Kina, er det ikke til å unngå at kapitalismen utvikler seg til en viss grad. Men dét er bare ett av resultatene av den kinesiske revolusjonen. Det er ikke hele bildet. Det vil vise seg at både sosialistiske og kapitalistiske faktorer kommer til å utvikle seg. Hvilke sosialistiske faktorer er det? Det er at proletariatet og kommunistpartiet kommer til å bli viktigere og viktigere i forhold til de andre politiske kreftene i landet. Det er at proletariatet og kommunistpartiet kommer til å ha ledelsen. Dette godtar bøndene, de intellektuelle og småborgerskapet i byene allerede, eller så kommer de sannsynligvis til å godta det. Det er den statlige sektoren av økonomien, eid av den demokratiske republikken, og den kooperative sektoren av økonomien, eid av det arbeidende folket. Dette er de sosialistiske faktorene. Med en gunstig internasjonal situasjon i tillegg til dette, er det svært sannsynlig at den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina til sjuende og sist kommer til å styre unna den kapitalistiske vegen og slå inn på den sosialistiske vegen.

7. DEN DOBBELTE OPPGAVA FOR DEN KINESISKE REVOLUSJONEN OG DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET

Når vi oppsummerer alle avsnitta i dette kapitlet, ser vi at den kinesiske revolusjonen som helhet innebærer ei dobbelt oppgave. Det vil si at den omfatter både den borgerlig-demokratiske revolusjonen (den nydemokratiske revolusjonen) og den proletarisk-sosialistiske revolusjonen, dvs. både dette stadiet i revolusjonen og de stadiene som kommer i framtida. Partiet til proletariatet, det kinesiske kommunistpartiet, har ansvaret for å lede denne dobbelte oppgava. Ingen revolusjon kan lykkes hvis ikke kommunistpartiet har ledelsen.

Summen av de store og ærerike oppgavene til det kinesiske kommunistpartiet er å fullføre den borgerlig-demokratiske revolusjonen (den nydemokratiske revolusjonen) i Kina, og omforme den til en sosialistisk revolusjon når alle de nødvendige vilkåra er til stede. Alle parti-medlemmene må gå inn for å gjennomføre disse oppgavene. De må

ikke under noen omstendigheter gi opp på halvvegen. Noen umodne kommunister trur at oppgava vår bare er å gjennomføre den demokratiske revolusjonen som pågår nå, og ikke den sosialistiske revolusjonen i framtida. Eller så trur de at den revolusjonen som pågår nå, eller jordbruksrevolusjonen, virkelig er den sosialistiske revolusjonen. Vi må uttrykkelig slå fast at disse synspunktene er feilaktige. Alle kommunister bør vite at den revolusjonære bevegelsen i Kina, som kommunistpartiet leder, til sammen omfatter to stadier, den demokratiske og den sosialistiske revolusjonen. Dette er to helt forskjellige revolusjonære prosesser, og den andre kan bare gjennomføres etter at den første er fullført. Den demokratiske revolusjonen er nødvendig for å forberede den sosialistiske revolusjonen, og den sosialistiske revolusjonen kommer som en uunngåelig følge av den demokratiske revolusjonen. Det endelige målet alle kommunister kjemper for, er å skape et sosialistisk og kommunistisk samfunn. Bare om vi forstår forskjellen mellom den demokratiske og den sosialistiske revolusjonen, og samtidig er klar over sammenhengen mellom dem, kan vi lede den kinesiske revolusjonen riktig.

Det fins ingen andre politiske partier (borgerlige eller småborgerlige) enn kommunistpartiet som kan klare oppgava med å lede de to store revolusjonene i Kina, den demokratiske og den sosialistiske, fram til full seier. Kommunistpartiet har tatt på seg denne dobbelte oppgava fra det øyeblikket det blei stifta, og det har kjempa hardt for å gjennomføre den i atten år.

Denne oppgava er både ærerik og vanskelig. Vi kan ikke gjennomføre den uten et bolsjevisert kinesisk kommunistparti, et landsomfattende parti for de breie massene, et parti som er konsolidert fullt ut ideologisk, politisk og organisatorisk. Derfor har alle kommunister plikt til å spille ei aktiv rolle for å bygge opp et slikt kommunistparti.

NOTER

1. Ifølge kinesiske overleveringer blei kompasset oppfunnet for svært lenge sia. De magnetiske egenskapene til magnetjærnsteinen er nevnt så tidlig som i det 3. hundreåret f. Kr. i Lu Pu-wei sin *Almanakk*. I begynnelsen av det 1. hundreåret e. Kr. skreiv den materialistiske filosofen Wang Chung i *Lun Heng* at magnetjærnsteinen peker mot sør.

Dette tyder på at magnetisk polaritet var kjent på den tida. Reiseskildringer som er skrevet i begynnelsen av det 12. hundreåret viser at det alt på den tida var vanlig at kinesiske sjøfarere brukte kompass.

2. Ifølge gamle dokumenter blei papiret oppfunnet av Tsai Lun, som var hoffevnukk under Han-dynastiet i øst (25—220 e.Kr.). Han lagde papir av bark, hamp, filler og utslitte fiskegarn. Tsai Lun la fram oppfinnelsen sin for keiseren i 105 e. Kr. (det siste året keiser Ho Ti regjerte). Etter det blei denne metoden for å framstille papir fra plantefibre smått om senn utbredd i Kina.

3. Tretavletrykk blei oppfunnet rundt år 600 e. Kr. under Sui-dynastiet.

4. Trykk med løse typer blei oppfunnet av Pi Sheng under Sung-dynastiet, mellom 1041 og 1048.

5. Ifølge overleveringene blei kruttet oppfunnet i Kina i det 9. hundreåret. Allerede i det 11. hundreåret blei det brukt til å fyre av kanoner.

6. Chen Sheng, Wu Kuang, Hsiang Yu og Liu Pang var ledere for det første store bondeopprøret under Chin-dynastiet. Chen Sheng og Wu Kuang var blant de ni hundre utskrevne soldatene som var på veg for å gjøre garnisonstjeneste ved en grensepost i 209 f. Kr. De organiserte en oppstand mot tyranniet til Chin-dynastiet, i Chihsien fylke (i dag Suhsien fylke i Anhwei-provinsen). Hsiang Yu og Liu Pang er de best kjente av dem som reiste seg over hele landet som svar på dette væpna opprøret. Hæren til Hsiang Yu tilintetgjorde hovedstyrkene til Chin, og troppene til Liu Pang tok hovedstaden i Chin-riket. I de kampene som fulgte mellom Liu Pang og Hsiang Yu, slo Liu Pang Hsiang Yu og grunnla Han-dynastiet.

7. Hsinshih, Pinglin, De røde øyenbryna og Bronsehestene er navn på bondeopprør de siste åra under Han-dynastiet i vest, da det var utbredd uro blant bøndene. I år 8 e. Kr. styrta Wang Mang det herskende dynastiet, gjorde seg sjøl til keiser, og innførte noen få reformer for å holde bøndenes uro i sjakk. Men massene sulta, og reiste seg til opprør i Hsinshih (i det som nå er Chingshan fylke i Hupeh) og Pinglin (i det som nå er Suihsien fylke i Hupeh). Bronsehestene og De røde øyenbryna var de bondestyrkene som gjorde opprør under regjeringstida til Wang, i det som nå er Sentral-Hopei og Sentral-Shantung. De røde øyenbryna var den største av bondestyrkene. Navnet kom av at soldatene malte øyenbryna sine røde.

8. De gule turbanene var en bondestyrke som gjorde opprør i 184 e. Kr. De fikk navn etter hodeplagget sitt.

9. Li Mi og Tou Chien-teh var ledere for store bondeopprør mot Sui-dynastiet i henholdsvis Honan og Hopei ved inngangen til det 7. hundreåret.

10. Wang Hsien-chih organiserte et opprør i Shantung i 874 e. Kr. Året etter organiserte Huang Chao et opprør for å støtte han.

11. Sung Chiang og Fang La var berømte ledere for bondeopprør tidlig i det 12. hundreåret. Sung Chiang opererte langs grensene mellom Shantung, Hopei, Honan og Kiangsu. Fang La opererte i Chekiang og Anhwei.

12. I 1351 gikk folket i mange deler av landet til opprør mot styret til Yuan-dynastiet (det mongolske dynastiet). I 1352 slutta Chu Yuan-chang seg til opprørsstyrkene som

Kuo Tzu-hsing leda. Da Kuo døde, blei Chu sjef for hæren. I 1368 greide han endelig å styrte styret til det mongolske dynastiet som hadde vakla under angrepa fra styrkene til folket. Så grunnla han Ming-dynastiet.

13. Li Tzu-cheng blei også kalt kong Chuang (kongen som våger alt). Han var fra Michih i Nord-Shensi. Li var leder for ei bondereisning som førte til at Ming-dynastiet blei styrta. Reisninga begynte i Nord-Shensi i 1628. Li slutta seg til styrkene som var leda av Kao Ying-hsiang, og deltok i et felttog gjennom Honan og Anhwei og tilbake til Shensi. Da Kao døde i 1636, blei han etterfulgt av Li, som førte felttog i provinsene Shensi, Szechuan, Honan og Hupeh under navnet kong Chuang. Til slutt inntok han den keiserlige hovedstaden Peking i 1644, og da tok den siste Ming-keiseren livet sitt. Det viktigste slagordet Li spredde blant massene var: «Støtt kong Chuang, så slipper dere å betale kornskatt». Et annet slagord som han brukte for å handheve disiplin blant folka sine, var: «Et mord er jamgodt med å drepe min far, ei voldtekt er jamgodt med å krenke mi mor». Slik vant han støtte fra massene, og rørsla hans blei hovedstrømmen innfor bondereisningene som raste over hele landet. Ettersom han farta omrking uten noengang å opprette forholdsvis konsoliderte baseområder, blei han til slutt slått av Wu San-kuei, en Ming-general som gikk sammen med Ching-troppene i et felles angrep mot Li.

14. Fra 1856 til 1860 førte Storbritannia og Frankrike i fellesskap en aggresjonskrig mot Kina. De forente stater og Tsar-Russland støtta dem fra sidelinja. På den tida brukte regjeringa til Ching-dynastiet alle krefter til å undertrykke bonderevolusjonen for det himmelske Taiping-kongedømmet. Regjeringa førte en politikk med passiv motstand overfor de utenlandske angriperne. De britisk-franske styrkene okkuperte storbyer som Kanton, Tientsin og Peking, plyndra og brente ned Yuan Ming Yuan-slottet i Peking, og tvang Ching-regjeringa til å undertegne Tientsin- og Peking-avtalen. De viktigste bestemmelsene i disse avtalene var at Tientsin, Newchwang, Tengchow, Taiwan, Tamsui, Chaochow, Chiungchow, Nanking, Chinkiang, Kiukiang og Hankow skulle åpnes som handelshavner, og at utlendinger skulle få særretter til å reise, drive misjonsvirksomhet og skipsfart på elver og innsjøer i Kina. Fra da av spredde de utenlandske aggresjonsstyrkene seg i alle kystprovinsene i Kina, og trengte djupt inn i landet.

15. I 1882—83 gjorde de franske angriperne invasjon i den nordlige delen av Indo-Kina. I 1884—85 førte de angrepskrigen sin inn i de kinesiske provinsene Kwangsi, Taiwan, Fukien og Chekiang. Til tross for seirene som blei vunnet i denne krigen, undertegna den råttne Ching-regjeringa den skammelige Tientsin-avtalen.

16. I 1900 sendte de åtte imperialistmaktene Storbritannia, De forente stater, Tyskland, Frankrike, Tsar-Russland, Japan, Italia og Østerrike-Ungarn en felles styrke for å angripe Kina. Det var et forsøk på å knuse Yi Ho Tuan-bevegelsen, som var en motstandsbevegelse i det kinesiske folket mot aggresjonen. Det kinesiske folket gjorde heltemodig motstand. De allierte styrkene fra de åtte maktene tok Taku, og okkuperte Tientsin og Peking. I 1901 undertegna Ching-regjeringa en avtale med de åtte imperialistiske landa. De viktigste bestemmelsene i avtalen var at Kina måtte betale den enorme summen 450 millioner sølvtael som krigsskadeerstatning til disse landa. Dessuten fikk de særrett til å stasjonere tropper i Peking og i området fra Peking til Tientsin og Shanhaikuan.

17. Konsulær domsmyndighet var en av særrettene som ble slått fast i de urettferdige avtalene imperialismaktene tvang regjeringene i det gamle Kina til å gå med på. Det begynte med tilleggsavtalen til den kinesisk-britiske Nanking-avtalen, som ble undertegnet ved Humen i 1843, og den kinesisk-amerikanske Wanghia-avtalen fra 1844. Det betydde at en statsborger fra et land som hadde særrett til konsulær domsmyndighet, ikke kunne stilles for en kinesisk domstol i sivile søksmål eller straffesaker, men at konsulen fra hans eget land skulle dømme i saka.

18. I slutten av det 19. hundreåret delte de imperialismaktene som drev aggresjon mot Kina, landet inn i ulike innflytelsessfærer etter hvor stor økonomisk og militær innflytelse de hadde. Slik ble det fastsatt at provinsene nederst og midt i Yangtse-dalen skulle være britisk innflytelsessfære. Yunnan, Kwangtung og Kwangsi skulle være fransk, Shantung tysk, Fukien japansk, og de tre provinsene i nordøst (i dag provinsene Liaoning, Kirin og Heilungkiang) ble tsarrussisk innflytelsessfære. Etter krigen mellom Russland og Japan i 1905, kom den sørlige delen av de tre provinsene i nordøst under japansk innflytelse.

19. De utenlandske konsesjonsområdene var områder som de imperialistiske maktene reiv til seg i handelshavnene, etter at de hadde tvunget Ching-regjeringa til å åpne disse havnene. I disse såkalte konsesjonsområdene innførte de et imperialistisk system med kolonistyre, helt uavhengig av kinesisk lov og forvaltning. Konsesjonsområdene gjorde det mulig for imperialistene å føre direkte eller indirekte politisk og økonomisk kontroll med regimet til den kinesiske føydalklassen og kompradorklassen. Under revolusjonen i 1924—27 satte det revolusjonære folket, under ledelse av den kinesiske kommunistpartiet, i gang en bevegelse for å avskaffe konsesjonsområdene. I januar 1927 tok de over de britiske konsesjonsområdene i Hankow og Kiukiang. Men etter at Chiang Kai-shek sveik revolusjonen, fikk imperialistene beholde konsesjonsområdene i ulike deler av landet.

20. Dette er sitat fra «Tesene om den revolusjonære bevegelsen i kolonier og halvkolonier», vedtatt på Kominterns sjette kongress. Stenografisk referat av Kominterns sjette kongress, nummer 6, russ. utg., Moskva 1929, s. 128.

21. Stalin, «Revolusjonen i Kina og oppgavene til Komintern,» *Verker*, eng. utg. bind 9, s. 292.

22. Stalin, «Utsiktene for revolusjonen i Kina», (1926), *Verker*, eng. utg. bind 8, s. 379.

23. Se Lenin, «Det sosialdemokratiske jordbruksprogrammet under den første russiske revolusjonen, 1905—1907», *Samle verker*, eng. utg. bind 13, s. 219—429.

STALIN, DET KINESISKE FOLKETS VENN

20. desember 1939

21. desember fyller kamerat Stalin seksti år. Vi kan være trygge på at alle revolusjonære over hele verden som kjenner til fødselsdagen hans, kommer til å gratulere han varmt, hengivent og hjertelig på denne dagen.

Å gratulere Stalin er ingen formsak. Å gratulere Stalin betyr å støtte han og saka hans. Det betyr å støtte seieren for sosialismen og den vegen han peker ut for menneskeheten. Det betyr å støtte en kjær venn. Det store flertallet av menneskeheten lir nød i dag. Menneskeheten kan bare fri seg fra lidelsene med hjelp fra Stalin, og ved å gå den vegen som han har pekt ut.

Vi, det kinesiske folket, lever i ei tid med bitrere lidelser enn noen gang før i historia vår, og vi har brennende behov for hjelp fra andre. I *Odenes bok* står det: «Fuglen synger for å få svar fra en venn». Det gir et treffende bilde av situasjonen vår nå.

Men hvem er vennene våre?

Det fins såkalte venner, folk som gir seg ut for å være venner av det kinesiske folket, og som tilmed noen kinesere godtar som venner når de ikke tenker seg om. Men slike venner kan bare settes på linje med Li Lin-fu¹, statsministeren under Tang-dynastiet som var berykta for å være en mann med «honning på leppene og mord i hjertet». De er sannelig «venner», med «honning på leppene og mord i hjertet». Hvem er disse folka? Det er imperialistene som påstår at de står på Kinas side.

Men det fins venner av et annet slag, venner som virkelig står på vår side og ser på oss som brødre. Hvem er det? Det er sovjetfolket og Stalin.

Ikke noe annet land har gitt avkall på særrettene sine i Kina. Det er bare Sovjetunionen som har gjort det.

Alle imperialistene gikk mot oss under den første store revolusjonen vår. Bare Sovjetunionen hjalp oss.

Ingen regjering i noe imperialistland har gitt oss virkelig hjelp etter at motstandskrigen mot Japan brøt ut. Bare Sovjetunionen har hjulpet Kina med militærfly og forsyninger.

Er ikke det klart og tydelig nok?

Bare sosialismens land og lederne og folket der, og sosialistiske tenkere, statsmenn og arbeidere kan virkelig gi hjelp til den frigjøringskampen det kinesiske folket og den kinesiske nasjonen fører. Uten hjelp fra dem kan ikke saka vår vinne endelig seier.

Stalin er en trufast venn av det kinesiske folket i kampen for frigjøring. Respekten og kjærligheten det kinesiske folket føler for Stalin, og vennskapet vi føler for Sovjetunionen, er ekte og oppriktig, og ingen forsøk på å så splid, ingen løgner eller bakvaskelser kan påvirke det.

NOTER

1. Li Lin-fu (8. hundreår) var statsminister under keiser Hsuan Tsung fra Tang-dynastiet. Han spilte venn, men i virkeligheten planla han å ødelegge alle dem som overgikk han i dyktighet og ry, og alle som fant nåde for keiserens øyne. Derfor var han kjent blant sine samtidige som en mann med «honning på leppene og mord i hjertet».

TIL MINNE OM NORMAN BETHUNE

21. desember 1939

Kamerat Norman Bethune¹ var medlem av Canadas Kommunistiske Parti. Han var om lag femti år da han blei sendt til Kina av kommunistpartiene i Canada og De forente stater. Han lot seg ikke skremme av at han måtte reise mange hundre mil for å hjelpe oss i motstandskrigen mot Japan. Han kom fram til Yenan i fjor vår, og dro til Wutai-fjella for å arbeide der. Til vår store sorg døde han på sin post. Hva slags holdning er det som får en utlending til å gjøre frigjøringa av det kinesiske folket til si egen sak, uten å være ute etter noen fordeler for seg sjøl? Det er den internasjonalistiske holdninga, den kommunistiske holdninga, og den må alle kinesiske kommunister lære av. Leninismen lærer oss at verdensrevolusjonen bare kan lykkes hvis proletariatet i de kapitalistiske landa støtter frigjøringskampen til de koloniale og halv-koloniale folka, og hvis proletariatet i koloniene og halvkoloniene støtter kampen til proletariatet i de kapitalistiske landa.² Kamerat Bethune gjennomførte denne leninistiske linja i praksis. Vi kinesiske kommunister må også følge denne linja i vår praksis. Vi må gå sammen med proletariatet i alle de kapitalistiske landa, med proletariatet i Japan, Storbritannia, De forente stater, Tyskland, Italia og alle andre kapitalistiske land. Dette er den eneste måten vi kan styrte imperialismen på, frigjøre nasjonen og folket vårt, og frigjøre de andre nasjonene og folka i verden. Dette er vår internasjonalisme, den internasjonalismen som vi setter opp mot både trangsynt nasjonalisme og trangsynt patriotisme.

Kamerat Bethunes holdning, den fullkomne offerviljen han viste andre uten tanke på seg sjøl, kom til uttrykk i den store ansvarsfølelsen han la for dagen i arbeidet sitt, og i den store hjertevarmen overfor alle kameratene og folket. Alle kommunister må lære av han. Det er ikke få som er ansvarsløse i arbeidet sitt. De foretrekker det som er lett og

lurer seg unna det som er tungt, velter de byrdefulle oppgavene over på andre og velger ut de enkle til seg sjøl. De tenker alltid på seg sjøl først, og så på andre. Når de har gjort en liten innsats, svulmer de av stolthet, og skryter av det i frykt for at andre ikke skal få vite om det. De har ikke varme følelser overfor kameratene og folket, men er kalde, likegyldige og ufølsomme. Slike folk er i sannhet ikke kommunister. De kan i det minste ikke reknes som ekte kommunister. Alle som kom tilbake fra fronten, snakka om Bethune med djup beundring hver gang navnet hans blei nevnt. Den holdninga han la for dagen, gjorde djupt inntrykk på alle. Dr. Bethune gjorde sterkt inntrykk på alle soldater og sivile i grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei som hadde fått behandling av han, eller hadde sett hvordan han arbeidde. Alle kommunister må lære denne ekte kommunistiske holdninga av kamerat Bethune.

Kamerat Bethune var lege. Kunsten å gjøre sjuke folk friske var yrket hans, og han arbeidde hele tida for å bli dyktigere. Hans faglige dyktighet blei vurdert høyt innafor helsetjenesten i Den åttende rutearméen. Alle som får lyst til å bytte arbeid så snart de ser noe annet, og alle som forakter teknisk arbeid fordi de mener at det ikke betyr noe og ikke kan by dem noen framtid, har svært mye å lære av hans eksempel.

Jeg møtte kamerat Bethune bare en gang. Etterpå skreiv han mange brev til meg. Men jeg hadde det travelt, og skreiv bare ett brev til han. Jeg veit ikke engang om det kom fram. Jeg sørger djupt over hans død. I dag ærer vi minnet om han. Det viser hvor djupt inntrykk holdninga hans gjør på oss alle. Vi må alle lære denne absolutt sjøloppofrende holdninga av han. Med ei slik holdning kan alle være til stor nytte for folket. Du kan ha store eller små evner, men har du denne holdninga, er du edel og rettskaffen. Da har du en høy moral og er heva over smålige interesser. Et slikt menneske er verdifullt for folket.

NOTER

1. Den framstående kirurgen Norman Bethune var medlem av det kanadiske kommunistpartiet. Da de fascistiske bandittene i Tyskland og Italia gjorde invasjon i Spania i 1936, dro han til fronten, og arbeidde for det spanske folket som kjempa mot fascismen.

Han dro til Kina i spissen for ei gruppe helsearbeidere for å hjelpe det kinesiske folket i motstandskrigen mot Japan, og kom fram til Yen-an våren 1938. Like etterpå dro han til grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei. Han var gjennomsyra av glødende internasjonalsisme og av den edle kommunistiske holdninga, og tjente hæren og folket i de frigjorte områdene i nesten to år. Han fikk blodforgiftning mens han opererte såra soldater, og døde i Tanghsien i Hopei den 12. november 1939.

2. Se Stalin, «Om leninismens grunnlag», del VI, «Det nasjonale spørsmål» i *Spørsmål i leninismen*, Forlaget Oktober 1976, s. 48—55.

OM NYDEMOKRATIET

Januar 1940

I. HVOR GÅR KINA?

Helt sia motstandskrigen begynte har det herska ei livlig stemning over hele landet. Folk har en følelse av at Kina har funnet en veg ut av uføret, og de går ikke rundt og ser fortvila ut lenger. Men i det siste har bråket og spetakkelet til kompromissmakerne og anti-kommunistene fylt lufta igjen, og folk er på ny blitt fullstendig forvirra. De intellektuelle og de unge studentene er mest mottakelige og de første som blir påvirkta. Spørsmålet reiser seg igjen: Hva må gjøres? Hvor går Kina? Det kan svare seg å klargjøre den politiske og kulturelle utviklinga i landet i samband med at *Kinesisk kultur*¹ nå kommer ut. Jeg er lekmann i kulturspørsmål. Jeg har lyst til å studere slike spørsmål, men har bare så vidt begynt. Heldigvis er det mange kamerater i Yenan som har skrevet utførlig om slike spørsmål, slik at mine grovskårne ord kan gjøre samme nytte som gongongen før ei teaterforestilling. Det vi har å si inneholder kanskje et sannhetskorn for de framskredne kulturarbeiderne i landet, og det kan kanskje tjene som en beskjeden spore som kan oppmuntre dem til å komme med sine egne verdifulle bidrag. Vi håper at de vil ta del i diskusjonen for å nå fram til riktige slutninger som svarer til det nasjonen trenger. Den vitenskapelige holdninga er å «søke sannheten fra kjensgjerninger». Å gi seg ut for å være ufeilbarlig og spille skolemester løser aldri noenting. Vanskene som har ramma nasjonen vår, er svært alvorlige, og bare ei vitenskapelig holdning og ei ansvarsfull innstilling kan føre nasjonen inn på vegen til frigjøring. Det fins bare én sannhet, og spørsmålet om en har kommet fram til den eller ikke, avhenger ikke av subjektivt skryt, men av objektiv praksis. Den eneste målestokken på sannheten er den revolusjonære praksisen til millioner av mennesker. Jeg trur dette bør være innstillinga til *Kinesisk kultur*.

II. VI VIL BYGGE ET NYTT KINA

I mange år har vi kommunister kjempa både for en kulturrevolusjon og for en politisk og økonomisk revolusjon. Målet vårt er å bygge et nytt samfunn og en ny stat for den kinesiske nasjonen. Dette nye samfunnet og denne nye staten skal ikke bare ha en ny politikk og en ny økonomi, men også en ny kultur. Vi vil med andre ord ikke bare forandre et Kina som er politisk undertrykt og økonomisk utbytta, til et Kina som er politisk fritt og økonomisk blomstrende. Vi vil også forandre det Kina som blir holdt uvitende og tilbakeliggende under herredømmet til den gamle kulturen, til et opplyst og progressivt Kina, der en ny kultur rår. Vi vil kort sagt bygge et nytt Kina. Målet vårt på kulturens område er å skape en ny nasjonal kinesisk kultur.

III. KINAS HISTORISKE SÆRTREKK

Vi vil bygge en ny nasjonal kultur, men hva slags kultur bør det være?

All kultur (som ideologisk form) gjenspeiler politikken og økonomien i et bestemt samfunn, og den har i sin tur voldsom innflytelse og virkning på politikken og økonomien i dette samfunnet. Økonomien er basis og politikken er det fortetta uttrykket for økonomien.² Dette er det grunnleggende synet vårt på forholdet kulturen har til politikken og økonomien, og på forholdet mellom politikk og økonomi. Det følger av dette at ei bestemt politisk og økonomisk form først avgjør kulturforma, som så har innflytelse og virker tilbake på den politiske og økonomiske forma. Marx sier: «Det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer tilværelsen deres, men tvert imot den samfunnsmessige tilværelsen som bestemmer bevisstheten deres.»³ Han sier også: «Filosofene har bare *tolka* verden forskjellig, men det det kommer an på er å *forandre* den.»⁴ Disse vitenskapelige utsagna løste for første gang i historia til menneskeheten problemet om forholdet mellom bevissthet og tilværelse på en riktig måte. De utgjør grunntankene i den teorien som Lenin seinere utvikla så djuptgående, nemlig den dynamiske og revolusjonære teorien om at kunnskap er gjenspeiling av virkeligheten. Vi må ha disse grunntankene i minne når vi drøfter problemene i kinesisk kultur.

Derfor er det helt klart at de reaksjonære elementene i den gamle nasjonale kulturen som vi vil fjerne, ikke kan skilles fra den gamle nasjonale politikken og økonomien, mens den nye nasjonale kulturen som vi vil skape, ikke kan skilles fra den nye nasjonale politikken og økonomien. Den gamle politikken og økonomien til den kinesiske nasjonen danner grunnlaget for den gamle kulturen, akkurat som den nye politikken og økonomien vil danne grunnlaget for den nye kulturen.

Hva er den gamle politikken og økonomien i Kina? Og hva er den gamle kulturen?

Fra Chou- og Chin-dynastiet og framover var det kinesiske samfunnet føydalt, og det var politikken og økonomien også. Den herskende kulturen, som gjenspeilte politikken og økonomien, var en føydal kultur.

Etter at den utenlandske kapitalismen trengte inn og kapitalistiske elementer smått om senn vokste fram i det kinesiske samfunnet, har landet litt etter litt forandra seg til et koloniale, halvkoloniale og halvføydalt samfunn. I dag er Kina koloniale i de områdene som er okkupert av Japan, og stort sett halvkoloniale i Kuomintang-områdene, og det er overveiende føydalt og halvføydalt i begge. Slik er altså det kinesiske samfunnet i dag, og slik står det til i landet vårt. Politikken og økonomien i dette samfunnet er overveiende koloniale, halvkoloniale og halvføydalt, og den framherskende kulturen, som gjenspeiler politikken og økonomien, er også koloniale, halvkoloniale og halvføydalt.

Revolusjonen vår er nettopp retta mot disse framherskende politiske, økonomiske og kulturelle formene. Det vi vil bli kvitt, er den gamle koloniale, halvkoloniale og halvføydale politikken og økonomien, og den gamle kulturen som tjener dem. Det vi vil bygge opp, er det stikk motsatte, dvs. en ny politikk, en ny økonomi og en ny kultur i den kinesiske nasjonen.

Hva er så den nye politikken og den nye økonomien i den kinesiske nasjonen, og hva er den nye kulturen?

I løpet av historia si må den kinesiske revolusjonen gjennomgå to stadier, først den demokratiske revolusjonen og så den sosialistiske. Sjølv innholdet i disse to stadiene gjør dem til to forskjellige revolusjonære prosesser. Det demokratiet det er snakk om her, er ikke den gamle forma for demokrati, det er ikke det gamle demokratiet, men ei ny form for demokrati, nydemokratiet.

Vi kan altså slå fast at Kinas nye politikk er den nydemokratiske po-

litikken, at Kinas nye økonomi er den nydemokratiske økonomien, og at Kinas nye kultur er den nydemokratiske kulturen.

Dette er de historiske særtrekka ved den kinesiske revolusjonen i dag. Alle politiske partier, grupper og personer som tar del i den kinesiske revolusjonen og som ikke skjønner dette, vil være ute av stand til å lede revolusjonen og føre den fram til seier. Folket kommer til å styrte dem ut i det ytterste mørket, der de kan sitte og jamre seg.

IV. DEN KINESISKE REVOLUSJONEN ER EN DEL AV VERDENSREVOLUSJONEN

Det historiske særtrekket ved den kinesiske revolusjonen er at den er delt i to stadier, demokrati og sosialisme. Dette demokratiet er ikke den vanlige forma for demokrati, men den kinesiske forma for demokrati. Det er ei ny og særegen form, nemlig nydemokratiet. Hvordan har så dette historiske særtrekket oppstått? Har det funnes i hundre år, eller har det nettopp oppstått?

Et kort studium av den historiske utviklinga i Kina og i verden viser at dette særtrekket ikke oppsto rett etter opiumskrigen, men tok form seinere, etter den første imperialistiske verdenskrigen og Oktoberrevolusjonen i Russland. La oss nå undersøke hvordan det vokste fram.

Fordi det kinesiske samfunnet i dag er kolonialt, halvkolonialt og halvføydalt, er det klart at den kinesiske revolusjonen må gjennomføres i to stadier. Det første steget er å forandre den koloniale, halvkoloniale og halvføydale samfunnsforma til et sjølstendig, demokratisk samfunn. Det andre steget er å føre revolusjonen framover og bygge et sosialistisk samfunn. Nå tar den kinesiske revolusjonen det første steget.

Den forberedende perioden for det første steget begynte med opiumskrigen i 1840, dvs. da det føydale kinesiske samfunnet begynte å forandre seg til et halvkolonialt og halvføydalt samfunn. Så kom bevegelsen for det himmelske Taiping-kongedømmet, krigen mellom Kina og Frankrike, krigen mellom Kina og Japan, reformbevegelsen i 1898, revolusjonen i 1911, 4. mai-bevegelsen, nordekspedisjonen, jordbruks-revolusjonskrigen og motstandskrigen mot Japan i dag. Til sammen har disse hendingene fylt et helt hundreår. På en måte utgjør de det

første steget. For det er kamper det kinesiske folket har ført i ulike høve og i skiftende grad mot imperialismen og de føydale kreftene for å bygge et sjølstendig demokratisk samfunn og fullføre den første revolusjonen. I videre forstand var revolusjonen i 1911 begynnelsen på denne revolusjonen. Samfunnsmessig sett er denne revolusjonen borgerlig-demokratisk, og ikke proletarisk-sosialistisk. Den er ikke fullført ennå og krever fortsatt store anstrengelser, for revolusjonens fiender er fortsatt svært sterke. Dr. Sun Yat-sen snakka om den borgerlig-demokratiske revolusjonen da han sa: «Revolusjonen er ikke fullført ennå, alle kameratene mine må kjempe videre.»

Men det skjedde ei endring i den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina etter at den første verdenskrigen brøt ut i 1914, og det blei grunnlagt en sosialistisk stat på en sjettedel av kloden etter den russiske Oktoberrevolusjonen i 1917.

Før disse hendingene hadde den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina tilhørt den gamle borgerlig-demokratiske verdensrevolusjonen, som den var en del av.

Etter disse hendingene har den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina forandra karakter. Nå hører den inn under den nye forma for borgerlig-demokratiske revolusjoner, og når en ser det ut fra hvordan de revolusjonære kreftene grupperer seg, er den en del av den proletarisk-sosialistiske revolusjonen.

Hvorfor? Fordi den første imperialistiske verdenskrigen og den første seierrike sosialistiske revolusjonen, Oktoberrevolusjonen, har forandra hele forløpet av verdenshistoria, og innleda en ny epoke.

Det som kjennetegner denne epoken er at verdensfronten til kapitalismen har brutt sammen på en del av kloden (en sjettedel av verden), og andre steder har kapitalismen vist til fulle hvor råtten den er. Videre er denne epoken kjennetegna av at resten av den kapitalistiske verden bare kan overleve ved å støtte seg på koloniene og halvkoloniene i større og større grad, av at det er oppretta en sosialistisk stat som har erklært at den vil gi aktiv støtte til frigjøringsbevegelsen i alle kolonier og halvkolonier, og av at proletariatet i de kapitalistiske landa frigjør seg mer og mer fra innflytelsen til det sosialimperialistiske sosialdemokratiet, og har erklært at det støtter frigjøringsbevegelsen i koloniene og halvkoloniene. I denne epoken er det ikke lenger slik at revolusjoner i en koloni eller halvkoloni som er retta mot imperialismen, dvs. mot det internasjonale borgerskapet eller den internasjonale kapitalis-

men, hører til den gamle forma for borgerlig-demokratisk verdensrevolusjon. Den hører til ei ny form for revolusjon. Den er ikke lenger en del av den gamle borgerlige, eller kapitalistiske, verdensrevolusjonen, men en del av den nye verdensrevolusjonen, den proletarisk-sosialistiske. Slike revolusjonære kolonier og halvkolonier kan ikke lenger bli rekna som forbundsfeller for verdenskapitalismens kontrarevolusjonære front. De er blitt forbundsfeller for verdenssosialismens revolusjonære front.

Sjøl om en slik revolusjon i et kolonialt eller halvkolonialt land samfunnsmessig sett fortsatt er grunnleggende borgerlig-demokratisk i det første stadiet eller den første fasen, og sjøl om den objektivt sett har til oppgave å rydde vegen for utviklinga av kapitalismen, er den ikke lenger en revolusjon av den gamle typen som er leda av borgerskapet for å opprette et kapitalistisk samfunn og en stat under borgerskapets diktatur. Den hører til den nye typen revolusjoner som er leda av proletariatet. I det første stadiet av denne revolusjonen er målet å opprette et nydemokratisk samfunn og en stat under det felles diktaturet til alle de revolusjonære klassene. Nettopp derfor tjener denne revolusjonen til å bane en enda breiere veg for utviklinga av sosialismen. Ettersom den utvikler seg framover, kan den gå gjennom flere mellomstadier. Grunnen til det kan være at det skjer forandringer innafor fiendens leir og i rekkene til forbundsfellene våre. Men det grunnleggende innholdet i revolusjonen endrer seg ikke.

En slik revolusjon angriper sjølve røttene til imperialismen. Derfor kan ikke imperialismen tillate den, men kjemper mot den. Men sosialismen ønsker den velkommen, og den blir støtta av sosialismens land og det sosialistiske internasjonale proletariatet.

Derfor blir en slik revolusjon uunngåelig en del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen.

Den riktige tesen om at «den kinesiske revolusjonen er en del av verdensrevolusjonen» blei utforma allerede i 1924—27 i perioden med den første store revolusjonen i Kina. Den blei lagt fram av de kinesiske kommunistene, og fikk tilslutning fra alle som tok del i kampen mot føydalismen og imperialismen på den tida. Men betydninga av denne tesen blei ikke forklart godt nok den gangen, og derfor hadde folk bare ei uklar forestilling om hva den innebar.

Det vi her kaller «verdensrevolusjonen», er ikke lenger den gamle verdensrevolusjonen, for den gamle borgerlige verdensrevolusjonen er

noe som har tilhørt fortida i lang tid. Det er snakk om den nye verdensrevolusjonen, den sosialistiske verdensrevolusjonen. På samme vis betyr det å være «en del av» ikke å være en del av den gamle borgerlige revolusjonen, men av den nye sosialistiske. Dette er et veldig skifte uten sidestykke i kinesisk historie og verdenshistoria.

Denne riktige tesen som de kinesiske kommunistene har satt fram, bygger på teorien til Stalin.

Allerede i 1918 skreiv Stalin, i en artikkel i høve ettårsdagen for Oktoberrevolusjonen:

Den store verdenshistoriske betydninga til Oktoberrevolusjonen består i hovedsak i at:

1) Den har utvida området for det nasjonale spørsmålet, og forvandla det fra å være et særegent spørsmål om å kjempe mot nasjonal undertrykking i Europa til å bli et allment spørsmål om frigjøring for undertrykte folk, kolonier og halvkolonier fra imperialismen.

2) Den har åpna store muligheter og veger som virkelig kan føre fram til denne frigjøringa. Dermed har den gjort det lettere for de undertrykte folka i Vesten og Østen å frigjøre seg, og dratt dem inn i den felles strømmen av seierrike kamper mot imperialismen.

3) *Dermed har den bygd ei bru mellom det sosialistiske Vesten og det trellbundne Østen*, og skapt en ny front av revolusjoner mot verdensimperialismen. Denne fronten strekker seg fra proletarene i Vesten, gjennom den russiske revolusjonen og til de undertrykte folka i Østen.⁵

Sia Stalin skreiv denne artikkelen, har han gang på gang forklart teorien om at revolusjoner i koloniene og halvkoloniene ikke lenger tilhører den gamle typen revolusjoner, men er blitt en del av den proletarisk-sosialistiske revolusjonen. Klarest og mest nøyaktig forklarer Stalin dette i en artikkel som kom ut 30. juni 1925, der han polemiserer mot de jugoslaviske nasjonalistene på den tida. Den heter «Det nasjonale spørsmålet en gang til», og fins i ei bok som Chang Chung-shih har oversatt og gitt ut under tittelen *Stalin om det nasjonale spørsmålet*. Her finner vi dette avsnittet:

Semich viser til et avsnitt i heftet til Stalin, *Marxismen og det nasjonale spørsmålet*, som er skrevet på slutten av 1912. Der står det at «under forhold da kapitalismen er på *frammarsj*, er den nasjonale kampen en innbyrdes kamp mellom de borgerlige klassene.» Med dette er det tydelig at Semich prøver å antyde at den formelen hans som fastsetter den samfunnsmessige betydninga av den nasjonale bevegelsen under de historiske vilkåra som rår nå, er riktig. Men heftet til Stalin blei skrevet før den imperialistiske krigen. Da så marxister ennå ikke på det nasjonale spørsmålet som et spørsmål som hadde betydning for hele verden, og det grunnleggende kravet marxistene reiste om retten til sjølbestemmelse blei ikke rekna som en del av den proletariske revolusjonen, men som en del av den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Det ville være latterlig å ikke skjønne at den internasjonale situasjonen har endra seg grunnleggende sia den gangen, at krigen på den ene sida og Oktoberrevolusjonen i Russland på den andre har forvandla det nasjonale spørsmålet fra å være en del av den borgerlig-demokratiske revolusjonen til å bli en del av den proletarisk-sosialistiske revolusjonen. Allerede i oktober 1916 sa Lenin i artikkelen «Oppsummering av diskusjonen om sjølbestemmelse», at hovedpunktet i det nasjonale spørsmålet, retten til sjølbestemmelse, ikke lenger var en del av den allmenne demokratiske bevegelsen, at det allerede var blitt en del av den allmenne proletariske, sosialistiske revolusjonen. Jeg vil ikke en gang nevne seinere verker om det nasjonale spørsmålet av Lenin og andre talsmenn for den russiske kommunismen. Når dette er sagt, hvilken betydning kan det ha at Semich i dag viser til avsnittet i Stalins hefte, som er skrevet i perioden med den *borgerlig-demokratiske* revolusjonen i Russland, når vi nå har gått inn i en ny epoke som følge av den nye historiske situasjonen, epoken med den *proletariske* revolusjonen? Det kan bare bety at Semich siterer utafor tid og rom, uavhengig av den levende, historiske situasjonen. Dermed gjør han vold mot de mest grunnleggende krava i dialektikken, og overser at det som er riktig i en historisk situasjon kan vise seg å være galt i en annen historisk situasjon.⁶

Vi skjønner altså at det er to slags verdensrevolusjoner, og den første er av den borgerlige, kapitalistiske typen. Epoken med slike revolusjo-

ner er over for lengst. Den tok slutt allerede i 1914, da den første imperialistiske verdenskrigen brøt ut, og mer nøyaktig i 1917, da Oktober-revolusjonen fant sted. Da begynte den andre typen verdensrevolusjon, nemlig den proletarisk-sosialistiske. Hovedstyrken i denne revolusjonen er proletariatet i de kapitalistiske landa, og de undertrykte folka i koloniene og halvkoloniene er forbundsfellene deres. Uansett hvilke klasser, partier eller enkeltpersoner i en undertrykt nasjon som slutter seg til revolusjonen, og uansett om de er klar over dette og forstår det, blir revolusjonen deres en del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen så lenge de kjemper mot imperialismen, og de blir forbundsfeller for denne revolusjonen.

I dag har den kinesiske revolusjonen fått enda større betydning. Dette er ei tid da den økonomiske og politiske krisa i kapitalismen trekker verden stadig lenger inn i den andre verdenskrigen. Det er ei tid da Sovjetunionen har nådd fram til perioden med overgang fra sosialisme til kommunisme, og er i stand til å lede og hjelpe proletariatet og de undertrykte nasjonene i hele verden i den kampen de fører mot imperialistisk krig og kapitalistisk reaksjon. Det er ei tid da proletariatet i de kapitalistiske landa gjør seg klar til å styrte kapitalismen og opprette sosialismen, og da proletariatet, bøndene, de intellektuelle og andre deler av småborgerskapet i Kina er blitt ei mektig sjølstendig politisk kraft under ledelse av det kinesiske kommunistpartiet. Ettersom vi nå en gang lever i denne tida, må vi ikke da se det slik at den kinesiske revolusjonen har fått enda større betydning i verdenssammenheng? Det mener jeg vi må. Den kinesiske revolusjonen har blitt en svært viktig del av verdensrevolusjonen.

Sjøl om den kinesiske revolusjonen i dette første stadiet (med mange mellomstadier) er en ny type borgerlig-demokratisk revolusjon og samfunnsmessig sett ennå ikke er en proletarisk-sosialistisk revolusjon, så er den forlengst blitt en del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen. Nå er den til og med en svært viktig del av denne verdensrevolusjonen og en stor forbundsfelle for den. Det første steget eller stadiet i revolusjonen vår er avgjort ikke, og kan ikke være, å opprette et kapitalistisk samfunn under det kinesiske borgerskapets diktatur. Det vil isteden føre til at det blir oppretta et nydemokratisk samfunn under det felles diktaturet til alle de revolusjonære klassene i Kina, leda av det kinesiske proletariatet. Så blir revolusjonen ført videre til det andre stadiet, da det blir oppretta et sosialistisk samfunn i Kina.

Dette er det grunnleggende særtrekket ved den kinesiske revolusjonen i dag, ved den nye revolusjonære prosessen de siste tjue åra (rekna fra 4. mai-bevegelsen i 1919). Dette er det konkrete og levende innholdet i revolusjonen.

V. POLITIKKEN TIL NYDEMOKRATIET

Det nye historiske særtrekket ved den kinesiske revolusjonen er at den er delt inn i to stadier. Det første stadiet er den nydemokratiske revolusjonen. Hvordan kommer dette konkret til uttrykk i politiske og økonomiske forhold i landet? La oss se på dette spørsmålet.

Før 4. mai-bevegelsen i 1919 (som fant sted etter den første imperialistiske verdenskrigen som brøt ut i 1914, og den russiske Oktoberrevolusjonen i 1917) var småborgerskapet og borgerskapet (dvs. de intellektuelle fra disse klassene) de politiske lederne for den borgerlig-demokratiske revolusjonen. Det kinesiske proletariatet hadde ennå ikke stått fram på den politiske scenen som ei bevisst og sjølstendig klassekraft. Det tok del i revolusjonen bare som følgesvenn til småborgerskapet og borgerskapet. Ei slik rolle spilte proletariatet under revolusjonen i 1911.

Etter 4. mai-bevegelsen var det ikke lenger borgerskapet, men proletariatet, som var den politiske lederen for den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina, sjøl om det nasjonale borgerskapet fortsatt tok del i revolusjonen. Det kinesiske proletariatet blei raskt ei bevisst og sjølstendig politisk kraft som følge av at det blei mer modent og at det blei påverka av den russiske revolusjonen. Det var det kinesiske kommunistpartiet som satte fram slagordet «Ned med imperialismen» og som utarbeidde et grundig program for hele den borgerlig-demokratiske revolusjonen, og det var ingen andre enn det kinesiske kommunistpartiet som gjennomførte jordbruksrevolusjonen.

Det nasjonale borgerskapet i Kina er et borgerskap i et koloniale og halvkoloniale land, og det er undertrykt av imperialismen. Derfor er det til visse tider og i en viss grad revolusjonært — sjøl i imperialismens tidsalder — i kampen mot de utenlandske imperialistene og embetsmanns- og krigsherregjeringene i Kina. (Eksempler på motstand mot disse regjeringene kan en finne under revolusjonen i 1911 og

under nordekspedisjonen.) Det kan komme til å gå i forbund med proletariatet og småborgerskapet mot de fiendene det er villig til å slåss mot. Her skiller det kinesiske borgerskapet seg fra borgerskapet i det gamle Tsar-Russland. Ettersom Tsar-Russland var en militær-føydal imperialistisk stat som dreiv aggresjon mot andre land, hadde det russiske borgerskapet overhodet ikke revolusjonære egenskaper. Der var oppgava til proletariatet å kjempe mot borgerskapet, ikke slutte seg sammen med det. Men det nasjonale borgerskapet i Kina er revolusjonært i visse tider og til en viss grad, for Kina er et kolonialt og halvkolonialt land som er offer for aggresjon. Her er oppgava til proletariatet å danne en enhetsfront med det nasjonale borgerskapet mot imperialismen og embetsmanns- og krigsherre-regjeringene, og ikke se bort fra de revolusjonære egenskapene til borgerskapet.

Men ettersom det nasjonale borgerskapet i Kina samtidig er en borgerlig klasse i et kolonialt og halvkolonialt land, og dermed umåtelig svakt økonomisk og politisk, har det en annen egenskap, nemlig en hang til å forsone seg med fiendene av revolusjonen. Sjøl når det tar del i revolusjonen, er det ikke villig til å bryte fullstendig med imperialismen. Dessuten er det nært knytta til utbyttinga av landsbygda gjennom landskylda. Derfor er det verken villig eller i stand til å styrte imperialismen, og enda mindre de føydale kreftene. Derfor kan ikke det nasjonale borgerskapet løse noen av de to grunnleggende problemene eller fullføre noen av de to grunnleggende oppgavene i den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina. Når det gjelder storborgerskapet i Kina, som er representert av Kuomintang, kasta det seg i armene på imperialistene og danna et forbund med de føydale kreftene for å bekjempe det revolusjonære folket i hele den lange perioden fra 1927 til 1937. I 1927 og ei tid framover stilte det nasjonale borgerskapet i Kina seg også på kontrarevolusjonens side. Under den krigen vi fører mot Japan nå, har den delen av storborgerskapet som Wang Ching-wei representerer, kapitulert for fienden. Dette er et nytt svik fra storborgerskapets side. I så måte skiller altså borgerskapet i Kina seg fra borgerskapet i tidligere tider i Europa og Amerika, særlig fra borgerskapet i Frankrike. Da borgerskapet i disse landa, og særlig i Frankrike, ennå var i sin revolusjonære periode, blei den borgerlige revolusjonen gjennomført forholdsvis grundig. Men borgerskapet i Kina er ikke en gang såpass grundig.

Det kinesiske borgerskapet har en tosidig karakter, det skuler til beg-

ge kanter: På den ene sida kan det tenkes å bli med i revolusjonen, på den andre sida har det en hang til å forsone seg med fiendene av revolusjonen. Til og med borgerskapet i europeisk og amerikansk historie hadde en slik tosidig karakter. Når borgerskapet sto overfor en sterk fiende, slutta det seg sammen med arbeiderne og bøndene mot denne fienden. Men når arbeiderne og bøndene blei politisk bevisste, gjorde borgerskapet kuvending og slutta seg sammen med fienden mot arbeiderne og bøndene. Dette er en allmenn regel som gjelder for borgerskapet overalt i verden, men det er mer utprega i det kinesiske borgerskapet.

I Kina er det helt klart at den som kan lede folket i kampen for å styrte imperialismen og de føydale kreftene, kan vinne folkets tillit. For imperialismen og de føydale kreftene, og særlig imperialismen, er folkets dødsfiender. De som i dag kan lede folket i kampen for å drive ut den japanske imperialismen og innføre demokratisk styre, blir folkets redningsmenn. Historia har bevist at det kinesiske borgerskapet ikke kan fullføre denne oppgava. Det er proletariatet som er nødt til å påta seg den.

Derfor er det uten tvil proletariatet, bøndene, de intellektuelle og de andre delene av småborgerskapet som utgjør de grunnleggende kreftene som kommer til å avgjøre Kinas skjebne. Noen av disse klassene har alt våkna, og andre holder på å våkne. De blir sjølsagt hjørnesteinene i staten og styringsverket i den demokratiske republikken Kina, med proletariatet som den ledende krafta. Den kinesiske demokratiske republikken som vi ønsker å opprette nå, må være en demokratisk republikk der hele det anti-imperialistiske og anti-føydale folket utøver et felles diktatur under ledelse av proletariatet. Det vil si en nydemokratisk republikk, en republikk som bygger på de ekte revolusjonære nye Folkets tre prinsipper og De tre store politiske retningslinjene.

Denne nydemokratiske republikken kommer til å bli ulik den gamle europeisk-amerikanske forma for kapitalistisk republikk under borgerskapets diktatur. Det er den gamle demokratiske forma, og den er allerede avlegs. På den andre sida kommer den også til å bli ulik den sosialistiske republikken av sovjetisk type under proletariatets diktatur, som allerede blomstrer i Sovjetunionen. En slik republikk kommer dessuten til å bli oppretta i alle de kapitalistiske landa, og blir utvilsomt den framherskende forma staten og styringsverket får i alle de framskredne industrilanda. Men i en viss historisk periode passer ikke

denne forma for revolusjonene i de koloniale og halvkoloniale landa. I denne perioden må derfor revolusjonene i alle koloniale og halvkoloniale land velge ei tredje statsform, nemlig den nydemokratiske republikken. Denne forma passer i en viss historisk periode, og er derfor ei overgangsform. Men ikke desto mindre er den ei nødvendig form, som en ikke kan klare seg uten.

De tallrike formene for statssystemer i verden kan derfor reduseres til tre hovedformer, etter hvilken klassekarakter den politiske makta har: 1) Republikker under borgerskapets diktatur, 2) republikker under proletarietets diktatur, og 3) republikker under det felles diktaturet til flere revolusjonære klasser.

Den første forma omfatter de gamle demokratiske statene. I dag, etter at den andre imperialistiske krigen har brutt ut, fins det knapt spor av demokrati i mange av de kapitalistiske landa, som er blitt eller er i ferd med å bli blodige borgerlige militærdiktaturer. Vi kan plassere visse land under det felles diktaturet til godseierne og borgerskapet i denne gruppa.

Den andre forma fins i Sovjetunionen. Vilkåra for at den skal oppstå i kapitalistiske land, er i ferd med å modnes. I framtida blir det den framherskende forma i hele verden i en viss periode.

Den tredje statsforma er ei overgangsform som revolusjonene i de koloniale og halvkoloniale landa må velge. Hver av disse revolusjonene vil nødvendigvis ha sine egne konkrete særtrekk, men det vil være variasjoner over et allment tema. Så lenge revolusjonene foregår i koloniale og halvkoloniale land, må staten og den politiske makta nødvendigvis være den samme grunnleggende sett, dvs. en nydemokratisk stat under det felles diktaturet til flere anti-imperialistiske klasser. I dagens Kina representerer enhetsfronten mot Japan den nydemokratiske statsforma. Den er anti-japansk og anti-imperialistisk. Den er også en enhetsfront, et forbund av flere revolusjonære klasser. Men trass i at krigen har vart så lenge, har arbeidet for å innføre demokrati dessverre bare såvidt begynt i det meste av landet, bortsett fra de demokratiske anti-japanske baseområdene under ledelse av kommunistpartiet. De japanske imperialistene har utnytta denne grunnleggende svakheten, og trengt inn i landet vårt med stormskritt. Hvis vi ikke gjør noe med det, står framtida til nasjonen i den ytterste fare.

Det spørsmålet vi drøfter her, er spørsmålet om «statssystemet». Etter de siste åra av Ching-dynastiet har en kjekla i flere tiår om dette

spørsmålet, og det er ennå ikke avklart. I virkeligheten er det rett og slett et spørsmål om hva slags stilling de forskjellige samfunnssklassene har i staten. Som regel dekker borgerskapet til problemet om stillinga til de forskjellige klassene, og utøver énklasse-diktaturet sitt under en «nasjonal» merkelapp. Det revolusjonære folket er overhodet ikke tjent med at spørsmålet dekkes til på denne måten, og vi må forklare det tydelig for dem. Uttrykket «nasjonal» er greit nok, men det må ikke omfatte kontrarevolusjonære og landssvikere. Den statsforma vi trenger i dag, er diktaturet til alle de revolusjonære klassene over de kontrarevolusjonære og landssvikerne.

Borgerskapet har vanligvis skaffa seg monopol på det såkalte demokratiske systemet i moderne stater, og det er rett og slett blitt et redskap for å undertrykke vanlige folk. Derimot betyr Kuomintang's prinsipp om demokrati at det demokratiske systemet er noe alle vanlige folk har del i, og ikke privateiendommen til de få.

Slik lød den høytidelige erklæringa i Oppropet fra den første nasjonale kongressen til Kuomintang, som blei holdt i 1924 under perioden med samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet. I seksten år har Kuomintang krenka denne erklæringa, og dermed skapt den alvorlige nasjonale krisa vi er oppe i nå. Dette er et grovt mistak som vi håper Kuomintang vil rette opp i de rensende flammene fra krigen mot Japan.

Så til spørsmålet om «regjeringssystemet». Dette er et spørsmål om hvordan den politiske makta blir organisert, om hvilken form den ene eller andre samfunnssklassen velger for å organisere det politiske maktapparatet sitt i kampen mot fiendene sine og for å verne seg sjøl. Det fins ingen stat som ikke har et hensiktsmessig politisk maktapparat, som representerer staten. Kina kan nå ta i bruk et system med folkekongresser, som strekker seg fra den nasjonale folkekongressen til folkekongresser for provinsene, fylkene, distriktene og herredene, der alle nivåer velger sine egne styringsorganer. Men hvis hver revolusjonære klasse skal være representert i samsvar med den stillinga den har innafor staten, hvis folkeviljen skal komme skikkelig til uttrykk, hvis de revolusjonære kampene skal bli leda skikkelig, og hvis den nydemokratiske innstillinga skal komme skikkelig til uttrykk, må det bli innført et

system med virkelig allmenn og lik stemmerett, uten hensyn til kjønn, tru, formue og utdanning. Slik er systemet med demokratisk sentralisme. Bare ei regjering som bygger på demokratisk sentralisme kan uttrykke viljen til hele det revolusjonære folket fullt ut og bekjempe fiendene av revolusjonen effektivt. Regjeringa og hæren må ha ei slik innstilling at de nekter å være «privateiendommen til de få». Uten et ekte demokratisk system kan en ikke oppnå dette, og da blir ikke regjeringssystemet i samsvar med statssystemet.

Statssystemet er det felles diktaturet til alle revolusjonære klasser, og regjeringssystemet er den demokratiske sentralismen. Dette er både i navnet og i virkeligheten politikken til nydemokratiet, den nydemokratiske republikken, republikken til enhetsfronten mot Japan, den republikken som bygger på de nye Folkets tre prinsipper og De tre store politiske retningslinjene, Republikken Kina. I dag har vi en kinesisk republikk i navnet, men ikke i virkeligheten. Oppgava vår nå er å skape den virkeligheten som svarer til navnet.

Dette er de innenrikspolitiske forholda som et revolusjonært Kina, et Kina som bekjemper japansk aggresjon, ubetinga bør og må opprette. Slik er innrettinga, den eneste riktige innrettinga, for det arbeidet vi driver nå for å gjenoppbygge landet.

VI. ØKONOMIEN TIL NYDEMOKRATIET

Hvis en slik republikk skal bli oppretta i Kina, må ikke bare politikken, men også økonomien være nydemokratisk.

Republikken kommer til å eie de store bankene og de store industri- og handelsforetaka.

Kinesisk-eide og utenlandsk-eide foretak som banker, jernbaner og flyselskaper skal drives og administreres av staten hvis det dreier seg om monopolselskaper, eller hvis de er for store til å drives privat. Da kan ikke privatkapitalen dominere levekåra til folket. Dette er hovedprinsippet for kontroll med kapitalen.

Slik lyder ei annen høytidelig erklæring i Oppropet fra den første nasjonale kongressen til Kuomintang, som blei holdt i perioden med sam-

arbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Dette er den riktige linja for den økonomiske strukturen i den nydemokratiske republikken. I den nydemokratiske republikken under proletariats ledelse kommer statsforetaka til å ha en sosialistisk karakter, og bli den ledende krafta i nasjonaløkonomien. Men republikken kommer verken til å beslaglegge kapitalistisk privateiendom allment eller forby utvikling av slik kapitalistisk produksjon som ikke «dominerer levikåra til folket», for økonomien i Kina er fortsatt svært tilbakeleggende.

Republikken kommer til å ta visse nødvendige steg for å beslaglegge jorda til godseierne og fordele den til de bøndene som har lite eller ingen jord, sette ut i livet parolen til dr. Sun Yat-sen om å gi «jorda til dem som dyrker den», avskaffe føydale forhold på landsbygda og gjøre jorda til bøndenes privateiendom. Republikken kommer til å tillate en rikbøndeøkonomi på landsbygda. Slik er politikken med «lik rett til å eie jord». Den riktige tolkninga av denne linja er slagordet «jorda til dem som dyrker den». Allment sett er det ikke snakk om å opprette sosialistisk jordbruk på dette stadiet, sjøl om det fins elementer av sosialisme i ulike slags kooperative foretak som blir utvikla på grunnlag av «jorda til dem som dyrker den».

Økonomien i Kina må utvikle seg langs vegen med «kontroll av kapitalen» og «lik rett til å eie jord», og må aldri bli «privateiendommen til de få». Vi må aldri tillate at de få kapitalistene og godseierne får «dominere levikåra til folket», aldri opprette et kapitalistisk samfunn av den europeisk-amerikanske typen eller tillate at det gamle halvføydale samfunnet overlever. Den som tør sette seg mot denne innrettinga, kommer avgjort ikke til å nå målet sitt, men kjøre hodet mot vegg.

Dette er de indre økonomiske forholda som et revolusjonært Kina, et Kina som bekjemper japansk aggresjon, må og nødvendigvis vil opprette.

Dette er økonomien til nydemokratiet.

Og politikken til nydemokratiet er det fortetta uttrykket for økonomien til nydemokratiet.

VII. MOT BORGERSKAPETS DIKTATUR

Mer enn 90 prosent av folket er for en slik republikk, med en nydemokratisk politikk og en nydemokratisk økonomi. Det fins ingen annen veg.

Hva med vegen til et kapitalistisk samfunn under borgerskapets diktatur? Det var ganske visst den gamle vegen det europeiske og amerikanske borgerskapet tok, men enten en liker det eller ikke, tillater verken den internasjonale situasjonen eller situasjonen innenlands at Kina gjør det samme.

Etter den internasjonale situasjonen å dømme, er denne vegen sperra. Den internasjonale situasjonen nå blir grunnleggende sett kjennetegna av kampen mellom kapitalismen og sosialismen. Kapitalismen er på veg nedover, og sosialismen er på veg oppover. For det første kommer ikke den internasjonale kapitalismen, eller imperialismen, til å tillate at det blir oppretta et kapitalistisk samfunn under borgerskapets diktatur i Kina. Nyere kinesisk historie er jo historia om imperialistisk aggresjon, om imperialistisk motstand mot at Kina blir sjølstendig, og mot at kapitalismen utvikler seg i Kina. Tidligere revolusjoner i Kina mislyktes fordi imperialismen kvelte dem, og dette var utallige revolusjonære martyrer svært forbitra over helt til sin død. I dag trenger en mektig japansk imperialisme seg inn i Kina for å gjøre landet til koloni. Det er ikke Kina som utvikler kinesisk kapitalisme, men Japan som utvikler japansk kapitalisme i landet vårt, og det er ikke det kinesiske borgerskapet, men det japanske borgerskapet, som utøver diktatur i landet. Sant nok er dette perioden med den døende imperialismens siste kamp — imperialismen er «døende kapitalisme».⁷ Men nettopp fordi den er døende er den desto mer avhengig av kolonier og halvkolonier for å overleve, og den kommer helt sikkert ikke til å tillate at noen koloni eller halvkoloni oppretter noe i nærheten av et kapitalistisk samfunn under diktaturet til sitt eget borgerskap. Nettopp fordi den japanske imperialismen har kjørt seg fast i ei myr av alvorlige økonomiske og politiske kriser, nettopp fordi den er døende, må den gjøre invasjon i Kina og gjøre landet til en koloni. Dermed sperrer den vegen for borgerskapets diktatur og nasjonal kapitalisme i Kina.

For det andre vil ikke sosialismen tillate det. Alle imperialismaktene i verden er våre fiender, og Kina kan umulig bli sjølstendig uten hjelp

fra sosialismens land og det internasjonale proletariatet. Det betyr at Kina ikke kan bli sjølstendig uten den hjelpa Sovjetunionen og proletariatet i Japan, Storbritannia, De forente stater, Frankrike, Tyskland, Italia og andre land gir oss ved å slåss mot kapitalismen. Sjøl om ingen kan hevde at seieren for den kinesiske revolusjonen må vente på at revolusjonen i alle disse landa, eller i ett eller to av dem, skal seire, kan det ikke være tvil om at vi ikke kan vinne uten å ha den styrken i ryggen som proletariatet i disse landa utgjør. Særlig er hjelpa fra Sovjetunionen helt uunnværlig for at Kina skal vinne endelig seier i motstandskrigen. Avslår vi sovjetisk hjelp, mislykkes revolusjonen. Lærte vi ikke uvanlig mye av kampanjene mot Sovjetunionen fra 1927 og utover?⁸ I dag er verden inne i en ny epoke med kriger og revolusjoner. Det er en epoke da kapitalismen uten tvil er døende, og sosialismen utvilsomt er i framgang. Ville det ikke under disse omstendighetene være rein galskap å ønske at det blei oppretta et kapitalistisk samfunn under borgerskapets diktatur i Kina etter at imperialismen og føydalismen har lidd nederlag?

I et lite land som Tyrkia kunne det dukke opp et kemalistisk borgerlig diktatur⁹ etter den første imperialistiske verdenskrigen og Oktober-revolusjonen. Dette skyldes visse særegne vilkår (borgerskapet klarte å slå tilbake den greske aggresjonen, og proletariatet var svakt). Men det kan ikke bli noe nytt Tyrkia, langt mindre et «Tyrkia» med 450 millioner innbyggere, etter den andre verdenskrigen og etter at den sosialistiske oppbygginga i Sovjetunionen er fullført. Under de særegne vilkåra i Kina (borgerskapet er svakt og har en hang til forsoning, og proletariatet er sterkt og gjennomført revolusjonært), kan det rett og slett ikke gå like glatt som i Tyrkia. Var det ikke noen medlemmer av det kinesiske borgerskapet som ropte på kemalisme etter at den første store revolusjonen slo feil i 1927? Men hvor er Kinas Kemal? Og hvor er det borgerlige diktaturet og det kapitalistiske samfunnet i Kina? Dessuten måtte sjøl det kemalistiske Tyrkia til slutt kaste seg i armene på den britisk-franske imperialismen. Det er mer og mer blitt en halvkoloni og en del av den reaksjonære imperialistiske verden. I den internasjonale situasjonen i dag stiller «heltene» i koloniene og halvkoloniene enten opp i den imperialistiske fronten og blir en del av de kontrarevolusjonære kreftene i verden, eller så stiller de opp i den anti-imperialistiske fronten og blir en del av kreftene til verdensrevolusjonen. De må gjøre en av delene, for det fins ikke noen tredje veg.

Også ut fra situasjonen i Kina, burde det kinesiske borgerskapet ha lært lekse si nå. Straks styrken til proletariatet og bøndene og de andre delene av småborgerskapet hadde ført revolusjonen i 1927 fram til seier, sparka kapitalistklassen, som var leda av storborgerskapet, massene til side. De reiv til seg fruktene av revolusjonen, danna et kontrarevolusjonært forbund med imperialismen og de føydale kreftene, og i ti år kasta de alle krefter inn i en krig for å «undertrykke kommunistene». Men hva kom ut av det? Er det mulig at det fortsatt fins folk som vil bruke de forelda oppskriftene til det europeiske og amerikanske borgerskapet i dag, da en mektig fiende har trengt djupt inn i landet vårt, og krigen mot Japan har vart i to år? De har brukt ti år til å «undertrykke kommunistene», men denne undertrykkinga har ikke skapt noe kapitalistisk samfunn under borgerskapets diktatur. Er det mulig at det fortsatt fins folk som vil gjøre enda et forsøk? Sant nok, de ti åra med «undertrykking av kommunistene» har skapt et «ettpartidiktatur», men det er et halvkolonialt og halvføydalt diktatur. Videre: Etter fire år med «undertrykking av kommunistene» (fra 1927 til 18. septemberhendinga i 1931), skapte «undertrykkinga» «Mandsjukuo». I 1937, etter seks år til med slik «undertrykking», trengte de japanske imperialistene inn i Kina sør for den store muren. Hvis noen i dag vil fortsette «undertrykkinga» i ti år til, vil det bli en ny type «undertrykking av kommunistene», som er litt forskjellig fra den gamle. Men fins det ikke en rappfota person som allerede har løpt fra alle de andre, og kjekt har gått i gang med dette nye tiltaket med å «undertrykke kommunistene»? Jo, Wang Ching-wei. Han er blitt berømt som anti-kommunist av det nye slaget. Alle som vil slutte seg til banden hans får gjøre som de vil med det. Men blir det ikke da enda mer pinlig for dem å legge ut om fordelene ved borgerskapets diktatur, det kapitalistiske samfunnet, kemalismen, den moderne staten, ettpartidiktaturet, «den eneste læra» og så videre og så videre? Det fins kanskje folk som vil bli med i folkets leir for «kamp mot Japan» istedenfor å slutte seg til banden til Wang Ching-wei, og som innbiller seg at de skal kunne sparke vekk folket som slåss mot Japan så snart krigen er vunnet, og rive til seg fruktene av seieren i kampen mot Japan og opprette et «varig ettpartidiktatur». Men er ikke det bare dagdrømmer? «Kamp mot Japan!» «Kamp mot Japan!» Men hvem er det som slåss? Uten arbeiderne og bøndene og andre deler av småborgerskapet kommer dere ikke av flekken. Den som likevel våger å prøve å sparke dem til side blir

knust sjøl. Er ikke dette også blitt et spørsmål om sunn fornuft? Men det ser ut til at sribukkene i det kinesiske borgerskapet (her sikter jeg bare til sribukkene) ikke har lært noe de siste tjue åra. Roper de ikke fortsatt: «Innskrenk kommunismen», «Oppløs kommunismen» og «Kjemp mot kommunismen»? Har vi ikke sett «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier», fulgt av «Tiltak for å løse problemet med fremmede partier», og enda seinere «Retningslinjer for å løse problemet med fremmede partier»? Himmel og hav! Når de driver på med å «innskrenke» og «løse problemer» på det viset, kan en lure på hva slags framtid de forbereder for nasjonen og seg sjøl! I all oppriktighet gir vi disse herrene dette velmente rådet: Få opp øynene, se nøye på Kina og verden, se hvordan det står til både i landet og utafor, og gjør ikke de samme feilene om igjen. Hvis dere tviholder på feilene deres, er det ingen tvil om at nasjonen går ei ulykkelig framtid i møte, og jeg er sikker på at det ikke kommer til å gå så bra med dere heller. Dette er både sikkert og visst. Hvis ikke sribukkene i det kinesiske borgerskapet våkner, kommer framtida deres til å bli langt fra lys — de kommer bare til å grave si egen grav. Derfor håper vi at den kinesiske enhetsfronten mot Japan ikke bryter sammen, og at alle samarbeider istedenfor at én klikk tar over, slik at kampen mot Japan blir ført fram til seier. Det er den eneste gode politiske linja — alle andre politiske linjer er dårlige. Dette er det oppriktige rådet vi kommunister gir dere. Kom ikke og si at vi ikke har advart dere.

«Alle må dele på den maten som er.» Det er mye sant i dette gamle kinesiske ordtaket. Ettersom alle tar del i kampen mot fienden, bør vi alle dele på maten, vi bør alle dele på arbeidet som er, og vi bør dele på mulighetene til å få utdanning. Holdninger som «jeg vil ha hele kaka for meg sjøl», og «ingen våger å skade meg» er ikke noe annet enn de gamle knepa til føydalherrene, og de fører rett og slett ikke fram i nittentførtiåra.

Vi kommunister skyver aldri til side noen som er revolusjonær. Vi skal holde fast på enhetsfronten og drive langsiktig samarbeid med alle de klassene, laga, politiske partiene og gruppene og enkeltpersonene som er villige til å slåss mot Japan til siste slutt. Men hvis noen prøver å skyve kommunistpartiet til side, kommer de ingen veg, og dersom de vil sprengne enhetsfronten, kommer de ingen veg med det. Kina må fortsette med å slåss mot Japan, forene seg og gå framover. Vi kan ikke finne oss i at noen prøver å kapitulere, stelle til splittelse eller gå bakover.

VIII. MOT «VENSTRE»-FRASEMAKERIET

Hvis det ikke er mulig å følge den kapitalistiske vegen med borgerskaps diktatur, er det da mulig å følge den sosialistiske vegen med proletarietets diktatur?

Nei, det er heller ikke mulig.

Det er ingen tvil om at den revolusjonen som pågår nå er det første steget. Seinere kommer den til å utvikle seg videre til det andre steget, som fører til sosialismen. Først når Kina går inn i den sosialistiske tidsalderen, kommer det til å oppnå virkelig lykke. Men i dag er tida ennå ikke inne til å innføre sosialismen. I dag er oppgava for revolusjonen i Kina å slåss mot imperialismen og føydalismen. Det blir ikke snakk om sosialisme før denne oppgava er fullført. Den kinesiske revolusjonen er nødt til å ta de to stega, først nydemokratiet og så sosialismen. Dessuten kommer det første steget til å ta ganske lang tid, det kan ikke gjennomføres over natta. Vi er ikke utopister, og vi kan ikke løsrive oss fra de virkelige vilkåra vi står overfor.

Det fins ondsinna propagandister som bevisst blander sammen disse to ulike stadiene i revolusjonen. De gjør seg til talsmenn for den såkalte teorien om en eneste revolusjon for å bevise at Folkets tre prinsipper gjelder for alle slags revolusjoner, og at kommunismen derfor mister livets rett. De bruker denne «teorien» til å føre en rasende kamp mot kommunismen og kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen og grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Det de egentlig vil, er å rykke opp all revolusjon med rota, å bekjempe en gjennomgripende borgerlig-demokratisk revolusjon og konsekvent motstand mot Japan, og å forberede folkeopinionen på kapitulasjon for de japanske angriperne. De japanske imperialistene bygger bevisst opp under dette. Etter at de okkuperte Wuhan, er det gått opp for dem at det ikke er nok med militær makt for å underkue Kina. Derfor tyr de til politiske offensiver og økonomiske lokkemidler. De politiske offensivene deres går ut på å friste vaklende elementer i den anti-japanske leiren, splitte enhetsfronten og undergrave samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet. De økonomiske lokkemidlene de bruker, er såkalte felles industriforetak. I Sentral- og Sør-Kina lar de japanske angriperne kinesiske kapitalister investere 51 prosent av kapitalen i slike foretak, mens japansk kapital utgjør de 49 prosentene

som står igjen. I Nord-Kina lar de kinesiske kapitalister investere 49 prosent av kapitalen, japansk kapital skal utgjøre de siste 51 prosentene. De japanske inntrengerne har også lovt at de kinesiske kapitalistene skal få tilbake de verdiene de har mista, i form av aksjekapital i foretak. Når det er utsikter til profitt, er det noen samvittighetsløse kapitalister som glemmer alle moralske prinsipper, og verker etter å prøve seg. Den gruppa som Wang Ching-wei representerer, har alt kapitulert. Ei annen gruppe skjuler seg i den anti-japanske leiren, og de vil også gjerne gå over til fienden. Men de er feige som tjuver, de er redde for at kommunistpartiet skal sperre vegen for dem, eller enda verre, at vanlige folk skal brennemerke dem som landssvikere. Derfor har de stukket hodene sammen og bestemt seg for å legge forholda til rette i kulturkretser og gjennom pressa. Etter at de bestemte seg for hvilken linje de skulle følge, har de ikke kasta bort et øyeblikk. De har leid noen «metafysikk-kremmere»¹⁰ og noen få trotskister som svinger pennene sine som lanser, farer løs i alle retninger og lager galehus. Fra dem stammer den samlinga av knep og kunststykker som skal tjene til å lure folk som ikke veit hva som foregår i verden omkring dem — «teorien om en eneste revolusjon», pratet om at kommunismen ikke passer til de nasjonale vilkåra i Kina, at det ikke trengs noe kommunistparti i Kina, at Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen saboterer krigen mot Japan og bare streifer omkring uten å slåss, at grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia er et føydalt separatistregime, at kommunistpartiet ikke følger ordrer, ikke vil ha enhet, smir renker og prøver å splitte — og formålet med alt dette er å skaffe kapitalistene gode grunner til å sikre seg sine 49 eller 51 prosent og selge nasjonens interesser til fienden i et passende øyeblikk. Dette er som å «stjele bjelker og stolper, og bytte dem ut med råtne stokker» — å forberede folkeopinionen på den kapitulasjonen de planlegger. Disse herrerne som tilsynelatende helt alvorlig fremmer «teorien om en eneste revolusjon» for å bekjempe kommunismen og kommunistpartiet, er altså ikke ute etter annet enn de 49 eller 51 prosentene sine. De må virkelig ha lagt hodene i bløt! «Teorien om en eneste revolusjon» er rett og slett en teori for at det ikke skal bli noen revolusjon i det hele tatt, og det er kjernen i saka.

Men det fins andre som tilsynelatende ikke har onde hensikter. De blir ført på villspor av «teorien om en eneste revolusjon» og den underlige forestillinga om å «gjennomføre både den politiske og sam-

12. — Mao bind 2.

funnsmessige revolusjonen med ett slag». De forstår ikke at revolusjonen er delt inn i flere stadier, at vi ikke kan gå videre til det neste stadiet i revolusjonen før vi har fullført det første, og at det ikke er mulig å «gjennomføre begge deler med ett slag». Denne innstillinga er også svært skadelig fordi den roter sammen stadiene i revolusjonen og svekker anstrengelsene for å gjennomføre de oppgavene som står på dagsorden. Det er riktig og i samsvar med den marxistiske teorien om utviklinga av revolusjonen å si at det første stadiet i revolusjonen skaper forutsetningene for det andre, og at de to stadiene må komme rett etter hverandre uten å tillate noe mellomstadium med borgerskapets diktatur. Noen sier at den demokratiske revolusjonen ikke har sine egne bestemte oppgaver, og ikke svarer til en egen bestemt periode, men at den kan smeltes sammen med og gjennomføres samtidig med andre oppgaver, dvs. de sosialistiske oppgavene (som bare kan bli gjennomført i en annen periode). De kaller alt dette å «gjennomføre begge deler med ett slag». Dette er et utopisk syn som ekte revolusjonære ikke kan godta.

IX. MOT STRIBUKKENE

De borgerlige sribukkene står i sin tur fram og sier: «Nåvel. Dere kommunister har utsatt det sosialistiske systemet til et seinere stadium, og har erklært: 'Folkets tre prinsipper er det som Kina trenger i dag, og partiet vårt står klart til å kjempe for at de blir satt ut i livet fullt ut.'¹¹ Javel. Da kan dere pakke sammen kommunismen deres inntil videre.» Denne typen begrunnelse i form av teorien om «ei eneste lære» har skapt et forskrekkelig lurveleven den siste tida. Kjernen i dette er sribukkens hyl etter borgerlig enevelde. I all høflighet kan vi ganske enkelt omtale det som fullstendig mangel på sunt vett.

Kommunismen er både et fullstendig system av proletarisk ideologi og et nytt samfunnssystem. Den er forskjellig fra alle andre ideologier og samfunnssystemer, og den er det mest fullstendige, progressive, revolusjonære og fornuftige systemet i historia til menneskeheten. Ideologien og samfunnssystemet til føydalismen hører bare hjemme på historisk museum. Ideologien og samfunnssystemet til kapitalismen er også blitt en museumsgjenstand i en del av verden (i Sovjetunionen). I

andre land likner det «en døende som raskt går under, liksom sola går ned bakom åsene i vest», og blir snart forvist til museet. Bare den kommunistiske ideologien og samfunnssystemet er full av ungdom og livskraft. Den er som ei allmektig naturkraft som feier over jorda med uimotståelig kraft. Innføringa av den vitenskapelige kommunismen i Kina har åpna nye horisonter for folk og endra utseendet til den kinesiske revolusjonen. Uten rettleiing fra kommunismen kan ikke den demokratiske revolusjonen i Kina lykkes på noe vis, og langt mindre gå videre til neste stadium. Dette er grunnen til at de borgerlige stribukkene høylytt krever at kommunismen må «pakkes sammen». Men den må ikke «pakkes sammen», for så snart kommunismen er «pakka sammen», er Kina dødsdømt. I dag står det til kommunismen å berge hele verden, og Kina er ikke noe unntak.

Alle veit at kommunistpartiet har et kortsiktig og et langsiktig program, et minimums- og et maksimumsprogram for det samfunnssystemet det går inn for. I denne perioden er det nydemokratiet, og i framtida sosialismen. Dette er to deler av en organisk helhet, leda av en og samme kommunistiske ideologi. Er det ikke derfor fullstendig meningsløst å hyle opp om at kommunismen må «pakkes sammen» fordi kommunistpartiets minimumsprogram og de grunnleggende politiske ideene i Folkets tre prinsipper i praksis stemmer overens? Det er nettopp fordi det er slikt grunnleggende samsvar mellom dem at vi kommunister kan anerkjenne «Folkets tre prinsipper som det politiske grunnlaget for enhetsfronten mot Japan» og erkjenne at «Folkets tre prinsipper er det som Kina trenger i dag, og partiet vårt står klar til å kjempe for at de skal bli satt ut i livet full ut.» Ellers ville vi ikke kunne gjøre det. Her har vi en enhetsfront mellom kommunismen og Folkets tre prinsipper i stadiet med den demokratiske revolusjonen. Det var en slik enhetsfront dr. Sun Yat-sen tenkte på da han sa: «Kommunismen er en god venn av Folkets tre prinsipper.»¹² Å avvise kommunismen er i virkeligheten det samme som å avvise enhetsfronten. Stribukkene har koka sammen meningsløse grunner for å avvise kommunismen nettopp fordi de ønsker å avvise enhetsfronten og praktisere læra si om ett eneste parti.

Dessuten er teorien om «ei eneste lære» meningsløs. Så lenge det fins klasser, vil det være like mange lærer som det fins klasser. Til og med ulike grupper innafor samme klasse kan ha forskjellige lærer. Ettersom føydalklassen har ei føydal lære, borgerskapet ei kapitalistisk lære,

buddhistene buddhismen, de kristne kristendommen og bøndene flerguderiet, ettersom noen de siste åra også har gått inn for kemalismen, fascismen, vitalismen,¹³ «læra om fordeling etter arbeid»¹⁴ og jeg veit ikke hva, hvorfor skulle ikke så proletariatet få ha kommunismen? Ettersom det fins utallige «ismer», hvorfor gjelder da bare ropet «pakke det sammen!» for kommunismen? Det er ærlig talt ikke på tale å «pakke sammen». La oss heller konkurrere. Hvis kommunismen blir slått, skal vi som kommunister innrømme nederlaget som gode tapere. Men hvis ikke, får dere «pakke sammen» alt sludderet om «ei eneste lære», som krenker prinsippet om demokrati, så snart som mulig.

For å unngå misforståelser og til opplysning for stribukkene, er det nødvendig å vise klart hvor Folkets tre prinsipper og kommunismen faller sammen, og hvor de ikke gjør det.

Når en sammenlikner dem, kommer det fram både likheter og forskjeller.

Først om likhetene. De fins i det grunnleggende politiske programmet til begge lærene for stadiet med den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina. De tre politiske grunnsetningene i de revolusjonære Folkets tre prinsipper, nemlig prinsippene om nasjonalisme, demokrati og folkets utkomme, slik dr. Sun Yat-sen tolka dem på ny i 1924, stemmer i grunntrekka overens med det kommunistiske politiske programmet for stadiet med den demokratiske revolusjonen i Kina. Enhetsfronten mellom de to lærene og de to partiene kom i stand på grunnlag av disse likhetene og fordi Folkets tre prinsipper blei satt ut i livet. Det ville være galt å overse denne sida av saka.

Så til forskjellene. 1) Deler av programmet for stadiet med den demokratiske revolusjonen er forskjellig. Det kommunistiske programmet for hele den demokratiske revolusjonen omfatter fulle rettigheter for folket, åtte timers arbeidsdag og en gjennomgripende jordbruksrevolusjon. Det gjør ikke Folkets tre prinsipper. Med mindre disse punktene blir føyd til Folkets tre prinsipper og en er rede til å gjennomføre dem, er det bare grunntrekka i de to demokratiske programmene som er like. Da kan en ikke si at de er helt og holdent like. 2) En annen forskjell er at det ene programmet omfatter stadiet med den sosialistiske revolusjonen. Det gjør ikke det andre. For kommunismen fins det et stadium etter den demokratiske revolusjonen, stadiet med den sosialistiske revolusjonen. Derfor har den ikke bare et minimumsprogram, men også et maksimumsprogram, dvs. et program for å gjennomføre

sosialismen og kommunismen. For Folkets tre prinsipper fins bare stadiet med den demokratiske revolusjonen, og ikke stadiet med den sosialistiske revolusjonen. Derfor har denne læra bare et minimumsprogram og ikke noe maksimumsprogram, dvs. den har ikke noe program for å gjennomføre sosialismen og kommunismen. 3) Så har vi forskjellen når det gjelder verdensanskuelse. Den kommunistiske verdensanskuelsen er den dialektiske og historiske materialismen, mens Folkets tre prinsipper forklarer historia ut fra folkets levekår. Det er i sin kjerne et dualistisk eller idealistisk syn. De to verdensanskuelsene står i motsetning til hverandre. 4) Så har vi forskjellen i revolusjonær grundighet. Hos kommunister er det samsvar mellom teori og praksis, dvs. at kommunister har revolusjonær grundighet. Bortsett fra dem som er helt trufaste mot revolusjonen og sannheten, er det ikke samsvar mellom teori og praksis hos tilhengerne av Folkets tre prinsipper. Det de gjør står i motsetning til det de sier, dvs. de mangler revolusjonær grundighet. Dette er forskjellene mellom de to lærene. Det skiller kommunistene fra tilhengerne av Folkets tre prinsipper. Det ville uten tvil være en stor feil å se bort fra disse forskjellene, og bare se enheten og ikke motsigelsene.

Når en har forstått alt dette, er det lett å se hva de borgerlige sribukkene tenker på når de krever at kommunismen må «pakkes sammen». Hvis det ikke betyr borgerlig enevelde, er det helt meningsløst.

X. DE GAMLE OG DE NYE FOLKETS TRE PRINSIPPER

De borgerlige sribukkene forstår overhodet ikke historisk endring. Kunnskapene deres er så dårlige at de praktisk talt er lik null. De veit verken forskjellen mellom kommunismen og Folkets tre prinsipper eller mellom de nye og de gamle Folkets tre prinsipper.

Vi kommunister anerkjenner «Folkets tre prinsipper som det politiske grunnlaget for den nasjonale enhetsfronten mot Japan». Vi erkjenner at «Folkets tre prinsipper er det som Kina trenger i dag, og partiet vårt står klar til å kjempe for at de blir satt ut i livet fullt ut». Og vi vedgår at det er grunnleggende samsvar mellom det kommunistiske minimumsprogrammet og de politiske grunnsetningene i Folkets tre prin-

sipper. Men hvilke Folkets tre prinsipper er det snakk om? Det er Folkets tre prinsipper slik dr. Sun Yat-sen tolka dem på ny i Oppropet fra den første nasjonale kongressen til Kuomintang, og ingen andre. Jeg skulle ønske at de herrer sribukker ville ta seg fri et øyeblikk fra arbeidet med å «innskrenke kommunismen», «oppløse kommunismen» og «kjempe mot kommunismen», som de er så ivrig opptatt med, og kikke gjennom dette oppropet. I oppropet sa dr. Sun Yat-sen: «Dette er den sanne tolkninga av Kuomintangs Folkets tre prinsipper.» Dette er altså de eneste ekte Folkets tre prinsipper. Alle andre er falske. Den eneste «sanne tolkninga» av Folkets tre prinsipper er den som står i Oppropet fra den første nasjonale kongressen til Kuomintang, og alle andre tolkninger er falske. En må gå ut fra at dette ikke er noe kommunistene har funnet på, for mange medlemmer av Kuomintang og jeg sjøl var personlig vitne til at oppropet blei vedtatt.

Oppropet markerer skillet mellom de to epokene i historia til Folkets tre prinsipper. Før oppropet var de av den gamle typen. De var Folkets tre prinsipper for den gamle borgerlig-demokratiske revolusjonen i en halvkoloni, Folkets tre prinsipper for det gamle demokratiet, de gamle Folkets tre prinsipper.

Etter oppropet var de av den nye typen. De blei Folkets tre prinsipper for den nye borgerlig-demokratiske revolusjonen i en halvkoloni, Folkets tre prinsipper for nydemokratiet, de nye Folkets tre prinsipper. Det er dette og bare dette som er de revolusjonære Folkets tre prinsipper for den nye perioden.

De revolusjonære Folkets tre prinsipper for den nye perioden, de nye eller ekte Folkets tre prinsipper, omfatter De tre store politiske retningslinjene, som er forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. Uten hver og en av De tre store politiske retningslinjene blir Folkets tre prinsipper enten falske eller ufullstendige i den nye perioden.

For det første må de revolusjonære, nye eller ekte Folkets tre prinsipper omfatte forbund med Russland. Slik situasjonen er i dag er det helt klart at hvis ikke linja er forbund med Russland, med sosialismens land, vil linja uunngåelig være forbund med imperialismen, med imperialismaktene. Var det ikke nøyaktig det som skjedde etter 1927? Når kampen mellom det sosialistiske Sovjetunionen og imperialismaktene skjerper seg, må Kina stille seg på den ene eller den andre sida. Dette er ikke til å unngå. Er det mulig å ikke helle til den ene eller andre

sida? Nei, det er en illusjon. Hele verden kommer til å bli trukket med i den ene eller den andre av disse to frontene, og da blir snakket om «nøytralitet» bare bedrageri. Dette gjelder særlig Kina, som kjemper mot ei imperialismakt som har trengt djupt inn i landet, for Kina kan ikke håpe på endelig seier uten hjelp fra Sovjetunionen. Dersom forbund med Russland blir ofra for forbund med imperialismen, må ordet «revolusjonær» strykes fra Folkets tre prinsipper, og da blir de reaksjonære. Til sjuende og sist kan ikke Folkets tre prinsipper være «nøytrale». De må enten være revolusjonære eller kontrarevolusjonære. Ville det ikke være mer heltemodig å «slåss mot angrep fra begge sider»,¹⁵ som Wang Ching-wei en gang sa, og ha en type Folkets tre prinsipper som tjener denne «kampen»? Dessverre har til og med opphavsmannen til dette, Wang Ching-wei, sjøl gått bort fra (eller «pakka sammen») denne typen Folkets tre prinsipper, for han har gått inn for Folkets tre prinsipper for forbund med imperialismen. Men hvis noen hevda at det er forskjell på østlig og vestlig imperialisme, og at en i motsetning til Wang Ching-wei, som har slutta seg til den østlige imperialismen, burde slutte seg sammen med noen av de vestlige imperialistene for å marsjere østover og angripe, så ville vel det være ganske revolusjonært? Enten dere liker det eller ikke, er de vestlige imperialistene fast bestemt på å bekjempe Sovjetunionen og kommunismen. Hvis dere går sammen med dem, kommer de til å be dere marsjere nordover og angripe, og det blir ikke noe av revolusjonen deres. Alt dette gjør at de revolusjonære, nye og ekte Folkets tre prinsipper må omfatte forbund med Russland, og ikke under noen omstendigheter forbund med imperialismen mot Russland.

For det andre må de revolusjonære, nye og ekte Folkets tre prinsipper omfatte samarbeid med kommunistpartiet. Enten samarbeider dere med kommunistpartiet, eller så kjemper dere mot det. Kamp mot kommunismen er politikken til de japanske imperialistene og Wang Ching-wei, og hvis det er det dere ønsker, er det greit. De kommer til å innby dere til å bli med i det anti-kommunistiske selskapet. Men ville ikke det likne mistenkelig på landssvik? Dere sier kanskje: «Jeg går ikke sammen med Japan, men med et annet land.» Det er rett og slett latterlig. Uansett hvem du går sammen med blir du landssviker i det øyeblikket du går mot kommunistpartiet, for da kan du ikke gjøre motstand mot Japan lenger. Hvis dere sier at «jeg skal bekjempe kommunistpartiet sjølstendig», så er det erkesludder. Hvordan kan «heltene» i en koloni

eller halvkoloni gå løs på ei så stor kontrarevolusjonær oppgave uten å støtte seg på de imperialistiske kreftene? I ti lange år var nesten alle de imperialistiske kreftene i verden mobilisert i kampen mot kommunistpartiet, men forgjeves. Hvordan kan dere plutselig bekjempe det «sjølstendig»? Vi har fått høre at noen utafor grenseområdet sier: «Det er bra å bekjempe kommunistpartiet, men dere kan aldri lykkes med det.» Hvis ikke dette bare er et rykte, er denne påstanden bare halvvegs gal, for hva er det som er «bra» med å bekjempe kommunistpartiet? Men den andre halvdelen er sann — dere kan helt sikkert «aldri lykkes med det». Den viktigste årsaka til det finner en ikke først og fremst hos kommunistene, men hos vanlige folk, som er glade i kommunistpartiet, og ikke vil «bekjempe» det. Hvis dere bekjemper kommunistpartiet på et tidspunkt da nasjonens fiende trenger djupt inn i landet vårt, kommer folket til å fly i strupen på dere. De kommer så visst ikke til å vise noen nåde. Så mye er sikkert, at den som vil bekjempe kommunistpartiet, må være forberedt på å bli knust til støv. Hvis dere ikke er oppsatt på å bli knust til støv, er det avgjort best at dere slutter å bekjempe kommunistpartiet. Dette er vårt oppriktige råd til alle de anti-kommunistiske «heltene». Derfor er det klinkende klart at Folkets tre prinsipper i dag må omfatte samarbeid med kommunistpartiet, ellers vil disse prinsippene gå til grunne. Det er et spørsmål om liv eller død for Folkets tre prinsipper. Hvis de omfatter samarbeid med kommunistpartiet, kommer de til å overleve, hvis de blir brukt mot kommunistpartiet, kommer de til å gå til grunne. Kan noen bevise det motsatte?

For det tredje må de revolusjonære, nye og ekte Folkets tre prinsipper omfatte politikken med hjelp til bøndene og arbeiderne. Hvis en forkaster denne politikken, hvis en ikke helhjerta hjelper bøndene og arbeiderne eller ikke gjennomfører påbudet i testamentet til dr. Sun Yat-sen om å «reise folkemassene», betyr det at en legger grunnen for at revolusjonen lir nederlag, og at en sjøl lir nederlag på kjøpet. Stalin har sagt: «*Egentlig* er det nasjonale spørsmålet et bondespørsmål.»¹⁶ Det betyr at den kinesiske revolusjonen egentlig er en bonderevolusjon, at motstanden vår mot Japan egentlig er bøndenes motstandskrig mot Japan. Politikken til nydemokratiet går egentlig ut på å gi bøndene rettighetene sine. De nye og ekte Folkets tre prinsipper er egentlig prinsippene for en bonderevolusjon. Massekultur betyr egentlig å heve det kulturelle nivået til bøndene. Krigen mot Japan er egentlig en bonde-

krig. Nå lever vi i ei tid da «prinsippet om å dra opp i åsene»¹⁷ gjelder. Møter, arbeid, undervisning, utgivning av aviser, skriving av bøker, teaterforestillinger — alt blir gjort oppe i åsene, og alt er egentlig for bøndenes skyld. Og det er egentlig bøndene som skaffer alt som trengs i motstandskrigen og alt vi trenger for å leve. Med «egentlig» mener vi grunnleggende sett. Men det betyr ikke at vi overser de andre delene av folket. Dette har Stalin sjøl forklart. Som alle skoleunger veit, er 80 prosent av befolkninga i Kina bønder. Derfor blir bondespørsmålet det grunnleggende spørsmålet i den kinesiske revolusjonen, og styrken til bøndene er hovedstyrken i den kinesiske revolusjonen. Tallmessig er arbeiderne den nest største delen av befolkninga i Kina. Det fins flere millioner industriarbeidere i Kina, og flere titalls millioner handverksarbeidere og landarbeidere. Uten arbeiderne i de forskjellige industrigreinene kan ikke Kina leve, for de er produsentene i industrisektoren i økonomien vår. Og revolusjonen kan ikke lykkes uten den moderne industriarbeiderklassen, for den er lederen for den kinesiske revolusjonen og den mest revolusjonære klassen. Under disse omstendighetene må de revolusjonære, nye og ekte Folkets tre prinsipper omfatte politikken med hjelp til bøndene og arbeiderne. Alle andre slags Folkets tre prinsipper som ikke har en slik politikk, som ikke gir bøndene og arbeiderne helhjerta hjelp og som ikke setter ut i livet på budet om å «reise folkemassene», kommer helt sikkert til å gå til grunne.

Derfor er det klart at det ikke fins noen framtid for slike Folkets tre prinsipper som forkaster De tre store politiske retningslinjene — forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne. Alle ærlige tilhengere av Folkets tre prinsipper må tenke grundig gjennom dette.

Folkets tre prinsipper, som omfatter De tre store politiske retningslinjene — med andre ord de revolusjonære, nye og ekte Folkets tre prinsipper — er nydemokratiets Folkets tre prinsipper. De er ei videreutvikling av de gamle Folkets tre prinsipper, det store bidraget fra dr. Sun Yat-sen, og et produkt av den epoken da den kinesiske revolusjonen er blitt en del av den sosialistiske verdensrevolusjonen. Det er bare disse Folkets tre prinsipper det kinesiske kommunistpartiet ser på som «det som Kina trenger i dag», og som det har forplikta seg til «å kjempe for å sette ut i livet fullt ut». Dette er de eneste Folkets tre prinsipper som er i grunnleggende samsvar med kommunistpartiets politiske

program for stadiet med den demokratiske revolusjonen, nemlig minimumsprogrammet.

De gamle Folkets tre prinsipper var et produkt av den gamle perioden i den kinesiske revolusjonen. Den gangen var Russland ei imperialistmakt, og sjølsagt var det ikke på tale med noen politikk for forbund med Russland. Den gangen fans det ikke noe kommunistparti i landet vårt, og derfor var det sjølsagt ikke på tale med noen politikk for samarbeid med kommunistpartiet. Arbeider- og bondebevegelsen hadde ennå ikke vist si politiske betydning til fulle og tiltrukket seg oppmerksomhet. Derfor var det sjølsagt ikke på tale med noen politikk for forbund med arbeiderne og bøndene. Det er grunnen til at Folkets tre prinsipper fra tida før Kuomintang blei omorganisert i 1924, tilhørte den gamle typen og er blitt forelda. Kuomintang kunne ikke gjort framgang hvis det ikke hadde utvikla dem til de nye Folkets tre prinsipper. Dr. Sun Yat-sen var en klok mann som skjønnte dette: Han sikra seg hjelp fra Sovjetunionen og Kinas Kommunistiske Parti, og ga Folkets tre prinsipper ei ny tolkning som ga dem nytt innhold i samsvar med tida. Dermed blei det mulig å danne en enhetsfront mellom Folkets tre prinsipper og kommunismen, opprette samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet for første gang, få tilslutning fra hele nasjonen og sette i gang revolusjonen som varte fra 1924 til 1927.

De gamle Folkets tre prinsipper var revolusjonære i den gamle perioden og gjenspeilte de historiske særtrekka den hadde. Men det er reaksjonært og viser at en ikke kjenner den tida en lever i hvis en gjentar den gamle lekse i den nye perioden etter at de nye Folkets tre prinsipper er knesatt, eller går mot forbund med Russland etter at den sosialistiske staten er oppretta, går mot samarbeid med kommunistpartiet etter at det er stifta, eller går mot politikken med å hjelpe bøndene og arbeiderne etter at de er blitt bevisste og har vist den politiske styrken sin. Reaksjonsperioden etter 1927 var resultatet av slik uvitenhet. Det gamle ordtaket sier: «Den som forstår tegna i tida er en stor mann.» Jeg håper at tilhengerne av Folkets tre prinsipper vil huske dette i dag.

Hvis Folkets tre prinsipper tilhørte den gamle typen, ville de grunnleggende sett ikke ha noe til felles med det kommunistiske minimumsprogrammet, for da ville de tilhøre fortida og være avlegs. Alle slags Folkets tre prinsipper som går mot Russland, kommunistpartiet og arbeiderne og bøndene, er avgjort reaksjonære. De har ikke noe som helst til felles med det kommunistiske minimumsprogrammet, og er i

tillegg kommunismens fiende. De møtes ikke på noe som helst punkt. Dette må også tilhengerne av Folkets tre prinsipper tenke omhyggelig gjennom.

Uansett kommer ingen samvittighetsfulle mennsker til å gi avkall på Folkets tre prinsipper før oppgava med å tvinge imperialismen og føydalismen i kne er fullført i all hovedsak. De eneste som gjør det, er folk som Wang Ching-wei. Uansett hvor iherdig de kjemper for sine falske Folkets tre prinsipper, som går mot Russland, kommunistpartiet og bøndene og arbeiderne, blir det sikkert ikke noen mangel på samvittighetsfulle og rettskafne folk som fortsetter å støtte Sun Yat-sens ekte Folkets tre prinsipper. Sjøl etter reaksjonen i 1927 fortsatte mange tilhengere av de ekte Folkets tre prinsipper kampen for den kinesiske revolusjonen. Det kommer sikkert til å bli titusener av dem nå som fienden har trengt djupt inn i landet vårt. Vi kommunister kommer alltid til å holde fast ved langvarig samarbeid med alle sanne tilhengere av Folkets tre prinsipper. Vi kommer til å utstøte landssvikerne og de svorne fiendene av kommunismen, men aldri svikte noen av vennene våre.

XI. KULTUREN TIL NYDEMOKRATIET

Hittil har vi forklart de historiske kjennetegna ved kinesisk politikk i den nye perioden og spørsmålet om den nydemokratiske republikken. Nå kan vi gå videre til spørsmålet om kulturen.

En bestemt kultur er den ideologiske gjenspeilinga av politikken og økonomien i et bestemt samfunn. I Kina fins det en imperialistisk kultur som gjenspeiler det imperialistiske herredømmet, eller delvise herredømmet, på det politiske og økonomiske området. Denne kulturen blir ikke bare holdt oppe av de kulturorganisasjonene som blir drevet direkte av imperialistene i Kina, men også av mange kinesere som har mista alt skamvett. Her hører all kultur som inneholder slaveideologi hjemme. Kina har også en halvføydal kultur som gjenspeiler den halvføydale politikken og økonomien i landet. Talsmennene for denne kulturen omfatter alle som går inn for å dyrke Konfutse, studere skriftene til Konfutse, den gamle morallæra og de gamle ideene som står i motsetning til den nye kulturen og nye ideer. Den imperialistiske kulturen

og den halvføydale kulturen henger sammen som erteris. De har danna et reaksjonært kulturelt forbund mot den nye kulturen i Kina. Denne typen reaksjonær kultur tjener imperialistene og føydalklassen, og må feies vekk. Hvis vi ikke feier den vekk, kan vi ikke bygge noen som helst slags ny kultur. Uten ødeleggelse ingen oppbygging, uten oppdemming, ingen vanning, uten ro ingen bevegelse. Det er kamp på liv og død mellom den nye kulturen og de gamle formene for kultur.

Den nye kulturen er den ideologiske gjenspeilinga av den nye politikken og den nye økonomien som den skal tjene.

Som vi allerede har slått fast i kapittel III, har det kinesiske samfunnet gradvis endra karakter etter hvert som det har vokst fram en kapitalistisk økonomi i Kina. Samfunnet er ikke lenger helt føydalt, men halvføydalt, sjøl om den føydale økonomien er framherskende fortsatt. Sammenlikna med den føydale økonomien, er den kapitalistiske økonomien en ny økonomi. Borgerskapet, småborgerskapet og proletariatet er de nye politiske kreftene som har oppstått og vokst samtidig med denne nye kapitalistiske økonomien. Og den nye kulturen gjenspeiler disse nye økonomiske og politiske kreftene på ideologiens område, og tjener dem. Uten den kapitalistiske økonomien, uten borgerskapet, småborgerskapet og proletariatet, og uten de politiske kreftene som disse klassene representerer, kunne ikke den nye ideologien eller nye kulturen ha oppstått.

Disse nye politiske, økonomiske og kulturelle kreftene er alle sammen revolusjonære krefter som står i motsetning til den gamle politikken, den gamle økonomien og den gamle kulturen. Det gamle består av to deler. Den ene delen er Kinas egen halvføydale politikk, økonomi og kultur, og den andre er politikken, økonomien og kulturen til imperialismen, som dominerer dette forbundet. Begge er skadelige og bør ødelegges fullstendig. Kampen mellom det nye og det gamle i det kinesiske samfunnet er en kamp mellom de nye kreftene i folket (de ulike revolusjonære klassene) og de gamle kreftene, nemlig imperialismen og føydalklassen. Det er en kamp mellom revolusjon og kontrarevolusjon. Denne kampen har vart i hundre år om en rekner fra opiumskrigen, og i nesten tretti år om en rekner fra revolusjonen i 1911.

Men som vi allerede har sagt, kan revolusjoner også deles inn i gamle og nye. Det som er nytt i en historisk periode, blir gammelt i en annen. Hundreåret for den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina kan deles inn i to hovedstadier. Det første varte i åtti år og det andre i

tjue. Hvert stadium har sine grunnleggende historiske kjennetegn. I de første åtti åra tilhørte revolusjonen i Kina den gamle typen borgerlig-demokratiske revolusjoner. Men de siste tjue åra har den hørt til den nye typen på grunn av endringene i den politiske situasjonen innenlands og internasjonalt. Det gamle demokratiet er kjennetegnet på de første åtti åra. Nydemokratiet er kjennetegnet på de siste tjue åra. Dette skillet gjelder både for kulturen og politikken.

Hvordan kommer dette til uttrykk på kulturens område? Det er det vi skal forklare nå.

XII. DE HISTORISKE KJENNETEGNA TIL KULTURREVOLUSJONEN I KINA

På den kulturelle eller ideologiske fronten utgjør perioden før og perioden etter 4. mai-bevegelsen to forskjellige historiske perioder.

Før 4. mai-bevegelsen sto kampen på den kulturelle fronten i Kina mellom den nye kulturen til borgerskapet og den gamle kulturen til føydalklassen. Kampene mellom det moderne skolesystemet og det keiserlige eksamenssystemet,¹⁸ mellom den gamle og den nye lærdommen og mellom vestlig og kinesisk lærdom hadde alle sammen en slik karakter. De såkalte moderne skolene eller den nye lærdommen eller den vestlige lærdommen på den tida var i hovedsak (vi sier i hovedsak, for til dels fans det fortsatt giftige rester av kinesisk føydalisme) opptatt av naturvitenskap, borgerlig samfunnskunnskap og politiske teorier, som talsmennene for borgerskapet trengte. På den tida spilte ideologien i den nye lærdommen ei revolusjonær rolle, for den kjempa mot den kinesiske føydale ideologien, og den tjente den borgerlig-demokratiske revolusjonen i den gamle perioden. Men fordi det kinesiske borgerskapet ikke var sterkt nok og fordi verden alt hadde gått inn i imperialismens epoke, klarte denne borgerlige ideologien bare å utkjempe et par runder, og blei slått tilbake av det reaksjonære forbundet mellom slaveideologien til den utenlandske imperialismen og «tilbake til det gamle»-ideologien til den kinesiske føydalismen. Straks det reaksjonære ideologiske forbundet starta en mindre motoffensiv, senka den såkalte nye lærdommen fanene, slutta å slå på tromma og blåste til tilbaketog. Den mista sjela si, og beholdt bare det ytre skallet. Den gamle

borgerlig-demokratiske kulturen mista all kraft og råtne opp i imperialismens epoke. Den var dømt til å li nederlag.

Men etter 4. mai-bevegelsen blei det annerledes. Ei splitter ny kulturell kraft oppsto i Kina. Det var den kommunistiske kulturen og ideologien som de kinesiske kommunistene sto i spissen for, eller den kommunistiske verdensanskuelsen og teorien om samfunnsrevolusjon. 4. mai-bevegelsen fant sted i 1919. Stiftelsen av det kinesiske kommunistpartiet og den virkelige begynnelsen på arbeiderbevegelsen i Kina fulgte i 1921. Alt dette skjedde i kjølvannet på første verdenskrig og Oktoberrevolusjonen, dvs. på ei tid da det nasjonale spørsmålet og de revolusjonære bevegelsene i koloniene gjennomgikk ei forandring over hele verden og sambandet mellom den kinesiske revolusjonen og verdensrevolusjonen blei helt åpenbart. Den nye politiske krafta — proletariatet og kommunistpartiet — sto fram på den politiske scenen i Kina. Følgen var at den nye kulturelle krafta, i nye uniformer og med nye våpen, mønstra alle mulige forbundsfeller, stilte opp rekkene i slagorden og satte i verk heltemodige angrep på den imperialistiske og den føydale kulturen. Denne nye krafta har gått framover med kjempesteg innafor samfunnsvitenskapene (filosofi, økonomi, statsvitenskap, militærteori, historie) og innafor litteratur og kunst (teater, film, musikk, billedhoggerkunst og malerkunst). I de siste tjue åra har det skjedd en stor revolusjon både i ideologisk innhold og i form på alle de områdene denne nye kulturelle krafta har retta angrepet mot (for eksempel i det litterære språket). Den har hatt så stor innflytelse og så voldsom virkning at den er helt uimotståelig. Den har fylka så mange, bak seg at den er uten sidestykke i kinesisk historie. Lu Hsun var den største og tapreste fanebæreren for denne nye kulturelle krafta. Han var øverstkommanderende for den kinesiske kulturrevolusjonen, og ikke bare en stor skribent, men også en stor tenker og revolusjonær. Lu Hsun var en ubøyelig og rettskaffen mann. Han dreiv ikke med smiger og krøp ikke for noen. Det er en uvurderlig egenskap hos koloniale og halvkoloniale folk. Som talsmann for det store flertallet av nasjonen slo han ei bresje i fiendens festning og storma den. På kulturfronten var han den modigste, den mest rett-tenkende, den fasteste, mest trufaste og glødende nasjonalhelten, en helt uten like i historia vår. Vegen hans er sjølve vegen for Kinas nye nasjonale kultur.

Før 4. mai-bevegelsen var den nye kinesiske kulturen en kultur av gammeldemokratisk type og en del av den kapitalistiske kulturrevolu-

sjonen til verdensborgerskapet. Etter 4. mai-bevegelsen er den blitt nydemokratisk og en del av den sosialistiske kulturrevolusjonen til verdensproletariatet.

Før 4. mai-bevegelsen var den nye kinesiske kulturbevegelsen, kulturrevolusjonen, leda av borgerskapet, som fortsatt spilte ei ledende rolle. Etter 4. mai-bevegelsen sakka kulturen og ideologien til borgerskapet etter til og med i forhold til deres egen politikk, og kunne ikke spille noen ledende rolle. I beste fall kunne kulturen og ideologien deres være en forbundsfelle i en viss grad i revolusjonære perioder, men ansvaret for å lede forbundet var nødt til å hvile på den proletariske kulturen og ideologien. Dette er ei uomtvistelig kjensgjerning.

Den nydemokratiske kulturen er den anti-imperialistiske og anti-føydale kulturen til de breie massene. I dag er den kulturen til enhetsfronten mot Japan. Denne kulturen kan bare bli leda av kulturen og ideologien til proletariatet, av den kommunistiske ideologien, og ikke av kulturen og ideologien til noen annen klasse. Kort sagt, den nydemokratiske kulturen er den anti-imperialistiske og anti-føydale kulturen til de breie massene, og blir leda av proletariatet.

XIII. DE FIRE PERIODENE

En kulturrevolusjon er den ideologiske gjenspeilinga av den politiske og den økonomiske revolusjonen, og tjener dem. I Kina fins det en enhetsfront både i kulturrevolusjonen og i den politiske revolusjonen.

Historia til enhetsfronten i kulturrevolusjonen de siste tjue åra kan deles inn i fire perioder. Den første dekker de to åra fra 1919 til 1921, den andre de seks åra fra 1921 til 1927, den tredje de ti åra fra 1927 til 1937, og den fjerde de tre åra fra 1937 til i dag.

Den første perioden strakte seg fra 4. mai-bevegelsen i 1919 til stiftelsen av det kinesiske kommunistpartiet i 1921. 4. mai-bevegelsen var den viktigste milepelen i denne perioden.

4. mai-bevegelsen var både en anti-imperialistisk og en anti-føydal bevegelse. Hvilken uvanlig historisk betydning den hadde, kan vi se i et trekk som mangla i revolusjonen i 1911, nemlig at den førte konsekvent og kompromissløs kamp både mot imperialismen og føydalismen. 4. mai-bevegelsen hadde denne egenskapen fordi kapitalismen

hadde utvikla seg et steg videre i Kina, og fordi det oppsto nye håp om å frigjøre den kinesiske nasjonen da de revolusjonære intellektuelle i Kina så at de tre store imperialismaktene Russland, Tyskland og Østerrike-Ungarn brøt sammen, og de to andre, Storbritannia og Frankrike, blei svekka, samtidig som det russiske proletariatet hadde oppretta en sosialistisk stat og det tyske, ungarske og italienske proletariatet reiste seg til revolusjon. 4. mai-bevegelsen blei til på signal fra verdensrevolusjonen, den russiske revolusjonen og Lenin. Den var en del av den proletariske verdensrevolusjonen på den tida. Sjøl om kommunistpartiet ikke var stifta ennå, var det alt svært mange intellektuelle som var for den russiske revolusjonen og som hadde spirene til den kommunistiske ideologien. I begynnelsen var 4. mai-bevegelsen en revolusjonær enhetsfrontbevegelse som besto av tre grupper av folket — kommunistiske intellektuelle, revolusjonære småborgerlige intellektuelle og borgerlige intellektuelle (de siste utgjorde høyrefløya i bevegelsen). Mangelen ved denne bevegelsen var at den var begrensa til intellektuelle, og at arbeiderne og bøndene ikke slutta seg til den. Men straks den utvikla seg til 3. juni-bevegelsen¹⁹ slutta ikke bare intellektuelle opp om den, men også massene av proletariatet, småborgerskapet og borgerskapet, og den blei en landsomfattende revolusjonær bevegelse. Kulturrevolusjonen som blei innledda med 4. mai-bevegelsen, var en uforsonlig motstander av den føydale kulturen. Aldri før i kinesisk historie hadde det vært en slik stor og gjennomgripende kulturrevolusjon. Kulturrevolusjonen har æra for mange storverk. Den reiste de to store merkesakene på den tida: «Ned med den gamle moralen og fram for den nye!» og «Ned med den gamle litteraturen og fram for den nye!» På den tida var det ennå ikke mulig at denne kulturbevegelsen kunne få stor utbredelse blant arbeiderne og bøndene. Slagordet «Litteratur for vanlige folk» var framskrédent, men i virkeligheten kunne «vanlige folk» den gangen bare være småborgerlige og borgerlige intellektuelle i byene, dvs. byintelligentsiaen. Både i ideologien og i kaderspørsmålet bana 4. mai-bevegelsen vegen for stiftelsen av det kinesiske kommunistpartiet i 1921, for 30. mai-bevegelsen i 1925 og nordekspedisjonen. De fleste borgerlige intellektuelle, som utgjorde høyrefløya i 4. mai-bevegelsen, inngikk kompromisser med fienden i den andre perioden og gikk over til reaksjonens side.

I den andre perioden var milepelene stiftelsen av det kinesiske kommunistpartiet, 30. mai-bevegelsen og nordekspedisjonen. Da blei en-

hetsfronten av de tre klassene som blei danna under 4. mai-bevegelsen, ført videre og utvida. Bøndene blei trukket med, og det blei danna en politisk enhetsfront mellom alle disse klassene. Det var første gangen Kuomintang og kommunistpartiet samarbeidde. Dr. Sun Yat-sen var ikke en stor mann bare fordi han leda den store revolusjonen i 1911 (enda det bare var en demokratisk revolusjon i den gamle perioden), men også fordi han «tilpassa seg strømningene i verden og kom folkets behov i møte». Dermed kunne han sette fram de revolusjonære tre store politiske retningslinjene, som var forbund med Russland, samarbeid med kommunistpartiet og hjelp til bøndene og arbeiderne, tolke på ny Folkets tre prinsipper og på det viset knesette de nye Folkets tre prinsipper, som omfatta De tre store politiske retningslinjene. Tidligere hadde Folkets tre prinsipper hatt lite innflytelse i skoler og universiteter og blant ungdommen fordi de ikke hadde reist spørsmålet om motstand mot imperialismen eller mot det føydale samfunnssystemet og den føydale kulturen og ideologien. De var de gamle Folkets tre prinsipper. Folk så på dem som ei fane som ei gruppe menn tilfeldigvis brukte for å gripe makta, det vil si for å sikre seg offentlige stillinger, ei fane som bare blei brukt for å gjøre politisk karriere. Så kom de nye Folkets tre prinsipper med De tre store politiske retningslinjene. Samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet og den felles innsatsen fra de revolusjonære medlemmene i de to partiene førte til at de nye Folkets tre prinsipper blei spredt over hele Kina og nådde ut til en del skole- og universitetsmiljøer og massene av studerende ungdom. Dette skyldtes helt og holdent at de opprinnelige Folkets tre prinsipper hadde utvikla seg til de anti-imperialistiske, anti-føydale og nydemokratiske Folkets tre prinsipper med De tre store politiske retningslinjene. Uten ei slik utvikling ville det ikke vært mulig å spre ideene i Folkets tre prinsipper.

I løpet av denne perioden blei de revolusjonære Folkets tre prinsipper det politiske grunnlaget for enhetsfronten mellom Kuomintang og kommunistpartiet og mellom alle de revolusjonære klassene. Ettersom «kommunismen er en god venn av Folkets tre prinsipper», blei det danna en enhetsfront mellom dem. Klassemessig var det en enhetsfront mellom proletariatet, bøndene, småborgerskapet i byene og borgerskapet. De to partiene brukte den kommunistiske ukeavisa Vegviseren, Kuomintangs Republikansk dagblad i Shanghai og andre aviser på forskjellige steder som operasjonsbaser. Sammen dreiv de anti-imperialis-

tisk propaganda og kjempa mot den føydale utdanninga som bygde på dyrking av Konfutse og på studier av skriftene hans. De sto sammen mot den føydale litteraturen og mot det klassiske litteraturspråket, og fremma den nye litteraturen og den nye folkelige måten å skrive på, som hadde et anti-imperialistisk og anti-føydalt innhold. Under krigene i Kwangtung og under nordekspedisjonen omdanna de de væpna styrkene i Kina ved å innføre anti-imperialistiske og anti-føydale ideer. Blant millioner på millioner av bønder blei slagorda reist: «Ned med de korrupte embetsmennene!» «Ned med de lokale tyrannene og de ondskapsfulle storfolka!» Dette utløste store revolusjonære bondekamper. Takket være alt dette og hjelpa fra Sovjetunionen, seira nordekspedisjonen. Men ikke før var storborgerskapet kommet til makta, så satte de en stopper for denne revolusjonen. Dermed skapte de en helt ny politisk situasjon.

Den tredje perioden var den nye revolusjonære perioden fra 1927 til 1937. Det hadde skjedd ei forandring innafor den revolusjonære leiren mot slutten av den andre perioden. Da gikk storborgerskapet over til den kontrarevolusjonære leiren til imperialistene og de føydale kreftene, og det nasjonale borgerskapet dilta etter. Derfor sto det bare igjen tre av de fire klassene som tidligere hørte til den revolusjonære leiren, dvs. proletariatet, bøndene og de andre delene av småborgerskapet (medrekna de revolusjonære intellektuelle). Følgen var at den kinesiske revolusjonen nødvendigvis måtte gå inn i en ny periode der det kinesiske kommunistpartiet var aleine om å lede massene. På den ene sida var dette en periode med kontrarevolusjonære «innringings- og undertrykkings»-felttog, og på den andre sida blei revolusjonen ført djupere. Det var to slags kontrarevolusjonære «innringings- og undertrykkings»-felttog, de militære og de kulturelle. Revolusjonen blei utdjupe på to områder: Både jordbruksrevolusjonen og kulturrevolusjonen blei utdjupe. Imperialistene gikk i spissen for å mobilisere de kontrarevolusjonære kreftene i hele landet og i hele verden til begge formene for «innringings- og undertrykkings»-felttog. De varte i hele ti år, og var utrulig grusomme. Hundretusenvis av kommunister og unge studenter blei slakta ned, og millioner av arbeidere og bønder blei forfulgt på det grusomste. De som var ansvarlig for dette, var tydeligvis ikke i tvil om at kommunismen og kommunistpartiet kunne bli «utsletta en gang for alle». Men utfallet blei et annet. Begge de to formene for «innringings- og undertrykkings»-felttog lei ynkelig nederlag. Det militære felttoget

førte til at rødehæren marsjerte nordover for å kjempe mot japanerne, og det kulturelle felttoget førte til at 9. desember-bevegelsen brøt ut blant den revolusjonære ungdommen i 1935. Til sammen førte de to felttogene til at folket over hele landet våkna. Dette var tre positive resultater. Det mest forbløffende av alt var at Kuomintang's kulturelle «innringings- og undertrykkings»-felttog mislyktes fullstendig i Kuomintang-områdene også, enda kommunistpartiet var i ei ytterst forsvarsløs stilling i alle kultur- og utdanningsinstitusjonene der. Hvorfor skjedde dette? Gir det ikke næring til langvarig og djup ettertanke? Det var nettopp midt under slike «innringings- og undertrykkings»-felttog at Lu Hsun, som trudde på kommunismen, blei kjempemotstander i kulturrevolusjonen i Kina.

Det negative resultatet av de kontrarevolusjonære «innringings- og undertrykkings»-felttogene var at den japanske imperialismen gjorde invasjon i landet vårt. Dette er den viktigste årsaka til at folket i hele landet avskyr de ti åra med anti-kommunisme bittert den dag i dag.

I kampene i denne perioden holdt den revolusjonære sida fast på det anti-imperialistiske og anti-føydale nydemokratiet til folket og de nye Folkets tre prinsipper. Den kontrarevolusjonære sida, som var leda av imperialismen, tvang gjennom det tyranniske styret til forbundet mellom godseierklassen og storborgerskapet. Dette tyranniske styret slo i hjel dr. Sun Yat-sens tre store politiske retningslinjer og hans nye Folkets tre prinsipper både politisk og kulturelt, og dette fikk katastrofale følger for den kinesiske nasjonen.

Den fjerde perioden er perioden med krigen mot Japan nå. Den kinesiske revolusjonen følger en sikksakk-kurs, og har igjen kommet fram til en enhetsfront mellom de fire klassene. Men omfanget av enhetsfronten er mye større nå. Det øvre laget omfatter mange medlemmer av herskerklassene, mellomlaget omfatter det nasjonale borgerskapet og småborgerskapet, og det nedre laget omfatter hele proletariatet. De forskjellige klassene og laga i nasjonen har altså blitt med i forbundet som kjemper besluttomt mot den japanske imperialismen. Det første stadiet i denne perioden varte til Wuhan falt. I dette stadiet herska det ei livlig stemning i landet på alle områder. Politisk var det en tendens til demokratisering, og på det kulturelle området var virksomheten temmelig stor. Da Wuhan falt, begynte det andre stadiet. I dette stadiet har det skjedd mange endringer i den politiske situasjonen: En del av storborgerskapet har kapitulert for fienden, og en annen del øn-

sker en snarlig slutt på motstandskrigen. På det kulturelle området har denne situasjonen gjenspeilt seg i den reaksjonære virksomheten til Yeh Ching,²⁰ Chang Chun-mai og andre, og i undertrykkinga av ytrings- og trykkefriheten.

For å overvinne denne krisa må det hard kamp til mot alle ideer som går mot motstand, enhet og framsteg. Hvis ikke disse reaksjonære ideene blir knust, kan vi ikke håpe på seier. Hva vil resultatet av denne kampen bli? Dette er det store spørsmålet for folket i hele landet. Å dømme etter situasjonen innenlands og internasjonalt er det kinesiske folket nødt til å vinne uansett hvor mange hindringer som fins på motstandsvegen. Framsteget som er gjort de siste tjue åra sia 4. mai-bevegelsen, er ikke bare større enn framsteget i de åtti åra før det, men overgår til og med alt som er oppnådd gjennom tusener av år i kinesisk historie. Kan vi ikke forestille oss hva for framsteg Kina kommer til å gjøre de neste tjue åra? Den tøylesløse volden fra alle mørkets krefter, innenlandske som utenlandske, har ført ulykke over nasjonen. Men nettopp denne volden viser at mørkets krefter allerede gjør sine siste krampetrekninger sjøl om de fortsatt har litt styrke igjen, og at folket nærmer seg seieren steg for steg. Dette gjelder for Kina, for hele Østen og for hele verden.

XIV. NOEN GALE IDEER OM KULTURENS KARAKTER

Alt nytt blir smidd gjennom hard og bitter kamp. Dette gjelder også den nye kulturen som har fulgt en sikksakk-kurs de siste tjue åra, der både det gode og det dårlige er blitt prøvd i kamp.

De borgerlige sribukkene tar like håpløst feil i kulturspørsmål som i spørsmålet om politisk makt. De forstår ikke de historiske kjennetegna ved denne nye perioden i Kina, og anerkjenner heller ikke den nydemokratiske kulturen til massene. Utgangspunktet deres er det borgerlige eneveldet, som i kulturen blir det kulturelle eneveldet til borgerskapet. Det ser ut til at den del (og jeg sikter bare til en del) folk med utdanning fra den såkalte europeisk-amerikanske skolen²¹ som tidligere i praksis støtta Kuomintang-regjeringas felttog for å «undertrykke kommunistene» på kulturfronten, nå støtter linja med å «innskrenke» og

«oppløse» kommunistpartiet. De vil ikke at arbeiderne og bøndene skal rette ryggen politisk og kulturelt. Vegen til de borgerlige stribukkene med kulturelt enevelde fører ingen steder. Akkurat som for det politiske eneveldet, mangler de innenlandske og internasjonale forutsetningene. Derfor er det best å «pakke sammen» dette kulturelle eneveldet også.

Når det gjelder innrettinga for den nasjonale kulturen, spiller den kommunistiske ideologien den ledende rolla. Vi må arbeide hardt for å utbre sosialismen og kommunismen i hele arbeiderklassen og for å skolele bøndene og andre deler av folket i sosialisme. Dette må gjøres skikkelig og steg for steg. Men den nasjonale kulturen vår som helhet er ennå ikke sosialistisk.

Fordi proletariatet har ledelsen, inneholder både politikken, økonomien og kulturen til nydemokratiet et element av sosialisme. Det er på ingen måte et tilfeldig element, men et element som spiller ei avgjørende rolle. Men som helhet er den politiske, økonomiske og kulturelle situasjonen foreløpig nydemokratisk og ikke sosialistisk. For den kinesiske revolusjonen på dette stadiet er ennå ikke en sosialistisk revolusjon for å styrte kapitalismen. Det er en borgerlig-demokratisk revolusjon der den sentrale oppgava i hovedsak er å bekjempe utenlandsk imperialisme og kinesisk føydalisme. På den nasjonale kulturens område er det galt å anta at den nasjonale kulturen i dag er eller bør være helt og holdent sosialistisk. Det ville bety at en blanda sammen spredning av kommunistisk ideologi med det å sette et øyeblikkelig handlingsprogram ut i livet, og at en blanda sammen det kommunistiske standpunktet og metoden for å undersøke problemer, drive forskning, skjøtte arbeidsoppgaver og lære opp kadrer med den allmenne linja for nasjonal utdanning og nasjonal kultur på det demokratiske stadiet i den kinesiske revolusjonen. En nasjonal kultur med et sosialistisk innhold vil nødvendigvis være ei gjenspeiling av en sosialistisk politikk og en sosialistisk økonomi. Det er sosialistiske elementer i politikken og økonomien vår, og derfor blir disse sosialistiske elementene gjenspeilt i den nasjonale kulturen. Men ser vi på samfunnet som helhet, har vi ikke en sosialistisk politikk og en sosialistisk økonomi ennå, så det kan ikke finnes noen fullstendig sosialistisk nasjonal kultur. Ettersom revolusjonen i Kina i dag er en del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen, er den nye kulturen i Kina i dag en del av og en stor forbunds-felle for den nye sosialistiske kulturen til verdensproletariatet. Denne

delen inneholder svært viktige elementer av sosialistisk kultur. Den nasjonale kulturen som helhet er ennå ikke en fullstendig sosialistisk kultur, men den anti-imperialistiske og anti-føydale nydemokratiske kulturen til de breie massene, og dermed er den en del av den nye sosialistiske kulturen til verdensproletariatet. Og ettersom den kinesiske revolusjonen i dag ikke kan klare seg uten proletariatets ledelse, kan ikke den nye kulturen i Kina klare seg uten ledelsen til den proletariske kulturen og ideologien, den kommunistiske ideologien. Men på dette stadiet betyr denne forma for ledelse å lede folkemassene i en anti-imperialistisk og anti-føydal politisk og kulturell revolusjon. Derfor er innholdet i den nye nasjonale kulturen i Kina som helhet fortsatt ikke sosialistisk, men nydemokratisk.

Det er ingen som helst tvil om at tida nå er inne for å spre kommunistiske ideer breiere, og sette inn større krefter i studiet av marxismen-leninismen. Ellers blir vi ikke bare ute av stand til å lede den kinesiske revolusjonen fram til det framtidige sosialistiske stadiet, men også ute av stand til å føre denne demokratiske revolusjonen til seier. Men vi må skille mellom spredning av kommunistiske ideer og propaganda om det kommunistiske samfunnssystemet på den ene sida og praktisk gjennomføring av det nydemokratiske handlingsprogrammet på den andre sida. Vi må også skille mellom den kommunistiske teorien og metoden for å undersøke problemer, drive forskning, skjøtte arbeidsoppgaver og lære opp kadrer, og den nydemokratiske linja for den nasjonale kulturen som helhet. Det ville utvilsomt være feil å blande det ene sammen med det andre.

Vi ser altså at innholdet i den nye nasjonale kulturen i Kina på dette stadiet verken er det kulturelle eneveldet til borgerskapet eller sosialismen til proletariatet, men massenes anti-imperialistiske og anti-føydale nydemokrati under ledelse av den proletarisk-sosialistiske kulturen og ideologien.

XV. EN NASJONAL OG VITENSKAPELIG MASSEKULTUR

Den nydemokratiske kulturen er nasjonal. Den går mot imperialistisk undertrykking, og forsvarer verdigheten og sjølstendigheten til den ki-

nesiske nasjonen. Den tilhører vår egen nasjon og har våre egne nasjonale kjennetegn. Den knytter seg til de sosialistiske og nydemokratiske kulturene til alle andre nasjoner. De er beslekta med hverandre på en slik måte at de kan ta opp noe fra hverandre, hjelpe hverandre til å utvikle seg, og sammen danne en ny verdenskultur. Men som revolusjonær nasjonal kultur kan den aldri knytte seg til noen reaksjonær imperialistisk kultur fra noen som helst nasjon. For å gi sin egen kultur næring, trenger Kina ta opp en god del utenlandsk progressiv kultur. Før blei det ikke gjort nok av dette. Vi bør ta opp det som er nyttig for oss i dag, ikke bare fra dagens sosialistiske og nydemokratiske kulturer, men også fra tidligere kulturer i andre nasjoner, for eksempel fra kulturen i de ulike kapitalistiske landa i opplysningstida. Men vi må ikke sluke noe av dette utenlandske stoffet rått, men behandle det som maten vi spiser — først tygge det, så overlate til magen og tarmene å bearbeidet det med sine safter, og dele det inn i næring som skal suges opp og avfallsstoffer som skal føres bort — før det kan gi oss næring. Det er galt å gå inn for å «etterlikne Vesten over hele linja».²² Mekanisk opptak av utenlandsk stoff har gjort stor skade i Kina. Når kinesiske kommunister anvender marxismen i Kina, må de på samme vis forene marxismens allmenngyldige sannhet med den konkrete praksisen i den kinesiske revolusjonen. Eller med andre ord, marxismens allmenngyldige sannhet med forenes med de konkrete nasjonale kjennetegna og få en bestemt nasjonal form dersom den skal bli nyttig. Den kan ikke under noen omstendigheter anvendes subjektivt som en rein formel. Marxister som gjør formler til en avgud, driver bare igjen med marxismen og den kinesiske revolusjonen. Det er ikke plass til dem i rekkene til de revolusjonære i Kina. Kinesisk kultur må ha sin egen form, sin egen nasjonale form. Nasjonal i form og nydemokratisk i innhold — slik er den nye kulturen vår i dag.

Den nydemokratiske kulturen er vitenskapelig. Den står i motsetning til alle føydale og overtruiske ideer, og samtidig går den inn for å finne sannheten ut fra kjensgjerningene, for objektiv sannhet og for enhet mellom teori og praksis. Her er det mulig med en enhetsfront mot imperialisme, føydalisme og overtru, mellom den vitenskapelige tenkninga til det kinesiske proletariatet og de progressive kinesiske borgerlige materialistene og naturvitenskapsmennene. Men det fins ingen mulighet for en enhetsfront med noen form for reaksjonær idealisme. I praktisk politikk kan kommunister danne en anti-imperialistisk og

anti-føydal enhetsfront med noen idealister og til og med religiøse folk, men vi kan aldri godta idealismen og de religiøse lærene deres. I den lange perioden med føydalsamfunn i Kina blei det skapt en praktfull gammel kultur. Å studere utviklinga av den gamle kulturen, forkaste det føydale slagget og ta opp den demokratiske kjernen i den, er et nødvendig vilkår for å utvikle den nye nasjonale kulturen og øke den nasjonale sjøtilliten vår. Men vi må aldri svelge noe eller alt rått. Det er tvingende nødvendig å skille mellom den fine gamle folkekulturen, som hadde en mer eller mindre demokratisk og revolusjonær karakter, og all råttenskapen til den gamle føydale herskerklassen. Den nye politikken og den nye økonomien som Kina har nå, har utvikla seg fra den gamle politikken og den gamle økonomien. På samme vis har den nye kulturen vi har nå, utvikla seg fra den gamle kulturen. Derfor må vi respektere den gamle historia vår og ikke kutte av de historiske banda. Men respekt for historia betyr å gi den sin rettmessige plass som vitenskap og respektere den dialektiske utviklinga den har hatt, og ikke lovprise fortida på bekostning av nåtida, eller rose hver dråpe føydal gift. Når det gjelder massene og de unge studentene, er kjernepunktet å lede dem til å se framover og ikke bakover.

Den nydemokratiske kulturen tilhører de breie massene, og derfor er den demokratisk. Den må tjene arbeider- og bondemassene, som utgjør over 90 prosent av folket, og må litt etter litt bli deres egen kultur. Det er både en gradsforskjell og et nært band mellom den kunnskapen som de revolusjonære kadrene får og den massene får, og mellom høying av det kulturelle nivået og popularisering. Revolusjonær kultur er et mektig revolusjonært våpen for de breie folkemassene. Den rydder grunnen ideologisk før revolusjonen kommer, og er en viktig, ja virkelig vesentlig, kampfront i den allmenne revolusjonære fronten under revolusjonen. Folk som deltar i revolusjonært kulturarbeid er befalingsmenn på ulike nivåer i denne kulturfronten. «Uten revolusjonær teori kan det ikke bli noen revolusjonær bevegelse».²³ Dette viser hvor viktig kulturbevegelsen er for den praktiske revolusjonære bevegelsen. Både den kulturelle og den praktiske bevegelsen må være massenes bevegelse. Derfor må alle progressive kulturarbeidere i krigen mot Japan ha sine egne kulturbataljoner, det vil si de breie massene. En revolusjonær kulturarbeider som ikke står nær folket er en befalingsmann uten hær, og ildkrafta hans kan ikke felle fienden. For å nå dette målet må det kinesiske skriftspråket forandres forutsatt at de nødvendige vilkåra

er til stede, og talemålet må bringes nærmere folkemålet. For vi må understreke at folket er den uuttømmelige kilden for den revolusjonære kulturen vår.

En nasjonal og vitenskapelig massekultur — slik er den anti-imperialistiske og anti-føydale kulturen til de breie folkemassene, kulturen til nydemokratiet, den nye kulturen til den kinesiske nasjonen.

Foren politikken, økonomien og kulturen til nydemokratiet — så har du den nydemokratiske republikken, Republikken Kina i navnet og i virkeligheten, det nye Kina som vi vil skape.

Se, det nye Kina er i sikte. La oss alle hilse det velkommen!

Mastetoppene synes allerede over synsranda. La oss alle juble velkommen!

Løft begge hendene. Det nye Kina er vårt!

NOTER

1. *Kinesisk kultur* var et tidsskrift som blei grunnlagt i januar 1940 i Yenan. Denne artikkelen sto i første nummer.

2. Se Lenin, «En gang til om fagforeningene, situasjonen nå og feilene til Trotski og Bukharin», (1921), *Samla verker*, eng. utg., bind 32, s. 70.

3. Marx, «Forord til Et bidrag til kritikken av den politiske økonomien» (1859), *Marx Engels Werke*, tysk utg., bind 13, s. 9.

4. Marx, «Tesar om Feuerbach» (1845), *Marx Engels Werke*, tysk utg., bind 3, s. 7.

5. Se Stalin, «Oktoberrevolusjonen og det nasjonale spørsmålet» (1918), *Marxismen og det nasjonale og koloniale spørsmålet*, Forlaget Oktober 1978, s. 80.

6. Se Stalin, «Det nasjonale spørsmålet en gang til» (1925), *Marxismen og det nasjonale og koloniale spørsmålet*, Forlaget Oktober 1978, s. 211—212.

7. Se Lenin, «Imperialismen, det høyeste stadiet i kapitalismen» (1916), *Utvalgte verker i 12 bind*, Forlaget Oktober 1976, bind 6, s. 168.

8. Kuomintang-regjeringa satte i gang disse anti-sovjetiske kampanjene etter at Chiang Kai-shek sveik revolusjonen. 13. desember 1927 myrda Kuomintang den sovjetiske visekonsulen i Kanton. Dagen etter sendte regjeringa i Nanking ut ei kunngjøring om at sambandet med Russland var brutt, trakk tilbake den offisielle anerkjennelsen av de sovjetiske konsulene i provinsene og ga sovjetiske handelsforetak ordre om å stanse virksomheten. I august 1929 organiserte Chiang Kai-shek provokasjoner mot Sovjetunionen i Nordøst-Kina. Dette var tilskynda av imperialistene, og førte til væpna sammenstøt.

9. Etter første verdenskrig fikk de britiske imperialistene vasallen sin Grekenland til å

gå til angrep på Tyrkia. Men det tyrkiske folket fikk hjelp fra Sovjetunionen og slo de greske troppene i 1922. I 1923 blei Kemal valgt til president i Tyrkia. Stalin sa:

En kemalistisk revolusjon er revolusjonen til toppsjiktet, revolusjonen til det nasjonale handelsborgerskapet, som reiser seg til kamp mot de utenlandske imperialistene. Utviklinga videre retter seg i hovedsak mot bøndene og arbeiderne, mot sjølve muligheten for en jordbruksrevolusjon.

«Samtale med studentene ved Sun Yat-sen-universitetet (1927), *Verker*, eng. utg., bind 9, s. 261.

10. «Metafysikk-kremmerne» var Chang Chun-mai og gruppa hans. Etter 4. mai-bevegelsen gikk Chang åpent mot vitenskap og inn for metafysikk, eller det han kalte «åndelig kultur». Dermed blei han kjent som «metafysikk-kremmer». Som støtte til Chiang Kai-shek og de japanske angriperne ga han ut et «Åpent brev til herr Mao Tsetung» i desember 1938, etter oppfordring fra Chiang Kai-shek. Der reiste han ville krav om at Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia måtte avskaffes.

11. Se Oppropet fra sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet om opprettinga av samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet, som blei sendt ut i september 1937.

12. Dr. Sun Yat-sen, «Forelesninger om prinsippet om folkets utkomme» (1924), 2. forelesning.

13. *Vitalismen* var ei utlegging av Kuomintang-fascismen, et oppkok som flere reaksjonære bladsmørere skreiv på bestilling for Chen Li-fu. Han var en av de berykta sjefene for etterretningstjenesten til Chiang Kai-shek.

14. «Læra om fordeling etter arbeid» var et prangende slagord som skamløst blei satt fram av Yen Hsi-shan, krigsherre og talsmann for storgodseierne og storkompradorene i Shansi-provinsen.

15. «Slåss mot angrep fra begge sider» var tittelen på en artikkel Wang Ching-wei skreiv etter at han sveik revolusjonen i 1927.

16. Stalin, «Om det nasjonale spørsmålet i Jugoslavia», en tale holdt i den jugoslaviske kommisjonen i EKKI (eksekutivkomiteen i Komintern — *Red.*) 30. mars 1925.

Stalin sa:

... bøndene er hovedhæren i den nasjonale bevegelsen ... det fins ikke noen mektige nasjonale bevegelser uten bondehæren, og det kan heller ikke gjøre det. Det er det det betyr når det blir sagt at *egentlig* er det nasjonale spørsmålet et bonde-spørsmål. (Se Stalin, *Marxismen og det nasjonale og koloniale spørsmålet*, Forlaget Oktober 1978, s. 189.)

17. «Prinsippet om å dra opp i åsene» var et spark fra dogmatikerne mot kamerat Mao Tsetung fordi han la stor vekt på revolusjonære baser på landsbygda. Han bruker uttrykket for å forklare hvilken viktig rolle de revolusjonære basene på landsbygda spiller.

18. Det moderne skolesystemet var det utdanningssystemet som bygde på skolesystemet i de kapitalistiske landa i Europa og Amerika. Det keiserlige eksamenssystemet var det

gamle eksamenssystemet i det føydale Kina. Mot slutten av det 19. hundreåret gikk opplyste kinesiske intellektuelle sterkt inn for å avskaffe det gamle konkurranseprega eksamenssystemet og opprette moderne skoler.

19. 3. juni-bevegelsen betydde et nytt stadium i den patriotiske bevegelsen som tok til 4. mai. 3. juni 1919 holdt studenter i Peking offentlige møter og taler trass i forfølgelse og undertrykking fra hæren og politiet. De gikk til streik, og streiken spredde seg til arbeiderne og kjøpmennene i Shanghai, Nanking, Tientsin, Hangchow, Wuhan og Kiukiang og til provinsene Shantung og Anhwei. Slik vokste 4. mai-bevegelsen til en brei massebevegelse der både proletariatet, småborgerskapet i byene og det nasjonale borgerskapet var med.

20. Yeh Ching var en overløper fra kommunistpartiet som ble en leid bladsmører i etterretningstjenesten til Kuomintang.

21. Talsmannen for den såkalte europeisk-amerikanske skolen var den kontrarevolusjonære Hu Shih.

22. Etterlikning av Vesten over hele linja var innstillinga til ei rekke vestliggjorte kinesiske borgerlige intellektuelle. De roste vilkårløst den forelda individualistiske borgerlige kulturen i Vesten, og gikk inn for slavisk etterlikning av det kapitalistiske Europa og Amerika.

23. Lenin, «Hva må gjøres?» (1902), *Utvalgte verker i 12 bind*, Forlaget Oktober 1976, s. 33.

OVERVINN FAREN FOR KAPITULASJON OG KJEMP FOR EI ENDRING TIL DET BEDRE

28. januar 1940

Utviklinga den siste tida viser at sentralkomiteen har vurdert situasjonen riktig. Storgodseierklassen og storborgerskapet har slått inn på ei kapitulasjonslinje. Denne linja står i skarp motsetning til den linja proletariatet, bøndene, småborgerskapet i byene og mellomborgerskapet følger, linja med væpna motstand. Det er kamp mellom de to linjene. I dag fins begge linjene, og begge har mulighet til å vinne i framtida. I denne sammenhengen må alle partikameratene innse at slike urovek-kende ting som kapitulasjon, anti-kommunisme og tilbakesteg, som har forekommet forskjellige steder, ikke kan vurderes som enkeltstående hendinger. Vi må innse hvor alvorlige de er, kjempe beslutsomt mot dem, og ikke bli lamma av dem. Vi må ha ei slik holdning og ei riktig linje for beslutsom kamp mot slike hendinger, vi må ikke la stribukkene i Kuomintang fortsette med «militær og politisk innskrenking av kommunistpartiet», og gå rundt i stadig frykt ved tanken på at enhetsfronten kan bryte sammen. Ellers ser det stygt ut for motstandskrigen, kapitulasjonisme og anti-kommunisme kommer til å bre seg i hele landet, og det kommer virkelig til å være fare for at enhetsfronten skal bryte sammen. Men vi må gjøre det klinkende klart at det fortsatt fins mange objektive vilkår både her i landet og i utlandet som er gunstige for vår kamp for å holde fast på motstanden, enheten og framsteget.

Dette er et internt partidirektiv som kamerat Mao Tsetung skreiv på vegne av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

For eksempel er Japans politikk overfor Kina like hard som noen gang. Det er svært vanskelig å få i stand en München-konferanse for Det fjerne østen. Det har nemlig ikke skjedd noen virkelig forsoning mellom Japan på den ene sida og Storbritannia, De forente stater og Frankrike på den andre, til tross for at motsigelsene mellom dem er blitt litt mindre. Dessuten har krigen i Europa svekka stillinga til Storbritannia og Frankrike i Østen, og Sovjetunionen hjelper Kina aktivt. Dette er de internasjonale vilkåra som gjør det vanskelig for Kuomintang å kapitulere, inngå kompromiss, eller sette i verk en landsomfattende anti-kommunistisk krig. I Kina går kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen fast mot kapitulasjon. De holder fast ved politikken med motstand og enhet. Mellomklassene er også mot kapitulasjon. Kapitulasjonistene og sribukkene innafor Kuomintang er i mindretall sjøl om de sitter med makta. Dette er de vilkåra i Kina som gjør det vanskelig for Kuomintang å kapitulere, inngå kompromiss, eller sette i verk en landsomfattende anti-kommunistisk krig. Under disse omstendighetene har partiet vårt ei tosidig oppgave. På den ene sida må partiet beslutsomt gjøre motstand mot de militære og politiske offensivene fra kapitulasjonistene og sribukkene. På den andre sida må det gå aktivt inn for å utvikle enhetsfronten mellom de politiske partiene, regjeringsorganene, de væpna styrkene, sivilbefolkninga og de intellektuelle. Det må gjøre alt det kan for å vinne over til oss flertallet i Kuomintang, mellomklassene og sympatisører innafor de hæravdelingene som slåss mot Japan. Det må også gjøre sitt ytterste for å gjøre massebevegelsen djupere, vinne de intellektuelle, grunnfeste de anti-japanske baseområdene, utvide de anti-japanske væpna styrkene og de anti-japanske politiske maktorganene, konsolidere partiet og sikre det framgang. Dersom vi gjennomfører begge disse oppgavene samtidig, vil vi klare å avverge faren for at storgodseierne og storborgerskapet kapitulerer, og endre situasjonen til det bedre. Derfor går den allmenne politiske linja til partiet nå ut på å kjempe for ei endring til det bedre, og samtidig være på vakt mot alle slags uforutsette situasjoner (foreløpig er det bare snakk om avgrensa og lokale episoder).

Nå som Wang Ching-wei har kunngjort landssvikpakta han har inngått,¹ og Chiang Kai-shek har offentliggjort sitt budskap til nasjonen, er det ingen tvil om at agitasjonen for fred vil få et tilbakeslag, og at de kreftene som går inn for motstand vil vokse. På den andre sida kommer den «militære og politiske innskrenkinga av kommunistpar-

tiet» til å fortsette. Det kommer til å bli flere lokale episoder, og Kuomintang vil kanskje legge vekt på såkalt «samling mot den utenlandske fienden» for å kunne angripe oss. Årsaka er at de kreftene som er for motstand og framsteg, ikke kan bygge opp nok styrke i den nærmeste framtida til å overvinne de kreftene som er for kapitulasjon og tilbakesteg. Politikken vår går ut på å ikke sky noen anstrengelser i arbeidet med å styrke propagandakampanjen mot landssvikpakta til Wang Ching-wei i alle deler av landet der det er kommunistiske partiorganisasjoner. I budskapet sitt erklærer Chiang Kai-shek at han skal fortsette motstandskrigen, men han understreker ikke at det er nødvendig å styrke enheten i nasjonen. Han peker heller ikke på noen politikk for å holde fram med motstanden og framsteget. Uten en slik politikk blir det uråd å fortsette krigen. Derfor må vi understreke disse punktene i kampanjen mot Wang Ching-wei: 1) Støtt en nasjonal politikk for å føre motstandskrigen til siste slutt, og gjør motstand mot landssvikpakta til Wang Ching-wei. 2) Hele landet må gå sammen om å styrte landssvikeren Wang Ching-wei og den sentrale marionetteregjeringa hans. 3) Støtt samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet, og knus den anti-kommunistiske politikken til Wang Ching-wei. 4) Wang Ching-wei bruker anti-kommunismen i intrigene for å splitte enhetsfronten mot Japan. Ned med de fordekte landssvikerne av Wang Ching-wei-typen. 5) Styrk enheten i nasjonen og få slutt på indre «gnisninger». 6) Innfør politiske reformer, utvikle bevegelsen for konstitusjonell styreform, og innfør demokrati. 7) Opphev forbudet mot politiske partier, og gi de partiene og gruppene som er mot Japan, legal status. 8) Garanter folket ytringsfrihet og forsamlingsfrihet slik at de kan kjempe mot japanerne og landssvikerne. 9) Grunnfest de anti-japanske baseområdene, og bekjemp sammensvergelsene og splittelsesvirksomheten til landssvikerne av Wang Ching-wei-typen. 10) Støtt de styrkene som virkelig kjemper godt i krigen, og skaff tilstrekkelige forsyninger til fronten. 11) Hjelp fram kulturell virksomhet som tjener motstandskrigen, vern den progressive ungdommen, og forby alle uttrykk for samarbeidsvennlige oppfatninger. Disse slagorda må gjøres kjent vidt og bredt. Vi må gi ut store mengder artikler, opprop, løpesedler og hefter, og holde mange taler over hele landet. I tillegg må det settes fram andre paroler tilpassa situasjonen lokalt.

1. februar skal det holdes et masse møte i Yenan for å fordømme landssvikpakta til Wang Ching-wei. Vi må organisere liknende masse-

møter over hele landet sammen med folk fra alle kretser og medlemmer av Kuomintang som er mot Japan. Dette må skje i begynnelsen eller midten av februar. Formålet er å skape et landsomfattende oppsving i kampen mot kapitulasjonismen, mot samarbeidsfolka og mot «gnisningene».

NOTER

1. På slutten av året 1939 undertegna Wang Ching-wei ei hemmelig landssvikpakt med de japanske angriperne. Den blei kalt «Programmet for å legge om forholdet mellom Kina og Japan». De viktigste bestemmelsene sa:

1) Nordøst-Kina skulle avstås til Japan, og de «mongolske områdene» (dvs. det som den gangen var Suiyuan, Chahar og Nord-Shansi), Nord-Kina, den nedre delen av Yangtse-dalen og øyene i Sør-Kina skulle skilles ut som «soner for nært samarbeid mellom Kina og Japan», det vil si soner under varig japansk okkupasjon.

2) Fra sentralregjeringa på toppen og ned til de lokale regjeringene skulle marionetteregimet overvåkes av japanske rådgivere og tjenestemenn.

3) De væpna styrkene og politiet til marionetteregimet skulle læres opp av japanske militære instruktører og få utstyret sitt fra Japan.

4) Japan skulle kontrollere finanspolitikken og den økonomiske politikken, industri- og jordbruksforetaka og samferdselsmidlene til marionetteregjeringa, og Japan skulle kunne utnytte naturrikdommene i Kina uten hindringer.

5) All virksomhet som var retta mot Japan, skulle forbys.

FOREN ALLE KREFTER SOM ER MOT JAPAN OG KJEMP MOT DE ANTI-KOMMUNISTISKE STRIBUKKENE

1. februar 1940

Hvorfor er vi, folket fra alle kretser i Yen-an, samla her i dag? Vi er her for å fordømme landssvikeren Wang Ching-wei. Vi er her for å forene alle krefter som er mot Japan, og for å kjempe mot de anti-kommunistiske stribukkene.

Gang på gang har vi kommunister påpekt at den japanske imperialismen er fast bestemt på å underkue Kina. Uansett hvilke endringer som skjer i den japanske regjeringa, kommer den ikke til å endre den grunnleggende politikken for å underkue Kina og gjøre det til koloni. Dette har skremt vettet av Wang Ching-wei, som er politisk representant for den pro-japanske fraksjonen i det kinesiske storborgerskapet. Han kryper for Japan, og har undertegna ei landssvikpakt som legger Kina åpent for den japanske imperialismen. Videre vil han danne ei marionetteregjering og skape en marionettehær for å sette dem opp mot den regjeringa og den hæren som kjemper mot Japan. Han har knapt nevnt motstand mot Chiang Kai-shek den siste tida. Det sies at han har lagt om kursen til «forbund med Chiang». Å kjempe mot kommunistpartiet er det viktigste målet både for Japan og for Wang Ching-wei. De veit at det er kommunistpartiet som kjemper mest beslutsomt mot Japan, og at samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet betyr at motstanden blir sterkere. Derfor prøver de av all kraft å sprengte dette samarbeidet og skille de to partiene fra hveran-

Kamerat Mao Tsetung holdt denne talen på et masse møte i Yen-an for å fordømme Wang Ching-wei.

dre, eller enda bedre, få dem til å slåss mot hverandre. Derfor har de brukt sribukkene i Kuomintang til å lage bråk overalt. I Hunan stelte de i stand blodbadet i Pingkiang,¹ og i Honan, blodbadet i Chuehshan.² I Shansi gikk den gamle hæren til angrep på den nye hæren.³ I Hopei gikk Chang Yin-wu til angrep på Den åttende rutearméen.⁴ I Shantung angrep Chin Chi-jung geriljastyrkene.⁵ I Øst-Hupeh drepte Cheng Ju-huai mellom fem og seks hundre kommunister.⁶ I grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia prøver sribukkene å organisere et nettverk av spioner innafor, og sette i verk en «blokade» utafra, og de forbereder et væpna angrep.⁷ I tillegg har de arrestert et stort antall progressive ungdommer og satt dem i konsentrasjonsleirer.⁸ De har leid metafysikk-kremmeren Chang Chun-mai til å komme med reaksjonære forslag om å legge ned kommunistpartiet, avskaffe grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og oppløse Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen. De har også leid trotskisten Yeh Ching og andre til å skrive artikler der de rakker ned på kommunistpartiet. Alt dette har ett eneste formål — å få motstanden mot Japan til å bryte sammen og gjøre det kinesiske folket til kolonislaver.⁹

Slik har Wang Ching-wei-klikken og de anti-kommunistiske sribukkene i Kuomintang samarbeidd i det skjulte. Den ene gjengen opererer fra utsida, den andre fra innsida, og de har stelt i stand et reint helvete.

Dette har gjort svært mange rasende. De trur nemlig at det er slutt på motstanden mot Japan en gang for alle, og at alle medlemmene av Kuomintang er kjeltringer som bør bekjempes. Vi må si at dette raseriet er helt på sin plass, for hvordan kan folk unngå å bli rasende når de står overfor en så alvorlig situasjon? Men det er ikke slutt på motstanden mot Japan en gang for alle. Det er heller ikke sant at alle medlemmene av Kuomintang er kjeltringer. Vi må føre forskjellig politikk overfor de ulike gruppene innafor Kuomintang. Vi skal ikke bære over med de samvittighetsløse kjeltringene som var frekke nok til å dolke Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen i ryggen, stelle i stand blodbada i Pingkiang og Chuehshan, undergrave grenseområdet, og angripe progressive hæravdelinger og organisasjoner og progressive enkeltpersoner. Vi skal sette hardt mot hardt, det blir ikke snakk om å fire en tomme for dem. De er nemlig så fullstendig blotta for samvittighet at de får i stand «gnisninger» og setter i verk blodbad og splittelser til og med etter at fienden av nasjonen vår har trengt langt inn i landet. Uansett hva de sjøl trur, hjelper de i virkeligheten Japan og

Wang Ching-wei, og noen av dem har vært fordekke landssvikere helt fra starten av. Det ville være feil å ikke straffe dem. Det ville være ei oppmuntring for samarbeidsfolka og landssvikerne. Det ville være svik mot den nasjonale motstanden og mot fedrelandet. Det ville være å oppfordre kjeltringene til å undergrave enhetsfronten. Det ville være brudd på politikken til partiet vårt. Men det eneste formålet med linja for å slå til mot kapitulasjonistene og de anti-kommunistiske stribukkene er å fortsette motstanden og trygge enhetsfronten mot Japan. Derfor må vi være velvillig innstilt til de medlemmene av Kuomintang som ikke vil kapitulere, og som ikke er anti-kommunistiske stribukker, men er trufaste mot motstandskrigen. Vi må gå sammen med dem, vise dem respekt, og være villige til å fortsette det langsiktige samarbeidet med dem for å få landet vårt på fote. Den som ikke gjør det, bryter også med politikken til partiet.

Politikken til partiet vårt er tosidig: På den ene sida må vi forene alle de progressive kreftene og alle som trufast gjør motstand mot Japan. På den andre sida må vi kjempe mot alle de samvittighetsløse kjeltringene, kapitulasjonistene og de anti-kommunistiske stribukkene. Begge disse sidene av politikken vår har ett eneste mål — å få situasjonen til å endre seg til det bedre og slå Japan. Oppgava til kommunistpartiet og folket i hele landet er å forene alle de kreftene som er for motstand og framsteg, kjempe mot alle de kreftene som er for kapitulasjon og tilbakesteg, og arbeide hardt for å gjøre ende på forverringa av situasjonen og endre den til det bedre. Dette er den grunnleggende politikken vår. Vi er optimister, vi skal aldri bli pessimister og aldri gi opp håpet. Vi er ikke redde for angrep fra kapitulasjonistene og de anti-kommunistiske stribukkene. Vi må knuse dem, og det skal vi gjøre også. Den kinesiske nasjonen kommer helt sikkert til å frigjøre seg. Kina skal aldri gå til grunne. Kina kommer helt sikkert til å gå framover, tilbakesteget i dag er bare midlertidig.

På møtet vårt i dag har vi også lyst til å slå fast for folket over hele landet at enhet og framsteg i hele nasjonen er helt nødvendig for motstandskrigen. Noen legger bare vekt på motstand, og vil ikke legge vekt på enhet og framsteg. Noen nevner det ikke i det hele tatt. Dette er galt. Hvordan kan vi fortsette motstandskrigen uten ekte og fast enhet, uten raske og virkelige framsteg? De anti-kommunistiske stribukkene i Kuomintang legger vekt på samling. Men den samlinga de snakker om er ikke ekte, den er falsk. Det er ikke ei fornuftig, men ei ufornuftig

samling. Det er samling i form, men ikke i innhold. De roper på samling, men i virkeligheten vil de gjøre ende på kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen og grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. De sier at Kina ikke kan bli samla så lenge kommunistpartiet, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og grenseområdet fins. De vil at Kuomintang skal ha hand om alt. De vil ikke bare opprettholde ettpartidiktaturet sitt, de vil utvide det. Hva slags samling kunne det bli hvis dette skjedde? Sant å si ville det ikke vært noen til å ta initiativet til den nasjonale enhetsfronten mot Japan eller til å gå i spissen for å løse Sian-hendinga på fredelig vis hvis ikke kommunistpartiet, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia hadde stått fram, og gått oppriktig inn for at vi skulle gjøre slutt på borgerkrigen og stå sammen for å gjøre motstand mot Japan. Da ville det ikke vært mulig å gjøre motstand mot Japan i det hele tatt. Hvis ikke kommunistpartiet, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen, grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og de anti-japanske demokratiske baseområdene hadde stått fram i dag og gått oppriktig inn for å fortsette motstanden mot Japan, og hvis de ikke hadde kjempa mot de farlige tendensene til kapitulasjon, splittelse og tilbakesteg, ville alt ha vært ei forferdelig røre. Flere hundre tusen soldater fra Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen er i kamp med sytten av de førti japanske divisjonene.¹⁰ Slik holder de to femtedeler av fiendestyrkene i sjakk. Hvorfor skulle vi oppløse disse arméene? Grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia er det mest framskredne området i landet. Det er et demokratisk anti-japansk baseområde. Her er det for det første ingen korrupte embetsmenn, for det andre ingen lokale tyranner og ondskapsfulle storfolk, for det tredje ikke noe hasardspill, for det fjerde ingen prostituerte, for det femte ingen konkubiner, for det sjette ingen tiggere, for det sjuende ingen trangsynte sjølgode klikker, for det åttende ingen mismodig og slapp stemning, for det niende ingen profesjonelle provokatører som stiller i stand gnisninger, og for det tiende ingen krigsprofitører. Hvorfor skulle vi da avskaffe grenseområdet. Bare folk uten skam i livet våger å foreslå noe så frekt. Hvilken rett har disse stribukkene til å ytre et eneste ord mot oss? Nei, kamerater! Det som trengs, er ikke at vi avskaffer grenseområdet, men at vi får hele landet til å lære av det. Vi må ikke oppløse Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, men få hele landet til å lære av

dem. Vi må ikke legge ned kommunistpartiet, men få hele landet til å lære av det. Vi må ikke trekke de framskredne ned på samme nivå som de tilbakeliggende, men få de tilbakeliggende til å ta igjen de framskredne. Vi kommunister er de mest pålitelige tilhengerne av samling. Det er vi som har gått i spissen for enhetsfronten, og det er vi som har holdt den oppe. Det er vi som har satt fram parolen om en enhetlig demokratisk republikk. Hvem kunne ellers ha foreslått disse sakene? Hvem kunne ellers ha satt dem ut i livet? Hvem ville ellers nøye seg med ei inntekt på bare fem yuan i måneden?¹¹ Hvem kunne ellers ha oppretta et så hederlig og ubestikkelig styre? Samling og samling er to forskjellige ting. Kapitulasjonistene har si egen oppfatning av samling. De vil at vi skal samle oss om å kapitulere. De anti-kommunistiske sribukkene har si oppfatning av samling. De vil at vi skal samle oss om splittelse og tilbakeveg. Kan vi noen gang godta disse oppfatningene? Kan vi kalle det ekte samling om den ikke bygger på motstand, enhet og framsteg? Kan vi kalle det fornuftig samling? Eller virkelig samling? For et luftslott! Vi møtes her i dag for å legge fram det vi mener med samling. Det vi mener med samling stemmer overens med det hele folket i Kina mener. Det stemmer overens med det alle menn og kvinner som har samvittighet, mener med samling. Oppfatninga vår bygger på motstand, enhet og framsteg. Bare framsteg kan føre til enhet. Bare enhet kan føre til motstand mot Japan, og bare framsteg, enhet og motstand kan føre til samling av landet. Det er dette vi mener med samling — ekte, fornuftig og virkelig samling. Uekte, ufornuftig og formell samling vil føre til underkuing av nasjonen. Det er folk som er fullstendig blotta for samvittighet som går inn for dette. Disse folka vil ødelegge kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen og de anti-japanske demokratiske baseområdene, og utslette alle de lokale anti-japanske styrkene for å få i stand samling under Kuomintang. Dette er en sammensvergelse, et forsøk på å bevare det enevelde styret for all framtid forkledd som samling. Når de vil gi oss ettparti-diktatur, og kaller det samling, er det et forsøk på å selge bikkjekjøtt som lammesteik. Det er en sammensvergelse fra frekke skrythalsen som ikke har skam i livet. Vi er samla her i dag for å slå hol på denne papirtigeren. Vi må kjempe uforsonlig mot disse anti-kommunistiske sribukkene.

NOTER

1. Om blodbadet i Pingkiang, se «De reaksjonære må straffes», note 1, s. 254 i denne boka.

2. Blodbadet i Chuehshan fant sted 11. november 1939. Da gikk mer enn 1800 hemmelige agenter og soldater fra Kuomintang til angrep på forbindelseskantorene til Den nye fjerde arméen i byen Chukou i Chuehshan fylke i Honan. Over to hundre mennesker blei myrda. Blant dem var offiserer og menige fra Den nye fjerde arméen som hadde blitt såra i krigen mot Japan, og medlemmer av familiene deres.

3. Den gamle hæren var styrkene under Yen Hsi-shan, Kuomintang-krigsherren i Shansi. Den nye hæren, kjent som Det anti-japanske dødsforaktkorpset, var den anti-japanske folkehæren i Shansi som vokste fram under innflytelse og ledelse av kommunistpartiet. I desember 1939 konsentrerte Chiang Kai-shek og Yen Hsi-shan seks armékorpser i Vest-Shansi for å angripe dette korpset, men de lei et knusende nederlag. Samtidig gikk styrkene til Yen i Sørøst-Shansi til angrep på de anti-japanske demokratiske fylkesregjeringene og masseorganisasjonene i området Yangcheng-Chincheng, og myrda mange kommunister og progressive.

4. Chang Yin-wu var sjef for fredsbevaringskorpset til Kuomintang-bandittene i Hopei. I juni 1939 satte han i verk et overraskelsesangrep mot forbindelseskantorene til Den åttende rutearméen i Shenh sien fylke i Hopei. Mer enn fire hundre kadrer og soldater ved kantorene blei slakta ned.

5. I april 1939 gikk bandittstyrkene til Chin Chi-jung til angrep på tredje geriljaavdeling i Shantung-kolonnen i Den åttende rutearméen i Poshan, etter ordre fra Shen Hung-lieh, som var Kuomintang-guvernør i Shantung. De drepte fire hundre mann, medrekna kadre med rang som regimentssjef.

6. I september 1939 gikk Cheng Ju-huai, en av Kuomintangs militære sjefer i Øst-Hupeh, til angrep på forbindelseskantorene til Den nye fjerde arméen, og drepte mellom fem og seks hundre kommunister.

7. Fra vinteren 1939 til våren 1940 tok Kuomintang-styrkene fylkeshovedstedene Chunhua, Hsunyi, Chengning, Ninghsien og Chenyuan i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia.

8. Under krigen mot Japan tok de reaksjonære i Kuomintang i bruk de samme metodene som de tyske og italienske fascistene. De oppretta mange konsentrasjonsleirer fra Lanchow og Sian i nordvest til Kanchow og Shangjao i sørøst. Mange kommunister, patrioter og progressive ungdommer blei sperra inne der.

9. Etter at Wuhan falt i oktober 1938, trappa Kuomintang opp den anti-kommunistiske virksomheten sin. I februar 1939 sendte Chiang Kai-shek i hemmelighet ut dokumenter som: «Tiltak for å løse kommunistproblemet» og «Tiltak for vern mot kommunistisk virksomhet i de områdene som er okkupert av Japan». Han trappa opp den politiske undertrykkinga av kommunistpartiet i de områdene Kuomintang kontrol-

lerte, og de militære angrepa på partiet i Sentral- og Nord-Kina. Høydepunktet var det første storstilte anti-kommunistiske stormangrepet fra desember 1939 til mars 1940.

10. Seinere var Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen i kamp med enda større japanske styrker. I 1943 kjempa de mot 64 prosent av de japanske aggresjonsstyrkene og 95 prosent av marionettestyrkene.

11. Fem yuan i måneden var gjennomsnittsinntekta for alle som tjenestegjorde i de anti-japanske væpna styrkene og i den anti-japanske administrasjonen under ledelse av kommunistpartiet.

TI KRAV TIL KUOMINTANG

1. februar 1940

1. februar blei det holdt et masse møte mot Wang Ching-wei i Yen-an. I rettferdig harme vedtok dette møtet enstemmig å fordømme Wang Ching-wei for landssvik og kapitulasjon, og det vedtok å føre motstandskrigen mot Japan til siste slutt. Med dette legger vi fram ti hovedpunkter om hvordan vi kan berge landet, slik at vi kan overvinne denne krisa og sikre at vi vinner motstandskrigen. Vi håper at den nasjonale regjeringa, alle politiske partier og grupper, alle offiserer og menige som kjemper i motstandskrigen, og alle våre landsmenn vil godta dem og sette dem ut livet.

1. *Hele nasjonen må fordømme Wang Ching-weiene.* Nå har landssviker Wang Ching-wei samla sammen gjengen sin, sveket landet, gått over til fienden og undertegna hemmelige landssvikpakter. Han er handlangar for fienden, og alle våre landsmenn krever at han skal dø. Men dette rammer bare de åpne Wang Ching-weiene, mens de fordekte går fri. De sprader omkring og bruker list for å rive til seg nøkkelstiller, eller så arbeider de i det skjulte og ormer seg inn i alle samfunnslag. I virkeligheten er de korrupte embetsmennene med i Wang Ching-wei-gjengen, og alle de som stiller i stand gnisninger er redskaper for dem. Dersom det ikke kommer en nasjonal kampanje for å fordømme Wang Ching-weiene, får vi aldri utrydda dem. De kommer til å fortsette med den skjendige virksomheten sin, og de kan gjøre større skade enn noen kan tenke seg ved å åpne dørene for fienden utafor og drive undergravingsvirksomhet innafra. Kampanjen må omfatte by og land, og gå fra øverst til nederst. Alle må mobiliseres — de politiske

Kamerat Mao Tsetung skreiv utkastet til dette åpne telegrammet på vegne av masse møtet for å fordømme Wang Ching-wei i Yen-an.

partiene, regjeringsorganene, de militære og sivile organisasjonene, pressa og utdanningsinstitusjonene. Regjeringa må sende ut ei forordning som maner hele folket til å fordømme Wang Ching-weiene. Der forordninga ikke blir fulgt, må embetsmennene stilles til ansvar. Wang Ching-wei-gjengen må utryddes. Dette er det første punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

2. *Styrk enheten.* I dag fins det folk som ikke snakker om enhet, men om samling. Det er underforstått at samling ikke betyr annet enn å legge ned kommunistpartiet, oppløse Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, avskaffe grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og knuse de anti-japanske styrkene overalt. De som farer med slikt prat ser bort fra at kommunistpartiet, Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen og grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia er de ivrigste talsmennene for samling i hele Kina. Var det ikke de som gikk inn for ei fredelig løsning på Sian-hendinga? Var det ikke de som gikk i spissen for å danne den nasjonale enhetsfronten mot Japan, fremma forslag om en enhetlig demokratisk republikk, og arbeidet virkelig hardt for begge deler? Er det ikke de som står i første linje for å forsvare landet, som står mot angrepa fra sytten fiendedivisjoner, verner Sentralsletta og Nordvest-Kina, og forsvarer Nord-Kina og områdene sør for nedre løp av Yangtse-elva, og er det ikke de som setter Folkets tre prinsipper og Programmet for væpna motstand og gjenoppbygging av landet besluttomt ut i livet? Likevel slutta kjeltringer som Chang Chun-mai og Yeh Ching seg til koret og skreiv ensidige artikler i samme øyeblikk som Wang Ching-wei gikk åpent ut mot kommunistene og tok parti for japanerne. Anti-kommunistene og stribukkene hengte seg på ved å skape «gnisninger». De har innført eneveldig styre under dekke av samling. De har kasta prinsippet om enhet over bord, og slått inn en kile for å splitte. Hvem som helst kan gjennomskue dette Szuma Chao-knepet.¹ Kommunistpartiet, Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og grenseområdet går fast inn for ekte og mot uekte samling. De er for fornuftig og mot ufornuftig samling, for samling i innhold og mot samling i form. De går inn for samling for å gjøre motstand, og ikke for å kapitulere. De er for enhet og ikke splittelse, for framsteg og ikke tilbakesteg. Samling som bygger på disse tre tingene — motstand, enhet og framsteg — er ekte, fornuftig og virkelig samling. Uansett hvilke renker og knep som blir tatt i bruk for å få i stand samling på et annet grunnlag, blir det som å «dra sørover

ved å kjøre vogna mot nord». Vi tillater oss å være uenige i dette. Alle de lokale anti-japanske styrkene må få like god behandling. Det går ikke an å gi noen fordeler, og la andre gå for lut og kaldt vann. Alle disse styrkene må bli vist tillit. De må få forsyninger og støtte, og bli oppmuntra med belønninger. Folk må bli møtt med oppriktighet, og ikke med hykleri, med storsinn og ikke smålighet. Dersom dette virkelig blir gjort, kommer alle unntatt de som har uærlige motiver, til å gå sammen og slå inn på vegen som fører til samling av nasjonen. Samling må bygge på enhet, og enhet må i sin tur bygge på framsteg. Bare framsteg kan føre til enhet, og bare enhet kan føre til samling. Dette er en sannhet som ikke kan endres. Dette er det andre punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

3. *Innfør konstitusjonelt styre.* De lange åra med «politisk formynderskap» har ikke ført til noen ting. «En ting forvandler seg til si motsetning hvis den blir drevet for langt.» Derfor står konstitusjonelt styre på dagsorden nå. Vi har ennå ikke ytringsfrihet. Forbudet mot politiske partier er ikke oppheva, og prinsippene om konstitusjonell styreform blir brutt overalt. Dersom grunnloven blir utarbeidd under slike omstendigheter, blir den ikke annet enn ei byråkratisk papirfille. Ei slik konstitusjonell styreform ville ikke skille seg fra ettpartidiktaturret. Nå står vi oppe i ei djup krise for nasjonen. Japanerne og Wang Ching-wei forstyrrer oss utafra, og svikerne driver undergraving innafra. Dersom politikken ikke blir endra i denne situasjonen, blir både nasjonen og folket satt i alvorlig fare. Regjeringa må øyeblikkelig oppheve forbudet mot politiske partier og oppmuntre meningsfrihet for å vise at den virkelig har til hensikt å innføre ei konstitusjonell styreform. Ikke noe haster mer enn dette om vi skal vinne full tillit fra folket og skape ei ny framtid for nasjonen. Dette er det tredje punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

4. *Få slutt på «gnisingene».* Skrik og skral om å «innskrenke», «oppløse» og «bekjempe» kommunistpartiet har gjalla over hele landet etter at «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier» blei innført i mars i fjor. Vi har hatt den ene forferdelige hendinga etter den andre, og blodet har flytt i strie strømmer. Som om dette ikke skulle være nok, blei det i tillegg innført «Tiltak for å løse problemet med fremmede partier» i oktober i fjor. I Nordvest-, Nord- og Sentral-Kina har vi attpåtil «Retningslinjer for å løse problemet med fremmede partier». Folk har helt rett når de sier at «politisk innskrenking» av

kommunistpartiet er blitt fulgt opp med «militær innskrenking». I virkeligheten er innskrenking av kommunismen jamgodt med anti-kommunisme. Og anti-kommunismen er ledd i en slu og ondsinna plan som japanerne og Wang Ching-wei bruker for å underkue Kina. Derfor er folk mistenksomme og opprørte. De snakker sammen om dette, og er redde for at den bitre tragedien som utspilte seg for ti år sia, skal gjenta seg. Vi har hatt blodbadet i Pingkiang i Hunan, blodbadet i Chuehshan i Honan, Chang Yin-wus angrep på Den åttende rutearméen i Hopei, Chin Chi-jungs angrep på geriljastyrkene i Shantung, den grusomme nedslaktinga av mellom fem og seks hundre kommunister som Cheng Ju-huai satte i verk i Øst-Hupeh, sentralhærens storstilte angrep på garnisonsstyrkene til Den åttende rutearméen i Øst-Kansu, og nå nylig tragedien i Shansi, der den gamle hæren gikk til angrep på den nye hæren, og inntok stillinger som Den åttende rutearméen holdt. Nå har det gått langt nok. Begge parter er dømt til undergang dersom det ikke straks blir satt en stopper for slike hendinger. Hvordan kan vi ellers håpe på seier over Japan? For å bevare enheten i motstandskrigen må regjeringa gi ordre om at alle som sto bak disse blodbada skal straffes, og kunngjøre for hele nasjonen at den ikke kommer til å finne seg i flere slike ting. Dette er det fjerde punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

5. *Vern ungdommen.* I det siste er det blitt oppretta konsentrasjonsleirer nær Sian. Mer enn sju hundre progressive ungdommer fra provinsene i Nordvest- og Sentral-Kina er allerede blitt sperra inne i disse leirene. De blir holdt i åndelig og fysisk trelldom, og behandla som straffanger. Folk blir forferda når de får vite dette. Hvilke forbrytelser har disse ungdommene begått for å gjøre seg fortjent til denne grusomme behandlinga? Ungdommen er det beste nasjonen har, og framfor alt er den progressive ungdommen det mest verdifulle vi har i motstandskrigen. Alle må ha frihet til sjøl å komme fram til ei overbevisning. Tanker kan aldri undertrykkes med våpenmakt. Alle kjenner til forbrytelsene som blei begått i løpet av de ti åra med «kulturell undertrykking». Hvorfor skulle noen ha lyst til å gjenta dem i dag? Regjeringa må øyeblikkelig sende ut en ordre om å verne ungdommen i hele landet og om å legge ned konsentrasjonsleirene ved Sian. Den må nedlegge strengt forbud mot de voldshandlingene som ungdommen har blitt utsatt for mange steder. Dette er det femte punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

6. *Støtt fronten.* Troppestyrker som Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og en del andre enheter, kjemper i første linje ved fronten, og har utmerka seg i kamp. De blir behandla dårligst av alle. De går tynnkledd, får dårlig mat, og de får ikke nok ammunisjon og medisiner. Likevel får skrupelløse kjeltringer lov til å baktale dem. Under øredøvende spetakkel blir det spredd utallige meningsløse løgner om dem. Fortjenester blir ikke belønna og tapperhet i strid blir ikke nevnt, men de falske anklagene og de ondsinna sammensvergelsene blir frekkere og frekkere. Denne meningsløse situasjonen legger en demper på kampgløden til våre offiserer og menige. Det er bare fienden som jubler over dette. Det må absolutt ikke få lov til å fortsette. Regjeringa må skaffe nok forsyninger til de troppestyrkene ved fronten som har utmerka seg i strid, for å sette mot i soldatene og styrke krigsinnsatsen. Samtidig må den nedlegge strengt forbud mot svikeyfull bakvaskelse og beskyldninger som retter seg mot dem. Dette er det sjette punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

7. *Sett en stopper for etterretningstjenesten.* Folk sammenlikner etterretningsagentene med Chou Hsing og Lai Chun-chen² fra Tang-dynastiet og Wei Chung-hsien og Liu Chin³ fra Ming-dynastiet fordi de er så lovløse og brutale. De bryr seg ikke om fienden, men bare om våre egne landsmenn. De dreper folk i hopetall, og kan aldri få nok bestikkelser. I virkeligheten er etterretningstjenesten hovedkvarteret for ryktemakerne og en yngleplass for svik og ondskap. Overalt rygger vanlige folk tilbake og snur seg vekk i frykt når de får øye på disse brutale agentsvina. Hvis regjeringa vil beholde sitt gode navn og rykte, må den øyeblikkelig sette en stopper for denne virksomheten og omorganisere etterretningstjenesten. Regjeringa må slå fast at etterretnings-tjenesten bare skal være retta mot fienden og landssvikene. Da kan den vinne tilbake folkets tillit, og grunnlaget for staten kan bli styrka. Dette er det sjuende punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

8. *Avsett korrupte embetsmenn.* Etter at motstandskrigen tok til, har det hendt at embetsmenn har tjent opptil 100 millioner yuan på den nasjonale krisa, og tatt seg inntil åtte eller ni konkubiner. Utskrivning av soldater, statsobligasjoner, økonomiske kontroller, katastrofehjelp og flyktningehjelp — alt dette har de korrupte embetsmennene utnytta til å tjene penger. Det er ikke rart det er kaos i statssakene når en slik ulveflokk er løs. Folket koker av misnøye og sinne. Likevel tør

ingen avsløre hvor samvittighetsløse disse embetsmennene er. Skal landet berges fra sammenbrudd, er det nødvendig å treffe vidtrekkende og effektive tiltak øyeblikkelig for å renske ut alle korrupte embetsmenn. Dette er det åttende punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

9. *Sett testamentet til dr. Sun Yat-sen ut i livet.* I testamentet står det:

I førti år har jeg ofra meg for den nasjonale revolusjonen. Målet er å vinne frihet og likhet for Kina. På grunnlag av erfaringene fra disse førti åra er jeg blitt fast overbevist om at vi må reise folkemassene ... for å nå dette målet.

Dette er klar tale, og velkjent for alle oss 450 millioner kinesere. Men det er vanligere å messe fram testamentet enn å sette det ut i livet. De som skjender testamentet får belønning, og de som hedrer det i handling, blir straffa. Kan noe være mer meningsløst enn det? Regjeringa må vedta ei forordning der det står at alle som våger å krenke testamentet, og alle som trækker på folkemassene istedenfor å reise dem, skal straffes fordi de vanærer dr. Sun Yat-sens minne. Dette er det niende punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

10. *Sett Folkets tre prinsipper ut i livet.* Folkets tre prinsipper er plattformen til Kuomintang. Likevel har mange gjort anti-kommunismen til den viktigste oppgava si. De legger ned krigsinnsatsen, og gjør alt de kan for å undertrykke og hemme folket når det reiser seg for å gjøre motstand mot Japan. Dette er det samme som å gå fra prinsippet om nasjonalisme. Embetsmennene nekter folket alle demokratiske retter, og det er det samme som å gå fra prinsippet om demokrati. De bryr seg ikke om at folket lir nød, og det er det samme som å gå fra prinsippet om folkets utkomme. For slike folk er Folkets tre prinsipper bare talemåter. Alle som oppriktig prøver å sette dem ut i livet, blir enten hent ut for sin nidkjærhet eller straffa strengt. Dette har ført til at alle slags fantastiske uskikker har grodd fram, og regjeringas prestisje har nådd et lavmål. Regjeringa må øyeblikkelig kunngjøre en utvetydig ordre om at Folkets tre prinsipper skal gjennomføres strengt over hele landet. De som bryter denne ordren, må straffes hardt, og alle som følger den, må få skikkelig oppmuntring. Bare slik kan Folkets tre prinsipper endelig bli satt ut i livet, og bare slik kan vi legge grunnlaget for

seier i krigen. Dette er det tiende punktet som vi innstendig oppfordrer dere om å godta og sette ut i livet.

Disse ti forslaga er helt nødvendige tiltak for å berge nasjonen og vinne krigen. Nå som fienden trapper opp aggresjonen mot Kina, og landssvikeren Wang Ching-wei går amok, tør vi ikke legge skjul på det vi mener er avgjørende spørsmål. Dersom dere godtar disse forslaga og setter dem ut i livet, er det til stor nytte for motstandskrigen og den nasjonale frigjøringskampen. Vi legger fram vårt syn med en sterk følelse av at det haster. Nå venter vi å få et gjennomtenkt svar fra dere.

NOTER

1. Szuma Chao var statsminister i staten Wei (220—265). Han bar på en hemmelig drøm om å overta trona. En gang sa keiseren: «Hvem som helst kan gjennomskue planene til Szuma Chao.»

2. Chou Hsing og Lai Chun-chen var forhørsdommere under Tang-dynastiet. De var berykta for grusomheten sin. De organiserte et spionnett som vilkårlig arresterte folk de ikke likte, og utsatte dem for all slags tortur.

3. Liu Chin og Wei Chung-hsien var hoffevnukker under Ming-dynastiet. Liu var yndlingen til keiser Wu Tsung (i det 16. hundreåret), og Wei var yndlingen til keiser Hsi Tsung (i det 17. hundreåret). De hadde store etterretningsorganisasjoner som forfulgte og myrda motstanderne deres.

PRESENTASJON AV *DEN KINESISKE ARBEIDEREN*

7. februar 1940

Utgivelsen av *Den kinesiske arbeideren*¹ dekker et behov. Den kinesiske arbeiderklassen har kjempa heltemodig i tjue år under ledelse av sitt eget politiske parti, Kinas Kommunistiske Parti, og den er blitt den politisk mest bevisste delen av folket og lederen for den kinesiske revolusjonen. Arbeiderklassen har samla bøndene og alle revolusjonære mot imperialismen og føydalismen, og kjempa for å skape et nydemokratisk Kina og drive ut den japanske imperialismen. Det arbeiderklassen har bidratt med her, har vært enestående. Men den kinesiske revolusjonen har ikke seira ennå, og fortsatt må det store anstrengelser til for å samle sjølve arbeiderklassen og for å samle bøndene og de andre delene av småborgerskapet, de intellektuelle og hele det revolusjonære folket. Dette er ei enorm politisk og organisatorisk oppgave. Ansvaret for at den blir gjennomført, ligger hos Kinas Kommunistiske Parti, hos de progressive arbeiderne og hos hele arbeiderklassen. Den endelige frigjøringa av arbeiderklassen og hele folket kommer først under sosialismen. Den er det endelige målet som det kinesiske proletariatet må kjempe for å nå. Men før vi kan gå inn i sosialismens stadium, må vi gjennom stadiet med den demokratiske revolusjonen mot imperialismen og føydalismen. Oppgava som den kinesiske arbeiderklassen står foran i dag, er derfor å styrke enheten innafor sine egne rekker og samle folket, bekjempe imperialismen og føydalismen og å kjempe for et nytt Kina, et nydemokratisk Kina. *Den kinesiske arbeideren* blir gitt ut nettopp med denne oppgava for øye.

Den kinesiske arbeideren kommer til å bruke et folkelig språk og forklare arbeiderne bakgrunnen for mange ting, fortelle om det som virkelig skjer i arbeiderklassens kamp i motstandskrigen og oppsummere erfaringene. På dette viset vil den prøve å fylle oppgava si.

Den kinesiske arbeideren må bli en skole for å utdanne arbeiderne og lære opp kadrer fra deres egne rekker. Leserne av tidsskriftet blir studentene på denne skolen. Det er nødvendig å utdanne mange kadrer fra arbeidernes rekker, kunnskapsrike og dyktige kadrer som ikke streber etter tomme æresbevisninger, men som gjør arbeidet sitt skikkelig. Arbeiderklassen kan ikke frigjøre seg uten en mengde slike kadrer.

Arbeiderklassen må hilse velkommen hjelp fra de revolusjonære intellektuelle, og aldri avslå den. For uten deres hjelp kan ikke arbeiderklassen gå framover, og revolusjonen kan ikke lykkes.

Jeg håper at tidsskriftet blir godt redigert og bringer mange livlige bidrag, og at det omhyggelig unngår kjedelige og innholdsløse artikler som er platte, slappe og uforståelige.

Når et tidsskrift først er kommet i gang, må det bli drevet samvittighetsfullt og godt. Dette har både leserne og medarbeiderne ansvaret for. Det er svært viktig at leserne sender inn forslag og skriver korte brev og artikler som peker på hva de liker og misliker, for dette er det eneste som kan gi tidsskriftet framgang.

Hermed har jeg uttrykt mine ønsker. La dem tjene som en presentasjon av *Den kinesiske arbeideren*.

NOTER

1. *Den kinesiske arbeideren* var et månedstidsskrift som blei grunnlagt i februar 1940 i Yenan. Det blei gitt ut av fagforeningskommisjonen i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

VI MÅ LEGGE HOVEDVEKTA PÅ ENHET OG FRAMSTEG

10. februar 1940

Motstand, enhet og framsteg — dette er de tre hovedprinsippene kommunistpartiet satte fram på toårsdagen for motstandskrigen den 7. juli i fjor. De tre prinsippene hører nøye sammen, og vi kan ikke klare oss uten noen av dem. Dersom vi bare legger vekt på motstand, på bekostning av enhet og framsteg, blir denne «motstanden» verken pålitelig eller varig. Uten et program for enhet og framsteg, må motstanden før eller seinere slå over i kapitulasjon eller ende med nederlag. Vi kommunister hevder at de tre prinsippene må smeltes sammen til en enhet. For å føre motstandskrigen må vi kjempe mot kapitulasjon, mot Wang Ching-weis landssvikkpakt med Japan, mot marionetteregimet hans, og mot alle de skjulte landssvikkerne og kapitulasjonistene som fins i de anti-japanske rekkene. For å få til enhet må vi føre kamp mot splittelsesvirksomhet og indre «gnisninger». Vi må føre kamp mot at Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og andre progressive styrker som er mot Japan, blir dolka i ryggen, og mot at de anti-japanske baseområdene bak fiendens linjer og grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, som er det bakre området til Den åttende rutearméen, blir undergravd. Og vi må slåss mot at kommunistpartiet blir nektet legal status og mot skredet av dokumenter for å «innskrenke virksomheten til fremmede partier». Skal vi gjøre framsteg, må vi slåss mot tilbakesteg og mot at Folkets tre prinsipper og Programmet for væpna motstand og gjenoppbygging av landet blir skrinlagt. Vi må gå mot av-

Kamerat Mao Tsetung skreiv denne artikkelen for Nytt fra Det nye Kina i Yenan i høve ettårsdagen for avisa.

slaget om å sette ut i livet påbudet i dr. Sun Yat-sens testamente om å «reise folkemassene», mot at progressiv ungdom blir sperra inne i konsentrasjonsleirer, og mot at den vesle tale- og pressefriheten som fans i de første dagene av motstandskrigen, blir undertrykt. Videre må vi gå mot planen om å gjøre bevegelsen for konstitusjonelt styre til ei privat-sak for noen få byråkrater, mot angrepa på den nye hæren, forfølgelsen av Forbundet for å ofre seg sjøl og massakren av progressive i Shansi,¹ og mot virksomheten til Ungdomsforbundet Folkets tre prinsipper, som bortfører folk langs hovedvegen mellom Hsienyang og Yulin og Lunghai-jernbanen.² Og vi må bekjempe den skammelige praksisen med å ta seg ni konkubiner og tjene 100 millioner yuan på den nasjonale krisa, og slåss mot den tøylesløse brutaliteten til de korruperte embetsmennene, lokale tyrannene og ondskapsfulle storfolka. Hvis vi ikke slåss mot alt dette, og hvis vi ikke skaper enhet og framsteg, blir «motstanden» bare tomt prat og seieren et fåfengt håp. Hva blir den politiske innrettinga til Nytt fra Det nye Kina i det andre året til avisa? Det blir å legge vekta på enhet og framsteg og bekjempe alle de fæle skikkene som skader krigføringa, slik at vi kan oppnå ny framgang i motstandskrigen mot Japan.

NOTER

1. Forbundet for å ofre seg sjøl for å berge nasjonen i Shansi var en lokal anti-japansk masseorganisasjon. Den blei danna i 1936 og samarbeidde nært med kommunistpartiet. Den spilte ei viktig rolle i kampene mot Japan i Shansi. I desember 1939 begynte Yen Hsi-shan, Kuomintang-krigsherre og guvernør i Shansi, åpent å undertrykke forbundet i den vestlige delen av provinsen, og drepte brutalt ei lang rekke kommunister, tillitsmenn i forbundet og andre progressive.

2. I 1939 satte Kuomintang opp en kjede av kontrollposter langs hovedvegen mellom Hsienyang og Yulin og Lunghai- (Kansu-Haichow)-jernbanen. De var kamuflert som «herberger» til Ungdomsforbundet Folkets tre prinsipper, og her blei det plassert hemmelige agenter. De samarbeidde med Kuomintang-styrkene, arresterte progressiv ungdom og intellektuelle som dro inn i eller ut av grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og sperra dem inne i konsentrasjonsleirer. Her blei de enten brutalt myrda eller tvunget til å bli angivere for Kuomintang i kampen mot kommunistpartiet.

OM NYDEMOKRATISK KONSTITUSJONELT STYRE

20. februar 1940

Det er ei svært viktig hending at representanter for folk fra alle kretser i Yenan er samla her i dag for å stifte Foreninga for å fremme konstitusjonelt styre, og at alle er blitt interessert i spørsmålet om konstitusjonell styreform. Hvorfor har vi kalt sammen dette møtet? Det er for at folkeviljen skal få komme fullt og helt til uttrykk, for at Japan skal li nederlag, og for å bygge det nye Kina.

Alle her støtter den væpna motstanden mot Japan. Den er alt satt ut i livet, og spørsmålet nå er bare hvordan vi skal føre den videre. Men det fins noe annet som ikke er satt ut i livet. Det er demokratiet. Både motstand og demokrati er umåtelig viktig for Kina i dag. Det er sant og visst at Kina mangler mangt og mye, men det viktigste er sjølstendighet og demokrati. Så lenge noe av dette mangler, kommer det til å gå dårlig for Kina. Men samtidig som det mangler to ting, fins det to som er overflødige. Hva er det? Det er imperialistisk undertrykking og føydal undertrykking. Det er på grunn av disse to overflødige tingene at Kina er blitt et kolonialt, halvkolonialt og halvføydalt land. Ho-

Dette er en tale kamerat Mao Tsetung holdt til Yenan-foreninga for å fremme konstitusjonelt styre. På den tida var mange kamerater i partiet forvirra av den falske propagandaen til Chiang Kai-shek, og trudde at Kuomintang kanskje virkelig ville opprette et konstitusjonelt styre. I denne talen avslørte kamerat Mao Tsetung bedrageriet til Chiang Kai-shek. Han reiv propagandavåpenet «konstitusjonelt styre» ut av hendene på Chiang, og gjorde det til et våpen for å vekke folket og få det til å kreve frihet og demokrati av Chiang Kai-shek. Da måtte Chiang Kai-shek øyeblikkelig gi opp hykleriet sitt. Han torde ikke propagandere for det såkalte konstitusjonelle styret sitt en eneste gang til under hele motstandskrigen mot Japan.

vedkrava til nasjonen i dag er sjølstendighet og demokrati, og derfor må imperialismen og føydalismen knuses. De må knuses beslutsomt, grundig og uten noen som helst barmhjertighet. Enkelte sier at vi bare trenger å bygge opp, og ikke knuse noe. Da må vi spørre: Må ikke Wang Ching-wei knuses? Må ikke den japanske imperialismen knuses? Må ikke det føydale systemet knuses? Hvis vi ikke knuser denne djævelskapen, er det nytteløst å snakke om å bygge opp. Vi kan bare berge Kina og ta til med å bygge opp landet hvis vi knuser alt dette. Ellers blir alt bare en fåfengt drøm. Vi kan bare bygge det nye og sunne ved å knuse det gamle og råtne. Foren sjølstendighet og demokrati, så får du motstand på grunnlag av demokrati, eller demokrati som tjener motstanden. Motstanden kommer til å mislykkes uten demokrati. Uten demokrati kan ikke motstandskrigen føres videre. Dersom vi har demokrati, kommer vi avgjort til å seire, sjøl om vi må fortsette å slåss i åtte eller ti år.

Hva er konstitusjonelt styre? Det er demokratisk styre. Jeg er enig i det gamle kamerat Wu¹ nettopp sa. Hva slags demokratisk styre trenger vi i dag? Et nydemokratisk styre, et nydemokratisk konstitusjonelt styre. Ikke den gamle, avlegse europeisk-amerikanøske forma for såkalt demokrati, som er borgerskapets diktatur, og foreløpig heller ikke den sovjetiske forma for demokrati, som er proletariatets diktatur.

Den gamle forma for demokrati som blir praktisert i andre land, har utspilt rolla si. Den er blitt reaksjonær. Vi må aldri godta noe så reaksjonært. Den forma for konstitusjonelt styre som de kinesiske sribukene snakker om, er den gamle forma for borgerlig demokrati som vi finner i utlandet. Men sjøl om de snakker om det, vil de i virkeligheten ikke ha det en gang. De bruker bare slike fraser for å lure folket. Det de i virkeligheten vil ha, er et fascistisk ettpartidiktatur. Det kinesiske nasjonale borgerskapet vil derimot ha ei slik form for konstitusjonelt styre, og vil gjerne opprette borgerskapets diktatur i Kina. Men det klarer de aldri. For det kinesiske folket vil ikke ha et slikt styre, og ønsker ikke énklassediktaturet til borgerskapet velkommen. Det er det store flertallet av folket som må bestemme hva som skal skje i Kina, og vi må avvise blankt at borgerskapet skal få monopol på styre og stell. Hva så med det sosialistiske demokratiet? Det er sjølsagt svært bra, og før eller sia kommer det til å bli oppretta over hele verden. Men det er umulig å gjennomføre et slikt demokrati i Kina i dag, og derfor må vi klare oss uten det foreløpig. Vi kan først få sosialistisk demokrati når

bestemte vilkår er til stede. Den forma for demokratisk styre som vi trenger i dag, er verken den gamle forma for demokrati eller den sosialistiske forma for demokrati, men nydemokratiet. Det er i samsvar med vilkåra i Kina i dag. Det konstitusjonelle styret vi må kjempe for å opprette, er et nydemokratisk konstitusjonelt styre.

Hva er et nydemokratisk konstitusjonelt styre? Det er det felles diktaturet til flere revolusjonære klasser over landssvikene og de reaksjonære. En eller annen sa en gang: «Alle må dele på den maten som er.» Jeg trur dette kan stå som et bilde på nydemokratiet. Alle må dele på den maten som er, og ett parti, ei gruppe eller en klasse må ikke ha monopol på makta. Denne tanken uttrykte dr. Sun Yat-sen godt i Oppropet fra Kuomintang's første nasjonale kongress:

Borgerskapet har vanligvis skaffa seg monopol på det såkalte demokratiske systemet i moderne stater, og det er rett og slett blitt et redskap for å undertrykke vanlige folk. Derimot betyr Kuomintang's prinsipp om demokrati at det demokratiske systemet er noe alle vanlige folk har del i, og ikke privateiendommen til de få.

Kamerater. Når vi studerer konstitusjonelt styre må vi lese bøker av alle slag. Men framfor alt må vi studere dette oppropet, og dette avsnittet må vi lære utenat. «Noe alle vanlige folk har del i, og ikke privateiendommen til de få» — dette er kjernen i det vi kaller det nydemokratiske konstitusjonelle styret, nemlig det felles demokratiske diktaturet til flere revolusjonære klasser over landssvikene og de reaksjonære. Det er et slikt konstitusjonelt styre vi trenger i dag. Og slik må det konstitusjonelle styret til enhetsfronten mot Japan være.

Formålet med møtet vårt i dag er å fremme eller presse på for å opprette et konstitusjonelt styre. Hvorfor må vi «presse på»? Om alle marsjerte framover, var det ikke nødvendig å presse noen. Hvorfor tar vi oss bryet med å holde dette møtet? Fordi noen legger seg ned og nekter å fortsette, istedenfor å marsjere framover. Ikke nok med at de nekter å fortsette framover. De vil i virkeligheten gå bakover. Dere oppfordrer dem til å gå framover, men de er for strie. Disse folka er sribukker. De er så sta at vi må holde dette møtet for å legge «press» på dem. Hvor kommer uttrykket «presse» fra? Hvem brukte det først i denne sammenhengen? Ikke vi, men den store og ærverdige dr. Sun Yat-sen.

Han sa: «I førti år har jeg ofra meg for den nasjonale revolusjonen ...» Når en leser testamentet hans, finner en disse orda: «Nylig tilrådte jeg at nasjonalforsamlinga blir sammenkalt ... og vi må presse særskilt på for at dette skal gjennomføres i løpet av så kort tid som mulig. Dette er mitt inderlige ønske.» Kamerater — ikke bare et vanlig «ønske», men et «inderlig ønske». Et «inderlig ønske» er ikke et vanlig ønske. Hvordan er det da mulig å overse det så lett? Videre: «i løpet av så kort tid som mulig». For det første ikke i løpet av så lang tid som mulig, for det andre ikke i løpet av forholdsvis lang tid, og for det tredje ikke bare i løpet av kort tid, men «i løpet av så kort tid som mulig». Hvis vi vil at nasjonalforsamlinga skal bli til i løpet av så kort tid som mulig, må vi «presse på». Dr. Sun Yat-sen har vært død i femten år, men den nasjonalforsamlinga han tilrådte, er ikke sammenkalt den dag i dag. Dag etter dag fortsetter spetakkelet med politisk formynderskap. Visse personer har sløst bort tida på dette spetakkelet, og forvandla «i løpet av så kort tid som mulig» til i løpet av så lang tid som mulig. Likevel påberoper de seg dr. Sun Yat-sen hele tida. Vi kan forestille oss hvordan dr. Sun snur seg i grava og refser disse uverdige tilhengerne! Det er klingende klart at det ikke blir noe framsteg hvis vi ikke «presser på». Det er nødvendig å «presse på», for mange går bakover, og mange andre sover fortsatt.

Det er mange som ikke går framover. Derfor må vi presse dem. Andre må vi presse fordi de er seine. Det er grunnen til at vi holder mange møter og presser på for å opprette konstitusjonelt styre. Ungdommen har holdt slike møter. Det samme har kvinnene, arbeiderne, skolene, regjeringsorganisasjonene og enhetene i hæren. Disse møtene har vært livlige og godt organisert. Og nå holder vi dette allmøtet av samme grunn, slik at vi alle kan gå i gang med å presse på for å få innført konstitusjonelt styre raskt og sette ut i livet dr. Sun Yat-sens lære straks.

Noen sier: «Dere er i Yenan, mens sribukkene er forskjellige andre steder. Hva er vitsen med å presse dem når de ikke bryr seg om det?» Det er en vits med det. For det er ting på gang, og de blir nødt til å bry seg om det. Hvis vi holder flere møter, skriver flere artikler, holder flere taler og sender flere telegrammer, kan de ikke unngå å bry seg om det. Jeg mener at de mange møtene våre i Yenan for å fremme konstitusjonelt styre har to formål. Det ene er å studere problemet, det andre er å skyve folk framover. Hvorfor må vi studere? Sett at de ikke går

framover og dere presser dem. Hvis de da spør hvorfor dere skyver på dem, må dere ha et svar. For å kunne svare må dere studere grundig alle argumentene for konstitusjonelt styre. Det er akkurat dette gamle kamerat Wu snakka ganske grundig om. Alle skoler, regjeringsorganisasjoner, enheter i hæren og lag i folket må studere problemene som vi står overfor i samband med konstitusjonelt styre.

Når vi har studert dem, kan vi skyve folk framover. Å skyve dem framover er å presse dem framover. Og etter hvert som vi skyver på på alle områder, begynner det litt etter litt å gå framover. De mange småbekkene smelter sammen til ei stor elv som feier vekk alt som er råttent og skittent, og så oppstår det nydemokratiske konstitusjonelle styret. Slikt press vil ha svært stor virkning. Det vi gjør i Yenan er nødt til å få virkning i hele landet.

Kamerater. Innbiller dere dere at sribukkene blir slått i bakken, begynner å gå framover og adlyde ordrene våre straks det blir holdt møter og sendt telegrammer? Nei, så føyelige blir de ikke. Mange av dem har tatt eksamen på spesialskoler for sribukker. De er sribukker i dag, og de kommer til å være sribukker både i morgen og overmorgen. Hva er en sribukk? En «bukk» er en stivnakke, og en «stri» bukk er en bukk som stanger mot framsteget i dag, i morgen og til og med i overmorgen. Slik er de folka vi kaller sribukker. Det er ikke lett å få dem til å høre på oss.

I alle andre land i verden — i Storbritannia, Frankrike, De forente stater og Sovjetunionen — har de konstitusjonelle styrene til nå vanligvis oppstått på denne måten: Etter en seierrik revolusjon blei demokratiet gjennomført, og først da blei ei rekke grunnleggende lover, dvs. grunnloven, kunngjort, for å gi demokratiet ei forankring. Men i Kina er det annerledes. I Kina har ikke revolusjonen seira ennå, og det fins ikke noe demokratisk styre, bortsett fra i slike områder som grenseområdet vårt. I virkeligheten er det sånn at Kina i dag er under halvkolonialt og halvføydalt styre. Sjøl om det blei kunngjort en god grunnlov, ville den uunngåelig bli møtt med motstand fra de føydale kreftene og støte på hindringer fra sribukkene. Det ville altså ikke være mulig å sette den knirkefritt ut i livet. Bevegelsen for konstitusjonelt styre i dag kan altså ikke slå fast at demokratiet alt er ei kjensgjerning. Den må snarere kjempe for et demokrati vi ennå ikke har. Dette er en stor kamp, og det er så visst ikke noen lett sak.

Nå begynner de som har vært mot konstitusjonelt styre hele tida,² å

hykle om at de er for. Hvorfor? Fordi de blir pressa av folket, som vil slåss mot Japan. Derfor må de prøve å rette seg etter omstendighetene. De skriker til og med av full hals: «Vi har alltid vært for konstitusjonelt styre!» og lager et svare leven. Vi har hørt orda «konstitusjonelt styre» i årevis, men foreløpig har vi ikke sett et fnugg av det. Disse folkene sier én ting og gjør noe annet, og det kaller vi dobbeltspill i spørsmålet om konstitusjonelt styre. Påstanden deres om at de «alltid har vært for» er et godt eksempel på dobbeltspillet deres. Stribukkene i dag driver nettopp slikt dobbeltspill. Det konstitusjonelle styret deres er en bløff. Om ikke altfor lenge kan det hende dere får en grunnlov, og en president på kjøpet. Men gudene veit når de kommer til å gi dere demokrati og frihet. Kina har allerede hatt en grunnlov. Kunngjorde ikke Tsao Kun en grunnlov?³ Men hvor var demokratiet og friheten? Og vi har hatt ei lang rekke presidenter. Den første, Sun Yat-sen, var god, men han blei utmanøvrert av Yuan Shih-kai. Den andre var Yuan Shih-kai, den tredje Li Yuan-hung,⁴ den fjerde Feng Kuo-chang⁵ og den femte Hsu Shih-chang.⁶ Sannelig mange, men var det noen forskjell mellom dem og de tyranniske keiserne? Både grunnloven og presidentene var juks. De såkalte konstitusjonelle og demokratiske styrene i dag i land som Storbritannia, Frankrike og De forente stater, er i virkeligheten menneskeeter-styrer. Det samme gjelder Mellom- og Sør-Amerika, der mange land smykker seg med tittelen republikk, mens det i virkeligheten ikke fins det grann demokrati. Likeens med stribukkene i Kina i dag. Pratet deres om konstitusjonelt styre er «å selge bikkjekjøtt som lammesteik». De stiller ut lammesteika konstitusjonelt styre, samtidig som de prøver å selge bikkjekjøttet ettpartidiktatur. Jeg angriper dem ikke uten grunn. Orda mine er godt underbygd, for trass i alt snakket deres om konstitusjonelt styre, gir de ikke folket det minste grann frihet.

Kamerater. Et virkelig konstitusjonelt styre kommer aldri av seg sjøl. Vi kan bare oppnå det gjennom hard kamp. Derfor må dere ikke vente at det kommer rett etter at vi har holdt møtene, sendt telegrammene og skrevet artiklene våre. Dere må heller ikke vente at alt blir bra og til det beste straks Folkets politiske råd⁷ vedtar en resolusjon, den nasjonale regjeringa sender ut ei forordning og nasjonalforsamlinga⁸ trer sammen 12. november, kunngjør en grunnlov og til og med velger en president. Det er umulig, så dere må ikke bli forvirra. Vi må forklare dette for folk slik at de heller ikke blir forvirra. Så lett er det ikke.

Vil det si at alt er tapt, at alt er så vanskelig at det er håpløst? Nei, det ville også være galt. Det er ennå håp om et konstitusjonelt styre, og håpet er til og med stort. Kina blir helt sikkert en nydemokratisk stat. Hvorfor det? Vanskene oppstår fordi sribukkene lager bråk. Men de kan ikke fortsette å være sribukker i all evighet, og derfor er vi fortsatt optimistiske. De sribukkene som fins i verden kan nok være sribukker i dag, fortsatt være det i morgen og til og med i overmorgen, men ikke for alltid. Til sjuende og sist må de endre seg. Wang Ching-wei var for eksempel sribukk svært lenge. Men han kunne ikke fortsette å spille sribukk innafor de anti-japanske rekkene, og måtte gå over til japanerne. Ta et annet eksempel, Chang Kuo-tao. Han var også sribukk svært lenge, men han øg tok beina på nakken etter at vi hadde holdt ei rekke møter og ført kamp mot han gang på gang. Sribukkene kan nok være noen bukker, men ikke helt til de bukker under. Til sjuende og sist endrer de seg — til noe skittent og foraktelig, som bikkjemøkk. Noen endrer seg til det bedre, og det er også et resultat av at vi har ført kamp mot dem igjen og igjen — de innser feilene sine og forbedrer seg. Kort sagt, til sist endrer sribukkene seg. De har alltid mange intriger på gang, intriger for å sko seg på andres bekostning, drive dobbeltspill osv. Men resultatet blir alltid det motsatte av det de vil. De begynner alltid med å skade andre, men ender opp med å ødelegge seg sjøl. Vi sa en gang at Chamberlain «løfta en stor stein for å slippe den på sine egne tær». Slik gikk det også. Chamberlain hadde satt seg fore å bruke Hitler som en stein for å knuse tærne til det sovjetiske folket. Men etter den septemberdagen i fjor da krigen brøt ut mellom Tyskland på den ene sida og Storbritannia og Frankrike på den andre, har steinen han holdt, falt ned på hans egne tær. Og det gjør vondt ennå. Det fins nok av eksempler på det samme i Kina. Yuan Shih-kai ville knuse tærne til vanlige folk, men skamferte seg sjøl isteden. Han døde bare noen få måneder etter at han var blitt keiser.⁹ Tuan Chi-jui, Hsu Shih-chang, Tsao Kun, Wu Pei-fu og alle de andre ville undertrykke folket. Men til sist blei de styrta av folket. Den som vil sko seg på andres bekostning, går det ille med.

Jeg trur ikke de anti-kommunistiske sribukkene i dag blir noe unntak fra denne regelen dersom de ikke gjør framsteg. Under det hule påskuddet om enhet, planlegger de å gjøre ende på det progressive grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, den progressive åtende rutearméen og nye fjerde arméen, det progressive kommunist-

partiet og de progressive masseorganisasjonene. De har utallige planer om dette. Jeg tror ikke resultatet blir at sribukk-tenkninga gjør ende på framsteget, men at framsteget gjør ende på sribukk-tenkninga. Hvis sribukkene ikke skal bli utrydda, har de ikke noe annet valg enn å slå inn på framstegsvegen. Derfor har vi ofte rådd dem til ikke å angripe Den åttende rutearméen, kommunistpartiet og grenseområdet. Dersom de likevel må, får de se å lage en resolusjon som begynner slik: «Vi er fast bestemt på å gjøre ende på oss sjøl, og gi kommunistpartiet rikelig høve til å vokse. Derfor tar vi, sribukkene, på oss oppgava med å angripe kommunistpartiet og grenseområdet.» Sribukkene har rike erfaringer fra å «undertrykke kommunister», og hvis de ønsker å prøve seg igjen, må de gjerne gjøre det. Hvis de har lyst til å drive litt «undertrykking» når de har spist seg mette og fått seg ei god natts søvn, er det opp til dem. Men da må de være forberedt på at resolusjonen blir oppfylt, for det kommer de ikke unna. «Undertrykkinga av kommunistene» de siste ti åra har alltid utvikla seg i samsvar med denne resolusjonen. All «undertrykking» i framtida kommer også til å utvikle seg i samsvar med den. Derfor rår jeg dem til at de ikke går inn for «undertrykking». For det hele nasjonen ønsker, er ikke «undertrykking av kommunistene», men motstand, enhet og framsteg. Derfor må alle som prøver å «undertrykke kommunistene», mislykkes.

Kort sagt, resultatet av tilbakesteg er alltid det motsatte av det opphavsmennene tar sikte på. Det fins ikke noe unntak fra denne regelen, verken i dag eller i fortida, i Kina eller andre steder.

Det samme gjelder for konstitusjonelt styre i dag. Dersom sribukkene fortsetter å bekjempe det, blir resultatet helt sikkert det motsatte av det de tar sikte på. Bevegelsen for konstitusjonelt styre kommer aldri til å slå inn på den vegen sribukkene har staka ut. Den kommer til å gå på tvers av ønskene deres og uunngåelig ta den vegen folket staker ut. Dette er sikkert, for folket i hele landet krever det, og det gjør også den historiske utviklinga i Kina og den allmenne tendensen i verden. Hvem kan stå mot den? Historias hjul kan ikke dreies tilbake. Men det arbeidet vi har tatt på oss tar tid, og det kan ikke bli gjort på en dag. Det krever innsats, og vi kan ikke slurve. Det krever at de store folkemassene blir mobilisert, ett enkelt menneske kan ikke gjøre det effektivt. Det er utmerka at vi holder dette møtet her i dag. Etter møtet skal vi skrive artikler og sende telegrammer, og vi skal holde liknende møter i Wutai-fjella, Taihang-fjella, Nord-Kina, Sentral-Kina og over hele

landet. Dersom vi fortsetter med dette og gjør det i flere år, vil vi ikke være langt fra målet. Vi må gjøre godt arbeid, vi må kjempe fram demokrati og frihet, vi må opprette et nydemokratisk konstitusjonelt styre. Dersom dette ikke blir gjort og sribukkene får det som de vil, kommer nasjonen til å gå til grunne. Vi må arbeide på denne måten for å unngå at nasjonen blir underkua. Derfor må alle legge skuldrene til. Hvis vi gjør det, er det store sjanser for at vi lykkes. Videre må alle ha klart for seg at når alt kommer til alt, er sribukkene bare et mindretall. Flertallet består ikke av sribukker, men av folk som er i stand til å gå framstegsvegen. Hvis vi setter flertallet opp mot mindretallet og sjøl gjør en innsats, ser det enda lysere ut. Det er derfor jeg sier at det ser lyst ut sjøl om oppgava nok er vanskelig.

NOTER

1. Gamle kamerat Wu er kamerat Wu Yu-chang, som den gangen var formann i Yen-an-foreninga for å fremme konstitusjonelt styre.

2. «De» sikter til den reaksjonære Kuomintang-klikken under ledelse av Chiang Kai-shek.

3. I 1923 greide Tsao Kun, en stor krigsherre i nord, å bli valgt til president for republikken ved å bestikke 590 medlemmer av parlamentet med 5000 sølv yuan hver. Så kunngjorde han en grunnlov som blei kjent som «Tsao Kuns grunnlov» eller «Korrupsjonsgrunnloven».

4. Li Yuan-hung var opprinnelig brigadesjef i de væpna styrkene til Ching-dynastiet. Offiserene og soldatene hans tvang han til å ta revolusjonens side under Wuchang-oppstanden i 1911, og han blei militærguvernør i Hupeh-provinsen. Seinere blei han vise-president, og så president i republikken under regimet til krigsherreklikken i nord.

5. Feng Kuo-chang var en av handlangerne til Yuan Shih-kai. Da Yuan døde, blei han leder for Chihli- (Hopei-)gruppa av krigsherreklikken i nord. I 1917 kvitta han seg med Li Yuan-hung og blei president sjøl.

6. Hsu Shih-chang var en politiker fra krigsherreklikken i nord. Han blei valgt til president i 1918 av parlamentet, som Tuan Chi-jui kontrollerte.

7. Folkets politiske råd var et reint rådgivende organ som Kuomintang-regjeringa motvillig oppretta etter at krigen mot Japan brøt ut. Alle medlemmene var «innbudt» av Kuomintang-regjeringa. Formelt omfatta det representanter for alle politiske partier og grupper som var mot Japan, men i virkeligheten var det dominert av Kuomintang-flertallet. Det hadde ikke makt til å påvirke de politiske linjene og tiltaka til Kuomintang-regjeringa. Etter hvert som Chiang Kai-shek og Kuomintang blei mer og

mer reaksjonære, økte tallet på Kuomintang-reaksjonære og andre reaksjonære i rådet, mens tallet på demokrater gikk ned. Talefriheten deres ble sterkt innskrenka. Til slutt blei rådet rett og slett et redskap for Kuomintang-reaksjonen. Etter Sør-Anhweihendinga i 1941 boikotta de kommunistiske medlemmene av rådet møtene flere ganger i protest mot de reaksjonære tiltaka til Kuomintang.

8. I september 1939 vedtok den fjerde sesjonen i Folkets politiske råd en resolusjon som krevde at Kuomintang-regjeringa skulle kalle sammen ei nasjonalforsamling og opprette konstitusjonelt styre innen en bestemt dato. Det var kommunistpartiet og demokratenes i andre partier og grupper som satte fram forslaget. I november 1939 kunngjorde den sjette plenumsesjonen til sentraleksekutivkomiteen i Kuomintang at nasjonalforsamlinga ville bli sammenkalt 12. november 1940. Dette blei propagandert i det vide og breie for å narre folket. Men løftet blei ikke innfridd.

9. Yuan Shih-kai utropte seg sjøl til keiser 12. desember 1915, men blei tvunget til å gi fra seg tittelen 22. mars 1916.

SPØRSMÅLET OM POLITISK MAKTT I DE ANTI-JAPANSKE BASEOMRÅDENE

6. mars 1940

1. For tida gjør de anti-kommunistiske sribukkene i Kuomintang alt de kan for å hindre oss i å opprette anti-japanske demokratiske maktorganer i Nord- og Sentral-Kina og andre steder. Men vi på vår side må opprette slike organer, og vi kan allerede gjøre det i de viktigste anti-japanske baseområdene. Kampen om dette mot de anti-kommunistiske sribukkene i Nord-, Sentral- og Nordvest-Kina kan bidra til at enhetsfrontens politiske maktorganer blir oppretta over hele landet. Hele nasjonen følger nøye med i denne saka. Derfor må vi behandle dette spørsmålet varsomt.

2. Den politiske makta vi oppretter under krigen mot Japan er makta til enhetsfronten. Det er den politiske makta til alle som støtter både motstand og demokrati. Det er det felles demokratiske diktaturet til flere revolusjonære klasser over landssvikene og de reaksjonære. Den skiller seg både fra det kontrarevolusjonære diktaturet til godseierklassen og borgerskapet, og fra det demokratiske arbeider- og bondedikturet i perioden med jordbruksrevolusjonen. Hvis vi forstår hvilken karakter den politiske makta har, og gjør en målretta innsats for å opprette den, vil det bety mye for å spre demokratiet i landet. Alle avvik, enten det er «venstre» eller høyre, vil gjøre svært dårlig inntrykk på hele nasjonen.

3. Forberedelsene til å kalle sammen folkeforsamlinga og velge forvaltningsrådet i Hopei har nettopp tatt til. Dette blir ualminnelig viktige hendinger. Det blir like viktig å opprette de nye politiske maktorganene i Nordvest-Shansi, i Shantung, i områdene nord for Huai-elva, i

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette interne partidirektivet på vegne av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

fylkene Suiteh og Fuhsien og i Øst-Kansu. Vi må gå fram i samsvar med enhetsfrontprinsippet, og gjøre vårt ytterste for å unngå høyre- eller «venstre»-avvik. For tida er «venstre»-avviket med å la være å vinne mellomborgerskapet og de opplyste storfolka over til oss, den alvorligste faren.

4. I samsvar med enhetsfrontprinsippet for de politiske maktorganene må kommunistene få en tredjedel av plassene her. Progressive på venstresida som ikke er med i kommunistpartiet, må få en tredjedel, og mellomlaga, som verken står til venstre eller høyre, en tredjedel.

5. Vi må sikre at kommunistene spiller den ledende rolla i de politiske maktorganene. Derfor må partimedlemmene, som har en tredjedel av plassene her, være svært dyktige. Dette er nok til å sikre partiets ledelse uten at vi har flere folk i disse organene. Å sikre partiets ledelse betyr verken at en roper slagord fra morgen til kveld, eller at en arrogant krever lydighet. Det består snarere i at vi bruker de riktige politiske linjene til partiet og det forbildet vi skaper med arbeidet vårt til å overbevise og fostre folk utafør partiet, slik at de er villige til å godta forslaga våre.

6. De progressive som ikke er med i partiet, må få en tredjedel av plassene, fordi de er knytta til de breie massene av småborgerskapet. Dette vil være enormt viktig for å vinne disse massene over til oss.

7. Målet med å gi mellomlaga en tredjedel av plassene er å vinne mellomborgerskapet og de opplyste storfolka over til oss. Å vinne disse laga er et viktig steg i retning av å isolere sribukkene. Akkurat nå må vi vokte oss vel for å glemme hvor sterke disse laga er, og vi må behandle dem varsomt.

8. Vi må være villige til å samarbeide med folk som ikke er kommunister, uansett om de er med i noe parti og uansett hvilket parti det måtte være. Dette må være holdninga vår så lenge de er for motstand mot Japan og villige til å samarbeide med kommunistpartiet.

9. Fordeling av plasser etter tre-tredjedelsprinsippet uttrykker det som virkelig er politikken til partiet, og vi må ikke under noen omstendigheter se på dette som et formelt spørsmål. For å sette denne politikken ut i livet, må vi skolere de partimedlemmene som arbeider i de politiske maktorganene, og overvinne det sneversynet som viser seg i at de har motvilje mot å samarbeide med folk som ikke er kommunister, og er engstelige for det. Vi må oppmuntre en demokratisk arbeidsstil, det vil si at vi rådfører oss med folk utafør partiet, og at vi vinner støt-

te fra flertallet før vi går til handling. Samtidig må vi gjøre alt vi kan for å oppmuntre folk utafor partiet til å legge fram synspunktene sine i forskjellige spørsmål, og høre oppmerksomt på forslaga deres. Vi må aldri tru at vi kan tvinge folk til å følge vedtaka våre vilkårsløst fordi vi har den militære og politiske makta. Og vi må ikke under noen omstendigheter sky anstrengelser for å vinne folk utafor partiet for våre synspunkter, slik at de setter dem ut i livet helhjerta og med glede.

10. Dette prinsippet for fordeling av plassene er ikke et absolutt prinsipp som skal følges mekanisk. Det slår fast hvordan fordelinga må være sånn omtrent, og hvert sted må bruke det i samsvar med de konkrete omstendighetene. På det laveste nivået kan fordelinga av plassene i de politiske maktorganene tillempes litt, for å hindre at godseierne og de ondsksfulle storfolka sniker seg inn. Der det har vært slike maktorganer ei stund, som i grenseområdet mellom Shansi, Chahar og Hopei, Sentral-Hopei-området, Taihang-fjellområdet og Sør-Hopei-området, må linja vurderes på ny i lys av dette prinsippet. Og vi må alltid følge dette prinsippet når det blir oppretta et nytt politisk maktorgan.

11. I spørsmålet om stemmeretten må enhetsfrontpolitikken være at alle kinesere som er over atten år og som er for motstand og demokrati, må ha stemmerett og være valgbare, uansett klasse, nasjonalitet, kjønn, tru, partitilknytning og utdanning. Folket må velge de politiske maktorganene til enhetsfronten mot Japan. Organisasjonsforma må bygge på den demokratiske sentralismen.

12. Det vi må legge til grunn for alle viktige politiske tiltak i de politiske maktorganene til enhetsfronten er motstand mot den japanske imperialismen, vern av folket som kjemper mot Japan, ei passende avveining av interessene til alle de samfunnslaga som er mot Japan, bedre levkår for arbeiderne og bøndene og undertrykking av landssvikerne og de reaksjonære.

13. Vi må ikke kreve av dem som arbeider i de politiske maktorganene og som ikke er med i partiet, at de skal leve, snakke og handle som kommunister, for da kan de bli misnøyde og ille til mote.

14. Hermed får alle regionale byråer og underbyråer til sentralkomiteen, alle distriktpartikomiteer og alle ledere for enheter i hæren, instruks om å forklare dette direktivet skikkelig til alle partimedlemmene, og sikre at det blir gjennomført til punkt og prikke i arbeidet i de politiske maktorganene.

AKTUELLE TAKTISKE PROBLEMER I ENHETSFRONTEN MOT JAPAN

11. mars 1940

1. Slik er den politiske situasjonen nå:

a) Kinas motstandskrig har gitt den japanske imperialismen et hardt slag. Japanerne er allerede ute av stand til å sette i verk flere storstilte militære offensiver. Dermed har styrkeforholdet mellom fienden og oss nå nådd stadiet med strategisk dødpunkt. Men fienden holder fortsatt fast på den grunnleggende politikken sin, som er å underkue Kina. Midlene han bruker for å gjennomføre denne politikken, er å undergrave enhetsfronten vår mot Japan, trappe opp «utrensknings»-felttoga i de bakre områdene og øke den økonomiske aggresjonen.

b) Krigen i Europa har svekka stillinga til Storbritannia og Frankrike i Østen, mens De forente stater fortsetter politikken med å «sitte på fjelltoppen og se på tigrene slåss». En München-konferanse for Østen¹ er altså utelukka for øyeblikket.

c) Sovjetunionen har vunnet nye seirer i utenrikspolitikken sin, og holder fast på linja med å gi aktiv støtte til Kinas motstandskrig.

d) Den delen av storborgerskapet som er for Japan har kapitulert fullstendig, og er klar til å danne ei marionetteregjering. Det pro-europeiske og pro-amerikanske storborgerskapet kan komme til å fortsette motstanden mot Japan, men det har fortsatt en alvorlig hang til forsoning. Det fører en tosidig politikk. Det øn-

Dette er utkastet til den rapporten kamerat Mao Tsetung la fram på et møte for kadrer på høyere nivå i Yenan.

sker å bevare enheten med de ulike kreftene som ikke er med i Kuomintang for å hamle opp med Japan, men gjør samtidig alt det kan for å undertrykke dem, særlig kommunistpartiet og de andre progressive kreftene. Denne delen av storborgerskapet er sribukk-fløya i enhetsfronten mot Japan.

e) Sentrumskreftene, deriblant mellomborgerskapet, de opplyste storfolka og de lokale maktgruppene, stiller seg ofte et sted mellom de progressive og sribukkene. Grunnen til det er på den ene sida motsigelsene mellom dem og de viktigste herskende kreftene — storgodseierne og storborgerskapet, og på den andre sida motsigelsene mellom dem og arbeiderklassen og bøndene. De utgjør sentrum i enhetsfronten mot Japan.

f) I det siste har de progressive kreftene blant proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene som kommunistpartiet leder, blitt mye sterkere. De har stort sett greid å skape baseområder, og der har de oppretta anti-japansk demokratisk politisk makt. De har svært stor innflytelse blant arbeiderne, bøndene og småborgerskapet i byene over hele landet, og innflytelsen deres er temmelig stor blant sentrumskreftene også. På slagmarka kjemper kommunistene mot omlag like store japanske styrker som Kuomintang gjør. Disse kreftene utgjør den progressive fløya av enhetsfronten mot Japan.

Slik er den politiske situasjonen i Kina nå. Under disse omstendighetene er det fortsatt mulig å hindre at situasjonen forverrer seg, og å snu den til det bedre. Resolusjonene fra sentralkomiteen den 1. februar er helt riktige.

2. Det grunnleggende vilkåret for seier i motstandskrigen er at enhetsfronten mot Japan blir utvida og konsolidert. For å nå dette målet må vi bruke taktikken med å utvikle de progressive kreftene, vinne sentrumskreftene og bekjempe sribukkene. Dette er tre ting som ikke kan skilles fra hverandre, og det midlet vi må bruke for å forene alle krefter som er mot Japan, er kamp. I perioden med enhetsfronten mot Japan er kamp midlet for å oppnå enhet, og enhet er målet med kampen. Hvis vi prøver å få til enhet gjennom kamp, blir den levedyktig. Hvis vi prøver å få til enhet ved å gi etter, går den til grunne. Dette begynner å gå opp for kameratene i partiet etter hvert. Men det fins fortsatt mange som ikke forstår det. Noen trur at kamp kommer til å split-

te enhetsfronten, eller at vi kan føre uhemma kamp. Andre har en feilaktig taktikk overfor sentrumskreftene eller gale oppfatninger av sribukkene. Alt dette må vi rette på.

3. Å utvikle de progressive kreftene betyr å bygge opp kreftene til proletariatet, bøndene og småborgerskapet i byene. Det betyr å utvide Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen dristig, og opprette mange anti-japanske demokratiske baseområder. Det betyr å bygge opp kommunistiske organisasjoner i hele landet, utvikle nasjonale massebevegelser av arbeidere, bønder, ungdom, kvinner og barn, og vinne de intellektuelle over til oss i alle deler av landet og utbre den demokratiske bevegelsen for konstitusjonelt styre blant massene. Bare dersom de progressive kreftene stadig styrker seg, kan vi hindre at situasjonen forverrer seg, avverge kapitulasjon og splittelse, og legge et fast og urokkelig grunnlag for seier i motstandskrigen. Men det krever hard kamp å styrke de progressive kreftene. Og vi må slåss ubarmhjerterlig, ikke bare mot de japanske imperialistene og landssvikerne, men også mot sribukkene. For sribukkene er mot at de progressive kreftene styrker seg, mens sentrumskreftene stiller seg tvilende. Hvis vi ikke besluttsomt tar opp kampen mot sribukkene, og dessuten oppnår handfaste resultater, kommer vi ikke til å klare å stå mot presset fra dem, eller fjerne den tvilen som fins hos sentrumskreftene. I så fall kan ikke de progressive kreftene styrke seg.

4. Å vinne sentrumskreftene betyr å vinne mellomborgerskapet, de opplyste storfolka og de lokale maktgruppene. Dette er tre forskjellige grupper, men slik situasjonen er, hører alle til sentrumskreftene. Mellomborgerskapet er det nasjonale borgerskapet. Det er forskjellig fra kompradorklassen, det vil si storborgerskapet. Det er klassemotsetninger mellom mellomborgerskapet og arbeiderne, og mellomborgerskapet liker ikke at arbeiderklassen opptrer sjølstendig. Men det vil fortsatt gjøre motstand mot Japan, og dessuten vil det gjerne ta den politiske makta sjøl. For det blir undertrykt av de japanske imperialistene i de okkuperte områdene, og holdt nede av storgodseierne og storborgerskapet i Kuomintang-områdene. I motstandskrigen mot Japan er det for enhetlig motstand. I kampen om den politiske makta, støtter det bevegelsen for konstitusjonelt styre, og det prøver å utnytte motsigelsene mellom de progressive og sribukkene til sine egne formål. Dette er et lag vi må vinne over til oss. Så har vi de opplyste storfolka. De er venstrefløya i godseierklassen, det vil si et lag med borgerlige trekk.

De har omtrent samme politiske holdning som mellomborgerskapet. Sjøl om det er klassemotsigelser mellom dem og bøndene, er det også motsigelser mellom dem og storgodseierne og storborgerskapet. De støtter ikke sribukkene, og de ønsker også å utnytte motsigelsene mellom oss og sribukkene til sine egne politiske formål. Vi må ikke under noen omstendigheter overse dette laget heller, og politikken vår må være å vinne dem over til oss. Når det gjelder de lokale maktgruppene, fins det to slag — de styrkene som har kontroll over visse områder, og forskjellige slags uensarta tropper som ikke har det. Sjøl om det er en motsigelse mellom disse gruppene og de progressive kreftene, er det også motsigelser mellom dem og den sentrale Kuomintang-regjeringa, for den fører en egoistisk politikk som går ut over disse gruppene. De vil også utnytte motsigelsene mellom oss og sribukkene til sine egne politiske formål. De fleste av lederne for de lokale maktgruppene tilhører storgodseierklassen og storborgerskapet. Derfor blir de fort reaksjonære igjen, sjøl om de til visse tider under krigen kan virke progressive. Hvis vi fører en riktig politikk, er det likevel mulig at de holder seg nøytrale i kampen vår mot sribukkene. Grunnen til det er motsigelsene mellom dem og de sentrale Kuomintang-myndighetene. Politikken vår overfor disse tre sentrumsgruppene er å vinne dem over på vår side. Men denne politikken skiller seg fra den politikken vi bruker for å vinne bøndene og småborgerskapet i byene, og dessuten er ikke politikken den samme overfor de forskjellige sentrumsgruppene. Bøndene og småborgerskapet i byene må vi vinne som grunnleggende forbundsfeller, sentrumskreftene må vi vinne som forbundsfeller mot imperialismen. Når det gjelder sentrumskreftene, kan mellomborgerskapet og de opplyste storfolka gå sammen med oss i den felles kampen mot Japan og i kampen for å opprette anti-japansk demokratisk politisk makt. Men de er redde for jordbruksrevolusjonen. Noen av dem blir kanskje med i kampen mot sribukkene i en viss grad, andre holder seg velvillig nøytrale og andre igjen nokså motvillig nøytrale. Men sjøl om de lokale maktgruppene går sammen med oss i krigen, vil de i beste fall bare holde seg nøytrale for ei tid i kampen vår mot sribukkene. De vil ikke slutte seg til oss for å opprette demokratisk politisk makt, for de tilhører sjøl storgodseierklassen og storborgerskapet. Sentrumskreftene har en tendens til å vakle, og kommer helt sikkert til å bli splitta opp. Vi må overbevise og kritisere dem skikkelig, og ta særlig omsyn til den vaklende holdninga deres.

Å vinne sentrumskreftene er ei uhyre viktig oppgave for oss i perioden med enhetsfront mot Japan, men vi kan bare greie det under bestemte vilkår. Disse vilkåra er 1) at vi er sterke nok, 2) at vi respekterer interessene deres, og 3) at vi er beslutsomme i kampen mot stribukkene og stadig vinner seirer. Dersom disse vilkåra ikke er til stede, kommer sentrumskreftene til å vakle, eller til og med bli forbundsfeller for stribukkene i angrepa på oss. For stribukkene gjør også sitt beste for å vinne sentrumskreftene, slik at de kan isolere oss. Sentrumskreftene har stor tyngde i Kina, og kan ofte bli tunga på vektskåla i kampen vår mot stribukkene. Derfor må vi behandle dem varsomt.

5. For tida er det storgodseierklassen og storborgerskapet som utgjør stribukkene. Akkurat nå er de delt opp i den gruppa som har kapitulert for Japan og den gruppa som er for motstand. Etter hvert kommer det til å skille seg ut flere grupper innafor disse klassene. Nå er det en forskjell mellom den gruppa som er for motstand innafor storborgerskapet, og den gruppa som alt har kapitulert. Den første gruppa fører en tosidig politikk. Den er fortsatt for enhet mot Japan, men fører samtidig en uhyre reaksjonær undertrykkingspolitikk overfor de progressive kreftene for å forberede seg på å kapitulere i framtida. Etter som den ennå er for enhet mot Japan, kan vi fortsatt prøve å få den til å bli i enhetsfronten mot Japan, og jo lengre den blir der, jo bedre. Det ville være galt å ikke legge vekt på politikken med å vinne og samarbeide med denne gruppa, og se det slik at den alt har kapitulert og står på spranget til å gå til krig mot kommunistpartiet. Men den fører en reaksjonær undertrykkingspolitikk overfor de progressive kreftene i hele landet, og istedenfor å gjennomføre fellesprogrammet, de revolusjonære Folkets tre prinsipper, bekjemper den hardnakka anstrengelsene våre for å gjøre det. I tillegg jobber den hardt for å hindre at vi går ut over de grensene den har satt for oss, dvs. prøver å få oss til å nøye oss med passiv motstand, som den sjøl praktiserer. Dessuten prøver den å assimilere oss. Når den så ikke klarer det, legger den ideologisk, politisk og militært press på oss. På grunn av alt dette må vi bruke taktikken med kamp for å nedkjempe den reaksjonære politikken til denne gruppa, og slåss beslutsomt mot den ideologisk, politisk og militært. Sann er den revolusjonære tosidige politikken vår for å møte den tosidige politikken til stribukkene, og sann er politikken vår for å oppnå enhet gjennom kamp. Hvis vi kan legge fram en riktig revolusjonær teori på det ideologiske området og slå hardt mot den kontrarevolusjo-

nære teorien deres, hvis vi kan ha en taktikk på det politiske området som er riktig til enhver tid og rette harde slag mot politikken deres med kamp mot kommunistpartiet og framsteget, og hvis vi kan ta riktige tiltak på det militære området og slå hardt tilbake mot angrepa deres, blir vi i stand til å minske gjennomslagskrafta til den reaksjonære politikken de fører og tvinge dem til å anerkjenne de progressive kreftene. Da blir vi i stand til å utvide de progressive kreftene, vinne sentrums-kreftene og isolere sribukkene. Dessuten blir vi i stand til å få de sribukkene som fortsatt er villige til å gjøre motstand mot Japan, til å være med i enhetsfronten lenger, og dermed kan vi klare å hindre en storstilt borgerkrig av samme slag som vi har hatt før. Formålet med kampen mot sribukkene i perioden med enhetsfront mot Japan er altså ikke bare å parere angrepa deres for å verne de progressive kreftene og gjøre dem i stand til å utvikle seg videre. Det er også å få sribukkene til å slåss lenger mot Japan og fortsette samarbeidet med dem for å hindre en storstilt borgerkrig. Uten kamp ville disse progressive kreftene bli utsletta av sribukkene, enhetsfronten ville bryte sammen, ingenting ville hindre sribukkene i å kapitulere for fienden og borgerkrigen ville bryte ut. Derfor er vi helt nødt til å føre kamp mot sribukkene hvis vi skal kunne samle alle krefter som er mot Japan, snu situasjonen i gunstig retning og unngå en storstilt borgerkrig. Alle erfaringene våre stadfester dette.

Men i kampen mot sribukkene i perioden med enhetsfront mot Japan må vi følge disse prinsippene: For det første prinsippet om sjølforsvar. Vi angriper ikke dersom vi ikke blir angrepet. Dersom vi blir angrepet, går vi sjølsagt til motangrep. Det vil si at vi aldri må angripe andre hvis vi ikke blir provosert til det, men når vi blir angrepet, må vi alltid slå tilbake. Kampen vår har altså en defensiv karakter. De militære angrepa til sribukkene må knuses — beslutsomt, grundig, fullstendig og totalt. For det andre har vi prinsippet om seier. Vi kommer ikke til å slåss dersom vi ikke er sikre på seier. Vi må aldri slåss uten plan, uten forberedelser og uten at vi er sikre på å lykkes. Vi må vite hvordan vi skal utnytte motsigelsene mellom sribukkene, og vi må ikke gi oss i kast med for mange av dem samtidig, men slå mot de mest reaksjonære først. Kampen vår har altså en begrensa karakter. For det tredje har vi prinsippet om våpenstillstand. Når vi har slått tilbake et angrep fra sribukkene, må vi vite når vi skal stanse, og avslutte denne bestemte striden før det kommer et nytt angrep. I mellomtida må det

være våpenstillstand. Da må vi ta initiativet til enhet med sribukkene. Hvis de går med på det, må vi slutte en fredsavtale med dem. Vi må aldri kjempe dag etter dag uten stans, eller bli overmodige av framgang. Hver strid har altså en midlertidig karakter. Først når sribukkene starter et nytt angrep mot oss, må vi føre ny strid mot dem. De tre prinsippene er med andre ord å kjempe «med retten på vår side», «til vår fordel» og «med måte». Når vi holder oss til denne forma for kamp, som blir ført med retten på vår side, til vår fordel og med måte, kan vi utvikle de progressive kreftene, vinne sentrumskreftene og isolere sribukkene. Og vi kan også få sribukkene til å tenke seg godt om før de angriper oss, inngår kompromisser med fienden eller starter en storstilt borgerkrig. På det viset blir det mulig å snu situasjonen i gunstig retning.

6. Kuomintang er ikke noe ensarta parti. Det omfatter sribukker, sentrumslementer og progressive. Vi må ikke sette likhetstegn mellom Kuomintang som helhet og sribukkene. Noen mener at Kuomintang bare består av sribukker, fordi sentraleksekutivkomiteen har kunnngjort kontrarevolusjonære forordninger for å provosere fram gninsninger, som f.eks. «Tiltak for å innskrenke virksomheten til fremmede partier», og satt alle krefter inn på å skape kontrarevolusjonære gnisninger på det ideologiske, politiske og militære området over hele landet. Men dette er et feilaktig syn. Sribukkene i Kuomintang er fortsatt i ei slik stilling at de kan bestemme politikken til dette partiet, men de er i mindretall. Flertallet av medlemmene (mange er medlemmer bare i navnet) er ikke nødvendigvis sribukker. Dette må vi ha helt klart for oss dersom vi skal utnytte motsigelsene innafor Kuomintang, føre en politikk som skiller mellom de ulike grupperingene innafor partiet og gjøre alt vi kan for å forene oss med sentrumslementene og de progressive i dette partiet.

7. Når det gjelder spørsmålet om politisk makt i de anti-japanske baseområdene må vi sørge for at den politiske makta som blir oppretta her, er makta til den nasjonale enhetsfronten mot Japan. Det fins ikke noen slik politisk makt i Kuomintang-områdene ennå. Denne makta er den politiske makta til alle som støtter både motstand og demokrati, dvs. det felles demokratiske diktaturet til flere revolusjonære klasser over landssvikene og de reaksjonære. Dette diktaturet skiller seg fra diktaturet til godseierklassen og borgerskapet, og til en viss grad er det også forskjellig fra et demokratisk arbeider- og bondediktatur i streng

forstand. Plassene i de politiske maktorganene må fordeles slik: En tredjedel til kommunistene, som representerer proletariatet og fattigbøndene, en tredjedel til progressive på venstresida, som representerer småborgerskapet, og den siste tredjedelen til sentrumslementene og andre, som representerer mellomborgerskapet og de opplyste storfolka. De eneste som ikke har høve til å delta i disse maktorganene, er landssvikerne og anti-kommunistiske elementer. Denne allmenne regelen for fordeling av plassene er nødvendig. For uten den er det ikke mulig å holde på prinsippet om den politiske makta til enhetsfronten. Denne fordelinga av plassene uttrykker den egentlige politikken til partiet vårt, og den må gjennomføres samvittighetsfullt. Vi må ikke behandle det som et formelt spørsmål. Dette fordelingsprinsippet er ei allmenn rettesnor som må brukes i samsvar med de konkrete vilkåra, og vi må ikke gjennomføre fordelinga mekanisk. På det laveste nivået kan vi endre litt på forholdstallet for å hindre at godseierne og de ondskapsfulle storfolka får herredømmet, men vi må ikke rokke ved sjølve ideen bak denne politikken. Vi må ikke gjøre noe stort nummer av om ikke-kommunistene i disse organene er med i noe parti, eller hvilket parti de er med i. I de områdene enhetsfronten har den politiske makta, må alle politiske partier, enten det er Kuomintang eller andre partier, få legal status så lenge de samarbeider med kommunistpartiet og ikke bekjemper det. I spørsmålet om stemmeretten er politikken at alle kinesere som er over atten år og som er for motstand og demokrati, skal ha stemmerett og være valgbare, uansett klasse, nasjonalitet, partitilknytning, kjønn, tru og utdanning. De politiske maktorganene til enhetsfronten skal velges av folket, og så godkjennes av den nasjonale regjeringa. Organisasjonsforma må bygge på den demokratiske sentralismen. Det vi må legge til grunn for alle viktige politiske tiltak i de politiske maktorganene til enhetsfronten, er motstand mot den japanske imperialismen, motstand mot kjente landssvikere og reaksjonære, vern av folket som kjemper mot Japan, ei passende avveining av interessene til alle de samfunnslaga som er mot Japan og bedre levekår for arbeiderne og bøndene. Når vi oppretter denne politiske makta til enhetsfronten mot Japan, vil det få stor innflytelse i hele landet og tjene som et forbilde for enhetsfrontens politiske makt i landsmålestokk. Derfor må alle partikamerater forstå denne politikken fullt ut og gjennomføre den besluttomt.

8. I kampen for å utvikle de progressive kreftene, vinne sentrums-

kreftene og isolere sribukkene, må vi ikke overse den rolla de intellektuelle spiller. Stribukkene gjør sitt ytterste for å vinne dem over til seg. Derfor er det viktig og avgjørende at vi vinner alle progressive intellektuelle over til oss, og bringer dem under partiets innflytelse.

9. I propagandaen vår må vi legge vekt på dette programmet:

a) Vi må sette ut i livet testamentet til dr. Sun Yat-sen ved å reise massene til samla motstand mot Japan.

b) Vi må sette ut i livet prinsippet om nasjonalisme ved å gjøre besluttosom motstand mot den japanske imperialismen og kjempe for full nasjonal frigjøring og likhet for alle nasjonalitetene i Kina.

c) Vi må sette ut i livet prinsippet om demokrati ved å gi folket full frihet til å gjøre motstand mot Japan og berge nasjonen, ved å gjøre det mulig for dem å velge styringsorganer på alle plan og ved å opprette den revolusjonære demokratiske politiske makta til den nasjonale enhetsfronten mot Japan.

d) Vi må sette ut i livet prinsippet om folkets utkomme ved å avskaffe urimelige skatter og ulike slags avgifter, sette ned land-skylda og lånerentene, gjennomføre åttetimersdagen, utvikle jordbruket, industrien og handelen og bedre levekåra til folket.

e) Vi må sette ut i livet erklæringa til Chiang Kai-shek om at «alle, ung og gammel, i nord og i sør, har ansvar for å gjøre motstand mot Japan og forsvare fedrelandet».

Alle disse punktene står i det programmet Kuomintang sjøl har lagt fram, som også er fellesprogrammet til Kuomintang og kommunistpartiet. Men det eneste Kuomintang har gjennomført av dette programmet, er punktet om motstand mot Japan. Det er bare kommunistpartiet og de progressive kreftene som er i stand til å gjennomføre programmet. Det er enkelt og greit, og det er godt kjent. Likevel er det mange kommunister som ikke bruker det som et våpen for å mobilisere massene og isolere sribukkene. Fra nå av må vi konsentrere oss om de fem punktene i dette programmet, og spre dem gjennom offentlige kunngjøringer, opprop, løpesedler, artikler, taler, erklæringer og så videre. I Kuomintang-områdene er det fortsatt bare et propagandaprogram, men i de områdene Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen har nådd fram til, er det allerede et handlingsprogram. Når vi

handler ut fra dette programmet, holder vi oss til loven, og når stribukkene setter seg mot at vi gjennomfører det, bryter de loven. I stadiet med den borgerlig-demokratiske revolusjonen er dette programmet til Kuomintang i grunntrekka det samme som vårt. Men ideologien til Kuomintang er helt forskjellig fra ideologien til kommunistpartiet. Vi må sette ut i livet dette fellesprogrammet for den demokratiske revolusjonen, men vi må ikke på vilkår følge ideologien til Kuomintang.

NOTER

1. Når det gjelder München for Østen, se «Gå mot kapitulasjonistenes virksomhet», note 3, s. 250 i denne boka.

UTVID DE ANTI-JAPANSKE STYRKENE DRISTIG OG STÅ MOT STORMANGREPA FRA DE ANTI-KOMMUNISTISKE STRIBUKKENE

4. mai 1940

1. I alle områdene bak fiendens linjer og i alle krigssonene må vi legge vekt på det som er felles for dem, og ikke det som er særegent. Ellers ville vi gjøre en grov feil. Samtidig som hvert område har sine individuelle særtrekk, har de alle det til felles at de står ansikt til ansikt med fienden og fører motstandskrig. Dette gjelder både i Nord-, Sentral- og Sør-Kina, i områdene nord og sør for Yangtse-elva, på slettelandet, i fjella og i områdene rundt innsjøene, og for såvel Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen som Sør-Kina geriljakolonnen.¹ Derfor kan og må vi utvide styrkene våre overalt. Sentralkomiteen har gang på gang gjort det klart for dere at det er dette som er linja vår. Å utvide betyr å trenge inn i alle områder fienden okkuperer. Det betyr å ikke la seg binde av innskrenkingene fra Kuo-

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette direktivet på vegne av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Det var til sentralkomiteens Sørøst-byrå. På den tida det blei skrevet, hadde kamerat Hsiang Ying, som var medlem av sentralkomiteen og sekretær i Sørøst-byrået, sterkt høyreorienterte synspunkter, og han gjennomførte ikke linja til sentralkomiteen konsekvent. Han torde ikke reise massene fullt ut, bygge ut de frigjorte områdene og utvide folkehæren i de områdene japanerne okkuperte. Dessuten undervurderte han faren for angrep fra de reaksjonære i Kuomintang. Derfor var han verken mentalt eller organisatorisk forberedt på det. Da direktivet nådde fram til Sørøst-byrået, blei det straks satt ut i livet av kamerat Chen Yi, som var medlem av byrået og sjef for første avdeling i Den nye fjerde arméen. Men kamerat Hsiang Ying var ikke villig til å gjøre det. Han tok ingen tiltak for å møte angrepa fra de reaksjonære i Kuomintang. Derfor var han maktesløs da Chiang Kai-shek satte i scene Sør-Anhwei-hendinga i januar 1941, der ni tusen av våre soldater blei utsletta, og kamerat Hsiang Ying sjøl blei drept.

mintangs side, men gå ut over de grensene Kuomintang har bestemt. Det betyr videre at vi ikke må vente offisielle utnevnelser fra Kuomintang eller stole på økonomisk støtte fra høyere organer. Isteden må vi utvide de væpna styrkene dristig og sjølstendig, opprette baseområder uten å nøle, reise massene i disse områdene på egen hand og bygge opp de politiske maktorganene til enhetsfronten under ledelse av kommunistpartiet. La oss for eksempel se på Kiangsu-provinsen. Trass i at anti-kommunistiske elementer som Ku Chu-tung, Leng Hsin og Han Teh-chin,² skjeller oss ut, innskrenker og undertrykker oss, må vi ta kontrollen over så mange distrikter som mulig fra Nanking i vest til kysten i øst, og fra Hangchow i sør til Hsuchow i nord. Og dette må vi gjøre så raskt som mulig, men systematisk og etter en bestemt plan. Vi må ta initiativet og utvide de væpna styrkene, danne politiske maktorganer, opprette skattekontorer for å kreve inn skatt til motstandskrigen mot Japan og økonomiske organer for å fremme jordbruk, industri og handel, og åpne skoler av ulike slag for å lære opp mange kadrer. Sentralkomiteen har tidligere gitt dere ordre om å utvide de anti-japanske væpna styrkene til 100 000 mann med like mange geværer før året er omme, og straks opprette politiske maktorganer i områdene bak fiendens linjer i provinsene Kiangsu og Chekiang. Hvilke konkrete tiltak har dere tatt? Dere har forspilt muligheter før, og dersom dere forspiller dem i år også, blir situasjonen enda vanskeligere.

2. De anti-kommunistiske sribukkene i Kuomintang fortsetter standhaftig politikken med å binde, innskrenke og bekjempe kommunistpartiet for å forberede kapitulasjon for Japan. I slike tider må vi legge vekt på kamp, ikke enhet. Ellers ville vi gjøre en grov feil. Derfor må vi som prinsipp kjempe beslutsomt både på det teoretiske, politiske og militære området mot utskjellinga, propagandaen, ordrene og lovene til de anti-kommunistiske sribukkene, som har som mål å binde, innskrenke og bekjempe kommunistpartiet. Vi må ha ei holdning til dette som er prega av beslutsom kamp. Denne kampen må bygge på prinsippet om å kjempe med retten på vår side, til vår fordel og med måte, det vil si prinsippene om sjølforsvar, seier og våpenstillstand. Det betyr at hver konkrete kamphandling har en defensiv, begrensa og midlertidig karakter. Vi må føre beslutsom kamp mot all den reaksjonære utskjellinga, propagandaen, ordrene og lovene til de anti-kommunistiske sribukkene, og møte alle tiltak med mottiltak. Da

de for eksempel krevde at fjerde og femte avdeling³ skulle forflytte seg sørover, protesterte vi og holdt hardt på at det var helt umulig. Da de krevde at enhetene under Yeh Fei og Chang Yun-yi⁴ skulle forflytte seg sørover, protesterte vi og ba om lov til å flytte en del av disse enhetene nordover. Da de anklaga oss for at vi hadde undergravd utskrivningsplanene deres, ba vi om lov til å utvide rekrutteringsområdet til Den nye fjerde arméen. Da de sa at vi dreiv feilaktig propaganda, ba vi dem slutte med den anti-kommunistiske propagandaen sin, og oppheve alle forordninger og ordrer som fører til «gnisninger». Og hver gang de går til militære angrep mot oss, må vi alltid gå til motangrep og knuse dem. Vi har retten på vår side når vi gjennomfører denne politikken med å møte tiltak med mottiltak. Og det er ikke bare sentralkomiteen i partiet som må gå til aksjon når vi har retten på vår side, alle enheter i hæren må gjøre det. De skarpe protestene fra Chang Yun-yi og Li Hsien-nien overfor Li Pin-hsien og Li Tsung-jen,⁵ er fine eksempler på protester fra underordna overfor overordna. Det er bare hvis vi har ei slik fast holdning til sribukkene og følger politikken med å kjempe mot dem med retten på vår side, til vår fordel og med måte, at vi kan skremme dem såpass at de ikke våger å undertrykke oss, få dem til å trappe ned omfanget av virksomheten for å binde, innskrenke og bekjempe kommunistpartiet, tvinge dem til å anerkjenne oss som et legalt parti og få dem til å tenke seg om to ganger før de skaper splittelse. Derfor er kamp uten sammenlikning det viktigste midlet for å avverge faren for kapitulasjon, snu situasjonen i gunstig retning og styrke samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Vi kan bare høyne kampgløden i partiet og hæren vår, utfolde motet vårt, sveise kadrene sammen, øke styrken vår og konsolidere hæren og partiet dersom vi fortsetter å føre kamp mot sribukkene. Når det gjelder mellomlaga kan vi bare vinne dem som vakler over til oss og støtte sympatisørene våre ved å føre kamp mot sribukkene — andre metoder fins ikke. På samme vis er kamp den eneste linja som kan sikre at hele partiet og hele hæren er mentalt på vakt mot ei mulig landsomfattende krise, og er forberedt på det i arbeidet sitt. Hvis ikke, kommer vi til å gjøre samme feilen som i 1927.⁶

3. Når vi vurderer situasjonen nå, må vi ha klart for oss at sjøl om faren for kapitulasjon er blitt mye større, er det ennå mulig å avverge den. De militære sammenstøta er fortsatt lokale, de omfatter ikke hele

landet. Det er strategiske oppklaringsaksjoner fra motpartens side, og ennå ikke «undertrykking av kommunistene» i stor stil. Det er handlinger som forbereder kapitulasjon, og ikke tegn på at kapitulasjonen er like om hjørnet. Oppgava vår er å gjennomføre iherdig og energisk den tresidige politikken som sentralkomiteen har vedtatt. Det er den eneste riktige politikken, og den går ut på å utvikle de progressive kreftene, vinne sentrumskreftene og isolere sribukkene. Formålet med den er å avverge faren for kapitulasjon og snu situasjonen i gunstig retning. Det ville være livsfarlig hvis vi ikke satte fingeren på og korrigerer alle «venstre»- eller høyreavvik når vi vurderer situasjonen og fastlegger oppgavene.

4. Slaga som fjerde og femte avdeling utkjempa i sjølforsvar mot angrepa fra Han Teh-chin og Li Tsung-jen i Øst-Anhwei og slaga som kolonnen til Li Hsien-nien utkjempa mot angrepa fra sribukkene i Sentral- og Øst-Hupeh, den besluttomme striden avdelinga til Peng Hsueh-feng førte nord for Huai-elva, utvidinga av styrkene til Yeh Fei nord for Yangtse-elva og forflytninga sørover av 20 000 mann fra Den åttende rutearméen til områder nord for Huai-elva og til Øst-Anhwei og Nord-Kiangsu⁷ — alt dette var i seg sjøl helt nødvendig og riktig. Det var også helt nødvendig for å få Ku Chu-tung til å tenke seg om to ganger før han angriper dere i Sør-Anhwei og Sør-Kiangsu. Det betyr at jo flere seirer vi vinner og jo mer vi utvider styrkene våre nord for Yangtse-elva, jo reddere blir Ku Chu-tung for å gjøre noe overilt sør for Yangtse-elva, og jo lettere blir det for dere å gjennomføre oppgava deres i Sør-Anhwei og Sør-Kiangsu. Jo sterkere Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og Sør-Kina geriljakolonne blir i Nordvest-, Nord-, Sentral- og Sør-Kina og jo sterkere kommunistpartiet blir i hele landet, jo større blir sjansen for å avverge faren for kapitulasjon og snu situasjonen i gunstig retning, og jo lettere blir det for partiet å gjennomføre oppgava si i alle deler av landet. Det er galt å vurdere situasjonen motsatt eller ta i bruk den motsatte taktikken, ut fra den oppfatninga at jo mer vi utvider styrkene våre, jo mer tilbøyelige blir sribukkene til å kapitulere, og at jo flere innrømmelser vi gjør, jo mer kommer de til å kjempe mot Japan, eller ut fra den oppfatninga at hele landet står på randen av splittelse, og at det ikke lenger er mulig for Kuomintang og kommunistpartiet å samarbeide.

5. Politikken med nasjonal enhetsfront mot Japan er politikken vår for hele landet i motstandskrigen. Det å opprette demokratiske anti-japanske baseområder i fiendens bakre områder er en del av denne po-

litikken. Dere må besluttomt sette ut i livet vedtaka til sentralkomiteen i spørsmålet om politisk makt.

6. I Kuomintang-områdene er politikken en annen enn i krigssonene og områdene bak fiendens linjer. I Kuomintang-områdene er politikken å la handplukka kadrer arbeide illegalt i lang tid, å samle krefter og vente på det rette øyeblikket. Vi må ikke handle overilt, og ikke bli oppdaga. I samsvar med prinsippet om å kjempe med retten på vår side, til vår fordel og med måte, er taktikken for å bekjempe sribukkene at vi fører kamp på sikker og fast grunn og samler krefter. Her utnytter vi alle lovene og forordningene til Kuomintang som kan tjene våre formål, og alt som er tillatt ifølge skikk og bruk. Hvis et partimedlem blir tvunget til å bli med i Kuomintang, skal vi la han bli med. Medlemmene våre må komme seg inn i pao chia,⁸ utdanningsorganisasjoner og økonomiske og militære organisasjoner overalt. De må utvikle et omfattende enhetsfrontarbeid, dvs. skaffe seg venner, i sentralhæren og i de uensarta troppene.⁹ Også i Kuomintang-områdene er den grunnleggende linja til partiet å utvikle de progressive kreftene (partiorganisasjonene og massebevegelsene), vinne sentrumskreftene (sju grupper tilsammen, nemlig det nasjonale borgerskapet, de opplyste storfolka, de uensarta troppene, mellomlaga i Kuomintang, mellomlaga i sentralhæren, det øvre sjiktet av småborgerskapet og de små politiske partiene og gruppene) og isolere sribukkene. Formålet er å avverge faren for kapitulasjon og snu situasjonen i gunstig retning. Samtidig må vi være fullt forberedt på å møte ei hvilken som helst krise av lokal eller landsomfattende karakter. Partiorganisasjonene våre i Kuomintang-områdene må fortsatt være strengt hemmelige. I Sørøst-byrådet¹⁰ og i alle særkomiteer og provins-, fylkes- og distriktskomiteer må alt personell (fra partisekretærer til kokker) granskes nøye en for en. Ingen som vi har den minste mistanke til, må få lov til å bli i noen av disse ledende organene. Vi må være svært nøye med å beskytte kadrene våre, og alle som står i fare for å bli arrestert eller drept av Kuomintang mens de arbeider åpent eller halvvegs åpent, må enten bli sendt til et annet sted og gå under jorda, eller bli overført til hæren. I de områdene japanerne okkuperer (i Shanghai, Nanking, Wuhu og Wusih, i andre store og små byer og på landsbygda) er linja vår stort sett den samme som i Kuomintang-områdene.

7. Det politiske byrådet i sentralkomiteen vedtok dette taktiske direktivet på det siste møtet sitt. Kameratene i Sørøst-byrådet og den militære

underkommisjonen skal diskutere det, gjøre det kjent for alle kadrene i partiorganisasjonene og hæren og gjennomføre det besluttomt.

8. Kamerat Hsiang Ying skal sende ut dette direktivet i Sør-Anhwei, og kamerat Chen Yi skal spre det i Sør-Kiangsu. Diskusjonene og utsendelsen må være avslutta i løpet av en måned etter at dere har fått dette telegrammet. Kamerat Hsiang Ying har hovedansvaret for å organisere arbeidet til partiet og hæren i hele området i samsvar med linja til sentralkomiteen, og skal gi rapport om resultatene til den.

NOTER

1. Sør-Kina geriljakolonner var fellesnavnet på ei rekke anti-japanske geriljaenheter i Sør-Kina som blei leda av det kinesiske kommunistpartiet.

2. Ku Chu-tung, Leng Hsin og Han Teh-chin var reaksjonære Kuomintang-generaler som var stasjonert i Kiangsu, Chekiang, Sør-Anhwei, Kiangsi og andre steder.

3. På denne tida bygde fjerde og femte avdeling av Den nye fjerde arméen opp et anti-japansk baseområde i Huai-dalen på grensa mellom provinsene Kiangsu og Anhwei.

4. På denne tida førte enhetene i Den nye fjerde arméen under Yeh Fei og Chang Yun-yi geriljakrig mot japanerne, og bygde opp et anti-japansk baseområde nord for Yangtse-elva i Sentral-Kiangsu og Øst-Anhwei.

5. I mars og april 1940 starta to krigsherrer fra Kwangsi-klikken, nemlig Lin Pin-hsien, som var Kuomintangs provinsguvernør i Anhwei, og Li Tsung-jen, som var Kuomintangs sjef for 5. krigssone, storoffensiver mot Den nye fjerde arméen i grenseområdet mellom Anhwei og Hupeh. Kamerat Chang Yun-yi, sjef for enhetene i Den nye fjerde arméen som var nord for Yangtse-elva, og kamerat Li Hsien-nien, sjef for Hupeh-Honan-stormtroppene i arméen, protesterte skarpt og slo tilbake offensivene.

6. Feilen fra 1927 sikter til høyreopportunismen til Chen Tu-hsiu.

7. I januar 1940 sendte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet mer enn 20 000 mann fra Den åttende rutearméen fra Nord-Kina som forsterkninger til Den nye fjerde arméen som kjempa mot japanerne nord for Huai-elva og i Øst-Anhwei og Nord-Kiangsu.

8. Pao chia var det administrasjonssystemet den reaksjonære Kuomintang-klikken brukte for å gjennomføre fasciststyret sitt på grunnplanet.

9. Chiang Kai-shek-klikken kalte sine væpna styrker for sentralhæren, og de styrkene som tilhørte andre klikker for uensarta tropper. Den diskriminerte disse troppene, og behandle dem ikke på like fot med sentralhæren.

10. Sørøst-byrået leda arbeidet i Sørøst-Kina (deriblant provinsene Kiangsu, Chekiang, Anhwei, Kiangsi, Hupeh og Hunan) på vegne av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet fra 1938 til 1941.

ENHET TIL SISTE SLUTT

Juli 1940

Treårsdagen for utbruddet av motstandskrigen mot Japan faller nesten sammen med nittenårsdagen for stiftelsen av Kinas Kommunistiske Parti. Det er bare noen få dager som skiller. Når vi feirer treårsdagen for motstanden i dag, føler vi kommunister ansvaret særlig sterkt. Alle politiske partier og grupper som er mot Japan, og hele folket har ansvaret for å kjempe for at den kinesiske nasjonen skal overleve, men slik vi ser det, har vi som kommunister et særlig stort ansvar. Sentralkomiteen i partiet har sendt ut ei erklæring om situasjonen nå, der hovedpoenget er ei oppfordring om motstand og enhet til siste slutt. Vi håper at alle vennligsinna partier og hæravdelinger og hele nasjonen vil være enige i denne erklæringa, og særlig må kommunistene gjennomføre samvittighetsfullt den linja erklæringa har slått fast.

Alle kommunister må skjønne at enhet til siste slutt forutsetter at vi gjør motstand til siste slutt, og omvendt. Derfor må kommunistene være forbilder både når det gjelder motstand og enhet. Vi kjemper bare mot fienden, mot dem som er fast bestemt på å kapitulere og mot anti-kommunistene. Vi må forene oss oppriktig med alle andre. Overalt er det sånn at anti-kommunistene og de som er fast bestemt på å kapitulere, bare er et mindretall. Jeg gjorde en undersøkelse av ei lokal regjering, og fant ut at bare 40 til 50 av 1300 ansatte, det vil si mindre enn 4 prosent, var erklærte anti-kommunister, mens alle de andre ønska enhet og motstand. Vi kan sjølsagt ikke vise forståelse overfor anti-kommunistene og de som vil kapitulere. Det ville nemlig være det samme som å gi dem lov til å sabotere motstanden og ødelegge enheten. Vi må besluttosomt føre kamp mot dem som vil kapitulere, og i sjølforsvar urokkelig slå tilbake angrepa fra de anti-kommunistiske elementene. Det ville være høyreopportunisme om vi ikke gjorde det, og det ville skade enheten og motstanden. Men linja vår må være enhet med alle

som ikke er hardnakka kapitulasjonister og anti-kommunister. For noen skuler til begge kanter, andre handler under tvang, og andre igjen har midlertidig kommet på villspor. Vi må vinne alle disse over til oss for å holde på enheten og fortsette motstanden. Det ville være «venstre»-opportuniste hvis vi ikke gjorde dette, og det ville også skade enheten og motstanden. Alle kommunister må ha klart for seg at det var vi som tok initiativet til den nasjonale enhetsfronten mot Japan, og at vi må holde fast på den. Nå blir den nasjonale krisa stadig verre, og det skjer store endringer i verdenssituasjonen. Derfor må vi ta på oss det svært store ansvaret for å berge den kinesiske nasjonen. Vi må slå den japanske imperialismen og utvikle Kina til en sjølstendig, fri og demokratisk republikk. Og for å gjøre det, må vi forene så mange som mulig, enten de er med i et parti eller ikke. Kommuniste må ikke gå inn i prinsipløse enhetsfronter. Derfor må vi kjempe mot alle intriger som tar sikte på å oppløse, innskrenke, binde og undertrykke kommunistpartiet, og vi må kjempe mot høyreopportuniste innafor partiet. Men samtidig må ingen kommunister bryte enhetsfrontpolitikken til partiet. Derfor må vi bygge på prinsippet om motstand, forene oss med alle som fortsatt er villige til å gjøre motstand mot Japan, og kjempe mot «venstre»-opportuniste innafor partiet.

I spørsmålet om politisk makt er vi altså tilhengere av å opprette enhetsfrontens politiske maktorganer. Vi er ikke for at kommunistpartiet eller noe annet parti skal opprette et ettpartidiktatur. Vi er for det felles diktaturet til alle politiske partier og grupper, folk fra alle samfunnslag og alle væpna styrker. Det betyr at vi er for at enhetsfronten skal ha den politiske makta. Når vi oppretter anti-japanske maktorganer i de bakre områdene til fienden etter at vi har knust han og mario-netteregimene der, må vi bruke «tre-tredjedelssystemet», slik sentralkomiteen i partiet har vedtatt. Kommunistpartiet skal altså bare ha en tredjedel av plassene i alle styringsorganer og valgte folkeforsamlinger. De to tredjedelene som er igjen, skal folk som er for motstand og demokrati ha, uansett om de er medlemmer av andre partier og grupper eller ikke. Alle kan delta i arbeidet til regjeringa så lenge de ikke er for kapitulasjon og ikke er anti-kommunister. Alle politiske partier og grupper skal være tillatt og ha rett til å fortsette virksomheten under den anti-japanske politiske makta så lenge de ikke er for kapitulasjon og ikke er anti-kommunister.

Når det gjelder spørsmålet om de væpna styrkene har erklæringa til

partiet gjort det klart at vi fortsatt kommer til å holde oss til vedtaket om «ikke å opprette partiorganisasjoner i noen av de vennligsinna hæravdelingene». Lokale partiorganisasjoner som ikke har fulgt dette vedtaket til punkt og prikke, må straks rette på dette. Vi må være vennlig innstilt til alle væpna enheter som ikke provoserer fram væpna sammenstøt med Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen. Vi må til og med gjenopprette vennskaplige forbindelser med de styrkene som har skapt «gnisninger», straks de slutter med det. Dette er enhetsfrontpolitikken vår for de væpna styrkene.

I andre saker, som på det finansielle, økonomiske og kulturelle området, og når det gjelder utdanningssaker og utrensning av spioner, må vi følge enhetsfrontlinja. Det vil si at vi må veie interessene til de ulike klassene opp mot hverandre, og gå mot både høyre- og «venstre»-opportunisme, for dette tjener motstanden.

Internasjonalt er den imperialistiske krigen i ferd med å bli verdensomspennende, og de uhyre alvorlige politiske og økonomiske krisene den har gitt opphav til, er nødt til å føre til at det bryter ut revolusjoner i mange land. Vi er inne i en ny epoke med kriger og revolusjoner. Sovjetunionen er ikke blitt dratt inn i denne imperialistiske krigens malstrøm. Det støtter alle undertrykte folk og alle undertrykte nasjoner i verden. Alt dette er gunstig for Kinas motstandskrig. Men samtidig er faren for kapitulasjon større enn noen gang fordi den japanske imperialismen trapper opp angrepa på Kina for å forberede seg på å angripe Sørøst-Asia. Dette får helt sikkert noen av de vaklende elementene til å overgi seg. Det fjerde krigsåret kommer til å bli svært vanskelig. Oppgava vår er å forene alle krefter som er mot Japan, bekjempe dem som vil kapitulere, overvinne alle vansker, og fortsette motstanden over hele landet. Alle kommunister må forene seg med de vennligsinna partiene og hæravdelingene for å gjennomføre denne oppgava. Vi har fast tru på at vi skal klare å hindre kapitulasjon, overvinne vanskene, jage ut de japanske overfallsmennene, og vinne tilbake områder vi har tapt hvis alle partimedlemmer, vennligsinna partier og hæravdelinger og hele folket går sammen om oppgava. Det ser så avgjort lyst ut for motstandskrigen.

OM POLITIKKEN VÅR

25. desember 1940

Under den flodbølga av anti-kommunistiske angrep vi opplever nå, er det helt avgjørende hvilken politikk vi fører. Men mange av kadrene våre skjønner ikke at partiet nå må føre en politikk som er svært ulik den det førte under jordbruksrevolusjonen. Det må være klart at partiet ikke under noen omstendigheter kommer til å endre politikken med enhetsfront så lenge perioden med motstandskrigen mot Japan varer, og at mange av de politiske linjene vi fulgte i de ti åra med jordbruksrevolusjon, ikke kan kopieres mekanisk i dag. Dette gjelder særlig mange ultra-venstrelinjer fra den siste perioden i jordbruksrevolusjonen. De er ikke bare fullstendig ubrukelige i motstandskrigen i dag. De var gale til og med under jordbruksrevolusjonen, for de oppsto fordi vi ikke skjønte to grunnleggende ting — at den kinesiske revolusjonen er en borgerlig-demokratisk revolusjon i et halvkolonialt land, og at det er en langvarig revolusjon. For eksempel blei det hevda at Kuomintang's femte «innringings- og undertrykkings»-felttog og motfelttoget vårt var det avgjørende slaget mellom kontrarevolusjonen og revolusjonen. Videre skulle kapitalistklassen utryddes økonomisk (ultra-venstrelinjene i politikken for arbeidslivet og i skattepolitikken). Det samme skulle skje med rikbøndene (ved å gi dem dårlig jord). Godseierne skulle utryddes fysisk (Ved å ikke gi dem jord i det hele tatt). Videre hadde vi angrepa på de intellektuelle, «venstre»-avviket i undertrykkinga av de kontrarevolusjonære, kommunistenes monopolisering av de politiske maktorganene, kommunistiske målsettinger i utdanninga av folket, den ultra-venstre militærpolitikken (å angripe de store byene og avvise geriljakrigføring), kuppmaker-linja i arbeidet i de hvite

Dette interne partidirektivet blei skrevet av kamerat Mao Tsetung på vegne av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

områdene, og politikken innafor partiet med å misbruke disiplinære tiltak til å angripe kamerater. Disse ultra-venstrelinjene var det stikk motsatte av høyreopportunismen til Chen Tu-hsiu fra den siste perioden i den første store revolusjonen, de var uttrykk for «venstre»-opportunistiske feil. I den siste perioden av den første store revolusjonen var det bare forbund og ikke kamp. I den siste perioden av jordbruksrevolusjonen var det bare kamp og ikke forbund (bortsett fra med hovedmassen av bøndene). Dette er virkelig slående uttrykk for de to ytterliggående linjene, og begge førte til store tap for partiet og revolusjonen.

I dag er politikken med nasjonal enhetsfront mot Japan verken forbund uten kamp eller kamp uten forbund. Den forener forbund og kamp. Dette betyr konkret:

1) Alle som er for motstand (det vil si alle arbeidere, bønder, soldater, studenter, intellektuelle og forretningsfolk som er mot Japan) må gå sammen i den nasjonale enhetsfronten mot Japan.

2) Innafor enhetsfronten må linja være sjølstendighet og initiativ. Det vil si at både enhet og sjølstendighet er nødvendig.

3) Når det gjelder militærstrategien, er linja vår å føre sjølstendig geriljakrig med initiativet i egne hender, innafor ramma av en enhetlig strategi. Geriljakrigføring er grunnleggende, men vi må ikke la noen sjanser til å drive bevegelig krigføring gå fra oss når vilkåra ligger til rette for det.

4) I kampen mot de anti-kommunistiske sribukkene er politikken vår å utnytte motsigelser, vinne de mange, gå mot de få og knuse fiendene våre en for en, og føre kamp med retten på vår side, til vår fordel og med måte.

5) I de områdene fienden okkuperer og i Kuomintang-områdene er politikken vår på den ene sida å utvikle enhetsfronten så langt som mulig, og på den andre sida å la handplukka kadrer arbeide illegalt. Når det gjelder formene for organisering og kamp, er politikken å la handplukka kadrer arbeide illegalt i lang tid, å samle krefter og vente på det rette øyeblikket.

6) Den grunnleggende politikken vår overfor de forskjellige klassene i landet er å utvikle de progressive kreftene, vinne sentrumskreftene over til oss og isolere de anti-kommunistiske sribukkene.

7) Vi fører en revolusjonær tosidig politikk overfor de anti-kommunistiske sribukkene. Vi forener oss med dem i den grad de fortsatt er

innstilt på å gjøre motstand mot Japan, og isolerer dem i den grad de er fast innstilt på å bekjempe kommunistpartiet. Dessuten har stribukkene en tosidig karakter i spørsmålet om motstand mot Japan. Politikken vår er å forene oss med dem i den grad de fortsatt er mot Japan, og føre kamp mot dem og isolere dem i den grad de vakler (for eksempel når de samarbeider i det skjulte med de japanske angriperne og viser seg uvillige til å bekjempe Wang Ching-wei og andre landssvikere). Motstanden deres mot kommunistpartiet har også en tosidig karakter, og derfor må politikken vår være tosidig. I den grad de ennå ikke vil bryte samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet fullstendig, er politikken vår forbund med dem. Men i den grad de er egenrådige og går til væpna angrep på partiet og folket, er politikken vår å bekjempe og isolere dem. Vi skiller mellom folk med en tosidig karakter, og folk som er landssvikere og for Japan.

8) Sjøl blant landssvikerne og de pro-japanske elementene fins det folk som har en tosidig karakter. Vi må føre en tosidig revolusjonær politikk overfor dem også. I den grad de er pro-japanske, er politikken vår å bekjempe og isolere dem, men i den grad de vakler, er politikken vår å trekke dem nærmere og vinne dem over til oss. Vi skiller mellom slike vankelmødige elementer og de som er svikere tvers gjennom, som Wang Ching-wei, Wang Yi-tang¹ og Shih Yu-san.²

9) Vi må skille mellom de pro-japanske storgodseierne og storborgerne som er mot motstand, og de pro-britiske og pro-amerikanske storgodseierne og storborgerne som er for motstand. Vi må også skille de vankelmødige storgodseierne og storborgerne som er for motstand, men vakler, og som er for enhet, men er anti-kommunister, fra det nasjonale borgerskapet, de mellomstore og små godseierne og de opplyste storfolka. Disse har en mindre utprega tosidig karakter. Vi bygger politikken vår på disse skillene. Alle de forskjellige politiske linjene som er nevnt, har sitt utspring i disse klasseskillene.

10) Vi behandler imperialismen på samme måte. Kommunistpartiet er mot all imperialisme, men vi skiller mellom den japanske imperialismen som driver aggresjon mot Kina nå, og de imperialismaktene som ikke gjør det. Vi skiller mellom den tyske og italienske imperialismen som er i forbund med Japan og som har anerkjent «Mandsjuku», og den britiske og amerikanske imperialismen som er mot Japan. Vi skiller også mellom gårsdagens Storbritannia og De forente stater, som førte en München-politikk for Det fjerne østen og undergravde Kinas

motstand mot Japan, og Storbritannia og De forente stater av i dag, som har gått bort fra denne politikken og nå er for Kinas motstand. Nå som før er rettesnora for taktikken vår å utnytte motsigelser, vinne de mange, gå mot de få og knuse fiendene våre en for en. Vi fører en annen utenrikspolitikk enn Kuomintang. Kuomintang hevder at «det fins bare én fiende og alle andre er venner». Tilsynelatende behandler det alle land bortsett fra Japan likt, men i virkeligheten er det pro-britisk og pro-amerikansk. Vi for vår del må trekke klare skiller. For det første må vi skille mellom Sovjetunionen og de kapitalistiske landa. For det andre må vi skille mellom Storbritannia og De forente stater på den ene sida og Tyskland og Italia på den andre. For det tredje må vi skille mellom folka i Storbritannia og De forente stater og de imperialistiske regjeringene deres, og for det fjerde mellom politikken til Storbritannia og De forente stater i den perioden da de gikk inn for et München for Det fjerne østen og politikken deres i dag. Vi bygger politikken vår på disse skillene. I rak motsetning til Kuomintang er den grunnleggende linja vår å bruke all mulig utenlandsk hjelp, men ut fra prinsippet om at vi skal føre krigen sjølstendig og stole på egne krefter. Kuomintang derimot, går bort fra dette prinsippet. Linja deres er å stole helt og holdent på utenlandsk hjelp eller klynge seg til den ene eller andre imperialistblokk.

Mange partikadrer har et ensidig syn på taktikken, og vakler dermed mellom «venstre» og høyre. For å korrigere dette, må vi hjelpe dem til å forstå de endringene og den utviklinga som har skjedd i politikken til partiet både før og nå, på en helhetlig og allsidig måte. Ultra-venstresynet skaper problemer, og er fortsatt hovedfaren i partiet. I Kuomintang-områdene fins det mange som ikke kan gå alvorlig inn for å gjennomføre politikken med å la handplukka kadrer arbeide illegalt i lang tid, å samle krefter og vente på et gunstig tidspunkt. Grunnen er at de ikke tar den anti-kommunistiske politikken til Kuomintang alvorlig nok. Samtidig fins det mange andre som ikke kan gjennomføre politikken med å styrke enhetsfronten, fordi de overforenkler spørsmålet. De mener at hele Kuomintang er fullstendig håpløst, og derfor veit de ikke hva de skal gjøre. Omtrent slik er situasjonen også i de områdene Japan har okkupert.

I Kuomintang-områdene og de anti-japanske baseområdene har vi nå stort sett fått bukt med høyrestandpunktene som var svært utbredt tidligere. De som hadde slike standpunkter, la ensidig vekt på forbund

og glemte kamp, og de satte for stor lit til Kuomintang's vilje til å kjempe mot Japan. Derfor forkludra de den prinsipielle forskjellen mellom Kuomintang og kommunistpartiet. De forkasta politikken med sjølstendighet og initiativ innafor enhetsfronten, og gjorde innrømmelser overfor storgodseierne, storborgerskapet og Kuomintang. De bandt seg på hender og føtter istedenfor å utvide de anti-japanske revolusjonære styrkene dristig og føre beslutsom kamp mot politikken til Kuomintang, som gikk ut på å bekjempe og innskrenke kommunistpartiet. Men fra vinteren 1939 har det dukka opp en ultra-venstretendens mange steder. Den er en følge av de anti-kommunistiske «gnisningene» Kuomintang har provosert fram, og de kampene vi har ført i sjølforsvar. Denne tendensen er korrigert til en viss grad, men ikke fullstendig, og den kommer fortsatt til uttrykk mange steder i konkrete politiske linjer. Derfor er det helt nødvendig at vi undersøker og fastlegger de konkrete politiske linjene våre nå.

Ettersom sentralkomiteen alt har sendt ut ei rekke direktiver om de konkrete politiske linjene, skal vi her bare gi et sammendrag av noen få punkter.

De politiske maktorganene. Vi må sette «tre-tredjedelssystemet» beslutsomt ut i livet. Det innebærer at kommunistene bare skal ha en tredjedel av plassene i de politiske maktorganene, og at mange ikke-kommunister må trekkes med i disse organene. I områder som Nord-Kiangsu har vi nettopp begynt å opprette anti-japansk demokratisk politisk makt, og her kan det til og med hende at kommunistene får mindre enn en tredjedel av plassene. De representantene for småborgerskapet, det nasjonale borgerskapet og de opplyste storfolka som ikke er aktive motstandere av kommunistpartiet, må bli trukket med både i regjeringa og de valgte folkeforsamlingene. De medlemmene av Kuomintang som ikke er mot kommunistpartiet, må også få lov til å være med. Vi må til og med la noen få høyreelementer bli med i de valgte folkeforsamlingene. Partiet vårt må ikke under noen omstendigheter monopolisere alt. Vi knuser ikke diktaturet til komprador-storborgerskapet og storgodseierklassen for å erstatte det med ettpartidiktaturet til kommunistpartiet.

Politikken for arbeidslivet. Vi må bedre levekåra til arbeiderne dersom vi skal høyne entusiasmen deres for å kjempe mot Japan. Men vi må være omhyggelig på vakt mot ultra-venstrefeil. Vi må ikke øke lønningene altfor mye eller korte altfor mye ned på arbeidstida. Slik situa-

sjonen er nå, kan ikke åttetimersdagen innføres i hele Kina, og i visse produksjonsgreiner må ti timers arbeidsdag fortsatt være tillatt. I andre produksjonsgreiner må vi fastsette arbeidsdagens lengde ut fra situasjonen. Når det er inngått en kontrakt mellom arbeid og kapital, må arbeiderne overholde arbeidsdisiplinen, og kapitalistene må få lov til å skaffe seg en viss profitt. Ellers kommer fabrikkene til å stenge, og det vil verken tjene krigen eller arbeiderne. Særlig på landsbygda er det viktig at vi ikke øker levestandarden og lønningene til arbeiderne for mye, for da klager bøndene, arbeiderne blir arbeidsløse, og produksjonen går ned.

Jordbrukspolitikken. Vi må forklare partimedlemmene og bøndene at dette ikke er det rette tidspunktet for en gjennomgripende jordbruksrevolusjon, og at de tiltaka som blei gjennomført under jordbruksrevolusjonen, ikke kan brukes i dag. Politikken vår nå må på den ene sida slå fast at godseierne skal sette ned landskylda og lånerentene, for dette bidrar til å høyne entusiasmen for å slåss mot Japan blant de viktigste delene av bondemassene. Men de må ikke bli satt ned altfor mye. Allment sett må landskylda bli satt ned med 25 prosent. Dersom massene krever at den skal settes ned enda mer, kan leilendingen beholde opptil 60 til 70 prosent av avlinga, men ikke mer. Lånerentene må ikke settes så mye ned at all lånevirkksomhet stopper opp. På den andre sida må politikken vår slå fast at bøndene skal betale landskyld og lånerenter, og at godseierne fortsatt skal ha eiendomsretten til jorda si og andre ting de eier. Lånerentene må ikke bli så lave at det blir umulig for bøndene å få lån, og gamle regnskaper må heller ikke bli gjort opp på en sånn måte at bøndene kan få tilbake gratis den jorda de har pantsatt.

Skattepolitikken. Det må betales skatt i samsvar med inntekta. De som er svært fattige skal slippe. Men ellers må alle som har inntekt betale skatt til staten. Det betyr at mer enn 80 prosent av befolkninga bærer denne byrden, også arbeiderne og bøndene, og ikke bare godseierne og kapitalistene. Det må bli forbudt å arrestere folk og bøtelegge dem for å dekke utgiftene til hæren. Vi kan bruke skattesystemet til Kuomintang og endre det etter behov, fram til vi har utarbeidd et nytt og bedre system.

Politikken for å renske ut spioner. Vi må beslutsomt undertrykke de svorne landssvikerne og anti-kommunistene, for ellers klarer vi ikke å verne de anti-japanske revolusjonære kreftene. Men vi må ikke drepe

for mange, og ikke kaste mistanke på uskyldige personer. De som vakler eller følger motvillig med på ferden til de reaksjonære, må behandles mildt. Vi må avskaffe fysisk mishandling av folk som blir stilt for retten. Vi må legge vekten på beviser, og ikke uten videre tru på tilståelser. Vi må sette fri fanger fra den japanske hæren, marionettetroppene eller de anti-kommunistiske styrkene, bortsett fra dem som massene hater bittert. De må dømmes til døden, og dødsdommen må stadfestes av høyere myndigheter. Vi må vinne over til oss et stort antall av de fangene som er blitt tvunget til å slutte seg til de reaksjonære styrkene, men som har ei mer eller mindre revolusjonær innstilling, og la dem arbeide for hæren vår. Resten må bli sluppet fri. Og hvis de slåss mot oss og blir tatt til fange enda en gang, må vi slippe dem fri igjen. Vi må ikke krenke dem, ta fra dem deres personlige eiendeler eller prøve å presse bekjennelser ut av dem. Vi må alltid behandle dem ærlig og vennlig. Det må være politikken vår, uansett hvor reaksjonære de er. Det er en svært effektiv måte å isolere den harde kjernen av reaksjonære på. Overløpere som ikke har begått avskyelige forbrytelser, må få høve til å begynne et nytt liv hvis de slutter med den anti-kommunistiske virksomheten sin. Hvis de kommer tilbake og vil slutte seg til revolusjonen igjen, kan vi ta imot dem, men de må ikke få bli med i partiet igjen. De vanlige etterretningsagentene til Kuomintang må ikke stilles på linje med de japanske spionene og kinesiske landssvikerne. Vi må skille mellom disse to gruppene, og behandle dem forskjellig. Vi må gjøre slutt på den kaotiske situasjonen der en hvilken som helst institusjon eller organisasjon kan arrestere folk. Krigen krever at det blir oppretta revolusjonær orden, og derfor må vi slå fast at det bare er rettsinstansene og de offentlige sikkerhetsorganene til regjeringa som har rett til å arrestere folk. Dette gjelder ikke for militære enheter som er i kamp.

Folkets rettigheter. Vi må slå fast at alle godseiere og kapitalister som ikke er mot motstandskrigen, skal ha de samme rettighetene som arbeiderne og bøndene. Dette gjelder personlige rettigheter og eiendomsrett, stemmerett, tale-, forsamlings-, organisasjons- og religionsfrihet og rett til politisk overbevisning. Regjeringa skal bare gripe inn mot sabotører og mot dem som organiserer opptøyer i baseområdene. Den skal beskytte alle andre, og ikke plage dem.

Den økonomiske politikken. Vi må aktivt utvikle industrien og jordbruket, og fremme omsetninga av varer. Kapitalister må bli oppmuntra

til å komme til de anti-japanske baseområdene våre og starte virksomhet her hvis de vil. Vi må oppmuntre privat virksomhet, og se på den statlige virksomheten som bare en del av økonomien. Målet med alt dette er å bli sjølberga. Vi må passe på at vi ikke skader nyttig virksomhet. Både toll- og valutapolitikken vår må være i samsvar med den grunnleggende linja for å utvikle jordbruket, industrien og handelen, og ikke stå i motsetning til den. Det avgjørende vilkåret for å bevare baseområdene i lang tid er at vi blir sjølberga ved å organisere økonomien samvittighetsfullt og omhyggelig, og ikke slurvete og skjodesløst.

Kultur- og utdanningspolitikken. Her må vi legge vekt på å fremme og spre kunnskap og ferdigheter som er nødvendige i krigen, og en følelse av nasjonal stolthet blant folkemassene. Borgerlig-liberale skolefolk, skribenter, journalister, lærde og tekniske eksperter må få lov til å komme til baseområdene våre og samarbeide med oss om å drive skoler og aviser og gjøre annet arbeid. Vi må la alle intellektuelle og studenter som viser entusiasme for motstanden mot Japan komme inn på skolene våre, gi dem ei kort opplæring og så sende dem for å arbeide i hæren, regjeringa eller masseorganisasjonene. Vi må trekke dem dristig med, gi dem arbeid og forfremme dem. Vi må ikke være altfor forsiktige eller altfor redde for at reaksjonære skal snike seg inn. Det er ikke til å unngå at noen slike elementer ormer seg inn, men vi får alltid tid til å luke dem ut i den tida de studerer eller arbeider. Alle baseområder må opprette trykkerier, gi ut bøker og aviser og organisere distribusjonskontorer. Så langt råd er, må alle baseområdene også opprette store kaderskoler, og jo flere og større de er, jo bedre.

Militærpolitikken. Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen må bli utvida så langt råd er, for de er de mest pålitelige væpna styrkene det kinesiske folket har når det gjelder å føre den nasjonale motstandskrigen videre. Vi må fortsette politikken med aldri å angripe styrkene til Kuomintang hvis ikke vi blir angrepet, og gjøre alt vi kan for å bli venner med dem. Vi må bygge opp hæren vår, og derfor må vi ikke sky noen anstrengelser for å trekke de offiserene som sympatiserer med oss, med i Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, uansett om de er medlemmer av Kuomintang eller partiløse. Nå må vi gjøre noe for å endre på den situasjonen at kommunister dominerer alt i arméene våre rett og slett fordi de er mange. Vi må sjølsagt ikke innføre «tre-tredjedelssystemet» i hovedstyrkene våre. Men så lenge partiet fortsatt har ledelsen i hæren (dette er absolutt og ubetinga nødven-

dig), trenger vi ikke være redde for å trekke mange sympatisører inn i arbeidet med å bygge opp de militære og tekniske avdelingene i hæren vår. Nå har vi lagt et fast ideologisk og organisatorisk grunnlag for partiet og hæren, og derfor er det ikke lenger farlig å trekke med mange sympatisører (sjølsagt ikke sabotører). Det er tvert om helt nødvendig at vi fører en slik politikk, for hvis vi ikke gjør det, blir det umulig å vinne sympatien til hele nasjonen og utvide de revolusjonære styrkene.

Hele partiet må beslutsomt ta i bruk alle disse taktiske prinsippene for enhetsfronten og de konkrete politiske retningslinjene som er utforma i samsvar med dem. For tida trapper de japanske inntrengerne opp aggresjonen mot Kina. Storgodseierne og storborgerskapet fører en grusom undertrykkingspolitikk, og går til væpna angrep på kommunistpartiet og folket. I en slik situasjon fins det bare en veg å gå for å fortsette motstandskrigen, utvide enhetsfronten, vinne sympatien til hele folket og snu situasjonen til det bedre. Det er å bruke de taktiske prinsippene og de konkrete politiske linjene som vi har lagt fram her. Men når vi retter opp feil, må vi ta ett steg av gangen, og ikke gå for fort fram. For det kan føre til misnøye hos kadrene, mistenksomhet hos massene, motangrep fra godseierne eller ei annen utvikling som vi ikke ønsker.

NOTER

1. Wang Yi-tang var en mektig byråkrat i perioden da krigsherrene i nord hadde makt, og en pro-japansk landssviker. Han var gått av med pensjon, men etter Nord-Kinahendinga i 1935 tok Chiang Kai-shek han med i Kuomintang-regjeringa. I 1938 gjorde han tjeneste som japansk marionett i Nord-Kina, og ble utnevnt til formann i det falske politiske rådet for Nord-Kina.

2. Shih Yu-san var en Kuomintang-krigsherre som ofte skifta side. Han var øverstkommanderende for Kuomintangs 10. armégruppe etter at motstandskrigen hadde brutt ut. Han samarbeidde med de japanske styrkene i Sør-Hopei, og det eneste som sto i hodet på han, var å angripe Den åttende rutearméen, ødelegge de anti-japanske demokratiske politiske maktorganene og myrde kommunister og progressive.

ORDRE OG ERKLÆRING I SAMBAND MED SØR-ANHWEI-HENDINGA

Januar 1941

ORDRE FRA DEN REVOLUSJONÆRE MILITÆRKOMMISSJONEN I SENTRALEKOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE PARTI

Yenan, 20. januar 1941

Den nye fjerde arméen i den nasjonale revolusjonære hæren er blitt berømt både i Kina og i utlandet for sin tapperhet i motstandskrigen. Sjefen for arméen, Yeh Ting, har leda den aldeles utmerka i kampen mot fienden. Men da arméen nylig forflytta seg nordover etter ordre, blei den sveikefullt angrepet av den pro-japanske klikken. Yeh Ting blei såra og utmatta under striden, og kasta i fengsel. Kommisjonen har fått greie på alt som skjedde under Sør-Anhwei-hendinga gjennom telegrammer fra Chen Yi, sjef for første avdeling av arméen, og Chang Yun-yi, stabssjef for arméen. Kommisjonen uttrykker sin store vrede og djupe bekymring for kameratene våre. Kommisjonen har vedtatt tiltak for å hevne den grove forbrytelsen den pro-japanske klikken har gjort seg skyldig i ved å sabotere motstandskrigen, angripe folkets væpna styrker og starte borgerkrig. Samtidig utnevner kommisjonen Chen Yi til fungerende sjef for Den nye fjerde arméen i den nasjonale revolusjonære hæren, Chang Yun-yi til nestkommanderende, Lai Chuan-chu til stabssjef og Teng Tzu-hui til sjef for den politiske avdelinga. Fungerende sjef Chen Yi og medarbeiderne hans får med dette ordre om å gjøre alt for å styrke arméen, slutte rekkene på ny, sikre et godt forhold til folket, sette ut i livet Folkets tre prinsipper, handle i samsvar med testamentet til dr. Sun Yat-sen og konsolidere og utvide

den nasjonale enhetsfronten mot Japan i kampen for å forsvare folket og landet vårt, fullføre motstandskrigen og være på vakt mot angrepa fra den pro-japanske klikken.

ERKLÆRING FRA TALSMANNEN FOR DEN
REVOLUSJONÆRE MILITÆRKOMMISSJONEN I
SENTRALKOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE
PARTI TIL EN KORRESPONDENT FRA
HSINHUA NYHETSBYRÅ

22. januar 1941

Den anti-kommunistiske hendinga i Sør-Anhwei nylig hadde vært i emning i lang tid. Det som skjer nå er bare den første fasen i ei nasjonal krise. Etter at de japanske angriperne inngikk trippelalliansen¹ med Tyskland og Italia, har de lagt seg enda mer i selen for å få i stand endringer i Kina, slik at de kan få en rask slutt på krigen mellom Kina og Japan. Målet deres er å bruke kinesere til å undertrykke bevegelsen mot Japan og konsolidere det bakre området for framstøtet sørover, slik at de får frie hender til å rykke fram i samordning med Hitlers offensiv mot Storbritannia. Temmelig mange av hovedmennene i den pro-japanske klikken har forskansa seg i partiet, regjeringa og hærorganisasjonene til Kuomintang for lenge sia, og de har drevet agitasjon dag og natt. De var ferdige med å forberede sammensvergelsen mot slutten av fjoråret. Angrepet på enhetene i Den nye fjerde arméen i Sør-Anhwei og den reaksjonære 17. januar-ordren² er bare det første åpne uttrykket for denne sammensvergelsen. Vi kommer til å oppleve den ene alvorlige episoden etter den andre. Hva er detaljene i sammensvergelsen til de japanske angriperne og den pro-japanske klikken? Det er:

1) Å hisse opp opinionen ved å offentliggjøre de to telegrammene fra 19. oktober og 8. desember,³ som var undertegna av Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi, og sendt til Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying.

2) Å forberede borgerkrig ved å starte en pressekampanje om hvor viktig det er å følge den militære disiplinen og militære ordrer.

3) Å utslette enhetene fra Den nye fjerde arméen i Sør-Anhwei.

4) Å kunngjøre at Den nye fjerde arméen har «gjort mytteri», og stryke den av de offisielle rullene.

De har alt satt disse fire tiltaka ut i livet.

5) Å utnevne Tang En-po, Li Pin-hsien, Wang Chung-lien og Han Teh-chin til sjefer for de forskjellige rutearméene som blir satt inn i Sentral-Kina for å «undertrykke kommunister». Li Tsung-jen er utnevnt til øverstkommanderende. Planen er å angripe enhetene i Den nye fjerde arméen under Peng Hsueh-feng, Chang Yun-yi og Li Hsien-nien. Hvis dette lykkes, skal de gå til nye angrep på enhetene i Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen i Shantung og Nord-Kiangsu, i nær samordning med de japanske styrkene.

Dette gjennomfører de nå.

6) Å finne et påskudd for å kunngjøre at Den åttende rutearméen har «gjort mytteri», stryke den av de offisielle rullene og gi ordre om å arrestere Chu Teh og Peng Teh-huai.

De forbereder dette trekket nå.

7) Å stenge forbindelseskantorene til Den åttende rutearméen i Chungking, Sian og Kweilin, og arrestere Chou En-lai, Yeh Chien-ying, Tung Pi-wu og Teng Ying-chao.

Dette har de nå begynt på i og med at de har stengt forbindelseskantoret i Kweilin.

8) Å forby Dagbladet Nye Kina.

9) Å angripe grenseområdene mellom Shensi, Kansu og Ningsia og ta Yen-an.

10) Å foreta massearrestasjoner av framstående personer som er for motstand mot Japan, og undertrykke bevegelsen mot Japan i Chungking og i provinsene.

11) Å ødelegge organisasjonene til kommunistpartiet i alle provinser og foreta massearrestasjoner av kommunister.

12) Å erklære at Kuomintang-regjeringa har «vunnet tilbake de tapte områdene» når de japanske styrkene trekker seg tilbake fra Sentral- og Sør-Kina, og samtidig drive propaganda om at det er nødvendig å slutte en såkalt «ærerik fred».

13) Japan skal forflytte styrkene sine i Sentral- og Sør-Kina til Nord-Kina som forsterkninger, sette i verk ville angrep på Den åttende rutearméen, og samarbeide med Kuomintang-styrkene for å utslette hele Den åttende rutearméen og hele Den nye fjerde arméen.

14) Kuomintang skal forlenge avtalen med Japan fra i fjor om våpenstillstand på alle fronter for å gjøre den om til en allmenn våpenhvile og innlede fredsforhandlinger. Samtidig skal de hele tida angripe Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen.

15) Kuomintang-regjeringa skal undertegne en fredsavtale med Japan og slutte seg til trippelalliansen.

De forbereder seg nå aktivt på dette.

Dette er i store trekk den svikeyfulle sammensvergelsen til Japan og den pro-japanske klikken. I oppropet sitt fra 7. juli 1939 påpekte sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti: «Kapitulasjon utgjør den alvorligste truselen nå, og anti-kommunisme er et steg for å forberede kapitulasjon.» I oppropet fra 7. juli 1940 blei det slått fast: «Faren for kapitulasjon har aldri vært så alvorlig, og vanskene i krigen har aldri vært så store som i dag.» Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying påpekte dette enda mer konkret i telegrammet sitt den 9. november i fjor:

Visse personer her hjemme er i ferd med å sette i verk et nytt anti-kommunistisk stormangrep for å åpne vegen for kapitulasjon. ... De vil gjøre slutt på motstandskrigen ved hjelp av det de kaller et samarbeid mellom Kina og Japan om å «undertrykke kommunistene». De vil erstatte motstandskrigen med borgerkrig, sjølstendighet med kapitulasjon, enhet med splittelse og lys med mørke. Virksomheten deres er svikeyfull og planene deres lumske. Nyhetene går fra munn til munn, og folk er oppskaka. Situasjonen har så avgjort ikke vært mer kritisk enn den er i dag.

Sør-Anhwei-hendinga og 17. januar-ordren fra Militærrådet i Chungking er altså bare begynnelsen på ei rekke liknende episoder. Særlig er den politiske rekkevidden av 17. januar-ordren stor. Den kjensgjerninga at de som har sendt ut denne kontrarevolusjonære ordren, torde å gjøre det åpent og tok sjansen på å bli fordømt av alle, viser at de må ha vært fast bestemt på å skape full splittelse og kapitulere fullstendig. For dersom herrnene deres ikke trekker i trådene, kan ikke de politiske representantene for den svake storgodseierklassen og storborgerskapet i Kina røre seg en tomme, og langt mindre gi seg i kast med ei oppgave som denne, som har sjokkert hele verden. Slik situasjonen er nå, ser det ut til å være svært vanskelig å få dem som sendte ut ordren til å

ombestemme seg, og det blir sannsynligvis umulig å greie det uten at hele folket øyeblikkelig griper inn og uten sterkt diplomatisk press fra utlandet. Den brennende oppgava til hele nasjonen nå er altså å følge ytterst årvåkent med i utviklinga, og forberede seg på alle mulige slags djevelske påfunn fra de reaksjonære. Vi kan ikke tillate den minste likegyldighet. Kinas framtid er helt klar. Sjøl om de japanske angriperne og den pro-japanske klikken greier å gjennomføre sammensvergelsene sine, kommer vi kinesiske kommunister og det kinesiske folket aldri til å la dem opprettholde tyranniet sitt i all evighet. Det er vår simple plikt å stå fram og ta kontroll over situasjonen, og vi har full tillit til at vi kan klare det. Uansett hvor mørkt det ser ut, hvor tornefull vegen er og hva prisen vi må betale blir (tapet av enheten i Den nye fjerde arméen i Sør-Anhwei er en del av den prisen), er det sikkert at de japanske angriperne og den pro-japanske klikken er dømt til nederlag. Grunne til det er:

1) Det er ikke lenger lett å narre og knuse Kinas Kommunistiske Parti, slik det var i 1927. Nå er Kinas Kommunistiske Parti et stort parti som står støtt på egne bein.

2) Det er mange av medlemmene i andre partier og grupper (deriblant Kuomintang) som frykter den katastrofen som nasjonal underku-ing innebærer. De ønsker så visst ikke å kapitulere og utkjempe en borgerkrig. Noen av dem er ført bak lyset for øyeblikket, men de kommer nok til seg sjøl i tide.

3) Det samme gjelder i hæren. De fleste soldatene kjemper mot kommunistpartiet under tvang.

4) Det store flertallet av det kinesiske folket ønsker ikke å bli kolonislaver.

5) Det er like før det skjer store forandringer i den imperialistiske krigen. Uansett hvor mye de snylterne som lever av imperialismen ypper seg for øyeblikket, finner de snart ut at de ikke kan stole på herrene sine. Hele situasjonen kommer til å endre seg når treet faller og apekattene flyr til alle kanter.

6) Det er bare et spørsmål om tid før det bryter ut revolusjoner i mange land, og disse revolusjonene og den kinesiske revolusjonen kommer til å støtte opp under hverandre i den felles kampen for seier.

7) Sovjetunionen er den sterkeste krafta i verden, og kommer helt bestemt til å hjelpe Kina til å føre motstandskrigen til siste slutt.

På grunn av alt dette håper vi at de som leker med ilden ikke blir alt-

for overmodige. Vi gir dem denne alvorlige advarselen: Pass dere. Ikke lek med ilden. Pass deres eget skinn! Hvis dere roer dere og tenker litt over saka, må dere straks og i fullt alvor gjøre følgende:

- 1) Stram tøylene før stupet, og stans provokasjonene deres.
- 2) Opphev den reaksjonære 17. januar-ordren og innrøm offentlig at dere har tatt fullstendig feil.
- 3) Straff Ho Ying-chin, Ku Chu-tung og Shangkuan Yun-hsiang — hovedmennene i Sør-Anhwei-hendinga.
- 4) Løslat Yeh Ting, og gi han tilbake stillinga som sjef for Den nye fjerde arméen.
- 5) Send alle soldater og våpen som blei tatt i Sør-Anhwei tilbake til Den nye fjerde arméen.
- 6) Gi erstatning til alle offiserer og menige i Den nye fjerde arméen som blei såra i Sør-Anhwei, og til familiene til dem som blei drept.
- 7) Trekk tilbake alle styrker som er sendt til Sentral-Kina for å «undertrykke kommunistene».
- 8) Riv blokadelinjene i nordvest.⁴
- 9) Løslat alle patriotiske politiske fanger.
- 10) Avskaff ettpartidiktaturet og innfør demokratisk styre.
- 11) Sett ut i livet Folkets tre prinsipper og følg testamentet til dr. Sun Yat-sen.
- 12) Arrester lederne for den pro-japanske klikken, still dem for retten og døm dem i samsvar med loven i landet.

Situasjonen kommer sjølsagt til å vende tilbake til det normale dersom disse tolv punktene blir gjennomført, og vi kommunister og folket skal så visst ikke stille saka på spissen. Hvis dette ikke skjer, «er jeg redd for at vanskene til Chi Sun ikke kommer fra Chuanyu, men oppstår hjemme».⁵ De reaksjonære kommer med andre ord til å løfte en stor stein for å slippe den på sine egne tær, og da kan vi ikke hjelpe dem sjøl om vi gjerne ville. Vi setter pris på samarbeid, men det må de også gjøre. Ærlig talt, det fins grenser for hva vi kan gå med på. Stadiet med innrømmelser er slutt fra vår side. Det var de reaksjonære som trakk kniven og hogg først, og såret er svært djupt. Hvis de fortsatt bryr seg om hvordan det skal gå med dem, bør de stå fram frivillig og forbinde såret. «Det er ikke for seint å reparere gjerdet sjøl om en har mista noen av sauene.» Det er et spørsmål om liv eller død for dem, og vi syns vi har plikt til å gi dem dette siste rådet. Men hvis de fortsatt ikke angrer, og fortsetter med ugjerningene sine, er det slutt på

det kinesiske folkets tålmodighet. Da kommer folket til å kaste dem på søppeldynga, og da er det for seint å angre. Når det gjelder Den nye fjerde arméen, har Den revolusjonære militærkommisjonen i sentral-komiteen i Kinas Kommunistiske Parti sendt ut en ordre den 20. januar som utnevner Chen Yi til fungerende sjef, Chang Yun-yi til nest-kommanderende, Lai Chuan-chu til stabssjef og Teng Tzu-hui til sjef for den politiske avdelinga. Den nye fjerde arméen har fortsatt mer enn 90 000 mann i Sentral-Kina og den sørlige delen av Kiangsu. Sjøl om den blir utsatt for knipetangsangrep fra de japanske angriperne og de anti-kommunistiske styrkene, kommer den til å fortsette å kjempe, trass i alle påkjenningene. Den kommer aldri til å slutte å tjene nasjonen trufast. Enhetene fra søsterarméen til Den nye fjerde arméen, Den åttende rutearméen, kommer på si side ikke til å sitte rolig og se på disse knipetangsangrepa, men ta tiltak for å gi dem den hjelpa de trenger — dette kan jeg si rett ut. Det eneste vi kan si om erklæringa fra talsmannen for Militærrådet i Chungking, er at den er sjølmotsigende. Samtidig som Militærrådet i Chungking i ordren sin hevda at Den nye fjerde arméen hadde «gjort mytteri», sa talsmannen at målet til denne arméen var å rykke inn i Nanking-Shanghai-Hangchow-triangelet for å opprette en base der. Sett at vi godtar det han sier. Kan vi se på det å rykke inn i Nanking-Shanghai-Hangchow-triangelet som «mytteri»? Den treskallen av en talsmann for Chungking tenkte seg ikke om. Hvem ville Den nye fjerde arméen gjøre mytteri mot i det området? Er ikke det et område japanerne har okkupert? Hvorfor skulle dere i så fall hindre Den nye fjerde arméen i å rykke inn i det området, og prøve å utslette den mens den fortsatt var i Sør-Anhwei? Aha, sjølsagt! Når alt kommer til alt er det nettopp det folk som tjener den japanske imperialismen trufast, ville gjøre. Det er bakgrunnen for planen deres om å samle sju divisjoner for å gjennomføre et tilintetgjøringsfelttog, for 17. januar-ordren og for rettssaka mot Yeh Ting. Men jeg mener fortsatt at Chungking-talsmannen er en tosk, for uten at noen pressa han til det, slapp han katta ut av sekken og avslørte planene til den japanske imperialismen for hele folket.

NOTER

1. Trippelalliansen var tremaktpakta mellom Tyskland, Italia og Japan. Den blei undertegna i Berlin 27. september 1940.

2. Det var Chiang Kai-shek som sendte ut den kontrarevolusjonære 17. januar-ordren om å oppløse Den nye fjerde arméen. Dette blei gjort i navnet til Militærrådet til den nasjonale regjeringa.

3. Chiang Kai-shek sendte disse to berykta telegrammene seint i 1940, da han starta det andre anti-kommunistiske stormangrepet. Telegrammene var undertegna av Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi, sjef og nestkommanderende for generalstaben til Militærrådet i Kuomintang-regjeringa. Telegrammet 19. oktober inneholdt skjendige bakvaskelser av Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen, som sloss i de fiendeokkuperte områdene. Telegrammet ga diktatorisk ordre om at de enhetene som kjempa mot japanerne sør for Den gule floden, skulle forflyttes nordover innen en bestemt dato. I et felles svar den 9. november gikk kameratene Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying med på å forflytte troppene i Sør-Anhwei nordover. Dette gjorde de for å bevare enheten i den væpna motstanden. Men samtidig avviste de bakvaskelsene. Telegrammet 8. desember var et nytt forsøk på å vende stemninga i folket mot kommunistpartiet. Det var undertegna av Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi, og var et svar på telegrammet fra 9. november.

4. Blokadelinja i nordvest var bygd av de reaksjonære i Kuomintang rundt grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia. Fra 1939 tvang de lokalbefolkninga til å bygge fem linjer av blokkhus, steinmurer og skyttergraver. Linja gikk fra Ningsia i vest, langs Chingshui-elva i sør og til Den gule floden i øst. Rett før Sør-Anhwei-hendinga var Kuomintang-styrkene som omringa grenseområdet, økt til over 200 000 mann.

5. Sitatet er fra *Konfusianske læresetninger*, bok 16, kapittel 1. Konfutse kom med denne bemerkninga da Chi Sun, statsminister i Lu, skulle til å angripe Chuanyu, en liten nabostat.

SITUASJONEN ETTER AT DET ANDRE ANTI-KOMMUNISTISKE STORMANGREPET ER SLÅTT TILBAKE

18. mars 1941

1. Det andre anti-kommunistiske stormangrepet¹ tok til med telegrammet fra Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi (fra 19. oktober i fjor), og nådde høydepunktet med Sør-Anhwei-hendinga og 17. januarordren fra Chiang Kai-shek. Baktroppaksjonene var den anti-kommunistiske talen hans den 6. mars og den anti-kommunistiske resolusjonen fra Folkets politiske råd.² Fra nå av blir situasjonen kanskje mindre spent i ei tid. Den avgjørende striden mellom de to største imperialistblokkene i verden står for døra. Derfor er den delen av storborgerskapet i Kina som er pro-britisk og pro-amerikansk og som fortsatt er mot de japanske angriperne, midlertidig nødt til å prøve å gjøre forholdet mellom Kuomintang og kommunistpartiet litt mindre spent enn det er nå. Dessuten kan ikke Kuomintang la dette forholdet være like spent som det har vært de siste fem månedene. Det skyldes situasjonen innafor Kuomintang (det er motsigelser mellom sentralmyndighetene og de lokale myndighetene, mellom CC-klikken og Statsviten-skapsgruppa, mellom CC-klikken og Fu Hsing-selskapet³ og mellom sribukkene og sentrumsgrupperingene, og det er også motsigelser innafor sjølv CC-klikken og Fu Hsing-selskapet). Det skyldes også situasjonen innenlands (de breie folkemassene er mot tyranniet til Kuomintang og sympatiserer med kommunistpartiet), og politikken til partiet vårt (med å fortsette protestkampanjen). Derfor trenger Chiang Kai-shek nå ei viss midlertidig avspenning.

Kamerat Mao Tsetung skreiv dette interne partidirektivet på vegne av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

2. Kampene nå nylig viser at stillinga til Kuomintang er blitt svekka, og at stillinga til kommunistpartiet er blitt styrka. Dette er det avgjørende i visse endringer som har skjedd i styrkeforholdet mellom de to partiene. Alt dette har tvunget Chiang Kai-shek til å vurdere stillinga og holdninga si på nytt. Ved å legge vekt på forsvar av landet og forkynde at partipolitikk er avlegs, prøver han å stå fram som en «nasjonal leder» som står over motsigelsene i Kina, og late som han er nøytral i forhold til klasser og partier. Hensikten med dette er å bevare styret til storgodseierklassen, storborgerskapet og Kuomintang. Men hvis dette bare er et knep, og ikke betyr at politikken virkelig blir endra, vil det være forjeves.

3. Folket støtta politikken med forsoning og innrømmelser, som partiet vårt gikk inn for av omsyn til allmennhetens interesser i begynnelsen av det siste anti-kommunistiske stormangrepet (se telegrammet vårt fra 9. november i fjor). Vi fikk også støtte fra hele folket da vi gikk over til en kraftig motoffensiv etter Sør-Anhwei-hendinga (de to tolvpunktskrava,⁴ avslaget på å være med i Folkets politiske råd og den landsomfattende protestkampanjen). Denne politikken, politikken med å kjempe med retten på vår side, til vår fordel og med måte, var helt nødvendig for å slå tilbake det siste anti-kommunistiske stormangrepet, og den har alt gitt resultater. Før det er funnet ei rimelig løsning på de viktigste stridsspørsmåla mellom Kuomintang og kommunistpartiet, må vi ikke trappe ned kampanjen vår med sterke protester mot Sør-Anhwei-hendinga, som var satt i scene av de pro-japanske og anti-kommunistiske klikkene i Kuomintang, og mot alle former for politisk og militær undertrykking fra deres side. Vi må dessuten trappe opp propagandaen vår for de første tolv krava.

4. Kuomintang kommer aldri til å fire på politikken med å undertrykke partiet vårt og andre progressive, eller den anti-kommunistiske propagandaen sin i de områdene der det har makta. Derfor må partiet vårt skjerpe årvåkenheten sin. Kuomintang kommer til å fortsette angrepa mot områdene nord for Huai-elva, i Øst-Anhwei og i Sentral-Hupeh, og de væpna styrkene våre må ikke nøle med å slå dem tilbake. Alle baseområder må omhyggelig sette ut i livet direktivet til sentralkomiteen fra 25. desember i fjor,⁵ styrke skoleringa i taktikk i partiet og korrigere ultra-venstresyn, slik at vi urokkelig kan holde de anti-japanske demokratiske baseområdene. I hele landet, og sjølsagt også i baseområdene, må vi forkaste den feilaktige vurderinga at den

endelige splittelsen mellom Kuomintang og kommunistpartiet alt har funnet sted, eller at det er like før, og de mange feilaktige oppfatningene som følger av denne vurderinga.

NOTER

1. Ei mer uførlig framstilling av det andre anti-kommunistiske stormangrepet fins i Mao Tsetung, «Kommentar til sesjonene til sentralesekutivkomiteen i Kuomintang og Folkets Politiske råd» (1943), *Verker i utvalg*, bind 3, eng. utg., Peking 1965, s. 137–51.

2. 6. mars 1941 holdt Chiang Kai-shek en anti-kommunistisk tale på et møte i Folkets politiske råd. Han terpa på den gamle lekse om at «ledelsen for alle militære og politiske saker» måtte bli «samla». Samtidig erklærte han at de anti-japanske demokratiske politiske maktorganene i fiendens bakre områder måtte bli avskaffa, og at de væpna styrkene til folket som blei leda av det kinesiske kommunistpartiet, måtte bli «konsentrert i bestemte områder» i samsvar med hans «ordrer og planer». Samme dag vedtok Folkets politiske råd, som var dominert av de reaksjonære i Kuomintang, en resolusjon som reinvaska den anti-kommunistiske og folkefiendtlige virksomheten til Chiang Kai-shek. Resolusjonen retta et voldsomt angrep mot de kommunistiske medlemmene av Folkets politiske råd fordi de nektet å være med på sesjonen til rådet i protest mot Sør-Anhwei-hendinga.

3. Opplysninger om Statsvitenskapsgruppa fins i «Problemer i krig og strategi», note 14, s. 232–33 i denne boka. Opplysninger om CC-klikken og Fu Hsing-selskapet fins i «Situasjonen og oppgavene i krigen mot Japan etter Shanghai og Taiyuan har falt», note 10, s. 71 i denne boka.

4. Det første «tolvpunktskravet» blei lagt fram av de kommunistiske medlemmene i Folkets politiske råd på møtet den 15. februar 1941. Det har samme innhold som de krava som er rekna opp i «Ordre og erklæring i samband med Sør-Anhwei-hendinga». Det andre tolvpunktskravet blei lagt fram for Chiang Kai-shek den 2. mars 1941 av de kommunistiske medlemmene i Folkets politiske råd som vilkår for at de skulle delta på sesjonene til rådet. Krava var:

1) Stans øyeblikkelig de militære angrepa på kommunistpartiet over hele landet.

2) Stans øyeblikkelig den landsomfattende politiske forfølgelsen av det kinesiske kommunistpartiet og alle andre demokratiske partier og grupper. Gi dem legal status, og løslat alle medlemmene deres som er arrestert i Sian, Chungking, Kweiyang og andre steder.

3) Opphev forbudet mot bokhandler som er blitt stengt på forskjellige steder,

og trekk tilbake ordren om at postverket skal beslaglegge anti-japanske bøker og aviser.

4) Stans øyeblikkelig alle inngrep mot Dagbladet Nye Kina.

5) Gi grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia legal status.

6) Anerkjenn de anti-japanske demokratiske politiske maktorganene i fiendens bakre områder.

7) Behold den gamle inndeling av garnisonsområder i Sentral-, Nord- og Nordvest-Kina.

8) La de væpnå styrkene som blir leda av kommunistpartiet, danne ei ny armégruppe i tillegg til Den attende armégruppa, slik at det til sammen blir seks armékorps.

9) Løslat alle kadrer som blei arrestert under Sør-Anhwei-hendinga, og skaff til veie midler for å hjelpe familiene til ofrene.

10) Løslat alle offiserer og menige som blei tatt til fange under Sør-Anhwei-hendinga, og gi dem alle våpen tilbake.

11) Dann en felleskomite av alle partier og grupper med en representant for hver, og utnevnt representanter for Kuomintang og kommunistpartiet til henholdsvis formann og nestformann.

12) Ta med representanter for kommunistpartiet i presidiet i Folkets politiske råd.

5. Direktivet fra 25. desember fins på s. 434—442 i denne boka med tittelen «Om politikken vår».

SLUTNINGER ETTER AT DET ANDRE ANTI-KOMMUNISTISKE STORMANGREPET ER SLÅTT TILBAKE

8. mai 1941

Som direktivet fra sentralkomiteen den 18. mars 1941 har slått fast, er det andre anti-kommunistiske stormangrepet slutt. Motstandskrigen mot Japan fortsetter nå under nye omstendigheter, både internasjonalt og innenlands. Det som er nytt i denne situasjonen, er at den imperialistiske krigen har spredt seg, at den internasjonale revolusjonære bevegelsen har fått et oppsving, at nøytralitetsavtalen mellom Sovjetunionen og Japan¹ er undertegna, at Kuomintangs andre anti-kommunistiske stormangrep har lidd nederlag og at Kuomintangs politiske stilling dermed er blitt svekka og kommunistpartiet si stilling er styrka. Dessuten forbereder Japan en ny storoffensiv mot Kina. Det er helt nødvendig at vi studerer og lærer av den heltemodige og seierrike kampen til partiet vårt mot det siste anti-kommunistiske stormangrepet. Formålet med det er å forene folket over hele landet, slik at det kan fortsette motstandskrigen og effektivt overvinne faren for kapitulasjon fra storgodseierne og storborgerne og den anti-kommunistiske virksomheten deres.

1. Den nasjonale motsigelsen mellom Kina og Japan er fortsatt den viktigste av de to store motsigelsene i Kina, og den indre klassemotsigelsen i Kina er fortsatt underordna. Den kjensgjerninga at en nasjonal fiende har trengt djupt inn i landet vårt, avgjør alt. Så lenge motsigelsen mellom Kina og Japan fortsatt er skjerpa, kan ikke den situasjonen som rådde i 1927 oppstå på nytt, og 12. april² og 21. mai-hendinga³ fra det året kan ikke gjenta seg, sjøl om hele storgodseierklassen og storborgerskapet blir forrædere og overgir seg. Noen kamerater så på det første

Dette interne partidirektivet blei skrevet av kamerat Mao Tsetung for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.

anti-kommunistiske stormangrepet⁴ som ei ny 21. mai-hending og det andre stormangrepet som en gjentakelse av hendingene 12. april og 21. mai. Men objektive kjensgjerninger har bevist at disse vurderingene var gale. Den feilen disse kameratene gjør, er at de glemmer at den nasjonale motsigelsen er den viktigste.

2. De pro-britiske og pro-amerikanske storgodseierne og storborgerne, som leder hele politikken til Kuomintang-regjeringa, er i denne situasjonen fortsatt klasser med en tosidig karakter. På den ene sida går de mot Japan og på den andre sida går de mot kommunistpartiet og de breie folkemassene som partiet representerer. Og både motstanden deres mot Japan og anti-kommunismen deres har en tosidig karakter. Sjøl om de er mot Japan, fører de ikke aktiv krig og går ikke aktivt mot Wang Ching-wei og de andre landssvikerne. Noen ganger flørter de til og med med de japanske fredsutsendingene. I anti-kommunismen sin har de gått så langt når det gjelder å bekjempe kommunistpartiet at de har provosert fram Sør-Anhwei-hendinga og sendt ut 17. januar-ordren. Men samtidig ønsker de ikke en endelig splittelse, og de holder ennå fast på pisk-og-gulrot-politikken sin. Det siste anti-kommunistiske stormangrepet har stadfesta disse kjensgjerningene nok en gang. Kinesisk politikk er svært innfløkt, derfor må kameratene våre være svært oppmerksomme. Ettersom de pro-britiske og pro-amerikanske storgodseierne og storborgerne fortsatt gjør motstand mot Japan og fortsatt bruker pisk og gulrota så lenge de har med partiet vårt å gjøre, er politikken til partiet å «gjøre mot dem som de gjør mot oss»⁵, pisk for pisk og gulrot for gulrot. Slik er den revolusjonære politikken tosidige karakter. Så lenge storgodseierne og storborgerne ikke fullt og helt blir landssvikere, endrer ikke vi denne politikken.

3. For å nedkjempe Kuomintangs anti-kommunistiske politikk, må vi bruke mange ulike former for taktikk, og det må ikke forekomme slendrian eller likegyldighet. Storgodseierne og storborgerne med Chiang Kai-shek i spissen, har ikke bare vist fiendskapen og brutaliteten sin mot folkets revolusjonære styrker i den ti år lange anti-kommunistiske krigen. De har også vist den til fulle med to anti-kommunistiske stormangrep midt under krigen mot Japan, og særlig med Sør-Anhwei-hendinga under det andre anti-kommunistiske stormangrepet. Om folkets revolusjonære styrker skal unngå å bli tilintetgjort av Chiang Kai-shek og tvinge han til å erkjenne at de er til, er de nødt til å svare på den kontrarevolusjonære politikken hans og gjengjelde slag med slag. Det nederlaget

som skyldtes kamerat Hsiang Yings opportunisme under det siste anti-kommunistiske stormangrepet, burde tjene som en alvorlig advarsel for hele partiet. Men kampen må bli ført med retten på vår side, til vår fordel og med måte. Det blir dyrt for oss om vi overser bare ett av disse tre prinsippene.

4. I kampen mot sribukkene i Kuomintang må vi skille storborgerskapet med kompradorkarakter fra det nasjonale borgerskapet som har liten eller ingen kompradorkarakter. Og vi må skille de mest reaksjonære storgodseierne fra de opplyste storfolka og godseierne i alminnelighet. Dette er det teoretiske grunnlaget for anstrengelsene partiet vårt gjør for å vinne mellomaga og grunnlegge politiske maktorganer etter «tre-tredjedelssystemet». Sentralkomiteen har understreka dette flere ganger i den tida som har gått sia mars i fjor. Under det siste anti-kommunistiske stormangrepet fikk vi igjen bevis for at dette var riktig. Det standpunktet vi tok før Sør-Anhwei-hendinga, slik det er uttrykt i telegrammet fra 9. november⁶, var helt nødvendig for at vi skulle kunne gå til politisk motangrep etter hendinga. Ellers kunne vi ikke ha vunnet mellomaga over til oss. For mellomaga ville ikke vært i stand til å forstå hvorfor vi må føre besluttosom kamp mot sribukkene i Kuomintang hvis de ikke hadde lært det gjennom erfaring gang på gang. Og de ville ikke forstå hvorfor vi bare kan vinne enhet gjennom kamp, og hvorfor det ikke kan bli noen som helst enhet hvis vi unngår kamp. Sjø om de ledende elementene i de lokale maktgruppene hører til storgodseierklassen og storborgerskapet, bør de vanligvis bli sett på og behandla som om de skulle tilhøre mellomaga. For det er motsigelser mellom dem og de storgodseierne og storborgerne som kontrollerer den sentrale regjeringa. Yen Hsi-shan, som var svært aktiv under det første anti-kommunistiske stormangrepet, landa på et mellomstandpunkt i det andre. Og sjø om Kwangsi-klikken, som tok et mellomstandpunkt i det første stormangrepet, kom med på den anti-kommunistiske sida i det andre, står den fortsatt i motsetning til Chiang Kai-shek-klikken og må ikke settes på linje med den. Dette gjelder enda mer for andre lokale maktgrupper. Men fortsatt er det mange av kameratene våre som setter de forskjellige gruppene av godseiere og borgere i samme bås, som om hele godseierklassen og hele borgerskapet var blitt forrædere etter Sør-Anhwei-hendinga. Dette er ei overforenkling av den innvikla kinesiske politikken. Hvis vi lar dette synet bli rådende og setter alle godseierne og hele borgerskapet på linje med sribukkene i Kuomintang, kommer vi til å isolere oss. Vi

må se i øynene at det kinesiske samfunnet er tjukt på midten og tynt i begge ender,⁷ og at kommunistpartiet ikke kan løse problemene i Kina hvis det ikke vinner massene i mellomklassene over til seg, og hvis det ikke gjør dem i stand til å spille den rolla som står i samsvar med situasjonen deres.

5. Noen kamerater har vakla på spørsmålet om at motsigelsen mellom Kina og Japan er den viktigste, og dermed feilvurdert forholda mellom klassene i Kina. Derfor har de noen ganger vakla når det gjelder politikken til partiet. Disse kameratene ser på Sør-Anhwei-hendinga som en gjentakelse av 12. april- og 21. mai-hendinga, og nå virker det som om de mener at det politiske direktivet til sentralkomiteen fra 25. desember i fjor ikke kan brukes lenger, eller i alle fall ikke kan brukes fullt ut. De trur at vi ikke lenger trenger den typen statsmakt som omfatter alle som er for motstand og demokrati, men at vi trenger noe de kaller statsmakta til arbeiderne, bøndene og småborgerskapet i byene. De trur at vi ikke lenger trenger enhetsfrontpolitikken fra perioden med motstandskrigen, men en politikk med jordbruksrevolusjon, som under den ti år lange borgerkrigen. Disse kameratene har ikke lenger klart for seg den riktige politikken til partiet, ihvertfall ikke foreløpig.

6. Da disse kameratene fikk instruks fra sentralkomiteen i partiet vårt om å være forberedt på en mulig splittelse fra Kuomintangs side, altså den verste utviklinga en kunne tenke seg, glemte de alle andre muligheter. De forstår ikke at sjøl om det er absolutt nødvendig å være forberedt på det verste, betyr ikke det at en kan se bort fra de fordelaktige mulighetene. Tvert imot, å være forberedt på det verste er nettopp et vilkår for å skape fordelaktige muligheter og å gjøre dem til virkelighet. I dette tilfellet var vi helt forberedt på en splittelse fra Kuomintangs side, derfor torde ikke Kuomintang framkalle en splittelse uten videre.

7. Det er enda flere kamerater som ikke forstår at den nasjonale kampen og klassekampen utgjør en enhet, og som ikke forstår enhetsfrontpolitikken og klassepolitikken. Dermed forstår de heller ikke enheten mellom fostring i enhetsfrontens ånd og klassefostring. De mener at etter Sør-Anhwei-hendinga bør det bli lagt særlig vekt på klassefostring i motsetning til enhetsfrontfostring. Ikke engang nå forstår de at partiet i perioden med krigen mot Japan har en enhetlig politikk overfor alle i de øvre laga og mellomlaga som gjør motstand mot Japan, enten de hører til storgodseierklassen og storborgerskapet eller mellomklassen. Dette er enhetsfrontpolitikken (en tosidig politikk), som forener de to sidene, en-

het og kamp. Denne tosidige politikken bør vi til og med føre overfor marionettetroppene, landssvikerne og de pro-japanske elementene, unnatt dem som absolutt ikke vil forbedre seg. Dem må vi knuse med hard hand. Denne fostringa som partiet vårt driver blant sine egne medlemmer og blant folket, omfatter på samme måte begge disse sidene. Det vil si at partiet lærer proletariatet og bøndene og andre deler av småborgerskapet hvordan de kan forene seg på forskjellige måter med de forskjellige laga i borgerskapet og godseierklassen for å gjøre motstand mot Japan. Samtidig lærer partiet dem hvordan de skal føre kamp mot disse laga etter hvor tilbøyelige de er til å inngå kompromisser, hvor mye de vakler og hvor anti-kommunistiske de er. Enhetsfrontpolitikk er klassepolitikk, og det går ikke an å skille de to fra hverandre. Alle som ikke forstår dette, vil ha vansker med å forstå mange andre problemer.

8. Andre kamerater forstår ikke at grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia og de anti-japanske baseområdene i Nord- og Sentral-Kina allerede har en nydemokratisk samfunnskarakter. Når vi skal vurdere om et område er nydemokratisk, er hovedkriteriene om representanter for de breie folkemassene tar del i den politiske makta der, og om denne politiske makta er leda av kommunistpartiet. Derfor er enhetsfrontens politiske makt under ledelse av kommunistpartiet det viktigste kjennemerket på et nydemokratisk samfunn. Noen trur at vi ikke kan si at nydemokratiet er gjennomført hvis det ikke har vært en jordbruksrevolusjon slik som i den ti år lange borgerkrigen. De tar feil. Nå er det politiske systemet i baseområdene en enhetsfront av alle som er for motstand og demokrati. Økonomien er slik at elementene fra halvkolonialismen og halvføydalismen er blitt fjerna i hovedsak, og kulturen er den anti-imperialistiske og anti-føydale kulturen til de breie folkemassene. Enten vi ser det fra en politisk, økonomisk eller kulturell synsvinkel, er det derfor ei nydemokratisk samfunnsform både i de anti-japanske baseområdene, som bare har satt ned landskylda og lånerentene, og i grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia, som har gjennomført en fullstendig jordbruksrevolusjon. Når eksemplet fra de anti-japanske baseområdene blir spredd over hele landet, blir hele Kina en nydemokratisk republikk.

NOTER

1. Nøytralitetsavtalen mellom Sovjetunionen og Japan, som blei undertegna 13. april 1941, sikra fred på Sovjetunionens grense mot øst og knuste sammensvergelsen for å gjennomføre et felles tysk-italiensk-japansk angrep på Sovjetunionen. Den betydde en viktig seier for den fredelige utenrikspolitikken til Sovjetunionen.

2. 12. april-hendinga var det kontrarevolusjonære statskuppet som Chiang Kai-shek satte i scene i Shanghai 12. april 1927, der mange kommunister og revolusjonære arbeidere, bønder, studenter og intellektuelle blei slakta ned.

3. På oppfordring fra Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei ga de kontrarevolusjonære Kuomintang-armésjefene i Hunan, deriblant Hsu Keh-hsiang og Ho Chien, ordre om et raid mot provinshovedkvarteret til fagforeningene, bondelaga og andre revolusjonære organisasjoner i Changsha den 21. mai 1927. Kommunister og revolusjonære arbeidere og bønder blei arrestert og drept i hopetall. Dette markerte det åpne samarbeidet mellom de to kontrarevolusjonære Kuomintang-klikkene, Wuhan-klikken leda av Wang Ching-wei og Nanking-klikken leda av Chiang Kai-shek.

4. Det første anti-kommunistiske stormangrepet under krigen mot Japan blei leda av Chiang Kai-shek vinteren 1939 og våren 1940.

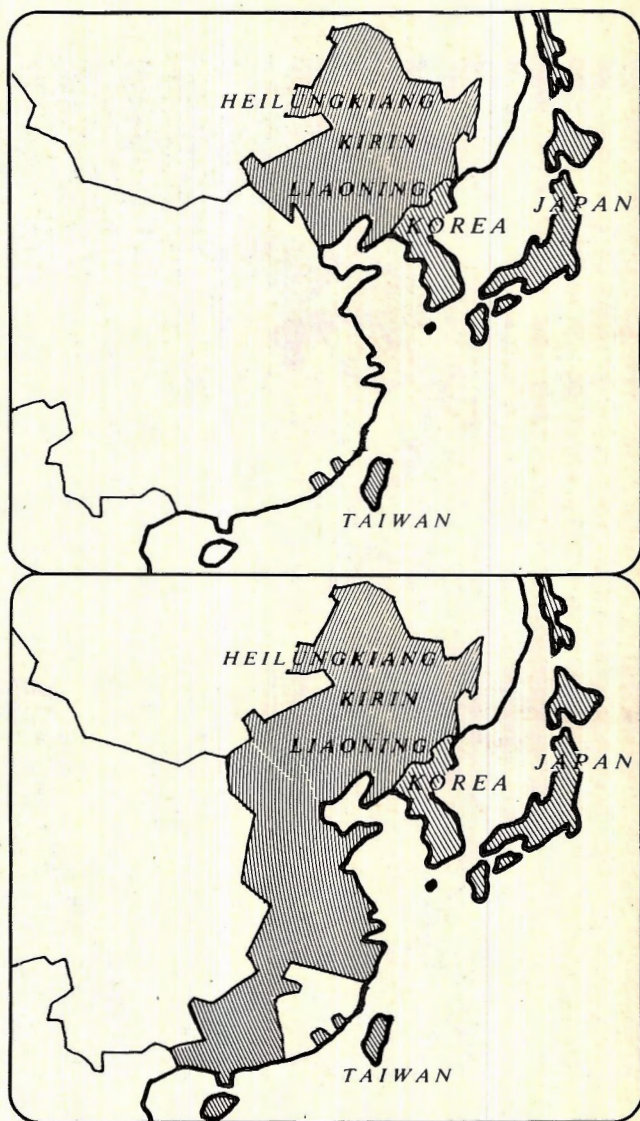
5. Sitatet er fra en kommentar som Chu Hsi (1130—1200), en filosof fra Sung-dynastiet, skreiv til *Konfutses læresetning om den gyldne middelvegen*, kap. 13.

6. Telegrammet fra 9. november 1940 blei sendt av Chu Teh og Peng Teh-huai, øverstkommanderende og nestkommanderende i Attende armégruppa (Den åttende rutearméen), og Yeh Ting og Hsiang Ying, øverstkommanderende og nestkommanderende i Den nye fjerde arméen. Det var et svar på det telegrammet som Kuomintang-generalene Ho Ying-shin og Pai Chung-hsi sendte 19. oktober 1940. Chu Teh og Peng Teh-huai avslørte sammensvergelsen til de reaksjonære i Kuomintang for å angripe kommunistpartiet og kapitulere for Japan, og de fordømte det meningsløse forslaget til Ho Ying-shin og Pai Chung-hsi om at Den nye fjerde arméen og Den åttende rutearméen skulle forflyttes fra sørsida til nordsida av Den gule floden. Men de var villige til forsoning og kompromiss for å opprettholde enheten mot Japan. Derfor gikk de med på å flytte styrkene sine fra sørsida til nordsida av Yangtse-elva, samtidig som de krevde ei løsning på ei rekke store strids-spørsmål mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Dette telegrammet førte til at mellomlaga fikk sympati for kommunistpartiet og tjente til å isolere Chiang Kai-shek.

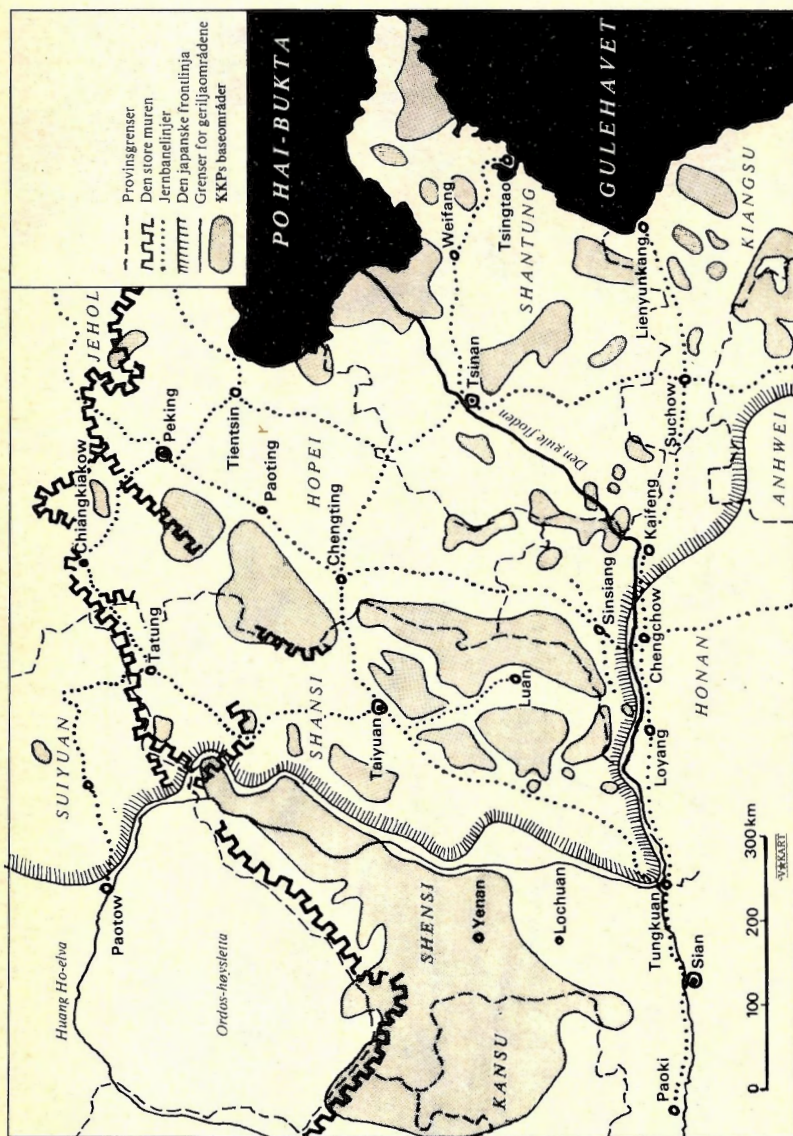
7. Kamerat Mao Tsetungs utsagn om det kinesiske samfunnet betyr at industriproletariatet i Kina, som leda revolusjonen, bare utgjorde et mindretall av Kinas befolkning, og det gjorde de reaksjonære storgodseierne og storborgerne også.

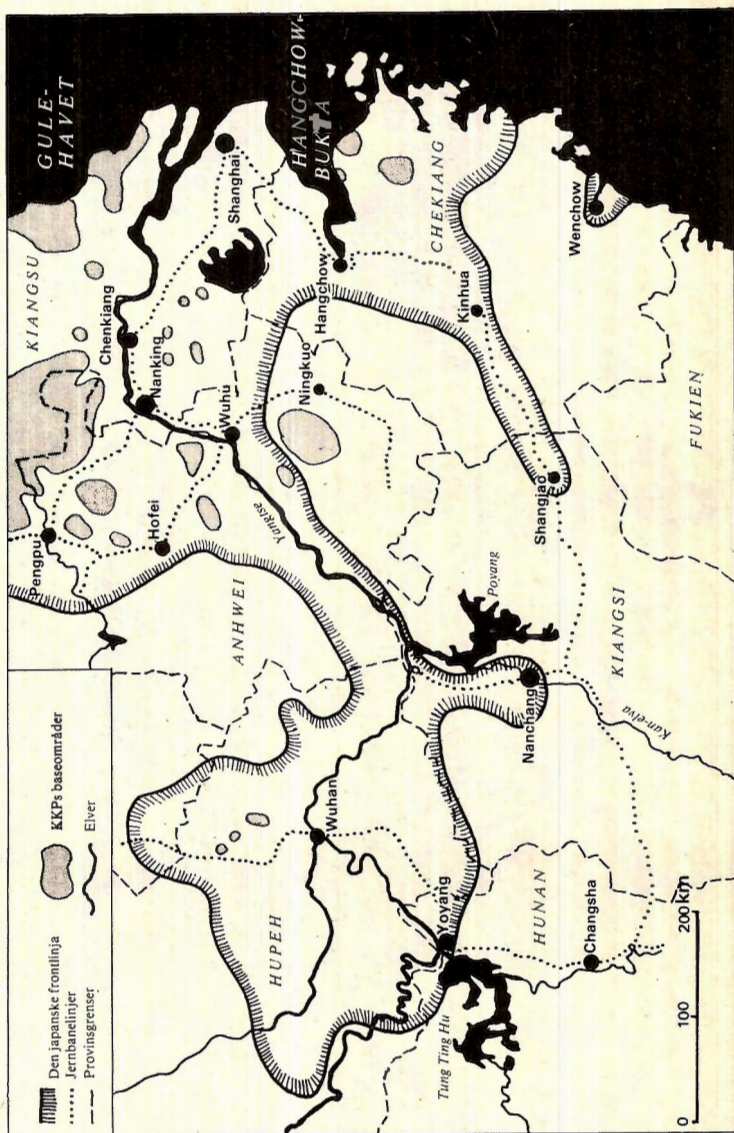
Oversiktskart over Kina

Områder som var okkupert av Japan i 1937 og 1945.

Den japanske frønten i Nord-Kina og basene bak den, 1938—45.

Den japanske fronten i Sentral-Kina og basene bak den 1938—45.

Den 7. juli 1937 gikk japanerne til angrep på en kinesisk garnison ei mil utafor Peking. Garnisonen gjorde motstand, og krigen mellom Kina og Japan, som skulle vare i 8 år, var begynt.

Denne boka dekker de første fire åra av motstandskrigen mot Japan, med alle de oppgavene krigsåra førte med seg for Kinas Kommunistiske Parti. Det det gjaldt, var å bygge en enhetsfront for å frigjøre landet militært, økonomisk og politisk fra den japanske fascismen. I artikkel etter artikkel drøfter Mao hvordan kommunistpartiet må gå fram om målet — nasjonal frigjøring og demokrati for folket — skal bli virkelighet.

Artiklene er gjennomgått og valgt ut av Mao Tsetung sjøl. Foruten innenrikspolitiske spørsmål, behandler han også Kinas stilling i den andre verdenskrigen, og spørsmålet om allianser i kampen mot den japanske fascismen.

Oktober

ISBN 82-7094-085-2

kr. 92.—